

Hương về trái tim

HOA
THANH
THẦN

"Van vật
trên đời
hương về
trái tim!!!"

BACHVIET

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thuyết Âm Mưu Của Cấp Trên Tà Ác

Chương 2: Vận Mệnh Khiến Con Người Đành Câm Lặng

Chương 3: Hãm Hại Sếp Sẽ Bị Trách Mắng

Chương 4: Không Phải Gian Tình Mà Như Gian Tình

Chương 5: Đều Do “Quyền Hoành” Gây Họa

Chương 6: Người Yêu Giống Như Cơm Trắng

Chương 7: Tình Yêu Như Một Ly Cà Phê

Chương 8: Sợ Nhất Là Thiên Lô Dẫn Đến Hỏa Hoạn

Chương 9: Anh Muốn Chúng Ta Ở Bên Nhau

Chương 10: Vận Mệnh Không Thể Vượt Thoát

Chương 11: Bụi Trần Buông Phủ Cả Kiếp Này

Chương 12: Chương Kết

Chương 13: Ngoại Truyện: Nơi Nào Là Chốn Về

Mục lục

- Chương 1: Thuyết Âm Mưu Của Cấp Trên Tà Ác
- Chương 2: Vận Mệnh Khiến Con Người Đành Câm Lặng
- Chương 3: Hãm Hại Sếp Sẽ Bị Trách Mắng
- Chương 4: Không Phải Gian Tình Mà Như Gian Tình
- Chương 5: Đều Do “Quyền Hoành” Gây Họa
- Chương 6: Người Yêu Giống Như Cơm Trắng
- Chương 7: Tình Yêu Như Một Ly Cà Phê
- Chương 8: Sợ Nhất Là Thiên Lôi Dẫn Đến Hóa Hoạn
- Chương 9: Anh Muốn Chúng Ta Ở Bên Nhau
- Chương 10: Vận Mệnh Không Thể Vượt Thoát
- Chương 11: Bụi Trần Buông Phủ Cả Kiếp Này
- Chương 12: Chương Kết
- Chương 13: Ngoại Truyện: Nơi Nào Là Chốn Về

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thuyết Âm Mưu Của Cấp Trên Tà Ác

Tục ngữ nói, bốn chuyện thảm nhất đời người là...

Nắng hạn gặp mưa rào, vài giọt;

Gặp bạn nơi đất khách, mượn tiền;

Đêm động phòng hoa chúc, không “lên”;

Lúc bảng vàng đề danh, trùng tên;

Đối với Giang Văn Khê mà nói, chắc còn phải chuyện thảm thứ năm nữa:

Được cấp trên khen thưởng, mắc bẫy?!

Giày cao gót gõ mạnh trên bậc thang bằng đá mài, phát ra âm thanh “cộp cộp”, khiến Giang Văn Khê chỉ hận một nỗi không mọc ngay đôi cánh để bay thẳng lên phòng Tài vụ ở lầu bốn. Tim cô sắp nhảy lên tận cổ họng rồi, chuyện này không phải là thật, nhất định không phải là thật!

Cuối cùng đã đến, cô đẩy mạnh cánh cửa chống trộm dày và nặng ra – đối với cô nó lại là cánh cửa sinh tử.

“Rầm” một tiếng, kinh động đến tất cả mọi người trong phòng Tài vụ.

Khi nghe thấy tiếng cửa bị đẩy mạnh, ánh mắt mọi người đều hướng về phía cô.

Mắt tròn trừng, thở hỗn hển, cô lao đến trước bàn kế toán trưởng:
“Trưởng phòng Mã, tôi chỉ còn ba ngày nữa là...”.

Cô chưa nói dứt câu, trưởng phòng Mã đã đưa tay ra hiệu cắt ngang lời cô: “Tiểu Giang, chuyện này chúng tôi cũng bó tay, hợp đồng thuê nơi đây của siêu thị đã đáo hạn, mảnh đất này đã có người đấu thầu giành quyền chuyển sang kinh doanh ăn uống rồi, chuyện này chúng tôi không thể quyết định gì được”.

Nhú chặt mày, Giang Văn Khê mím chặt môi, run rẩy lên tiếng:
“Nhưng, chỉ còn ba ngày nữa thôi là tôi hết thời gian thử việc”.

“Đúng, chỉ còn ba ngày, nhưng tôi biết, phòng Nhân sự biết thì có ích gì? Bên Giang Hàng chỉ nhìn hợp đồng, đừng nói là thiếu đến ba ngày, cho dù chỉ thiếu một ngày thôi, không có hợp đồng làm nhân viên chính thức thì có nghĩa là cô vẫn còn trong thời gian thử việc. Bây giờ khủng hoảng kinh tế, Giang Hàng chịu giữ lại nhân viên chính thức thì bọn tôi, đám nhân viên được gọi là chính thức này, cũng đã phải đập đầu thắp nhang rồi.” Vốn dĩ giọng trưởng phòng Mã rất cứng cỏi, nhưng khi thấy dáng vẻ đáng thương của Giang Văn Khê, bỗng không nhẫn tâm đả kích cô, dịu giọng lại: “Tiểu Giang, cô làm việc ở quầy thu ngân rất tốt, tôi đã làm thủ tục nhận cô làm nhân viên chính thức trước rồi, nhưng cấp trên cứ để đó không phê chuẩn thì chỉ có thể nói là số của cô quá...”.

“Quá bi thảm... Tôi biết”, Giang Văn Khê cắn môi, nói tiếp những lời trưởng phòng Mã ngập ngừng ngại không dám nói.

Trưởng phòng Mã thở dài luyến tiếc: “Tiểu Giang, đến phòng Nhân sự làm thủ tục đi, nhận tiền lương rồi sớm tìm công việc khác”.

Không biết Giang Văn Khê đã ra khỏi cánh cửa sinh tử của phòng Tài vụ thế nào nữa, vẻ mặt cô như sắp khóc, dựa vào tường ngoài hành lang, nhắm nghiền mắt lại.

Mỗi ngày, cô đều dậy sớm hơn cả gà, ăn ít hơn cả heo, làm nhiều hơn cả trâu, ngủ muộn hơn cả chó, trong dịp lễ Quốc Khánh còn làm việc thừa sống thiếu chết trọn sáu ngày, khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, kết quả là vừa nghỉ xong đi làm lại, đã nhận được thông báo thu dọn đồ đạc cuốn gói đi về.

Tốt nghiệp mấy tháng rồi, không biết cô đã bị thất nghiệp bao nhiêu lần, nếu thêm nửa năm cuối cùng của năm cuối đại học, thì là n của n lần rồi.

Trong trường đại học, cô học chuyên ngành Kế toán, một lòng muốn tốt nghiệp xong có thể làm kế toán trưởng, thi CPA, sau đó thuận lợi vào phòng Kế toán làm việc, rồi tìm một người đàn ông tốt để lấy, như thế cả đời cô không lo buồn khổ nữa. Sau khi ra khỏi cánh cổng trường đại học, cô mới biết mình đã ngây thơ đến nhường nào.

Lúc chưa tốt nghiệp, những công ty tuyển dụng kia mới liếc qua hồ sơ xin việc của cô đã ném sang một bên, mũi hếch lên trời nói với cô rằng không nhận sinh viên chưa tốt nghiệp. Về sau tốt nghiệp rồi, hồ sơ cá nhân vẫn bị ném sang bên, những người đó vẫn hếch mũi lên trời bảo rằng không nhận thực tập cũng không nhận người chưa có kinh nghiệm trong nghề. Cuối cùng bị ép quá, cô làm dữ, liều mạng xông vào công ty người ta để phỏng vấn, vì nếu cô không làm thế thì phải về nhà ngày ngày ăn mì tôm, kết quả là lần ấy tổn thương sâu sắc, bị bảo vệ người ta xem là kẻ tâm thần rồi đá ra ngoài.

Cuối cùng thực tế tàn khốc mách bảo cô rằng, một công việc tốt bằng với năng lực và vận may cộng thêm mối quan hệ, tỉ lệ 1:2:7. Tục ngữ nói đúng, học giỏi Toán, Lý, Hóa cũng chẳng bằng có một ông bố tốt. Đáng thương cho người côi cút một mình như cô, bố mẹ mất sớm, ngay cả người cậu chăm sóc cô cũng anh dũng hy sinh vì nhiệm vụ lúc cô vừa lên đại học.

Không biết đụng phải tường bao nhiêu lượt, bẽ mặt bao nhiêu lần, cô mới được nhận vào làm một công việc không liên quan tí gì đến kế toán. Cô

đã từng làm nhân viên bán bảo hiểm, mùa hè nóng nực, mỗi buổi sáng phải đứng ở cổng công ty làm một cái đài phát thanh rất kỳ cục, ra rả kêu gào các câu khẩu hiệu mời chào “Nét xuân vừa hiện, giành nhau thăm viếng”... kết quả, lúc cô đến gặp khách hàng đầu tiên, vì say nắng mà ngất xỉu ngay trước cổng công ty người ta theo đúng kiểu “nét xuân vừa hiện”. Cô từng bán mỹ phẩm Mary Kay, cảnh tượng gọi nhau lung tung là “mẹ” với “con gái” ở phiên họp thường kỳ khiến cô bàng hoàng suốt cả tuần cũng chưa hoàn hồn lại, kết quả là, tốn bao nhiêu tiền mua một đồng mỹ phẩm về cũng không thể bán được, đành đem toàn bộ bôi hết lên mặt, ngay cả lòng bàn chân cũng không tha. Nhìn xem, qua một mùa hè mà da cô vẫn trắng muốt.

Cô còn làm nhân viên bán bàn chải đánh răng, phát tờ rơi trên đường, nhân viên vệ sinh trong KFC, nhân viên bán hàng trong hiệu thuốc... Nhưng những công việc đó đều ngắn hạn. Khó khăn lắm mới xin được làm thu ngân trong một siêu thị, khi rảnh rỗi lại ao ước được như những đồng nghiệp phòng Tài vụ, ngày ngày được đếm tiền, tuy không phải là tiền của mình, có lẽ ngày nào đó, cô có thể từ một nhân viên thu ngân bé nhỏ tầm thường thăng chức lên phòng Tài vụ, nhưng ông trời tại sao lại tàn nhẫn cướp đoạt ước mơ nhỏ nhoi muốn có một công việc chính thức của cô kia chứ?

Chỉ ba ngày nữa là cô có thể trở thành nhân viên chính thức rồi...

Hàng mi dày cong và ướt đẫm động đậy, Giang Văn Khê vỗ vỗ mặt, gắng gượng chớp mắt vài cái, không thể không đối diện với hiện thực, thừa nhận số khổ của mình.

Nắm tay lại, đứng thẳng người, cô động viên bản thân: Không sao, chắc chắn mình có thể tìm được việc khác. Lý Nghiên nói cô chính là một con gián vạn năm dù có bị đánh, đập, ngắt, đập... cũng không chết được.

Vuốt vuốt tóc, cô đi về phía thang máy, từ xa đã thấy ba vị lãnh đạo cấp cao và một người không phải nhân viên siêu thị, một ông chú có mái tóc

bạc trắng như màu bạch kim đã bước vào thang máy trước.

Nhìn từ phía sau có thể thấy vóc dáng ông chú tóc bạc kia cao ráo và bí ẩn, phong độ toát ra của ông ta không hợp với mái tóc bạc kia tí nào cả.

Cô thầm nghĩ bụng: Đúng là một ông chú không hài hòa.

Đứng khựng lại, Giang Văn Khê không hề cho rằng nếu đi tiếp thì có thể chen vào cùng thang máy với những vị lãnh đạo cấp cao kia. Lúc này, cô nghe thấy ba cô nàng đồng nghiệp đứng sau lưng cũng đợi một thang máy khác đang thì thào to nhỏ, dường như người họ đang nói đến chính là ông chú có mái tóc và thân hình hoàn toàn không hợp nhau ấy.

Không kìm được, cô dỏng tai lên.

“Trời ạ, không ngờ Tổng giám đốc Lạc của Giang Hàng lại đẹp trai đến thế.”

“Đúng vậy, đúng vậy, cậu nhìn mái tóc bạch kim bông bênh quấy rũ kia kìa, mấy hôm trước nghe đồn còn không dám tin, hôm nay gặp được người thật, không hề thấy già tí nào mà còn quấy rũ hơn ấy chứ.”

“Không biết mái tóc bạch kim của anh ấy nhuộm ở tiệm nào nhỉ, tớ rất muốn nhuộm mái tóc mình giống màu tóc của anh ấy.”

“Thôi đi, cậu tưởng cậu là Lâm Thanh Hà[1] thật đấy à?”

“Xì...”

“Đúng là cực phẩm hiếm có trong thế gian này.”

“Chính xác, mà vui nhất là sau này chúng ta có thể chiêm ngưỡng cực phẩm này hằng ngày rồi.”

“Đúng, đúng, đúng. Thật sướng quá đi mất.”

“Sai, bây giờ tớ đang bị ‘kích thích’.”

“...”

Giang Hàng? Đó chẳng phải là công ty quý quái đã hại cô thất nghiệp như lời trưởng phòng nói hay sao?

Giang Văn Khê cắn răng, nắm chặt tay, lòng thầm kỳ thị ba cô nàng nhân viên chính thức mê trai kia, không biết là ăn tạp, hay đầu bị kẹp vào cửa, may mà có thể giữ được bát cơm, lại còn đi khen ngợi cái ông chú tóc bạc kia là đẹp trai cơ đấy? Đi gặp quý đi!

Ngẩng phắt đầu lên, cô trừng mắt về phía thang máy, ông chú trung niên hại cô thất nghiệp kia cho dù vóc dáng có đẹp thì sao nào, tóm lại thế gian này không còn ai dã man, tàn bạo như ông ta cả.

Trong khoảnh khắc cửa thang máy khép lại, cô nhìn rõ gương mặt của ông chú tóc bạc nổi bật như hạc đứng giữa bầy gà kia.

Gương mặt trẻ trung tuấn tú góc cạnh, ánh đèn trong thang máy chiếu lên gương mặt anh càng toát lên một vẻ cá tính, mái tóc bạc kim rữ xuống trước trán, đôi mắt đẹp và sáng hơi nheo lại, liếc nhìn những vị chủ quản cao cấp đang chuyện phiếm với nhau, hai tay đút vào túi quần tây, khóe môi hơi nhướn lên tạo nên một đường cong tà ác nhưng lại rất quyến rũ, như đang giấu cợt ai vậy.

Thì ra anh ta không phải là ông chú, chỉ có điều là nhuộm tóc mà thôi...

Hiếm khi thấy có người đàn ông nào mặc bộ âu phục màu đen như xã hội đen lại đẹp trai đến vậy, tới khi ba cô nàng nhân viên kia liếc xéo và đi ngang qua người cô, Giang Văn Khê mới tỉnh lại.

Trời ơi, cô lại tỏ ra mê mẩn cái tên “gương mặt thiên sứ, thân hình ma quỷ”, kẻ đầu sỏ gây tai họa hại cô thất nghiệp kia, đúng là không còn lý lẽ

gì nữa.

Cô ảo não vỗ vỗ đầu, bước nhanh vào thang máy, trong lòng không ngừng nguyện rửa cho cái tên đàn ông ma quỷ có mái tóc bạc kia sẽ xui xẻo, đau khổ hơn mình.

Vì là nhân viên hợp đồng, Giang Văn Khê chỉ mất một ngày đã bàn giao hết công việc, ngày mai cô không cần đi làm nữa.

Nhà dột mà cứ mưa dầm dề.

Làm người có thể nào dùng đèn đui như thế được không?

Vừa trèo lên tầng năm, Giang Văn Khê rũ rượi nhìn thấy trên cửa nhà mình dán tờ thông báo nộp tiền điện nước. Cũng may cô vừa lĩnh lương và tiền tăng ca trong lễ Quốc Khánh, nhưng cô buộc phải tiết kiệm chi tiêu trong một thời gian, cho đến khi tìm được công việc mới.

Móc chìa khóa, mở cửa ra, cô rầu rĩ ném túi xách lên sofa, rồi đổ ập cả người xuống, chưa kịp than vãn thở dài thì tiếng chuông di động vui vẻ đã vang lên: “Nếu tôi có gậy tiên nữ, biến to biến nhỏ biến xinh đẹp...”.

Tìm thấy điện thoại trong túi, trên đó hiện ra một số di động lạ, cô nghe máy: “A lô, xin chào!”.

Xen lẫn trong những tiếng ồn ào, giọng nói ngọt ngào của cô bạn thân Lý Nghiên vang lên: “Khê Khê à, mau đến bar giúp tớ với”.

“Nghiên Nghiên, sao cậu lại chạy đến bar?” Giọng nói có phần trách móc, Giang Văn Khê hơi khó xử, “Khuya lắm rồi, tớ muốn nghỉ sớm, mai còn phải...”. Trực giác định nói là “ngày mai còn phải đi làm”, cũng may cô đã dừng lại kịp thời để tránh phải đau buồn.

Lý Nghiêן gào lên: “Phải cái gì mà phải? Ở đây có một tên gấu khốן kiếp bắt nạt tớ, cậu mau đến giúp, thua người không thua thế”.

“Hả? Tên gấu đó bắt nạt cậu à, nhưng cậu còn ghê gớm hơn tớ mà, tớ đi thì cũng chỉ có thể làm cột điện thôi.” Cấn môi, Giang Văn Khê yếu ớt từ chối, “Nghiêן Nghiêן, tớ muốn ngủ thật mà...”.

“Ngủ cái đầu cậu, ngày mai cậu trực muộן mà?” Lý Nghiêן bất chấp sự phản đốى của Giang Văn Khê, nói với vẻ ép buộc, “Tớ mặc kệ, cậu mau đến đây ngay, nếu không tớ phóng đến nhà thì cậu sẽ biết tay! Mau đến đây! Có biết K.O không? Một quán bar mới mở trên đườى Trung Sơn, gọi xe đến đây nhanh nhé. Cứ vậy đi, mười lăm phút sau không thấy cậu thì chờ chết đi!”.

Nghe âm thanh “tút tut” vẳng ra, Giang Văn Khê hít một hơi thật sâu, ngồi dậy khỏi sofa và vào phòng vệ sinh.

Bồn rửa mặt xả đầy nước, cô ngâm mặt vào đó, một lúc sau khi không nín thở nổi, cô mới ngẩng lên, nhìn chằm chằm người trong gương, sắc mặt trắng bệch như ma, những giọt nước lóng lánh lăn từ từ xuống gò má, rơi vào miệng.

Hai tay tì vào bồn rửa, cô mím môi, thở dài với tấm gương.

Chỉ là cô đang thần thờ một mình thôi, hy vọng biết bao rằng tấm gương này là tấm gương phép thuật, không kìm được lắm nhảm: “Gương kia ngự ở trên tường, ta không cần mi nói cho ta biết ta là người phụ nữ đẹp nhất thiên hạ, ta chỉ cần mi cho ta một công việc có thể làm lâu dài...”.

Tiếc là tấm gương vẫn chỉ là tấm gương, bên trong, ngoài gương mặt mệt mỏi đờ đẫn của cô ra vẫn chẳng có thay đốى gì.

Trong phòng khách, di đợى lại đốى chuông, nghe là biết Lý Nghiêן gọi đến. Giang Văn Khê vội vàng lấy khăn bông lau sạch nước trên mặt, vén lại

tóc rồi ra khỏi phòng vệ sinh, nghe điện thoại để ứng phó với bà cô đang giục loạn cả lên, rồi nhanh chóng xách túi ra khỏi nhà.

Vội vội vàng vàng chạy đến K.O, vào trong, Giang Văn Khê bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Lý Nghiên. Cũng may quán bar này không quá giống những nơi lộn xộn mà bình thường Lý Nghiên hay lui tới, ít nhất đèn đủ sáng, nhạc không phải loại nhạc điện tử ồn ào, khách đến đa số cũng chỉ yên lặng ngồi uống rượu mà thôi.

“Khê Khê, đây này!”

Giang Văn Khê nhìn về phía đó, thấy Lý Nghiên đang vẫy tay gọi cô ở cách mấy bàn. Giang Văn Khê cau mày, bên cạnh Lý Nghiên có ba người đàn ông, trong đó chỉ có một người là cô từng gặp, tình hình này là biết ngay Lý Nghiên chắc chắn lại quen người mới, kéo cô đến “có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia” đây mà.

Mặt dày vậy! Cô sai những bước chân cứng nhắc đến đó.

Lý Nghiên túm chặt lấy cô, chỉ vào mũi cô trách móc: “Bảo cậu mười lăm phút đến ngay, sao cậu lằng nhằng mãi đến bốn mươi phút hả?”.

Nghe lời trách cứ của bạn thân, mặt cô hơi nóng lên, lắp bắp: “Ồ... đường... kẹt xe...”.

Hôm nay cô lại trở thành cư dân thất nghiệp một cách quang vinh, trước khi tìm được việc, cô không thể tùy ý phóng khoáng đi taxi, chỉ có thể chọn cách đi xe bus. Đương nhiên việc này cô không có mặt mũi nào nói với Lý Nghiên, nếu để cô nàng biết cô lại mất việc thì chắc chắn sẽ kỳ thị cô cho xem.

“Kẹt xe? Có phải giờ cao điểm buổi tối đâu, sao lại kẹt xe được?”, Lý Nghiên nghi ngờ nhìn cô.

Hai má nóng rục, Giang Văn Khê rất căng thẳng, sở đoán của cô là nói dối, cô ngồi xuống chỗ trống cạnh Lý Nghiê, ậm ừ cho qua chuyện: “Tàu... tàu hỏa đi qua...”.

“Tàu hỏa?!” Lý Nghiê đang định nói, “Từ nhà cậu đến đường Trung Sơn làm gì có đường ray tàu hỏa nào chạy qua”, thì một anh chàng ngồi cạnh đã cắt ngang, “Được rồi, bạn em đến lâu thế mà không giới thiệu sao?”.

Lúc này Lý Nghiê mới sực tỉnh, khoác vai Giang Văn Khê nói: “Đây là Giang Văn Khê, bạn thân của em. Giang trong Trường Giang, Văn trong văn học, Khê trong tiểu Khê[1]”. Sau đó cô chỉ vào chàng trai ban nãy giải vây và có tướng mạo rất manly, nói với Giang Văn Khê, “Vị này cậu đã từng gặp, chính là con gấu mà tớ hay nói với cậu đấy – Hùng Diêc Vĩ, hôm nay vừa thăng cấp thành bạn trai tớ đã vội giới thiệu với cậu ngay, đừng nói tớ nhỏ mọn nhé. Còn hai người này lần lượt là bạn học cấp ba của anh ấy, Tống Tân Thần và Cố Đình Hòa”.

Giang Văn Khê gật đầu như gà mổ thóc, nhìn ba chàng trai đối diện, nghe Lý Nghiê giới thiệu.

Mục đích hẹn cô ra đây của Lý Nghiê chính là cho Hùng Diêc Vĩ một danh phận, ngoài ra còn định nối dây tơ hồng cho cô.

Giới thiệu xong một lượt, cô chỉ nhớ Hùng Diêc Vĩ và Tống Tân Thần không chỉ là bạn học mà còn là đồng nghiệp của Lý Nghiê, ba người cùng làm việc trong một công ty quảng cáo, còn thì Cố Đình Hòa kiệ, luôn giữ nụ cười trên môi và là một cảnh sát của nhân dân.

Cô bỗng nhớ đến ông cậu lúc sinh thời của cô cũng là một cảnh sát.

Có lẽ vì là cảnh sát nên bất giác cô liếc nhìn và quan tâm đến Cố Đình Hòa nhiều hơn, mày rậm mắt to, cho người ta một cảm giác đẹp trai phóng

khoáng, đôi môi anh không mỏng cũng không dày, như thể trời sinh ra đã hợp với nụ cười.

Lại nhìn Cố Đình Hòa, anh cũng đang mỉm cười nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau khiến cô bỗng thấy hồi hộp, vội vàng cup mắt xuống, cầm ly nước trước mặt lên uống một ngụm, nhưng không ngờ bị vị cay của rượu làm cho ho sặc sụa.

Tình huống đó bị Lý Nghiên trông thấy, đùa cợt: “Muốn ngắm trai đẹp thì cứ quang minh chính đại mà ngắm, lén lén lút lút làm gì?”.

Giang Văn Khê thò tay nhéo vào eo Lý Nghiên, bắt cô nàng ngậm miệng lại.

Lý Nghiên lại khoác vai cô, cười nói với Cố Đình Hòa: “Tiểu Cố, ông cậu của Khê Khê nhà bọn này là cảnh sát hình sự đã từng lập rất nhiều chiến công đó, cô nàng này ấy à, từ nhỏ thấy những chú cảnh sát anh dũng là không đi đứng gì nổi, anh đừng thấy lạ nhé”.

Nhưón môi, Cố Đình Hòa nhìn chăm chú Giang Văn Khê: “Những vụ án trước đây được Cảnh sát trưởng Giang Vĩnh Minh phá, tôi đã nghe rất nhiều”.

Giang Văn Khê sừng sốt ngẩng đầu lên, đờ đẫn nhìn Cố Đình Hòa: “Anh quen cậu tôi à?”.

Cố Đình Hòa hớp một ngụm rượu, nói với vẻ tiếc nuối: “Nếu mấy năm trước Cảnh sát trưởng Giang không hy sinh vì nhiệm vụ, tôi đã có thể theo chú ấy, học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm rồi”.

“Ồ...” Giang Văn Khê đáp lại, nhớ đến cậu mà không khỏi cảm thấy buồn bã.

Lý Nghiên trời sinh đã rất nhạy cảm, biết Giang Văn Khê lại bắt đầu nghĩ ngợi linh tinh nên choàng vai cô, ra sức bán cô cho hai chàng trai độc thân kia, nói cô là một cô gái ngoan ngoãn hiền lành hay e thẹn lại sống nội tâm, khiến mọi người cứ cười vang không ngừng.

Từ đầu đến cuối, Giang Văn Khê chỉ phối hợp bằng cách ngồi đó cười ngô nghê, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô bạn thân. Cô rất khâm phục Lý Nghiên, cũng là người như nhau nhưng Lý Nghiên xinh đẹp, trong công ty giao thiệp rộng, thành tích tốt, được lãnh đạo xem trọng, đổi lại là cô... có lẽ đã bị quét ra khỏi cửa từ lâu rồi.

Điểm hấp dẫn nhất của K.O chính là mười một giờ mỗi tối sẽ tiến hành cuộc thi KOF[2], vị khách của hai bàn rút được thăm số sẽ tự chọn hai người khác để tham gia thi đấu, bàn thắng cuộc sẽ được miễn phí toàn bộ trong đêm đó. Vì thế mỗi tối cứ mười một giờ là giờ phút náo nhiệt nhất của K.O.

May mắn là, bàn số mười sáu của Giang Văn Khê được rút trúng, Tống Tân Thần và Cố Đình Hòa bị đẩy ra PK[3] với bàn số bảy, Lý Nghiên hét lên, kéo Hùng Diệc Vĩ lên trợ giúp, để lại Giang Văn Khê không muốn đi nên ở lại một mình.

Giang Văn Khê trước nay vốn điềm tĩnh, không nói nhiều, không sành sỏi những chuyện ăn chơi, nhìn những nhân vật hoạt hình đang đánh nhau trên màn hình rất to trước mặt mà không rõ là ai với ai. Cô có chút lạc lõng không hứng thú, nghe những người có mặt nhìn màn hình mà gào thét gọi trợ giúp, cô mỗi lúc một trở nên cay đắng đau khổ.

Ở đây, những người đang la hét với màn hình kia chắc đều có một công việc tốt đẹp, sẽ không giống kẻ thất nghiệp đen đui là cô. Cô đã mệt mỏi lắm rồi khi phải đi tới đi lui giữa những nơi tuyển dụng, không chỉ không tìm thấy công việc mình yêu thích, mà ngay cả một công việc để có cơm ăn

cô cũng không giữ nổi, giấc mơ tươi đẹp thời đi học đã bị hiện thực đá kích đến không ngờ.

Vén những sợi tóc xõa xuống trước trán, cô run run cầm ly Four Season, đưa lên môi, uống cạn...

“Khê Khê, Tổng Tân Thần rất giỏi đấy nhé, đã thắng khách ở bàn số bảy rồi, tối nay chúng ta muốn ăn uống thế nào cũng được.” Lý Nghiên hứng chí lao về chỗ ngồi, nhưng lại thấy Giang Văn Khê cầm ly rượu ngồi đờ đẫn ở đó, mới chú ý trên bàn đều là mấy chiếc ly rỗng không, cô giật lấy ly rượu trong tay Văn Khê, “Trời ơi, cậu muốn chết hả, cậu có biết đã uống mấy ly Four Season rồi không?”.

Đau đầu quá, bên tai cứ văng vẳng tiếng gầm của sư tử Hà Đông Lý Nghiên, ồn ào thật, Giang Văn Khê lắc lắc đầu, ngược đôi mắt mơ màng vì say nhìn Lý Nghiên rồi cười ngờ nghệch: “Rượu ngon lắm, lấy giúp tớ một ly nữa đi”.

Lý Nghiên chống nạnh, trừng mắt nhìn cô: “Lấy cái đầu cậu”.

Cố Đình Hòa ho khê: “Lý Nghiên, cô Giang có lẽ uống say rồi, hay là đưa cô ấy về trước đi”.

Hùng Diệc Vĩ và Tổng Tân Thần gật gù, quyết định để Hùng Diệc Vĩ lái xe đưa Giang Văn Khê về trước.

Trong đôi mắt mơ màng lấp lánh nụ cười của Giang Văn Khê, vẻ âm thầm che giấu trong đó khiến Lý Nghiên bỗng thấy tim thắt lại, dường như chỉ một tích tắc nữa thôi, cô ấy có thể khóc bất cứ lúc nào. Cô nàng này hôm qua còn bình thường mà? Hôm nay sao thế này? Lý Nghiên cau mày, dịu giọng lại: “Haizzz, biết sớm thế đã không để cậu ở lại một mình, do tớ cả thôi. Đi, chúng ta về nhà”.

“Tớ không muốn về, tớ muốn uống nữa”, Giang Văn Khê chậm rãi đứng dậy, vẫy tay với nhân viên phục vụ gần đó.

“Được được, tớ về nhà uống với cậu.” Lý Nghiên kịp thời đỡ lấy cơ thể muốn rũ xuống của Giang Văn Khê, đỡ dành cô, quay lại xin lỗi Cố Đình Hòa và Tống Tân Thần, “Xin lỗi, bình thường cô ấy không đụng đến giọt rượu nào mà hôm nay không biết sao lại uống nhiều thế này, có lẽ là do lúc nãy chúng ta đã bỏ rơi cô ấy”.

Bước chân Giang Văn Khê loạng choạng nhưng cô không chịu để Lý Nghiên dìu.

Hùng Diệc Vĩ gật đầu với hai người bạn thân rồi theo sau hai cô gái.

Âm nhạc trong quán do tiếng ồn ban nãy khi thi đấu đã chuyển sang những bài nhạc êm dịu, tiết tấu chậm rãi, tiếng đàn piano thánh thót xen lẫn tiếng réo rắt của đàn cello, cả quán bar chìm trong không khí mơ màng, lãng mạn.

Đứng khựng lại, Giang Văn Khê nhìn chăm chăm vào mấy cặp tình nhân đang khiêu vũ trong sàn nhảy.

Ánh đèn chiếu xuống mái tóc bạch kim, ánh sáng chói mắt trong tích tắc đâm thẳng vào đôi mắt Giang Văn Khê. Theo tiếng nhạc, chủ nhân mái tóc bạch kim ấy xoay người lại, Giang Văn Khê cuối cùng đã nhìn rõ gương mặt đó.

Hừ, ra là tên Quỷ Tóc Bạc đã hại cô thất nghiệp!

Chính anh ta, chính là anh ta, nếu không vì anh ta thì cô sẽ không thảm đến nỗi biến thành kẻ thất nghiệp. Cô phải đến đánh toác đầu cái tên chết tiệt kia, để hắn ta biết bọn tư bản ác độc phải chịu hình phạt của nhân dân trong xã hội hài hòa này.

Tiên tay nhấc một chai rượu trên bàn bên cạnh lên, Giang Văn Khê đập mạnh cho vỡ thành hai mảnh, “xoảng” một tiếng làm kinh động những người khách ở bàn đó.

Phớt lờ mấy người ấy, Giang Văn Khê lão đảo tiến về phía sàn nhảy.

Lý Nghiên đang định đuổi theo thì bị khách ở bàn đó kéo lại đòi phạt rượu.

Nụ cười trên khóe môi trong thoáng chốc cứng đờ, Lạc Thiên buông bàn tay đang đỡ eo Tăng Tử Kiều, kéo cô ra sau lưng mình, liếc nhìn nửa chai rượu không thể nào làm bị thương ngay cả một sợi lông của anh đang đứng trước mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái say khướt đang cầm chai rượu chĩa vào mình.

Khẽ khoát tay, anh ra hiệu cho thuộc hạ lui lại.

Tăng Tử Kiều mỉm cười đứng sau lưng anh, giọng nhẹ nhàng đùa cợt: “Ai đó lúc này mới thề thốt không có người phụ nữ nào cả, giờ chẳng phải là người ta tìm đến tận nơi rồi hay sao?”.

Một giọng nữ the thé vang lên phá vỡ tiếng nhạc êm ả trong quán bar: “Quý Tóc Bạc, trả công việc lại cho tôi!”.

Trong tích tắc, ánh mắt mọi người trong quán đều đổ dồn về phía sàn nhảy.

Vừa giải quyết xong chuyện chai rượu, Lý Nghiên đã nghe thấy tiếng hét của Giang Văn Khê, quay sang thì thấy cô nàng đang cầm chai rượu dứ thẳng vào mặt ông chủ của K.O.

Cô nàng mất mặt này lại thất nghiệp nữa rồi?! Chẳng trách bình thường gan bé hơn chuột mà tự đứng lại đi chọc giận ông chủ quán bar. Rõ ràng

không biết uống rượu mà còn uống cocktail như thế là nước hoa quả, sớm biết như vậy thì sống chết gì cũng không gọi cô nàng đến đây rồi.

“Khê Khê...” Lý Nghiên hoảng hốt gọi to, kéo Hùng Diệc Vĩ chạy nhanh đến, mới được vài bước thì đã bị mấy vị bảo vệ quán bar mặc đồng phục màu đen chặn lại.

Bên này Cố Đình Hòa và Tống Tân Thần đang uống rượu nghe tiếng, ngẩng đầu lên, thấy Giang Văn Khê đang cầm chai rượu vỡ định đá thương người ta thì vội vàng đứng dậy.

Lạc Thiên cau mày, mím chặt môi, nhìn chằm chằm cô gái gào thét đòi anh trả lại công việc, gân xanh trên trán hằn lên. Những cô gái làm âm ỉ vì quan hệ nam nữ rất nhiều, nhưng tìm anh liều mạng để đòi việc thì cô là người đầu tiên. Chế độ nhân sự của Giang Hàng có thể nói là hoàn thiện, bao năm nay không có chuyện người đến gây sự vì bị đuổi việc bao giờ.

Cô gái này, lúc này gọi anh là gì? Quý Tóc Bạc?

Lạc Thiên ghét nhất là bị người khác lấy mái tóc bạc của mình ra làm đề tài trò chuyện, cô gái này rõ ràng là trước khi vào K.O đã không nghe ngóng xem Lạc Thiên anh là người thế nào, không ai dám huênh hoang giơ chai rượu lên mắng anh là “Quý Tóc Bạc” trước mặt anh như thế bao giờ.

Tốc độ cực nhanh, anh đoạt lấy chai rượu vẫn còn nhỏ những giọt rượu xuống, tiện tay vút vào trong quầy bar, lạnh lẽo nói: “Cho cô mười phút, biến ngay khỏi mắt tôi”.

Chai rượu trong tay bị cướp mất, lời nói như ra lệnh của Quý Tóc Bạc tựa một chiếc nĩa sắc nhọn chọc thẳng vào ý thức yếu ớt vì bị chất cồn xâm chiếm của Giang Văn Khê.

Nhìn hai tay trống trơn, cô ngẩng phắt đầu lên lao bổ về phía anh, liều mạng túm lấy cổ áo sơ mi của anh, gào thét: “Quý Tóc Bạc, anh là đồ khốn,

trả lại chai rượu cho tôi, trả công việc cho tôi, trả công việc cho tôi, trả công việc cho tôi...”.

Những vòng cung tao nhã bung lên giữa hai người, cúc áo ngực của Lạc Thiên bị Giang Văn Khê giằng kéo đã bung ra, để lộ vòm ngực màu nâu khỏe mạnh, rắn chắc.

Gân xanh trên trán hằn rõ, tuyên bố rằng cơn giận cố kìm nén của Lạc Thiên sắp bùng nổ, anh túm lấy cổ tay cô gái điên đó, giận dữ nói: “Đừng trách tôi không cho cô cơ hội!”.

Chớp chớp mắt, Tăng Tử Kiều thầm khen ngợi vóc dáng tuyệt đẹp của Lạc Thiên, nhưng thấy anh đã thật sự nổi giận, sợ anh xé xác cô gái uống say kia nên vội vàng khuyên can: “A Thiên, cô ấy uống say rồi”.

Lúc này Cố Đình Hòa đưa thẻ cảnh sát lên, tiến lại gần: “Cảnh sát đây”.

Hơi nheo mắt lại, Lạc Thiên lạnh lùng liếc qua tấm thẻ cảnh sát đó, ngược lên nhìn vị cảnh sát tên Cố Đình Hòa ấy, khóe môi thoáng nở nụ cười lạnh lẽo, bàn tay nắm cổ tay Giang Văn Khê càng ra sức hơn như muốn bóp nát cổ tay cô, giật cô lùi ra sau mấy bước.

Hai người bảo vệ nhanh chóng đứng chắn trước mặt Cố Đình Hòa.

Đầu óc choáng váng, cổ tay bị bóp đau nhói, Giang Văn Khê cố sức gạt bỏ bàn tay to lớn khiến cô bị đau kia, nhưng không tài nào gỡ ra được, cô phần nộ cúi đầu, cắn thật mạnh vào mu bàn tay đáng ghét đó.

Cố Đình Hòa mấp máy môi, vẻ mặt nghiêm túc: “Xin anh hãy buông cô ấy ra”.

“Nhả ra!” Phớt lờ lời của Cố Đình Hòa, Lạc Thiên trừng mắt nhìn vào đôi mắt như muốn tóe lửa của Giang Văn Khê, túm lấy cổ tay cô, lắc lắc cả người cô như muốn cô nhả ra, “Cô nhả ra cho tôi!”.

Giang Văn Khê bị lắc lắc liên tục, dạ dày như nghiêng sông đổ bể, không chịu nổi cơn chấn động đó, cuối cùng nhả ra, nhưng vẫn nắm chặt áo sơ mi của anh không chịu buông, đau khổ nói một câu: “Tôi muốn ói...”.

Đột nhiên, sắc mặt Lạc Thiên thay đổi, anh cuống quýt gầm lên: “Cô dám...”.

Nhưng anh chưa nói xong thì Giang Văn Khê đã gục vào ngực anh, nôn ọe điên cuồng.

Mọi người xung quanh cũng im bật, người thấy thứ mùi chua chua khó chịu xộc vào mũi ấy, họ đều không hện mà cùng nhăn mặt, vô cùng đồng cảm với ông chủ đẹp trai tội nghiệp kia.

Cảm giác nhớp nháp dính vào ngực và mùi vị buồn nôn kia khiến Lạc Thiên căng cứng người, đứng đó không động đậy. Anh nghiến răng nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra, quát lên giận dữ với thuộc hạ cạnh đó: “Kéo cô ta ra khỏi tôi ngay, đưa lên lầu!”.

Vừa nói xong, hai người bảo vệ đứng cạnh đã kéo cô gái phủ phục trước ngực Tổng giám đốc Lạc ra.

Tăng Tử Kiều cầm một chiếc khăn bông đưa cho Lạc Thiên, nường mày đùa cợt: “Thân hình anh rất đẹp, nhưng em đại diện cho Thượng đế đồng cảm với anh”.

Thấy Giang Văn Khê bị vác đi, Cố Đình Hòa đẩy một bảo vệ ra: “Xin các anh buông cô này ra, nếu không tôi sẽ có tổ cáo các anh bắt giữ người phi pháp, mời các anh đến đồn cảnh sát làm việc”.

Mặt đanh lại, Lạc Thiên cầm khăn bông đang lau những vết dính trước ngực, nghe Cố Đình Hòa nói thế thì ngược lên nhìn anh, lạnh lùng hỏi lại: “Bắt giữ người phi pháp?”.

Ở đây có bao nhiêu người thấy cô ta định làm anh bị thương, còn nhe răng cắn anh, trên mu bàn tay vẫn còn dấu răng rất sâu đang rướm máu, chứng cứ rõ ràng như thế mà tay cảnh sát này còn nói anh bắt người phi pháp? Không biết kiếp trước anh có thù oán gì với cảnh sát, hay là anh bầm sinh đã có một bộ mặt tội phạm đây.

Cố Đình Hòa nhìn dấu răng trên mu bàn tay Lạc Thiên, mím chặt môi.

Lạc Thiên ném khăn bông xuống sàn nhà, vẻ mặt lạnh lùng như có một lớp sương bao phủ, trừng mắt nhìn tay cảnh sát kia rồi quay người bỏ lên lầu. “Xin anh thả cô ấy ra.” Cố Đình Hòa định đuổi theo thì hai bảo vệ nhanh chóng chặn trước mặt anh, một người trong đó có vẻ mặt không chút cảm xúc nói: “Cảnh sát Cố, vị khách nữ uống say quá rồi lúc này đã nói rất rõ là đòi ông chủ chúng tôi trả công việc cho cô ta. Bây giờ ông chủ chúng tôi đưa cô ta lên lầu để xử lý chuyện nhân sự, nếu cảnh sát Cố có thể trả công việc cho cô ta thì xin mời; còn nếu không mà định kiện quán chúng tôi bắt người thì cứ đợi đó, đến khi cô nàng kia tỉnh rượu, cảnh sát Cố hỏi rõ, có được chứng cứ thì hoan nghênh anh kiện chúng tôi bất cứ lúc nào! Cánh cửa K.O luôn mở rộng 24/24 với tất cả đồn cảnh sát của thành phố N này!”.

Cố Đình Hòa nhìn chằm chằm bóng Lạc Thiên, xử lý vấn đề vướng mắc nhân sự, chỉ cần không dính vào an toàn con người và tài sản cá nhân thì đều không thuộc phạm vi chức trách của anh. Anh nghiến chặt răng, chỉ có thể mở trừng mắt nhìn Giang Văn Khê bị kéo lên tầng hai.

Lý Nghiên ôm mặt, lòng thầm mắng Giang Văn Khê là đồ heo, lúc này còn vui mừng vì đỡ được tiền rượu tối nay, lần này thì hay rồi, ông chủ đẹp trai nổi giận, hủy bỏ hết rồi. Cô thật chỉ muốn bỏ cái cô nàng nhiều sự kia lại, nhưng thấy Cố Đình Hòa tranh chấp với ông chủ đẹp trai ấy, lại nghĩ cái cô nàng mất mặt bị người ta vác đi kia chính là bạn thân của mình, cô cắn răng, buông tay ra, liều mạng đẩy anh chàng bảo vệ cao to trước mặt ra, gọi to tên Giang Văn Khê.

Vừa bước lên cầu thang dẫn tới tầng hai, Tăng Tử Kiêu quay lại nhìn rồi nói với phục vụ đứng cạnh: “Dẫn cô ấy cùng lên đi”.

Mái tóc hơi ướt, có thể nhận ra Lạc Thiên vừa tắm xong, anh đã thay áo sơ mi sạch sẽ châm một điếu thuốc, ngồi xuống sofa kiểu Âu, đôi mắt đen sắc nhọn nhìn chăm chăm vào cô nàng đang phát ra hơi thở đều đặn, không nhìn ra cảm xúc nào.

Khói thuốc vẫn vít lan tỏa từ các kẽ ngón tay anh, vờn lên cao rồi lan rộng khiến không khí xung quanh sặc mùi thuốc súng.

Lý Nghiên cúi đầu nhìn Giang Văn Khê đang ngủ như một con ỉn chết trôi, không ngừng đan ngón tay vào nhau.

Sau khi vào văn phòng, Lý Nghiên đã giải thích tường tận. Từ chuyện cha mẹ Giang Văn Khê đã mất, trở thành trẻ mồ côi không nơi nương tựa, cho đến việc từ nhỏ cô là một thanh niên cầu tiến chịu khó học tập và không ngại cực khổ, đến lúc trưởng thành lại thất nghiệp vô số lần, điều đó đã trở thành vấn đề lớn, tóm lại cần tham bao nhiêu thì kể tham bấy nhiêu, chỉ mong Tổng giám đốc Lạc đây có thể cho bạn cô thêm một cơ hội.

Nhưng mặc cho Lý Nghiên “phun châu nhả ngọc” nước bọt văng khắp phòng, Lạc Thiên ngồi đối diện, vẫn không hề chớp mắt lấy một cái.

Thực là bó tay, Lý Nghiên đành quay sang cầu cứu cô gái xinh đẹp cũng đang hút thuốc bên cạnh.

Tăng Tử Kiêu nhận được tín hiệu cầu cứu, bất giác cười lớn rồi búng nhẹ tàn thuốc, quay sang nhìn Lạc Thiên vẻ mặt đầy giận dữ: “Đúng rồi, bộ quần áo ban nãy của anh em đã nhờ người vớt đi, còn bộ anh đang mặc trên người, hóa đơn đã đặt trên bàn làm việc của anh”.

Nhượng mày, Lạc Thiên nghi ngờ nhìn Tăng Tử Kiêu, cô chưa bao giờ là người nhiều chuyện, ngoài lúc đối xử với ông chồng ra, lời này của cô rõ

là ý tại ngôn ngoại.

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang cười kia, Lý Nghiên nhận được ám hiệu liền lên tiếng: “Tổng giám đốc Lạc, về chuyện bạn tôi... thất lễ với anh, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi anh. Anh đại nhân đại lượng, có thể nào cho bạn tôi thêm một cơ hội không? Công việc này đối với cô ấy thật sự rất quan trọng”.

Lạc Thiên vẫn lặng lẽ hút thuốc, không trả lời.

“Tổng giám đốc Lạc, về bộ quần áo đó, tôi biết chắc chắn là không rẻ, nếu anh đòi bạn tôi bồi thường thì nói thật, với tần suất thất nghiệp của cô ấy, tôi nghĩ tiền mua bộ quần áo đó chắc trong vòng hai năm cô ấy chưa chắc đã đền được.” Nhìn Giang Văn Khê, Lý Nghiên quyết định làm liều, cho dù có bị sét đánh thì cô nàng này cũng không tinh nổi, thôi thì nói xấu phải nói đến cùng, “Tổng giám đốc Lạc, Giang Hàng mua lại mảnh đất vốn là siêu thị ấy để kinh doanh khách sạn. Anh nhìn Khê Khê của chúng tôi, tướng mạo, dáng người đều ổn, chỉ tiếc là cao chưa được một mét sáu tám, làm tiếp tân chắc không đủ chiều cao, nhưng khách sạn chắc luôn tuyển những bà cô bà dì rửa bát lau bàn... chứ, so với những bà cô suốt ngày bàn tán chuyện gia đình thế này thế nọ, Khê Khê nhà chúng tôi chắc chắn là một ứng cử viên sáng giá, anh bảo cô ấy sang đông, cô ấy tuyệt đối không sang tây, anh bảo cô ấy đứng, cô ấy không dám ngồi, những điều nên nói, không nên nói, cô ấy tuyệt đối sẽ không nói linh tinh một chữ nào cả. Khê Khê của chúng tôi một là biết nghe lời, hai là giỏi giang, ba là kín miệng, bốn cũng là điểm quan trọng nhất, chính là rất rẻ...”.

Dập tắt điếu thuốc trong tay, Tăng Tử Kiều cuối cùng không nhịn nổi, phì cười: “Rất rẻ?”.

“Vâng! Siêu rẻ tiền!” Thấy đôi mắt đen của Tổng giám đốc Lạc đã lấp lánh một thứ ánh sáng lạ kỳ, Lý Nghiên liền bật dậy, “Tổng giám đốc Lạc, nghĩ xem bộ quần áo này của anh rồi cũng phải có người thanh toán hóa

đơn chứ, không phải anh thì là Khê Khê của chúng tôi. Xin anh hãy cho cô ấy cơ hội làm việc một lần nữa, anh có thể viện cớ là đèn bù tổn thất quần áo, chỉ cần chịu sinh hoạt phí cho cô ấy là được, như thế quần áo của anh cũng có người mua, cô ấy cũng không cần ngày ngày ở nhà gặm sàn nhà, vừa để quý công ty tiết kiệm vốn thuê nhân công, lại giải quyết một người thất nghiệp, giảm bớt gánh nặng cho Đảng và nhân dân, cống hiến to lớn cho sự sáng tạo của quốc gia và hài hòa xã hội. Một mũi tên trúng một tá chim, hà cớ gì mà không làm thử?”.

Tăng Tử Kiều dựa nghiêng một bên cứ bịt miệng cười suốt, cô chưa nghe thấy có ai “đề cử” bạn mình như thế bao giờ.

Lạc Thiên im lặng này giờ chỉ hơi nhếch môi, cuối cùng ném ra một câu: “Ngày mai bảo cô ấy mang hồ sơ đến nộp ở phòng Nhân sự lầu bốn của siêu thị đó”.

Lý Nghiên không ngừng gật đầu cúi lưng, thầm giơ năm tay thẳng lợi trong bụng, cô đã thành công, xem như đã bán cái tên vô tích sự Giang Văn Khê được rồi, hơn nữa còn chiêm ngưỡng được nụ cười tà ác đầy quyến rũ của anh đẹp trai tóc bạc này nữa, trong đầu lập tức vọt ra hai câu thơ “đầu[1]”: Bất dĩ phong tao kinh thiên hạ, tự dĩ tâm đăng động thế nhân[2].

Giang Văn Khê xách chiếc bánh kem sinh nhật vừa lấy từ cửa hàng bánh, xuyên qua hai con ngõ nhỏ để đến bậc tam cấp trước cửa Tòa án nhân dân thành phố.

Hôm nay là sinh nhật bốn mươi tuổi của cậu. Từ sáng sớm cô đã dậy và bắt đầu nhớ đến món bánh kem hoa quả đầy cám dỗ, xin xỏ mẹ mãi, mẹ mới đồng ý cho cô đến cửa hàng lấy bánh. Mẹ nói, cậu đang là nhân chứng cho bên nguyên cáo, sau khi làm chứng xong, đợi tòa phán xử rồi mới có thể về nhà ăn cơm, cắt bánh kem sinh nhật.

Giang Văn Khê nhìn cầu thang gồm mười mấy bậc thật dài, dẫn thẳng lên cánh cửa to của Tòa án, vô cùng tò mò. Xách bánh kem, cô bước nhanh trèo lên những bậc thang cao cao đó.

Vừa vào sảnh lớn của Tòa án, cô nhìn thấy biểu tượng quốc huy và cán cân công lý trên tường, cảm nhận được bầu không khí trang nghiêm của nơi này, cô bắt đầu thấy hơi sợ hãi. Bảo vệ chặn cô lại, cô khoát khoát tay, vội vàng nói tên cậu, đồng thời ra hiệu cô chỉ ở đây đợi cậu ra. Bảo vệ nghe nói là cháu gái của Cảnh sát trưởng Giang thì không ngăn cản nữa, còn bảo cô là Cảnh sát trưởng Giang đang xét xử vụ án ở tầng ba.

Đợi khoảng hai mươi phút, Giang Văn Khê không thấy cậu đâu, nhân lúc bảo vệ không chú ý, cô lén lút trèo lên tầng ba.

“... Tòa cho rằng, bị cáo XX đã không được sự đồng ý của nạn nhân, cưỡng bức nạn nhân phát sinh quan hệ nam nữ, hành vi đó đã cấu thành tội hiếp dâm, Viện Kiểm sát Nhân dân Thành phố N rất rõ về vụ việc tố cáo này, chứng cứ đầy đủ, tội danh đã lập, chiếu theo điều luật số 263 của Bộ luật hình sự của nước Cộng hòa dân chủ nhân dân Trung Hoa, phạm nhân hiếp dâm bị xử tù bốn năm...”

Giang Văn Khê đứng ở đầu cầu thang, từ xa đã nghe thấy kết quả phán xét vang ra từ phòng xử án phía trước.

Cô khi ấy mới mười bốn tuổi đã sớm có khái niệm về hai chữ “hiếp dâm”, biết chuyện đó đối với phụ nữ sẽ tạo thành những tổn thương cực kỳ lớn về tâm hồn và cả thể xác. Cô co chặt nắm đấm, thầm nguyện rửa tên tội phạm hiếp dâm độc ác, xử bốn năm tù thật quá lời cho hắn, phải phán tù chung thân mới đúng. Tương lai cô nhất định sẽ giống cậu mình, sẽ là một cảnh sát nhân dân mang lại bình yên cho mọi người.

Cửa phía trước mở ra, cô nhìn thấy hai vị cảnh sát kẹp một thanh niên khoảng hai mét, hai hai tuổi bước ra. Người đó giãy giụa dữ dội, giọng đã

khán cả đi, nhưng vẫn không ngừng gào thét: “Tôi bị oan, tôi không phạm tội hiếp dâm! Tôi không làm! Tôi bị oan! Tôi không phục! Tôi muốn kiện! Tôi không hiếp dâm...”.

Giang Văn Khê đờ đẫn nhìn tên tội phạm hiếp dâm còn trẻ kia, vẻ mặt đầy sự phẫn nộ và căm hận, những đường nét vốn rất đẹp trai trên gương mặt dưới ánh đèn lúc tỏ lúc mờ ngoài hành lang đã trở nên vô cùng hung tợn, gian xảo.

Giang Văn Khê sợ khiếp vía, tay run lên rồi buông ra, chỉ nghe “bẹt” một tiếng, bánh kem đã rơi xuống cầu thang. Cô vội vã định chạy lại nhặt hộp bánh lên nhưng rồi quên mất mình đang đứng chặn ở lối đi ngay đầu cầu thang. Cô trượt chân, lúc suýt nữa lăn xuống cầu thang thì cơ thể cảm thấy nhẹ bẫng, cô được bế lên kịp thời.

Là cậu.

“Tiểu Khê.”

“Cậu, bánh kem...”, tim Giang Văn Khê vẫn đập thành thịch, xót xa nhìn chiếc bánh đã nát.

Lúc này tên hiếp dâm trẻ tuổi kia đã bị lôi xuống cầu thang, đập qua hộp bánh kem, hẳn ta quay lại trừng trừng nhìn cậu Giang Vĩnh Minh của cô, căm phẫn gầm lên: “Giang Vĩnh Minh, tôi không hiếp dâm! Là ông bắt lực, ông không xứng làm cảnh sát! Ông sẽ bị báo ứng, Giang Vĩnh Minh, tôi nguyện rửa cả nhà ông sẽ chết rất thê thảm...”.

Giang Vĩnh Minh ôm Giang Văn Khê đang run lấy bẫy, vỗ nhẹ lên vai cô, nói: “Tiểu Khê, đừng sợ, có cậu đây...”.

“Tôi bị oan, tôi không hiếp dâm! Tôi không làm!!! Tôi bị oan! Tôi không phục! Tôi phải kiện! Tôi không hiếp dâm!!!”

“Giang Vĩnh Minh, tôi không hiếp dâm! Là ông bất lực, ông không xứng làm cảnh sát! Ông sẽ bị báo ứng, Giang Vĩnh Minh, tôi nguyện rửa cả nhà ông sẽ chết rất thê thảm...”

“Tôi không hiếp dâm...”

“Tôi không phạm tội hiếp dâm! Không...”

Đừng hét nữa, đừng hét nữa.

[1] Thơ đả đầu (doggerel): Một thể thơ dân gian đầy tính châm biếm, tương truyền có tên này là do nhà thơ tiêu biểu đời Đường – Trương Đả Đầu, đặt ra.

[2] Không làm kinh động thiên hạ bằng hành động lả lơi ong bướm, chỉ dùng sự dâm dăng để làm động lòng người đời.

“A...”, Giang Văn Khê bịt tai, hét lên, ngồi bật dậy.

Giang Văn Khê thở hổn hển, mở mắt nhìn rõ xung quanh mới nhận ra mình vừa gặp ác mộng. Mười năm đã qua, cô vẫn không quên được tiếng gào thét của gã thanh niên phạm tội hiếp dâm ở Tòa án năm nào. Hôm đó từ Tòa án về, hai tai cô không nghe thấy bất kỳ thứ gì, để chữa trị thính lực, cô đã phải nghỉ học mất một năm.

Không bao lâu sau, cậu cô ly hôn, thím đưa em họ đi Mỹ, rồi tai nạn xe xảy ra, cậu không còn nhìn thấy em họ nữa. Sau khi em họ qua đời, cậu cô rất đau khổ nhưng vẫn luôn gắng gượng liều mạng làm việc.

Có lẽ ông trời đã thương cô, một lần lớp xe nổ, cô lại có thể nghe thấy âm thanh, nhưng con người cô đã hoàn toàn thay đổi.

Hai năm sau, cha mẹ cô cũng vì đi khảo sát trên núi mà gặp núi lở rồi qua đời. Đến khi cô lên đại học chưa bao lâu, cậu cô vì tai nạn xe khi đang

làm nhiệm vụ, không thể cứu chữa cũng mất ngay tại đó.

Đúng như tên tội phạm kia đã nguyện rửa, người nhà họ Giang đều chết rất thê thảm.

Có lẽ một ngày nào đó, người tử vong tiếp theo sẽ là cô.

Lau mồ hôi đang rịn ra trên trán, cô cảm thấy mồm miệng khô đắng liền xuống giường lấy nước, giữa đầu uống cạn. Đột nhiên cô nhớ đến tối qua hình như mình cùng với Lý Nghiên và cả ba người đàn ông uống rượu ở quán bar, nhưng cô về nhà từ lúc nào sao cô không nhớ gì cả.

Lúc này tiếng chuông di động réo vang, là Lý Nghiên gọi đến.

“Con ranh chết tiệt, mới ngủ dậy à?!”

“Haizzz, nằm mơ thấy ác mộng.”

“Đáng đời! Đúng rồi, chuẩn bị bằng tốt nghiệp, chứng minh nhân dân, hồ sơ cá nhân của cậu, rồi nhanh chóng đến nộp ở phòng Nhân sự tầng bốn của siêu thị cũ mà cậu làm việc ấy, nhớ ăn mặc đẹp nhé.”

“Cậu nói gì?!”

Sau đó Lý Nghiên bô lô ba la nói một thôi một hồi, đại ý là tối qua cô đập vỡ chai rượu đòi đánh toác đầu Quý Tóc Bạc, lại còn xé áo anh ta như dã thú, ôm lấy rồi nôn một bãi lên người anh ta, kết quả là Quý Tóc Bạc không những không trách tội cô mà còn lấy đức báo oán, cho cô cơ hội làm việc thêm một lần nữa, bảo cô mười giờ đến tầng bốn siêu thị cũ để nộp hồ sơ...

Nghe điện thoại xong, cô đứng đờ ra trước khung cửa sổ như một bức tượng. Hồi lâu sau cơ thể cô cứng đờ ngã thẳng xuống giường, đưa tay che mặt, hổ thẹn đến nỗi chỉ mong tìm một cái lỗ để chui vào.

Cô đã trách lầm anh chàng đẹp trai tóc bạc đó rồi.

Lý Nghiên nói cô như thể một con quý hầu đỏi háo sắc, trước mặt mọi người mà dám quấy rối anh đẹp trai tóc bạc. Nhưng những chuyện kinh thiên động địa đó sao cô hoàn toàn không có ấn tượng chút nào vậy?

Lần này đúng là trong họa có phúc, cô tốt số được vào làm việc trong tập đoàn Giang Hàng, nhất định là bố mẹ và cậu đang hiền linh phù hộ đây mà.

Cô căng thẳng nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, đã tám giờ bốn mươi rồi, không thu xếp thì sẽ không kịp mất. Cô hưng phấn sắm những bước nhảy Valse vào phòng vệ sinh, bất cẩn đâm sầm vào cửa. Sờ chỗ đau trên trán, cô cảm thấy đó là Thượng đế đang nhắc nhở, cô lại có công việc rồi, chuyện này là thật!

Có câu, Thượng đế đóng một cánh cửa, nhất định sẽ mở cho bạn một cánh cửa khác. Câu này là chân lý với người khác, còn với Giang Văn Khê, ngay cả một cánh cửa sổ mà Thượng đế còn không để cho cô, huống hồ là một cánh cửa.

Nhìn miếng giẻ trong tay, Giang Văn Khê lặng lẽ cười đau khổ, cô biết ngay là Thượng đế sẽ không chăm sóc mình mà.

Cô ngây thơ tưởng rằng Quý Tóc Bạc kia là Jesus tái thế, thực ra hẳn vốn chỉ là một tên tiểu nhân ti tiện lòng dạ hẹp hòi lại còn thù dai.

Thử việc ba tháng, mỗi tháng một ngàn tệ, đối với tiền lương thử việc cô vốn không trông mong có đột phá gì, điều khiến cô căm phẫn nhất là mỗi tháng phải trừ năm trăm tệ để trả cho bộ quần áo mà đêm đó cô đã hủy diệt.

Thượng đế ơi, hai mảnh vải một đen một trắng đó được may bằng vàng hay sao? Khác một chữ với Benz, áo sơ mi ấy tốn những hơn ba ngàn tệ, chiếm hai chữ trong tên triết gia Marx, chiếc quần tây ấy mất hơn bốn

ngàn? Tại sao nhất định phải ném bộ quần áo đó đi, đem giặt tẩy là được mà? Nếu chỉ cần phí giặt ủi, bây giờ cô có thể móc ra trả ngay mà.

Người làm tiền đúng là chỉ biết tạo nghiệp!

Đáng buồn hơn là, khi cô khóc lóc kể lể với Lý Nghiên, cô nàng không những không an ủi mà còn nói rằng Giang Hàng chịu thu nhận là cô đã may mắn chán rồi.

Cô thực sự không nghĩ ra, vốn xưa nay tính tình mình luôn ôn hòa sao cô có thể uống say rồi trở thành tên cuồng bạo lực như thế chứ.

Vị trí công việc mà cô đang đảm nhiệm nếu nói dễ nghe một chút là tiếp tân, nói khó nghe một chút là cô em sai vặt trong văn phòng. So với làm nhân viên thu ngân trước kia thì hình như cô càng thê thảm hơn.

Có câu nói: Sinh, dễ; sống, dễ; sinh sống không dễ.

Vì sinh tồn, cô chịu vậy!

Cô luôn an ủi chính mình: Giang Văn Khê, biết bây giờ có bao nhiêu người thất nghiệp không? Mà có một công việc ô sin như bây giờ để làm thì nên biết đủ đi.

Cầm mảnh giẻ trong tay, cô lau chùi bóng loáng đồng hồ chấm công, còn một phút nữa là đến giờ vào làm, cô có thể thở phào rồi.

Trước kia làm ở siêu thị gần ba tháng, còn bây giờ làm việc ở khu văn phòng lâu bốn được nửa tháng. Chỉ nửa tháng này mà cô đã biết được, mỗi buổi sáng từ tám giờ hai mươi lăm phút đến tám giờ ba mươi phút, máy tổng rất có quy luật cứ vài giây lại reo một lần. Lúc này, Dương Mẫn, cũng là tiếp tân, sẽ giành đi nghe máy tổng. Điện thoại vừa cúp, cô liền nhìn thấy Dương Mẫn rút thẻ chấm công của một đồng nghiệp nào đó nhét vào máy chấm công, “tít tít” một tiếng, hoàn thành nhiệm vụ. Có lúc vào khoảng tám

giờ hai mươi chín phút, Dương Mẫn sẽ cùng lúc rút ra mấy tấm thẻ, “tít tít tít tít” một tràng dài. Cô ngồi bên cạnh chỉ có thể chớp mắt nhìn, sững sốt theo dõi mọi thứ.

Hôm nay Dương Mẫn đến muộn, cô mừng là không ai gọi điện thoại để yêu cầu quẹt thẻ. Nói thực là, không phải cô không thông cảm, mà là “Đức Phật qua sông, khó giữ mạng sống”, cô chỉ mới đến nửa tháng, nếu bị phòng Nhân sự hoặc trưởng phòng bắt cô làm đại diện quẹt thẻ, hại cô lại mất việc thì cô chết đi cho xong.

Đang định đến nhà vệ sinh giặt giẻ lau thì lúc ấy, tiếng chuông máy tổng đã vang lên. Giang Văn Khê thấy da đầu cứ tê dại, do dự một lúc rồi bất đắc dĩ quay lại, nghe điện thoại bằng giọng ngọt đến phát ngán: “Xin chào!”.

Bên kia vắng đến một giọng lạ: “Tiểu Dương, Triệu Bảo Thắng đây, giúp tôi quẹt thẻ!”.

Giang Văn Khê có vẻ kinh ngạc: “Tôi không phải Dương Mẫn, cô ấy chưa đến...”.

“Không phải Dương Mẫn? Cô là người mới đến phải không?”

“... Vâng”, Giang Văn Khê đáp khẽ.

Bên kia lại nói: “Tôi ở lầu dưới, cô giúp tôi quẹt thẻ đã, lát nữa tôi sẽ lên ngay”.

“Ồ...” Giang Văn Khê khó xử, nhìn những cái tên trên dãy thẻ chấm công, cô dè dặt hỏi, “Xin lỗi, liệu có thể lặp lại họ tên của anh không? Và phòng nào nữa?”.

Bên kia im lặng mấy giây rồi sau đó vắng đến tiếng thở dồn dập do tức giận: “Sao cô làm tiếp tân được hả, ngay cả tên nhân viên trong công ty cũng không nhớ?”. Bên kia vừa nói dứt thì máy chấm công đã vang lên điệu

nhạc tuyệt diệu “For Elise”, người đó cuống lên, “Phòng Xây dựng, Triệu Bảo Thắng”.

“Ồ, phòng Xây dựng, Triệu Bảo Thắng.” Giang Văn Khê cầm ống nghe, ánh mắt vội vàng lướt qua hàng thẻ, “Anh đợi đã, khoan cúp máy, ở đây không có ai tên Triệu Bảo Thắng”.

“Sao không có? Thẻ thứ ba hàng số một.”

“Cái đó... thẻ thứ ba hàng một tên Mã Tiểu Vân, không phải Triệu Bảo Thắng...”

“Mắt cô có vấn đề không?! Sao lại không có?!”

“Khoan đã... Tìm ra rồi, thẻ thứ ba hàng thứ hai đếm ngược.” Giang Văn Khê rút tấm thẻ khó khăn lắm mới tìm thấy, “Nhưng... bây giờ là tám giờ ba mươi một phút, anh có chắc muốn tôi quẹt thẻ giúp anh không?”.

“Đương nhiên phải quẹt, nếu không phí điện thoại một phút này sẽ là lãng phí.” Một giọng lạ hoắc vang lên sau lưng Giang Văn Khê, nghe có vẻ thờ ơ nhưng mang ý ra lệnh.

Quay đầu lại, Giang Văn Khê trợn mắt nhìn mái tóc bạc đã lâu không gặp đứng sau lưng, sững sốt há hốc miệng không nói được gì. Cô vừa định rút tấm thẻ ra nhưng lại bị anh vô tình giật mất, chỉ nghe “tít” một tiếng, tấm thẻ đó bị cưỡng ép đặt trên đồng hồ thời gian đi muộn.

Lạc Thiên từ từ quay người lại, nhìn Giang Văn Khê vẻ mặt hoảng hốt, nhếch môi quan sát cô rồi sau đó tiến lại gần cô, ép cô lùi ra sau một bước, từ người vào quỳ tiếp tân không thể động đậy, cầm lấy ống nghe trên tay cô, bên trong đã vang lên âm thanh máy bận từ lâu, anh nhẹ nhàng cúp máy, sau đó ngược lên nói ngắn gọn: “Làm tốt lắm”.

Giọng anh không lớn không nhỏ, vừa đủ nghe, cho dù đứng ở góc nào trong sảnh cũng có thể nghe rõ.

Ý gì đây? Tại sao lại nói thế? Cô ngỡ anh sẽ phê bình cô nghiêm khắc chứ.

Qua nụ cười như có như không của anh, đột nhiên Giang Văn Khê thấy rùng mình ớn lạnh, cô quay phắt lại nhìn về hướng ra vào của đại sảnh, ở đó có một hàng đồng nghiệp đang đứng, trong số ấy có cả Dương Mẫn, lúc này đây, ai nấy đang trừng mắt nhìn cô rất căm phẫn, đặc biệt là Dương Mẫn, ánh mắt như chỉ muốn lột da cô ra.

Giang Văn Khê như bị ai đó tạt cho một chậu nước lạnh, toàn thân lạnh ngắt.

Cuối cùng cô đã hiểu ý nghĩa thật sự của câu nói mà Quý Tóc Bạc thốt ra, anh cố ý đứng trước mặt mọi người mà bẻ cong là cô muốn kéo dài thời gian, hại Triệu Bảo Thăng kia muộn giờ, rắp tâm thể hiện trước mặt anh...

Cô buột miệng thốt ra theo trực giác: “Tôi không có...”.

“Hử?”, Lạc Thiên nhướn mày, dường như rất mong đợi cô nói tiếp.

Cuối cùng Giang Văn Khê đã lĩnh giáo được thủ đoạn độc ác của Quý Tóc Bạc, không chỉ đàn áp cô về mặt tiền bạc, mà còn khiến cô trở thành kẻ phản bội trên quan hệ giao thiệp bạn bè, thật sự chưa gặp ai xấu xa hơn anh ta. Bây giờ cho dù cô giải thích thế nào thì cũng chỉ là biện bạch.

Lý Nghiên nói với cô nào là Quý Tóc Bạc thấu tình đạt lý, nào là lấy đức báo oán, hiện giờ cô nghi ngờ tên này đang chờ thời cơ để trả thù.

Lạc Thiên hài lòng nhìn vẻ mặt muốn nói mà không thể của Giang Văn Khê, quay lại nhìn đám nhân viên đang đứng ở cửa, nhẹ nhàng nói: “Các bạn đứng đó làm gì thế? Sao không quẹt thẻ?”.

Vừa dứt lời, ai nấy vội vàng chạy về phía máy chấm công, quẹt thẻ xong còn quay sang cười với Lạc Thiên, hành lễ xong mới về văn phòng của mình.

Giang Văn Khê nhìn khuôn mặt “vui vẻ” của họ mà toát mồ hôi lạnh.

Đến khi đại sảnh không còn ai, Lạc Thiên mới lạnh lùng nhìn Giang Văn Khê một cái rồi đi về văn phòng.

Tục ngữ nói, bốn chuyện thảm nhất đời người là...

Nắng hạn gặp mưa rào, vài giọt; gặp bạn nơi đất khách, mượn tiền; đêm động phòng hoa chúc, không “lên”; lúc bảng vàng đề danh, trùng tên.

Đối với Giang Văn Khê mà nói, chắc còn phải chuyện thảm thứ năm nữa: Được cấp trên khen thưởng, mắc bẫy?!

Vì chuyện quẹt thẻ giùm mà phòng Nhân sự chiều hôm đó đã ra thông báo trừng phạt, Triệu Bảo Thắng phòng Xây dựng đi muộn còn nhờ quẹt thẻ giùm, phạt hai trăm tệ; tiếp tân Dương Mẫn vì chưa đủ chứng cứ phạm tội nên chỉ bị cảnh cáo, nếu còn tái phạm sẽ bị đuổi việc; tất cả những người đi muộn đều phải chấp hành chế độ nhân sự của công ty; nếu còn phát hiện hiện tượng quẹt thẻ giùm sẽ phạt nặng không tha.

Thông báo này khiến Giang Văn Khê đang lão đảo sắp rơi xuống cửa địa ngục đã rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Dương Mẫn không nói câu nào với Giang Văn Khê nữa, những đồng nghiệp khác đối với cô đều tỏ ra “liếc xéo lạnh mặt thờ ơ”. Những chuyện vặt vãnh càng ngày càng nhiều đều đổ hết lên đầu cô, hoàn toàn vượt hẳn chuyện mà một tiếp tân phải làm. Bây giờ cô không chỉ làm ô sin mà còn biến thành chân chạy vặt nữa.

Đối với tình trạng đó, cô chỉ có thể nghiêng rưng rưng rồi nuốt vào bụng. Có lúc chỉ muốn thôi việc cho xong, nhưng nghĩ lại thì nếu có thôi việc như thế, chẳng phải đã trúng kế của Quý Tóc Bạc hay sao? Những ấm ức đó chẳng phải tự chịu hay sao? Thế nên cô quyết định nhẫn nhịn, nếu có thể, cô nhất định sẽ trả lại hết những nỗi ấm ức đó. Nhưng... khả năng ấy gần như bằng không...

Mỗi buổi trưa, cô đều bị xếp hàng sau cùng để ăn cơm. Thức ăn không chỉ nguội ngắt mà còn nhạt nhẽo, chỉ còn lại mấy cọng rau xào, cô đã lâu lắm rồi không được ăn thịt. Hôm nay khó khăn lắm mới thấy còn một miếng sườn heo, rõ ràng không ai ăn muộn hơn cô, mà ông sư phụ đứng bếp còn nói dối là đã hết rồi.

Nhìn miếng sườn heo duy nhất sau ô kính, lại nhìn mấy cọng rau lơ thơ trong khay thức ăn, Giang Văn Khê cắn môi, cuối cùng lấy hết can đảm, nói với ông sư phụ bằng giọng còn nhỏ hơn muỗi kêu: “Chẳng phải là còn một miếng sao? Sao lại hết rồi?”.

Ông sư phụ nhìn cô một cái, hừ lạnh: “Không phải chuẩn bị cho cô đâu”.

“Chẳng có ai ngày nào cũng ăn cơm muộn hơn tôi đâu...” Còn ai ăn muộn hơn cô chứ, rõ ràng là ông sư phụ đó cố ý đánh đố cô.

Quán ăn lâu dưới đang tu sửa, dự kiến trước mừng Một tháng Năm năm sau sẽ mở lại.

Mấy hôm nay Lạc Thiên bận rộn đến chóng mặt, còn phải chạy đi chạy lại giữa tổng bộ của tập đoàn và quán ăn, hiếm khi có buổi trưa đến nhà ăn nhân viên để dùng bữa, nhưng lại khiến anh phải chứng kiến cảnh tượng khó chịu kia.

Anh nhìn vào ô cửa lấy thức ăn, vốn dĩ ông sư phụ đang im lặng, thấy anh đến liền lập tức lấy miếng sườn heo cuối cùng và những món ăn khác

bày đầy vào khay, rồi cười híp mắt đưa cho anh.

Anh không đón lấy khay, ánh mắt chiếu vào Giang Văn Khê đứng cạnh, lướt qua những món ăn trong khay của cô rồi lại nhìn thức ăn của mình, đại khái cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Giang Văn Khê chỉ dám thăm nguyên rửa Quý Tóc Bạc là “ăn cướp”, cô mấp máy môi rồi bê khay cơm đến bàn trống ngồi xuống, tức tối giày xéo mấy cọng rau nát nhừ trong khay.

Lạc Thiên quay lại nhìn bộ dạng ảm ức của cô, bỗng dâng lên một cảm xúc khó hiểu, anh tưởng sau sự việc quẹt thẻ lần trước sẽ khiến cô chủ động rời khỏi nơi này, kết quả là cô đã kiên trì ở lại.

Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ ba mươi lăm phút, thời gian ăn cơm trưa của nhân viên bắt đầu từ mười một rưỡi trưa, nhà ăn rộng lớn bây giờ chỉ còn lại anh và cô dùng bữa, nghe thấy đoạn đối thoại giữa cô và ông sư phụ lúc này, cũng tức là ngày nào cũng phải đến giờ này cô mới có thể ăn trưa.

Về chuyện quẹt thẻ, anh đã lợi dụng cô giết gà mắng chó, tuy không đứng đắn lắm nhưng không có nghĩa là anh đàn áp một cô tiếp tân bé nhỏ bằng chức vụ Tổng giám đốc tập đoàn Giang Hàng.

Giành thức ăn với nhân viên cấp dưới, chuyện này chỉ khiến anh tự sỉ vả chính mình.

Anh nói với ông sư phụ: “Còn thức ăn không? Nếu có thì bây giờ nấu hai phần nữa rồi mang đến bàn đó”.

Ông sư phụ gật đầu lia lịa, vẻ mặt hồ nghi nhìn anh bước đến chỗ cô bé đã bán đứng đồng nghiệp.

Cảm thấy có một bóng đen tiến đến, Giang Văn Khê chớp mắt, nhìn Quỷ Tóc Bạc ngồi xuống đối diện cô.

Nhà ăn rộng như thế, bao nhiêu bàn trống anh ta không ngồi, mà lại ngồi đối diện cô!

Nuốt món rau khó ăn vào bụng, cô bê khay lên định đến bàn kế bên ngồi, vừa đứng lên đã nghe giọng nói trầm trầm của anh: “Ngồi xuống, còn thức ăn chưa mang lên!”.

Giọng anh rất khê, nhưng mỗi chữ đều lọt vào tai cô vô cùng rõ ràng.

Cơ thể như bị đóng đinh cứng đờ, cô liếm vệt mỡ trên môi, nhìn anh vẻ khó tin. Quỷ Tóc Bạc lúc này bảo ông sư phụ thêm món ăn, lẽ nào là vì cô?

Động tác nhỏ thè lưỡi liếm môi trong vô thức của Giang Văn Khê, trong mắt đàn ông trở thành sự căm dỗ chí mạng. Lạc Thiên cũng không ngoại lệ, anh hơi nheo mắt, nhìn cô chăm chú.

Cô có một gương mặt trắng xanh hiền lành, không thể gọi là xinh đẹp nổi bật, nhưng đôi đồng tử trầm tĩnh và đen trắng rõ ràng ấy lại cho người ta một ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Điều đó khiến anh nghĩ đến cái đêm ở K.O, vẻ mặt cô khi cầm chai rượu giơ trước mặt anh đòi công việc, khác hoàn toàn lúc này. Một con mèo hoang nhe nanh giơ vuốt, một con chuột bạch nhát gan sợ sệt.

Anh lại nói ngắn gọn: “Ngồi”.

Giang Văn Khê biết mình nên can đảm ngồi sang bàn khác, nhưng chân cô lại không đi nổi.

Ngồi, có thể tiêu hóa sẽ không tốt, nhưng có thể không cần ăn cơm nguội và rau nát; đi, nhất định sẽ ăn cơm nguội và rau nát, nhưng có thể ăn thoải mái tự nhiên.

Ngồi? Hay đi?

Do dự một hồi, cô dè dặt ngẩng lên nhìn anh, vừa khéo thấy anh cũng đang nhìn cô. Đối diện với ánh sáng phát ra từ đôi mắt đen thẳm ấy, mặt cô bất giác đỏ hồng lên. Phải thừa nhận rằng người đàn ông này đẹp trai quá sức, từ trên xuống dưới đều mang một vẻ quyến rũ chí mạng và cực kỳ nguy hiểm.

Giữa dạ dày và vị giác, cuối cùng, cô đã chọn vị giác.

Cô cắn môi, e dè và chậm rãi ngồi xuống chỗ cũ.

Một lúc sau, món ăn thêm đã được mang lên.

Lạc Thiên gấp thức ăn, sau khi ăn được mấy miếng thì thấy Giang Văn Khê chưa đụng đũa tới, anh nhướn mày hỏi: “Sao không ăn?”.

“Nhìn thấy anh là chẳng có lòng dạ nào ăn...”, Giang Văn Khê không nghĩ ngợi gì, buột miệng nói thẳng suy nghĩ trong đầu.

Lạc Thiên suýt nữa thì ghen thức ăn, anh ho mấy tiếng, sắc mặt sa sầm lại. Lần đầu tiên anh nghe được câu này từ miệng một người phụ nữ – anh lại khiến cho người ta không có lòng dạ nào ăn hay sao?

Vừa thốt ra, Giang Văn Khê chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình. Cô không nghĩ là bề ngoài của anh khiến cô lộn mửa, mà là với thân phận của anh mà ngồi ăn cùng bàn với cô, mặt đối mặt, khiến cô bị áp lực gấp bội, nên mới cảm thấy không có lòng dạ nào...

“Tổng giám đốc Lạc, tôi không có ý đó, thực ra...” Thấy vẻ mặt càng lúc càng khó coi của Lạc Thiên, Giang Văn Khê sợ đến mức không dám giải thích nữa.

Im lặng, một sự im lặng nghệt thờ.

Một lúc lâu sau, Lạc Thiên đập đũa lên mặt bàn, gương mặt đẹp trai đanh lại, lạnh lùng nhìn Giang Văn Khê đang lúng túng rồi đứng lên rời khỏi nhà ăn nhân viên.

Đột nhiên Giang Văn Khê như quả bóng da xì hơi, cô cảm thấy đau khổ cho hành vi ngốc nghếch không biết lựa lời mà nói, nói năng không suy nghĩ của mình, cô thật sự không cố ý nói thế. Cô lại xui xẻo rồi, Quý Tóc Bạc lòng dạ còn nhỏ hơn cả lỗ kim, lần trước cô chẳng qua chỉ nôn lên người anh mà anh đã dùng kế ly gián để hại cô, lần này cô bảo anh khiến cô không có lòng dạ nào ăn cơm, không biết anh sẽ dạy dỗ cô thế nào nữa. Có lẽ hôm nay là ngày cuối cùng cô còn ở đây, cô lại sắp thất nghiệp rồi...

Cô khóc lóc đau khổ, nhìn món ăn trước mặt, thầm nghĩ: Dù sao kết cục cũng là đi rồi, nhưng cô không thể bỏ qua bữa cơm cuối cùng này, phạm nhân tử hình thời cổ vẫn thường được cho ăn no bữa cơm cuối cùng rồi mới lên đường, huống hồ trước mặt là miếng sườn heo mà cô đã mong nhớ bấy lâu nay.

Cầm đũa lên, cô bắt đầu ăn như hùm như hổ.

Buổi tối, Giang Văn Khê kể với Lý Nghiên cô lại đắc tội với Quý Tóc Bạc rồi, nói anh khiến cô không có lòng dạ nào ăn uống. Lý Nghiên nhảy chồm lên khỏi sofa, lấy ngón tay trỏ chỉ vào đầu cô, cứ mắng cô là đồ đầu heo, một anh đẹp trai đáng ăn tiền như thế mà lại bị cô nói thành “khiến người ta không có lòng dạ nào ăn”, người làm cho người khác lộn mửa rõ ràng là cô. Còn nói cô cứ chờ chết đi, rất nhanh sẽ có giấy thông báo cuốn gói về nhà thôi.

Lúc đó cô thật sự chỉ phản ứng theo trực giác, ai biết Quý Tóc Bạc lại phản ứng mạnh mẽ đến thế.

Sự thực thì không tệ như Giang Văn Khê nghĩ, sau khi đắc tội với Quý Tóc Bạc ở nhà ăn nhân viên, cũng phải nửa tháng rồi không gặp anh, hại cô

suốt ngày giặt mình thon thót.

Biến động duy nhất là Dương Mẫn bị điều đến phòng Nhân sự, để lại mình cô bị đồng nghiệp cả tòa nhà sai khiến, càng thêm thê thảm.

Mệt bã cả một ngày, Giang Văn Khê về nhà nằm vật ra giường, không muốn nhúc nhích nữa.

Mắt liếc thấy bộ váy màu hồng vô cùng thực nữ treo trong tủ, cô thấy đầu to hằn ra.

Chị họ Lý Văn của Lý Nghiê n sẽ kết hôn vào thứ Sáu này, vốn dĩ Lý Nghiê n là phù dâu cho chị Lý Văn, nhưng cuối tuần trước cô nàng không biết nghe ở đâu câu nói là, những cô gái làm phù dâu ba lần thì sau này sẽ rất khó gả chồng. Cái tên bán bạn cầu vinh Lý Nghiê n đó vì hạnh phúc sau này của mình, bất chấp cô sống chết từ chối thế nào cứ cực lực đề cử cô với chị Lý Văn, còn dâng hiến miễn phí bộ váy màu hồng mới mua nữa.

Sau khi chị Lý Văn trừng trị Lý Nghiê n xong, đích thân đến nhờ cô giúp đỡ, còn bảo cô đừng lo, chuyện uống đỡ rượu đã có phù rể lo, nếu phù rể không được thì đã có chú rể, cô chỉ cần đứng cạnh cô dâu và mỉm cười là được.

Nếu chỉ cần đứng cạnh bán nụ cười thì đương nhiên không thành vấn đề, nhưng lỡ khi ấy cô bị khách mời chuốc rượu và làm những chuyện khó hiểu, cô không muốn tự dừng lại phải đền tiền quần áo cho người ta nữa.

Lý Nghiê n lại thề thốt rằng nếu trong tiệc cưới cô uống say thì sẽ đập cô lăn ra bất tỉnh rồi khiêng về nhà, bảo đảm sẽ không để xảy ra sự kiện quán bar khiến cô tổn thất một mớ tiền nữa.

Dưới đòn công kích mạnh mẽ của Lý Nghiê n và chị Lý Văn, đầu Giang Văn Khê biến thành một khối hồ dán, cuối cùng nghĩ đến việc chị Lý Văn phải nhờ người làm phù dâu gấp sẽ rất khó khăn, thế là cô gật đầu đồng ý.

Hôm nay cô xin phép trưởng phòng Hành chính nghỉ, trưởng phòng lạnh lùng nói: “Theo thông báo nhân sự mới nhất, tôi không có quyền phê chuẩn cho cô nghỉ phép, cô đến thẳng chỗ Tổng giám đốc Lạc mà xin chữ ký”.

Thông báo nhân sự mới ra mà trưởng phòng Hành chính nói chính tay cô vừa gõ xong lúc chiều, bắt đầu chấp hành từ mùng Một tháng sau. Trong lòng cô hiểu rõ, không phải trưởng phòng Hành chính không có quyền phê chuẩn mà là vì chuyện quẹt thẻ lần đó, trưởng phòng Hành chính cũng bị mắng một trận, làm sao dễ dàng cho cô nghỉ phép được.

Nhớ lại chuyện nửa tháng trước cô đắc tội với Quý Tóc Bạc ở nhà ăn, cô chỉ còn nước cố gan lì, cầm tờ đơn xin nghỉ phép gõ cửa văn phòng anh. Khi nghe giọng nói trầm trầm “Mời vào” vang lên, cô mở cửa với tâm trạng phập phồng lo sợ, thấp thỏm không yên.

Quý Tóc Bạc đang lật xem văn kiện bằng những ngón tay thon dài, sau khi cô vào, anh cũng không nhìn lên, cho đến khi cô đặt tờ đơn xin nghỉ phép xuống trước mặt anh, anh mới ngẩng đầu lên khỏi đồng văn kiện để nhìn cô, không nói gì, cũng chẳng ký tên.

Văn phòng rộng thênh thang, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình đang đập.

Dưới ánh nhìn của Quý Tóc Bạc, lúc đó cô cảm thấy gò má mình như có lửa đốt, tim sắp nhảy vọt ra cổ họng, vì lý do xin nghỉ phép của cô là đi thi.

Một lúc sau, ánh mắt anh rời khỏi gương mặt cô, cô nhìn thấy anh cầm bút lên ký tên.

Cầm đơn xin nghỉ, cô kính cẩn sợ hãi lui ra khỏi văn phòng tổng giám đốc. Lướt nhìn chữ ký rồng bay phượng múa trên đó, cô ngẩn người.

Lạc Thiên? Kẹo cao su thơm miệng của Hàn Quốc chẳng phải cũng tên này hay sao[1]?

“Phì...” Giang Văn Khê nằm trên giường, bất giác cười khẽ thành tiếng.

Tên của Quý Tóc Bạc cũng thật buồn cười, lại là tên của kẹo cao su. Ngày mai cô phải đi siêu thị mua một lọ kẹo nhãn hiệu này mới được. Đối với anh, cô không dám giận cũng chẳng dám nói gì, thế thì xem anh là kẹo cao su mà nhai mà nghiền trong miệng, thế chắc là được. Ai bảo anh có tên đó, cô đang buồn phiền vì không tìm ra cơ hội xả giận đây.

[1] Trong tiếng Trung từ “Lạc Thiên” được dùng để phiên âm từ “Lotte”. Với tiêu chí lấy âm gần giống nhau để đọc, nó không mang nghĩa gì cả, hiện tượng này rất hay gặp khi phải phiên âm một từ tiếng nước ngoài, chẳng hạn như Napoleon trong tiếng Trung phiên là Nã Phá Luân, Washington phiên là Hoa Thịnh Đốn, Moscow phiên là Mạc Tư Khoa...

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vận Mệnh Khiến Con Người Đành Câm Lặng

Tuy rằng thỏ không ăn cỏ gần hang

Nhưng có cỏ nào lại chạy lung tung như thế?

Sáng sớm thứ Sáu, Giang Văn Khê đã vội đến nhà Lý Văn, chuyên viên trang điểm đang trang điểm cho Lý Văn. Lý Nghiên thấy gương mặt mộc của cô thì làu bàu vài câu, sau đó cầm hộp trang điểm lên để hành hạ mặt cô.

Một lúc sau, khi cô nhìn thấy mình trong gương, ngẩn ra đến năm phút mới hoàn hồn, sau đó chỉ vào bóng mình trong gương rồi nói với Lý Nghiên: “Thảo nào người ta nói ‘hàng lậu’ mỗi lúc một nhiều, cậu nhìn này, lúc này so với bây giờ, đúng là biến già cỗi thành kỳ tích”.

Lý Nghiên lấy ngón tay chỉ vào đầu cô, nói: “Già cỗi nhất chính là đồ đầu heo này này, có nghe nói chưa, không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười”.

Giang Văn Khê xoa đầu: “Ngay cả chuyện ăn no mặc ấm cơ bản nhất mà tớ còn không giải quyết nổi, quan tâm đến chuyện phụ nữ xấu phụ nữ lười làm cái gì”.

Khoảng hơn một tiếng sau, chú rể Châu Thành dẫn một đám người ra sức xông vào phòng tân hôn, cô mới biết tối nay phù rể thân mang trọng trách chính là Cố Đình Hòa.

Cố Đình Hòa trong khoảnh khắc nhìn thấy Giang Văn Khê liền ngẩn người, mấy giây sau mới nở nụ cười với cô.

Giang Văn Khê thăm nghĩ, lúc anh cười thật đẹp.

Về sau Giang Văn Khê mới biết Cố Đình Hòa là em họ của Châu Thành.

Tuy đã tham gia nhiều tiệc cưới nhưng Giang Văn Khê chưa từng làm phù dâu cho ai, trải qua cả một ngày mệt nhọc, cô mới biết thì ra kết hôn mệt mỏi như thế nào. Hiện giờ phải đón khách cho tiệc tối, đứng cạnh đôi uyên ương hơn một tiếng đồng hồ, cô cảm thấy chân như không thuộc về mình nữa. Lúc còn cách giờ khai tiệc khoảng mười lăm phút, nghe nói còn có hai vị khách quý chưa đến.

Cố Đình Hòa thấy cô nhăn nhó thì nhìn xuống đôi giày cao gót cô đang đi, cau mày rồi đến gần cô, hỏi nhỏ: “Cô có cần đến đó nghỉ một lúc không?”.

Nghe Cố Đình Hòa hỏi thế, mặt Giang Văn Khê đỏ bừng, vội vã lắc đầu: “Không cần ạ”. Cô dâu còn mệt hơn cô mà cũng không ngồi nghỉ, làm sao cô trốn đi được.

“Cố gắng thêm chút nữa.”

Cố Đình Hòa mỉm cười khiến Giang Văn Khê bất giác nhớ lại ban ngày anh luôn chăm sóc cô, không chỉ cô dâu chú rể mà cả những người không quen cũng trêu ghẹo họ, hỏi có muốn suy nghĩ phát triển thêm không, hại cô cả ngày cứ thấy ngượng ngập.

Lúc Giang Văn Khê đang lơ đãng thì một vị khách quý đã đến.

Giang Văn Khê mỉm cười ngược nhìn, khi nhìn rõ gương mặt quen thuộc mà hằng đêm trước khi ngủ, cô vẫn nguyện rửa mấy trăm lần ấy, cô vội vàng quay đi, lùi lại hai bước như định để người khách ấy bỏ qua sự tồn tại của phù dâu là cô.

Chú rể Châu Thành là luật sư cố vấn của Giang Hàng nên Lạc Thiên cũng được mời tham dự hôn lễ của Châu Thành. Anh xin lỗi vì tắc đường nên mới đến muộn, Châu Thành nhiệt tình bước đến bắt tay với anh, luôn miệng nói “Đến là tốt rồi”.

Khi nhìn thấy phù rể Cố Đình Hòa, Lạc Thiên hơi nhướn mày, khóe môi nhướn lên, vẻ mặt tự nhiên và thẳng thắn.

Cố Đình Hòa cũng mỉm cười với anh, đưa tay phải ra bắt, tỏ ý xin lỗi vì chuyện ở K.O lần trước.

Lạc Thiên cũng đưa tay ra bắt theo phép lịch sự, rút tay lại, ánh mắt anh nhìn về phía phù dâu đang đứng quay đầu đi, có vẻ quen mắt, lại nhìn thêm mấy cái.

Là cô?!

“Mau chụp tấm hình chung”, thợ ảnh nói.

Lý Văn quay sang tìm phù dâu thì thấy Giang Văn Khê đang gục đầu đứng cách đó hai bước, “Khê Khê, đến đây chụp hình”.

Lý Nghiên đứng cạnh thấy Giang Văn Khê cúi gằm đầu xuống thì nghĩ cô thấy cấp trên đẹp trai tóc bạc nên e thẹn xấu hổ, thế là hích nhẹ cô một cái.

Cú hích này khiến Giang Văn Khê bị ép phải tiến lên hai bước, phạm vi tầm nhìn vừa đủ lướt qua bộ áo vest màu xám bạc. Cô co chặt năm tay, hạ quyết tâm, ngược mặt lên, nở nụ cười “trùng hợp quá” để đối mặt với đôi mắt đen sâu thẳm đó.

Lạc Thiên hơi nhếch môi, để lộ nụ cười nhẹ rồi nói với giọng cực khê: “Thời gian thi lần này đúng là lâu, từ sáng đến tối”.

Đột nhiên, Giang Văn Khê lúng túng đỏ bừng mặt, chỉ biết chớp mắt, cười khan mấy tiếng.

Lạc Thiên liếc nhìn cô rồi đứng cạnh chú rể.

Tuy đứng cách cô dâu chú rể, nhưng Giang Văn Khê vẫn cảm nhận được khí thế lãnh đạo bức người toát ra từ Lạc Thiên, trái tim đập loạn trong lồng ngực càng thành thịch không dứt, nhìn vào ống kính kỹ thuật số, cô toét miệng, lẩm bẩm đọc “cheese” mới miễn cưỡng nở được một nụ cười kiểm soát gương mặt không bị co giật.

Chụp hình xong, Giang Văn Khê căng thẳng liếc nhìn Lạc Thiên, phát hiện anh vốn không hề quan tâm đến cô, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Lơ đãng trong phút chốc mà vị khách quý cuối cùng đã đến.

Giang Văn Khê mở to mắt, nhìn người đàn ông đẹp trai mặc bộ vest trắng thớm, đeo kính gọng vàng và người phụ nữ xinh đẹp, thanh lịch mặc bộ váy dài màu trắng đang khoác tay nhau tiến vào.

Một đôi giai nhân trai tài gái sắc làm sao.

Chú rể Châu Thành nhiệt tình bước lên: “Phương Tử Hạ, cuối cùng cậu đã đến, cứ tưởng không kịp chứ”.

Người đàn ông tên Phương Tử Hạ mỉm cười nói: “Bạn cũ kết hôn, dù thế nào thì tôi cũng phải đến kịp chứ”.

“Nào, giới thiệu với cậu, Lạc Thiên, Tổng giám đốc tập đoàn Giang Hàng, chàng trai vàng độc thân đẹp trai giàu có giỏi giang của thành phố này”, Châu Thành nhiệt tình giới thiệu, “Tổng giám đốc Lạc, đây là Phương Tử Hạ, bạn học thời đại học của tôi, từng là luật sư danh tiếng và lợi hại nhất thành phố S, còn đây là cô Châu Mộng Kha, vợ của cậu ấy. Nhưng bây

giờ tên này sùng bái gái nước ngoài, đã phát triển sự nghiệp ở nước ngoài, có được thẻ xanh rồi”.

Từ khoảnh khắc Phương Tử Hạ và Châu Mộng Kha bước vào, Lạc Thiên đã nhìn thấy họ.

Thời gian vô tình dường như chưa hề để lại bất cứ dấu vết gì trên gương mặt hai người, ngược lại, để lại cho anh, là mái tóc bạc mà anh mãi mãi cũng không thể xóa bỏ.

Châu Mộng Kha lúc thấy Lạc Thiên, sắc mặt vụt trắng bệch, nhìn mái tóc bạc của anh, mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt vào.

Bàn tay Phương Tử Hạ đặt ở eo Châu Mộng Kha bất giác siết chặt, rồi lại buông ra, đưa tay phải ra với Lạc Thiên: “Đã lâu không gặp”.

Lạc Thiên cười nhạt, bắt tay lại theo phép lịch sự: “Đã lâu không gặp”.

“Hai người quen nhau?”, Châu Thành kinh ngạc.

“Bạn cũ”, Phương Tử Hạ đáp, “Khoảng mười năm không gặp rồi”.

Bạn cũ?

Lạc Thiên cười gằn trong lòng.

Không chờ chú rể Châu Thành hỏi tiếp, người chủ trì hôn lễ đã tiến đến, nói: “Còn năm phút nữa là bắt đầu, mau chụp hình chung, muốn hàn huyên thì xin mời vào trong, cô dâu chú rể mau chuẩn bị đi”.

“Nhanh nhanh, chụp tấm hình chung.”

Giang Văn Khê vẫn chưa rời mắt khỏi Lạc Thiên và đôi vợ chồng ấy, đang mong đợi được nghe chuyện gì đó, thì đã bị kéo lại để chụp hình.

Phương Tử Hạ choàng vai cô vợ Châu Mộng Kha vào trong sảnh tiệc. Khi hai người đi qua cánh cửa trang trí hoa tươi, Giang Văn Khê vô tình thấy phu nhân vị luật sư ấy quay lại, đôi mắt đầy ắp vẻ u buồn nhìn về phía cô, không, nói chính xác là, cô ta đang nhìn Quỷ Tóc Bạc.

Giang Văn Khê bỗng thấy tò mò, ánh mắt cô chiếu về phía Lạc Thiên, anh đang cau mày nhìn phu nhân vị luật sư đó, đến khi bóng hai người biến mất khỏi cánh cửa, mới theo vào trong sảnh.

Lúc này, Lý Nghiên hích tay vào người Giang Văn Khê, thì thào: “Này, cậu có chú ý thấy ánh mắt Tổng giám đốc Lạc của cậu và vị Phương phu nhân đó rất bất bình thường không?”.

Giang Văn Khê nhú mày, hỏi: “Có không? Nếu là người khác cũng sẽ nhìn anh ta thôi mà, ai bảo anh ta có mái tóc quá bắt mắt làm chi”.

Lý Nghiên lườm cô: “Với con mắt nhìn của cậu thì không biết năm đó làm sao lại có thể nói muốn làm cảnh sát hình sự giống cậu của cậu nhỉ?”.

“Chỉ có thể nói là tớ không nhiều chuyện như cậu.” Giang Văn Khê lại nhìn về phía cổng hoa tươi trước mặt, nhớ lại ánh mắt mờ ám của vị Phương phu nhân kia, hình như cô ta với Quỷ Tóc Bạc đúng là bất bình thường.

Nhưng cho dù giữa hai người đó có gì thật đi nữa thì liên quan gì đến Giang Văn Khê chứ.

Cố Đình Hòa tuy không nghe rõ hai người đang nói gì, nhưng thấy Giang Văn Khê bảo Lý Nghiên nhiều chuyện thì đùa: “Nói đến nhiều chuyện thì làm sao cô là đối thủ của Lý Nghiên được? Tiểu Hùng nhà cô ấy thích gọi cô ấy là ‘bà tám Lý’ đấy!”.

“Cố Đình Hòa chết tiệt, anh muốn chết hả!”, Lý Nghiên kêu lên rồi đánh anh một cái.

“Giữa bàn dân thiên hạ mà dám to gan tấn công cảnh sát!”, Cố Đình Hòa vờ tỏ ra nghiêm túc, “Được rồi, tôi phải vào trong với anh họ đây, tôi ở trong đợi cô nhé”. Câu này là nói với Giang Văn Khê, nghe ra vô cùng mờ ám.

Lý Nghiên kỳ thị, đấm anh một cái: “Thì ra cảnh sát cũng biết dụ dỗ con gái nhà lành, mau biến vào trong đi, lát nữa lúc uống rượu xem tôi dạy dỗ anh thế nào!”.

Mặt Giang Văn Khê dần đỏ hồng lên, cũng là cảnh sát hình sự mà Cố Đình Hòa và ông cậu nghiêm khắc cổ hủ của cô khác nhau nhiều quá, cậu của cô tuyệt đối không cười tươi thoải mái trước mặt mọi người như thế bao giờ, còn Cố Đình Hòa hoàn toàn đánh sập hình tượng nguyên bản về cảnh sát hình sự trong lòng cô.

Trong những câu nói hoa mỹ của người dẫn chương trình, cô dâu chú rể trao nhẫn cưới cho nhau, hôn phải đến hơn một phút mới chịu thôi.

Tiếng pháo giòn giã, mọi người chạm ly chúc mừng.

Giang Văn Khê theo cô dâu chú rể ngồi vào bàn tiệc, không hề nghĩ rằng Lạc Thiên và đôi vợ chồng kia cũng ngồi bàn bên cạnh. Mà trùng hợp là chỗ ngồi của Lạc Thiên lại chếch phía đối diện cô, chỉ cần cô ngẩng lên là có thể nhìn rõ mái tóc bạch kim óng ánh kia. Thỉnh thoảng cô còn bắt gặp nụ cười lạnh lùng thấp thoáng của Lạc Thiên, cảm thấy lỗ chân lông như nở to ra, lông tay dựng đứng, ham muốn gắp thức ăn đột nhiên biến mất không tăm tích.

Cố Đình Hòa thường nghe Lý Nghiên nói rằng Giang Văn Khê rất hay xấu hổ, thấy cô ngồi bất động thì chủ động gắp thức ăn cho cô: “Ban này chỉ mới là bước đầu tiên, bây giờ không ăn lát nữa sẽ không có cơ hội đâu. Chút nữa khi chị dâu họ thay quần áo thì cơ hội cho cô đi vệ sinh cũng chẳng có”.

Giang Văn Khê hoang mang nhìn anh, tại sao cảnh sát có thể biết tường tận như thế, như thế anh đã từng kết hôn rồi vậy.

Sự thực đúng như lời Cố Đình Hòa nói, Lý Văn thay đồ, Giang Văn Khê cũng phải đứng lên trước, lao vào phòng trang điểm, chuẩn bị sẵn trang phục cho Lý Văn thay. Thậm chí đến khi Lý Văn thay xong bộ trang phục thứ ba, Giang Văn Khê còn không thể lảng vảng gần bàn của mình được nữa.

Tiếp đó phải uống rượu mời, Giang Văn Khê theo sau Lý Văn chưa đi hết sảnh tiệc thì đã căng cứng toàn thân, đòi đi vệ sinh. Lý Văn cười an ủi cô, nói rằng có Cố Đình Hòa rồi cứ yên tâm mà đi đi.

Giang Văn Khê ngượng ngùng đỏ mặt, vội vàng chạy về hướng nhà vệ sinh.

Giang Văn Khê không thừa nhận mình ngốc nghếch mà cho rằng kiến trúc sư rất ngớ ngẩn, để thể hiện phong cách độc đáo của khách sạn mà thiết kế tất cả lối đi thành hình vòng cung không theo quy tắc nào cả. Qua sự chỉ dẫn rất nhiều lần của nhân viên phục vụ, cô men theo hành lang quanh co khúc khuỷu đi trọn hai vòng, cuối cùng cũng tìm thấy nhà vệ sinh.

Đang định đẩy cửa vào thì thấy một người phụ nữ rất quen từ bên trong bước ra.

Cô ta mỉm cười với Giang Văn Khê. Ngần người hai giây, cô mới sực nhận ra đó là Châu Mộng Kha, phu nhân của vị luật sư kia, liền mỉm cười gật đầu với cô ta.

Nhớ đến lời Lý Nghiên, Giang Văn Khê bất giác quay lại nhìn bóng Châu Mộng Kha, cô hiếm khi thấy người phụ nữ nào xinh đẹp điềm tĩnh như cô ấy. Trong bữa tiệc, cô lén lút quan sát Lạc Thiên, Châu Mộng Kha và Phương Tử Hạ mấy lần, không phát hiện ra điều gì đặc biệt, ba người có

vẻ rất bình thường, thậm chí còn không thấy Lạc Thiên và Châu Mộng Kha liếc mắt đưa tình như cô tưởng.

Chị Lý Văn nói, Châu Mộng Kha là viên ngọc quý của Cục trưởng Châu của Cục tư pháp, đã quen với luật sư Phương Tử Hạ trẻ trung giỏi giang từ mười năm trước, hai người yêu nhau mấy năm rồi mới bước vào thánh đường hôn nhân, sau khi kết hôn, hai người đến Mỹ phát triển sự nghiệp, đến hôm qua mới về nước.

Phương Tử Hạ nói là bạn cũ của Quý Tóc Bạc, mười năm không gặp, thêm ánh mắt mờ ám của Quý Tóc Bạc và Châu Mộng Kha, nghĩ lại hơn mười năm trước, chắc là một mối quan hệ tay ba mập mờ, không rõ ràng.

Chuyện hơn mười năm trước? Thế thì Quý Tóc Bạc hiện giờ rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

Trong đầu Giang Văn Khê hiện ra gương mặt đẹp trai quyến rũ của anh, ngoại trừ mái tóc bạc chói mắt có vẻ già cỗi ra thì nhiều nhất cũng không quá ba mươi tuổi.

Ừ, mà sao tự dưng cô lại nghiên cứu Quý Tóc Bạc năm nay bao tuổi?

Có lẽ do ảnh hưởng của Lý Nghiên mà cô cũng trở nên hơi lảm chuyện, nhìn vào gương, cô nhún vai, dù sao cô cũng không có tư cách làm phóng viên giải trí, hà tất phải tò mò về đời tư kẻ khác.

Vuốt lại tóc, cô ra khỏi nhà vệ sinh.

Đứng giữa hành lang dài dằng dặc, Giang Văn Khê nhăn nhó, vào sảnh tiệc thì nên rẽ trái hay phải? Lại nguyên rủa kiến trúc sư vô lương tâm, cô quyết định rẽ phải.

Khi qua lối rẽ, cô nghe thấy giọng một người đàn ông văng đến, hình như đang nổi giận với ai đó. Lúc cô định trốn đi, chọn rẽ hướng khác thì cô

nghe thấy người đó giận dữ gầm lên: “Châu Mộng Kha, ở cạnh tôi mười năm rồi mà cô vẫn không quên hẳn ta”.

Giang Văn Khê nghĩ mình không phải kẻ tò mò, nhưng bị Lý Nghiên nhuộm đen mắt rồi, cô đành thừa nhận rằng cô đã biến chất, trở nên không trong sáng, có những thú vui chẳng hề tao nhã tí nào.

Dưới sự điều khiển của lòng hiếu kỳ, cô chậm rãi di chuyển bước chân lên phía trước. Đúng lúc sắp nhìn thấy đôi nam nữ đang trò chuyện thì cánh tay cô bị ai đó kéo mạnh lại, giây sau cô đã rơi vào một vòng tay mạnh mẽ.

Chưa kịp hét lên sợ hãi thì môi đã bị ai đó dùng ngón tay trở chặn lại.

Cô kinh hãi mở to mắt, đập vào mắt cô là một đôi mắt sâu thẳm, trong đó thoáng một nét u buồn khó hiểu.

Là... là Quỷ Tóc Bạc...

Quả nhiên sự thực lại chứng minh: một, nhà vệ sinh tuyệt đối là nơi bí mật để phát sinh những sự cố bất ngờ; hai, không được tò mò bàn tán sau lưng kẻ khác; ba, lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo.

Mặt anh mỗi lúc một gần cô, ánh mắt trầm tĩnh mà xa vắng, không nhận ra bất cứ cảm xúc nào.

Cơ thể run rẩy, Giang Văn Khê nói với anh bằng âm lượng chỉ đủ hai người nghe: “Tổng... giám đốc Lạc, tôi... tôi không nhìn thấy gì hết... cũng không nghe thấy gì hết...”.

Lạc Thiên chăm chú nhìn Giang Văn Khê đang hoảng loạn lúng túng, không có ý buông cô ra mà áp mặt lại gần hơn, môi anh cách môi cô chỉ khoảng hai centimet.

Bên góc kia, giọng Phương Tử Hạ lại vang lên: “Bây giờ hối hận rồi? Vậy sao lúc đầu cô không chọn tin hẳn? Hẳn ở trong đó bốn năm, tại sao lúc tôi đưa cô đến thăm cô không chịu đi? Tại sao lại chọn tôi?!”.

Đột nhiên, giọng người phụ nữ vang lên, có vẻ mệt mỏi: “Tối nay anh uống say rồi, em không muốn cãi nhau với anh. Mười năm rồi, nếu anh cứ nghĩ thế thì em cũng chẳng biết nói gì nữa”.

“Châu Mộng Kha, cô đứng lại cho tôi!”

Theo tiếng gầm gừ giận dữ của anh ta, Giang Văn Khê chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, mùi rượu thoang thoảng phả đến, giây sau đó môi cô đã bị khóa chặt.

Không thể tin nổi, cô chỉ đi vệ sinh một tí, nhiều chuyện tò mò một tí, mà cũng bị cấp trên cưỡng hôn?

Cô ra sức giãy giụa, môi hơi đứt ra được một chút, cô liền cắn mạnh vào đôi môi xâm phạm mình.

Lạc Thiên đau quá, anh có vẻ giận dữ, dùng tay xoay mặt Giang Văn Khê lại rồi tiếp tục hôn lên môi cô. Giang Văn Khê phần nộ đưa chân lên đá mạnh anh, nhưng anh đã nhanh nhẹn tránh đi.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Lạc Thiên không cho người con gái trong lòng mình có thời gian chống cự, một tay giữ chặt gáy cô ép về phía anh, một tay vòng ngang eo lưng thon nhỏ của cô, giữ chặt cánh tay đang định giơ lên đánh anh, chân phải len vào giữa hai đùi cô để phòng cô đá đập lung tung vì chống cự, ép cô vào tường và hôn cô điên cuồng, mãnh liệt, nuốt hết mọi kháng cự của cô vào bụng.

Cơ thể Lạc Thiên có một sự đàn áp mạnh mẽ, hôn lên môi Giang Văn Khê nồng nàn, đắm đuối.

Giang Văn Khê chưa bao giờ cảm nhận được kiểu môi răng va chạm nhau thế này, bị Lạc Thiên ôm chặt và hôn mạnh mẽ, dần dần, cô từ bỏ chống cự, đầu óc bắt đầu hỗn loạn, tế bào cơ thể run rẩy theo nhịp tim đang đập loạn.

Không biết bao lâu sau, qua làn áo, sự tiếp xúc của bàn tay, Lạc Thiên cảm nhận được cô gái trong vòng tay anh đang run rẩy không ngừng, hơi thở dồn dập nên buông lỏng tay. Mang một cảm giác tội lỗi, anh từ từ dứt môi ra, nhìn chăm chú cô gái ở khoảng cách gần, cô giống như một con thú nhỏ hoảng loạn, hàng mi nhắm chặt run rẩy như cánh bướm, ươn ướt, tư thế đáng thương ấy khiến anh nhắm nghiền mắt lại.

Anh thừa nhận anh rất ti tiện, để cô thấy dễ chịu hơn, tay anh khẽ khàng vuốt tóc cô, áp đầu cô vào ngực mình, ôm chặt lấy cô và dịu dàng an ủi: “Xin lỗi, xem như giúp tôi”.

Sau lưng, một giọng nói trầm trầm vang lên: “A Thiên, mười năm không gặp, tác phong của cậu đúng là chẳng thay đổi tí nào”.

Lạc Thiên buông lỏng cánh tay ôm Giang Văn Khê, đổi thành choàng ôm cô thật chặt bên hông anh, quay lại nhìn người anh em tốt trưởng thành cùng mình từ nhỏ, khóe môi nhếch lên: “Từ nhỏ tôi đã thiếu kiên nhẫn”.

Một câu nói vô cùng mờ ám.

Cười gằn một tiếng, Phương Tử Hạ đưa tay kéo Châu Mộng Kha đứng chờ người như khúc gỗ lại gần, nhìn chăm chăm Giang Văn Khê đang tựa vào lòng Lạc Thiên và cúi đầu, mái tóc dài che nửa khuôn mặt: “A Thiên, không giới thiệu chúng tôi với nhau à? Tuy là phù dâu hôm nay nhưng cậu cũng nên giới thiệu trịnh trọng một chút chứ”.

“Vị hôn thê... của tôi, Giang Văn Khê.” Cảm giác người trong lòng cứng đờ người, cánh tay vòng quanh eo cô của Lạc Thiên siết chặt hơn, anh không cho phép xảy ra bất cứ sai sót nào trong giờ phút này.

Giang Văn Khê không mỉm cười chào khách như anh mong đợi mà dựa vào hông anh, cắn chặt môi, vẫn cúi gằm mặt, khó khăn lắm mới kìm nén được sự căm phẫn cô nhận nhin từ này đến giờ, nhưng lại nghe anh nói cô là vị hôn thê. Cho dù cô ngốc mấy khờ mấy, cô cũng hiểu mình đang bị Quý Tóc Bạc lợi dụng triệt để. Không chỉ bị anh ta cưỡng hôn, bây giờ lại còn ép phải diễn vở kịch vợ vẫn người yêu gặp nhau rưng rưng lệ nhòa nữa chứ.

Đòi cô phối hợp cười tươi hay sao? Nhưng lúc này cô chỉ muốn khóc.

Không thấy Giang Văn Khê hợp tác, Lạc Thiên gấp gáp đưa tay ra, khẽ gạt sợi tóc dán bên tai của cô, đồng thời gạt nước mắt bên khóe mắt của cô ra một cách thuần thục, dùng ngón tay cái hơi đẩy cằm cô lên, ép cô phải nhìn anh, khẽ hỏi: “Sao vậy? Xấu hổ à? Đây là Phương Tử Hạ, người anh em tốt chơi thân từ nhỏ với anh, còn cả Châu Mộng Kha, vợ của cậu ấy”.

Giang Văn Khê ngẩng đầu lên khi nghe những lời thì thầm to nhỏ mà chỉ người yêu mới nói với nhau, nhìn đôi mắt tình ý sâu sắc của Lạc Thiên, trái tim bỗng rung lên, tình cảm ấm áp ẩn giấu trong đó như muốn làm người khác tan chảy. Chỉ trong tích tắc, cô liền tỉnh lại, mọi thứ chỉ là giả, người đàn ông đáng ghét này đang ôm cô, đang lợi dụng cô, đang đóng kịch.

Rốt cuộc là người thế nào mà lại khiến người xấu xa như anh phải phí công đóng kịch?

Quay sang nhìn đôi nam nữ mà trước đó cô muốn nghe ngóng, miễn cưỡng gạt nhẹ đầu, trông như e thẹn và dè dặt.

Phương Tử Hạ cười cười: “Xem ra tôi và Châu Mộng Kha về là đúng, bao giờ cho bọn này uống rượu mừng?”.

Nheo mắt lại, Lạc Thiên quay sang thì bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Giang Văn Khê khiến anh thấy khó hiểu đáp: “Yên tâm, nhất định sẽ thông

báo cho cậu và em dâu biết, lúc đó cậu chỉ cần mang một phong bì lớn đến mừng là được”.

“Được, quyết định thế nhé.” Phương Tử Hạ nhìn quần áo Giang Văn Khê, lại nói: “Phù dâu chắc phải về kính rượu với cô dâu rồi. Đợi tôi và Châu Mộng Kha về thành phố S sắp xếp ổn thỏa rồi chúng ta lại gặp nhau, lúc đó tha hồ trò chuyện. Tôi và Châu Mộng Kha vào trước đây”.

Lạc Thiên cười nhạt: “Quyết định vậy đi”.

Châu Mộng Kha cứng đờ người để mặc cho Phương Tử Hạ choàng ôm kéo vào trong sảnh tiệc. Sắc mặt cô luôn trắng bệch, trong đầu cứ nghĩ đến cảnh ban nãy. Chỉ riêng bộ quần áo là cô đã biết cô gái trong lòng Lạc Thiên kia là cô phù dâu mà ban nãy cô đã gặp trong nhà vệ sinh.

Sau mười năm gặp lại, nhưng lại để cô nhìn thấy cảnh anh và người khác đang hôn nhau quên cả đất trời. Cô tưởng trong mười năm, cô có thể quên sạch về Lạc Thiên. Nhưng khi gặp lại, đặc biệt là khi nhìn thấy anh ôm người con gái khác, lồng ngực cô bỗng thấy đau nhói, khó thở.

Cô ghen tỵ xiết bao với người con gái trẻ trung bình thường kia.

Nhưng, biết trách ai đây?

Đúng như Phương Tử Hạ nói, mười năm trước, là cô đã không lựa chọn tin tưởng anh, là cô không lựa chọn đợi chờ anh, là cô đã chọn vứt bỏ anh. Trong bốn năm đau khổ của anh, thậm chí cô còn không muốn nhìn anh lần nào. Bây giờ anh phong độ đứng trước mặt mọi người, cô có tư cách gì mà ghen tỵ với kẻ khác?

“Cô phải từ bỏ thôi”, đúng lúc Châu Mộng Kha đang đau buồn thì bên tai vang lên giọng nói lạnh lùng của chồng, cô bất giác cười khổ sở. Phải, cô nên từ bỏ từ lâu, bắt đầu từ giây phút không tin tưởng Lạc Thiên, bắt đầu từ ngày chọn cách rời xa anh.

Đến khi không nhìn thấy bóng Phương Tử Hạ và Châu Mộng Kha nữa, Lạc Thiên mới buông bàn tay vòng qua eo Giang Văn Khê, lùi ra sau một bước, khẽ ho vài tiếng rồi mở lời: “Lúc này... tôi rất xin lỗi. Bất đắc dĩ phải thế, mong cô đừng để tâm...”.

Giang Văn Khê cố kìm nước mắt, ngược lên nhìn anh: “Đừng để tâm? Nếu anh đi vệ sinh bị người ta tự dưng cưỡng hôn thì anh có để tâm không?”.

Thấy cô sắp rơi nước mắt, Lạc Thiên hiểu ra lời xin lỗi của mình tệ hại đến nhường nào. Một tay anh đút vào túi quần, tay kia nắm chặt rồi duỗi ra, anh thở dài, nói: “Cô muốn bồi thường thế nào cứ nói ra đi”.

Giang Văn Khê nghe thế, không nói câu nào.

Bồi thường? Cô dám đòi bồi thường gì? Chuyện lúc này mà nói ra sẽ không ai tin cô bị cưỡng hôn, đa phần người ta sẽ cho là cô dàn cảnh để hôn cấp trên đẹp trai, chuyện tốt này đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Xã hội bây giờ cho dù là bị người ta lợi dụng thì cũng là vì người ta coi trọng mình.

Chuyện này, xem như cô xui xẻo vậy.

Chị Lý Văn đang đợi, cô đã chậm trễ lâu lắm rồi.

Lại lau khóe mắt, cô đứng thẳng lên, quay người chạy về phía sảnh tiệc.

Lúc này một nhân viên phục vụ bê một đĩa hoa quả đi qua, cô không nhìn kỹ đâm sầm vào, hoa quả trong đĩa bay tứ tung.

“Loảng xoảng” mấy tiếng, âm thanh vỡ vụn chói tai của đồ sứ xuyên thẳng vào tai Giang Văn Khê, ánh đèn mạnh bên tường chiếu thẳng vào khiến cô không quen mà nheo mắt lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Nhân viên phục vụ kia liên tục xin lỗi, vội vàng cùng một phục vụ khác quỳ xuống thu dọn hoa quả và những mảnh vỡ.

“Rất xin lỗi, không làm bẩn áo cô chứ?”, hai người phục vụ thu dọn xong lại xin lỗi Giang Văn Khê.

Giang Văn Khê cau mày, lắc đầu một cách cứng nhắc, hai nhân viên đó thở phào rồi rời đi.

Lạc Thiên không có ý làm tổn thương Giang Văn Khê, lặng lẽ đứng sau cô nhìn mọi thứ vừa xảy ra.

Thấy cô đứng bất động, anh ngỡ cô vẫn đang buồn vì chuyện hồi nãy. Trong một lúc, anh không biết nên nói gì, lấy bật lửa trong túi quần ra định châm điếu thuốc rồi sực nhớ gì đó, anh dừng tay, nói: “Tiền bộ quần áo đó bỏ đi. Tháng này phát lương, tôi sẽ bảo tài vụ phát bù cho cô tiền khấu trừ tháng trước. Ngày mai phòng Nhân sự sẽ giúp cô làm thủ tục chuyển thành nhân viên chính thức”.

Vừa nói dứt, chỉ thấy người đó liền quay phắt lại, sau đó “chát” một tiếng, một cái bạt tai đánh gọn giáng xuống mặt anh.

“Anh tưởng anh là tổng giám đốc, là cấp trên của tôi, đẹp trai hơn kẻ khác, nhiều tiền hơn kẻ khác, cao ráo hơn kẻ khác, thì có thể muốn làm gì thì làm hả? Bồi thường? Ai thèm sự bồi thường của anh? Tát anh một cái xem như lời cho anh quá rồi!”, Giang Văn Khê hoàn toàn mất đi dáng vẻ yếu đuối trước đó, hung hăng như một bà vợ đi đánh ghen ở trên đường phố vậy.

Sự chuyển biến đột ngột của Giang Văn Khê khiến Lạc Thiên kinh ngạc trong phút chốc, nhưng cơn đau bỏng rát trên má khiến anh nhanh chóng từ trạng thái ngẩn ngơ chuyển sang nổi giận. Bàn tay nắm chặt chiếc bật lửa khiến các khớp xương đều trắng bệch ra, anh nghiến răng, cười lạnh: “Một cái tát đổi một nụ hôn, đây là thứ cô muốn?”.

Giang Văn Khê giận dữ trừng mắt: “Một cái tát? Tôi chỉ hận không thể tát cho anh mấy cái nữa, đồ háo sắc biến thái!”.

Vừa nói cô vừa giơ tay lên, định tát Lạc Thiên nữa nhưng cổ tay đã bị anh giữ chặt.

“Cô chớ có được nước làm tới!”, Lạc Thiên lạnh lùng nhìn cô.

Lúc đó căn phòng kế bên có một người bước ra, thấy tư thế căng thẳng như dây cung của hai người, người đó ngượng ngùng cười: “Làm phiền cho qua”.

Lạc Thiên kéo Giang Văn Khê dịch sang bên để nhường đường cho người đó đi qua.

Đến khi không thấy bóng dáng người đó nữa, Giang Văn Khê mới ra sức hất tay Lạc Thiên ra, hừ lạnh một tiếng: “Mặt người dạ thú!”, đồng thời không quên đá mạnh anh một cú rồi quay người đi vào sảnh tiệc.

Lạc Thiên nhìn theo bóng Giang Văn Khê mất hút ở ngã rẽ hành lang, sờ một bên má, sắc mặt hơi tái, trong lòng càng có nỗi khổ khó nói.

Tựa lưng vào tường, anh rút từ túi quần ra một điếu thuốc rồi châm lửa, rít một hơi thật sâu, nhìn điếu thuốc trên tay cứ cháy dần cháy dần đến xuất thần.

Anh những tưởng mười năm đã qua, cuối cùng đã có thể quên đi vết nhơ cả đời không xóa sạch được kia, nhưng đến khi gặp lại Phương Tử Hạ và Châu Mộng Kha, anh mới hiểu hóa ra anh vẫn luôn dối mình lừa người.

Một người anh em đã chơi thân từ nhỏ, tình cảm thậm chí còn vượt xa tình anh em, một người phụ nữ từng yêu sâu sắc, từng thề rằng không phải cô thì anh không cưới ai, hai gương mặt đó hòa lẫn vào nhau, chuyện cũ

như một sợi dây leo uốn quanh trườn bò vào trái tim anh, vết thương bị đè nén suốt mười năm trong sâu thẳm trái tim lại nứt toác.

Sâu thẳm trong ký ức, đêm đầu tiên mới vào tù, hai tay anh nắm chặt lấy những song sắt lạnh lẽo không buông, anh cứ gào thét không ngừng trong phòng giam, thậm chí vang vọng cả khu nhà tù. Cũng vì thế mà dẫn đến một trận ẩu đả với phạm nhân cùng phòng. Sau đêm đó, anh bị nhốt riêng, mái tóc đen chỉ sau một đêm đã trở thành trắng xóa, do đó anh có một biệt danh là “Tiểu Bạch”.

Quản giáo cảnh cáo liên tục, bạn tù giễu cợt liên tục, cuối cùng cũng có ngày anh nhận rõ rằng, cho dù bị oan, cho dù anh có hét rách cổ đi chăng nữa, anh cũng phải ngồi đây thụ án đến khi đủ bốn năm.

Ban đầu, ngày nào anh cũng mong mỗi Mộng Kha đến thăm anh, nghe anh giải thích, anh không cưỡng hiếp cô gái đó, những thứ được gọi là chứng cứ ấy – bao cao su có tinh trùng của anh là ngụy tạo, anh bị oan. Thời gian trôi qua từng chút một, Mộng Kha không đến thăm anh, chỉ có Tử Hạ ghé thăm anh ba lần, lần nào cũng chỉ hỏi han vài câu an ủi ngắn ngủi.

Lúc đó, chỉ cách một tấm song sắt mà anh còn cảm nhận được tình cảm anh em đã cạn. Lần cuối cùng, Tử Hạ nói cậu ta rất bận học, sau này có lẽ sẽ không có nhiều thời gian đến thăm anh nữa, trước khi đi, Tử Hạ cuối cùng đã nhắc đến Mộng Kha, Mộng Kha chỉ cho anh hai chữ “Hết rồi”. Anh cười nhạt, nói với Tử Hạ, sau này đừng đến nữa.

Dần dần, anh cũng quen với cuộc sống trong tù, đồng thời quen một người sau này làm thay đổi cuộc đời anh – Giang Hoài Thâm. Lúc đó anh không thân lắm với chú Giang, đến một ngày trước khi chú Giang ra tù, ông nói với anh, sau này ra đời có bất cứ khó khăn gì cứ đến tìm chú. Chú Giang không để lại cho anh bất kỳ địa chỉ hay cách thức liên lạc nào, lúc ấy

anh chỉ thấy buồn cười, sau này nếu ra tù dù có khó khăn thì anh cũng chưa chắc tìm đến ông.

Trải qua bốn năm ấy, mọi giấc mộng đều phải tỉnh lại.

Bốn năm sau, bước ra khỏi nơi ấy, đón chào anh chỉ có một trận mưa to. Anh đứng trong mưa rất lâu, muốn cơn mưa này tẩy sạch hết thảy mọi thứ trong bốn năm qua, rửa sạch từ đầu đến chân. Nhưng, chỉ học chưa đến một năm đại học, đồng thời có tiền án tiền sự sẽ rất khó mà sinh tồn trong xã hội này, huống hồ dấu vết lưu lại trên người anh là tội danh đáng hổ thẹn nhất – tội hiếp dâm.

Có lẽ trong lúc tối tăm nhất cũng là lúc ông trời cuối cùng đã để mắt đến anh. Lúc anh sống khó nhọc nhất, vất vả nhất, chú Giang đã xuất hiện, đến nay anh cũng không biết chú Giang đã tìm ra mình như thế nào. Sau đó, chú Giang đưa anh vào Giang Hàng.

“Nhớ! Vào cánh cổng này rồi, con không còn là Lạc Thiên trước đây, mọi chuyện trong quá khứ dù tốt hay xấu con phải bỏ hết. Từ nay về sau, không còn ai khinh thường con nữa!”

Bây giờ địa vị của anh trong Giang Hàng dưới một người trên vạn người, trong ngành này, không một ai không biết tên Lạc Thiên của anh.

Khói thuốc nhàn nhạt lan tỏa trong hành lang mờ tối, rồi dần dần tàn mác, tàn thuốc rơi từng chút từng chút một xuống chân anh, không gọi lên tí âm thanh nào, giống như cơn ác mộng trong bốn năm ấy, cái còn lại chỉ có đống tro tàn xác trắng này.

Bị Giang Văn Khê tát cho một cái, xem như đáng đời anh, dù sao cũng là anh xâm phạm cô trước.

Anh hôn cô không chỉ vì sự xuất hiện của Phương Tử Hạ và Châu Mộng Kha khiến anh nhớ lại chuyện năm nào, mà là vô tình nghe được cuộc tranh

cãi giữa hai người họ. Từ ánh mắt Châu Mộng Kha nhìn theo mình vào đêm đó, anh đã đọc được một điều mà anh không muốn nhìn thấy nhất.

Mọi chuyện đều đã nhòa nhạt, anh không muốn tạo ảo giác cho bất cứ ai, quá khứ hãy để nó trôi đi.

Có lẽ, tối nay anh uống hơi nhiều rượu.

Tắt điều thuốc, anh bực bội cào cào tóc, sa sầm mặt bước vào sảnh tiệc.

Bùm” một tiếng, một quả bóng bay nổ ngay trước mặt khiến Giang Văn Khê giật bắn mình.

“Giang Văn Khê! Cậu chết ở đâu vậy hả?! Đi vệ sinh bị lọt hố hay sao?! Chị tớ tìm không thấy cậu, cuống sắp điên lên rồi kia kìa.” Giang Văn Khê chưa kịp bước vào sảnh thì Lý Nghiên đã như hung thần ác quỷ chui ra khỏi cửa gầm gào với cô.

Bóng bay lúc nãy cũng do Lý Nghiên châm cho nổ.

Theo phản xạ, Giang Văn Khê đưa hai tay nhấn vào huyết đạo gần tai, hoang mang nhìn sàn nhà lát gạch bông, chỉ trong tích tắc, ngọn lửa bực bội trong lòng đã biến mất sạch.

Cô ngẩng lên, vẻ mặt vô tội: “Làm gì lọt hố đâu. Tớ đi vệ sinh xong là ra mà, chỉ tại cái hành lang chết tiệt hình vòng cung đấy chứ...” Nhớ đến chuyện Lạc Thiên ôm và cưỡng hôn mình, gò má cô lại như có lửa thiêu đốt.

“Thế mà cũng lạc đường? Tớ nghi là dù trên người cậu có gắn hệ thống định vị toàn cầu GPS thì cậu vẫn sẽ đi lạc thôi. Nhanh lên, kính rượu rồi, còn đứng đần ra đó làm gì?”, Lý Nghiên kéo cô đi.

“Người ta đâu có tệ như cậu nói...”

“Xì! Đừng nói người Trái đất mà cả người sao Hỏa cũng biết chuyện đó.” Lý Nghiên chú ý thấy mặt Giang Văn Khê rất đỏ, tỏ ra nghi ngờ, “Ừa? Lúc này cậu làm gì đấy? Đi vệ sinh mà sao mặt đỏ thế? Còn nữa, son môi sao mất rồi?”.

“À... cái đó... nóng quá, son bị lem mất trong nhà vệ sinh rồi. Không nói chuyện nữa, chị Lý Văn đang đợi tớ.”

Từ xa, Giang Văn Khê đã thấy Lạc Thiên tiến đến, căng thẳng giăng ra khỏi tay Lý Nghiên, quay mặt đi.

Lý Nghiên không hiểu, còn chủ động chào Lạc Thiên.

Lạc Thiên đáp lại, lúc đi ngang Giang Văn Khê, thoáng thấy nét cười trên môi cô, cơn giận anh cố kìm nén trong lòng đành tiếp tục đè xuống, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô rồi bước vào sảnh tiệc.

Sao anh còn trừng mắt với cô, rõ ràng là anh vô lễ trước mà.

Giang Văn Khê biết ngay người lắm tiền hay có kiêu thế mà.

“Mau vào, còn đứng ngẩn ra à? Haizzz, thua cậu thật!” Lý Nghiên thấy vẻ mặt ngốc nghếch của cô thì chịu không nổi.

Giang Văn Khê vội đi nhanh vào trong.

Cảnh kính rượu khiến Giang Văn Khê sợ hãi hóa ra lại rất êm ả, căn bản không cần cô phải uống gì cả. Các bạn học và đồng nghiệp của Châu Thành chỉ uống một tí cho có rồi giải tán, chuyển sang tấn công phòng ngủ, họ đều đòi chú rể Châu Thành có một đêm tân hôn suốt đời không quên được.

Tục ngữ nói đúng, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa. Sự thực này đã được chứng minh từ những luật sư có vẻ ngoài cực kỳ nho nhã.

Châu Thành và Lý Văn hiểu rõ trong lòng, đó toàn là những kiểu nho nhã giả tạo, thường ngày khoác áo lông cừu nhưng thực chất toàn là sói cả, nên đã chuẩn bị đủ mọi đạo cụ để ứng tiếp họ.

Phương Tử Hạ và Châu Mộng Kha do đi đường dài đã quá mệt mỏi, về khách sạn nghỉ trước nên không tham gia trận hỗn chiến này.

Trước khi đi, Phương Tử Hạ còn nói với Giang Văn Khê một câu “Đến lúc đó nhớ đừng quên đưa chúng tôi một tấm thiệp hồng nhé”, Giang Văn Khê ngần ra rất lâu mới hiểu ra anh ta ám chỉ chuyện gì, đành đỏ mặt cười ngượng ngùng.

Lý Nghiên đã truy cứu tận gốc chuyện này, hỏi cô sao lại quen biết vợ chồng Phương Tử Hạ, không chống nổi sự lăm chuyen của cô bạn, Giang Văn Khê đành kéo cô nàng ra một góc vắng người, thành thật kể lại từ đầu tới cuối chuyện đã xảy ra.

Lý Nghiên nghe xong ôm lấy cô hét lên: “Giang Văn Khê, cuối cùng cậu đã làm được chuyện giống người nhất trong cuộc đời cậu rồi”.

Giang Văn Khê nhăn nhó, im lặng, lẽ nào trước kia những việc cô làm đều không phải người làm?

Lý Nghiên thở dài, nói: “Tớ biết ngay năm nay vận đào hoa của cậu sẽ đến mà, haizzz, thực ra tớ vốn định giới thiệu Cố Đình Hòa cho cậu, nhưng thấy cậu của cậu.... Ôi, thôi đi. Cũng may không phí công tớ ban đầu nói khô cả nước bọt, để cậu có cơ hội ỡng ẹo trước mắt anh tóc bạc đẹp trai, vậy nên cực phẩm ‘ba có một không’ này, cậu nhất định phải túm chặt đấy!”.

Lại nữa... ba có một không: có tiền, có nhà, có xe, không vợ...

Giang Văn Khê bắt lực lờm bạn: “Đừng nói linh tinh. Haizzz, tớ thấy năm nay phải là năm tuổi xui xẻo của tớ mới đúng”.

Tiền hết khách rồi, Lý Văn sợ mấy đồng nghiệp của Châu Thành nghịch phá quá lại khiến Giang Văn Khê sợ, nên bảo cô về thẳng nhà mà nghỉ ngơi.

Đến khi về nhà rồi, nằm lên giường, Giang Văn Khê vẫn không thể xua nổi hình bóng Lạc Thiên ra khỏi đầu, có lẽ, điều khiến cô ngạc nhiên hơn là nỗi khổ trong lòng anh mà cô cảm nhận được từ nụ hôn ấy, một nỗi khổ không thể nói ra.

Thực ra, anh hôn cô có lẽ vì lòng tự tôn chẳng, để che giấu sự hụt hẫng trống vắng trong lòng trước mặt người anh em và người yêu cũ, nên mới túm lấy cô lúc đó trùng hợp đi ngang. Nói cách khác là, nếu lúc đó người phụ nữ khác đi qua, anh cũng sẽ hôn thôi, chỉ có điều lúc đó lại trùng hợp là cô.

Đúng, sự thực là thế.

Tuy anh đã xâm phạm cô, nhưng từ đáy lòng, cô lại thấy có phần đồng cảm với anh, như thế cô cũng sẽ không quá để tâm. Còn sự hoang tưởng của Lý Nghiên hoàn toàn là thừa thãi. Anh và cô, cho dù Trái đất đảo ngược cũng sẽ không thể giao nhau. Thế mới nói, Lý Nghiên đã hoàn toàn hưng phấn quá mức. Đối với cô mà nói, lựa chọn tốt nhất là quên hết tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay. So ra thì, cái khiến cô mong đợi hơn chính là có thể giữ được công việc này.

Lý Nghiên chỉ vào đầu mắng cô ngốc nghếch, một nụ hôn có thể đổi được rất nhiều thứ.

Đúng, lần này cô thừa nhận mình hơi ngu ngốc, nhưng chuyện bán rẻ mình như thế cô không làm được. Cậu đã dạy cô “quân tử chỉ thích những vật có được một cách chính đáng, đường hoàng”. Tuy cô không phải quân tử, nhưng đạo lý vẫn là thế. Cô luôn kiên trì rằng, nếu nghĩ theo chiều

hương xấu thì xem như cô xui xẻo, nếu nghĩ theo chiều hướng tích cực thì giúp người làm vui cũng là một đức tính tốt.

Có lẽ, còn có một cảm giác không thể nói ra, trong khoảnh khắc ấy, cô thật sự cảm nhận được nội tâm anh rất đau khổ...

Đêm ấy, Giang Văn Khê ngủ rất sâu, thậm chí tiếng chuông báo thức vang lên cô cũng không nghe thấy, mở mắt ra đã bảy giờ rưỡi, vội vàng thay đồ rồi ra ngoài.

Giang Văn Khê biết tư chất của mình kém hơn người khác vài phần, nên chỉ vui đầu vào làm, nói ít làm nhiều. Tuy chỉ là một cô tiếp tân nhỏ bé, nhưng dường như cô bận rộn hơn những người khác trong văn phòng rất nhiều. Lý Nghiên an ủi cô: “Cuộc đời giống như bị cưỡng hiếp vậy, không thể chống cự thì chỉ có thể nằm mà hưởng thụ”.

Phải, hưởng thụ.

Càng hưởng, càng “thụ”...

Nhà vệ sinh luôn luôn là địa điểm tuyệt nhất để phụ nữ nhiều chuyện.

Bận rộn cả ngày, Giang Văn Khê phải cố bớt thời gian ra để đi vệ sinh. Vốn dĩ họ nói chuyện không liên quan đến cô, cô cũng không muốn nghe, nhưng ba cô nàng ngoài kia từ lúc vào tới giờ đã hơn mười phút rồi mà vẫn không có ý đi ra, càng nói càng hăng, mũi dùi tự dừng lại chĩa vào cô.

“Nghe người trong tổng bộ tập đoàn nói, Tổng giám đốc Lạc gần đây như uống thuốc nổ ấy, ngày nào họ cũng làm việc đến chóng mặt, gấp rút...”

“Bọn mình cũng thế mà? Mấy hôm nay cậu có thấy ai dám thở mạnh đâu?”

“Hôm qua tớ còn nghe nói Tiểu Mã bị Tổng giám đốc Lạc giáo huấn suốt cả buổi trưa đấy.”

“Đúng là xui xẻo, chuyển đến chỗ này chẳng tốt lành gì mà suốt ngày căng thẳng thần kinh, thật chỉ nhớ đến quãng thời gian trước kia ở tổng bộ.”

“Đúng rồi, các cậu có biết không, nghe nói tâm trạng Tổng giám đốc Lạc không vui là vì cái cô tiếp tân đó đấy.”

“Hả, không phải chứ? Sao có thể được? Đừng nói với tớ là Tổng giám đốc Lạc với cô ta có gì nhé, nếu thế thì tớ không muốn sống đâu!”

“Mau nói nghe xem nào!”

“Tiểu Dương chẳng phải được điều từ bộ phận tiếp tân sang phòng Nhân sự đó thôi, cậu ấy nói Giang Văn Khê kia vốn là nhân viên thu ngân của siêu thị ở đây, về sau nơi này được Giang Hàng chúng ta mua lại, cũng không biết cô ta đã quen biết Tổng giám đốc Lạc như thế nào, mới làm xong thủ tục chuyển giao từ siêu thị sang chỗ chúng ta đấy.”

“Ái chà chà... tớ thấy tám phần là có gì mờ ám rồi.”

“Không phải tám, mà là trăm phần trăm. Mấy hôm trước phòng Nhân sự mới làm thủ tục chuyển sang nhân viên chính thức cho cô ta, cậu có thấy ai đi làm một tháng đã được tuyển làm nhân viên chính thức chưa? Ngoài việc đào góc tường vào. Mà các cậu còn nhớ chuyện quẹt thẻ giùm lẫn đó không, lúc ấy bao nhiêu người bị phê bình, ngay cả bên Nhân sự cũng xui xẻo lây, chỉ mỗi cô ta là yên lành.”

“Nhưng về sau người phòng Hành chính cố ý chơi cô ta, buổi trưa vừa đến thời gian ăn cơm là cả tầng lầu chẳng còn ai, văn phòng sắp xếp cho cô ta ở lại giữ phòng, có người ăn xong về thay thì cô ta mới được xuống mà.”

“Đúng, nhắc chuyện này, còn nhớ nửa tháng trước không? Phòng Hành chính tự dừng lại ra thông báo mới, ra lệnh nhân viên các văn phòng buổi trưa luân phiên đi ăn cơm. Nghe lão Mã ở nhà ăn nói, hôm đó Giang Văn Khê là người cuối cùng, không còn thức ăn, kết quả Tổng giám đốc Lạc trùng hợp cũng đến đó ăn cơm, còn bảo lão Mã nấu thêm hai món, sau đó hai người ăn chung bàn đấy.”

“Ôi trời, tớ ở Giang Hàng ba năm rồi cũng chẳng được ngồi cùng bàn ăn cơm với Tổng giám đốc Lạc bao giờ. Tạo nghiệt thật, các cậu ai có đậu phụ không, cho tớ đập đầu chết đi.”

“Đập vào người cô ta, đậu phụ ở ngực cô ta là to nhất.”

“Cút đi! Đừng pha trò. Về sau không biết hai người nói gì, giận đối nhau, nghe nói Tổng giám đốc Lạc còn đập bàn bỏ đi, cơm cũng chẳng ăn nữa.”

“Có chuyện ấy cơ à? Cô gái đó không phải là do vô gian đạo[1] phái lên đó chứ? Nếu không dựa vào đâu mà Tổng giám đốc Lạc lại đối đãi đặc biệt thế? Tớ thấy sau này chúng ta cứ nên cẩn thận cho lành.”

[1] Vô gian đạo: Một bộ phim hình sự, trinh thám nổi tiếng của Hồng Kông, sản xuất năm 2002. Bộ phim kể về những cuộc đấu tranh giữa cảnh sát và tội phạm khi cảnh sát được cài vào làm cảnh sát chìm trong băng đảng xã hội đen, còn tội phạm lại được cài vào trong hàng ngũ cảnh sát. Hư hư thực thực, trắng đen bất phân chính là cảm xúc mà Vô gian đạo đem lại cho khán giả. Về sau cụm từ “vô gian đạo” được dùng để chỉ những hành vi ám muội, lá mặt lá trái.

“Tớ không thể chấp nhận sự thực này. Tội lỗi, đúng là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu.”

“Cậu bớt mê trai đi. Đi thôi.”

Đến khi không nghe thấy tiếng bước chân ba cô đồng nghiệp kia nữa, Giang Văn Khê mới dám mở cửa phòng vệ sinh bước ra.

Thì ra sau này mỗi ngày cô đều được ăn cơm nóng canh nóng là do mệnh lệnh của anh. Về chuyện nhân viên chính thức, lúc nhận được thông báo của phòng Nhân sự, cô cũng giật mình. Còn nữa, lúc phát lương tháng này, cô nhìn màn hình máy ATM một lúc lâu, lương chẳng hề thiếu, cũng tức là tiền bộ quần áo ấy căn bản không trừ vào lương của cô. Về sau nghĩ lại, có lẽ vì nụ hôn đó mà anh cảm thấy mắc nợ cô chẳng, như thế, cô cũng không thấy ngượng, nhưng cũng đâu đến nỗi giống lời ba cô nàng nhiều chuyện nói khó nghe vậy.

Nghe ba cô nàng đó nói, gần đây anh rất nóng tính, hơn nữa vẫn còn đang tiếp diễn, nhưng cô nghĩ người nên giận đáng ra phải là cô, người thua thiệt trong bữa tiệc đó rõ ràng là cô mà. Hơn nữa cô đâu có gì linh tinh với anh, luôn bị anh đàn áp, nếu có tiếp xúc cơ thể thì cũng là bị ép...

Lời đồn, chính là từ miệng ba cô nàng lắm điều này mà ra.

Đoán chừng thế nào các đồng nghiệp cũng đều nhìn cô bằng con mắt khác cho mà xem.

Giang Văn Khê vừa quay về quầy tiếp tân thì thấy Lữ Phi phòng Thiết kế tìm cô: “Tiểu Giang, mau mang catalog tường mẫu xuống quảng trường đối diện, Tổng giám đốc Lạc đang đợi đấy”.

“Hả? Tôi mang á?” Giang Văn Khê kinh ngạc nhìn Lữ Phi, bởi phàm là những việc tiếp cận Quý Túc Bạc đều không thể đến lượt cô làm, chỉ hơi có gió động cỏ chút thôi là những đàn bướm bên trong đều lao vào như điên ngay.

“Ừ, nhanh lên, xuống dưới đưa cho Tổng giám đốc Lạc là được.” Lữ Phi đưa quyển catalog dày cộp cho Giang Văn Khê, thở phào nhẹ nhõm. Gần đây Tổng giám đốc Lạc vui buồn bất định, lúc này gọi điện thoại còn nổi

giận một trận, lát nữa cô ta phải xuống đưa catalog thì chắc chắn sẽ bị giáo huấn, nên chuyện xui xẻo như thế thì cứ để “người nhàn rỗi” như Giang Văn Khê đi là được.

Đón lấy quyển catalog mẫu nặng trĩch dày cộp, Giang Văn Khê như muốn run lên.

Cái thứ gì thế này, sao nặng vậy?

“Xe của Tổng giám đốc Lạc cô biết chứ?” Giang Văn Khê lắc đầu, Lữ Phi đọc số xe, “Mau xuống đi”.

Lữ Phi nói nhanh như súng bắn laser, Giang Văn Khê đang định hỏi kỹ hơn thì đã bị đẩy vào thang máy.

Cô bĩu môi, ôm quyển catalog, trong đầu cứ lặp đi lặp lại biển số xe mà Lữ Phi nói, đọc mãi đọc mãi, chỉ còn nhớ hai số cuối cùng – 8 và 6.

Ra khỏi thang máy, mùi vị khó chịu xộc vào mũi. Nhà hàng đang đập gõ sửa chữa, khoan điện, máy cắt... bao nhiêu tạp âm hành hạ ý chí con người, trên đất đầy những phế liệu. Giang Văn Khê nhăn mặt, một tay bịt mũi, tay kia ôm tài liệu, nhón chân đi qua chỗ sửa chữa này.

Ra khỏi cổng, đứng bên đường gần quảng trường, cô nhìn trái ngó phải tìm chiếc xe màu đen có biểu tượng là bốn cái vòng, bảng số xe có hai số cuối là 8 và 6.

Cô nhìn những chiếc xe qua lại, đợi khoảng năm phút cũng chẳng thấy chiếc xe mà Lữ Phi nói đâu cả.

Đột nhiên, một giọng nữ hét lên thất thanh: “Cướp!!!”.

Giang Văn Khê nghe tiếng hét liền quay sang, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo jacket màu cà phê trong tay cầm một chiếc túi da màu đen đang

chạy như điên về phía cô, sau lưng là một phụ nữ trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi vừa đuổi theo, vừa gào khóc: “Cướp! Cướp!”.

Nghe tiếng tri hô gào khóc đó, đầu Giang Văn Khê tự dưng đau nhức, trong tai mạch lại chạy rần rật, cô lắc lắc đầu khó chịu.

Lúc này gã đàn ông mặc áo jacket màu cà phê đang chạy ngang qua cô, vừa chạy vừa ném đồ đạc trong túi ra ngoài, sau đó ném cả chiếc túi da xuống dưới chân Giang Văn Khê, tay cầm một phong bì giấy màu vàng chạy nhanh về phía trước.

Người phụ nữ vừa đuổi tới nơi lại bị ngã nhào xuống, ôm chiếc túi rỗng mà khóc lóc đau khổ.

Tiếng khóc của bà ta cứ vang vọng trong tai Giang Văn Khê.

Giang Văn Khê nhìn gã đàn ông chạy phía trước, trong tích tắc, lòng dâng lên một sự phẫn nộ lạ thường, cô sai chân chạy đuổi theo hắn: “Cái tên mặc áo jacket cà phê kia, đứng lại mau!”.

Tên kia quay lại thấy có người đuổi theo thì cuống quýt định băng qua đường. Còn khoảng bảy, tám giây nữa là đèn tín hiệu sẽ chuyển sang màu xanh, một khi chuyển sang đèn xanh thì muốn bắt kẻ đó căn bản là không thể.

Không hề do dự, Giang Văn Khê giơ quyển catalog dày cộp lên, lấy hết sức lực ném về phía tên kia. Cùng lúc đèn xanh bật sáng, quyển sách trúng vào đầu tên đó, hắn đổ gục về phía trước, phong bì trong tay cũng văng ra.

Chiếc xe màu đen đầu tiên vừa định đi liền thẳng gấp lại. Những chiếc xe hai bên định chạy cũng liên tục dừng gấp, trong tích tắc, cả con đường trở nên hỗn loạn.

Tên cướp kia lồm cồm bò dậy, sờ phần gáy bị đập sưng lên, còn định nhặt phong bì rơi trên đất.

Giang Văn Khê rất nhanh, lao đến giữa đường, đưa tay định tóm tên đó, ai ngờ hấn vung một tay ra. Giang Văn Khê nhanh nhẹn, nghiêng người tránh cú đó, một tay nhanh chóng khóa chặt vai phải của hắn, tay kia chụp lấy cổ tay hắn vặn ngược, kéo tay trái hắn ra sau lưng rồi dúi mạnh hắn xuống đất, giận dữ hét lên: “Xem mày chạy đi đâu!”.

Lạc Thiên ngồi trong xe, hai tay đặt trên vô lăng, mặt lạnh như tiền nhìn cô con gái tay không bắt cướp. Cũng may anh thắng xe kịp thời, nếu không đã đâm vào rồi.

Thẩm Tiên Phi ngồi bên ghế phụ nhắm mắt lại, thở một hơi, nhìn thấy sắc mặt Lạc Thiên rất xấu thì hỏi: “Cậu không sao chứ?”.

“Ừ.” Gương mặt đẹp trai của Lạc Thiên căng ra, khẽ hừ một tiếng, nhìn theo bóng dáng phía trước, tức tối nghĩ rằng rồi đập mạnh tay lên vô lăng, lái chiếc xe vào làn đường dành cho xe hai bánh.

Dừng xe lại, anh mở cửa xe bước xuống, giận dữ đẩy mình, “rầm” một tiếng sập mạnh cửa lại.

Đi đến giữa đường, anh nhìn thấy quyển catalog mẫu tường mà anh cần gấp, bị ném đến rơi rụng lá tả, cơn giận trong lồng ngực đã đến độ sắp bùng nổ.

Anh bảo người mang catalog xuống, chỉ vì quãng thời gian đợi hai lần đèn đỏ mà đã ra nông nổi này?!

Lại là Giang Văn Khê!

Thẩm Tiên Phi xuống xe, nhìn giấy rơi đầy đất, anh cau mày, hỏi một câu vè không chắc chắn: “Quyển catalog của tôi?”.

Mím chặt môi, Lạc Thiên mặt lạnh tanh, cúi xuống nhặt quyển catalog xộc xệch rơi rụng toỉ tả dưới đất. Thẩm Tiên Phi cũng nhặt từng tờ từng tờ lên.

Trong phong bì đó là hai vạn tệ, người phụ nữ trung niên ấy vừa rút tiền ra khỏi ngân hàng, chuẩn bị đến bệnh viện trả tiền thuốc men cho chồng. Lúc ở ngân hàng đã bị theo dõi, khi ra khỏi cửa, chưa đi được bao lâu đã bị cướp. Giang Văn Khê bắt được tên cướp ấy, không nghi ngờ gì nữa, cô đã cứu cả nhà bà ta. Bà kéo tay Giang Văn Khê, rối rít “cảm ơn”.

Xung quanh rất ồn khiến Giang Văn Khê cảm thấy đầu óc choáng váng, cô bịt tai lại, ngẩng lên nhìn bầu trời, ánh nắng chói mắt của mặt trời khiến cô phải nheo mắt lại. Trong tích tắc, cô tỉnh lại khỏi cơn hỗn độn ấy, cô đang đợi chiếc xe màu đen có biểu tượng bốn cái vòng, giao quyển catalog cho Quý Tóc Bạc. Nhìn thấy hai tay trống trơn của mình, trong khoảnh khắc, cô như rơi xuống biển sâu lạnh giá.

Catalog đâu? Sao không thấy nữa? Bao nhiêu người vây quanh đây làm gì thế? Làm ùn tắc giao thông là vô đạo đức lắm đấy. Hình như cô phải đưa tài liệu cho Quý Tóc Bạc, sao lại chạy đến đây xem người ta bắt cướp? Mấy người này sao lại nhìn cô, chuyện bắt cướp không liên quan đến cô, đừng kéo tay cô, mau buông ra đi!

Giảng tay ra, Giang Văn Khê cuống cuống đẩy đám người sang bên, tìm kiếm quanh quất quyển catalog dày cộp đó. Cúi người, mắt dò tìm từng tắc trên mặt đường, nhưng vẫn không thấy nó đâu.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Giang Văn Khê cuống quýt giật giật tóc, rõ ràng cô đang cầm trên tay, sao tự dưng lại biến mất?

“Cô à, có phải cô đang tìm một tập tài liệu?”

Nghe người qua đường hỏi, cô xúc động gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, “Đúng đúng đúng”.

“Ồ, ở bên kia kia, bị hai người đàn ông nhặt rồi.”

Bị hai người đàn ông nhặt rồi? Thu mua phế liệu mà cũng xuất hiện đối thủ cạnh tranh?

Giang Văn Khê quay phắt lại, nhìn về làn đường cho xe hai bánh, khi nhìn thấy chiếc xe màu đen có biểu tượng bốn cái vòng và người đàn ông đứng cạnh xe đang sắp xếp lại một thứ rất quen mắt, cô vuốt trán, thầm gọi Thượng đế trong lòng.

Đi như chạy đến đó, cô run run gọi một tiếng: “Tổng giám đốc Lạc...”.

Sắc mặt sa sầm, những khớp ngón tay của Lạc Thiên do nắm quá chặt trở nên tái nhợt, anh ngược lên lạnh lùng nhìn Giang Văn Khê, sau đó quay sang nhìn Thẩm Tiên Phi: “Có vấn đề gì không?”.

“Không vấn đề gì, chỉ là gáy sách bị lỏng.” Thẩm Tiên Phi gấp tài liệu lại, nhìn cô gái đang run lập cập bên cạnh, sau đó vỗ vai Lạc Thiên, “Cậu cứ nghỉ ngơi đi, tự tôi gọi xe về, có vấn đề gì sẽ gọi điện cho cậu”.

“Ừ”, Lạc Thiên đáp lại.

Thẩm Tiên Phi đi rồi, Lạc Thiên chau mày, quay sang nhìn thẳng vào Giang Văn Khê, không nói gì.

Giang Văn Khê cúi gằm đầu, gương mặt đỏ bừng, nghĩ lại thì cô thấy vẫn nên giải thích, cô thật sự không có ý làm mất quyền catalog đó. Cô ngẩng lên, đang định mở lời thì bị giọng nói lạnh lùng của anh dọa chết khiếp: “Ai bảo cô xuống đưa quyền catalog này?”.

Giang Văn Khê vốn định nói là Lữ Phi, nhưng nghĩ khác đi thì cảm thấy lúc này không nên làm tiểu nhân đâm sau lưng kẻ khác, thế là cô chọn cách im lặng, nhìn Quý Tóc Bạc với vẻ khó xử.

Giây sau, đôi môi mỏng của anh thốt ra câu mà cô không muốn nghe nhất: “Lên lầu! Dọn dẹp đồ đạc!”.

Dọn dẹp đồ đạc? Bảo cô cuốn gói đi sao?!

Cô mở to mắt, cuống quýt nhìn anh.

Công việc đó, cô mới làm được hơn một tháng, hơn nữa cứ bị anh nói là còn nợ mấy ngàn tệ, nếu ngay cả công việc mỗi tháng để mặc người ta bóc lột này cũng mất rồi, cô lấy gì mà trả tiền?! Cho dù không nghĩ bằng đầu, cô cũng có thể dự đoán những tháng ngày sau này thế thảm biết nhường nào. Lần trước ở khách sạn bị anh cưỡng hôn, cô còn không có gan xin thôi việc, vì cô không thể giữ lòng tự trọng và không muốn sau này ngày nào cũng húp cháo trắng ăn bánh bao sống qua ngày.

Cô túm tóc, môi run run, cuống lên: “Tổng... giám đốc Lạc, anh hãy nghe tôi giải thích...”.

Lạc Thiên sắc mặt lạnh tanh, trầm giọng quát: “Giải thích cái gì? Giải thích đang trong thời gian làm việc mà cô không làm việc chính, đi bắt cướp giúp người ta à?!”.

“Bắt cướp giúp người ta?!” Giang Văn Khê nhìn anh vẻ không hiểu. Bình thường ngay cả một con chuột mà cô còn không dám bắt, sao có thể bắt cướp giúp người khác được? Tuy cô là một thanh niên nhiệt huyết thời đại mới, hơn nữa rất muốn giúp người ta bắt cướp, nhưng với tốc độ rùa bò một trăm mét mất hai mươi mấy giây hồi học đại học, lại thêm tính cách yếu đuối vô dụng, chuyện dũng cảm chính nghĩa giúp người bắt cướp tuyệt đối không phải chuyện cô có thể làm, như thế thì đánh giá cô cao quá,

“Tổng... giám đốc Lạc, tôi nghĩ anh nhất định đã hiểu lầm rồi, tôi nhiều nhất chỉ đi xem người ta bắt cướp thôi...”.

Lời giải thích của Giang Văn Khê khiến Lạc Thiên bất giác nheo mắt lại quan sát cô, trên gương mặt cô, anh chỉ nhìn thấy vẻ hoảng hốt, nghi ngờ, hoang mang. Cô nói với anh là mình đang xem người ta bắt cướp? Là anh mù? Hay là cô nói dối không chớp mắt? Chắc do nghĩ anh gần đây stress quá nên kể chuyện cười cho anh nghe? Nếu không phải chính mắt anh nhìn thấy toàn bộ quá trình cô tóm tên cướp kia, anh thật sự tưởng rằng mình có mắt như mù. Sự thực bày ra trước mặt, cô có thể nói dối đến mức mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh.

“Tôi biết lúc đi làm mà xem người ta bắt cướp là không đúng...” Giang Văn Khê chú ý thấy nụ cười mỉa mai thoáng ẩn hiện bên khóe môi Lạc Thiên, dù thế nào đi nữa cũng phải dày mặt van xin, “Tổng giám đốc Lạc, tiền bộ quần áo đó tôi trả anh, anh cho tôi cơ hội nữa nhé...”.

Quần áo? Lần trước anh đã cho cô cơ hội rất tốt là không cần trừ tiền lương, cô cao ngạo tát cho anh một cái và từ chối bồi thường, bây giờ, cũng là vì tiền, cô lại mở miệng đòi trả tiền cho anh, chỉ để anh cho cô thêm một cơ hội nữa.

Cô gái này rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Anh cười châm biếm nhìn Giang Văn Khê đang tỏ ra luống cuống, dần dần, nụ cười bên khóe môi biến mất trên gương mặt lạnh băng của anh. Anh chưa bao giờ giận dữ như bây giờ, trừ cái đêm cô nôn hết lên người anh ở quán bar. Trong đôi mắt bỗng lóe lên tia ranh mãnh, anh nói bằng giọng lạnh băng không chút nể tình: “Lên lầu! Dọn dẹp đồ đạc! Tôi không muốn nói lần thứ ba”.

Giang Văn Khê lặng lẽ đứng trước xe, nỗi đau khổ ảm ức nghẹn trong lồng ngực, sự chua xót cứ dâng trào, cô cắn răng rồi đi nhanh về phía cổng

công ty.

Ra khỏi thang máy, Giang Văn Khê nhìn thấy Lữ Phi đứng trước quầy tiếp tân như đang đợi cô.

Lữ Phi vừa thấy Giang Văn Khê đã hỏi dồn dập: “Giang Văn Khê, bảo cô mang quyển catalog thôi mà cũng gây chuyện là thế nào?”.

Đối mặt với Lữ Phi hung hăng, Giang Văn Khê uể oải ngẩng lên nhìn, lần đầu tiên trong đời, cô không muốn quan tâm đến ai cả. Theo ý của Quý Tóc Bạc, cô phải dọn dẹp đồ đạc, cuốn gói!

Lữ Phi thấy bộ dạng thờ ơ của Giang Văn Khê thì nổi giận, dựa vào đầu mà con nhỏ vừa ngốc vừa khờ này chỉ xuống lầu đưa catalog mà cũng có thể được điều đến tổng bộ, còn cô ta thì bị Tổng giám đốc Lạc mắng cho một trận chứ.

Lữ Phi càng nghĩ càng giận: “Rốt cuộc cô đã nói bậy gì với Tổng giám đốc Lạc hả?”.

Giang Văn Khê nghe câu hỏi sắc bén như thế thì bất giác cau mày, cô không thích nghe ai la hét cả. Dừng tay lại, cô ngược mắt nhìn Lữ Phi một cách đờ đẫn, nói gọn: “Tổng giám đốc Lạc đang ở dưới lầu, tự cô xuống dưới hỏi anh ta là được”.

“Cô...”

Mặc kệ Lữ Phi, Giang Văn Khê dọn dẹp xong, đi về phía thang máy.

“Cô phách lối cái gì? Xem cô được điều đến tổng bộ tập đoàn thì phách lối được bao lâu?”

Trong tích tắc cửa thang máy đóng lại, Giang Văn Khê nghe thấy giọng nói chua như giấm của Lữ Phi, vẻ mặt hoang mang, rõ ràng bị đuổi việc rồi

nhưng lại tưởng cô được điều đi. Có lẽ rời khỏi đây là đúng, không cần ngày nào cũng nhìn thấy sắc mặt của mấy cô nàng lắm điều nữa.

Khoác túi, Giang Văn Khê rời khỏi công ty, gục đầu ủ rũ định đến trạm xe bus gần đó, nhưng lại trông thấy Quý Tóc Bạc đang dựa vào xe hút thuốc, như đợi ai đó.

Lạc Thiên thấy Giang Văn Khê bước ra thì dập tắt nửa điếu thuốc còn lại trong tay, liếc nhìn cô rồi nói: “Lên xe!”.

Giang Văn Khê ngần ngại, dờ dẫm nhìn Quý Tóc Bạc đã ngồi vào xe, vẻ mặt trên gương mặt nhìn nghiêng của anh không giống đang đùa.

“Cô còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Bảo cô lên xe có nghe thấy không?!” , Lạc Thiên nhướn mày nhìn Giang Văn Khê, cô có thể tỏ một vẻ mặt khác hay không?

Đến khi nhắc mông ngồi lên ghế bằng da thật, Giang Văn Khê không dám tin cô đã thật sự ngồi vào xe như thế.

Lần đầu ngồi trong một chiếc xe cao cấp thế này, cô căng thẳng đến độ hai chân hai tay không biết phải đặt ở đâu nữa.

Lạc Thiên liếc cô một cái, lạnh lùng ra lệnh: “Cài dây an toàn vào!”.

Giang Văn Khê nghe theo, vừa định bấm khóa thì chiếc xe đã quay đầu rồi lao đi như bay.

Cho dù chiếc xe này rất giống xe chuyên dụng của xã hội đen, nhưng cũng không cần thiết phải phóng bạt mạng thế chứ. Tàu vượt núi còn có đường ray, lại là nơi không có chướng ngại vật, còn đây là đường trong thành phố, đừng nói là xe bốn bánh, cho dù thứ không có bánh nào đi nữa cũng đầy rẫy khắp nơi trên đường. Còn nữa, vượt quá tốc độ sẽ bị phạt, dù ít nhất là hai trăm tệ nhưng cũng là tiền mà...

Chịu đựng đủ hành hạ về thị giác và tinh thần trong hơn mười phút, Giang Văn Khê cuối cùng cũng lăn xuống xe dưới mệnh lệnh của Lạc Thiên. Nếu không vì trước mặt có cây cột có thể ôm lấy, để cô có thể tĩnh tâm, kìm nén, thở phào nhẹ nhõm, cô chắc chắn sẽ chỉ còn là cái xác không hồn.

Cô chỉ muốn bảo vệ bát cơm của mình, sao còn khó hơn cả trúng vé số nữa?

“Có cần nhờ người khiêng cô lên không?”

Nghe giọng nói lạnh lẽo phía sau, Giang Văn Khê khẽ lầm bầm: “Không cần, tôi rất tự biết thân biết phận mà...”.

Khi ngược đầu lên nhưng chỉ nhìn thấy bóng anh, cô hít một hơi thật sâu, xách túi, sai đôi chân đã mềm nhũn ra theo sau anh. Vào đến thang máy, cô nép sát vào cửa, như thể chỉ cần ở gần anh là sẽ bị điện giật vậy. Nhưng do cô đứng quá gần cửa thang máy nên nó cứ đóng được nửa chừng thì lại mở ra.

Lạc Thiên ngỡ cô gái này sẽ tự giác nhích về phía sau, nhưng ai ngờ thang máy cứ mở rồi đóng, đóng rồi mở, cuối cùng anh không nhịn được mà đưa tay kéo cô lại, vươn tay qua người cô để nhấn nút đóng cửa.

Tuy chỉ tiếp xúc trong một tích tắc, nhưng lưng dựa sát vào lồng ngực anh, Giang Văn Khê đã ngửi thấy mùi khói thuốc thoang thoảng toát ra. Cô cứng người lại, gương mặt hết như bị tạt “máu gà”, cứ đỏ đến tận mang tai.

Rốt cuộc là anh đang hành hạ cô, hay là cô đang hành hạ anh?

Lạc Thiên lạnh lùng chế giễu: “Chưa đi thang máy bao giờ à?”.

“Máu gà” đang lan rộng...

Quay lưng lại với anh, uy lực và cảm giác đàn áp không lời từ phía sau khiến da đầu Giang Văn Khê cứ tê dại, trong lòng không ngừng lăm lăm, “Vùng ơi mở ra!”.

“Ding” một tiếng, cứu thoát Giang Văn Khê ra khỏi bế khổ.

Khi mấy chữ to bằng đồng mạ vàng “Tập đoàn Giang Hàng” lọt vào mắt, khiến cô ngẩn ra rất lâu, thậm chí còn quên cả việc ra khỏi thang máy.

“Ngẩn ngơ gì đấy?!” , Lạc Thiên rút hai tay ra khỏi túi quần, vượt qua cô, ra khỏi thang máy, tiến thẳng đến văn phòng.

Từ đầu đến cuối, Giang Văn Khê đều ngỡ như đang nằm mơ, giống như Lữ Phi từng nói, cái số kiếp đen đui như cô lại được điều đến văn phòng tổng giám đốc ở tổng bộ của tập đoàn, từ một cô tiếp tân quen đã một bước lên trời, vào được văn phòng tổng giám đốc ở tổng bộ của tập đoàn, trở thành “trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc”.

Là trợ lý của tổng giám đốc là một chuyện rất vinh hạnh, nhưng thêm hai chữ “đặc biệt” thì trong mắt Giang Văn Khê, nó có một ý nghĩa rất sâu xa.

Chẳng lẽ Lý Nghiên nói đúng? Cô bắt đầu nghi ngờ rằng Quý Tóc Bạc có phải vì nụ hôn đó mà định có gì “mờ ám” với cô không?

“Sự kiện không thể” đó chỉ ngừng lại trong đầu Giang Văn Khê không đến ba phút, thì đã bị sự thực phũ phàng phá vỡ.

Nhìn chồng tài liệu dày cộp trước mặt, trán Giang Văn Khê bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi lấm tấm.

“Tổng kết lại những tài liệu chi tiết của mấy sản phẩm mẫu này theo bảng biểu, ngày mai họp phải dùng”, người nói là một bà chị đeo mắt kính, đã có tuổi nhưng rất có khí chất.

Từ khi Lạc Thiên dẫn cô bước vào cửa văn phòng thì đã dặn bà chị này “Sau này mọi việc phải để cô ấy làm hết”, ngừng lại một giây rồi bổ sung, “Làm không tốt thì làm lại, đến khi làm xong mới thôi”, rõ ràng câu sau là nói với cô.

Giang Văn Khê lật mấy tập tài liệu sản phẩm, ngoài việc cô có thể nhận biết được chất liệu sản phẩm ra, còn lại cô hoàn toàn không biết tài liệu này nói những gì. Chuyên ngành chủ yếu cô học ở đại học là kế toán, không phải tiếng Anh! Còn tập tài liệu này nữa, tại sao cứ phải là chữ phồn thể?

Giang Văn Khê đau khổ ngược lên nhìn vị tiền bối đó, khó nhọc nhả ra một câu: “Em có thể nhờ phòng chuyên phụ trách không? Phòng Tài vụ cũng được...”.

“Có thể, chỉ cần cô có thể đổi mấy chữ Văn phòng tổng giám đốc thành phòng Tài vụ, thì tôi không phản đối.” Họ Nghiêm, tên chỉ có một chữ Tố, là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Lạc Thiên.

Nghiêm Tố, nghiêm túc?

Không ngờ bà chị trung niên này lại vui tính như thế, rất biết kể chuyện tiếu lâm nhưng lại khiến người ta thấy rét lạnh.

Giang Văn Khê cam chịu cúi đầu xuống xem tiếp tài liệu, sau ba phút lại ngẩng lên, cười gượng gạo: “À... có tự điển Hán – Anh hiện đại không ạ? Nếu không có thì tự điển Oxford cũng được. Không có? Vậy thôi, em hỏi chú Bách Độ[1] vậy...”.

Khóe môi Nghiêm Tố liên tục giật giật, nhìn chăm chăm Giang Văn Khê trong ba phút rồi cúi xuống gõ bàn phím, in một bảng biểu ra đặt xuống trước mặt Giang Văn Khê: “Được rồi, hôm nay cô đối chiếu với số trên bảng dự tính công trình này, rồi tính ra lượng công trình và giá cả định mức, tham chiếu bảng biểu này”. Nghiêm Tố đưa một tập văn kiện dày cộp nặng

trịch khác đến, mở ra, tay gõ lên một tờ bảng biểu nào đó, “Trước khi tan sở thì sửa trên máy tính xong xuôi rồi đưa cho tôi”.

Giang Văn Khê nhìn hai tờ bảng biểu, ngẩn người đến mấy giây.

Xi măng lót trần? Ống thép chịu lực? Vừa xi măng chống trượt? Máy thứ này là cái gì đây???...

Nhưng chẳng sao, nếu thật sự là kế toán thì tên gì với kế toán cũng là một cả.

Nghiêm Tố nhìn vẻ mặt cô tỏ ra kinh ngạc, bất giác tim cũng run theo, đầu đầy mây đen: chẳng phải được điều đến từ phòng Tài vụ hay sao? Bảng biểu đơn giản như thế, chẳng lẽ cộng trừ nhân chia cũng không biết tính? Tốt nghiệp trường mẫu giáo ư?

“Có vấn đề sao?”, Nghiêm Tố thấy cô im lặng thì không kìm được, hỏi.

“Ồ, không có gì ạ.”

“Trước khi tan sở làm xong không?”

“Được ạ.”

Nghiêm Tố nghe câu trả lời chắc chắn thì thở phào, quay về chỗ ngồi, trầm nghĩ: Lạc Thiên có phải mấy hôm nay bận đến choáng váng đầu óc rồi không? Sao lại đưa một cô gái như thế về đây chứ?

Nghiêm Tố, ba mươi tám tuổi, độc thân.

Giang Văn Khê luôn miệng gọi là chị Nghiêm.

Chị Nghiêm là người tốt đầu tiên mà Giang Văn Khê gặp được trong công việc, cũng là người nhẫn nại chỉ dẫn cô nhất. Trong công việc, nếu cô

làm đúng, chị Nghiêm sẽ khen ngợi, nếu làm sai thì cũng chỉ nói lần sau rút kinh nghiệm thôi.

Tuy Giang Văn Khê mang danh là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, kỳ thực phần lớn công việc vẫn do chị Nghiêm hoàn thành, cô chỉ có thể theo sau làm những công việc đơn giản.

Ở đây, không ai dám làm gì cô, trừ người đàn ông cách đó một bức tường.

Nhà ăn vẫn đang tu sửa, Quý Tóc Bạc bắt buộc phải chạy cả hai bên, tuy mỗi ngày có thể nhìn thấy anh, nhưng cũng may là thời gian gặp gỡ cộng lại cũng không quá một tiếng đồng hồ.

Sau nụ hôn ấy, Giang Văn Khê mỗi lần gặp anh đều không được tự nhiên, cũng không hiểu vì sao anh lại sắp xếp cho cô ở cạnh mình. Nếu nói rằng do anh hổ thẹn, nhưng qua tiếp xúc công việc thông thường, cô hoàn toàn không nhận ra rốt cuộc anh hổ thẹn ở chỗ nào.

Giống như cuộc họp ban nãy, cô cũng là lần đầu tham gia kiểu hội nghị này nhưng lại bị anh chỉ định ghi chép lại nội dung cuộc họp, mà cô căn bản chưa hề học qua tốc ký, anh nói quá nhanh, còn xen lẫn những thuật ngữ chuyên ngành, cả cuộc họp từ đầu đến cuối cô nghe mà ù ù cạc cạc như vẹt nghe sấm.

Sau khi kết thúc cuộc họp, anh hỏi cô bản ghi chép, cô đành đứng trước mặt anh, cúi đầu, nhìn ngón chân mình mà chẳng nói gì. Mà cô lại đứng cả tiếng đồng hồ như thế, anh không bảo cô đi, cũng không bảo cô ở lại, chỉ lạnh lùng nhìn cô rồi vùi đầu vào đóng tài liệu công văn.

Nhưng phàm là người vào văn phòng tổng giám đốc đều liếc nhìn cô, không hèn mà cùng tỏ ánh mắt thương hại.

Có điều, nếu biết anh chẳng có “ý đồ bất lương” gì với mình thì thần kinh cô được thả lỏng rất nhiều, chí ít cũng không cần lo rằng sẽ bị lợi dụng lần nữa.

Thỉnh thoảng cô ngẩng đầu lên, lén nhìn người đàn ông có sắc mặt lạnh lùng ấy.

Đột nhiên trở thành trợ lý đặc biệt của anh cũng được mấy ngày rồi, cô để ý thấy mái tóc bạc của anh không phải là nhuộm mà căn bản đã như vậy, còn về mái tóc bạc của anh thế nào cũng là chuyện mà cả công ty thích bàn tán nhất.

Thỉnh thoảng trong nhà vệ sinh, cô nghe thấy những nữ đồng nghiệp nói rằng lúc làm việc, trông anh quyến rũ nhất, tư duy nhanh nhẹn, thái độ nghiêm túc, mắt nhìn độc đáo, làm việc nhanh gọn, cho dù gân trán có hằn xanh nhưng anh cũng dặn dò cấp dưới làm việc ra sao bằng giọng nói cực kỳ bình tĩnh.

Hiện giờ, từ góc độ của cô nhìn sang, anh đang toàn tâm vào công việc, lại thêm dáng vẻ tuấn tú, thực sự là rất hấp dẫn. Nhưng có tốt đẹp như bọn họ nói đâu, cái gì mà hiếm khi tức giận, mỗi lần gặp cô chẳng phải đều trợn mắt nhướn mày, bộ dạng như sắp ăn thịt người không bằng. Cô không thể nào quên được chuyện anh cài bẫy cô lúc vừa vào Giang Hàng.

Tục ngữ nói rất hay, con người chết vì tài lộc, con chim chết vì miếng ăn. Nay cô vì một đấu gạo mà cúi lưng, có thể thấy người như anh đạo mạo chững chạc đến nhường nào!

Chân thật sự rất đau, cô hơi nhúc nhích chân phải, liền nghe thấy người đàn ông đang ngồi đối diện khẽ ho mấy tiếng, cô giật mình vội vàng đứng thẳng lại, không dám động đậy nữa.

Mấy hôm nay không khí lạnh bất ngờ ập đến, có lẽ vì bị cảm nên Lạc Thiên thấy cổ họng ngứa ngứa, cầm ly lên muốn uống miếng nước nhưng ly

lại trống không.

Anh đứng lên, đi qua Giang Văn Khê, đến trước máy nước rót một ly nước nóng, uống một ngụm.

Đột nhiên anh quay lại, nhìn chăm chăm Giang Văn Khê đã đứng được khoảng một tiếng đồng hồ, cau mày, hỏi: “Trông cột điện ở đây lâu như thế, không muốn làm việc à?”.

“A?” Giang Văn Khê ngẩng phắt đầu lên, nhìn đôi mắt đen nhánh của Lạc Thiên rồi cup mắt xuống, nghĩ ngợi mấy giây rồi nhỏ giọng đáp: “Anh không bảo tôi ra ngoài...”.

Lại ánh mắt đó, lại giọng điệu đó...

Ho liền mấy tiếng, Lạc Thiên bực bội quay về bàn làm việc, đặt ly nước xuống rồi đột ngột quay lại, gằn giọng: “Giang Văn Khê, có phải cô cố ý không?”.

Giang Văn Khê ngược lên, tỏ ý thắc mắc nhìn Lạc Thiên đang nổi giận, mấp má môi ngờ vực: “Hả? Cố... cố ý?”.

[1] Bách Độ chính là Baidu, trang web tra tìm phổ thông nhất của Trung Quốc, tương tự Google ở Việt Nam.

Anh đang nói giọng gì vậy? Cứ như cô là đồ ngốc ấy. Tại sao cô phải cố ý đứng ở đây một tiếng như một con ngốc chứ?

Lạc Thiên nghiêng răng kèn kẹt, rửa thầm trong lòng một tiếng, nếu không phải anh đã nhìn thấy bộ mặt thật của cô thì sẽ bị khả năng diễn xuất của cô lừa phỉnh nữa rồi.

Không biết lúc đầu anh bị quỷ nhập hay sao mà đi tin lời bạn cô nói, đồng ý cho cô một cơ hội, càng bị ma ám mới xem cô là bia đỡ đạn để

cưỡng hôn cô, nếu không có nụ hôn đó thì anh sẽ không bao giờ đưa cô vào tổng bộ tập đoàn.

Điều khiến anh khó hiểu nhất là, với thân thủ khi bắt cướp của cô, nhanh nhẹn như vậy, trừ người yêu của Thẩm Tiên Phi ra, anh nghĩ, nếu đổi lại với bất kỳ người phụ nữ nào anh quen cũng đều không thể làm được. Còn đêm đó nữa, cô có thể dứt khoát, bất chấp hậu quả mà tát anh một cái chỉ để thỏa cơn giận, còn cô bây giờ, hoàn toàn là một người khác, từ khi anh “ném” cô cho Nghiêm Tố đến giờ, anh lúc nào cũng thấy cô giống một cô gái bé nhỏ yếu đuối.

Anh chưa hề thấy người nào có thể biến thành một người khác trong tích tắc như cô. Nếu nói rằng cô muốn dùng cách này để đổi lấy sự chú ý của anh thì cô đã thành công rồi.

Cô gái này hao tổn tâm sức để vào được Giang Hàng rốt cuộc là vì mục đích gì?

“Giang Văn Khê, cô không đi đóng phim thật đáng tiếc”, anh nói.

“Đóng phim?” Cô không hề mong muốn được làm ngôi sao, chỉ muốn làm cảnh sát, tiếc rằng tố chất cơ thể quá kém, hiện giờ chỉ có thể làm “trợ lý đặc biệt”, con cừu non đáng thương để người ta lột da.

Vấn diễn kịch?

Lạc Thiên cười lạnh lẽo: “Giang Văn Khê, cô dựng nên màn diễn trong quán bar đóng với bạn thân của cô rốt cuộc là có mục đích gì?”.

“Trong quán bar?” Đêm đó cô uống say, những chuyện xảy ra sau đó đều do Lý Nghiên kể lại, “Tối đó tôi uống say mà”.

Nheo mắt lại, Lạc Thiên chậm rãi tiến đến gần cô.

Tốt, cô muốn chơi, phải không. Anh chơi cùng cô, chơi đến cùng, xem rốt cuộc cô giờ trò gì.

Đối mặt với Quỷ Tóc Bạc – Lạc Thiên đang tiến dần đến từng bước, vẻ “không có ý tốt” trên gương mặt anh khiến Giang Văn Khê nổi da gà trong lòng, cơ thể bất giác lùi dần ra sau.

Một người dẫn lên từng bước, một người lùi dần từng bước.

Đến khi chạm phải bức tường sau lưng, không còn đường lui, Giang Văn Khê căng thẳng chống hai tay vào tường, nhìn chăm chăm người đàn ông ngay cả lúc nghiêm khắc cũng vẫn đẹp trai ấy. Rốt cuộc anh muốn gì? Có gì thì từ từ nói, tại sao cứ phải ép cô đứng dựa tường thế này?

Cô lúng túng, run giọng nói: “Tổng... giám đốc Lạc, có phải anh hiểu lầm gì không? Có phải anh vẫn trách tôi đêm đó... vô... vô lễ với anh, nhưng sau này anh cũng đã... bù lại rồi mà?”. Mà đổi lại thì vẫn là cô chịu thiệt hơn.

“Bù lại à? Thế hả? Theo lời cô nói thì có phải tôi cũng nên tát cô một cái mới được xem là bù lại không?”, Lạc Thiên nhếch môi.

Giang Văn Khê mở to mắt, nhìn đôi mắt như ánh mặt trời rạng rỡ nhưng thực chất lại u ám vô cùng của anh, mấp máy môi vẻ thắc mắc: “Tôi đánh anh bao giờ?”.

Tên này đang bịa đặt! Lần trước còn nói cô không đi làm mà lo bắt cướp, chuyện không có, hoàn toàn là bịa đặt.

Trong tích tắc, nụ cười nhạt trên môi Lạc Thiên nhanh chóng biến mất, thay vào đó là hàng lông mày nhướng lên, khó có thể kiểm soát được cơn giận: “Chẳng lẽ cái tát đó là tự tôi đánh tôi à?!”.

Gáy Giang Văn Khê tựa vào tường, đôi mắt đen sáng nhìn anh đưa tay phải lên, đầu óc sôi lên ùng ục. Thấy tay anh sắp giáng xuống, cơ thể cô co rúm lại theo bản năng, giọng mềm nhũn: “Tôi thật sự không biết anh đang nói gì...”.

Nhìn bộ dạng luống cuống của Giang Văn Khê, Lạc Thiên lặng lẽ nhìn cô, cánh tay phải giơ cao dần dần hạ xuống gò má như vuốt ve gương mặt cô.

Giang Văn Khê nghi ngại đưa mắt nhìn, trong tích tắc cô chớp mắt, anh đã đặt tay lên bức tường sau tai phải của cô, còn cô bị giam giữa bức tường và anh.

“Còn giả vờ giả vịt à? Vậy tôi sẽ giúp cô nhớ lại!”

Giúp cô nhớ lại? Chắc anh không định lợi dụng cô nữa chứ? Nhưng ở đây không có tình địch và tình nhân của anh, hơn nữa cô cũng không xinh đẹp gì cho cam, đâu có sức cám dỗ khiến anh mù quáng lặp lại hành động? Lần trước là do không đề phòng mới bị anh lợi dụng, nhưng lần này thì tuyệt đối không thể.

Cắn chặt răng, Giang Văn Khê đưa hai tay lên phía trước, định đẩy gã đàn ông biến thái đó ra, ai ngờ hai tay chưa kịp chạm vào ngực anh đã bị tóm lấy. Lần này, cửa văn phòng bị ai đó đẩy ra đột ngột.

“A Thiên, về việc tu sửa nhà ăn...”, Giang Hoài Thâm nhìn đôi nam nữ đang trong tư thế mờ ám, sững ra mấy giây.

Nghe tiếng Giang Hoài Thâm, Lạc Thiên vội vàng buông tay Giang Văn Khê ra, quay lại, ngạc nhiên hỏi: “Chủ tịch Giang, chú về từ bao giờ thế?”.

Giang Hoài Thâm đặng hăng, vẻ mặt nghiêm túc: “Vừa về. Chuyện đó... cho hai người một phút giải quyết, lần sau nhớ khóa cửa”. Vừa nói, ông vừa bỏ ra ngoài, thuận tiện “tốt bụng” đóng cửa lại.

Giang Văn Khê từ lúc vào Giang Hàng đến giờ chưa được gặp sếp lớn, nghe Quỷ Tóc Bạc gọi “Chủ tịch Giang” thì đờ cả người, giống như đứng trong băng tuyết lạnh lẽo còn bị người ta tạt một chậu nước lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh cóng. Thì ra sếp lớn có dáng vẻ như thế, một gương mặt còn lạnh lẽo hơn cả đại ca xã hội đen trong phim, cô thầm kêu thảm trong lòng: Tiêu rồi, bị sếp lớn gặp phải cảnh này, bát cơm của cô chắc chắn không giữ được rồi.

Lạc Thiên quay đầu lại, nhìn gương mặt đờ đẫn của Giang Văn Khê, nướng mày hỏi: “Còn đứng đây làm gì? Định trông cột điện thêm một tiếng đồng hồ nữa à?”.

Như được giải thoát, Giang Văn Khê cúi đầu, nghiêng người, từ từ nhích ra khỏi khe hẹp của cơ thể Lạc Thiên và bức tường, tay vừa đặt lên nắm đấm cửa thì lại nghe giọng nói đáng ghét của Lạc Thiên: “Trước khi tan sở, tôi không cần biết cô dùng cách gì, phải nộp một bản ghi chép cuộc họp đặt lên bàn làm việc cho tôi”.

Giang Văn Khê bĩu môi, xoay nắm đấm cửa rồi chui ra khỏi văn phòng như chạy trốn.

Vừa ra khỏi đó cô đã nhìn thấy Giang Hoài Thâm đứng ngoài cửa, nhớ đến câu “lần sau nhớ khóa cửa” của ông, khước môi bất giác giật giật, cung kính chào ông, “Chủ tịch Giang”.

“Ừ”, Giang Hoài Thâm chăm chú quan sát cô rồi đáp gọn một tiếng, sau đó đẩy cửa văn phòng đi vào.

Giang Văn Khê thở ra một hơi dài thườn thượt, chân rã rời đi về bàn làm việc.

Nghiêm Tố khoanh hai tay ngồi trên ghế, nhìn cô với vẻ thú vị.

Đấu tranh tư tưởng ba giây xong, Giang Văn Khê tiến đến chỗ Nghiêm Tố, khẽ gọi: “Chị Nghiêm...”.

“Biên bản cuộc họp đặt trên bàn em rồi, không hiểu thì đến hỏi chị”, Nghiêm Tố cười nhẹ.

“A?” Giang Văn Khê quay lại nhìn tập tài liệu trên bàn mình, cười ngượng ngùng, “Cảm ơn chị”.

Giang Văn Khê vừa ngồi xuống thì nghe Nghiêm Tố nói: “Nếu lần sau vào văn phòng sếp Lạc lâu thì nhất định phải nhớ khóa cửa lại, mà phải khóa chặt vào”. Cẩn thận tai vách mạch rừng.

Giang Văn Khê đỏ bừng mặt, cuống lên: “Chị Nghiêm, chị và Chủ tịch Giang hiểu lầm thật rồi, thực ra...”.

“Nhóc con, thực ra chị chỉ định nói, em và sếp Lạc cãi nhau to tiếng quá, làm người ta không yên tâm làm việc được.”

“Hả?!”

Giang Hoài Thâm chậm rãi ngồi xuống sofa, tiện tay châm điếu thuốc, nghĩ ngợi rồi nói: “Dạo này con vất vả quá”.

Lạc Thiên cũng ngồi xuống sofa, châm một điếu thuốc, tỏ ra trầm ngâm: “Vâng, K.O mở được mấy tháng làm ăn rất khá, hiện giờ con thấy chỗ đó quá nhỏ, nề tình con đã vất vả, chú có suy nghĩ đến việc mua hết mấy chỗ bên cạnh để tặng con không?”.

Giang Hoài Thâm cười to: “Thằng nhóc hư hỏng này càng lúc càng xấu xa”.

K.O tuy nằm trong khu vực quán bar đường Trung Sơn, nhưng vị trí địa lý lại đặc biệt nhất, cả một tòa nhà độc chiếm góc đông nam, “mấy chỗ bên

cạnh” mà anh nói chính là phố đi bộ ba mặt, một mặt là quảng trường, những nơi đó đều thuộc quy hoạch thống nhất của Ủy ban thành phố.

Lạc Thiên rít một hơi thuốc, cười nói: “Chú cũng vậy mà? Vừa mở miệng đã khiến người khác sồn cả da gà”.

“Được rồi, nói nghiêm túc đây, chú nghe nói việc tu sửa có chút vấn đề, phát hiện lượng khí thải formaldehyde của một lô hàng không tuân thủ tiêu chuẩn giới hạn?”.

“Vâng, đã trả lại cho bên cung cấp rồi, vật liệu mới ngày mai sẽ có, không ảnh hưởng đến tiến độ. Nhưng vì dự tính sao cho vốn bỏ ra thấp nhất, con không định khởi công sớm. Vấn đề bảo vệ môi trường là điều mà chúng ta xem trọng nhất, tạo nên ‘nhà ăn xanh’ sẽ là mục tiêu quan trọng nhất trong lĩnh vực ẩm thực của Giang Hàng.” Lạc Thiên báo cáo toàn bộ quá trình tu sửa cho Giang Hoài Thâm, đồng thời nói vắn tắt quan điểm của mình rằng thà chậm vài ngày cũng quyết không vì gấp gáp thi công mà khiến khách phải ngồi trong một không gian ô nhiễm để dùng bữa, đó cũng là nguyên nhân mà anh kiên quyết không cho tất cả những vật liệu không đạt tiêu chuẩn được xuất ra thị trường.

Giang Hoài Thâm không hề nghi ngờ năng lực của Lạc Thiên, bàn xong công việc, ông nhìn Lạc Thiên vẻ suy nghĩ, một lúc sau mới hỏi: “A Thiên, năm sau là con ba mươi rồi nhỉ?”.

Nhướng mày, Lạc Thiên khẽ ho mấy tiếng, đáp: “Chú Thâm, chú đâu cần nhắc nhở con mãi về chuyện tuổi tác?”.

Giang Hoài Thâm cười: “Cô gái lúc này chính là cô gái dám đập chai rượu để ‘mưu sát’ con trước mặt mọi người trong K.O hả?”.

“Vâng”, Lạc Thiên lại ho một tiếng.

“Tuy là thỏ không ăn cỏ gần hang, nhưng, có cỏ rồi hà tất phải chạy quanh nữa? Nếu có ý thì tặng con một câu, phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Lạc Thiên khẽ búng tàn thuốc trong tay, tàn thuốc qua kẽ ngón tay, lặng lẽ rơi vào gạt tàn bằng pha lê.

“A Thiên, đã đến lúc con nên tìm một cô gái để kết hôn rồi đấy.”

Chú Thâm đi lâu rồi mà câu nói đó vẫn vang vọng mãi trong đầu Lạc Thiên.

Bao năm nay, không phải anh chưa từng có ai, nhưng trái tim anh không còn rung động nữa. Từ khi bị nhốt vào đó, anh dần dần khoét từng chút một hình ảnh cô gái khiến anh ngày đêm chờ đợi ra khỏi trái tim, rồi không còn rung động vì ai được nữa. Không, nói chính xác là tình cảm của anh đã dùng cạn vào lúc đó, tim cũng chết theo rồi. Anh đã quen với cô độc, dần dần tĩnh lặng trong sự ồn ào cô độc, cứ tĩnh lặng đến mức mọi thứ đều trở nên câm nín...

Một người mà trái tim đã chết thì làm sao còn sống lại được nữa...

Tìm một cô gái để kết hôn, sống qua ngày?

Hiện nay với thân phận, tiền bạc, địa vị của anh, không thiếu thứ gì, thứ duy nhất thiếu là một người phụ nữ, một người phụ nữ anh có thể chung sống.

Anh cười giễu, lặng lẽ nhìn vòng khói nhạt lan tỏa quanh đầu ngón tay, từ từ bay đi, thoảng qua mái tóc, lan xa trong không trung. Hít một hơi thật sâu, như nuốt xuống mọi cay đắng, không để cho sợi khói nào bay ra, toàn bộ đều tan biến hết trong lòng.

Sống qua ngày, chẳng qua là từng ngày trôi đi.

Giang Văn Khê gõ nhẹ lên cánh cửa, người bên trong không phản ứng, cô nhẹ nhàng mở cửa, thò đầu vào, nhìn thấy người đàn ông ấy đang nhắm mắt, ngồi dựa nghiêng trên sofa một mình, lặng lẽ hút thuốc, thần thờ.

“Tổng giám đốc Lạc, biên bản họp tôi đã làm xong.” Cô gõ mình thốt ra một câu, nhanh chóng đặt hai tờ giấy lên bàn làm việc, không đợi ai kia mở mắt nói gì liền ra khỏi văn phòng như chạy trốn.

Kỳ thực, trong tích tắc Giang Văn Khê bước vào, Lạc Thiên đã nheo mắt nhìn theo cô.

Cô gái này không có nhan sắc tuyệt mỹ, nhiều nhất cũng chỉ có đôi mắt to đen nhánh có khả năng rung động lòng người, làn da mịn màng cùng mái tóc dài mềm mượt sáng bóng; không có khí chất sang trọng, nhiều nhất cũng chỉ có những cử chỉ thực nữ, nhưng lại hơi quá đà, nói cách khác là ngốc nghếch giống hệt một con ỉn.

Con thỏ chuyển qua ăn cỏ gần hang thì cũng phải là cỏ chất lượng tốt, huống hồ anh đâu phải một con thỏ biến thái ăn tạp!

Đã hẹn với Lý Nghiên từ lâu, tan sở rồi, Giang Văn Khê đi thẳng đến đó.

Lý Nghiên đi công tác một tuần, Giang Văn Khê buồn rầu một tuần, lại thêm buổi chiều bị Quý Tóc Bạc hành hạ lâu như vậy, nhìn thấy Lý Nghiên như nhìn thấy người thân, vội vội vàng vàng dốc hết nỗi lòng.

Giang Văn Khê càng nghĩ càng thấy anh biến thái, qua những lời đồn đại cô vô tình nghe được trong nhà vệ sinh, thì nghe đồn cô là trợ lý nữ “trẻ trung” duy nhất có thời gian ở cạnh anh lâu nhất tính đến thời điểm hiện tại. Còn vì sao lại nhấn mạnh hai chữ “trẻ trung” thì là do chưa có cô gái nào có độ tuổi như hoa như ngọc giống cô lại ở văn phòng tổng bộ được quá một tháng.

Với tướng mạo, thân phận, địa vị của anh, theo định luật của tiểu thuyết ngôn tình thì bên cạnh phải có rất nhiều hoa thơm bướm lượn, nhưng ngoài một người phụ nữ xinh đẹp đã kết hôn ra, thì hình như chưa từng thấy một cô gái nào có thân phận không rõ ràng bước chân qua cửa văn phòng anh, thỉnh thoảng cũng có vài người gọi điện, nhưng hiếm khi cô nghe thấy một giọng nói đến hai lần.

Cuối cùng, cô thà đúc kết lại là anh biến thái, cũng không muốn thừa nhận anh thay phụ nữ như thay áo.

Trước đó, khi Lý Nghiên biết Giang Văn Khê là “trợ lý đặc biệt” của Lạc Thiên thì đã kích động rất lâu. Tối đó lại biết “gian tình” giữa anh chàng đẹp trai cực phẩm tóc bạc kia và Giang Văn Khê bị sếp lớn bắt gặp, Lý Nghiên nhìn chằm chằm Giang Văn Khê và nở nụ cười tà ác phải đến gần nửa tiếng đồng hồ.

Lý Nghiên chọc cô: “Này, cô ngốc kia, cậu nói xem anh chàng tóc bạc đẹp trai kia có phải đã thích cậu rồi không?”

“Đừng sỉ nhục tớ nữa.” Khóe môi Giang Văn Khê giật giật, đến khi di động của Lý Nghiên đổ chuông, cô nàng mới ngừng tiếng cười đáng sợ kia lại.

“Được rồi, ăn cái này đi, đảm bảo cậu sẽ hết giận.” Lý Nghiên nhét một cái lọ nhỏ vào tay Giang Văn Khê rồi nghe điện thoại.

Giang Văn Khê nghi ngờ nhìn thứ đựng trong cái lọ, và đó là lọ kẹo cao su hiệu “Lotte”. Cô đã quên bằng chuyện đi mua kẹo cao su nhãn hiệu này, nhét một viên vào miệng, vị cà phê thơm lừng khiến cô bất giác nhớ đến người đàn ông đáng ghét ấy rất thích uống cà phê.

Cô nhai thật mạnh, răng nghiền ken két giống như đang gặm thịt anh vậy, tâm trạng bực bội xem như đã được giải tỏa một chút.

Lý Nghiê n nghe điện thoại xong thì nói với cô: “Đi, đến K.O giải tỏa tinh thần, ngày mai ngủ một giấc dậy là mọi buồn phiền đều vút ra khỏi đầu hết”.

“Hôm nay cậu mới về mà? Không nghỉ ngơi à?”

“Cuộc đời ngắn ngủi, phải cố mà vui vẻ”, không nói không rằng, Lý Nghiê n kéo cô đến K.O.

Đến K.O thì thấy Hùng Diệ c Vĩ và Cố Đì nh Hòa đợi ở đó tự bao giờ. Tống Tân Thần trong “kiề ng ba chân” vì bị bạn gái kéo đi nên chỉ còn lại hai chân kiề ng, chán chường và buồn bã.

Lý Nghiê n và Hùng Diệ c Vĩ thường xuyên rủ cô đi chơi, chỉ cần Cố Đì nh Hòa không có nhiệm vụ thì đa phần cũng sẽ có mặt. Qua lễ cưới lần trước, Giang Văn Khê và Cố Đì nh Hòa cũng đã trở nên quen thân hơn.

Do kinh nghiệm uống rượu gây sự lần trước nên sau đó Giang Văn Khê vào quán bar cũng chỉ dám chọn nước trái cây. Cô hớp một ngụm nước, nhìn Cố Đì nh Hòa và cười: “ Bao lâu không gặp anh rồi nhỉ?”.

Cố Đì nh Hòa nghịch chìa khóa trong tay, khé e môi nhướ n lên: “Còn nói nữa à, hôm sau lễ cưới của anh họ tôi, vốn định ngủ một giấc cho thỏa thì lại bị lôi đến Cục cảnh sát, bận mãi đến hôm qua, bây giờ xem như đã khỏe rồi”.

“Haizzz, lần này lại gặp vụ án gì mà sao bận lâu thế?”, Hùng Diệ c Vĩ tò mò.

Cố Đì nh Hòa tỏ ra bí ẩn: “Ừ, mật danh kỳ này là Tàn Hoa Bại Liễ u”.

Lý Nghiê n vừa nghe đã tỏ ra hứng thú: “Hê, mới nghe mật danh này là biết người bị hại chắc chắn là phụ nữ rồi”.

“Chính xác. Người bị hại là một cô gái, đồng thời là một cô gái làm trong nghề ‘phục vụ đặc thù’ nào đó”, Cố Đình Hòa lúc nói đến mấy chữ “phục vụ đặc thù” thì cố ý ngừng lại, nhấn mạnh.

Lý Nghiê n lập tức huơ tay múa chân kêu lên: “Tôi biết rồi. Có phải không? Có phải không?”. Cô nheo mắt nhú m ày với Cố Đình Hòa.

Hùng Diệ c Vĩ lườm cô nàng một cái.

Cố Đình Hòa cười, nói: “Ừ, một cô gái của tiệm hớt tóc. Ba tháng trước cô gái đó đến báo án, nói rằng người bạn thân đột nhiên nhận được một bó hoa hồng champagne héo, bên trên có cắm vài cành liễu xơ xác héo r ữ”.

“Wow, quả nhiên là tàn hoa bại liễu, kẻ gây án đúng là biến thái thật”, Lý Nghiê n kéo vạt áo Hùng Diệ c Vĩ, hưng phấn kêu lên.

Cố Đình Hòa tiếp tục: “Ừ, sau khi nhận được hoa, cô ta và bạn tuy bực bội nhưng chỉ xem như có người đang đùa dai nên không để tâm. Một ngày nọ, bạn cô ta sau khi làm việc xong đã biến mất đột ngột, mấy ngày liền cũng chẳng liên lạc với cô ta, cô ta cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ nên đã báo án, ba ngày sau thi thể của bạn cô ta được phát hiện ở gầm cầu ngoại ô phía tây thành phố. Thi thể đã bắt đầu phân hủy, qua khám nghiệm, người bị hại được xác định đã chết vào bảy hôm trước, nguyên nhân chết là bị siết cổ bằng khăn quàng, đồng thời trước khi chết người bị hại đã bị đánh đập một cách dã man”.

“Ôi, biến thái quá!”, Lý Nghiê n càng nghe càng sợ, căng thẳng ôm lấy Giang Văn Khê.

Giang Văn Khê nhú m ày, hai mắt nhìn Cố Đình Hòa chăm chăm.

Cố Đình Hòa lại cười: “Một tháng sau lại một cô gái đến báo án, cô ta cũng nhận được một bó hoa y hệt, trên những đóa hoa hồng champagne có cắm những cành liễu héo r ữ”.

“Có phải đã chết rồi không?”, Lý Nghiên hỏi gấp.

“Ừ, đúng vậy. Người chết sau khi tử vong, đến sáng hôm sau thì được phát hiện ở một công trường xây dựng ngoại ô phía tây, nguyên nhân chết là bị kẻ thủ ác siết chết bằng tất, trước khi chết cũng bị đánh đập thô bạo.” Cố Đình Hòa nhìn Giang Văn Khê này giờ không nói tiếng nào, vẻ mặt rất chăm chú, đưa tay ra hươ hươ trước mặt cô, “Có sợ không? Nếu sợ thì tôi không kể nữa”.

Giang Văn Khê hoàn hồn, nói ngay: “Không không, tôi đang nghe đây”.

“Vậy thì được”, Cố Đình Hòa lại nói tiếp.

“Tối hôm Châu Thành và Lý Văn kết hôn, cô gái thứ ba cũng nhận được một đóa hồng champagne héo rũ. Vì trước đó đã chết mất hai người nên cô gái thứ ba sau khi nhận được hoa đã sợ đến mất vía, thậm chí còn nhờ Cục cảnh sát giúp đỡ. Qua điều tra, ba cô gái này đều có một đặc điểm giống nhau, đều là người Thái Thuận, sau khi đến thành phố N thì ‘làm việc’ ở nơi tập trung người ngoại tỉnh nổi tiếng nhất khu phía tây thành phố.” Sau khi khóa chặt mục tiêu, đội của Cố Đình Hòa đã mai phục mười ngày, cuối cùng tóm được tên sát nhân hàng loạt biến thái đó. Thì ra hãn chính là người phụ trách đưa hoa của một tiệm hoa ở khu phố ấy, vì gặp một cú shock tình cảm, bạn gái chính là người Thái Thuận, bỏ rơi hãn nên hãn rất căm hận người Thái Thuận, do đó đã nhắm vào các cô gái người Thái Thuận để ra tay.

“Haizzz, đúng là biến thái. Hà? Sao các anh biết là tên đưa hoa gây án?”, Lý Nghiên nghe mà mù mờ không hiểu.

Hùng Diệc Vĩ nói: “Họ không biết thì làm sao làm cảnh sát?”.

Lý Nghiên lườm một cái: “Biến đi”.

“Tôi biết”, Giang Văn Khê trầm tư nãy giờ bỗng thốt lên, khiến Lý Nghiên giật thót mình.

“Khê Khê, hôm nay cậu không uống rượu mà hồ đồ thế?”

Cố Đình Hòa nghe thấy liền nói: “Nói nghe thử xem”.

“Thứ nhất, nếu có khách đặt ‘tàn hoa bại liễu’ như thế, nhân viên cửa hàng nhất định sẽ tò mò, ít nhiều cũng có ấn tượng với kẻ đó, mà ba đóa hoa này sau khi được đưa đi lại không tra ra được là ai tặng, cho dù người đặt hoa bí ẩn thế nào cũng sẽ có sơ hở để tìm ra. Muốn làm mọi chuyện mà không để lại chút dấu vết nào, trừ phi người đó chính là nhân viên của cửa hàng hoa, cố tình che giấu thân phận người đặt hoa. Thứ hai, từ số liệu thống kê tội phạm ngoại tỉnh khá điển hình mấy năm gần đây, loại tội phạm này thường chọn buổi tối để ra tay gây án ở ngoại ô thành phố, trong vụ án này là ngoại ô phía tây. Tại sao các cô gái bị hại đều là người ngoại tỉnh tập trung ở khu phía tây, chứ không phải là ở khu khác, còn hiện trường vụ án lại là ngoại ô phía tây? Có nghĩa là, hung thủ vô cùng quen thuộc với khu vực tập trung người ngoại tỉnh phía tây, bạn gái của hung thủ chắc chắn cũng đã từng làm nghề đó đúng không?” Đôi mắt sáng rực của Giang Văn Khê rất nghiêm túc và thông minh.

“Khê Khê...”, Lý Nghiên kinh ngạc nắm lấy cánh tay Giang Văn Khê.

“Đúng, chính xác.” Cố Đình Hòa nheo mắt, chăm chú quan sát Giang Văn Khê, cô lúc này khác hẳn với lúc bình thường.

Nghe câu trả lời của Cố Đình Hòa, Lý Nghiên sùng sốt kêu lên: “Khê Khê, sao cậu biết?!”.

“Tiểu Cố đã nói đó thôi. Tuy hung thủ bị bạn gái bỏ rơi, nhưng trong thành phố N này các cô gái người Thái Thuận làm trong rất nhiều ngành nghề khác nhau, chứ không chỉ có ba cô gái đó, tại sao hung thủ chỉ chọn ra tay với ba cô đó? Vì bọn họ là ‘gái’. Hung thủ gây án đều có động cơ, hơn

nữa có quy luật hẳn hoi. Phân tích từ góc độ tâm lý học tội phạm, hung thủ bạo lực là một loại nhân cách biến thái, loại người này chủ yếu có biểu hiện khác thường trong hoạt động tình cảm và hoạt động ý thức, còn tư duy và hoạt động trí óc lại hoàn toàn bình thường, tình cảm không ổn định thì rất dễ nổi điên. Người chết trước khi tử vong bị đánh đập là do hung thủ có mối hận thù mãnh liệt với ‘gái’. Hung thủ sở dĩ nhắm vào các cô làm ‘gái’ thì chỉ có một nguyên nhân, đó là bạn gái hẳn đã từng hoặc hiện giờ làm ‘gái’. Đã cùng làm việc đó, và đều là người Thái Thuận, ba cô gái kia không có lý do gì mà không quen biết bạn gái của hung thủ, mà bạn gái của hẳn tuyệt đối cũng không thể kê cao gối ngủ ngon được. Từ các đầu mối này, phạm vi mục tiêu đã được rút gọn, hung thủ đương nhiên khó thoát khỏi lưới pháp luật.”

“Bộp bộp bộp...”, Cổ Đình Hòa vỗ tay, trong đôi mắt tỏ rõ vẻ tán thưởng.

Lý Nghiên buông Giang Văn Khê ra, lảm nhảm nói: “Đúng là không hiểu nổi, nhất định là có ai đó xuyên không, nhập hồn vào nó, chứ với tư chất của nó thì kiểu lý luận này hoàn toàn không thể”.

Giang Văn Khê phớt lờ Lý Nghiên, nhìn vào đôi mắt Cổ Đình Hòa, nói: “Vụ án lúc nãy toàn bộ là do anh bịa ra, đúng không?”.

Cổ Đình Hòa cười to sáng khoái: “Ha ha ha, cũng bị đoán trúng rồi”.

“Gì cơ? Anh bịa à?” Lý Nghiên kéo áo Giang Văn Khê, chỉ vào Cổ Đình Hòa, nói với cô, “Khê Khê, rốt cuộc là sao đây?”.

Giang Văn Khê quay sang, bảo Lý Nghiên: “Nếu thành phố N chúng ta xảy ra vụ án lớn như vậy thì toàn thành phố đã chấn động rồi, còn đợi cậu ngồi đây mà nghe anh ấy kể à? Nếu ba tháng lâu như thế mà vẫn không phá án được thì mấy cô gái ở khu thành phía tây đã bạo động rồi, anh ấy còn bình thản làm phờ rề được không?”.

Lý Nghiên sững sốt nhìn Giang Văn Khê trông khác hoàn toàn với lúc bình thường, căng thẳng hỏi: “Khê Khê, tại sao lúc này khi cậu phân tích tình huống vụ án không hề xấu hổ, cũng không vấp vấp lúng túng, miệng lưỡi nhanh nhẹn, lý luận sắc sảo, tư duy sáng suốt thế? Cậu có chắc là cậu không bị ai đó nhập hồn không?”.

Bị Lý Nghiên nói thế, Giang Văn Khê bỗng đỏ mặt, lúng túng không nói được gì.

Thấy phản ứng bình thường của Giang Văn Khê, Lý Nghiên giả vờ bóp cổ cô: “Nói! Rồi cuộc cậu là ai? Trả lại Khê Khê nhút nhát nhà tôi đây!”.

“Nghiên Nghiên... tớ đây mà...”, Giang Văn Khê bị Lý Nghiên chọc phá, suýt nữa không thở nổi.

Cuối cùng Lý Nghiên buông cô ra, nhưng đôi mắt vẫn quét lên xuống liên tục như tia X, rồi bỗng nói với vẻ nghiêm túc: “Cậu lúc này, thật sự không giống thường ngày”.

“Có lẽ do chịu ảnh hưởng của cậu tớ chẳng, từ nhỏ tớ đã muốn làm cảnh sát, những quyển sách tâm lý học tội phạm của cậu, tớ đã đọc qua...”, Giang Văn Khê cup mắt xuống, hàng mi dài che khuất vẻ thẹn thùng của cô.

Cố Đình Hòa ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt thon dài của cô có đến hơn một phút như bị thôi miên.

Lúc tỉnh lại, anh ho khẽ một tiếng, tò mò hỏi: “Vậy sao cô không thi vào Học viện cảnh sát?”.

Lúc này Lý Nghiên đưa tay choàng vai Giang Văn Khê nói, “Haizzz, anh nghĩ Học viện cảnh sát lại nhận một người lá gan còn nhỏ hơn chuột, chạy chậm như rùa bò, mọi kỳ kiểm tra thể dục thể chất đều không đạt, thỉnh thoảng thấy máu còn bị choáng không?”.

Cố Đình Hòa khẽ cười thành tiếng.

Hùng Diệc Vĩ xen vào: “Phụ nữ mà, đương nhiên phải dịu dàng nhỏ nhẹ, chỉ ra phòng khách, chỉ vào nhà bếp. Suốt ngày đánh bạn với mấy phần tử tội phạm, người nhà không bức bối muộn phiền mới lạ. Ối!”.

Lý Nghiên véo mạnh vào tay Hùng Diệc Vĩ, trừng mắt với anh ta: “Anh đấy, chỉ xứng tìm một người giúp việc sống nửa đời còn lại, ngày nào cũng cung phụng anh như Thái thượng hoàng thôi”.

Hùng Diệc Vĩ như quả bóng xì hơi, vội vàng quay sang Cố Đình Hòa, đánh trống lảng sang chuyện khác: “Cậu chỉ biết lừa phỉnh bọn này, còn chưa chịu nói mấy hôm nay bạn đi đâu mà biến mất nữa hả?”.

“Đóng quân ở ruộng suốt năm ngày năm đêm, cậu có tin không?” Cố Đình Hòa nhướn mày, nhìn Giang Văn Khê và Lý Nghiên, nói vẻ nghiêm túc, “Các cô ấy à, sau này lên mạng nhớ cẩn thận, đừng chuyện trò linh tinh với người lạ, lần này bọn tôi đã bắt được một tên tội phạm thường xuyên lừa tình lừa tiền trên mạng rồi đấy”.

“Anh hùng nhân dân, vất vả quá. Nào nào, lâu ngày không gặp, uống rượu, uống rượu”, Hùng Diệc Vĩ giơ chai bia lên chạm với Cố Đình Hòa.

“Đúng đúng đúng, và còn Khê Khê nhà chúng tôi cuối cùng đã có một công việc đàng hoàng”, Lý Nghiên choàng vai Giang Văn Khê, nháy mắt mờ ám với cô.

Gương mặt Giang Văn Khê lập tức đỏ bừng bừng, lúng túng đưa tay đẩy Lý Nghiên.

“Nào nào, cạn ly! Cạn ly!”, Hùng Diệc Vĩ giơ cao chai bia.

Bốn người đều nâng ly, vừa buồn chuyện vừa uống, uống liên tục đến tận khuya mới rời khỏi K.O.

Hùng Diệc Vĩ đưa Lý Nghiên về, trọng trách đưa Giang Văn Khê về nhà đương nhiên do Cố Đình Hòa đảm nhiệm.

Đêm mùa đông lạnh lẽo, những cơn gió lạnh buốt thấu xương thổi đến từng cơn, mấy ngọn đèn đường u ám ẩn hiện sau những ngọn cây, lờ mờ phát ra ánh sáng. Trên đường đã không thấy bóng dáng khách bộ hành, cũng không nhiều xe qua lại, thỉnh thoảng vụt qua một chiếc xe, cuốn theo những chiếc lá khô trên đất càng làm tăng thêm sự tĩnh lặng và lạnh lẽo của đêm đông.

Xuống khỏi taxi, một trận gió lạnh ập đến khiến Giang Văn Khê bất giác co người lại run rẩy.

“Lạnh lắm à?” Cố Đình Hòa vừa nói vừa cởi áo gió ra nhưng bị Giang Văn Khê ngăn lại: “Không cần đâu, còn mấy bước nữa là đến nhà tôi rồi. Anh cũng uống nhiều, cẩn thận cảm lạnh”.

Cố Đình Hòa cười khẽ, đi cùng Giang Văn Khê đến trước tòa nhà.

“Cảm ơn anh. Anh về sớm đi nhé, không cần tiễn tôi lên đâu”, Giang Văn Khê ngại ngùng nói.

Qua ánh sáng ẩn hiện chiếu ra từ cửa sổ mấy hộ gia đình, Cố Đình Hòa nhìn Giang Văn Khê đang cúi đầu, nghĩ ngợi rồi nói: “Tối nay cô phân tích vụ án rất tự tin và thông minh, làm tôi rất bất ngờ, cũng rất vui”.

“A?” Giang Văn Khê sửng sốt ngẩng đầu, gương mặt nóng lên, “Làm anh phải cười rồi, tôi chỉ thích xem những quyển sách liên quan đến các vụ án của cậu tôi mà thôi”.

“Nhà tôi có rất nhiều truyện tranh và tiểu thuyết lấy đề tài thám tử phá án, nếu cô có hứng thú thì lần sau tôi sẽ mang cho cô”, giọng Cố Đình Hòa dịu dàng như gió thoảng.

Đôi mắt Giang Văn Khê sáng rỡ, có phần kích động, “Thật... thật sao?”.

“Thật.” Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Giang Văn Khê, Cố Đình Hòa không nhịn được cười.

Đôi môi Giang Văn Khê nở nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn anh. Vậy, tôi lên trước nhé. Chúc ngủ ngon”.

“Ừ, ngủ ngon.” Cố Đình Hòa nhìn theo bóng cô khuất sau cầu thang, thờ dãi rồi cười, lắc đầu, sau đó quay người đi.

Hôm sau, Cố Đình Hòa mang theo rất nhiều truyện tranh và sách cho Giang Văn Khê, thỉnh thoảng cũng nhờ Lý Nghiên hẹn cô ra, mấy người cùng đi ăn cơm, mượn cơ nói chuyện vụ án với cô, nghe những kiến giải của cô.

Còn mấy ngày nữa là đến lễ Giáng Sinh, Cố Đình Hòa hẹn cô cùng đi ăn cơm. Tuy anh chưa tỏ tình với cô nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Ấn tượng của Giang Văn Khê về anh rất tốt, anh đẹp trai, hài hước lại thú vị, và cả nghề nghiệp mà cô tôn sùng và say mê nhất. Khi ở cạnh anh, cô cảm thấy rất thoải mái tự nhiên, mỗi lần trò chuyện cùng anh về những vụ án lạ lùng hiếm có lại khiến cô tìm được lòng tự tin của mình, nói cũng nhiều hơn bình thường.

Nhưng từ đầu đến giờ cô chỉ xem anh là bạn, thậm chí còn thân hơn bạn bình thường, chứ chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày là người yêu của nhau. Nếu chấp nhận lời mời trong lễ Giáng Sinh, cô không biết có được xem là đón nhận anh, đồng ý quen nhau hay không.

Trong thâm tâm, cô có phần tự ti, cảm thấy mình không xứng với Cố Đình Hòa, vừa ngốc vừa khờ, nhạt nhẽo vô vị, với những kinh nghiệm trước đây, công việc hiện tại không biết có thể duy trì bao lâu, ngoài việc

biết nấu cơm dọn dẹp nhà cửa ra thì cô gần như không có ưu điểm nào để người khác động lòng.

Lý Nghiên khích lệ cô, nếu có cảm giác với Cố Đình Hòa thì cứ thuận theo trái tim, thử quen nhau xem sao.

Nhưng tính cách đáng ghét của cô lại bắt đầu phân vân, nghĩ mãi, cuối cùng chỉ có thể xin lỗi Cố Đình Hòa là gần đây công việc rất bận, không biết hôm đó liệu có tặng ca hay không, xem như là từ chối khéo.

Cố Đình Hòa cười, bảo không sao, đợi cô rảnh rồi lại hẹn, điều đó khiến cô thấy vô cùng hổ thẹn.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hãm Hại Sếp Sẽ Bị Trách Mắng

Từng nghe có người nói, yết hầu là nơi quyền rũ nhất của đàn ông, cũng là biểu hiện mạnh mẽ nhất của họ, đồng thời cũng là tượng trưng cho tội ác.

Quyến rũ, mạnh mẽ, tội ác, mọi thứ đều được chứng minh tốt nhất ở người đàn ông trước mặt.

Trung Quốc không phải là quốc gia theo đạo Thiên Chúa, nhưng cùng với sự du nhập của văn hóa phương Tây, thanh niên cũng bắt đầu thích thú với các lễ hội của nước ngoài, lễ Giáng Sinh – Tết của các quốc gia phương Tây – khi đến Trung Quốc đã trở thành một trong những ngày lễ Tình nhân.

Đêm Bình An, trong công ty dù cho kẻ đã kết hôn hay chưa, đã có chủ hay vẫn độc thân, đều bàn luận đến việc tiệc tùng chơi bời. Trên bàn các cô gái là quà cáp các loại hay những bó hoa tươi rực rỡ, còn các chàng trai trẻ lại mang những chiếc khăn tay hay khăn quàng ấm áp do vợ hay người yêu tặng ra để khoe khoang.

Người thăm nhất chính là Giang Văn Khê thuộc văn phòng tổng giám đốc, không chỉ không nhận được quà mà ngay cả người để bàn luận chuyện này cũng chẳng có, chị Nghiêm là người duy nhất có thể tâm sự dường như lại không hề có hứng thú với những ngày lễ như vậy. Tuy chị Nghiêm cũng nhận được hoa nhưng gương mặt chị không có chút cảm xúc nào.

Cuối cùng Giang Văn Khê đã ý thức được sức hút của Quý Tóc Bạc trong ngày hôm đó. Gần như mỗi giờ đều có nhân viên của cửa hàng mang hoa đến, chỉ một buổi chiều, văn phòng tổng giám đốc đã có thể mở cửa hàng hoa rồi.

Hôm ấy cũng là ngày bận rộn nghe điện thoại nhất từ khi Giang Văn Khê đến đây, nhưng khi cô chuyển ba cuộc điện thoại với giọng nữ ngọt ngào sang thì Quý Tóc Bạc ra lệnh cho cô nối đường dây điện thoại qua máy fax.

Nhìn màn hình vi tính, Giang Văn Khê cảm thấy buồn buồn, từ khi cha mẹ và cậu lần lượt qua đời, điều cô ghét nhất là các ngày lễ, từ Thanh Minh đến Đoan Ngọ, Trung Thu, Nguyên Đán, Nguyên Tiêu, giờ đây cô còn ghét cả lễ Giáng Sinh nữa.

Hôm qua Lý Nghiên hẹn cô tối nay cùng đến nhà thờ. Trước đó cô đã hỏi Lý Nghiên đêm Bình An định làm gì, Lý Nghiên nói sẽ trải qua một đêm Bình An lãng mạn với Hùng Diệc Vĩ. Nhưng không hiểu sao Lý Nghiên lại thay đổi ý định, bảo mọi người cùng đi chơi với nhau. Mấy năm trước cô và Lý Nghiên đều đi mua sắm thả giàn, năm nay nhất định là do Lý Nghiên sợ cô quá cô đơn nên mới quyết định như thế, Hùng Diệc Vĩ chắc hận con kỳ đà là cô lắm đây.

Nhưng Giang Văn Khê không biết rằng đến nhà thờ vào đêm Bình An là đề nghị của Cố Đình Hòa, anh nhờ Lý Nghiên và Hùng Diệc Vĩ giúp anh hẹn Giang Văn Khê cùng đi.

Lúc Giang Văn Khê đang nghĩ xem nên tặng quà gì cho Lý Nghiên thì cô nàng đã gọi điện: “Tan sở xong đến sớm đây nhé”.

“Ừ, biết rồi.” Giang Văn Khê vừa cúp máy thì đã thấy Nghiêm Tố vội vã đi vào, thông báo hai giờ họp.

“Tiểu Giang, lát nữa đem những tài liệu hôm qua chuẩn bị sẵn vào phòng họp. Còn nữa, chị vừa pha cà phê giúp sếp Lạc, em vào phòng uống trà mang vào phòng họp nhé, chị phải đến đó chuẩn bị trước. Ôi trời, hôm nay bận rồi tinh lên được.”

Hiếm khi thấy Nghiêm Tố luống cuống như vậy, Giang Văn Khê cảm thấy hơi nghi ngờ, chị Nghiêm là người mạnh mẽ, cho dù trời có sập thì sắc mặt cũng không đổi, tim cũng chẳng đập nhanh, hôm nay sao vậy nhỉ.

Giang Văn Khê gật đầu lia lịa, Nghiêm Tố đến cửa bỗng sức nhớ ra điều gì, quay lại nói: “Là cà phê đen, ly cà phê trắng có đĩa, miệng ly có hoa văn vàng cổ điển”.

Giang Văn Khê gật đầu, chưa kịp vào phòng trà đã ngửi thấy hương cà phê thơm nồng. Giang Văn Khê nhỏ giọng lầm bầm: “Tội lỗi! Người có tiền đúng là biết cách hưởng thụ, ngay cả đi họp cũng đòi uống cà phê”.

Nhìn thấy ly cà phê màu trắng có hoa văn vàng cổ điển đặt cạnh máy nước, cô cẩn thận nhắc lên. Khi thấy cà phê trong ly đen thẫm một màu, cô thấy rất kỳ quặc: Màu cà phê này sao lạ thế nhỉ? Đen hơn trước rất nhiều, mà đúng là đen như mực ấy, quái thật, mà cũng có mùi mực nữa, ngay cả cái ly cũng lạnh ngắt, chẳng lẽ chị Nghiêm cố ý pha cà phê đá? Người đàn ông này có nhiều tật quái dị thật.

Cô dè dặt cầm ly cà phê bằng một tay, tay kia cầm tài liệu, chậm rãi đến phòng họp, đặt cà phê lên bàn chỗ Lạc Thiên hay ngồi, sau đó chậm rãi ngồi xuống cách một ghế.

Từ lần nọ bị Quý Tóc Bạc bắt đứng phạt một tiếng đồng hồ, Nghiêm Tố đã dạy rất nhiều kỹ năng tốc ký cho người mới là cô. Lần họp thứ hai kết quả rất khả quan, cô có thể ghi được một nửa. Sau đó ngày nào cũng có những cuộc họp lớn nhỏ, cứ mấy hôm như vậy, biên bản họp cô tự hoàn thành đã có thể xem là hoàn chỉnh, chỉ ít Nghiêm Tố cũng không phải mất sức quá nhiều cho phần đó nữa.

Nghiêm Tố điều chỉnh máy chiếu xong thì các phòng cũng lục tục kéo đến, khoảng hai, ba phút sau thì Lạc Thiên và Giang Hoài Tâm cũng vào phòng họp.

Lạc Thiên để ý thấy Giang Văn Khê cố ý ngồi cách một ghế thì hơi nhướng mày, không nói gì mà ngồi xuống.

Vị trí giữa hai người đương nhiên chẳng ai dám ngồi.

Cuối cùng sắp bắt đầu cuộc họp khô khan và vô vị kéo dài mấy tiếng đồng hồ.

Lạc Thiên nhìn mọi người một lượt, giọng hơi khàn, nói vắn tắt chủ đề cuộc họp hôm nay rồi giao lại cho Nghiêm Tố.

Giang Văn Khê ngồi cạnh anh, liếc nhìn thấy anh đưa tay che miệng, tiếng ho nặng nề, cảm nhận rõ rằng anh đang cố kiềm cơn ho. Giang Văn Khê nghi ngại, hình như hôm cô bị phạt đứng, anh đã có vẻ không khỏe, sao sắp hết một tuần rồi mà bệnh tình càng nặng hơn.

Đột nhiên, đèn phòng họp đều tắt hết, gian phòng rộng lớn tối đen như mực, chỉ còn lại luồng sáng mạnh từ máy chiếu rọi lên phong, trên đó là một ngôi biệt thự được thiết kế rất đẹp.

Ngành nghề mà Giang Hàng lấn sân rất nhiều, nhưng chủ yếu là địa ốc, vật liệu kiến trúc và những ngành liên quan đến ẩm thực, vui chơi. Trên phong chiếu hiện giờ chính là ảnh thực của những ngôi biệt thự vô cùng kinh điển ở châu Âu do Chủ tịch Giang tự tay chụp.

Giang Văn Khê nhìn những tòa biệt thự hào hoa ấy, không rời được mắt, đôi mắt sáng rỡ, nếu kiếp này cô có được một tòa biệt thự như thế thì đúng là có chết cũng không tiếc nuôi.

Bỗng, ai đó ngồi cách một ghế bất chợt phun ra một thứ dịch thể lạ lùng, đứng phắt dậy khỏi bàn họp khiến ly cà phê phát ra những âm thanh rõ ràng trên đĩa.

Đồng nghiệp ngồi bên kia tường Tổng giám đốc Lạc xảy ra chuyện gì nên vội vàng bật đèn. Mọi người sau khi nhìn thấy dáng vẻ Lạc Thiên thì ai nấy đều tỏ ra sửng sốt không nói nên lời.

Giang Văn Khê nhìn anh bàng hoàng, môi anh... sao mà đen thế, hơn nữa thứ nước màu đen đang rỉ ra từ khóe môi anh tuyệt đối không phải là giọt cà phê. Dưới ánh đèn là gương mặt nhợt nhạt tái mét của anh, trông rất kinh dị.

Nghiêm Tố vội vàng đưa khăn giấy sang, Lạc Thiên đón lấy, gương mặt căng cứng, nhìn Nghiêm Tố như suy nghĩ gì đó, giọng khàn khàn nói với mọi người: “Mọi người tiếp tục”, rồi quay người ra khỏi phòng họp.

Giang Văn Khê đờ đẫn nhìn cảnh tượng kỳ lạ đó đến dần cả người.

Quý Tóc Bạc lại nôn ra máu đen trước mặt mọi người? Mấy hôm nay sắc mặt anh ta trắng bệch, ho mãi, chẳng lẽ đã mắc bệnh gì không chữa được? Anh ta còn trẻ quá mà...

“Tiểu Giang?” Nghiêm Tố đưa mắt ra hiệu cho Giang Văn Khê.

“... Vâng.” Giang Văn Khê vội vàng đứng dậy ra khỏi phòng họp.

Giang Hoài Tâm nhìn ly cà phê đó, đằng hắng một tiếng: “Chúng ta tiếp tục”.

Ra khỏi phòng họp, Lạc Thiên đã biến mất.

Giang Văn Khê về lại văn phòng tổng giám đốc, vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Cô đành tìm kiếm bằng cách thủ công là đi từng gian phòng một.

“Có nhìn thấy sếp Lạc ở đâu không?”, Giang Văn Khê túm lấy một đồng nghiệp, hỏi.

Người đó lắc đầu.

Rốt cuộc anh đi đâu nhỉ? Chắc không phải nghĩ quần mà trốn ở một góc nào đó rồi khóc như cô hồi nhỏ chứ?

Cô vừa vào phòng Kế hoạch thì lúc đó, Lương Tiểu Linh phòng Kế hoạch đã lao ra khỏi văn phòng như tàu hỏa trước cô, kêu lên: “Ôi, mọi người có ai lấy mực carbon và ly cà phê của tôi rồi?”.

“Lấy cái thứ đó làm gì?”

“Cậu để nó ở đâu?”

Tiểu Lương cuống lên: “Phòng trà đó”.

“Sao tự dừng lại để mực ở phòng trà làm quái gì?”

“Mực và ly cà phê có quan hệ gì à?”

Tiểu Lương lại nói: “Trời ơi, thì do bình mực chết tiệt bị nứt mà, nhất thời tìm không ra thứ gì để chứa mực, tôi sợ văn kiện trên bàn bị bắn nên đành đổ tạm vào ly cà phê mới mua. Vốn định tìm một cái ly khác ở phòng trà để chứa, rửa sạch ly cà phê đó, kết quả nghe một cú điện thoại rồi quay lại thì ly mực đã biến mất rồi. Trời ạ, tôi tiếc cái ly cà phê đó quá, tôi còn chưa dùng mà, đắt lắm đó...”.

Tiểu Lưu bên cạnh đột nhiên kêu lên: “Này này này, ai cũng biết cậu mê sếp Lạc, cố tình chạy hết cả thành phố mới mua được ly cà phê y hệt ly của sếp Lạc, cậu nói xem chắc không phải nhầm ly, anh ấy tưởng mực là cà phê mà uống đó chứ?”.

Anh chàng đẹp trai họ Lý đeo mắt kính bỗng cười phá lên: “Các cô tưởng sếp Lạc là đồ ngốc hay xem trợ lý Nghiêm là đồ ngốc hả, mực và cà phê mà không phân biệt được hay sao?”.

Tiêu Lương ngửa mặt lên trời than: “Haizzz, thôi bỏ đi, tôi lại đi mua cái khác vậy”.

Giang Văn Khê đứng bên ngoài nghe hết đoạn đối thoại đó, cả người như hóa đá. Cuối cùng định thần lại, cô bước nhanh về phía phòng trà.

Ở bên kia của máy nước, một hộp trà che mất một ly cà phê có hoa văn vàng cổ điển giống y hệt bộ ly mà cô mang đi, cà phê trong ly đã lạnh ngắt.

Thì ra là cô ngốc nghếch...

Rõ ràng nhận ra “cà phê” có vấn đề, rõ ràng ngửi thấy mùi mực mà cô còn xem là cà phê rồi mang đến phòng họp. Nếu anh biết là cô cho anh uống mực thì nhất định sẽ nổi giận. Trời ơi, tội lỗi, sao chuyện nhảm lẩn lúc nào cũng xui xẻo rơi trúng đầu cô thế này?

Giang Văn Khê vội vàng đổ cà phê đi, rửa sạch rồi cầm ly cà phê về văn phòng, lúc đẩy cửa văn phòng ra thì Lạc Thiên vẫn không có mặt. Đặt ly cà phê xuống, cô đến trước bàn làm việc của anh, muốn xem xem có dấu vết anh quay về không, nhìn kỹ một lúc thì hình như từ khi anh ra khỏi phòng họp vẫn chưa hề quay lại.

Vô cùng ngờ vực, cô không kìm được lẩm bẫm: “Rốt cuộc anh ta đi đâu chứ? Mực chẳng qua là do sắc tố, chất ổn định và bảo quản... kết hợp lại thôi mà, cho dù có chứa kim loại và chất bảo quản, sẽ làm tổn hại đến các nội tạng như gan, thận... nhưng cũng trúng độc từ từ, đâu cần phản ứng nhanh như vậy chứ?”.

Vừa vào văn phòng, Lạc Thiên đã thấy Giang Văn Khê đứng lảm nhảm trước bàn anh. Khi thấy chữ “mực carbon” lọt vào tai, gân xanh trên trán anh hằn rõ.

Đột nhiên, Giang Văn Khê quay lại, bị Lạc Thiên đứng sau lưng làm cho giật thót mình, không nén được hét lên sợ hãi.

Lạc Thiên cau mày.

Giang Văn Khê đưa tay vỗ ngực, tâm trạng sợ hãi dần dần biến mất. Miễn cưỡng nở một nụ cười, cô dè dặt hỏi: “Tổng giám đốc Lạc, anh không sao chứ?”.

Lạc Thiên cau mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Mấy hôm trước không khí lạnh tràn về, nhiệt độ xuống thấp khiến người ta không phòng bị kịp. Lúc đó anh chỉ cảm thấy cổ họng hơi khó chịu, nghĩ là cảm lạnh vặt nên không để tâm, càng không chú ý phòng lạnh giữ ấm. Cuối năm sắp đến, mỗi tối đều phải tiệc tùng tiếp khách đủ loại khiến anh vô cùng mệt mỏi, bệnh cảm đương nhiên chỉ càng nặng thêm.

Anh nhờ Nghiêm Tố pha cà phê là muốn mượn hương thơm nồng đậm của cà phê để tỉnh táo hơn, ai ngờ thứ trong ly lại là mực carbon! Nếu không phải vì nghẹt mũi, nếu không phải vì dùng máy chiếu mà tắt đèn thì làm sao anh lại phun mực ra trước mặt mọi người?

Lúc này đi vào nhà vệ sinh, anh đã chắc chắn trong ly đó là thứ gì rồi, qua một hồi suy nghĩ, Nghiêm Tố tuyệt đối không có khả năng phạm sai lầm như thế, thì ra là cô nàng này! Tại sao cô ta mỗi ngày đều tạo ra bất ngờ khiến anh “ngạc nhiên vui sướng”?! Rõ ràng là cô nàng đã biết bên trong chứa mực, xem ra còn có vẻ rất chờ đợi anh bị trúng độc từ từ bởi kim loại và chất bảo quản nữa.

Gân xanh trên trán lại hằn lên, anh ho một tiếng với vẻ khó chịu, cổ họng khàn khàn: “Cà phê là trợ lý Nghiêm bảo cô pha à?”.

Giang Văn Khê ngẩn người, nhủ thầm: Chẳng lẽ là độc tố đã phát huy thật?

“Không phải, cà phê là do trợ lý Nghiêm pha, nhưng... là tôi mang vào phòng họp...”, giọng cô mỗi lúc một nhỏ, không dám nhìn Lạc Thiên như

La Sát trước mặt mình.

“Chưa uống cà phê bao giờ à?”, Lạc Thiên nhăn mày.

Giang Văn Khê nhủ thầm: Đương nhiên là rồi, ai mà ngờ được anh có nhiều kẻ ái mộ đến thế, còn mua ly cà phê giống y hệt, hơn nữa, chị Nghiêm còn nhấn mạnh là cà phê đen, ai mà biết anh biến thái như thế, biết đâu cà phê anh uống cũng khác người thì sao. Nhưng mấy lời này cô chỉ dám nói trong bụng, còn lời nói ra thì lại là: “... Có, cà phê Nestle hòa tan 1+2...”.

Khóe môi Lạc Thiên bất giác giật giật, co chặt năm tay bước đến bàn làm việc, rút ra một tập tài liệu màu đen trong đồng văn kiện ở góc trái phía trên, ném “phạch” một tiếng xuống trước mặt Giang Văn Khê.

Giang Văn Khê giật bản mình, nín thở, tim đập thành thịch trong lồng ngực, hai tay buông xuống căng thẳng nắm chặt vạt áo khoác.

Lạc Thiên gắng hết sức quát lên giận dữ: “Giang Văn Khê, mỗi ngày đầu óc cô chứa cái gì? Đã bao lâu rồi mà ngay cả bảng so sánh vật liệu cơ bản nhất cũng không biết làm? Đừng nói với tôi là trợ lý Nghiêm chưa đưa cho cô bảng so sánh cụ thể nào đấy, xem bảng tính toán của cô đi này, hồi tiểu học cô học cộng trừ nhân chia kiểu gì thế? Có phải là muốn tôi đưa cô đến trường tiểu học học lại không?! Ngay cả cộng trừ nhân chia cơ bản cũng không tính được, làm sao cô học được ngành Kế toán hả?! Khụ khụ khụ...”. Một cơn ho dữ dội khiến Lạc Thiên ngừng lại những lời trách mắng, gương mặt tuấn tú trở nên đỏ bừng.

Sắc máu trên mặt Giang Văn Khê biến mất, những ngón tay túm chặt vạt áo càng nắm chặt hơn.

Chuyên ngành đại học của cô là Kế toán, chưa bao cô giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình theo nghề thư ký.

“Máy fax ngày nào cũng dùng, mà lại không biết mặt nào để dưới mặt nào ngửa lên? Còn gửi một đồng giấy trắng cho khách hàng? Fax xong chẳng lẽ không biết xác nhận lại với khách hàng hay sao? Cô có biết thứ mà cô phải fax đáng giá bao nhiêu tiền không?! Khụ khụ khụ...”, Lạc Thiên lại ho sù sụ, nhớ đến Tang Du của tập đoàn Tang Thị hôm qua cười giễu là anh lại thấy máu nóng bốc lên đầu.

Nói là tuyển người kiểu gì vậy, fax cả mười mấy trang giấy trắng, anh không xót tiền điện thoại nhưng cô thì xót giấy fax.

Cô nàng Tang Du, anh chưa bao giờ thấy ai thù dai như cô ta, chẳng qua là có lần trong K.O, anh chọc Thẩm Tiên Phi rằng đã năm năm, mất trí nhớ rồi, thế mà còn có thể yêu cùng một người phụ nữ, mà lại là một người phụ nữ hung dữ, kết quả là bị cô nghe thấy. Từ sau lần đó, cô ta không chỉ lợi dụng lúc trên võ đường, ra tay với anh vừa mạnh vừa chuẩn, mà còn không bỏ sót bất kỳ cơ hội nào để đả kích anh.

Nghe những lời trách mắng của Lạc Thiên, Giang Văn Khê cắn chặt môi không nói. Trước khi vào Giang Hàng, cô chưa từng dùng máy fax, lần đầu tiên phải dùng, thực sự đã đặt ngược văn bản, fax đến mấy trang giấy trắng cho khách hàng. Lúc khách gọi đến, chị Nghiêm giải thích là máy fax bị hỏng, rồi dạy cô cách sử dụng các loại thiết bị. Hôm qua lại fax đi một đồng giấy trắng, thực ra không phải do cô đặt ngược văn bản mà là do máy fax bị lỗi thật, cô cũng gọi đến Tang Thị hỏi xem có nhận được bản fax chưa, nhưng bên kia điện thoại luôn bận, về sau cô lo chuẩn bị những việc khác nên quên mất việc gọi điện xác nhận, đúng là lỗi sơ suất của cô.

Cô thật sự không cố ý, cô cũng không muốn...

Nước mắt tủi thân cứ rưng rưng trong khóe mắt, cô cúi đầu mím chặt môi, cố gắng không để chúng rơi xuống.

Lúc ấy, điện thoại trên bàn đổ chuông, Lạc Thiên đưa tay day day huyệt thái dương đang đau nhức nhưng không nghe máy. Lúc này anh quát mắng quá dữ dội nên cổ họng càng đau, đầu cũng nặng hơn.

Tiếng chuông điện thoại reo không ngừng, Giang Văn Khê vẫn đứng như pho tượng, anh lại gầm lên với cô: “Còn đứng đó làm gì?! Nghe điện thoại!”.

Nước mắt cuối cùng không còn kìm được mà lăn xuống, Giang Văn Khê sụt sịt mũi, nghe điện thoại: “Xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc”.

Đầu bên kia, một giọng nặng khầu âm miền núi nào đó cất lên: “Chào cô, tôi là Mã Lương Thành ở Minh Hoa, tôi tìm Tổng giám đốc Lạc”.

Giang Văn Khê dè dặt chớp hàng mi ướt, nhìn về phía Lạc Thiên, thấy anh bực bội khoát tay, cô liền nói: “Ồ, Tổng giám đốc Lạc đang bận họp, ông có chuyện gì cứ nói ạ, tôi là trợ lý của Tổng giám đốc Lạc, tôi họ Giang”.

“Không có ở đây? Không sao, cô ghi lại địa chỉ email, nhờ anh ấy gửi mấy tấm hình đó vào email của tôi.”

“Vâng ạ, ông cứ nói”, Giang Văn Khê lấy giấy bút ra.

“Phiên âm của ba chữ Mã Lương Thành, sau đó là @ phía sau không có .com.”

“Gì... gì cơ ạ?! Phía sau không có .com?!” Không .com, thế thì .cn chẳng?

Giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống, hàng lông mày của Giang Văn Khê hơi nhíu lại, chớp chớp mắt, tuyến lệ như một cái vòi nước, nước mắt trong tích tắc rút lại hết.

“Đúng, phía sau không có .com.”

Giang Văn Khê cắn môi, gương mặt nhăn nhó: “Thế, phía sau không có .com có phải là .cn không ạ?”

“Không phải .cn, mà là phía sau – không có – chấm com”, người tên Mã Lương Thành lặp lại từng chữ.

Vị Mã tiên sinh này rất cuộc nói bằng thứ ngôn ngữ sao Hỏa nào mà khẩu âm địa phương lại nặng như vậy, khiến Giang Văn Khê chỉ muốn đập đầu vào bức tường bằng kính bên cạnh.

“Ồ, phía sau – không có – chấm com...”, Giang Văn Khê đành ghi lại địa chỉ email kỳ quặc theo giọng địa phương của ông ta.

Cúp máy, cầm tờ giấy note trong tay, cô tỏ ra vô tội ngược mắt nhìn Lạc Thiên đứng đối diện, chỉ thấy anh hơi nheo mắt, trong đôi mắt thoáng qua một tia sáng khó nắm bắt, đột nhiên, hàng lông mày rất đẹp của anh giãn ra, đôi môi mỏng nhướn lên thành một đường cong tuyệt đẹp.

Nếu cô không nhìn nhầm thì đó hẳn là cười, anh lại đang cười...

Tuy chỉ hơi nhếch môi như cười như không, nhưng cô chỉ cần nhìn thấy anh cười là da đầu lại tê dại, run lẩy bẩy đưa tờ giấy ghi chú cho anh.

Khi nhìn thấy nước mắt của Giang Văn Khê như những hạt trân châu đứt dây rơi xuống, trong lòng Lạc Thiên có một nỗi bức bối khó tả, anh ghét nhất là phụ nữ khóc, nhưng khi cô gái này khóc, trong đầu anh bất giác nhớ đến mười năm trước, Châu Mộng Kha cho dù bị anh mắng bao lần đuổi bao lần nhưng vẫn kiên trì theo sau, giọng anh chỉ cần hơi cao hơn một chút thì khi ấy, đôi mắt to trong veo dịu dàng của cô lúc nào cũng rưng rưng lệ, khiến người ta khó mà chống cự.

Nước mắt của phụ nữ là vũ khí mạnh nhất trên thế giới, câu nói này quả không sai chút nào.

Cú điện thoại của Mã Lương Thành có thể nói là một cơn mưa đúng lúc, nếu đổi lại là người khác thì có thể anh đã đập bàn đũa thẳng rồi.

Nhìn mấy chữ “phía sau không có” xinh đẹp trên tờ giấy, anh nhớ đến bộ dạng nghe điện thoại lúc nãy của cô thật quá ngốc nghếch, bất giác lại nhếch môi cười.

Cái gì mà “phía sau không có chấm com”, phát âm tiếng Anh của Mã Lương Thành không chuẩn, ngốc đến mấy cũng có thể đoán ra đó là Hotmail[1], thế mà cũng không nghĩ ra, anh thật phục cô nàng ngốc nghếch này.

Cầm tờ giấy, anh viết một loạt những chữ cái tiếng Anh rồi đưa cả một chiếc USB cho Giang Văn Khê, khàn giọng nói: “Gửi những thứ trong này cho Giám đốc Mã”.

Giang Văn Khê đón lấy tờ giấy, sửng sốt, há hốc miệng: “Ho... Hotmail?! Phía sau không có...”.

Trời ạ, thì ra là Hotmail... Sao cô lại không nghĩ ra...

Trong tích tắc mặt cô đỏ bừng, cuối cùng cô đã hiểu vì sao lúc nãy anh lại cười như vậy, hóa ra là cười giễu, giễu cô ngu ngốc.

Đỏ bừng mặt, cô khẽ gật đầu, vừa quay người định đi thì giọng nói trầm khàn quyến rũ ấy lại vang lên: “Gửi email xong thì đi họp, họp xong quay về chỉnh sửa biên bản họp, sau đó tính lại bảng dự trù này, khi nào tính xong mới được về”.

Sắc đỏ trên mặt Giang Văn Khê nhanh chóng biến mất, cô run run cầm tập tài liệu màu đen đỏ, cung kính gật đầu rồi rời khỏi văn phòng.

Ngồi trên ghế, mở tập tài liệu ra, cô thở dài ảo não, Quý Tóc Bạc nhất định là cố ý dạy dỗ cô vì đã cho anh ta uống mực, chứ ai mà không biết hôm nay là đêm Bình An.

Mỗi lần họp thì ít nhất cũng phải một, hai tiếng đồng hồ, bây giờ đã ba giờ rưỡi, mà cuộc họp hôm nay kiểu gì cũng phải sắp tan sở mới kết thúc, lại thêm việc tính toán bảng biểu này, kế hoạch tối nay đi nhà thờ chơi bởi chỉ có thể nằm mơ rồi.

Gửi email xong, cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Lý Nghiên, xin lỗi rằng tối nay phải tăng ca, không thể đến nhà thờ được.

Không tới ba phút, Lý Nghiên gọi đến, cô cẩn thận nghe máy, chỉ sợ Quý Tóc Bạc bên trong nghe được. Lý Nghiên chửi rủa Quý Tóc Bạc đến năm phút trong điện thoại, khiến Giang Văn Khê nghe mà hả hê cõi lòng.

Cuối cùng, Lý Nghiên nói dù muện thế nào cũng sẽ đợi cô.

Giang Văn Khê gật đầu lia lịa rồi cúp máy.

Ai ngờ vừa ngước lên đã thấy Quý Tóc Bạc đứng trước bàn lạnh lùng nhìn cô.

Cô vội vàng đứng lên, cuống quýt: “Tôi đi họp ngay đây”.

Cô bước nhanh ra khỏi văn phòng, ra khỏi cửa liền sai chân chạy về phía phòng họp như thể phía sau có quỷ đang đuổi theo vậy.

Lạc Thiên dờ cười dờ mếu nhìn theo bóng dáng hoảng loạn bỏ chạy của cô, sợ dĩ anh đưa cô vào văn phòng tổng giám đốc còn một nguyên nhân khác, vì cô đối diện với anh chưa bao giờ dám nhìn thẳng, mỗi lần thấy anh là như nhìn thấy quỷ vậy.

Trước Nghiêm Tố cũng từng có những trợ lý khác, nhưng những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đó nghĩ rằng đã vào được văn phòng tổng giám đốc rồi thì cũng là lúc có thêm những suy nghĩ khác, người anh cần là một người chuyên tâm làm việc, chứ không phải là một cấp dưới chỉ muốn câu rùa vàng. Trợ lý nam lúc nào cũng yếu hơn trợ lý nữ khi cần phải xử lý những việc vặt vãnh, vì thế anh đành phải điều Nghiêm Tố – vốn là trợ lý của chú Thâm – đến đây.

Nhìn mấy quyển sách công cụ trên bàn, anh không nói được gì.

Cô nàng này tuy gốc nghềch, khờ khạo, nhưng quả thực như bạn cô ta nói, bảo cô sang đông thì cô tuyệt đối không nhìn tây, bảo cô đứng thì tuyệt đối cô không dám ngồi, đủ ngoan ngoãn, cũng rất chuyên cần. Ban đầu đến đây, những việc cô làm đúng là khiến người ta phát điên lên, chỉ muốn đập cô xuống lầu.

Ban đầu, Nghiêm Tố thường dùng ánh mắt bất lực, nghi ngờ mắt nhìn người của anh, dần dần, thỉnh thoảng anh đã nghe Nghiêm Tố khen ngợi cô ta.

Nếu đầu óc trái dưa của cô ta có thể linh hoạt hơn nữa thì càng hoàn hảo, mong rằng cô ta là một thời vàng, có thể phát ra ánh sáng cho dù là ánh sáng yếu ớt cũng được.

Lạc Thiên lại ho dữ dội, sờ trán đã hơi nóng, dường như sau khi uống thứ mực đó, đầu anh càng nặng hơn, lúc này khi dạy dỗ cô đúng là tốn rất nhiều sức lực, chỉ sợ ngày mai không nói được nữa.

Cái bệnh cảm chết tiệt này!

Đúng như Giang Văn Khê nghĩ, hộp xong đã là năm giờ rưỡi, vừa đúng giờ tan sở. Bảng dự toán kia, có làm với tốc độ nhanh nhất, cũng phải đến chín giờ mới xong.

Dọn dẹp xong đồ đạc trên bàn họp, mắt cô liếc thấy ly “cà phê đen” kia, nhân lúc mọi người chưa phát hiện bên trong là mực, cô vội bưng lên, ra khỏi phòng họp.

[1] Do Mã Lương Thành phát âm tiếng Anh kém, tách từng cụm trong Hotmail ra nên Giang Văn Khê nghe nhầm thành “phía sau không có” do phát âm tương tự.

Bộ ly đĩa cà phê này là của Lương Tiểu Linh phòng Kế hoạch, hiện giờ chỉ có Quỷ Tóc Bạc biết cô đã nhầm lẫn, cô không thể để những đồng nghiệp khác biết cô xem mực là cà phê được, cô phải xử lý bộ ly cà phê này, đến lúc đó lại mua một bộ mới lén lút trả lại cho Tiểu Lương là được. Nhưng, trước đó nghe Tiểu Lương đau xót cho bộ ly vì nó rất đắt, vả lại chạy hơn nửa thành phố mới mua được, cô lại nhăn nhó mặt mày, tại sao mình cứ phải lấy tiền để dập lửa vậy?

Nếu để cha mẹ đã mất biết hoàn cảnh khốn cùng hiện giờ của cô, nhất định sẽ ngẩng mặt lên trời bốn mươi lăm độ, kêu lên thảm thiết: “Tội lỗi quá! Chúng ta sao lại đẻ ra một đứa con gái ngốc nghếch như thế chứ!”.

Nghiêm Tố nhìn thấy Giang Văn Khê vẻ mặt kỳ quặc ra khỏi nhà vệ sinh thì quan tâm hỏi: “Sao vậy? Có phải là khó chịu ở đâu không?”.

“Ồ, không sao ạ”, Giang Văn Khê bước nhanh đến bàn làm việc, mở tập tài liệu ra.

Lúc này cô vứt ly cà phê kia đi, không ai phát hiện.

Xách túi lên, Nghiêm Tố thấy cô không định về thì tỏ ra nghi ngờ: “Chẳng phải em nói tối nay đi nhà thờ chơi với bạn sao? Tan sở rồi sao chưa chịu đi?”.

Nhắc đến chuyện này, Giang Văn Khê rất đau khổ, cô bĩu môi: “... Tại em không tỉ mỉ, sếp Lạc nói, bảng dự toán này tối nay không tính xong thì

không cho về...”.

“Hả?” Vẻ kinh ngạc trên mặt Nghiêm Tố như nói lên cô không dám tin đó là sự thật, ngẫm nghĩ rồi nở một nụ cười mờ ám, “VẬY em cố lên nhé, chị đi trước đây. Bye bye”.

Giang Văn Khê nhìn chị Nghiêm với vẻ khó hiểu. Tại sao chị Nghiêm bình thường rất đáng yêu mà sau khi nghe cô nói tối nay phải tăng ca, lại cười đáng ghét như thế?

Tiếng cười đùa sung sướng của các đồng nghiệp tan sở cứ bay vào tai Giang Văn Khê, khiến cô thấy buồn bực vô cùng.

Haizzz, cô đúng là xui xẻo cả tám đời rồi.

Hai tay nắm chặt, rồi lại buông ra, hét to một tiếng “fighting” trong lòng, rồi vùi đầu vào đồng con số phức tạp.

Văn phòng tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, Giang Văn Khê gõ xong con số cuối cùng, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cô có thể về được rồi, nhìn đồng hồ đeo tay đã chín giờ mười phút, cô lấy điện thoại ra, gọi điện cho Lý Nghiên, bảo với bạn rằng trước chín giờ rưỡi sẽ đến nơi.

Dọn dẹp xong đồ đạc, đang định đặt bảng dự toán vào văn phòng bên trong, vừa đi đến cửa thì cô nghe thấy bên trong vang ra tiếng động khiến cô giật bản mình, tim cứ đập thành thịch không ngừng.

Lúc này cả tòa nhà ngoài cô ra, chắc chỉ còn lại bảo vệ thôi.

Chẳng lẽ trong văn phòng có ma?

Office có ma?!

Trong tích tắc, đầu cô hiện ra bộ phim tên Office có ma mà hồi học lớp Mười, Lý Nghiên đã kéo cô đi xem, lúc đó chỉ do hiếu kỳ, kết quả là xem xong đã khiến cô sợ đến mức ba ngày ba đêm không ngủ ngon nổi.

Hai tay ôm chặt tập văn kiện trước ngực, để tránh cho tim đập quá dữ dội mà nhảy cả ra ngoài, cô lấy hết can đảm đẩy nhẹ cánh cửa, căng thẳng đến mức lưng đổ cả mồ hôi lạnh.

Trong văn phòng tối đen như mực, cô run lấy bầy, hai chân căng cứng khó nhọc bước từng bước, đưa một tay ra sờ lên vách tường định bật đèn lên.

Đúng lúc này, cột đèn trên tòa nhà đối diện chiếu vào, cả gian phòng sáng bừng, cô nhìn thấy một bóng người nằm bất động bên bàn làm việc, sợ đến mức phải bịt chặt miệng, lùi ra phía sau, tập tài liệu trong tay rơi xuống đất.

Chỉ trong mấy giây cô đã nhận ra người gục trên bàn là ai. Hai tay chặn trước ngực, cô thở hỗn hển, bật đèn lên.

Nhìn một đồng tài liệu rơi đầy trên đất, cô hiểu ra âm thanh lúc nãy là gì. Trái tim đập cuồn cuộn trong ngực dần bình tĩnh lại, cô thầm rủa một câu: Đúng là người dọa người, dọa chết người!

Nhìn Lạc Thiên vẫn đang nằm gục trên bàn, cô khẽ gọi: “Tổng giám đốc Lạc, bảng dự toán tôi đã tính xong rồi”.

Không nghe thấy tiếng đáp lại, cô nhú mày, tên này định giở trò gì đây, tối nay là đêm Bình An, sao lại tăng ca đến giờ này, còn gục lên bàn ngủ nữa chứ.

Nhặt tập văn kiện dưới chân lên, cô tiến đến rồi đặt lên bàn.

Ngước lên nhìn Lạc Thiên vẫn nằm gục trên bàn, cô không tìm được lại gọi: “Tổng giám đốc Lạc?!”.

“... Ừm...”, rất khẽ, một giọng nói cực kỳ yếu ớt đáp lại.

Giang Văn Khê nghi ngại, nhận ra sự bất thường của anh, bước đến khẽ chạm vào anh rồi gọi: “Tổng giám đốc Lạc, anh không sao chứ?”.

“... Ừm”, lại một tiếng ậm ừ khẽ, đầu anh hơi nghiêng sang để lộ nửa khuôn mặt, mái tóc bạc dán sát vào má, làn da có vẻ đỏ ửng.

Trạng thái đó của Lạc Thiên khiến Giang Văn Khê nhớ đến mấy hôm nay anh ho rất dữ dội, giọng nói khàn đặc, sắc mặt cũng rất kém.

Cô lại dùng ngón tay khẽ chạm vào anh, thấy anh không phản ứng gì, cô nghĩ ngợi rồi dìu anh ngồi dựa vào ghế, nhìn rõ màu đỏ bất thường trên gương mặt anh, đôi mắt nhắm nghiền, hàng lông mày nhíu chặt, vẻ mặt trông rất đau đớn.

Cô không tìm được đưa tay lên sờ trán anh, hơi nóng khiến cô rụt phắt tay về.

Nóng quá! Anh đang sốt!

Cô thầm nguyện rủa: Đúng là báo ứng! Đáng đời! Ai bảo buổi chiều anh dạy bảo cô, còn bắt cô tăng ca trong đêm Bình An đến tận giờ này, lúc này còn dọa cô suýt chết. Xem kìa, thiện ác rồi cũng có báo ứng, không phải không báo, mà là thời khắc chưa đến.

Trùng mắt nhìn anh, cô nhìn đồng hồ đeo tay, nếu không đi thì không kịp mất.

Quay người, chưa kịp cất bước thì người sau lưng đã phát ra một tiếng rên rỉ.

Khựng lại, Giang Văn Khê nhăn nhó, lẩm nhẩm: “Anh ta bệnh thì liên quan gì đến mình? Hơn nữa anh ta bệnh đến mê sảng rồi, chắc chắn là không biết mình biết anh ta bệnh, mình đi thế này chắc không sao đâu”.

Chân tiến lên một bước, đang định đi bước thứ hai thì một giọng nói khác trong lòng lại vang lên: Không được đi, nếu cứ bỏ mặc anh ta sốt cao thế này, sốt thành một tên ngốc thì tổng giám đốc là anh ta sẽ không còn tồn tại, còn cần đến trợ lý là mày làm gì nữa? Vì bát cơm, mày không thể đi!

Đặt chân xuống, một tiếng nói khác trong lòng lại cất lên: Sao có thể sốt thành tên ngốc được, anh ta có phải trẻ con lên ba đâu. Huống hồ đây là báo ứng của anh ta, ai bảo anh ta cứ thích bắt nạt chủ nhân của chúng ta, có sốt thành tên ngốc đi nữa thì cũng đáng đời.

Giọng thứ nhất: Hưởng thụ sự sáng khoái nhất thời có thể khiến mày ăn no được à?

Giọng thứ hai: Có lúc con người ta sống, không ăn bánh bao thì cũng phải tranh đấu với đời chứ!

Giọng thứ nhất: Đưa anh ta đi bệnh viện.

Giọng thứ hai: Không đưa.

Giọng thứ nhất: Đưa!

Giọng thứ hai: Không đưa!

...

Hai tiếng “đưa” và “không đưa” cứ xoay vòng vòng trong đầu Giang Văn Khê khiến cô phát điên.

Căn môi, cô quay lại nhìn anh đang ngồi dựa trên ghế, vẻ mặt đau đớn vô cùng, nếu không phải vì bệnh thì trên gương mặt anh mãi mãi cũng sẽ

không xuất hiện vẻ yếu đuối như thế.

“Anh ta bất nhân, nhưng mình không thể bất nghĩa”, nghiêng răng, giậm chân, cô quyết định đưa anh vào bệnh viện.

Quay lại cạnh anh, cô dùng ngón tay khẽ đẩy đầu anh, cô không dám đẩy mạnh, chỉ sợ người đàn ông này ghi thù. Tỏ vẻ cao thượng, cô nói: “Tuy anh đối xử tệ với tôi, tối nay còn bắt tôi tăng ca, nhưng nể tình anh cho tôi công việc, tôi không tính toán với anh nữa. Vậy, nói trước nhé, anh phải trả tôi tiền tăng ca, còn cả tiền xe lát nữa đi bệnh viện, phí khám chữa bệnh, phí thuốc men thì anh tự chi trả, có điều là tôi trả trước cho anh thôi, nhưng anh nhất định phải trả lại cho tôi”.

“... Ừm.” Ai đó sốt li bì, ngoài phát ra tiếng “ừm” thì không còn âm thanh nào khác nữa.

Giang Văn Khê xem như anh đã đồng ý liền đẩy nhẹ anh: “Có ngồi dậy tự đi được không?”. Vừa nói xong, cô liền cắn môi, đúng là ngốc thật, nếu anh tự đi được thì lúc này còn nằm gục ở đây như một con ỉn không?

1 Đây là một câu thành ngữ ý chỉ việc làm người phải có cốt khí, có dũng khí, phàm là những việc người khác nói mình làm không được, mình càng phải làm tốt.

Thôi, bỏ đi, cô lại chịu thiệt thòi điều anh vậy.

Cô đưa tay ra, một tay nhấc cánh tay anh đặt lên vai mình, tay kia đỡ lấy cơ thể anh, mong anh có chút phản ứng, nhưng người đàn ông ấy vẫn trong tình trạng cũ. Cô ngửa mặt lên, đôi môi mím chặt của anh rơi vào trong tầm mắt, đường cong đôi môi gợi cảm khiến mặt cô nóng lên, lấp bắp: “Anh... anh cũng phải nhúc nhích chứ, nặng thế này làm sao tôi đỡ anh được?”.

Lạc Thiên đang mê man thấp thoáng nghe thấy một giọng nói dễ thương dịu dàng bảo anh nhúc nhích, anh từ từ mở mắt, nhìn thấy ngay một đôi mắt

to trong vắt sáng rỡ như đã từng gặp ở đâu đó. Anh không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, cảm giác toàn thân nóng rực, cơ bắp đau nhức, tứ chi rã rời, đầu óc nặng nề không làm chủ được cơ thể.

“Anh nhức nhích một chút đi mà.”

Trong đôi mắt to đen sáng rỡ ấy chứa đầy sự trách móc, như thể nếu anh không nhức nhích thì nơi đó nhất định sẽ rơi ra những giọt nước mắt khiến người ta phải xót xa.

Anh không thích phụ nữ khóc, không thích.

“Á...”, Giang Văn Khê hét lên.

Chết thật! Tên này sao đến lúc sốt cũng biến thái thế, dám đưa tay sờ lên mắt và mặt cô.

Cô không hề nương tình, đưa tay gạt bàn tay hư hỏng của anh ra.

Cuối cùng, Lạc Thiên đứng dậy.

Đúng lúc Giang Văn Khê mừng rỡ thì chân anh đứng không vững, cả người mềm nhũn đổ ập lên người cô, hai người cùng ngã nhào xuống tấm thảm bằng lông cừu trắng tinh dưới đất, thể hiện rõ tư thế mờ ám “nam trên nữ dưới”.

A! Nặng quá! Nặng chết được!

Mặt anh áp vào hõm cổ cô, hơi thở nóng hổi phả vào cổ cô khiến cô vừa đau khổ vừa xấu hổ nhắm nghiền mắt lại.

Rõ ràng là anh ta cố ý, ngay cả lúc bệnh cũng không quên lợi dụng cô.

Bị đè phía dưới, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên trên, nghiến răng, vận hết toàn lực đẩy anh ra. Cô phẫn nộ đánh lên ngực anh mấy cái,

giây sau đó mới nhận ra anh đã sốt đến mức mất đi tri giác rồi.

Tạo nghiệt! Nếu lúc này bỏ rơi anh thì không chừng bây giờ cô đã đến nhà thờ rồi.

Cô nhăn nhó, nhìn Lạc Thiên rồi cắn răng, nhanh chóng bò dậy, gọi số nội bộ, tìm một người bảo vệ vắc Lạc Thiên cao to lên taxi.

Giang Văn Khê vốn còn lo rằng đến bệnh viện rồi, chỉ với sức một mình cô thì làm sao khiêng ai kia như một con ỉn chết rồi vào trong được.

Kết quả là, cô đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của ai kia, ngay cả ai kia khi phát sốt như một con ỉn đã chết rồi, thì vẫn có thể phát ra sự cảm dỗ tỏa ánh hào quang dài vạn trượng. Ngoài việc nhờ bác tài xế taxi giúp khiêng ai kia vào phòng cấp cứu ra, thì những việc khác hoàn toàn không cần đến Giang Văn Khê nhúng tay. Theo lời cô y tá trực ban là: “Cô chỉ cần chịu trách nhiệm trả tiền, còn những việc khác giao cho chúng tôi là được”.

Đến khi cô trả tiền rồi, lấy thuốc giao cho y tá, dưới sự chỉ dẫn của cô ta, thấy ai kia đã yên ổn nằm trên giường bệnh. Trong phòng tuy ba người một gian, nhưng lúc này chỉ có mình anh nằm trên giường chính giữa.

Bệnh viện lúc nào cũng đông đúc bất kể mọi lúc lại tiêu điều như thế này trong đêm Bình An.

Giang Văn Khê ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bên trái ngay cửa ra vào, một lúc sau thì thấy hai cô y tá trẻ trung đẩy xe thuốc đến truyền dịch.

Lòng cô khó tránh khỏi sự phẫn nộ bất bình.

Xem kìa, đó chính là nguyên lý “cùng cực đẩy nhau, trái cực hút nhau” vĩnh hằng đấy. Nhớ lại lúc cô bệnh đến nổi suýt không bò vào nỗi bệnh viện, cũng chẳng thấy mấy cô y tá kia nhiệt tình với cô như vậy. Quý Tóc

Bạc vừa vào đến sảnh cấp cứu đã nhận được đái ngộ đặc biệt, ngay cả tiêm thuốc truyền dịch cũng có đến hai y tá hầu hạ.

Bĩu môi, cô lặng lẽ nhìn thuốc nước từ túi truyền dịch nhỏ xuống từng giọt, theo ống truyền đi vào cánh tay Lạc Thiên. Tuy nhiệt độ trong bệnh viện rất ấm áp nhưng hễ nhớ lại lúc trước khi truyền dịch, cánh tay đó lạnh băng cứng đờ là cô lại rùng mình.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ rưỡi, thế là gửi tin nhắn cho Lý Nghiên, bảo lát nữa cô sẽ tới.

Cất di động vào, cô nhìn Lạc Thiên nằm trên giường, rồi lại nhìn hai cô y tá trực ban ngoài kia, thầm nghĩ: Có hai người đó, lát nữa đổi thuốc chắc không còn lo ngại gì nữa, cô ở lại cũng chẳng giúp được gì.

Đứng lên, xách túi, quyết định đi về.

Vẫn chưa quay đi đã liếc thấy người trên giường động đậy, tay trái đang truyền dịch hất mạnh lên, khiến túi truyền và ống truyền rung lắc dữ dội.

Cô thấy thế vội vàng ném túi xuống, túm chặt lấy hai cánh tay không ngừng vùng vẫy của anh, cuống quýt: “Anh đang truyền dịch, không được nhúc nhích”. Cũng may cô giữ tay anh kịp thời, đầu kim không bị xô dịch.

Người trên giường vẫn chưa tỉnh, mắt nhắm nghiền, đôi lông mày nhíu chặt, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Tôi bị oan... Tôi không... Tôi bị oan... Thả tôi ra... Thả tôi ra... Tôi bị oan... Tôi bị oan... Thả tôi ra...”.

Anh đang gặp ác mộng?!

Những lời lẩm bẩm đó khiến Giang Văn Khê rất kinh ngạc, tiếng thét đó sao quen thuộc đến thế? Nhưng, chàng trai mười năm trước luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô và Quý Tóc Bạc lúc này, căn bản không thể là cùng một người.

Anh vẫn liên tục giãy giụa, sức rất mạnh, Giang Văn Khê đành nắm chặt lấy tay anh, nắm thật chặt, dịu giọng vỗ về: “Ừ, anh vô tội, anh bị oan, đừng nghĩ quá nhiều, ngủ một giấc thì bệnh sẽ khỏi. Phải ngoan, đừng động đậy làm kim bị bung ra, anh lại phải tiêm nữa sẽ càng đau hơn đấy”.

Trong tiếng an ủi dịu dàng của cô, đôi lông mày nhíu chặt của anh cuối cùng cũng giãn ra, cơ thể dần thả lỏng, hô hấp dần đều đặn hơn.

“Thì ra anh cũng gặp ác mộng cơ đấy”, Giang Văn Khê cười giễu.

Vừa khẽ khàng đặt tay anh lên giường, tay trái của cô đã bị giữ chặt. Tuy anh vẫn đang ngủ say nhưng lực tay vẫn quá mạnh, cô rút ra mấy lần cũng không được, cuối cùng đành từ bỏ, ngồi xuống chiếc ghế đầu giường, để mặc anh nắm lấy tay trái của mình.

Chăm chú nhìn anh đang say ngủ, cô bắt đầu quan sát thật kỹ gương mặt tuần tú của anh.

Người đàn ông này bình thường gương mặt lúc nào cũng lạnh nhạt kiểu “cấm người đến gần”, nhưng lúc ngủ lại tỏ ra dịu dàng bất ngờ. Cô nhớ lại lần đầu nhìn thấy anh trong thang máy, sang trọng vô cùng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lùng kiêu ngạo ẩn giấu trong xương tủy. Ở anh có một khí chất khó tả, không ai có thể đến gần, nhưng những người phụ nữ hễ đã nhìn thấy anh thì gần như không ai không tìm được muốn ngắm anh thêm lần nữa.

Cô cũng không ngoại lệ.

Cô thừa nhận, tuy anh đối với cô chưa bao giờ dễ chịu, nhưng mỗi ngày ngồi bên ngoài, chỉ cách một bức tường, cô cũng sẽ không tìm được mà lén liếc nhìn anh.

Dù sao lòng yêu cái đẹp, con người ai cũng có, có cơ hội ngắm trai đẹp mà không mất phí, hà tất không tận hưởng.

Không biết trong giấc ngủ anh nằm mơ thấy gì, tại sao lại nói ra những lời đó trong mơ? Với thân phận và địa vị của anh, sao có thể bị oan bị nhốt chứ?

Đột nhiên, một hồi chuông di động đánh thức Giang Văn Khê đang suy nghĩ mông lung.

Là Lý Nghiên.

Nghe điện thoại, đầu dây bên kia Lý Nghiên nói vừa nhanh vừa cuống: “Chẳng phải cậu nói lát nữa tới sao, đi đâu rồi? Có phải là ngồi xe đi đến sao Hỏa rồi không?”.

Trong phòng bệnh, Giang Văn Khê nghe điện thoại không dám nói to, chỉ hạ thấp giọng thì thào: “Hiện giờ tớ đang ở bệnh viện...”.

Giang Văn Khê chưa nói hết, Lý Nghiên nghe thấy hai chữ “bệnh viện” đã hét lên: “Cái gì?! Bệnh viện?! Cậu bị đụng xe hả?! Chết thật, Khê Khê, cậu không sao chứ?! Bệnh viện nào đấy, tớ đến ngay...”.

Giờ xa điện thoại ra khỏi tai theo phản xạ, đến khi văng ra tiếng gọi của Lý Nghiên, Giang Văn Khê mới áp điện thoại vào tai, bất lực thở dài: “Tớ không bị xe đụng, là Quý Tóc Bạc...”.

“Boss đẹp trai nhà cậu bị xe đụng? Chết thật, anh ấy không sao chứ? Ừa, mà nói lại nhé, anh ấy bị xe đụng thì liên quan gì đến cậu? Chẳng lẽ đưa cậu đi nên bị xe đụng? Ừa, không đúng, anh ấy bị đụng thì sao cậu lại không bị?”

“Dừng dừng dừng!!!” Giang Văn Khê không chịu nổi, làm gì có người bạn nào lại trù ẻo mình bị xe đụng? Cuối cùng đã có cơ hội lên tiếng, cô giải thích, “Trời ơi, không phải, là anh ta sốt cao, hôn mê trong văn phòng, công ty lại chẳng có ai nên tớ mới phải đưa anh ta vào bệnh viện”.

Đầu dây bên kia im lặng, một lúc sau nói: “Hết rồi?”.

“Ừ? Hết rồi, cậu tưởng thế nào nữa? Tớ đang định đi rồi đây”, Giang Văn Khê lại hạ giọng, “Dù sao ở đây cũng có rất nhiều y tá, bọn họ chắc chắn vui còn không hết, không biết mệt ấy chứ”.

Vừa nói dứt, Lý Nghiên bên kia đã kêu lên: “Xem bộ dạng chả ra sao của cậu kìa”.

“Được rồi, đừng nói nữa, tớ sắp đến chỗ cậu ngay đây mà.”

“Mau đến đi, tớ và Hùng đang đợi cậu trước cửa hàng hoa Hồ Thiên Nga.”

Lúc này di động phát ra hai tiếng “tít tít”, Giang Văn Khê không nghe rõ vị trí cụ thể.

“A lô? Nghe không rõ. A lô? A lô?” Giang Văn Khê nói liền mấy tiếng, rồi bên tai vang lên tiếng chuông tắt máy.

Di động hết pin rồi.

Cô trừng mắt với cái điện thoại: “Ôi trời, sao tự dưng lại hết pin? Rõ ràng buổi sáng vừa nạp đầy mà...”.

“Đây là phòng bệnh, chẳng lẽ không biết là trong phòng bệnh không được gọi điện thoại à?”

Giang Văn Khê giật bản mình bởi giọng nói đột ngột đó, quay đầu lại, thì ra là y tá trưởng đang đi thăm các phòng. Cô đỏ mặt, cười ngượng nghịu rồi nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”.

“Xin lỗi tôi thì có ích gì?” Y tá trưởng sa sầm mặt bước vào, nhìn lưu lượng trong ống truyền dịch và vị trí kim cắm đều không có vấn đề, mới nói tiếp với Giang Văn Khê: “Chú ý đến thuốc nước trong túi, đừng mãi gọi

điện thoại, bạn trai bệnh rồi thì phải chăm sóc, bớt đi một lễ Giáng Sinh thì có sao đâu”.

Bạn trai?!

Nghe bà y tá trưởng bảo Lạc Thiên là bạn trai, Giang Văn Khê mới nhận ra tay mình vẫn bị Lạc Thiên nắm chặt, vội vàng rút ra rồi khoát tay lia lịa: “Anh ấy không phải bạn trai tôi”.

“Không phải?” Ánh mắt sắc nhọn của y tá trưởng dờn từ gương mặt Giang Văn Khê sang Lạc Thiên, cuối cùng quay về với gương mặt thoát đờ thoát tái của Giang Văn Khê, thầm nghĩ: Thì ra còn có dự bị, người này bệnh thì mục tiêu lại di chuyển, chẳng trách cuống lên đòi đi.

Bà y tá trưởng vẽ mặt khinh thị, lạnh lùng nói: “Truyền xong mới được đi”.

“Hả?” Giang Văn Khê rất muốn nói, “Chẳng phải đã có y tá rồi sao?”, nhưng thấy đôi mắt trừng trừng giận dữ của bà ta, lời đến miệng lại đành nuốt xuống, trở thành tiếng đồng ý bất lực: “... Vâng”.

Nghe câu trả lời, bà y tá trưởng mới hài lòng bỏ đi.

Giang Văn Khê ngẩng lên, nhìn túi truyền mới được một nửa, vẫn còn hai túi thuốc đầy ắp chưa truyền, nhiều thế này đến hai giờ đêm cũng chưa truyền xong, xem ra lễ Giáng Sinh và đêm Bình An năm nay của cô chỉ có thể ở trong bệnh viện với boss rồi. Nhớ đến Lý Nghiên có thể vẫn đang đợi mình, cô liền cuống lên, lát nữa phải nghĩ cách gọi điện, bảo Lý Nghiên rằng cô không đi được.

Cánh tay tê nhức, toàn thân không còn cảm giác nóng hực đau đớn nữa. Bên tai loáng thoáng có tiếng ai nói, Lạc Thiên từ từ mở mắt, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào chói đến mức anh phải nhắm mắt lại.

Lúc mở ra, đập vào mắt anh là một màu trắng xóa, đầu óc trống rỗng mấy giây, cảnh xa lạ này khiến anh hơi ngạc nhiên. Giây sau đó anh liền nhận ra, đây chính là bệnh viện – nơi mà anh ghét nhất.

Sao lại ở bệnh viện?

Anh chậm rãi nhắc cánh tay phải tê cứng lên, vết kim châm xanh tái trên đó nhắc anh nhớ đã bị ai đó tiêm vào.

Anh nhớ lại tối qua là đêm Bình An, bệnh cảm nặng giày vò anh bao ngày nay mãi không khỏi, đến nỗi phải từ chối cả việc tiếp khách, vốn định nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng không hiểu sao lại đang nằm trong bệnh viện thế này.

Ai đưa anh vào đây nhỉ, thật lắm chuyện!

Trong gian phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng đồng hồ treo tường “tích tắc tích tắc” vang lên, kim đồng hồ vừa chỉ đến bảy giờ ba mươi phút sáng.

Cau mày, anh định ngồi dậy thì cửa phòng đột ngột mở toang.

Là một cô y tá mặc đồng phục màu hồng, chỉ thấy đôi mắt cô ta cong cong như vầng trăng non, ngọt ngào nói: “Anh tỉnh rồi à? Có thấy đỡ hơn chút nào không?”.

Lạc Thiên nhìn cô ta, vẻ mặt kỳ lạ, chỉ đáp gọn “ừ” một tiếng, đôi lông mày nhíu chặt.

“Thế thì tốt”, ánh mắt cô y tá liếc thấy áo vest mỏng trên giường, thế là lại nói, “Gần đây không khí lạnh tăng cường, phải chú ý phòng lạnh giữ ấm, chính vì anh mặc quá ít nên mới bị bệnh. Buổi chiều nhớ phải đến truyền dịch”.

Nghe những lời “lải nhải” của cô y tá, gương mặt trắng bệch của Lạc Thiên tỏ ra bức bối, mím chặt môi, như sức nhớ điều gì, anh hỏi: “Người đưa tôi đến bệnh viện còn đây không?”. Cổ họng vẫn rất đau, giọng vẫn khàn, nhưng đã khá hơn hôm qua.

“Hả? Ồ, bạn gái anh ra ngoài gọi điện rồi, cô ấy nói lát nữa sẽ quay lại.”

Bạn gái?

Hơi nhú mày, Lạc Thiên thắc mắc nhìn cô y tá, sao anh không biết mình có bạn gái nhỉ? Đột nhiên, anh nhớ ra hôm qua khi anh quay về văn phòng thì cô nàng Giang Văn Khê vẫn chưa về. Chắc không phải người đưa anh đi bệnh viện chính là Giang Văn Khê, sau đó thì người trở thành “bạn gái” mà cô y tá kia nói, chính là cô?!

“Cảm ơn.” Lạc Thiên rất lịch sự gật đầu với cô y tá, nhắc áo vest lên mặc vào rồi ra khỏi phòng.

“Anh không đợi bạn gái sao?”

Lạc Thiên nhướn mày, đáp gọn: “Tự cô ấy biết đường”.

Quay người, anh bỏ ra ngoài, để lại cô y tá đờ đẫn nhìn theo bóng anh: “Ồ, VIP có khác, không hổ là ông chủ của K.O, ngay cả lúc bệnh cũng toát lên một vẻ đẹp mệt mỏi như thế”.

Xuyên qua hành lang dài dằng dặc, thứ mùi hỗn hợp giữa cồn và thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện xộc vào mũi Lạc Thiên khiến anh nhăn mặt.

Chỉ còn hai bước nữa, qua cánh cửa đó là đến thang máy.

Loáng thoáng nghe thấy có tiếng phụ nữ khóc, sau đó phía thang máy vẳng đến một giọng nữ cao vút sắc nhọn: “Đứng lại đó cho tôi!”.

Lạc Thiên dứt một tay vào túi quần, cảm thấy chán ghét giọng nói của người đó. Bước qua cánh cửa, anh nhìn thấy thang máy tập trung rất nhiều người đang xì xào bàn tán, thậm chí còn có hai cô y tá cũng tham gia vào đó.

Một cô gái nhuộm tóc nâu hạt dẻ, ôm mặt ngồi bên vách tường cạnh thang máy khóc lóc, một cậu thanh niên tóc nhuộm vàng, khoảng hơn hai mươi tuổi, đứng cạnh cửa thang máy và đang bị một cô gái tóc dài tím lấy cổ áo.

Mái tóc đen dài óng mượt che nửa gương mặt, trong lúc kinh ngạc, Lạc Thiên nhận ra người đó – đó là “thỏi vàng” mà anh hằng mong đợi trong công việc.

Cô nàng kia đang yên đang lành tự dưng lại gây chuyện thị phi?

Lạc Thiên đang định bước đến thì thấy cô chỉ vào gã thanh niên, gầm lên.

“Tôi nói lại lần nữa, xin lỗi cô ấy!”, Giang Văn Khê túm chặt cổ áo người kia, không buông.

“Cô bị chạm dây hả! Đây là chuyện của tôi và cô ta, cô là ai? Liên quan gì đến cô?”, tên đàn ông kia tỏ vẻ giận dữ.

Gã đàn ông kia vừa dứt lời thì má trái đã ăn một cái tát gọn lòn. Khi hấn phản ứng lại, phần nộ định ra tay thì bị Giang Văn Khê xem như kẻ tội phạm, bẻ ngược hai tay ra sau lưng, đè xuống trước mặt cô gái đang khóc lóc: “Đầu tôi có chạm dây thì đầu anh cũng bị kim châm. Anh có còn là người không?! Hôm qua cô ấy mới làm phẫu thuật phá thai, hôm nay anh đã đối xử như thế hả? Lúc sướng sao chỉ biết sướng? Lúc cần chịu trách nhiệm thì giở trò? Sao anh không đi làm phẫu thuật tiết giống luôn đi? Sau đó lại bảo cô ta tát anh hai cái?”.

Gã đàn ông vì tay bị bẻ ngược đau đến nghiến răng nghiến lợi: “Cô là đồ thần kinh! A a...”.

Đúng rồi, tôi là đồ thần kinh! Chuyên đối phó với hạng chó chết không bằng súc vật như anh!” Giang Văn Khê siết mạnh tay gã đàn ông, tay kia ẩn sau gáy hắn, lại đè hắn xuống gần cô gái đang ngồi, “Mau xin lỗi cô ấy!”.

Cô gái ngồi dưới đất lau nước mắt nhòe nhoẹt, nắc nhen nhìn gã đàn ông mặt mũi méo mó vì đau.

Tên kia vì không chịu nổi cơn đau do tay bị vặn ngược, kêu lên thảm thiết: “A... cô buông tay ra đã! Cô không buông thì làm sao tôi xin lỗi?!”.

Giang Văn Khê nghe thế thì buông ra, hai tay chống nạnh đứng sau lưng hắn: “Xin lỗi mau!”.

Gã đàn ông sờ phần gáy đau nhức, buông một câu với cô gái ngồi dưới đất: “Xin lỗi”.

“Mẹ anh không dạy anh cách nói xin lỗi à?”, Giang Văn Khê đá hắn một cú thật mạnh.

“A... đau quá...” Tên đó sờ phần chân vừa bị đá, dịu giọng nói lại với cô gái, “Xin lỗi...”.

“Đỡ cô ấy dậy!”, Giang Văn Khê ra lệnh.

Theo lời cô, cô gái trẻ được đỡ đứng lên, nhưng tên kia nhanh chóng buông tay, vội vàng vào thang máy vừa mở ra, quay đầu lại vẫn không quên hung tợn nói với bạn gái: “Đi nhanh lên! Chưa mất mặt hay sao?”.

Giang Văn Khê đuổi theo, đánh lên đầu hắn một cái thật mạnh: “Kẻ mất mặt là anh đấy! Bế cô ấy đi!”.

Tên đàn ông dưới sự chỉ trích của mọi người đành phải bế bạn gái lên, nhanh chóng lúi vào thang máy.

Giang Văn Khê đưa chân chặn cửa thang máy trong tích tắc khi nó sắp đóng lại.

Người trong thang máy không biết đã xảy ra chuyện gì, ai nấy đều tò mò nhìn Giang Văn Khê đứng bên ngoài.

“Cô còn muốn gì nữa?”, tên kia mặt mày đau khổ nói.

“Câm miệng! Bế cô ấy cho chắc!” Giang Văn Khê trừng mắt, nhìn cô gái trong lòng hãnh, nói: “Tặng cô sáu chữ: Tự yêu, tự tôn, tự trọng. Nếu ra khỏi thang máy hãnh còn dám làm thế với cô thì gọi điện báo cảnh sát ngay!”.

Hai hàng nước mắt lại rơi xuống gương mặt cô gái, cô ta nấc nghẹn cảm kích: “Cảm ơn...”.

Giang Văn Khê rút chân lại, thang máy đóng cửa. Quay lại, mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khâm phục và tán thưởng, thậm chí có mấy bà thím còn kéo cô lại khen ngợi hết lời, cô mỉm cười gật đầu tỏ ra thân thiện. Cuối cùng dưới chỉ thị của y tá, tất cả đều giải tán.

Nếu không phải vì ngoại hình y hệt thì Lạc Thiên thậm chí còn nghi ngờ mình có phải đã nhận lầm người hay không.

Vẻ mặt ấy, thân thủ ấy, giọng điệu ấy, hoàn toàn khác hẳn với cô lúc bình thường. Hôm nay đôi mắt cô sáng rực khác thường. Nếu nói là đã từng quen, hoặc là nếu có thể đánh một dấu bằng với ba chữ “Giang Văn Khê”, thì chỉ có thể là giống với đêm mà anh cưỡng hôn cô. Về mặt cô lúc tát anh một cú, anh không thể nào quên.

Khoảng cách với cô chỉ có hai bước, cuối cùng khi bà bác tóc hoa râm kia buông tay cô ra, anh mới chậm rãi bước đến.

“Tối qua cô đưa tôi vào bệnh viện à?”, giọng anh vẫn khàn khàn.

Cô lườm anh, ánh mắt kiểu “đương nhiên”, rồi rút một gói kẹo cao su trong túi ra nhét vào tay anh, cười giễu: “Đừng nói gì cả, miệng hôi như thế, dùng kẹo cao su tẩy bớt đi”, nói xong còn không quên xì một tiếng, bổ sung: “Mua cho anh đấy”.

Lạc Thiên nhìn nhãn hiệu kẹo trong tay, hai chữ “Lotte” đập vào mắt.

“Lotte”? Lần đầu tiên anh biết thì ra kẹo cao su còn có nhãn hiệu này. Chắc cô suốt ngày nghiên răng nghiên lợi với anh, nếu không cũng sẽ không chuyên mua kẹo cao su nhãn hiệu này.

Giang Văn Khê mặc kệ vẻ mặt như bị táo bón của ai kia, móc ra hóa đơn thanh toán của bệnh viện từ túi xách đeo chéo trên người, huơ huơ trước mặt anh, liếm ngón tay một cái rồi lật từng tờ đếm: “Phí gọi xe là hai mươi tư tệ, lấy số là bảy tệ, phí hóa nghiệm là hai mươi tám tệ, thuốc Tây, thuốc Bắc là bốn trăm lẻ tư tệ, phí giường nằm là ba mươi lăm tệ, truyền dịch là hai mươi tệ, một bữa cơm tối và một bữa ăn sáng là mười lăm tệ, phí tăng ca trong đêm Bình An là một trăm tệ, phí chăm sóc và chạy việc một đêm thì tính rẻ cho anh, hai trăm tệ là được. Ủ... còn kẹo cao su, hai tệ năm hào. Ưm...”. Giang Văn Khê nhâm tính, mấy giây sau thì nói chính xác, “Tổng cộng là tám trăm ba mươi lăm tệ năm hào. Thế, hóa đơn toàn bộ đây, chỉ nhận tiền mặt, không nhận chi phiếu, càng không đợi hóa đơn! Mau trả tiền đây!”.

Cúi xuống nhìn xấp hóa đơn của bệnh viện trong tay Giang Văn Khê, gân xanh trên trán Lạc Thiên hằn lên, đôi mắt lóe lên hai đốm lửa. Co chặt năm tay, anh bóp chặt gói kẹo, ngược lên nhìn vẻ mặt khinh khỉnh của cô.

Lúc này thang máy đến, anh nheo mắt lại, đưa tay kéo nhanh cô vào lòng, bước vào thang máy.

“Này, anh làm gì thế...”

Trong thang máy đầy người, Giang Văn Khê vốn đang nổi điên nhưng dưới ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, cô đành im lặng. Cô bị Lạc Thiên ôm trong lòng, không thể nhúc nhích, đôi mắt vừa hay nhìn vào cổ áo sơ mi mở hé của anh. Trong phạm vi tầm nhìn, là đường cong phần cằm hoàn hảo và yết hầu đang lên xuống của anh.

Từng nghe có người nói, yết hầu là nơi quyến rũ nhất của đàn ông, cũng là biểu hiện cho sự mạnh mẽ, đồng thời cũng là minh chứng cho tội ác.

Quyến rũ, mạnh mẽ, tội ác, ba điều đó đã được chứng minh ở người đàn ông này.

Mắt hướng lên trên, dưới cái cằm quyến rũ lún phún những sợi râu nhưng lại càng tăng thêm phần gợi cảm. Trong không gian nhỏ hẹp, toàn thân anh tràn đầy nam tính cám dỗ, đâu đâu cũng có, không thiếu chỗ nào.

Trong tích tắc, Giang Văn Khê nghe thấy tiếng “thình thịch” không ra quy tắc gì, cô đưa tay ấn lên ngực mình, định đè nén nhịp tim đập loạn ấy.

Có khi nào cô đã quá mệt không, sao tim lại đập nhanh đến thế? Quay sang nhìn những người trong thang máy, cô nhủ thầm: Có lẽ do quá nhiều người trong thang máy, không khí loãng quá nên tim mới đập nhanh như vậy.

“Ding” một tiếng, thang máy xuống đến lầu một, người bên trong lục tục đi ra. Bất chấp sự phản kháng của Giang Văn Khê, Lạc Thiên choàng vai cô sải bước ra khỏi thang máy.

Ra khỏi bệnh viện, Giang Văn Khê vùng thoát ra, giận dữ: “Đừng mượn cớ lợi dụng người khác, mau đưa tiền đây”.

Lạc Thiên đưa tay lên nhìn đồng hồ, dang hăng cổ họng vẫn còn hơi đau nhưng đã khá hơn hôm qua, nói với vẻ bình thản: “Bây giờ là tám giờ mười lăm phút, cho dù cô gọi taxi về cũng chắc chắn sẽ đi muộn. Theo quy định nhân sự công ty, trễ một lần trừ hai mươi tệ. Đêm Bình An, lễ Giáng Sinh không phải ngày lễ chính thức, cô tăng ca là vì công việc chưa làm xong. Ngược lại, tôi phải khấu trừ tiền điện và phí hao mòn thiết bị trong công ty. Phí chăm sóc và chạy việc một đêm, dựa vào tình hình làm công theo giờ cao nhất hiện nay trên thị trường, nhiều nhất cũng không vượt quá một trăm tệ. Còn cô, là người giúp việc theo giờ một đêm mà khi chủ nhân tỉnh dậy lại không có mặt bên cạnh, không thỏa mãn yêu cầu của người chủ thì đó là không làm tròn trách nhiệm”.

Nói nhiều nên cổ họng hơi đau, Lạc Thiên khựng lại, lấy giọng rồi nói tiếp: “Còn kẹo cao su, hai tệ rưỡi, cô đã ăn một viên, nếu cô mua cho tôi thì là vật sở hữu cá nhân, hành vi của cô chính là chiếm đoạt tài sản tư hữu phi pháp. Thế nên, tám trăm ba mươi lăm tệ năm hào này, khấu trừ hai mươi tệ đi muộn, một trăm tệ tiền tăng ca, hai trăm tệ chăm sóc chạy việc, hai tệ rưỡi kẹo cao su, tiền điện và khấu hao thiết bị công ty, và cả phí gọi xe lát nữa cùng về công ty, nhiều nhất tôi cũng chỉ trả cô bốn trăm”.

Giang Văn Khê trợn mắt, vung vẩy nắm đấm, tức đến nỗi không nói được một câu hoàn chỉnh: “Anh... anh... anh...”.

Đúng là không thể tin rằng có người lại tính toán đến thế, hợm hĩnh quá đi mất.

Nhìn chăm chú Giang Văn Khê hai má đỏ bừng bừng, anh cau mày ho mấy tiếng, bổ sung: “Đối với cấp dưới, tôi xưa nay không trả tiền mặt, nếu muốn đòi lại số tiền này thì về công ty tự làm hóa đơn đề nghị thanh toán”.

Cổ họng lại hơi đau, ban nãy còn nói được mà, sao anh cứ phải phỉ lời với cô làm gì nhỉ.

Anh quay lưng bỏ đi, vừa hay có một chiếc taxi chạy đến, anh vẫy tay, đặt tay lên tay nắm cửa, quay lại nhìn Giang Văn Khê về mặt giận dữ: “Có lên xe không? Không lên xe thì cô tự về công ty, nếu không về công ty thì hôm nay xem như cô trốn việc”.

Vừa dứt lời, Giang Văn Khê đã đứng ngay sát anh, tay cũng đặt lên tay nắm cửa, chỉ khựng lại một giây, cô đẩy anh ra, kéo cửa phía sau, nhanh nhẹn chui vào trong: “Nếu không vì anh thì tôi vốn không cần gọi xe. Muốn tôi trả tiền xe lần này à, đừng mơ!”.

Cô không tin lần này xui xẻo, hơn tám trăm tệ mà bị anh trả giá xuống còn bốn trăm, cho dù là boss lớn cũng không được.

Anh đứng bên ngoài bỗng cười phá lên, đôi môi mỏng gợi cảm cong lên thành một đường hoàn hảo, ánh mắt nhìn cô mỗi lúc một kỳ quặc, điều đó khiến cô rất khó chịu.

Ồ thần kinh!

Thấy anh chui vào trong xe, cô trừng mắt nhìn anh, xích về phía cửa sổ bên trái, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Đằng hắng mấy tiếng, Lạc Thiên khẽ nói: “Bác tài xế, phiền đến tòa nhà Giang Hàng đường XX”.

“Miệng hôi quá!”, Giang Văn Khê làu bàu.

Lạc Thiên mỉm cười không nói gì.

Chiếc xe từ từ khởi động, cơn buồn ngủ lại ập đến, Giang Văn Khê không nén được ngáp liền mấy cái.

Bên ngoài cửa sổ, người qua đường và những cửa hàng lướt qua vùn vụt, dần dần, ý thức của cô bắt đầu rời rạc, đấu tranh mấy lần rồi mí mắt nặng trĩu cuối cùng cũng khép lại.

Chiếc xe vòng qua ngã rẽ khiến Giang Văn Khê say ngủ ngã về phía Lạc Thiên.

Lạc Thiên quay sang nhìn cô gái đang dựa chéch vào vai mình, hai mắt khép chặt, dưới hàng mi dài có thể thấy rõ quầng thâm mắt, so với người giận dữ lúc nãy, tướng ngủ hiện giờ của cô cho thấy cô rất mệt mỏi.

Phía trước sửa đường, chiếc xe cứ nảy xóc, cơ thể Giang Văn Khê rung lắc dữ dội, đầu cô sau khi đụng vào cửa kính xe lại chạm vào vai Lạc Thiên. Hàng lông mày nhíu chặt, vì quá mệt mỏi nên cô vẫn không tỉnh dậy.

hông nghĩ gì, Lạc Thiên đưa tay kéo cô vào lòng để cô ngủ thoải mái hơn.

Quay đầu sang, Lạc Thiên lại ngắm cô rất chăm chú, nhớ lúc nãy cô dạy dỗ tên khốn kia, thân thù ấy, khí thế ấy, giống như một thiên sứ chính nghĩa trừ gian diệt ác, sau đó đến lúc tính sổ với anh, nói năng rành mạch rõ ràng, thái độ không khoan nhượng, hoàn toàn không giống chút nào với bộ dạng yếu đuối nhút nhát, người khác mới to tiếng mấy câu đã lại tỏ ra khổ sở muốn chết.

Cô như thế, anh đã gặp tổng cộng ba lần, lần cưỡng hôn cô, lần đưa tài liệu mẫu và cả hôm nay, tại sao một người có thể biến hóa nhanh như vậy trong một thời gian ngắn chứ?

“Nhân cách phân liệt”, bốn chữ này xuất hiện trong đầu Lạc Thiên khiến anh bàng hoàng.

“Anh à, đã đến rồi”, tài xế quay lại nói to, kéo dòng tư duy của Lạc Thiên quay về với hiện tại.

Trả tiền xong, Lạc Thiên vốn định gọi Giang Văn Khê dậy, nhưng nghĩ tối qua vì chăm sóc anh mà cả đêm cô không ngủ, anh liền từ bỏ ý định đó, bế cô ra khỏi xe.

Lạc Thiên bế Giang Văn Khê về văn phòng khiến bao người trong công ty sửng sờ.

Đến khi anh bế Giang Văn Khê vào văn phòng thì mọi người mới dám nháy ra khỏi ghế bắt đầu tám chuyện.

“Có gian tình! Tuyệt đối là có gian tình!”

“Ai có mắt cũng biết là có gian tình.”

“Chiều qua rõ ràng Tổng giám đốc Lạc đã rời khỏi công ty rồi, nhưng trước khi tan sở lại quay về văn phòng, các cậu nói xem, đó là vì sao?”

“Tối qua là đêm Bình An, chẳng lẽ quay lại đón Tiểu Giang?”

“Nhưng người phạt Tiểu Giang tặng ca tối qua cũng là anh ấy mà.”

“Đó gọi là tung hỏa mù đấy.”

“Đợi mọi người trong công ty về hết rồi mới tiến thêm một bước xây đắp gian tình.”

“Các cậu có chú ý không, quần áo hai người mặc y hệt hôm qua.”

“Lại cùng nhau đi làm nữa.”

“Mà còn bế nữa.”

“Cho nên, tối qua nhất định có...”

Chưa kết luận xong thì một giọng nói nhã nhặn vang lên sau lưng họ:
“Tối qua nhất định là ngủ rất ngon nên bây giờ ai nấy mới có tinh thần như

vậy nhỉ?”.

Nghiêm Tố vừa từ văn phòng tổng giám đốc đi ra đã thấy một đám người tụ tập bàn tán về đôi nam nữ nổi bật trong kia.

Mọi người thấy trợ lý Nghiêm đều im thin thít, rụt về bàn làm việc của mình.

Nghiêm Tố khoanh hai tay, lặng lẽ đảo qua trong đại sảnh mấy vòng, tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Sáng nay lúc đi làm thì không thấy Giang Văn Khê, chị nghĩ nhất định cô bé đó tối qua tăng ca rất khuya. Ai mà ngờ vừa nghĩ đến cô nàng đã thấy Lạc Thiên bế cô nàng vào văn phòng, đồng thời còn bế vào thẳng văn phòng bên trong.

Ánh mắt dừng lại rất lâu ở cánh cửa khép lại, Nghiêm Tố mới khống chế được cơn bồng bột muốn đưa chân đạp cánh cửa chướng mắt kia ra.

Xem ra tối qua đúng là có gì đó.

Nhưng cậu bé Lạc Thiên cũng đến lúc phải ổn định rồi, con bé Tiểu Giang khá thích hợp. Thế nên, để tạo không gian riêng tư tuyệt đối cho hai người, Nghiêm Tố quyết định nhường cả không gian bên trong văn phòng cho họ.

Nếu trẻ lại mười tuổi, hoặc bản thân không ở địa vị này, thì Nghiêm Tố nghĩ nhất định mình cũng sẽ tham gia vào đội quân buôn chuyện kia.

“Ôi...” Giang Văn Khê nhắm nghiền mắt, hai chân duỗi thẳng ra theo quán tính, vướn vai một cái, bất cẩn ngã lăn quay xuống đất, “Á...”.

Nền nhà sao mềm thế này, mông không bị đau. Và cả giường sao tự nhiên lại nhỏ thế?

Giang Văn Khê mở choàng mắt, nhìn rõ tấm thảm lông cừu mềm mại dưới chân, đầu óc trống rỗng.

Mỗi đêm cơn ác mộng của cô chính là văn phòng có trải thảm này, người có một văn phòng như vậy, không nghi ngờ gì nữa, chỉ có Quý Tóc Bạc. A, tạo nghiệt, trên người sao lại đắp tấm thảm riêng của anh, sao tự đứng lại ngủ trên sofa trong văn phòng anh? Nếu hôm nay không đi làm thì có phải cô đã bò thẳng từ bệnh viện lên giường nhà anh hay không?

“Bình” một tiếng.

Đau đến nổi nước mắt dâng lên trong khóe mắt, cô sờ phần gáy bị đập đau điếng. Xoa xoa nó, khi không nhìn thấy máu me gì trên tay, cô mới yên tâm rằng chưa tự làm vỡ đầu mình.

Cô nhanh chóng bò dậy, vội vàng gấp tấm thảm mỏng kia lại, cô phải mau chóng rời khỏi đây trước khi Quý Tóc Bạc quay lại, nếu không để anh ta bắt gặp cô tỉnh dậy, nhìn bộ dạng này của cô, nhất định sẽ lại châm biếm chế giễu. Thực ra đó chỉ là thứ yếu, thông thường theo định luật của tiểu thuyết ngôn tình, thư ký ngủ trong văn phòng tổng giám đốc thì nhất định sẽ dẫn đến chuyện lửa gần rơm đại loại thế.

Kết cuộc như thế có hai loại, một loại tốt số thì thư ký sẽ gả cho tổng giám đốc, sung sướng mừng rỡ tiến vào nhà thờ; loại thứ hai số khổ, chính là thư ký bị vợ chính thức của tổng giám đốc hoặc bạn gái anh ta tát một cú văng ra khỏi cửa công ty.

Cho dù là số tốt hay số khổ thì hai loại này đều không phải điều cô mong muốn.

Thế nên cô phải nhanh chóng rời khỏi đây khi chưa có ai phát hiện.

Rón ra rón rén mở cửa văn phòng, cô nhìn ra ngoài, thấy một bóng người quen thuộc lập tức khẽ khàng khép cửa lại.

Chết thật, Quý Tóc Bạc đang đứng nói chuyện trước bàn chị Nghiêm, bây giờ phải làm sao? Nếu giờ ra ngoài, chị Nghiêm lại ở đó, thế thì ngượng lắm.

Phải làm sao?

Cô vò đầu bứt tai, tấm thảm mỏng trên sofa đột ngột nhảy vào tầm mắt.

Đột nhiên, đồng hồ lớn dựng trong góc phòng bồng gồ mạnh năm tiếng “doong doong doong doong doong” khiến cô giật bản mình, vồ vồ ngược. Liếc nhìn thời gian, đã năm giờ, cô căn môi rồi quyết định nhảy lên sofa, tiếp tục giả vờ ngủ, gắng gượng qua năm giờ rưỡi thì cô sẽ được giải thoát.

Quyết định xong, cô bước nhanh về phía sofa, lại mở tấm thảm đã gấp gọn ra đắp lên người.

Lạc Thiên quay về văn phòng, thấy cô gái trên sofa vẫn đang ngủ thì nhíu mày.

Kim đồng hồ đã chỉ năm giờ năm phút chiều.

Cô nàng này đúng như một con ỉn, lần nào cũng ngủ ngon như thế, đồng hồ báo giờ năm phút trước cũng không gọi nổi cô ta dậy. Lần trước trong quán bar, sau khi nôn hết lên người anh, cô nàng cũng ngã xuống sofa ngủ như chẳng có gì xảy ra, nếu không nhờ bảo vệ khiêng cô nàng ra thì với tư thế sét đánh cũng không tỉnh đó, bạn cô ta ắt là chết chắc rồi.

Niệm tình tối qua cô chăm sóc anh cả đêm mới dẫn đến chuyện trốn làm hôm nay, anh quyết định không tính toán. Anh quay về bàn làm việc, tiếp tục xem tài liệu trong tay.

Giang Văn Khê nghe thấy tiếng chân Quý Tóc Bạc vào văn phòng, giẫm lên tấm thảm lông cừu, tuy âm thanh nhẹ như lông hồng nhưng cô biết anh đã ngồi trước bàn làm việc rồi.

Cô nhắm chặt hai mắt, không dám động đậy, thầm cầu khẩn ông trời mau cho tan sở.

Khi sự “kiên trì” của Giang Văn Khê đã kéo dài được nửa tiếng đồng hồ, bỗng đồng hồ lớn gõ “doong” một tiếng, khiến cô giật bắn mình ngồi thẳng dậy.

Lạc Thiên ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, nhìn cô đang ngồi, bất giác cau mày.

“Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi?” Buông bút xuống, Lạc Thiên đứng lên, từ từ tiến về phía cô, “Xem ra cô cũng khá hài lòng với bộ sofa của tôi”.

Đối diện với Quỷ Tóc Bạc, mặt Giang Văn Khê như vệt bị quay chín, lắp bắp mãi không nói được câu nào.

Lạc Thiên quay người về bàn làm việc, cầm một gói kẹo cao su ném lên người Giang Văn Khê, bộ dạng cao ngạo nhìn từ trên xuống: “Sau này nhớ ăn kẹo cao su nhãn hiệu này, ngon hơn kẹo cao su vị cà phê sáng nay cô cho tôi”. Nói xong lại quay về ngồi trước bàn làm việc.

Giang Văn Khê há mồm trợn mắt nhìn chiếc kẹo cao su cà phê Wrigley trong tay, ban nãy anh nói sáng nay cô có đưa cho anh kẹo cao su cà phê? Kẹo cao su cà phê mà cô ăn chỉ có một loại, chắc chắn là hiệu “Lotte”.

Hậ... hậ quả tự chịu! Sáng nay sao cô có thể ngốc đến mức chủ động tặng kẹo “Lotte” cho anh được? Cái gì mà mùi cà phê không ngon, rõ ràng là anh quá quen với suy nghĩ thật sự của cô. Làm gì có cấp trên nào lại quản cả việc cấp dưới ăn kẹo cao su nhãn hiệu gì chứ?

Giang Văn Khê trốn tránh ánh nhìn của anh, cúi thấp đầu, ngồi dậy, cẩn thận gấp tấm thảm lại, liếc nhìn đồng hồ rồi khẽ nói: “Tổng giám đốc Lạc, tôi xin phép về trước”.

“Ra về?!” , Lạc Thiên ngược lên, “Trợ lý Giang, hôm nay hình như cô không đi làm mà”.

Một câu trần thuật sự thật đơn giản ngắn gọn khiến chân Giang Văn Khê đang nhích đến cửa phải khựng lại, chỉ hai giây, sau lưng lại văng đến tiếng nói như của ma quỷ: “Hôm nay trốn việc một ngày, trừ vào lương hay trừ vào bốn trăm tệ kia, cô nghĩ kỹ đi, ra ngoài”.

Sét giữa trời quang!

Giang Văn Khê quay lại, ác quỷ không thèm ngẩng đầu lên lần nào. Cuối cùng, cô không biết mình đã bay ra ngoài bằng cách gì.

Đến khi cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Lạc Thiên mới ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, có vẻ suy nghĩ.

“Tiểu Giang, cuối cùng cũng dậy rồi à?”, là Nghiêm Tố.

Giang Văn Khê đỏ mặt: “Chị Nghiêm, sao chị chưa về?”.

“Ồ, sắp rồi đây.” Nghiêm Tố lấy từ phía sau ra một hộp giấy vuông, không to lắm, đưa cho cô, “Đây, chuyển phát nhanh đưa đến, của em đấy”.

“Của em?”, Giang Văn Khê rất tò mò nhìn chiếc hộp đó.

Nhận lấy, cô cẩn thận bóc ra, bên trong là một hộp quà được gói rất đẹp.

Hôm qua gần như mọi người đều có quà, chỉ có cô là kém cỏi nhất, chẳng ai hỏi han, sao qua Giáng Sinh rồi mà tình hình lại khá lên thế này?

Cô mở hộp quà ra với vẻ mong đợi, khi một chiếc móc chìa khóa hình chiếc giày bằng pha lê nhỏ nhỏ hiện ra, cô kinh ngạc đến độ không thốt nên lời.

Một ngày cuối tuần trước đây, cô và bạn Lý Nghiên lại đi chơi đến khuya mới về, vẫn là Cố Đình Hòa đưa cô về. Hôm đó đi qua một cửa hàng trang sức sắp đóng cửa, lúc ấy bỗng bột thế nào lại vào trong cửa hàng đó.

Chiếc giày pha lê này khiến cô tần ngần rất lâu, tiếc là giá quá đắt, chỉ là một cái móc chìa khóa nho nhỏ mà lại những hơn sáu trăm tệ, cô đành mang theo nỗi tiếc nuối, lặng lẽ rời khỏi đó.

Cẩn thận nâng chiếc giày pha lê tinh xảo lên, dưới ánh đèn, chiếc giày lấp lánh sinh động, tỏa ra ánh sáng xinh đẹp rực rỡ.

Mở tờ giấy nằm dưới đáy hộp ra, chỉ có mấy dòng chữ răn rỏi mạnh mẽ khiến cô ngẩn ngơ.

Giang Văn Khê,

Không có chiếc tất của ông già Noel, chỉ có giày pha lê của công chúa đáng yêu.

Công chúa cao quý, xin đừng do dự, hãy mang đôi giày pha lê phép thuật của nàng vào, nhảy những điệu vũ đẹp đẽ nhất thuộc về nàng.

Lời chúc phúc muôn ngàn, ở bên em mỗi ngày.

Cố Đình Hòa

Chiếc giày pha lê này là do Cố Đình Hòa tặng... Cô không ngờ anh lại đến cửa hàng nhỏ đó mua chiếc giày này cho cô. Nếu không phải vì tối qua ở bệnh viện không đi được, thì món quà này chắc hẳn anh đã tặng cho cô rồi.

Rõ ràng làm một nghề khô khan như vậy, nhưng lại viết ra những lời như thế này, hóa ra cảnh sát cũng có lúc lãng mạn quá.

Cô mỉm cười, một cảm giác ngọt ngào khó tả dâng lên trong lòng.

“Ồi! Giày pha lê đẹp quá, không biết ai tặng vậy?”, Nghiêm Tố đang định đi, nhìn thấy chiếc giày pha lê thì xuýt xoa khen ngợi.

Nghe Nghiêm Tố nói thế, Giang Văn Khê hơi đỏ mặt, có phần ngượng ngùng: “Là bạn em ạ”.

“Ồ ồ, bạn là con trai, chị hiểu.” Nghiêm Tố nhướn mày, hành vi tung hỏa mù của Giang Văn Khê khiến chị không nhịn được cười, “Không làm phiền tình ý miên man của em và chiếc giày pha lê của em nữa, chị đi trước đây, bye bye”.

“Bye bye.” Giang Văn Khê xấu hổ nhìn theo Nghiêm Tố.

Ngồi xuống ghế, Giang Văn Khê cầm chiếc giày pha lê trong tay, chăm chú ngắm nghía. Một lúc sau, cô bấm di động gọi cho Cố Đình Hòa.

Cố Đình Hòa nghe điện thoại không tỏ ra bất ngờ, chỉ cười nói: “Công chúa điện hạ xinh đẹp, có thích chiếc giày pha lê đó không?”.

Cầm di động, mặt Giang Văn Khê như con tôm luộc, lắp bắp nói: “Đình Hòa, món đồ này đắt quá, em...”.

Nhướn mày, Cố Đình Hòa biết cô định nói gì, không đợi cô nói hết đã ngắt lời: “Em muốn nói là quá đắt nên ngại không dám nhận phải không? Thực ra chỉ là một viên pha lê nho nhỏ thôi, có phải kim cương đâu”.

“Nhưng nhỏ thế này mà tốn từng ấy tiền thì không đáng.”

“Anh thấy xứng đáng, chí ít có người thích, có người vui, thế là đáng rồi. Anh cũng trùng hợp đi ngang cửa hàng đó, tiện thể vào xem. Lễ Giáng Sinh anh không cướp được tất của ông già Noel để tặng cho em, đành dùng chiếc giày pha lê này bù đắp vậy.”

Lời nói hóm hình của Cố Đình Hòa khiến đôi lông mày nhíu chặt của Giang Văn Khê giãn ra. Có lúc cô thật hoài nghi anh chàng cảnh sát này chẳng biết có phải là người học ngành pháp luật không nữa. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, với trình độ của cô, chắc chắn là không đấu được với anh.

“Văn Khê?” Cố Đình Hòa không nghe thấy cô nói gì thì vội vã nói, “Văn Khê, em đừng nghĩ nhiều, đây chỉ là một món đồ pha lê rất nhỏ, thật sự không đáng bao nhiêu tiền. Hơn nữa, ông chủ cửa hàng đó vừa thấy anh là cảnh sát thì đã giảm giá hai mươi phần trăm”.

Giang Văn Khê khẽ cười thành tiếng: “Vậy chẳng phải em đã trở thành kẻ đầu sỏ hại anh mang tội danh ức hiếp dân lành hay sao?”.

“Tuyệt đối không phải.” Cố Đình Hòa cười rồi chuyển đề tài, “Hôm qua pháo hoa ngoài nhà thờ rất đẹp, tiếc là em không xem được. Đúng rồi, cấp trên của em không sao rồi chứ?”.

“Xì, anh ta thì có làm sao được? Ngủ một giấc tỉnh dậy tiếp tục bắt nạt bọn em.” Nhắc đến Lạc Thiên, Giang Văn Khê lại thấy không vui, cảm nhận di động áp bên tai nóng rực lên, nhớ đến cảnh tối qua đang nói giữa chừng thì tắt máy, cô vội vàng bảo: “Không nói nữa, điện thoại nóng tai quá”.

“Ừ, vậy hôm khác mời em ăn cơm.”

“Em mời anh nhé.”

“Được, vậy anh ngồi đợi điện thoại của em.”

“Vâng, bye bye.”

“Bye bye.”

Cúp máy, Giang Văn Khê vui vẻ ngân nga bài hát, dè dặt gấp tờ giấy lại, đang định đặt cùng với chiếc giày pha lê vào lại trong hộp thì bỗng ánh sáng trước mặt tối lại. Một bóng đen cao to chắn lấy ánh đèn trên đầu, cô trông thấy ai kia lúc nãy bị nhắc đến trong điện thoại đang sa sầm mặt mày đứng trước mặt mình.

“Tổng... giám đốc Lạc, anh vẫn chưa về sao ạ?”, cô run giọng hỏi.

“Ừ”, Lạc Thiên chỉ khẽ hừ một tiếng rồi quay lại văn phòng.

Chết... chết thật, sắc mặt anh sa sầm như thế, chắc không phải ban nãy nghe cô nói xấu chứ? Cô phải đi ngay, nếu không với tâm lý thù dai lại thích trả thù của anh, không biết còn muốn dạy dỗ cô thế nào. Cô vội vàng cúi xuống dọn dẹp đồ đạc. Đúng lúc một tay xách túi, tay kia cầm hộp quà, định bay ra khỏi văn phòng thì giọng nói lạnh lẽo của Lạc Thiên lại vang lên sau lưng: “Đợi lát nữa hãy đi, giúp tôi gỡ cái này đã, ngay và luôn!”.

“A?” Một giọt mồ hôi lạnh cực lớn lăn qua tim Giang Văn Khê. Rất cuộc, cô vẫn chậm một bước. Đối diện với boss mặt lạnh, cô chỉ có thể ngoan ngoãn quay về bàn làm việc. Còn may, ở đó chỉ có một trang giấy, trong mười phút chắc có thể làm xong.

Lạc Thiên di chuyển một chiếc ghế ngồi xuống đối diện bàn làm việc của Giang Văn Khê, mắt nhìn chăm chăm hộp quà xinh đẹp bên tay trái của cô. Lúc nãy chỉ là tình cờ đi ngang, nhưng lại trùng hợp để anh nghe thấy ngọn cỏ gần hang đang nghe điện thoại.

Ngọn cỏ gần hang này hoàn toàn không biết cô nàng khi nghe điện thoại, giọng nói dịu dàng nhường nào, nũng nịu đến nhường nào, ngay cả lúc oán trách người khác cũng giống như đang làm nũng vậy. Lúc nãy trong tay cô cầm một thứ sáng lấp lánh giống pha lê, chẳng qua là một món đồ pha lê, có đáng cho cô vui đến thế không? Lại còn nũng nịu trách móc người khác nữa? Anh bắt nạt cô khi cô mới ngủ dậy hay sao? Nếu muốn bắt

nạt cô thì cô còn có thể vô sự yên ổn ngủ cả ngày trong văn phòng của anh được hay không?

Cũng không rõ bản thân đang có tâm lý gì, thực ra tờ giấy ấy vốn có bản điện tử, anh phát hiện ra chỉ có một từ sai mà thôi, thế nhưng lại để anh nghe được câu ấy và nhìn thấy cô nàng đang cười ngốc nghếch với món đồ pha lê kia nên không kìm được bắt cô gõ lại.

Bắt nạt chứ gì? Biết rõ là bị bắt nạt mà còn không dám giận, không dám nói, xem ra vẫn chưa đủ. Vậy thì như cô mong muốn, bắt nạt cô cho biết!

Boss đang ngồi trước mặt, trong phạm vi tầm nhìn luôn có thể trông thấy nên Giang Văn Khê rất căng thẳng.

Một ngày không ăn uống gì, lúc này, bụng đói, dạ dày rỗng không.

Cô không rõ vì bản thân đói đến nỗi không có sức lực, hay là vì cảm giác bị đè nén khi đối mặt với Quý Tóc Bạc quá mạnh, mà ngón tay gõ bàn phím của cô cứ không nghe lời, liên tiếp gõ sai mấy chữ.

Trong văn phòng tĩnh lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy hơi thở, len lén nhìn một cái, Quý Tóc Bạc đang lật giở một quyển tài liệu, bất giác thở phào nhẹ nhõm. Một lúc sau, cô giao tờ giấy đã được gõ lại cho anh, chỉ thấy anh hừ lạnh một tiếng rồi quay người trở về văn phòng.

Cô bĩu môi, cầm túi và hộp quà chạy như bay ra khỏi văn phòng, vừa ra ngoài bỗng nghe bên trong vẳng ra một giọng nói dụi dàng: “Cả ngày cô chưa ăn gì, nhớ đi ăn trước!”.

Không biết là ảo giác của chính mình, hay là lỗi tai có vấn đề, Quý Tóc Bạc quan tâm tới cô?!

Giang Văn Khê rùng mình ớn lạnh.

Có lẽ đói cả ngày, về đến nhà, Giang Văn Khê ra sức ăn thật nhiều, đến khi không đi nổi nữa nằm lăn ra giường, ngấn ngơ nhìn chiếc móc khóa giày pha lê.

Cố Đình Hòa tặng cô một thứ có ý nghĩa đặc biệt như thế, cô nên tặng anh cái gì đây? Nhưng, nếu cô tặng lại quà cho anh, có nghĩa là cô đã chấp nhận anh?

Vấn đề này khiến cô rất bối rối.

Xoay người lại, ánh mắt liếc thấy máy vi tính đối diện, bất giác nhớ lại chuyện Quý Tóc Bạc cố ý hành hạ cô khi tan sở.

Tốt bụng lại không được báo đáp!

Qua chuyện hôm qua và hôm nay, cô đã rõ mấy chân lý quan trọng: Thứ nhất, boss mãi mãi không xứng đáng được thương hại cho dù boss đã đặt nửa chân vào quan tài; thứ hai, đừng tự cho rằng mình đã nắm được nhược điểm của boss, lúc nào nó cũng có thể biến thành nhược điểm của bạn; thứ ba, đừng tốn một xu nào cho boss, lúc nào cũng có thể mất tiền vô ích; thứ tư, đừng bao giờ nói xấu boss, vì tai anh ta rất dài.

Ngồi máy tính, cô lại tính toán gần nửa giờ đồng hồ, nhìn số liệu trên đó mà lòng đau như cắt.

Chẳng qua là ngủ một ngày trên sofa của anh mà thôi, huống hồ là của công ty cấp cho, chứ có phải khách sạn năm sao đâu, mà lại còn trừ tiền của cô. Quý Tóc Bạc này sao có thể đối xử với ân nhân cứu mạng như thế, biết sớm thì cô đã cho anh sốt chết quách đi rồi.

Còn nữa, nói bằng giọng ra lệnh bắt cô phải đổi nhãn hiệu kẹo cao su.

Ôi trời, sao cô lại xui xẻo như thế, sao lại gặp một boss như thế chứ.

Tục ngữ nói, không bùng nổ trong im lặng, mà là biến thái trong im lặng. Nhưng, đến bao giờ cô mới có thể “biến thái” một lần, “cung kính đáp trả” lại anh? Khao khát này khó mà thực hiện trong thời gian ngắn.

Lại nhớ ngày mai phải đến bộ ly cà phê cho Tiểu Lương phòng Kế hoạch, tâm trạng cô càng đau khổ. Thờ một hơi dài, cô kéo chăn lên, quyết định cuối tuần này rủ Lý Nghiên dạo phố, cô đã hỏi thăm được chỗ mua bộ ly cà phê đó từ chị Nghiêm. Với cái lưỡi dẻo quẹo của Lý Nghiên, cho dù cửa hàng không giảm giá thì Lý Nghiên cũng có cách để cửa hàng bán rẻ cho cô.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Không Phải Gian Tình Mà Như Gian Tình

Nếu tìm một người đàn ông yêu chiều mình thì chỉ ít, khi bất lực nhất, đau khổ nhất, vẫn sẽ có một lồng ngực để mình có thể dựa dẫm. Lúc vui vẻ có thể ôm anh ấy cười tươi, lúc đau khổ có thể ôm anh ấy khóc, cho dù là bôi hết nước mắt nước mũi lên người anh ấy, anh ấy cũng không chau mày tí nào, sẽ ôm và an ủi mình...

Hôm sau vừa đến công ty, Giang Văn Khê lập tức cảm thấy bầu không khí có phần kỳ quặc, ai nhìn thấy cô cũng nở nụ cười rục rờ tươi rói, chào hỏi rất nhiệt tình, có người thậm chí còn thêm một câu “Xin hãy quan tâm tới tôi nhiều hơn”.

Quan tâm cái gì? Một nhân viên quen như cô thì có thể quan tâm gì chứ?

Suốt buổi sáng, cô chỉ có thể nhe răng cười giả lả.

Cô biết ngay mà, văn phòng tổng giám đốc không phải nơi ngủ ngon được.

Giờ ăn trưa càng đau đầu hơn, vốn dĩ những người ngồi trước mặt cô đang yên đang lành, trông thấy Lạc Thiên xuất hiện trong nhà ăn thì đều chủ động nhường chỗ đối diện với cô.

Cũng may mà Lạc Thiên chỉ liếc nhìn chỗ trống ấy rồi bê khay, bước những bước thanh lịch đến vị trí cuối cùng gần cửa sổ, ngồi xuống.

Mọi người đều xì xầm khiến cô rất ngượng.

Cô than thở trong bụng, lần này các bà tám không nghĩ gì nữa chứ? Nhưng trong chớp mắt, chị Lưu, nhà vô địch buôn dưa lê phòng PR đã vỗ

vai cô, vẻ mặt an ủi: “Tiểu Giang, đàn ông đều thế cả, sĩ diện lắm, rất coi trọng công tư phân minh trong công ty, lát nữa tan sở thì muốn sao cũng được. Đừng để tâm quá”.

Cái quái gì thế này? Có gì mà để tâm chứ, cô còn cầu cho anh đừng ngồi đối diện mình, nếu không bữa trưa này chẳng thể ăn nổi.

Cô đang định mở miệng thì mấy người xung quanh lại vây lấy, huyền thuyên truyền thụ cho cô về bí quyết “chế ngự đàn ông”, hai miếng xương cá trong miệng cô không kịp nhả ra, mắc kẹt giữa cổ họng, khó chịu muốn chết.

Khó nhọc đấu tranh mãi cuối cùng mới nuốt được miếng xương cá xuống, nhưng tâm trạng vui vẻ của bữa ăn đã biến mất. Nhân cơ hội, cô giả vờ đau khổ tiếc nuối, để an toàn tính mạng, cô bất đắc dĩ phải gạt lệ chào tạm biệt các đồng nghiệp.

Mấy hôm liền cô rất bực bội, ngay cả chị Nghiêm thấy cô, thỉnh thoảng cũng nở nụ cười mờ ám.

Cũng tại cái tên đáng ghét trong kia, làm gì mà lại bế cô vào văn phòng để ngủ chứ, thà vứt cô lên ghế của cô còn hơn.

Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến cuối tuần, Giang Văn Khê hẹn Lý Nghiê đến thẳng trung tâm mua sắm vàng bạc quốc tế X ở trung tâm thành phố.

Lý Nghiê vừa vào trung tâm đã không đi nổi, chỉ thiếu điều nhảy bổ vào những nhãn hiệu quốc tế đầy chữ tiếng Anh.

Đây là nơi tiêu tiền cao cấp nhất thành phố N, trước kia Lý Nghiê cứ thích kéo cô đến đây dạo bộ, nói là dù không có tiền mua cũng có thể cảm nhận được mùi vị của kẻ có tiền, chọn vài bộ quần áo mình thích, xoay vài vòng trước gương, thỏa mãn ham muốn không có tiền nhưng vẫn mặc được

hàng hiệu của bản thân, sau đó cao ngạo ném trả lại cho các cô gái bán hàng, ai biết được bạn có tiền hay không.

Nhưng mỗi lần nhìn số tiền trên móc áo, cô chẳng có sức để cầm những món đồ cao cấp kia nữa, lúc nào cũng bị dọa cho bàng hoàng đến nỗi giống như một mảnh linh hồn, trôi dạt dờ ra khỏi cửa trung tâm mua sắm.

Lần này, cô ra sức kéo Lý Nghiên đang mãi mê ngắm quần áo để đến khu gồm sứ cao cấp ở tầng sáu.

“Ôi, cậu đúng là đủ trò, mực mà cũng xem là cà phê để cho boss uống, còn hại anh ấy mất mặt trước bao nhiêu người.” Lý Nghiên choàng ôm bạn, không ngừng thở dài, “Anh ấy không đuổi cậu ngay thì đúng là do cậu tốt số tu may đời đó, cũng may là biết đường vứt cái ly kia đi.”

Cô tỏ vẻ ấm ức: “Làm sao tớ biết người hâm mộ của anh ta có mặt ở khắp nơi cơ chứ”.

“Có mặt ở khắp nơi? Cậu bưng cà phê mà cũng không biết người thử, nhìn thử hả?”

“Tớ có người, có nhìn mà, nhưng trong phòng trà toàn mùi cà phê, làm sao tớ nghĩ nhiều được, lúc đó cảm thấy kỳ quặc, nhưng nghĩ lại thấy thật quái dị của anh ta quá nhiều, không chừng trên đời này lại có cà phê mùi mực cũng nên.”

“Cà phê mùi mực á? Haizzz, tớ phục cậu rồi”, Lý Nghiên lắc đầu, cô đã mất hẳn niềm tin với Giang Văn Khê.

Cuối cùng cũng đến khu gồm sứ, Giang Văn Khê tìm mãi rốt cuộc cũng thấy ly cà phê đó, khi liếc bảng giá cô há hốc mồm khẽ kêu lên: “Trời ơi, một cái ly thêm một cái đĩa đi kèm, thế mà đến... đến... ba trăm bốn mươi tám tệ?”.

Cuối cùng cô đã hiểu tại sao Tiểu Lương mất bộ ly ấy lại khóc trời gọi đất như thế, chẳng qua chỉ là một bộ ly cà phê mà còn nhiều hơn tiền lương làm mười ngày của cô.

“Ở đây xem như là rẻ rồi, bên kia còn có thứ đắt hơn.” Lý Nghiên quay đi tìm cô gái bán hàng ở quầy đó.

Giang Văn Khê lại liếc nhìn món đồ đắt hơn ở hàng bên cạnh, chỉ là hoa văn bằng vàng nhiều hơn một chút mà lại những tám trăm tệ một cái.

Kẻ lắm tiền đúng là tạo nghiệt, ly uống cà phê cũng đắt như vậy, cứ mua một chiếc ly sứ mấy tệ uống như cô chẳng phải là được rồi sao.

Lý Nghiên như đi guốc trong bụng cô, ném lại một câu: “Cuộc sống chất lượng cao, phẩm vị chất lượng cao!”.

Qua nửa tiếng “sát phạt”, Lý Nghiên không những khiến cô gái bán hàng tìm ra thẻ VIP để giảm cho mười hai phần trăm, mà còn buôn chuyện đùa giỡn với nhân viên tiếp thị của hãng đó đang làm cuộc khảo sát thị trường, cuối cùng chắc giá giảm hai mươi phần trăm.

Giang Văn Khê không thể không khâm phục Lý Nghiên, với tư chất của cô có sống thêm một trăm năm nữa cũng không đạt đến “cảnh giới” như vậy.

Đang định thanh toán thì cô bỗng nhớ đến Cố Đình Hòa, thế là hỏi cô gái bán hàng: “Mua hai bộ thì có thể giảm thêm không?”.

“Cậu định nâng cao chất lượng cuộc sống bản thân à?” Lý Nghiên tò mò, nhưng thấy Giang Văn Khê lắc đầu thì càng hiếu kỳ hơn, “Tặng ai đấy?”.

“Nghiên Nghiên, cậu bảo tớ có cần mua một bộ tặng cho Cố Đình Hòa không? Cậu biết là hai hôm trước, anh ấy tặng tớ một chiếc móc chìa khóa

giày pha lê mà.”

“Cậu thích người ta à? Người ta tặng cậu pha lê thì cậu tặng lại ly cà phê, thế cậu định quen anh ấy hả?”

“Thích? Quen?” Cô nghĩ ngợi, có thể xem là cô thích anh, chí ít ấn tượng về anh rất tốt, chí ít thì anh cũng ăn đứt những người theo đuổi cô trước kia, và cả Quý Tóc Bạc vừa đẹp trai vừa lắm tiền nữa, anh lịch sự lại khiêm nhường, quan trọng nhất là anh và cô có thể trò chuyện ăn ý, lúc ở cạnh anh vừa thoải mái vừa nhẹ nhõm, vô cùng dễ chịu.

“Không nói được thì là thích rồi.”

“Không phải, tớ không nói rõ được, nhưng tớ thấy anh ấy khiến người ta có cảm giác rất bình thản và dễ chịu, anh ấy cũng rất chu đáo ân cần với tớ. Tớ chỉ cảm thấy sống một mình hơi mệt, có lẽ tìm một người để yêu chiều mình thì chắc sẽ không mệt đến thế.” Cô buông ly cà phê xuống.

Từ sau khi cha mẹ và cậu qua đời, bỏ lại một mình cô đơn độc không nơi nương tựa trên thế gian này, rất nhiều lúc cô đơn quạnh quẽ, muốn khóc lóc kể lể nhưng ngay đến một bờ vai để tựa vào cũng không có. Lúc vui chẳng ai sẻ chia, lúc đau khổ khó khăn cũng chẳng ai san sẻ, lúc ốm đau cũng không ai chăm sóc hỏi han.

Cô vẫn nhớ như in mùa hè năm thứ ba đại học, hôm ấy cô bệnh đến mức không có cả sức leo lên lầu, cô thật sự phải dùng hai tay để bò lên cầu thang, nằm vật trên giường và sốt cao, lúc muốn uống nước cũng chẳng có nước mà uống, bụng đói cũng chẳng có cơm mà ăn, có lúc cô thậm chí còn nghĩ, nếu cô cứ chết như vậy thì cũng chẳng ai biết, người khóc thương cô chỉ có mỗi Lý Nghiên mà thôi.

Nếu tìm một người đàn ông yêu chiều mình thì chí ít, khi bất lực nhất, đau khổ nhất, vẫn sẽ có một lồng ngực để mình có thể dựa dẫm. Lúc vui vẻ có thể ôm anh ấy cười tươi, lúc đau khổ có thể ôm anh ấy khóc, cho dù là

bôi hết nước mắt nước mũi lên người anh ấy, anh ấy cũng có thể không chau mày tí nào, sẽ ôm và an ủi mình...

Lý Nghiên thấy cô đứng bất động mãi thì biết cô lại đang nghĩ ngợi lung tung. Lý Nghiên hiểu nỗi khổ của cô, cha mẹ đều mất, một mình sống trên đời này, vừa khó nhọc vừa cay đắng, có lẽ tìm một người đàn ông để nương tựa là đúng.

Cô vỗ vai Giang Văn Khê, nói: “Haizzz, nói đi nói lại thì Tiểu Cố quả là rất tốt, xứng đáng là một đối tượng để suy nghĩ, lại có lòng với cậu, cậu ở bên anh ấy cũng không thiệt thòi. Nhưng tớ vẫn phải nói, nhớ đến cậu của cậu là tớ lại thấy không yên tâm, dù sao cậu cũng biết là công việc của anh ấy thường xuyên không về nhà đến mấy ngày mấy đêm, hơn nữa còn phải phập phồng lo sợ nữa”.

“Thực ra, đa phần là tớ thấy tớ không xứng với anh ấy, hiện giờ chỉ là một mình tớ nghĩ hay ho như thế, đến một ngày nào đó, anh ấy nhận ra tớ là người vô dụng thì không chừng sẽ tránh xa tớ ngay”, Giang Văn Khê nhớ đến mối tình ngắn ngủi hơn cả thỏ vẩy đuôi thời đại học.

“Vớ vẩn, dáng vẻ này của cậu là có thể khơi dậy ham muốn bảo vệ của đàn ông nhất đấy, nếu tớ là đàn ông thì căn bản không tới lượt Tiểu Cố đâu”, Lý Nghiên ôm chặt lấy cô.

“Phì...”

“Thật đấy, cậu không biết trước kia mỗi lần nghỉ hè về nhà, tớ ghen tỵ đến chết với cậu à, bao nhiêu chàng trai theo đuổi, muốn bảo vệ cậu, mà chẳng ai có suy nghĩ bảo vệ tớ gì cả.”

“Cậu lại nữa rồi.” Cô lườm Lý Nghiên, mấy anh chàng đó về sau khi tiếp xúc với cô thì cảm thấy cô vừa ngô nghê vừa vô vị, cuối cùng đều chạy dài.

Lý Nghiê n cười khê: “Có mua nữa không?”.

“Có.” Cô gật đầu, dù tương lai thế nào thì người ta đã tặng quà Giáng Sinh rồi, cô đương nhiên không thể bất lịch sự đư ợc.

Trả tiền xong, xách hai hộp quà, hai người lại tiếp tục lượn lờ.

Chỉ cần có người bạn thân ân cần là Lý Nghiê n ở cạnh, cô sẽ mãi mãi không cảm thấy cô đơ n.

Càng cuối năm thì ngành xây dựng càng đ ồng băng, nhưng lại là thời đi ểm ti ệt tùng liên tục, ngay cả cuối tuần cũng không yên tĩ n n ổi.

Lạc Thiên đã không đ ếm n ổi anh phải đi tiếp khách hàng bao nhiêu đ êm rồi. Làm trong ngành của họ, nếu không có khả năng uống rư ợu thì rất thua thiệt.

Rư ợu là thứ xuyên ru ột.

Cho dù là rư ợu cao cấp đắt tiền thì uống vào bụng cũng vẫn khó chịu.

Khó khăn lắm mới thoát đư ợc khỏi đám s ầu rư ợu n ổi rư ợu như nước lã ấy, Lạc Thiên lặng lẽ đ ừng ngoài hành lang ch âm một đi ều thuốc, tiện tay chà xát gò má nóng hực, dập tắt thuốc rồi đi về phía nhà vệ sinh.

Khi nhìn thấy thông báo dán trên cửa rằng nhà vệ sinh tầng này đang sửa chữa, không kìm anh đư ợc rửa một tiếng, quay người đi về phía cầu thang xuống tầng một.

Nhà hàng cao cấp, trang trí cực hào nhoáng, không khí sang trọng, lối đi rộng rãi, nếu có thể phát hiện ra cảnh tượng chen chúc xô đ ẩy thì trừ phi là ngôi sao nào đó có mặt. Nhưng cảnh n áo nhiệt đó rõ ràng không giống chút nào với cảnh chen chúc trên lối đi hướng đến nhà vệ sinh lúc này.

Lạc Thiên nhìn lối đi phải cố gắng chen lấn mới có thể qua được, cau mày.

Có chuyện gì mà đáng để bao nhiêu người xúm xít lại thế này?

Anh hơi bực bội, đang định quay đi thì bỗng nghe một giọng nữ quen thuộc vang lên: “Tôi không đánh anh ta, tôi thật sự không...”.

Giọng nói yếu ớt dịu dàng, trong sáng ngây thơ, ngoài ngọn cỏ gần hang kia thì anh không tìm đâu ra người thứ hai nữa.

“Cô đúng là nói dối không chớp mắt!”

Theo tiếng gầm gừ của một người đàn ông, cuối cùng anh đã nhìn rõ cô gái đó, đúng là ngọn cỏ gần hang!

Cô đang đứng đối diện một người đàn ông to béo, không ca lắm, mặt đỏ gay vì rượu, ánh mắt hung tợn. Người đó anh biết, là Lý Đại Hải, giám đốc công trình của tập đoàn xây dựng X, có hai sở thích trên đời là phụ nữ và rượu.

Anh nhíu mày, đưa tay lên xem giờ, muộn thế này rồi mà ngọn cỏ ngốc nghếch ấy lại có mặt ở đây, còn chọc tới loại người đó.

“Phiền cho qua một chút”, đẩy đám người ra, anh vội vàng tiến đến chỗ cô.

Quản lý đại sảnh nhà hàng lựa lời khuyên nhủ: “Giám đốc Lý, ở đây có quá nhiều người, chúng ta đến văn phòng nói chuyện được không?”.

“Không được, đây là hiện trường đầu tiên, phải giải quyết ở đây”, Lý Đại Hải trợn con mắt bị đánh rất đau lên, kiên quyết nói.

Quản lý đại sảnh nhà hàng giật giật khóe môi, hiện trường đầu tiên, vị này xem phim Thám tử của đài TVB nhiều quá rồi.

“Hiện giờ mắt tôi đau như vậy mà con ranh này không chịu nhận. Không nhận cũng được, vậy tôi sẽ đấm cho cô một cú”, Lý Đại Hải giơ nắm đấm lên định đánh Giang Văn Khê.

Khi bàn tay của Lý Đại Hải chưa kịp chạm vào người Giang Văn Khê, Lạc Thiên đã kịp thời đẩy cô ra sau mình, giọng lạnh tanh: “Giám đốc Lý, xảy ra chuyện gì mà anh nổi giận thế?”.

Anh chú ý thấy mắt trái của Lý Đại Hải xanh tái, cau mày, quay sang nhìn cô gái nấp sau lưng mình, lại nhìn thấy một cảnh thảm hại, trong phòng đầy những mảnh vỡ gốm sứ, mà những mảnh vỡ đó hình như rất quen mắt.

Quản lý thấy Tổng giám đốc Lạc của Giang Hàng thì lập tức thở phào: “Tổng giám đốc Lạc, tình huống là thế này, Giám đốc Lý bảo cô gái này đã đánh ông ấy, còn cô gái này thì kiên quyết nói là không phải”.

Tình huống đơn giản như thế.

“Tổng giám đốc Lạc, tôi thật sự không đánh ông ta...”, Giang Văn Khê kéo áo anh, về mặt vô tội.

Khóe môi Lạc Thiên giật giật, thầm nghĩ: Cô gái này chắc không phải là đánh người xong lại quên đấy chứ?

“Cái gì mà không đánh tôi? Anh nhìn mắt tôi này.” Lý Đại Hải nhìn vào gương, chỉ vào con mắt bên trái, rõ ràng xanh tím một vòng, sau đó lại chỉ vào Giang Văn Khê nấp sau lưng Lạc Thiên, gầm lên: “Con ranh chết tiệt này ra tay nặng như thế, nói cho cô biết, hôm nay nếu cô không nói cho êm tai tôi thì cô đừng mơ ra khỏi đây”.

Lạc Thiên đưa tay tóm lấy nắm đấm vung vẩy loạn xạ của Lý Đại Hải, bình thản kéo xuống rồi mỉm cười: “Giám đốc Lý, cô gái này là nhân viên

công ty tôi, xin hãy nể mặt tôi, chúng ta có chuyện gì thì tìm một phòng riêng để nói”.

Nghe Lạc Thiên nói, quản lý nhà hàng cũng lựa lời: “Đúng thế, giám đốc Lý, ở đây quá nhiều người, hay là chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để ngồi, được không ạ?”. Ánh mắt quản lý nhìn rất lâu cô gái gây chuyện đang nấp sau lưng Tổng giám đốc Lạc, nhận thấy một chút gì đó lạ kỳ, thực ra anh ta rất muốn nói với Lạc Thiên rằng, cô gái này nom rất yếu đuối, làm sao có thể đánh Giám đốc Lý được.

“Được, hôm nay Lý Đại Hải này nể mặt anh đấy, Lạc Thiên.”

Quản lý thầm vượt mồ hôi, xem như đã mời được Giám đốc Lý say khướt này đi chỗ khác, phải biết rằng nhà vệ sinh cũng là bộ mặt của nhà hàng chứ.

Tìm một gian phòng, mọi người đều ngồi xuống, Lý Đại Hải mắng nhiếc Giang Văn Khê gần mười phút. Giang Văn Khê co rúm người nấp sau Lạc Thiên, gục đầu, không dám nói câu nào.

Lúc này di động của Lạc Thiên đổ chuông, những người ở phòng trên kia thấy anh biến mất hơn hai mươi phút, tưởng anh bỏ chạy giữa đường nên gọi điện giục về.

Lạc Thiên lấy lý do nghe điện thoại, ra ngoài giải thích với những người trên kia.

Nhân cơ hội đó, anh tìm phục vụ nhà hàng để tìm hiểu sự việc, mới hiểu thì ra là Lý Đại Hải uống say nên định giở trò với một cô gái phục vụ, lại đụng trúng Giang Văn Khê đi ngang qua. Đồ trong tay cô văng ra, vỡ tan tành. Giang Văn Khê quỳ xuống nhìn những mảnh vỡ ngổn ngang, nổi giận đứng lên rồi dấm cho Lý Đại Hải một cái. Lý Đại Hải không thể buông tha cho cô, sau đó hấn gây chuyện lớn như vậy. Nhân viên phục vụ kia thấy sự

việc nghiêm trọng, lại không dám đắc tội với khách quen của nhà hàng là Lý Đại Hải nên đành bỏ trốn khỏi đó.

Một nhân viên phục vụ khác chứng kiến toàn bộ sự việc nói rằng, Giang Văn Khê vốn đang hung dữ thì không biết vì sao lại không nhận là đã đánh Giám đốc Lý, mới có việc xảy ra sau đó.

Hiểu ra ngọn nguồn sự việc, Lạc Thiên đại khái cũng biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, anh có thể chắc chắn con mắt gấu trúc kia của Lý Đại Hải là nhờ “phúc” của Giang Văn Khê. Nhớ lúc đầu anh bị cô tát một cú, sau đó cũng đau rất lâu, lực tay của cô gái ấy, anh hiểu rõ.

Quay lại gian phòng đó, thấy Lý Đại Hải đang lờng lộn, nếu không phải quản lý đại sảnh ngăn lại thì đã chồm đến xé nát Giang Văn Khê ra rồi.

Anh hẹn Lý Đại Hải ra nói chuyện riêng, chuyện Lý Đại Hải giở trò với cô phục vụ, anh không nói rõ, tiền thuốc men và bồi thường tổn thất cho ông ta đều do anh chi trả.

Lý Đại Hải sau khi tỉnh rượu cũng hiểu chuyện xấu này không nên để lan rộng, nhận lời nể mặt anh mà tha cho Giang Văn Khê.

Qua một tiếng đồng hồ hòa giải, trong phòng chỉ còn lại Lạc Thiên và Giang Văn Khê.

Dưới ánh đèn vàng, sự trầm mặc bao phủ hai người.

Lạc Thiên khoanh tay, nhìn chăm chăm Giang Văn Khê vẫn đang sục sịt.

“Người đó thật sự không phải do tôi đánh...”, Giang Văn Khê nức nở, khẳng định rằng cô không đánh Lý Đại Hải kia, “Tôi thật sự không đánh ông ta...”. Cô vốn định về nhà, chỉ trùng hợp đi qua nhà hàng này, vì gấp rút quá nên tìm vào nhà vệ sinh, làm sao có thể tự dưng đánh người được.

Lạc Thiên nhíu mày, im lặng mấy giây rồi nói gọn: “Giang Văn Khê, chẳng lẽ cô không nhận ra bản thân cô rất có vấn đề sao?”.

Nước mắt đầm đìa, Giang Văn Khê bần thần ngẩng lên nhìn anh, sục sịt: “Có... có vấn đề gì?”.

Ánh đèn đỏ vàng giao nhau, chiếu lên gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt của cô càng khiến cô trở nên vô tội và đáng thương hơn.

Lúc này rồi mà cô vẫn kiên quyết như thế, khiến Lạc Thiên tức tối nghiến răng: “Giang Văn Khê, chẳng lẽ cô không nhận ra, trong một tình huống đặc biệt nào đó, cô sẽ làm những việc khác hẳn hành vi bình thường của cô?”.

“Gì cơ?”, cô nắc lên, mở to mắt, nhìn anh vẻ khó tin.

Anh nhìn cô vẫn đang nắc nghẹn nhưng gương mặt toát lên vẻ ngạc nhiên, có phần không nhẫn tâm nhưng anh đành phải nói: “Cô không cần trừng mắt với tôi, ít nhất lần này là lần thứ tư tôi phát hiện ra cô không bình thường. Lần đầu là trong hôn lễ của Châu Thành, tôi cưỡng hôn cô, cô đã tát cho tôi một cái; lần thứ hai, bảo cô đưa catalog mẫu vật liệu tường, cô lại cầm nó ném vào đầu tên cướp giật; lần thứ ba, sáng hôm Giáng Sinh, cô dạy dỗ một tên đàn ông khốn nạn trước cửa thang máy. Ba lần đều do tôi tận mắt chứng kiến. Tối nay tuy tôi không nhìn thấy cô đánh Lý Đại Hải, nhưng với hành vi trước đây của cô, tôi hoàn toàn có lý do tin lời ông ta nói là sự thực, đồng thời tôi đã tìm ra cô nhân viên phục vụ kia để chứng minh việc này, mắt phải của Lý Đại Hải chính xác là do cô đánh bầm tím như vậy. Bốn lần, nếu thêm buổi tối ở quán bar là năm lần, sau mỗi lần như vậy cô đều viện cớ không phải do cô làm để trốn tránh trách nhiệm, chẳng lẽ cô thật sự không nhận ra bản thân có vấn đề?”.

Nghe anh nói xong, sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt bình thường tràn đầy sự linh hoạt bây giờ rất hoang mang, mặt đờ đẫn nhìn thẳng phía trước,

không lâu sau, những giọt nước mắt trong veo lăn theo gò má rơi xuống đất.

“Giang Văn Khê, tôi đề nghị cô đến khám ở bác sĩ não khoa, hoặc đến bác sĩ tâm lý cũng được.”

Anh chưa nói xong, nước mắt cô đã dâng lên hết như một dòng suối, rồi cứ thế mà khóc thật to.

Anh hoàn toàn không ngờ lời của mình lại mang đến kết quả như vậy, anh cắn răng thầm rửa một tiếng, rút mấy tờ khăn giấy trong hộp kế bên đưa cho cô: “Có gì thì cô cứ từ từ nói, khóc cái gì?”.

Giang Văn Khê như không nghe lời anh nói, nước mắt cứ như chuỗi trân châu bị đứt dây rơi xuống, càng lúc càng nhiều như đang phải chịu một nỗi tủi thân kinh khủng lắm.

Anh rút tay lại, cảm thấy bực bội khó tả, giọng bất giác cao lên vài phần: “Xin cô làm ơn đừng khóc nữa được không?! Có gì thì cứ nói ra đi chứ?!”. Sao phụ nữ cứ thích khóc thế nhỉ, có việc gì không thể nói mà cứ phải khóc mới được?!

Anh càng quát cô thì cô càng khóc dữ, như thế nước mắt không ngừng lại được.

Nhất thời, anh co chặt nắm tay nhìn cô vẻ bất lực, không biết phải làm sao chặn dòng nước mắt của cô lại, những lời định an ủi vừa đến miệng lại mắc kẹt ở cổ họng, không nói nổi.

Anh nghiêng răng, quay mặt đi, quyết tâm đợi cô khóc xong sẽ tiếp tục nói chuyện.

Nhưng kiên trì không đến mười giây, anh chịu không nổi tiếng khóc và nước mắt của cô, đành đầu hàng, cầm mấy tờ khăn giấy đứng lên, đến cạnh

cô rồi ngồi xuống, đưa tay ôm lấy cô, ấn cô vào lòng, khẽ khàng lau nước mắt cho cô.

“Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, có bệnh gì khó nói thì cô cứ nói ra đi.” Đôi mắt anh chưa bao giờ dịu dàng như thế, giọng nói trong vô thức cũng dịu dàng hẳn đi.

Giang Văn Khê áp vào ngực anh, nước nỡ không kiềm chế được: “Tôi thật sự... không phải cố ý... Tôi cũng thật sự không nhớ ra... từng đánh người... Nhưng tôi biết, tôi nhất định là có đánh... nhất định là có... hu hu hu...”.

“Ừ ừ, đừng khóc nữa, cô từ từ mà nói”, anh rất tự nhiên ôm lấy cô, khẽ vỗ lưng cô, giúp cô thở đều hơn.

Cô nấc lên mấy tiếng, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, một lúc lâu sau mới nói: “Do ông ấy làm vỡ hai bộ ly cà phê tôi mới mua hôm nay, hai bộ ly đó rất đắt, tổn của tôi hơn nửa tháng lương. Tên háo sắc đó giở trò với người khác, còn làm vỡ ly cà phê của tôi, tôi nhất thời giận quá nên...”.

Anh hơi nhíu mày, chẳng trách thấy những mảnh vỡ đó quen mắt như vậy, thì ra là cùng kiểu ly cà phê anh dùng. Cô gái gốc gác này mua ly cà phê đắt như vậy để làm gì? Chẳng lẽ cũng học theo những cô gái khác...

“Cô mua ly cà phê đắt như vậy để làm gì?”

“Lần trước hại anh uống phải mực, rất xin lỗi. Thực ra tôi mua ly cà phê là để đền cho Tiểu Lương, vì tôi sợ đồng nghiệp biết mình làm chuyện ngu ngốc nên đã lén vứt ly cà phê của cô ấy rồi, định lặng lẽ mua trả lại.”

“Cô cũng biết mình gốc à.” Anh hừ lạnh một tiếng, sau đó nói, “Cô cần bộ ly cà phê đó thì cứ nói thẳng với tôi là được, trong tủ của tôi còn mấy bộ mới tinh. Thứ Hai cô đến mà lấy.”

“...” Cô ngược lên, không dám tin.

Anh nhìn gương mặt đầm nước mắt và vẻ lúng túng của cô, nhìn kiêu gì cũng thấy rất mê hoặc, tim bỗng co rút mạnh, anh hơi bực bội rút mấy tờ khăn giấy trong hộp ra ấn vào mắt cô: “Lau nước mắt đi đã. Vì ly đã vỡ rồi nên cô đánh người ta, sau đó lại không thừa nhận, cô thật sự không nhớ hay là giả vờ quên?”.

“Tôi thật sự không biết, bây giờ tôi không nhớ nổi, nhưng sau đó sẽ dần dần nhớ ra. Lần này, tôi nghĩ có thể là do ly vỡ chẳng, âm thanh đó đã kích thích tôi...”

“Vậy hôm Châu Thành kết hôn là vì cô đã đụng vỡ đĩa của nhân viên phục vụ?”

Cô gật đầu.

“Quanh cô không ai phát hiện ra sự bất thường này à? Cha mẹ cô, bạn bè cô, chẳng lẽ không ai nhận ra?”

“... Có.” Tuy cô không nhớ toàn bộ quá trình cô ra tay đánh người, nhưng sau mỗi lần như thế, nhìn phản ứng của người khác, cô biết mình đã thật sự làm việc đó.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đặc biệt nhạy cảm với âm thanh, có lẽ là năm mười bốn tuổi, quá sợ hãi dẫn đến mất lý trí, sau khi nghỉ học một thời gian, thính lực hồi phục lại bình thường, cô trở nên rất nhạy cảm với âm thanh, thường xuyên nóng nảy.

Vốn là một người hoạt bát vui vẻ cũng trở nên im lặng kiệm lời.

Đến năm lớp Mười một, cha mẹ chẳng may qua đời, cô lại càng lặng lẽ hơn.

Sự việc cũng bắt đầu từ lúc ấy, chỉ cần nghe những âm thanh khác lạ hoặc gặp những việc khiến người ta bất bình, cô sẽ biến thành một người khác, biến thành một người có ý thức bảo vệ vô cùng mạnh mẽ.

Có quãng thời gian cấp ba, cô thường xuyên bị mời phụ huynh, vì thầy cô liên tục nghe các học sinh khác phản ánh rằng cô bắt nạt họ.

Ban đầu thầy cô cho rằng cô thường ngày ngoan hiền, không ai tin cô bạo lực với người khác, càng không tin cô có thể tay không đánh lại những cậu học sinh cao to, khỏe hơn cô nhiều lần.

Một lần, hai lần, ba lần... Dần dần tình huống bắt đầu kỳ lạ, thầy cô cũng rất nghi ngờ, áp lực từ phía các vị phụ huynh học sinh, bắt đầu dĩ đành khuyên cô chuyển trường.

Cô chuyển trường, nhưng tình huống tương tự lại xảy ra.

Trong lòng cô hiểu, cho dù cô không nhớ những việc đó, nhưng nhìn vẻ mặt sợ hãi của các bạn khi trông thấy mình, và cả những vết thương của những nam sinh đáng ghét từng bị cô đánh, cô biết đều là do chính cô làm.

Công việc của cha mẹ thường xuyên phải đi khảo sát ở các tỉnh miền núi, không liên lạc được, có lúc nửa năm đảo qua một lần, mỗi lần quay về đều mang theo những hình ảnh và tiêu bản bướm rất đẹp. Lần đó quay về tổ chức sinh nhật cho cậu, sau đó vì vấn đề tai của cô, lại chậm trễ gần một năm mới quay trở lại công việc cũ. Nhưng sau lần đó cô không còn nhìn thấy họ nữa.

Cô gần như lớn lên cùng cậu, sau khi cha mẹ qua đời, cậu cô gánh trọng trách chăm nom cô, tuy công việc của cậu rất bận nhưng tuyệt đối không lơ là với cô.

Từ nhỏ cô đã học võ với cậu, vì lý tưởng của cô là có thể trở thành một cảnh sát giống cậu mình. Trong lòng cô tràn ngập chính nghĩa, những nam

sinh cô dạy dỗ đều là những học sinh hư hỏng hay bắt nạt kẻ khác.

Cậu biết những việc đó là do cô làm thì rất tức giận, phạt cô quỳ ngoài cửa suốt đêm, đồng thời không cho phép cô học võ nữa. Hôm sau cậu ép cô đi khám bệnh, cuối cùng cô khóc lóc van xin cậu đừng đưa cô đến bệnh viện, vì cô không muốn bị người ta coi là bệnh nhân tâm thần phân liệt.

Vì cha mẹ qua đời, cô mãi chưa tìm ra cái gì để giải tỏa, khoảnh khắc ấy, cô đang cố giải tỏa nỗi đau thương trong lòng mình nên trong tiềm thức mới mô phỏng theo cậu...

Đến cổng bệnh viện, cậu thấy cô khóc đến không thở nổi, cuối cùng không nổi, lại đưa cô về nhà.

Cô khóc, thề thốt đảm bảo với cậu rằng cô nhất định sẽ học cách kiểm soát bản thân, không bao giờ ra tay đánh ai nữa. Lúc này, cậu mới miễn cưỡng đồng ý không đưa cô đến bệnh viện.

Sau việc đó, để khống chế bản thân, phần lớn thời gian là cô chơi một mình, cô găng cách xa các bạn, vì cô sợ nghe thấy âm thanh gì đó kích thích, lại có hành vi không tốt. Người bạn duy nhất chính là Nghiên Nghiên. Nhưng vì cô bị bệnh về tai phải nghỉ học một năm, Nghiên Nghiên đã học hơn cô một khóa. Về sau lên đại học, cũng chỉ có lúc nghỉ đông, hai người mới có cơ hội gặp nhau.

Dần dà, cô hiếm khi tái phát bệnh cũ, khi cậu qua đời trong lúc thi hành nhiệm vụ, cô ngồi trước bia mộ khóc rất lâu, cũng không thấy bất thường nhiều như quãng thời gian gần đây.

Rốt cuộc là cô bị sao vậy?

Chẳng lẽ do áp lực cuộc sống khiến cô không thể nào chịu đựng, mới lại xuất hiện tình huống này.

Nghe Giang Văn Khê kể xong, Lạc Thiên trầm tư. Bỗng có một nỗi buồn khó nói, tim anh đột nhiên thắt lại.

“Trước kia cô thất nghiệp bao nhiêu lần có phải do nguyên nhân này?” Lạc Thiên bỗng nhớ lại bạn cô khi nhiệt liệt đề cử cô, căn cứ vào tình hình lúc này thì thất nghiệp bao nhiêu lần cũng không phải là không có khả năng.

“Tôi không biết, có lẽ phải có lẽ không phải...” Đột nhiên cô căng thẳng ngẩng đầu lên, bất chấp tất cả, hai tay nắm chặt ngực áo anh không buông, run rẩy cuống quýt, “Tổng giám đốc Lạc, xin anh tin tôi, lúc tôi làm những việc đó thì thật sự là không có ý thức. Xin anh đừng đuổi tôi, tôi biết tôi ngốc, tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc. Lúc này phí thuốc men và bồi thường ông Lý kia, anh cứ trừ vào lương của tôi. Xin anh đừng đuổi tôi, cũng đừng nói cho người khác biết, tôi thật sự không muốn mất công việc này. Tôi cầu xin anh...”.

Giọng nói gần như van nài của cô cứ gõ vào tim Lạc Thiên, trong lòng anh, một cảm xúc khó tả dần dâng lên.

Chăm chú nhìn dáng vẻ đáng thương đó của cô, anh mím chặt môi, rút ra mấy tờ khăn giấy, khẽ giúp cô lau nước mắt, thở dài rồi dịu giọng: “Được, tôi nhận lời, nhưng cô có thể buông áo tôi ra không, ở đây không phải K.O, nếu cô làm hỏng nó thì tôi biết tìm áo ở đâu để thay đây?”.

Cô nhìn ngực áo anh, ở đó đã bị nước mắt của cô làm ướt một khoảng lớn, cô xấu hổ buông vạt tay ra, xin lỗi rồi rít: “Ôi, xin lỗi, xin lỗi...”.

“Đừng nói xin lỗi, lần sau cô uống ít nước đi là được.” Anh cúi xuống nhìn khoảng áo ướt đẫm, chau mày, cô nàng này nhiều nước mắt thật, cứ chảy mãi, cái áo này bị hủy hoại cũng kha khá rồi.

“A? Uống ít nước?”

“Cô mà uống nhiều hơn thì áo trên người tôi cũng quá bằng nhúng nước.”

Cô tưởng anh tức giận nên cuống lên: “Tổng giám đốc Lạc, xin lỗi, tôi không cố ý làm bẩn áo anh, nhưng lần này tôi có thể giúp anh giặt sạch, anh đừng bắt tôi đền nữa”.

Nếu cái áo này cũng mấy ngàn tệ thì đúng là giết chết cô đi. Nghĩ thế, cô nhanh chóng chụp lấy áo anh, chỉ muốn lột ngay nó ra, gói lại mang về, đưa đến tiệm giặt ủi.

Anh vội vàng tóm chặt đôi tay “có ý đồ” của cô, vẻ mặt hoảng sợ: “Cô muốn làm gì?”.

“Tôi... tôi...” Cô ngượng ngập rút tay lại, ngược lên nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm đang tỏ ra bất lực, gần như là mắt đối mắt, mũi đối mũi. Cô bỗng nhận ra mình đã quá gần anh, cơ thể gần như đeo trên người anh, rất ư là mờ ám.

Bỗng ngượng đến độ gò má cô đỏ ửng lên.

Cô căn môi, đang định đứng lên thì lúc này, “rầm” một tiếng, cửa phòng bị đẩy bật ra, một giọng nữ cao vút vang lên: “Khê Khê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Nghiên Nghiên!”, cô hoảng hốt quay lại, thấy cô bạn thân Lý Nghiên.

“Hai người... hai người...”, Lý Nghiên bất ngờ bắt gặp gian tình của bạn thân và cặp trên, thầm hú hét trong lòng, “Oh my God!!!”.

Cô vừa về đến nhà, tắm xong trở ra thì nghe di động réo mãi. Sau đó thấy Giang Văn Khê gọi, cô gọi lại mới biết cô nàng xảy ra chuyện, vội vàng chạy đến đây. Sợ Văn Khê thiệt thòi, cô còn kéo thêm bạn trai Hùng

Diệc Vĩ và Cố Đình Hòa đến cùng, ai ngờ lại thấy cảnh khiến người ta đau mắt như vậy. Tạo nghiệt!

Giang Văn Khê về mặt kính ngạc nhìn Cố Đình Hòa sắc mặt có phần tái nhợt đứng sau lưng Lý Nghiên, vôi vàng đứng dậy, cách Lạc Thiên hơn một mét, giả vờ vuốt lại phần tóc rối hai bên má.

Cô bỗng hoảng loạn, có cảm giác bị bạn trai bắt quả tang.

Sau cuộc trò chuyện cả tối với Lý Nghiên, cô quyết định đón nhận tấm lòng của Cố Đình Hòa, nhưng chỉ trong vài tiếng đồng hồ mà đã gặp phải chuyện hiểu lầm này, đúng là đau đầu.

Giang Văn Khê đứng dậy khiến Lạc Thiên bỗng thấy trong lòng trống vắng, như thiếu đi thứ gì đó, có một tích tắc lạc thần. Anh ngược lên nhìn Giang Văn Khê đang đỏ ửng mặt, lại nhìn ba người đứng ngoài cửa, bỗng thấy không vui.

“Nếu bạn cô đã đến thì về sớm đi.” Anh đứng dậy đi ra cửa, nhìn Cố Đình Hòa một cái, đôi mày nhíu lại, quay người nói với Giang Văn Khê bằng giọng nói rất lạnh nhạt: “Về khoản thuốc men và bồi thường cho Lý Đại Hải thì công ty ứng trước, mỗi tháng trừ vào tiền lương của cô”.

Nói xong anh đi ra ngoài, biến mất ở đầu hành lang.

Sự lạnh nhạt bất ngờ của Lạc Thiên khiến Giang Văn Khê rất hoang mang khó hiểu.

Rõ ràng lúc này anh không như thế, sao trong chớp mắt đã như biến thành người khác, chẳng lẽ anh cũng giống cô? Nhân cách phân liệt...

Lý Nghiên chồm đến trước, kéo Giang Văn Khê đang đứng đờ người: “Đại tiểu thư ơi, chẳng phải cậu về nhà rồi sao? Sao lại chạy đến nhà hàng đánh người?”.

“Tại cậu chứ ai, lần nào đi với cậu, cậu đi vệ sinh toàn chọn nhà hàng cao cấp, tớ đang đi ngang nên quen, thế là vào thôi.”

Lý Nghiên vò đầu, tỏ ra suy sụp: “Tại tớ? Bao năm nay, tớ đi vệ sinh có ra tay đánh ai không?”.

“Làm sao tớ biết lại gặp phải tên háo sắc giờ trò với cô phục vụ, còn làm vỡ hai bộ ly cà phê hôm nay mới mua nữa.” Cô kể lại chuyện gặp Lạc Thiên ra rồi xử lý chuyện này thế nào cho bạn nghe.

Lý Nghiên nghe xong tỏ ra đau lòng như cắt: “Chính vì hai bộ ly cà phê mà cậu ra tay đánh người ta hả?”.

“... Ừ”, cô xấu hổ gật đầu.

Lý Nghiên kéo cô lại, thì thầm: “Anh đẹp trai tóc bạc sao lại ở đây, hai người cậu còn ‘abc’ thế kia?”.

Bỗng nhiên mặt cô đỏ bừng, hạ giọng nói: “Cái gì mà ‘abc’, anh ấy cũng đang ăn cơm ở đây, giúp tớ giải vây. Tớ và anh ấy không như cậu nghĩ đâu”.

“Ồ...” Lý Nghiên dài giọng, cô nghĩ rằng nếu lời nói cuối cùng trước khi đi của anh đẹp trai tóc bạc là ghen tuông, thì mọi chuyện đều dễ giải thích. Cô liếc nhìn người bạn thiếu EQ[1] của mình, cười mờ ám: “Được, đều là lỗi của tớ”.

Giang Văn Khê thấy Lý Nghiên cười rất kỳ dị thì da đầu cứ tê rần rần, vùng thoát ra khỏi cánh tay cô nàng, đẩy bạn một cái rồi đi về hướng Cố Đình Hòa và Hùng Diệc Vĩ ngoài cửa, vẻ mặt hồ thẹn: “Xin lỗi, muộn thế này rồi còn gây phiền phức cho các anh”.

Hùng Diệc Vĩ cười nói: “Chuyện của em là chuyện của Nghiên Nghiên, chuyện của Nghiên Nghiên chính là chuyện của anh, khách sáo cái gì?”.

“Chỉ cần em không sao là được.” Cố Đình Hòa cười nhẹ, đưa tay nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, anh lại nói, “Khuya quá rồi, anh đưa em về”.

“Không cần đâu, tự em có thể về được”, Giang Văn Khê khoát tay.

Lý Nghiê n kêu lên: “Đại tiểu thư ơi, cậu để bọn này yên lòng cái đi, cho Tiểu Cố đưa cậu về, tớ không muốn lát nữa cậu lại gây chuyện nữa đâu”.

Chẳng nói chẳng rằng, Lý Nghiê n cầm túi xách trên sofa nhét vào lòng cô, rồi lôi xềnh xệch cô ra ngoài.

Cô im miệng, ngoan ngoãn ra khỏi nhà hàng, lên xe của Cố Đình Hòa.

Trên đường, Cố Đình Hòa mím chặt môi, không nói câu nào, chăm chú lái xe.

Đêm khuya, không khí bỗng bức bối khó tả.

Giang Văn Khê đan hai bàn tay vào nhau, không ngừng cắn môi dưới.

Dường như cảm thấy sự bất an của cô, Cố Đình Hòa cười, lên tiếng: “Muốn nghe nhạc gì?”.

“Ồ, tùy ạ.”

Anh khẽ nhếch môi cười, mở CD, âm nhạc lập tức vang lên những giai điệu nhẹ nhàng êm ái, đó là bài Hoa rơi nước chảy:

Em như cánh hoa rơi trôi theo dòng nước, theo dòng nước trôi về biển người

Biển người mênh mông chẳng biết mình đang ở chốn nào, cứ cảm thấy thiếu vắng một tình yêu

Em như cánh hoa rơi trôi theo dòng nước, theo dòng nước trôi về biển người

Biển người mênh mông tìm kiếm một tình yêu, cứ cảm thấy thật khó dò đoán

Em đã lang thang từ sớm, buổi tối cũng lang thang, lang thang trong biển người mênh mông

Em đã trải qua sương gió, chịu đựng cái lạnh cắt da, người em yêu ở nơi nào

Em như cánh hoa rơi trôi theo dòng nước, theo dòng nước trôi về biển người

Nghe bài hát này, Giang Văn Khê bất giác giật mình. Hoa rơi nước chảy? Tức là ám chỉ hoa rơi có ý, nước chảy vô tình chăng?

“Hay đừng nghe nhạc nữa, anh cứ lái xe đi”, cô hơi hoảng loạn, đưa tay tắt nhạc.

Cố Đình Hòa không kìm được cười thành tiếng, quay sang nhìn cô ngồi cạnh, nói: “Lý Nghiên nói với anh hai bộ ly cà phê em mua, trong đó có một là tặng cho anh?”.

Má cô hơi nóng lên, trong lòng thầm mắng đồ nhiều chuyện Lý Nghiên.

“Vâng, nhưng tiếc là đã làm vỡ rồi...”, cô mím môi.

“Vì vỡ nên mới đánh người kia à?”, Cố Đình Hòa nhìn thẳng phía trước.

Thực ra cô muốn nói bản thân mình cũng không biết mình khi đó thực sự đã nghĩ gì, nghĩ ngợi rồi vẫn gật đầu: “Vâng”.

Cô quay sang, vừa hay nhìn thấy khóe môi Cố Đình Hòa hơi nhướn lên, dường như tâm trạng anh rất tốt.

“Tối cuối tuần có rảnh không?”, Cố Đình Hòa lại hỏi.

“Ừm?”, cô không hiểu.

“Nghe nói dạo gần đây chiếu rất nhiều phim hay.”

“...” Cho dù góc cách mấy, cô cũng hiểu ý của anh, hơi xấu hổ, cô ấp úng đáp, “VẬY em mời anh ăn cơm nhé”.

“Ừ”, Cố Đình Hòa mỉm cười dịu dàng.

Một lúc sau, xe đến dưới khu nhà cô ở.

Cô chào tạm biệt anh, đến khi không nhìn thấy xe của anh nữa mới quay người lên lầu.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đều Do “Quyền Hoàng” Gây Họa

Đàn ông và phụ nữ hôn nhau vốn dĩ là đau. Hôn đến mức môi đỏ phồng, tê dại rách da, hơi thở dồn dập mới thôi.

Tối cuối tuần, Giang Văn Khê chọn chiếc áo khoác nhung màu xanh nước biển mà bình thường cô thích nhất nhưng lại không nở mặc, cổ áo bằng lông thỏ rất mịn, cổ áo, tay áo, túi áo đều thiết kế ren bướm mang phong cách đặc biệt, thêm áo len đan tay màu trắng, trông rất ngọt ngào xinh xắn.

Đến giờ tan sở, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, còn nói với Nghiêm Tố đang làm việc trước máy vi tính: “Chị Nghiêm, em đi trước nhé, cuối tuần vui vẻ”.

Nghiêm Tố đẩy mắt kính lên, quan sát cô đang mặc áo khoác vào, đùa: “Hôm nay ăn mặc đáng yêu thế, buổi tối hẹn hò với bạn trai phải không?”.

Cô e thẹn gật đầu: “Vâng”.

“Chơi vui nhé”, Nghiêm Tố cười khẽ.

“Cảm ơn chị Nghiêm, chúc chị cũng có ngày cuối tuần vui vẻ”, mặc áo xong, cô xách túi ra khỏi văn phòng.

Đối mặt với màn hình vi tính, Nghiêm Tố dừng đôi tay đang gõ bàn phím.

Dần dần, nụ cười bên khóe môi biến mất. Chị cũng một thời son trẻ, nhưng chưa bao giờ được nếm trải mùi vị ngọt ngào của tình yêu như

những cô gái bình thường. Có lẽ là hôn nhân thất bại của chị gái đã tạo ra bóng đen nặng nề cả đời đè lên chị.

Thà thiếu còn hơn.

Đó là nguyên tắc của chị.

Chị thà sống một mình cả đời, cứ sống như vậy, cũng không muốn giống chị mình, gặp người không đúng.

Nhưng, người đàn ông chị hằng mong chờ chưa bao giờ hứa hẹn điều gì, lại không ngừng nhen nhóm ngọn lửa hy vọng trong lòng chị.

Tối nay, chị quyết định về sớm. Dọn dẹp đồ đạc, về nhà cần làm gì thì làm.

“Sao chị vẫn còn ở đây?”, Lạc Thiên bước vào nhìn thấy Nghiêm Tố đang dọn dẹp thì tỏ ra thắc mắc.

Nghiêm Tố nhíu mày, hỏi lại: “Ừa, câu này phải là chị hỏi cậu mới đúng chứ?”.

“Hỏi em?”, Lạc Thiên không hiểu, “Hôm nay cả ngày em ở bên nhà hàng”.

Nghiêm Tố liếc nhìn chỗ ngồi của Giang Văn Khê rồi lại nhìn anh, chỉ nhìn thấy vẻ hoang mang trong mắt anh, chị nhún vai: “Xem như chị chưa nói gì đi”.

Lạc Thiên nhìn theo ánh mắt chị đến chỗ ngồi của ngọn cỏ gần hang ấy, như hiểu ra ý của Nghiêm Tố, bình thường cô nàng này về khá muộn, hôm nay lại rất đúng giờ.

Định thần lại, anh liền nói: “Chú Thâm đợi chị ở bãi đỗ xe một lúc rồi đấy”.

Nghiêm Tố chậm rãi thu dọn bàn làm việc, giọng điệu hờ hững: “Vậy thì để anh ta đợi tiếp. Hai mươi năm nay chị đã chịu đựng rồi, còn có gì đâu”.

“Vậy cũng xem như em chưa nói gì.”

“Ừ, như thế là tốt nhất. Cậu tiếp tục bán mạng cho anh ta, chị đi trước đây.”

“Vâng, bye bye.” Lạc Thiên quay người về văn phòng, tay đặt trên nầm đấm cửa thì nghe thấy giọng nói trêu đùa của Nghiêm Tố: “Nói này, có phải cậu hơi chậm chạp quá không? Cố lên nhóc”.

Anh nhú mày, mím chặt môi, thềm rủa một tiếng.

Bà chị này sao thế? Chuyện bản thân còn chưa đủ rối tung hay sao, chuyện của anh không cần chị ta lo lắng.

Giang Văn Khê đến trước cửa rạp chiếu phim đã hẹn, Cố Đình Hòa đứng đó đợi cô tự lúc nào rồi.

Anh thấy cô ăn mặc xinh đẹp thì đôi mắt sáng lên niềm vui, đôi môi mông nở một nụ cười ấm áp, bước nhanh đến chỗ cô.

“Hôm nay em rất đẹp”, anh thành thật khen.

“Vậy trước kia em không đẹp sao?”, ở bên Cố Đình Hòa lúc nào cũng thoải mái, cô cũng đã học được cách đùa cợt.

Cố Đình Hòa không nhịn được cười: “Đẹp, lúc nào cũng đẹp”.

Cô đưa tay che miệng cười khẽ, thực ra cô rất muốn học cách cười to thoải mái của Lý Nghiê, nhưng sợ ảnh hưởng đến hình tượng vốn đã không mấy đẹp đẽ của mình.

Cố Đình Hòa mỉm cười, giơ hai tấm vé trong tay lên: “Còn năm phút nữa là chiếu, chúng ta nhanh lên. Muốn ăn gì nào? Bắp rang bơ? Coca?”.

“Sao cũng được.” Cô lại hỏi, “Chúng ta xem gì nhỉ?”.

“Xích Bích.”

“Ồ.”

Cố Đình Hòa mua một túi bắp rang bơ cỡ bự và hai ly coca, hai người vội vàng đi vào phòng chiếu. Vẫn chưa vào cửa soát vé thì lúc này, di động của anh reo vang.

Giang Văn Khê thấy anh nghe máy, lông mày nhíu chặt, sắc mặt cũng rất tệ, miệng nói: “Ừ, tôi đến ngay”.

“Sao vậy?”, cô bất giác thấy lo lắng theo.

Thu máy lại, anh tỏ ra hối lỗi: “Xin lỗi, không xem phim với em được, anh phải về Cục ngay”.

“Ồ, không sao đâu, công việc của anh quan trọng nhất, liên quan đến an nguy của mọi người trong thành phố N mà.”

“Rất xin lỗi, cuối năm nên công tác các mặt đều phải tăng cường. Đợi anh làm xong sẽ gọi cho em.”

“Vâng.”

Cô ôm túi bắp rang bơ và hai ly coca, đứng trước cửa soát vé, mỉm cười nhìn theo bóng Cố Đình Hòa dần mất hút trong biển người.

“Cô này, đã chiếu rồi, cô có vào không?”, nhân viên soát vé hỏi.

“Ồ, thôi vậy.”

Cô tặng hai vé cho một cặp tình nhân không mua được, đôi tình nhân ấy đòi trả lại tiền cho cô nhưng cô mỉm cười, ôm túi xách, vừa đi vừa ăn.

Lần đầu hẹn hò hoàn toàn không giống những gì Giang Văn Khê tưởng tượng.

Tuy hai người không xem được phim, nhưng ít nhất quan hệ của họ cũng nhích lên phía trước nửa bước.

Sau đó Cố Đình Hòa vì bận rộn không đi được, nhưng mỗi ngày ít nhất đều gọi cho cô một lần, hỏi thăm trò chuyện, cảm giác ấy rất ấm áp.

Gần cuối năm, trong công ty vì buổi tiệc cuối năm được mong đợi đã lâu mà ai nấy đều kích động, ngoài ăn uống chơi bời ra, quan trọng nhất là sự cám dỗ của tiền thưởng.

Năm nay không biết là đề nghị của cô nàng nào chuyên đi nịnh hót lại ái mộ sếp Lạc, yêu cầu con gái phải tham gia cuộc thi game Quyền Hoàng một chọi một, phòng nào và cá nhân nào thắng cuộc sẽ được thưởng rất hậu hĩnh. Kinh khủng nhất là, Tổng giám đốc Lạc lại không do dự mà phê chuẩn vào đó, cuộc thi sẽ được cử hành tại quán bar K.O, chuyện đó khiến cả công ty chấn động, mà hào hứng nhất lại là những cô nàng không hề biết gì về game.

Dịp đó, trong văn phòng ngày nào cũng có những tiếng thảo luận kịch liệt lạ thường.

Thứ khiến ta say không phải là rượu.

Nói cho hay là vì tiền thưởng, còn nhiều hơn thế là tổng giám đốc tập đoàn vừa có sức cuốn hút hơn cả tiền thưởng, lại vừa là “kim cương Vương Lão Ngũ[1]”.

1 Quyền hoàng: King of fighter, một trò chơi điện tử đấu võ.

[1] Từ lóng trong tiếng Trung chỉ những người đàn ông độc thân, giàu có, đẹp trai là đối tượng mơ ước của mọi cô gái.

Giang Văn Khê nhìn thông báo cuộc thi trên màn hình máy tính, hoàn toàn không biết phải diễn tả tâm trạng “kích động” của mình thế nào.

Cô cau mày, nhìn Nghiêm Tố: “Chị Nghiêm, người trong văn phòng tổng giám đốc chúng ta tức là bao gồm cả sếp Lạc sao?”.

“Bao gồm.” Nghiêm Tố nhìn màn hình, không quay mặt lại, giây sau lại bổ sung: “Nhưng, lúc thi đấu các phòng thì không tính”.

“Hả? Vậy cuộc thi đó phòng này chỉ có hai ta?”

“Đúng, không sai.”

“Nhưng, chị không thấy cuộc thi này rất vô lý hay sao?”

“Sao vô lý?”, Nghiêm Tố gõ xong chữ cuối cùng, nhìn cô một cái.

“Trên này viết mọi người đều phải tham gia, không được bỏ quyền thi đấu, bỏ tức là bỏ cả tiền thưởng cuối năm. Còn nữa, nếu thi thấp điểm nhất thì phòng đó còn bị phạt năm trăm tệ...”

Làm gì có chuyện làm khó người khác quá thế như vậy? Năm trăm tệ là tiền lương nửa tháng của cô chứ ít gì.

“Ừa? Năm nay sao lại có thêm điều luật từ bỏ tiền thưởng?” Nghiêm Tố nhướn mày, “Để chị xem”.

Nghiêm Tố mở hộp mail công ty, chăm chú đọc một lượt thông báo rồi cười phá lên.

“Chị Nghiêm, chị còn cười nữa. Dạng game mà con trai thích chơi ấy, phụ nữ chúng ta làm sao biết? Các phòng khác ít nhất cũng có hai nam, văn

phòng này chỉ có em và chị...”, cô bĩu môi.

Phụ nữ và đàn ông thi game, đúng là đánh đố người khác.

Nghiêm Tố tắt hòm mail, không phản đối gì, vừa vùi đầu vào làm việc vừa nói với cô: “Ừ, mọi năm chỉ có mình chị móc tiền chi trả, năm nay có thêm em gánh vác, chị đúng là phải cảm ơn sếp Lạc”.

“Chị Nghiêm...” Đừng tàn nhẫn thế chứ.

“Nhưng này, năm nay công ty làm thế là đang bồi dưỡng ‘lửa nhiệt tình’ của nhân viên với công việc, đó cũng là một biểu hiện khác của văn hóa doanh nghiệp tốt đẹp trong công ty đấy chứ.”

“Nhưng, văn hóa doanh nghiệp cũng không nên lấy hầu bao của nhân viên ra đùa chứ...”

“Khủng hoảng tiền tệ mà, em chưa nghe công ty của ai đó, toàn thể nhân viên bị giảm mười phần trăm lương sao?”

“Không phải chứ... Thế chúng ta có thảm như vậy không?” Bàn tính nhỏ trong đầu cô đang gõ tách tách, nếu lương của cô bị trừ mười phần trăm thì chỉ còn chín trăm tệ, quá bi thảm!

Nghiêm Tố cười lớn: “Chưa tới nỗi. Nhưng không muốn mất tiền thưởng cuối năm thì chỉ có thể không đứng hạng chót, không muốn đứng hạng chót thì phải học chơi game này. Chị ngần này tuổi rồi, chắc em không trông mong gì chị có thể chơi được trong nửa tháng ngắn ngủi, đồng thời thắng những cao thủ kia chứ?”.

“... Vậy phải làm sao?”

“Sao là sao?”

“...”

Nghiêm Tố không chịu nổi ánh mắt ai oán của cô, nói: “Được rồi, em học chơi game đó đi, nếu thắng thì phần thưởng thuộc về em, nếu thật sự là hạng chót thì tiền phạt chị sẽ chịu, thế nào?”.

“Không được, như thế quá bất công cho chị.” Cô cắn môi, chị Nghiêm thường ngày rất quan tâm cô, nếu lần thi đấu quan trọng này cô còn lợi dụng chị thì rõ ràng là không ổn.

“Như em đã nói, game này vốn dĩ đã không công bằng, nếu em có thể giành được hạng thứ hai từ dưới đếm lên thì chẳng phải công bằng rồi sao?”

Cô nghĩ ngợi, siết chặt nắm tay, khí thế ngút trời: “Vâng, em quyết định rồi, vì năm trăm tệ, liều mạng”.

Liều mạng?

Nghiêm Tố ngẩn ngơ nhìn cô, tư duy bay ngược về ba mươi năm trước, chị gái chị lúc đó vì mẹ, chị và đứa cháu nội, mỗi một đồng tiền kiếm được đều phải tính toán chi li kỹ lưỡng, giống hệt Giang Văn Khê lúc này. Chị nhớ như in chị gái đã từng cười nói với mình: “Vì mọi người, liều mạng thôi”.

Không cầu tiền thưởng, chỉ cầu không bị phạt.

Lý Nghiên khi nghe Giang Văn Khê đòi học Quyền Hoàng thì suýt nữa cười đến nghẹt thở: “Ôi trời, bà chị của tôi ơi, đúng là truyện tiếu lâm buồn cười nhất năm nay, cậu mà cũng chơi được trò đó à? Ha ha ha...”.

Lý Nghiên vỗ đùi chan chát, suýt nữa thì lăn xuống đất.

Giang Văn Khê rất không phục: “Có gì đáng cười đâu? Bạn thân thân như thế, vậy mà cậu cũng cười được”.

“Phải rồi, nếu cậu bị phạt nửa tháng lương thì ít nhất tớ không cần sống nửa năm nữa.” Lý Nghiên ngoáy tai.

Cô nghe thì cuống lên: “Cậu... cậu... sao cậu có thể nói thế? Không giúp tớ thì thôi, lại còn chẳng đồng cảm tí nào!”.

“Đồng cảm là gì? Có ăn được không? Có xài được không? Thế thì cậu một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đồng cảm với tớ là được.”

“Nghiên Nghiên xấu xa”, cô tức tối bóp cổ Lý Nghiên.

Nhìn kìa, cái cô nàng Lý Nghiên vô lương tâm, lúc nhỏ cô có gì ngon, có đồ chơi gì hay đều nhớ đến bạn, lớn lên rồi, chuyện này không than vãn với bạn thì còn biết than với ai? Bây giờ cũng học người ta chế giễu cô, cười cợt cô rồi.

“Này này này, Khê Khê, đùa thôi mà, buông tay...”, Lý Nghiên vùng vẫy, cười giả lả.

Thì ra cũng có lúc cừu nổi giận.

Cô giận đến nổi gương mặt thay đổi đến mấy màu sắc liền.

Lý Nghiên ngồi sát lại, dỗ dành: “Ôi, tớ đã nghĩ cho cậu rồi. Người biết chơi Quyền Hoàng mà cậu quen chẳng phải có Cố Đình Hòa và Tống Tân Thần sao, mà người giỏi nhất đương nhiên là anh chàng cảnh sát của chúng ta rồi. Lần trước hẹn hò anh ấy đã bỏ chạy giữa chừng, cậu thì hay lắm, lại ngại không nói gì. Buổi chiều vừa nhận được điện thoại của cậu, tớ đã gọi điện cho anh ấy, anh ấy nhận lời ngay”.

Đôi mắt cô sáng rỡ, hai đốm lửa hy vọng lại cháy bùng bùng.

Lý Nghiên nói: “Lần này tớ đủ nghĩa khí rồi chứ?”.

“Ừ”, cô gật đầu, lúc này điện thoại đổ chuông.

Lý Nghiê n thò đầu nhìn, cười xấu xa: “Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới”.

Cô đẩy bạn một cái, nghe điện thoại, bên kia văng đến giọng Cố Đình Hòa: “Văn Khê, anh đây, Cố Đình Hòa. Hoạt động cuối năm của công ty các em đúng là khác người thật”.

“Vâng, ngại quá, anh bận như vậy mà còn phiền anh phải dạy em trò này.” Cô đưa tay đẩy Lý Nghiê n đang áp tai vào nghe trộm.

“Không phiền chút nào hết.” Cố Đình Hòa cười, “Nhưng anh không có đĩa cài đặt Quyền Hoàng, hơn nữa giờ anh đã ở tỉnh, đợi anh về tìm đĩa cài đặt cho em, và cả điều khiển trò chơi nữa”.

Cô vội vàng nói: “A, không sao, công việc của anh quan trọng mà”.

“Ha ha, chuyện của em là chuyện của anh mà.”

“Anh đừng nói thế, em thấy ngại lắm.” Cô đưa tay đẩy đầu Lý Nghiê n ra.

Lý Nghiê n nghe hai người đối đáp khách sáo đến độ da gà nổi đầy, tỏ vẻ như sắp nôn ọe.

“Ha ha, vậy thế nhé, đợi anh về dạy em. Yên tâm, có anh là thầy thì xếp hạng hai từ dưới đếm lên chắc chắn không vấn đề gì”, Cố Đình Hòa nói xong cười to.

Cầm điện thoại, khóe môi cô giật giật, cả Cố Đình Hòa cũng biết cô ngốc nghếch, khờ khạo.

Lý Nghiê n nghe xong, ngồi cạnh cười không thành tiếng, đập thùm thụp vào sofa.

Cố Đình Hòa lại nói: “Được rồi, khuya rồi đấy, không làm phiền em nghỉ ngơi nữa. Chúc ngủ ngon”.

“Vâng, chúc ngủ ngon”, cô cúp máy.

Suýt nữa thì nhin cười tới nội thương, cuối cùng Lý Nghiên cũng cười phá lên.

Giang Văn Khê không thèm đếm xỉa, lấy gối đập vào gương mặt đáng ghét của bạn.

Đẩy chiếc gối ra, Lý Nghiên đang định nói gì thì di động lại reo vang, bất đắc dĩ phải nghe máy. Không tới mười giây, vị đại tiểu thư ấy đã nhảy chồm lên: “Cái gì? Sáu rưỡi sáng mai đi công tác? Cô có nhầm không?”.

Lý Nghiên nổi giận rất lâu rồi cúp máy, Giang Văn Khê hỏi: “Sáng mai cậu phải đi công tác sao?”.

“Ừ. Đã từng gặp biến thái, nhưng chưa gặp biến thái nào thế này. Bây giờ mười rưỡi tối rồi, thông báo tứ sáng mai sáu rưỡi xuất phát”, Lý Nghiên chống nạnh.

Giang Văn Khê nhìn đồng hồ treo tường rồi xách túi đưa cho bạn: “Haizzz, không giữ cậu nữa, mau về sớm thu dọn đi, bao giờ về thì đến đây nhé”.

“Ừ.”

“Tớ đưa cậu xuống dưới.”

Tiền Lý Nghiên về rồi, Giang Văn Khê nhớ ra trong nhà sắp hết sữa tắm, định đến cửa hàng tiện lợi ở đầu đường mua một chai, lúc đó vừa đi được hơn chục mét thì nhìn thấy một chỗ bán đĩa lậu.

Xung quanh có rất nhiều người đang xúm xít mua.

Cô khựng lại suy nghĩ, mua đĩa lậu là một chuyện rất vô đạo đức, nhưng đạo đức có thể khiến cô kiếm được nửa tháng lương không? Đáp án hẳn

nhiên là không thể. Nên đạo đức và tiền bạc, người thông minh đương nhiên sẽ chọn tiền.

Cô quyết định chuẩn bị sẵn đĩa cài đặt Quyền Hoàng, như thế không cần phiền Cố Đình Hòa giúp cô nữa, đợi anh về, đến nhà cô rồi cài đặt thẳng là được.

Nhìn ngó xung quanh, tỏ vẻ bí ẩn, cô kéo mái tóc dài xuống hai bên gò má, đi những bước nhẹ nhàng, dè dặt di chuyển đến sạp bán đĩa.

Người bán đĩa lậu là một anh chàng trẻ tuổi, ăn vận vô cùng “thời trang”, mái tóc vàng chói, đứng cạnh xe ba bánh, vừa phì phèo điếu thuốc vừa giới thiệu với khách hàng về đủ loại đĩa.

Giang Văn Khê đến đứng cạnh đó, thì thào hỏi anh ta: “Ông chủ, có đĩa Quyền Hoàng không?”.

Cô vừa dứt lời thì mấy anh chàng đang đứng chọn đĩa xung quanh đều quay phắt lại nhìn cô. Anh chàng bán đĩa há hốc miệng, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc nhìn Giang Văn Khê đến mười mấy giây.

Cô không hiểu, nhủ thầm: Cái người bán đĩa và mấy người mua đĩa kia đúng là kỳ quặc, tại sao lại nhìn mình?

“Mặt tôi có gì à?”

“Không... không có gì.” Anh chàng kia hoàn hồn lại, “Nói ra thì đêm tối như mực thế này, người đẹp có thể vén lại tóc tai không, sao lại làm như Sadako[1] ra ngoài dọa người khác thế. Người dọa người, dọa chết người!”.

Bị anh ta nói thế, gò má cô nóng lên, đứng thẳng người, lấy giọng: “Đàn ông con trai gì mà nhát gan thế?”.

“Haizzz, người đẹp à, cô dọa tôi thì không sao, nhưng cô dọa khách của tôi chạy mất thì toi, cô hỏi thử xem bọn họ có bị cô dọa cho phát sợ lên không?”

Một cô gái nửa đêm nửa hôm không những xõa tóc giống Sadako, mà mở miệng ra lại đòi mua đĩa “vàng[2]”, không dọa chết người ta mới lạ!

Giang Văn Khê nhìn mấy vị khách đang chọn đĩa gạt đầu lia lịa thì xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống. Cô như thế này chẳng phải là vì lần đầu mua đĩa lậu hay sao.

Cô khoát tay với anh chàng bán đĩa, định gạt bỏ sự ngượng ngùng: “Tôi... tôi đến mua đĩa”.

“Ừ hử?”, anh chàng kia nhướn mày, người đến đây chẳng phải đều mua đĩa đấy thôi.

Sợ lúc này anh ta chưa nghe rõ, cô lại đăng hăng: “Tôi muốn mua đĩa Quyền Hoàng, có bán không?”.

Anh ta chớp mắt, nói: “Có! Có! Cô yên tâm, loại đĩa đó tôi bảo đảm là toàn ‘vàng’”.

Cô vừa nghe có bán đĩa Quyền Hoàng thì rất hào hứng: “Vậy quá tốt, tôi muốn mua một đĩa”.

Mấy người khách xung quanh nghe thế thì khóe môi ai nấy đều giật giật, một cô Sadako phóng khoáng làm sao!

Giang Văn Khê hoàn toàn không hiểu ý nghĩa ánh nhìn của những người đó, cô chỉ nhìn anh chàng bán đĩa với vẻ nhiệt tình.

“Ở chỗ tôi đĩa vàng nào cũng có, không biết cô cần loại nào?” Anh chàng kia quỳ xuống góc tủ phía dưới xe đẩy, lục tìm.

“Cái này có rất nhiều bản hay sao?”

“Đương nhiên rồi.” Anh chàng kia cuối cùng lôi ra một chiếc túi to màu đen, sau đó dè dặt đưa cho cô, “Toàn bộ ở trong này, cô cứ chọn từ từ”.

Cô nôn nóng mở chiếc túi ra, lấy từ bên trong ra một đồng đĩa lật xem từng cái, chỉ thấy bên trên phân biệt bằng các chữ “A”, “J”, “R”, “E”... mấy chữ cái tiếng Anh như vậy, cô bất giác nghi ngờ: “Ông chủ, đây là đĩa Quyền Hoàng à? Sao lạ thế này? Mấy chữ này có nghĩa gì? Cái tôi cần là loại có nam có nữ, đủ mọi quốc gia, hơn nữa là ba người cùng lên ấy”.

Mọi người xung quanh đều hít một hơi thật sâu vì lời cô nói, thì ra cô nàng Sadako này còn biết nhiều như thế.

Quả nhiên, khẩu vị của người đẹp khá nặng.

“Ôi trời, bà cô tôi ơi, tôi mở hàng ở đây đâu phải ngày một ngày hai, ai không biết Đại Phi tôi cái gì chả có. Đồng đĩa này tôi đảm bảo trăm phần trăm là toàn ‘vàng’, có nam có nữ, quốc gia nào cũng có, đừng nói là ba người cùng lên, mà mười mấy người cùng lên cũng có, bảo đảm cô hài lòng. Xem không rõ thì tôi trả tiền lại ngay.” Anh chàng kia gật đầu chắc như đinh đóng cột, cầm mấy đĩa lên, chỉ chữ tiếng Anh trên đó, “Haizzz, trước kia đều có vỏ bọc cả, gần đây nếu không vì làm căng quá thì chúng tôi cũng không dùng chữ tiếng Anh để đánh dấu đâu. Đĩa A này có nghĩa là nước Mỹ, J này là Nhật, R này là Nga, E này là Anh. Cô muốn tìm nước nào thì tự tìm nhé, Âu Mỹ đều ở phía trên, Nhật ở phía dưới”.

Giang Văn Khê nghiêng đầu, nghi ngờ, một trò chơi quyết đấu nhỏ mà lại làm bao nhiêu đĩa, mấy người này đúng là biết kiếm tiền.

“Được rồi, vậy tôi mua trước bốn đĩa, bao tiền?”

“Tám tệ một đĩa.”

“Đắt thế?! Không phải năm tệ một đĩa sao?!” Hôm qua cô mới nghe đồng nghiệp nói hiện giờ đĩa lậu bán năm tệ một đĩa.

“Haizzz, người đẹp à, tình hình đang căng, làm việc không dễ dàng đâu. Cô thấy đêm hôm lạnh lẽo thế này, tôi ở đây mở hàng bán đĩa không phải vì kiếm miếng cơm ăn hay sao? Có dễ dàng gì đâu?”

Xì! Chỉ anh kiếm cơm à, cô mua đĩa cũng là kiếm cơm đó thôi.

“Có thể bán rẻ hơn không? Năm tệ một đĩa là được rồi, tôi mua cho anh bốn đĩa mà.” Cô rút năm mươi tệ trong túi ra.

“Được được được, trời lạnh thế này, nể tình người đẹp xinh xắn thế kia, hai mươi tệ vậy.” Anh ta rút từ trong ví da đeo hông ra ba tờ mười tệ đưa trả cho cô, cảm khái không ngừng, “Thời buổi này làm ăn không dễ, người đẹp thật biết trả giá, lỗ vốn rồi”.

“Chắc chắn không lỗ đâu”, cô cất tiền, cầm đĩa rồi quay lưng đi.

“Người đẹp, đi cẩn thận nhé, xem không được thì hoan nghênh quay lại đổi.”

Những người xung quanh đều nhìn theo cô.

Về đến nhà, cô nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn mười một giờ, ngày mai còn phải đi làm, cô phải đi nghỉ ngay.

Đặt bốn cái đĩa lên bàn, cô tắm rửa rồi đi ngủ.

Cứ tưởng Cố Đình Hòa về N rồi, cuối tuần có thể dạy cô chơi Quyền Hoàng, ai ngờ đến thứ Sáu, cô nhận được điện thoại, anh bảo lại phải chạy đi đến đâu đó phục kích.

[1] Sadako: Ma nữ Nhật Bản nổi tiếng trong truyện The Ring.

[2] Quyên Hoàng phát âm giống “Toàn vàng”, có nghĩa là đĩa phim sex, màu vàng ở Trung Quốc chỉ văn hóa phẩm đồi trụy.

Lý Nghiên đi công tác cũng chưa về.

Chỉ còn một tuần nữa là đến buổi liên hoan cuối năm, cô thật sự khóc không ra nước mắt. Thế này thì cô phải đợi chia tiền phạt mỗi người hai trăm rưỡi với chị Nghiên thôi.

“Tiểu Giang, em đánh sai mấy chữ rồi. Sao vậy?” Chị Nghiên nhìn bản báo cáo trước mặt, cũng may chị xem lại, trên đó gõ sai mấy chữ, cô bé này hôm nay bị sao thế nhỉ, tâm thần bất định quá.

Cô bữu môi: “Haizzz, bạn em nói tối nay đến nhà em dạy Quyên Hoàng, rốt cuộc anh ấy lại đi điều tra vụ án”.

“Anh chàng cảnh sát em nói đó hả?”

“Vâng”, cô gật đầu, sau đó lại thở dài.

Nghiêm Tố nhìn cô, sau đó ánh mắt dừng ở cửa văn phòng phía trong, một suy nghĩ thoáng qua, chị mỉm cười, quay sang nói với cô: “Chị biết còn có một người là cao thủ trò này, em có thể nhờ cậu ấy giúp”.

“Thật ạ?”, đôi mắt cô tràn đầy sự kích động.

“Ừ, chính là người trong đó”, Nghiêm Tố chỉ về văn phòng bên trong.

Nghe lời Nghiêm Tố nói, đôi mắt vừa sáng lên của cô lại u ám, cầu xin Quỷ Tóc Bạc dạy cô chơi game, chi bằng trừ luôn của cô hai trăm năm mươi tệ cho rồi.

Nghiêm Tố thấy cô trầm tư thì biết cô nàng này không có gan tìm Lạc Thiên, cười phá lên: “Tổng giám đốc Lạc thích chơi trò này nhất, em đừng

ngũ cậu ta thế này thế kia, chỉ cần em mở lời thì cậu ta nhất định sẽ dạy em”.

“Em thấy thôi vậy.” Quý Tóc Bạc mà chịu dạy cô, trừ phi mặt trời mọc đằng tây. Lần trước trong nhà hàng còn nói gì mà ly cà phê trong tủ cứ lấy, nhưng hôm sau thấy cô, gương mặt anh giống như sương mù tháng Sáu, ai dám nhắc đến chuyện mượn ly cà phê của anh chứ.

“Tốt thôi. Tự em tính đi”, Nghiêm Tố cười khẽ.

Thời gian buổi chiều trôi qua như thế ốc sên bò, cuối cùng đã đến lúc tan sở.

Giang Văn Khê tay chống lên cằm, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa đối diện.

Từ lúc buổi sáng Nghiêm Tố đề nghị cô đến tìm anh, cả ngày nay, trong đầu cô cứ xoay mòng mòng hình ảnh anh nhướng mày mím môi. Ngay cả lúc họp, cô cũng không kìm được lén lút nhìn anh, bị anh phát hiện còn giả vờ như đang chờ đợi anh phát ngôn trong cuộc họp.

Ngày mai là cuối tuần rồi, rốt cuộc cô phải nói thế nào đây? Nhưng cô thật sự muốn tiết kiệm hai trăm năm mươi tệ kia.

Ôi chao, đều tại cái người đề nghị kia, ái mộ anh ta thì cũng đừng hãm hại dân đen như thế chứ.

Cô ngần ngợ, rồi “cách” một tiếng, cánh cửa đối diện mở ra, cô nhìn thấy Quý Tóc Bạc từ trong bước ra, thần kinh căng thẳng lập tức nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

“Bình” một tiếng, chân đạp vào bàn, đau đến nỗi cô chỉ muốn túm tóc.

Lạc Thiên vừa ra khỏi văn phòng, định về thì thấy cử chỉ kỳ cục của Giang Văn Khê, anh nhú mào: “Tan sở rồi sao cô còn chưa về?”.

Cô xoa xoa chân bị đụng đau, ấp úng: “Vâng, tôi... sắp... sắp về...”.

Lạc Thiên liếc nhìn cô rồi đi thẳng về phía cửa.

Thấy anh sắp ra khỏi văn phòng, cuối cùng cô không kìm được gọi to: “Tổng giám đốc Lạc...”.

Dừng chân, Lạc Thiên quay lại nhìn cô với vẻ nghi hoặc: “Chuyện gì?”.

“Cái đó... cái đó...” Cô nhận ra bản thân mãi vẫn không mở lời được, đành gượng nở nụ cười, “Không có gì, không có gì ạ, chỉ muốn chúc anh cuối tuần vui vẻ”.

Hơi nheo mắt, Lạc Thiên nhìn chằm chằm cô nàng với cử chỉ, ngôn ngữ đều kỳ quặc ấy, mấy giây sau, đôi môi mỏng của anh mấp máy: “Cuối tuần vui vẻ”.

Lần này, anh thật sự ra khỏi văn phòng.

Cô bỗng cảm thấy bản thân thật vô dụng, đưa tay tát nhẹ mình một cái. Cô đúng là đồ vô dụng, vừa nhìn thấy anh đã như chuột thấy mèo, lời đến cửa miệng rồi vẫn chẳng dám nói ra.

Hơn nữa, cuộc thi này vốn dĩ là tổ chức để nịnh anh, như vậy anh vốn phải có nghĩa vụ giúp cấp dưới của mình, huống hồ cô là người của văn phòng anh, nếu văn phòng tổng giám đốc xếp hạng chót, bị phạt tiền thì người mất mặt cũng là anh mà.

Đúng, anh dạy cô là chuyện đương nhiên phải làm, bảo vệ danh dự văn phòng cũng là chuyện nên làm.

Trong tích tắc nghĩ thông, cô lao ra khỏi văn phòng, đuổi theo bóng Lạc Thiên, gọi to: “Tổng giám đốc Lạc...”.

Lại nghe thấy giọng của ngọn cỏ gần hang, Lạc Thiên nhú mày, cô nàng này rốt cuộc muốn gì, có chuyện gì khiến cô khó mở lời như thế.

Từ từ quay lại, anh nhìn cô nàng vẻ mặt đầy mong chờ đang đứng cách anh vài mét, hỏi: “Chuyện gì?”.

Giang Văn Khê cắn môi, lấy hết can đảm, nói: “Tổng giám đốc Lạc, tối nay anh có rỗi không, tôi muốn mời anh ăn cơm”. Vừa nói xong, cô đã hối hận, rõ ràng muốn nhờ anh dạy cô chơi Quyền Hoàng, sao vừa mở miệng đã biến thành mời anh ăn cơm chứ.

Không việc gì mà lại cống hiển, không là kẻ gian thì cũng là kẻ cướp.

Anh ngẩn người nhìn cô, một lúc sau mới thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì, cô cứ nói thẳng ra đi, đừng vòng vo tam quốc nữa”.

Mặt cô đỏ ửng, lắp bắp: “Tôi... tôi tôi tôi... muốn nhờ anh dạy tôi chơi Quyền Hoàng”.

Lại ngẩn người, anh chăm chú nhìn cô nàng lúc nào cũng mặt mày sầu khổ, thích cắn chặt môi, không nói câu nào.

Cô thấy anh im lặng thì tim trĩu xuống, nhất định là anh không muốn rồi, dù sao người ta là tổng giám đốc, là người xuất sắc ưu tú, hôm nay lại là cuối tuần, làm gì có thời gian rảnh dạy cô chơi game. Chắc chắn cô đã đập đầu vào tường rồi nên mới hồ đồ như vậy.

“Xin lỗi, tôi quên mất anh rất bận, xem như tôi chưa nói gì cả.”

Cô hệt hững quay đi, lúc này sau lưng lại vang lên giọng nói nho nhã của anh: “Tôi được gì?”.

“Gì cơ ạ?” Cô vội quay lại, “Được... được gì ạ?”.

Cô có thể cho anh cái gì? Tiền thì không có, mạng sống thì có.

“Bây giờ không nghĩ ra thì cứ nhớ đấy”, không đợi cô trả lời, anh đã trả lời thay cô.

“A?”

“Đến chỗ cô, hay đến chỗ tôi?”

“O?” Câu này sao nghe có vẻ kỳ cục thế, hình như đôi nam nữ có gian tình mới thích dùng “đến chỗ anh hay đến chỗ em” thì phải.

“Cho cô mười giây suy nghĩ, đến nhà cô hay nhà tôi, nếu cô không nghĩ ra thì tuần sau tính tiếp.”

Thời gian là vàng bạc, vàng bạc chính là sinh mệnh.

Tuần sau là thi rồi, tuần sau mới học thì có nghĩa là nộp tiền phạt.

Cô vừa nghe anh bảo chuyển sang tuần sau thì vội vàng: “Thế... thế đến nhà tôi vậy”.

Đến nhà cô nếu anh dám giở trò, dù sao cô cũng có thể hét lên, như vậy cô chú nhà đối diện có thể sử dụng chiêu quét rác vô địch. Nếu đến nhà anh thì đúng là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng nghe.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong được, thời buổi này boss biến thái rất nhiều, cứ đề phòng thì hơn, huống hồ Quý Tóc Bạc này đã có “tiền án tiền sự”.

Lần thứ hai ngồi trong xe anh, cô chọn ngồi ghế sau.

Anh mím chặt môi, không phản đối: “Đi thế nào?”.

Cô ngồi phía sau rất căng thẳng, hai tay không biết đặt ở đâu, cảm giác như lên tàu hải tặc, run giọng nói: “Đường X”.

Hai tay đặt trên ghế ngồi bọc da, cô định nhích cơ thể cứng đờ của mình thì chiếc xe rẽ gấp, lao về một hướng khác. Trán cô đập vào kính cửa sổ bên phải, cô đau khổ xoa xoa trán. Chiếc xe đi một đoạn, cô nhìn rõ những cửa hàng sang trọng san sát hai bên đường mới biết, đây không phải là con đường đến nhà cô.

Cô nhích về phía trái, nhỏ giọng nói: “Tổng... giám đốc Lạc, đường X không phải hướng này”.

Anh nhìn cô qua kính chiếu hậu, hơi nhướn mày: “Nhà cô có tay cầm điều khiển trò chơi không?”.

Đó là cái gì?

“Điều khiển trò chơi có phải bỏ tiền ra mua không? Khoảng bao nhiêu tiền ạ?”, nếu còn đắt hơn hai trăm rưỡi tệ thì cô xuống xe ngay.

“Trên đời này còn có thứ gì mua mà không cần tiền à?” Anh lại liếc nhìn cô nàng có lúc rất khờ rất ngốc, nhưng lại có khi vô cùng sáng suốt qua kính chiếu hậu, có vẻ không hiểu, cô nàng này rốt cuộc là sinh vật mâu thuẫn thế nào đây?

Cô cắn môi, nắm chặt tay nắm cửa, cô muốn xuống xe, bị phạt hai trăm rưỡi còn hơn, hà tất phải hành hạ nhau thế này.

“Tay cô nắm ở đó làm gì? Ngồi xích vào trong.”

Giật mình bởi giọng nói đó, cô đành ngoan ngoãn ngồi nhích vào giữa.

Lúc cô đang rất lấn cấn thì chiếc xe đã ngừng lại trong một khu phố sang trọng.

Trước khi xuống xe, anh nói với cô: “Cô ngồi trên xe đợi tôi, tôi lên lấy điều khiển trò chơi rồi đến nhà cô”.

“Ồ”, cô ngơ ngẩn gật đầu.

Nhìn theo anh xuống xe, đi vào khu lầu cao tầng đối diện, cô thò đầu ra, quan sát khu nhà cao cấp có khung cảnh rất sang trọng này, mấy chữ to bằng đèn neon “Thiên Đô Hào Đình” đập vào mắt. Ở đây hình như là khu cao cấp, đắt giá nhất trung tâm thành phố N. Trước kia có nghe Lý Nghiêן nói, căn hộ rẻ nhất cũng phải mấy triệu tệ.

Cô từ từ dựa vào lưng ghế, lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh, anh cầm một bộ điều khiển trò chơi quay lại xe.

Khu Lạc Thiên ở rất gần với đường X, cứ men theo hướng đông trung tâm thành phố, rẽ một đoạn là đến.

Đường X là khu vực tập trung rất nhiều cửa hàng kinh doanh, tiền tệ, giải trí, nơi Giang Văn Khê ở là một khu phố nhỏ rất cổ khoảng thập niên chín mươi, từ nơi ánh đèn rực rỡ thoát nhiên tiến vào một ngõ nhỏ dài hẹp tối đen, khiến người ta rất khó thích ứng.

Một cú thắng xe rất gấp khiến đầu Giang Văn Khê suýt đập vào ghế trước, cơ thể bị giật mạnh ra sau, cô vồ vồ ngược.

Nhìn qua cửa kính trước mặt, một gã say đang lao đảo tiến ra.

Cô lại cắn môi theo thói quen, nói với Lạc Thiên vẻ khó xử: “Xin lỗi, quên dặn anh lúc vào ngõ này phải chú ý, đèn đường hỏng lâu rồi”.

Lạc Thiên không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn gã say kia đến khi gã đi xa.

Chiếc xe tiếp tục chạy.

Anh bỗng dừng lại, quay đầu, hàng lông mày nhướng lên, đôi mắt rất đẹp nhìn sâu vào mắt cô, hỏi với giọng bình thản: “Có phải cô nên mời tôi ăn cơm trước?”.

“Hả?” Cô đơ người, sau đó phản ứng ra, “Tổng giám đốc Lạc, nếu anh không chê thì ăn ở nhà tôi nhé, nhưng anh đừng mong đợi có thức ăn ngon”.

“Tôi vốn đã không mong đợi gì.”

“...”

Anh quay lại, tiếp tục lái xe, đến tận trước tòa nhà Giang Văn Khê ở mới dừng lại.

Giang Văn Khê xuống xe, cô chỉ vào một tòa nhà bên trong, nói với anh: “Điều khiển trò chơi để tôi cầm cho, hành lang trong này rất tối, nhà tôi ở tầng năm, tôi quen hơn anh”.

Chỉ hơi nhướng mày, thấy vẻ mặt cô kiên quyết, anh đưa chiếc hộp trong tay cho cô.

“Phiền anh lát nữa giúp bật đèn của điện thoại di động lên.”

Anh đi theo cô, lấy di động ra theo lời cô nói, chiếu sáng đoạn cầu thang tối om.

“Cẩn thận nhé, tầng này có bảy bậc thang.”

“Rẽ rồi nhé.”

“Tầng này có năm bậc thang.”

“...”

Gần như mỗi lần lên một tầng, cô đều tốt bụng nhắc nhở.

Dịu dàng mềm mỏng, giọng nói ngọt ngào lạ thường ấy bay vào trong tai khiến anh trở nên rất bực bội. Anh cảm thấy cái cô nàng cỏ này không phải vợ vãn bình thường, xem anh là mù hay là quáng gà chứ, anh có thể nhìn thấy mà.

“Giang Văn Khê, cô có thể im đi được không? Đâu ra mà lảm lời thế!”

“Á...” Bị giọng nói đột ngột của anh làm cho giật bắn người, cô hét lên, trượt chân, ngã nhào ra phía sau.

Anh nhìn thấy, vội vàng đưa tay kịp thời giữ lấy cơ thể chực đổ ập xuống của cô, đôi môi mỏng mím thành một đường có vẻ khó chịu: “Cô đúng là đồ phiền phức”. Có lẽ anh điên rồi mới nhận lời dạy chơi game cho cô nàng này.

Cô rất ngượng, đứng thẳng người lên, xin lỗi rồi rút: “Xin lỗi anh...”.

“Cái này để tôi cầm.” Anh giật lấy hộp điều khiển game từ tay cô, vòng qua cô rồi trèo lên mấy bậc thang, “Đến rồi, mấy lẻ mấy?”.

Cô vừa định nói nhà số 501 thì cửa nhà 502 mở ra.

Ánh đèn trong nhà đột ngột tỏa ra, chiếu sáng hành lang tối tăm. Một bà thím khoảng năm, sáu mươi tuổi từ trong thò đầu ra, nhìn nhìn Lạc Thiên, ánh mắt sắc bén như tia X quét qua cuối cùng dừng lại ở mái tóc bạch kim của anh, nhướn mày tỏ vẻ đề phòng, khi nhìn thấy Giang Văn Khê vừa lên đến thì hỏi: “Tiểu Khê à, lúc này là cháu hét lên đấy à? Có chuyện gì sao?”.

Xem kìa, cô nói không sai chứ, hai chú thím ở nhà đối diện còn tận tình trách nhiệm hơn cả bảo vệ của công ty bất động sản nữa, nên chỉ cần vào tòa nhà này thì cô không thể nào xảy ra chuyện được.

Cô vội giải thích: “Thím ơi, cháu không sao, lúc nãy trượt chân thôi ạ”.

“Ồ, không sao là được rồi.” Ánh mắt thím Vương lại quay sang Lạc Thiên cao to đẹp trai, sau đó hỏi cô, “Đưa bạn trai về đây à?”.

“Hả?” Mặt cô nóng bừng, vội vàng khoát tay lia lịa với thím Vương, “Anh ấy... anh ấy không phải bạn trai cháu, mà là sếp của cháu”.

Lạc Thiên nhìn cô với vẻ cực kỳ không vui, hình như cô rất sợ người khác hiểu lầm anh là bạn trai cô, anh là bạn trai cô lại khiến cô mất mặt thế sao? Hay là anh chàng cảnh sát kia làm bạn trai thì cô mở mày mở mặt hơn?

“Ồ?” Thím Vương lại nhướng mày, chẳng lẽ là bà đã già rồi? Bây giờ không thịnh hành nói là “bạn trai”, mà chuyển thành “sếp”?

“Chúc thím ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon, không quấy rầy hai đứa nữa.” Thím Vương rất phóng khoáng đóng cửa lại.

Trong hành lang lại tối mịt.

Giang Văn Khê mò ra chìa khóa, nhanh chóng mở cửa, bật đèn, tìm trong tủ giày một đôi dép lê kiểu nam đưa cho Lạc Thiên.

Bước vào nhà Giang Văn Khê, sạch sẽ thoải mái là cảm giác đầu tiên của Lạc Thiên.

Hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, nội thất đơn giản đến không thể đơn giản hơn, không giống nơi ở của một cô gái lắm.

Giang Văn Khê rót một ly nước nóng đưa cho Lạc Thiên, có vẻ ngại ngùng: “Không có trà, chỉ có nước lọc”.

“Không sao”, Lạc Thiên ngồi xuống sofa trong phòng khách.

Cô túm tóc: “Tổng giám đốc Lạc, hay là anh giúp tôi cài đặt game trước, tôi đi nấu cơm, lát nữa là xong”.

“Cũng được”, anh đứng lên, đi theo cô vào phòng ngủ.

Điều khiến anh kinh ngạc là, trong phòng ngủ không có những đồ chơi gấu bông màu hồng mà con gái thường thích, ngoài giường ngủ đơn ra, một cái tủ áo, một bàn làm việc, còn lại toàn là sách, tủ sách gần như phủ kín tường. Càng khiến anh sửng sốt hơn là những quyển sách này đa số đều liên quan đến các vụ án, Phương pháp điều tra những vụ án hình sự, Sherlock Holmes toàn tập, Tìm hiểu tâm lý của những kẻ sát nhân kỳ dị...

Anh cau mày, ngọn cỏ này sao lại thích xem những thứ như vậy, điều đó làm anh nhớ đến mấy lần bất thường của cô.

“Xin lỗi, làm anh phải cười rồi. Phòng này của tôi không hề giống phòng con gái phải không.”

“Đúng vậy.”

Cô cười khẽ, đưa bốn đĩa CD tối đó mua cho anh, ngượng ngập nói: “Đây là đĩa cài đặt tôi mua, nhưng là bản lậu”.

Anh nhíu mày, nhìn bốn chiếc đĩa có ghi lần lượt những chữ cái tiếng Anh “A”, “J”, “R”, “E”, hỏi: “Sao lại có bốn đĩa?”.

“Ừm? Ờ, là do anh chàng bán đĩa nói là bốn quốc gia đều có, nên tôi mua hết.” Cô bĩu môi, đương nhiên cô chỉ muốn mua một chiếc đĩa là đủ rồi.

“Bốn quốc gia?”, anh nhướn mày, tỏ ra hoài nghi bốn chiếc đĩa này.

SNK lập ra Quyền Hoàng biến thành bốn quốc gia từ bao giờ? Cho dù là bản nhiều ngôn ngữ thì trong nước chỉ cần một loại là được rồi.

Cô cười nói: “Tôi đi vo gạo nấu cơm”, nói xong cô ra khỏi phòng.

Anh nhìn bốn chiếc đĩa trong tay một lúc, lơ mơ cảm thấy kỳ lạ, có lẽ là anh đa nghi.

Mở ổ đĩa, anh đặt một trong bốn CD vào trong.

Máy tính của cô rất cũ kỹ lạc hậu, tốc độ cực kỳ chậm.

Đôi mắt đẹp như ánh sao của anh chăm chú nhìn màn hình máy tính, lặng lẽ đợi bảng cài đặt xuất hiện.

Hơn ba mươi giây trôi qua, cài đặt vẫn chưa xuất hiện, đèn hiển thị của máy tính vẫn nhấp nháy không ngừng. Anh tưởng ổ đĩa có vấn đề, đang định bấm cho chạy ra thì lúc này trên màn hình hiện ra phần mềm phát video WMP của windows.

Trong tích tắc, trên màn hình hiện ra cảnh “xôi thịt” lơ mơ, khung hình rung lên dữ dội.

“Đĩa có thể dùng được không ạ?” Giang Văn Khê nhân thời gian luộc đậu xanh, chạy vào xem tiến triển ra sao, ai ngờ khi cô nhìn rõ cảnh trên màn hình thì hét lên, run lấy bầy chỉ vào, quát: “Anh đang xem thứ gì thế hả?”.

Trên màn hình, một đôi nam nữ ngoại quốc trần trụi đang ra sức thực hiện “hoạt động mạnh”. Loa liên tục phát ra giọng nữ hét lên phấn khích: “Fuck! Fuck me! Fuck me!”.

“Tôi nhờ anh giúp tôi chơi game, sao anh có thể dùng máy của tôi xem thứ này?! Tôi không cần anh dạy nữa, anh rời khỏi nhà tôi ngay!” Cô gầm

lên giận dữ, lao đến với tốc độ nhanh nhất, bấm ổ đĩa chạy ra, khi nhìn rõ trên đó có ghi chữ “A”, cô bỗng sững người.

Sao lại là đĩa cô mua?!

Lạc Thiên mím chặt môi, nhìn chăm chăm gương mặt đỏ bừng vì giận dữ đó, anh hơi nheo mắt, ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

“Sao lại thế này?!” , cô không tin nổi, gương mặt đỏ ửng.

Lạc Thiên không nói gì, không do dự rút ra đĩa CD có ghi chữ “J” nhét vào ổ đĩa, bấm chuột.

Cô căng thẳng đan tay vào nhau, đợi khoảng mười mấy giây, trên màn hình lại nhảy ra cảnh tương tự, vẫn là ba cơ thể trần trụi, chỉ có điều hai nam một nữ lần này là gương mặt phương Đông, loa phát ra giọng nữ phần khích la hét: “Yamete! I ku~”.

Giây tiếp theo, tay cô nhanh chóng bấm vào nút ổ đĩa, run tay lấy đĩa ra, nắm chặt hai chiếc đĩa trong tay, lẩm bẩm: “Sao lại thế này? Sao lại thế này...”.

Gương mặt cứng như gỗ của Lạc Thiên không nhìn ra cảm xúc gì, lấy chiếc đĩa thứ ba trên bàn, định đặt vào trong ổ đĩa, tay trái bỗng bị bàn tay của cô giữ lấy.

“Đừng bật nữa!” Hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến khiến cô kinh ngạc mở to mắt, vừa ngược lên đã nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm của anh, căng thẳng rút vội tay lại, lắp bắp, “Tôi... tôi không biết sao lại biến thành loại đĩa này. Lúc tôi mua, rõ ràng tôi nói với anh ta là mua đĩa Quyền Hoàng, hơn nữa anh ta cũng nói đây là đĩa Quyền Hoàng, nhưng...”, cô đang nói bỗng ngừng lại, lẩm nhảm, “Quyền Hoàng... toàn vàng... quốc gia nào cũng có... có nam có nữ... ba người cùng...”.

Một giọt mồ hôi rịn ra trong tim cô, thì ra “quyền hoàng” của anh chàng bán đĩa là “toàn vàng”. Chẳng trách trên đĩa ghi chú “A”, “J”, “R”, “E” bốn quốc gia, thì ra là chỉ đĩa phim sex của bốn nước này, chẳng trách có nam có nữ, chẳng trách ba người cùng lên...

Trời ơi! Sao cô có thể nhầm lẫn như thế, mua nhầm đĩa game thành đĩa phim sex.

Cô quay lại, căng thẳng nhìn Lạc Thiên ngồi trước mặt, gần như không nhìn rõ màu mắt anh, gương mặt cứng đờ trước đó lại đang ửng đỏ, hàng lông mày cau lại.

Theo kinh nghiệm trước đây, cô biết đó là điềm báo anh sắp nổi giận, cô vội cầm bốn đĩa CD lên, ấp úng nói: “Xin... xin lỗi, tôi thật sự không biết là loại đĩa này”.

Cô lấy một trong bốn chiếc, không ngần ngại bẻ mạnh nó, chỉ nghe “rắc” một tiếng, chiếc đĩa gãy làm đôi. Cô đỏ bừng mặt, lại cầm đĩa thứ hai lên, hai tay run rẩy lại ra sức.

Theo âm thanh gãy vụn của đĩa, mảnh đĩa sắc nhọn cứa vào lòng bàn tay cô, máu tươi chảy ra, chảy dài theo lòng bàn tay, theo kẽ ngón tay rơi xuống đất.

“A...”, cô không kịp được hít một hơi.

“Cô làm gì thế hả?! Mua nhầm đĩa thì đã mua rồi, tưởng mình là máy nghiền kim cương vô địch hay sao?!” Anh đứng bật dậy, chụp lấy tay phải của cô, rút ra một đồng khăn giấy từ hộp giấy bên cạnh, cẩn thận áp lên vết thương, một lúc sau máu liền thấm ra.

Anh giận dữ ném khăn giấy đi, trừng mắt nhìn cô: “Trong nhà có băng cá nhân không?”.

Cô thấy vẻ giận dữ của anh thì chỉ biết run giọng đáp: “... Có, trong... ngăn tủ thứ hai ngoài phòng khách”.

Không nói không rằng, anh lôi cô ra khỏi phòng ngủ, nhét cô vào phòng vệ sinh, ra lệnh cho cô dùng nước lạnh rửa sạch vết thương, rồi lục tìm bông gòn, thuốc sát trùng và băng cá nhân trong ngăn tủ.

Lát sau, lòng bàn tay phải của cô đã dính một miếng băng, máu ngừng chảy, nhưng chỉ cần cử động hơi mạnh là cơn đau nhói lại xuất hiện. Cô ngước lên, nhìn đôi mắt đen sâu thẳm kia, nơi đó lóe lên tia giận dữ, nhưng cũng có một sự quan tâm mà cô không dám chắc chắn.

Cô cắn môi, lời cảm kích không biết phải nói thế nào.

“Xin cô sau này làm gì cũng dùng não suy nghĩ một chút”, anh lạnh lùng nhìn cô rồi đứng lên.

Cô tưởng anh giận dữ bỏ đi, vội đứng lên, luống cuống: “Cái đó... anh phải đi sao? Có phải anh giận tôi không? Tôi không cố ý mua nhầm đĩa mà”. Thực ra cô muốn hỏi là, có phải hôm nay không thể học chơi game được không.

Quay lại, anh nhìn chăm chăm cô đang cắn đôi môi hồng, vẻ mặt tủi thân, bỗng có một cảm giác lạ kỳ khó nói, dần dần ánh mắt trở nên dịu dàng, nhưng giọng nói vẫn lạnh lẽo: “Bữa cơm cô nợ tôi vẫn chưa ăn”.

Anh ra khỏi phòng khách, đứng ngoài ban công, châm một điếu thuốc rồi rít một hơi thật sâu, tiện tay mở cửa sổ ban công, một cơn gió lạnh lùa vào khiến anh bỗng tỉnh táo hẳn.

Anh làm sao thế này? Tại sao lại bực bội như vậy? Anh bỗng thấy mình như có bệnh, luôn miệng nói không hứng thú với ngọn cỏ ấy, nhưng hôm nay khi cô nhờ anh dạy chơi game, anh lại có phần mừng rỡ. Khi lòng bàn tay cô chảy máu lại cảm thấy xót thương. Đặc biệt là lúc này, hai cánh nóng

bóng trẻ em không được xem đó khiến tim anh đập như điên, đến tận bây giờ mà nơi lồng ngực vẫn còn nhảy cuồng loạn.

Rốt cuộc anh làm sao? Anh tuyệt đối không phải người dễ rối loạn vì ngoại cảnh tác động.

Rít mạnh một hơi thuốc, thở ra, anh như muốn phả ra hết mọi sự hỗn loạn trong lòng.

Cô không hiểu nổi anh, đành đứng lên theo, ra ban công.

Thấy anh hai tay đặt trên bệ cửa sổ, cô bước đến đứng sau lưng anh, nghe thấy anh khẽ thở dài.

Cô căn môi, lòng rất hồ thẹn, rõ ràng cô mua nhầm đĩa mà lại quát tháo anh, đổi lại là người khác thì đã bỏ đi rồi. Huống hồ anh còn là cấp trên của cô, bị cấp dưới hiểu lầm như vậy thì quá mất mặt.

Đều tại cái tên bán đĩa lậu chết tiệt kia.

Cô lại tiến lên một bước, hai tay đan chéo nhau, khẽ xin lỗi: “Tổng giám đốc Lạc, xin lỗi, lúc nãy tôi đã trách lầm anh...”.

Vô tội, ngọt ngào, dịu dàng, như có một sợi tơ khẽ khàng trượt qua trái tim anh.

Giọng nói như kích thích người khác đó khiến anh cứng người, ngón tay kẹp điếu thuốc khẽ run, một đoạn tàn thuốc bay theo gió.

“Tổng... giám đốc Lạc...”, không thấy trả lời, cô lại gọi khẽ.

“Cô có biết giọng cô rất giống tiếng chim không?” Anh cố ý tỏ ra lạnh nhạt, nhưng vẫn không thể che giấu mâu thuẫn trong nội tâm.

“...” Tiếng chim? Trước nay chỉ có người khen giọng cô hay, chưa nghe ai bảo giọng cô giống tiếng chim cả.

Đột ngột, anh quay lại, không hề báo trước, tay anh khóa chặt đôi vai cô, ra sức siết mạnh, và cô rơi vào vòng tay anh.

Cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh, ánh sáng trong phòng khách chiếu trên mái tóc bạch kim của anh, gương mặt đẹp trai chiếm hết toàn bộ tầm nhìn của cô, đôi mắt đen sâu thẳm kia hoàn toàn khác với lúc anh tức giận.

Cô bỗng có phần sợ sệt, hoảng hốt gọi: “Tổng... giám đốc Lạc...”.

Cầm bị anh nâng lên, cô nghe thấy giọng nói mang vẻ giận dữ của anh: “Giang Văn Khê, giọng cô thật sự rất đáng ghét”.

Không kịp phản ứng, môi cô đã bị bịt chặt.

Lần thứ hai tiếp xúc thân mật không chút đề phòng làm cô hụt hơi, trong tích tắc, cả người như một tảng đá lạnh đột nhiên rơi vào vùng nước nóng, “rắc rắc” mấy tiếng, không ngừng bốc khói, như lúc nào cũng có thể tan vào nước.

Đây là sự đay nghiến trừng phạt của anh, anh đang dùng hành động chứng minh anh ghét giọng nói của cô, anh muốn trừng phạt đôi môi đỏ phát ra giọng nói ấy.

Môi bị anh mút rất đau, tiếng rên chỉ cần thoát ra khỏi miệng đã bị chìm lấp. Cô mở to đôi mắt đáng thương, hai tay ra sức tì vào ngực anh, muốn thoát khỏi nụ hôn nóng bỏng ấy.

Nhưng anh không cho cô trốn thoát, hôn mạnh lên đôi môi cô, nói chính xác là cắn môi cô như thể trừng phạt.

“Ồi, đau...”, cô đau khổ rên khê, nước mắt rưng rưng.

Nghe tiếng cô, anh dừng lại hành động giận dữ ấy, buồn bực cụng trán mình vào trán cô, hai tay ôm gò má cô, ngón tay cái khẽ lau nước mắt tràn ra, nhưng lại ngang ngược ra lệnh: “Không được khóc!”.

Anh đúng là thất bại quá, cô gái này, anh hôn cô hai lần, lần nào cũng chỉ biết khóc.

“Anh cắn tôi đau quá...”, nước mắt của cô vẫn chảy ra không thể ngừng lại.

“Đàn ông và phụ nữ hôn nhau vốn dĩ là đau.” Anh hừ lạnh, hôn đến mức môi cô đỏ sưng lên, tê liệt rách da, hơi thở dồn dập mới thôi.

Nước mắt cô trong tích tắc dừng lại.

Hôn? Như thế này là hôn?

Không thể tiêu hóa nổi hai chữ “hôn nhau” của anh, cô mở to mắt, cố gắng nhìn rõ gương mặt nhạt nhòa kia, nhưng dù thế nào cũng chỉ thấy một gương mặt với những đường nét mờ mờ. Hơi thở nóng ấm vừa quen thuộc vừa xa lạ phảng phất trên gương mặt cô. Cô bỗng cảm thấy choáng váng, bất giác nhắm nghiền mắt lại.

Điều đó là một sự cảm dỗ quá lớn với anh, anh không cho cô cơ hội trốn tránh nữa, ôm chặt cô vào lòng, đôi môi mỏng gợi cảm lại áp lên môi cô, ngang ngược dùng lưỡi tách răng cô ra, tấn công vào trong.

Khẽ ngậm, đảo vòng, quấn quýt lấy cô không buông.

Ý loạn tình mê.

Đôi môi bị hôn đến mức nhói đau như không còn thuộc về cô, mà ngay cả hàm răng đang va đập vào nhau cũng hoàn toàn không nghe cô kiểm soát. Lòng rối bời, cô chỉ có thể nghe thấy hơi thở cả hai đan xen dồn dập

và tiếng tim đập “thình thịch” không ngừng, cô đã không phân biệt rõ là tiếng tim cô hay của anh, đôi chân càng lúc càng nhũn ra, hai tay chỉ có thể bấu chặt lấy ngực áo anh, chỉ sợ mình sẽ trượt xuống đất.

Thời gian như ngừng lại, dài tựa một thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng anh buông cô ra.

Cô mềm nhũn người, hai chân rã rời, chỉ có thể dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên anh, phủ phục trước ngực anh thở hổn hển.

Đôi môi anh áp lên tóc cô, ra sức hít mùi thơm nhẹ nhàng đó, cánh tay ôm cô càng siết chặt hơn, đến khi cô kêu khẽ, anh mới buông lỏng.

Được anh ôm như thế, mặt cô nóng bừng như người bị sốt cao, tựa sát vào ngực anh, cô không dám động đậy, càng không dám ngẩng đầu lên, trong đầu đã đặc dính như tương, cô chẳng thể tin rằng lúc này lại bất ngờ bị cưỡng hôn lần thứ hai, đồng thời còn là cùng một người.

Điều khiến cô xấu hổ là, sau sự chống cự ban đầu cuối cùng không những không đẩy anh ra mà còn vui vẻ đón nhận, đồng thời nhập tâm đến thế.

Anh nói là hôn, nhưng cô cho rằng, chỉ có những người đang yêu mới hôn nhau, tại sao anh lại đối xử với cô như thế?

Nếu nói rằng lần trước là vì anh muốn che giấu mà tiện tay túm được cô, thế thì lần này rốt cuộc là tại sao? Tim vẫn đập thình thịch mãi, thậm chí cô không dám nghĩ đến khả năng khó tin ấy.

“Đã đỡ hơn chưa?” Ngón tay anh luồn vào mái tóc cô, dịu dàng ve vuốt.

Cô không dám trả lời, mặt càng lúc càng nóng như đang cháy vậy. Cô rất sợ bị anh nhìn thấy bộ dạng này, áp mặt vào ngực anh, e dè điều chỉnh nhịp thở.

Một tiếng cười khê vẳng đến từ trên cao, cảm nhận được lồng ngực rộng ấy đang rung lên.

Cô cau mày, cắn chặt môi, xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm lỗ chui xuống.

Đột nhiên cơ thể bị đẩy ra nhẹ nhàng, một bàn tay khê chải lại những lọn tóc rối phía trước.

Lại hoảng loạn, cô không kịp được nắm lấy bàn tay ấy, cúi đầu nói khê, “Để tự em...”.

Giây sau tay cô được tay trái của anh nắm thật chặt, tay phải anh khê nâng cằm cô lên, chỉ thấy anh nghiêm túc hỏi: “Có bạn trai chưa?”.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt sắc nhọn ấy như đang cảnh cáo cô, nếu dám nói những lời anh không vừa ý thì cô chết chắc. Cô sợ sệt cúi xuống, nhìn đi nơi khác.

Thực ra vốn hôm nay cô có thể đã có bạn trai, nhưng kế hoạch lại thay đổi, hạt giống tình cảm vừa nảy mầm chưa kịp nhú lên thì đã gặp trở ngại. Khi cô mở lời nhờ người ấy dạy cô chơi Quyền Hoàng, thì chắc chắn rằng cô đã không còn tư cách làm bạn gái của người ta nữa rồi.

Có lẽ, số phận đã định, cô và Cố Đình Hòa có duyên không phận.

Cắn răng, hai ngón tay anh vận sức, nâng cằm cô lên lần nữa, ép cô nhìn vào mắt anh: “Nói đi!”.

Lúc này vẻ mặt hoang mang của cô khiến anh có phần giận dữ, nếu cô gái này dám chọc giận anh, đùa giỡn anh rồi nói chữ “có”, anh nhất định sẽ cho cô biết mặt.

Cô ngược lên nhìn anh, khê nói hai chữ: “... Chưa có”.

Có được câu trả lời mong muốn, anh thở phào nhẹ nhõm, nhượng mảy nói gọn: “Có thì nói có, không thì nói không, câu hỏi đơn giản thế mà phải nghĩ lâu vậy à?”.

Cô bĩu môi, không dám nói gì.

“Bây giờ tôi rất đói, em còn nợ tôi một bữa ăn. Ăn trước đã”, không nói năng gì, anh nắm tay cô vào nhà.

Khóe môi cô giật giật, ngược lên nhìn thấy mái tóc bạch kim ấy, lòng nghĩ: Tư duy của anh có thể nào đừng nhạy quá nhanh thế không.

Vừa vào trong, một mùi khét xộc vào mũi, anh cau mày: “Mùi gì thế?”.

Cô kêu lên: “Chết rồi, đậu xanh vẫn còn luộc trong nồi!”.

Cô giật tay ra khỏi tay Lạc Thiên, vừa kêu vừa chạy vào nhà bếp, mùi khét nồng nặc xộc vào mũi. Cô mở nắp nồi, thì ra đậu xanh lúc này đã cháy đen hơn nửa, nước trong nồi cạn sạch, bây giờ dù có xào cũng đừng mơ.

Tội lỗi! Tại cái đĩa xxx chết tiệt kia!

Cô đưa tay định đổ đậu ra, tay phải vừa đụng vào quai nồi thì giọng nói đầy mệnh lệnh của ai kia lại vang lên: “Có phải em định ngày mai không đi làm?!”.

Cô quay lại nhìn anh, nhủ thầm: Làm gì mà hung dữ thế? Ai bảo mai cô không đi làm, không đi làm là bị trừ lương đấy.

“Tránh ra.” Anh nóng nảy đẩy cô sang một bên, nhắc nồi đậu khét let kia đổ vào thùng rác, sau đó nhanh nhẹn rửa sạch nồi, quay sang hỏi cô gái đang đứng sững, “Tối nay em định nấu gì?”.

“A?” Cô hoàn hồn, “Chỉ có rau xanh, và một con cá còn lại tối qua”.

“Ở đâu?”, anh hỏi.

“Hả?”

“Hả cái gì? Không muốn ăn cơm à?”, giọng anh bực bội.

“Rau phía dưới tủ, còn cá trong tủ lạnh, anh đợi một chút.” Cô quay người ra khỏi nhà bếp, nhanh nhẹn lấy ra một con cá trong tủ lạnh, quay trở lại, kinh ngạc thấy anh đang thành thạo nhặt và rửa rau.

Một lúc sau anh đã xắt xong rau, lúc chuẩn bị nấu thì phát hiện đèn nồi cơm điện vẫn không sáng, anh mở nắp nồi, gạo bên trong vẫn sống.

Cô nhìn thấy, tỏ ra nghi ngại: “Trước đó đèn rõ ràng vẫn sáng mà?”.

Anh cau mày, rút đầu cắm ra rồi lại cắm vào, đèn vẫn không sáng, anh quay lại hỏi cô: “Chỗ nào còn ổ điện?”.

“Ổ cắm chỗ ti vi phòng khách.”

Anh bê nồi ra ngoài, bật ti vi, xác định ổ cắm không hỏng mới cắm dây nồi cơm điện, nhưng đèn vẫn không sáng.

“Hỏng rồi.” Anh rút phích cắm ra, bê lại nồi vào phòng bếp.

Cô nhìn nồi cơm điện đã dùng bao năm nay lại trở chứng đình công, mặt hơi tái, mấy hôm trước lò vi sóng mới hỏng, tại sao hôm nay cả nồi cơm điện cũng hỏng? Cô đã phiền muốn chết vì khoản tiền phạt của cuộc thi game trong công ty rồi, lần này đồ điện máy trong nhà cũng bãi công với cô.

Lại phá sản!

Nhìn cô đang đứng đờ đẫn nhìn nồi cơm điện, anh khẽ nhíu mày, nói: “Có sủi cảo làm sẵn hoặc mì không?”.

Cô liếc nhìn nồi cơm điện vẻ không cam tâm, bữu môi đáp với vẻ mệt mỏi: "... Có", rồi quay đi, lấy một túi mì trứng ăn liền trong tủ ra, đưa cho Lạc Thiên: "Xin lỗi, vốn là em mời anh ăn cơm, phải là em nấu cơm mới đúng, kết quả lại biến thành anh phải đi nấu mì...".

Mấy giây sau, anh lại tiếp tục công việc, hừ lạnh trong bụng: Đúng là tiếng chim.

Cô thấy anh im lặng không nói thì ngỡ anh giận, bất giác mím môi lại: "Thật sự rất xin lỗi...".

Giây sau, giọng nói bình thản vang lên: "Vậy thì nhớ nợ tôi hai bữa cơm".

Cô chỉ cảm thấy khoe môi không ngừng co giật, cô thầm rửa cái tên bán đĩa lậu chết tiệt đã hại chết cô rồi.

Một lúc sau, hai bát mì trứng và rau tủa hương thơm quyến rũ đã đặt lên bàn.

Giang Văn Khê nhìn Lạc Thiên đã bắt đầu ăn, cũng cầm đũa theo, vị nước dùng ngon lành khiến cô mím cười: "Không ngờ anh nấu mì trứng lại ngon đến thế".

Ngẩng lên, anh nhìn chăm chú cô nàng ngốc nghếch đang tỏ vẻ thỏa mãn, lườm cô một cái: "Em có thể ngậm miệng lại đừng nói gì không?!".

Tiếng chim phiền phức.

Cô nàng cỏ này sao không có tính tự giác gì cả?

Mì ngậm trong miệng bỗng cảm thấy khô khan vô vị.

Cô không biết mình đã đắc tội anh chỗ nào, nếu không phải do tay cô bị thương thì cũng không phiền anh nấu mì, hơn nữa rõ ràng chính anh đòi

nấu, sao lại trách cô.

Đúng là cái đồ ngang ngược vô lý.

Khen anh cũng bị mắng, tại sao anh lại hung dữ với cô như thế, tự dưng ôm cô hôn cô, còn nói đó là nụ hôn nữa, khiến cô nghi ngờ có phải anh cũng hơi thích cô, nhưng bây giờ lại hung dữ với cô. Đầu óc cô có vấn đề rồi mới tưởng anh thích cô.

Nhưng không thích cô thì sao lại hôn cô? Cảm giác này đúng là khó chịu, lồng ngực như bị một miếng chì chặn lại vậy.

Bỗng nhiên, anh ngẩng lên hỏi: “Em ở một mình? Đây là nhà em hay là nhà em thuê?”.

Cô đang nguyên rủa anh trong lòng, bỗng nghe hỏi thì suýt nữa nghẹn rau trong miệng. Cô nuốt xuống, ngẩn ngơ nhìn anh. Anh kỳ lạ thật, lúc này còn hung dữ, sao bây giờ lại quan tâm đến gia đình của cô, thay đổi còn nhanh hơn cả phụ nữ nữa.

“Thôi, xem như tôi chưa hỏi”, bị cô nhìn, anh có vẻ thiếu tự nhiên.

“Đây là nhà em, một mình em ở lâu rồi”, hai tay ôm bát mì, cô mím môi, “Bố mẹ em qua đời lúc em học lớp Mười một”.

“Xin lỗi, đúng là một câu hỏi tệ quá”, anh đặt nhẹ đôi đũa xuống, nhìn chăm chú cô gái đang mím cười.

“Không sao, đã qua lâu rồi. Anh thấy đó, trong nhà em còn không treo hình họ, em thật là bất hiếu.” Cô cười khan hai tiếng, “Từ khi em nhớ được thì hai người họ đã đi bắt bướm trong núi, em... đã lớn lên như thế”.

“Bắt bướm?”, anh thắc mắc.

Sao lại có người suốt ngày rảnh rỗi vào núi bắt bướm nhỉ? Ngoài nhà côn trùng học ra, anh không nghĩ nổi còn có ai lại buồn chán đến thế.

Cô thấy vẻ mặt khó hiểu của anh thì cười bảo: “Vâng, họ chuyên nghiên cứu về loài bướm, trong mắt mọi người, họ là nhà côn trùng học, nhưng trong mắt em thì cũng giống như mọi người khi còn nhỏ, nhàm chán đi bắt bướm”.

Nhướn đôi môi gợi cảm lên, anh mỉm cười bởi lời cô nói.

Bỗng, ánh mắt cô ảm đạm, nuốt một miếng mì nữa rồi nói: “Năm em học lớp Mười một, họ lại đến một khe núi nào đó ở tỉnh Vân Nam để bắt bướm, về sau ở đó xảy ra trận lở núi, hai người và cả những nhân viên cùng đi toàn bộ đều bị chôn vùi, không bao giờ quay về nữa”.

Lúc này, anh mới biết mình đã hỏi một câu ngu ngốc đến nhường nào, vội chuyển đề tài: “Đừng nói nữa, mau ăn mì đi”.

“... Vâng.” Tại sao cô tạo nên niềm vui trên chính nỗi đau của mình mà vẫn không có được sự yêu thích của cấp trên chứ, đúng là một kẻ khó hầu hạ.

Hai người lặng lẽ ăn mì, chỉ có thể nghe thấy tiếng húp mì vang lên.

Bỗng nhiên cô nhớ đến chuyện học Quyên Hoàng, ngẩng lên hỏi Lạc Thiên: “Tổng giám đốc Lạc, hôm nay em còn có thể học chơi game không?”.

Anh liếc nhìn tay phải của cô, nói: “Em nghĩ sao?”.

Cô nhìn bàn tay dán băng của mình, co lại rồi thả lỏng, vẫn còn hơi đau, những chỗ quanh vết thương chắc chắn không thể nào lành ngay được. Có nghĩa là, cô chuẩn bị tiền phạt thôi.

Khuấy mì trong bát, một lúc lâu sau cô vẫn không tìm được hỏi: “Tại sao cuộc thi đó phải ra quy định phòng đứng cuối bảng bị phạt năm trăm tệ?”.

Anh ngược lên, vẻ mặt mơ hồ, hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

Anh cau mày, thắc mắc: “Cái gì mà phòng bị phạt?”.

“A? Tức là tham gia cuộc thi Quyền Hoàng ấy, phòng xếp đầu bảng sẽ có năm ngàn tệ tiền thưởng, còn phòng đứng cuối bảng sẽ bị phạt năm trăm tệ”, cô cắn đũa, nói.

Khóe môi anh co giật.

Để khuyến khích ý chí chiến đấu của nhân viên, Giang Hàng có một quy định bất thành văn, tức là hoạt động trong buổi liên hoan cuối năm sẽ có một phần thưởng lớn, đồng thời cũng có một phần tiền phạt, quy định bất thành văn này đã trở thành văn hóa doanh nghiệp đặc biệt của Giang Hàng.

“Sao? Có đề nghị khác?”, anh nhướn mày.

Cô cắn môi, nói: “Em chỉ cảm thấy trò thi đấu này không công bằng lắm”.

“Sao không công bằng?”

“Văn phòng tổng giám đốc chỉ có em và chị Nghiêm, các phòng khác ít nhất cũng có hai đồng nghiệp nam, bọn em sao có thể biết chơi trò chơi dành cho con trai này, cả công ty đều biết văn phòng tổng giám đốc đứng cuối rồi.” Giọng cô càng lúc càng nhỏ, “Em không muốn bị phạt...”.

Vẻ mặt anh đờ ra như khúc gỗ, im lặng hồi lâu, anh có vẻ không vui: “Nên em muốn học chơi? Đảm bảo ít nhất không đứng hạng chót?”.

Vốn dĩ anh cảm thấy vui vì tưởng cô cũng như những cô gái khác, biết bày ra chút thủ đoạn để tiếp cận anh, kết quả điều khiến anh căn răng lại là, hoàn toàn do anh tự tưởng tượng, cô nàng này căn bản chỉ vì không muốn bị phạt tiền. Anh so với hai trăm năm mươi tệ kia lại cách xa nhau thế sao?

“Vâng.” Cô húp một miếng nước dùng, gật đầu, “Kiếm tiền đối với em là rất cực khổ, anh sẽ không hiểu đâu...”.

Lời cô nói khiến anh nhớ đến lúc anh mới ra tù, chuyện gì cũng từng làm, mỗi ngày làm việc quần quật mười mấy tiếng đồng hồ, mệt đến mức như một con chó đã chết rồi, cả tháng cũng chỉ kiếm được mấy trăm tệ.

Không hiểu? Ha ha, kiếm tiền cực khổ nhường nào, anh hiểu rõ hơn ai hết. Nếu không phải do anh tốt số, gặp được chú Thâm thì có lẽ hiện giờ anh chỉ có thể ôm một hộp cơm nguội ở vệ đường mà ăn.

Không tìm được, anh rút một điều thuốc ra châm, rít vào một hơi thật sâu.

Cô kinh ngạc nhìn vẻ mặt kỳ quặc của anh, chẳng lẽ cô lại nói sai gì ư?

Đứng lên lấy gạt tàn thuốc trên bàn nước, đặt xuống, cô đưa tay ra hươ hươ trước mặt anh, gọi khẽ: “Tổng giám đốc Lạc...”.

Búng tàn thuốc trong tay, anh liếc nhìn cô, nói: “Lúc không có người ngoài thì gọi tôi là Lạc Thiên, hoặc A Thiên”.

“...”, cô sững sốt không nói nổi.

Anh đứng lên bê bát đĩa vào nhà bếp.

Cô thấy thế thì vội bưng bát của mình đuổi theo: “Anh muốn giúp em rửa bát sao? Không cần đâu, em tự làm”.

Gân xanh trên trán anh hằn lên, khóe môi không ngừng giật giật. Một câu chửi thề bị nén lại, đều do “Quyền Hoàng” chết tiệt kia mới khiến anh ý loạn tình mê đi thích cô nàng cỏ gốc ghếch đó.

“Tránh ra”, anh giật lấy bát trên tay cô, đuổi cô ra khỏi nhà bếp.

Cô dựa vào khung cửa, lặng lẽ nhìn đôi tay mài miết làm việc của anh.

Dưới ánh sáng trắng, chiếu lên gương mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ của anh, mái tóc rất đẹp, vàng trán rộng, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, và cả đôi môi mỏng gợi cảm...

Ánh mắt cô dừng lại ở đôi môi anh như không thể rời đi được, trong đầu bỗng xuất hiện cảnh ở ban công lúc nãy. Trước tiên là vô lý gặm nhấm giận dữ, tiếp đó là dịu dàng nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi linh hoạt khéo léo, cứ như lúc nào cũng vô tình hữu ý ve vuốt khiêu khích, trong lúc quần quýt, cô đã lạc hồn...

Cô không kịp được lại cắn môi dưới, gò má càng lúc càng nóng.

“Em... có thể đổi chỗ khác để mơ mộng không?”, giọng nói trầm trầm quyến rũ vang đến.

“Hả?” Lúc nãy đôi môi mỏng rõ ràng còn cách xa cô, lúc này lại gần trong gang tấc, cô ngượng ngùng nhìn đi nơi khác, đỏ mặt quay đi.

Lau khô tay, anh nhìn đồng hồ treo tường, đã chín rưỡi tối.

“Tôi phải về đây.” Giờ này đối với người thường xuyên phải dự tiệc tiếp khách như anh mà nói, thì ngay cả cái gọi là “cuộc sống về đêm mới bắt đầu” cũng không được tính. Nhưng, anh phải về, anh không muốn đêm đầu tiên đã làm ngọn cỏ này sợ hãi, khiến cô hiểu lầm anh có ý đồ bất lương với cô.

“... Vâng.” Cô căn môi, trong lòng bỗng có phần quyến luyến, “Vậy ngày mai sau khi tan sở, anh có dạy em chơi game không?”.

Anh liếc nhìn đôi tay đan vào nhau của cô, khẽ nói: “Đưa di động cho tôi”.

Cô ngần người, quay vào phòng, lấy điện thoại trong túi rồi ra phòng khách, đưa cho anh.

Anh đón lấy, bấm một dãy số, đến khi di động của anh đổ chuông thì tắt máy, đưa trả di động lại cho cô: “Chuyện ngày mai để mai tính”.

“Ồ...”, đôi mắt trong veo của cô lại tối xuống.

Anh thay giày, ra cửa, bỗng quay lại nói: “Ngày mai, tám giờ sáng đợi tôi dưới kia, tôi đến đón em”.

“Anh... anh muốn đón em đi làm?”, cô sững sốt kêu lên, suýt thì cắn vào lưỡi, vội vàng khoát tay, “Không cần đâu!”.

“Tại sao không cần?” Anh hơi tức giận, anh đón cô đi làm là để tiết kiệm thời gian đón xe bus cho cô.

Một lần tan sở, anh nhìn thấy cô đuổi theo xe bus thở hổn hển, kết quả vẫn không đuổi kịp. Cô đứng trong gió lạnh, kéo mũ áo lên, bộ dạng không ngừng đi qua đi lại run lẩy bẩy của cô khiến ai cũng xót xa. Về sau anh đưa đón cô, không sợ gió mưa nữa, không phải tiện hơn hay sao?

Cô căn môi, lắp bắp mãi, cuối cùng mới thốt ra câu nói đã kìm nén rất lâu: “Chúng ta không phải là... quan hệ đó, người ta hiểu lầm thì không tốt đâu...”.

Nếu cô và Cố Đình Hòa là hai đường thẳng giao nhau, vậy cô và anh cơ bản là hai đường song song. Nghiên Nghiên từng nói, đàn ông đều là động

vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Ban nãy anh lại cưỡng hôn cô, có lẽ chính vì bị cái đĩa chết tiệt kia cám dỗ. Nói ra thì, họa là do cô gây ra. Từ đầu chí cuối, anh đều tỏ vẻ bị cưỡng bức. Anh thích cô mới hôn cô, đó là chuyện không thể.

Anh nhíu mày, hỏi: “Quan hệ đó? Vậy em nghĩ là quan hệ nào?”.

“Ừm?”, cô ngẩng lên, không hiểu.

“Đầu người óc heo!”, anh tức đến độ không nói được gì, quay người đi xuống lầu.

Ngồi vào xe, anh dựa vào lưng ghế thờ dài, một đồng hoa tươi đang chờ anh hái, anh lại đi ngắt ngọn cỏ này. Đúng là sắp bị cô làm cho tức đến thổ huyết, chưa từng thấy đầu óc ai cứng nhắc như vậy, ý tứ của anh đã quá rõ ràng, có khó hiểu đâu? Anh đúng là bá phúc cô rồi.

Anh lại thờ dài, ngẩng lên nhìn tầng năm vẫn còn sáng đèn, ủ rũ khởi động xe rồi lái đi.

Cô thần thờ nhìn theo hành lang tối đen, một lúc lâu sau mới mệt mỏi khép cửa lại. Tựa lưng vào cửa, cô nghĩ đến lời trước khi đi của anh, rốt cuộc nó bao hàm ý nghĩa gì.

Cô rất mong chờ có tiến triển với Cố Đình Hòa, nhưng tất cả đã bị mấy chiếc đĩa ấy hủy diệt, thế nên mọi chuyện đã khác hoàn toàn.

Cô đưa tay lên nhìn miếng băng dính trên vết thương, nhớ đến khoảnh khắc anh nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của cô, có một hơi ấm thấm vào tận sâu thẳm trái tim.

Haizzz, sao mới mấy tiếng đồng hồ ngủ mà cán cân thiên bình trong lòng đã lệch rồi, chẳng lẽ cô bẩm sinh đã là một cô gái dễ thay đổi?

Về lại phòng, cô nhìn những mảnh vỡ đĩa CD trên bàn viết, bất giác gò má lại nóng bừng.

Tạo nghiệt, đều do tên bán đĩa lậu chết tiệt kia, đúng là hại người.

Dọn dẹp qua loa căn phòng, cô tắm rửa rồi lên giường, nằm trên giường nhìn đăm đăm lên trần nhà trắng tinh, căn môi theo thói quen, trong đầu vẫn lẩn cẩn chuyện tám giờ sáng mai, nếu anh đến đón cô thật thì phải làm sao?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, ba chữ “quy tắc ngầm” nhảy vào trong đầu cô.

Trong bóng tối, cô hoảng loạn kéo chăn lên.

Cô không có tài sản cũng chẳng có nhan sắc, so với những cô nàng xinh đẹp cạnh anh mà cô đã từng thấy, người ta cần vóc dáng có vóc dáng, cần nhan sắc có nhan sắc, dạng chim ngổ ngốc nghếch khờ khạo như cô không biết phải xếp hàng tới tận đâu, chứ đừng nói đến người phụ nữ xinh đẹp họ Tăng thường xuyên ra vào văn phòng anh, và cả người phụ nữ họ Châu rất đẹp, cô đã từng gặp ở hôn lễ lần trước.

Haizzz, với bộ dạng này của cô, làm sao xứng đáng với “quy tắc ngầm” của người ta.

Giả như, câu nói đón cô đi làm chỉ là khách sáo, đến lúc đó cô không chỉ đào hố chui xuống là xong.

Bỗng nhớ ra điều gì đó, cô cầm di động đặt trên tủ đầu giường, tay phải cầm nó, bỗng dưng, giống như đang nắm tay anh vậy, cô tìm ra cuộc gọi cuối cùng trong nhật ký cuộc gọi, nhìn chăm chăm hàng số đó, do dự không biết có nên lưu lại hay không.

Giây sau, cô căng thẳng bắt đầu nhập tên anh, từ “Lạc Thiên” đến “A Thiên” đến “Kẹo cao su”, “Quý Tóc Bạc”, thậm chí cả danh xưng “Thiên

Thiên” buồn nôn cũng đều nhập qua, nhưng lặp đi lặp lại mãi mà cô vẫn thấy không hài lòng, cuối cùng nhập vào hai chữ “Lạc Thiên”.

Nhìn hai chữ đó, cô lại ngẩn ngơ, lảm nhảm: “Đúng là quan hệ bạn trai bạn gái thật sao?”.

Đêm dài đằng đẵng, từ sau khi bố mẹ và cậu qua đời, rất lâu rồi nhưng lại là lần đầu Giang Văn Khê mất ngủ.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Người Yêu Giống Như Cơm Trắng

Người yêu, thực ra chính là cơm trắng hoặc bánh bao mà cả đời anh cũng không xa rời được, vị của nó tuy nhạt, nhưng dinh dưỡng nó cung cấp lại là sự chống đỡ cho cả cuộc đời anh.

Hôm sau, tám giờ sáng, Lạc Thiên lái xe đến nhà Giang Văn Khê sớm vài phút, nhưng đợi mãi, qua tám giờ rồi mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Anh thầm rửa một tiếng trong bụng, vốn định lao lên tầng năm nhưng nghĩ lại có khi ngọn cỏ ấy đã tự đi trước rồi, anh tức giận lấy điện thoại ra, gọi cho Giang Văn Khê.

Di động đổ chuông mãi mới nghe thấy giọng nói yếu ớt mệt mỏi đó: “A lô?”.

“Giang Văn Khê, bây giờ em đang ở đâu? Nếu em dám bỏ đi trước một mình...”, anh chưa nói xong thì nghe đầu dây bên kia “á” một tiếng thất thanh, rồi lại có thứ gì đó đổ vỡ, anh thót tim, căng thẳng gọi: “Giờ em đang ở đâu? Có chuyện gì thế?”.

“Em... em ngủ quên mất...”

“...”

“Em xuống ngay đây...”

“...”

Khoảng sáu, bảy phút sau, Giang Văn Khê khoác túi thờ hồn hển chạy một mạch đến trước chiếc xe màu đen nổi bật, xin lỗi rối rít: “Xin lỗi, em... em ngủ quên...”.

Lạc Thiên khi nhìn thấy cô, tâm trạng u ám bỗng chốc biến mất, đôi mắt sâu thẳm của anh cũng trở nên dịu dàng hơn, đôi môi mím chặt bất giác nhướn lên: “Lên xe”.

“Vâng...”, cô vẫn còn chưa tỉnh hẳn, đặt tay lên tay nắm cửa sau.

“Lên trước ngồi!”, mặt anh sa sầm.

Cô cắn môi, ngoan ngoãn ngồi lên ghế phụ.

Mấy giây sau vẫn không thấy anh khởi động xe, cô quay sang nhìn, ai ngờ cánh tay trái của anh đang đưa qua trước ngực cô, dần dần ngược nhìn lên, gương mặt đẹp trai của anh chỉ cách cô mấy phân, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt cô, cô căng thẳng nhích về bên phải, run giọng kêu lên: “Anh... anh anh định làm gì thế?!”.

Mới sáng sớm, chắc anh không nghĩ gì bậy bạ chứ, ở đây là nơi người qua người lại tấp nập mà.

Anh nhìn cô không tỏ chút cảm xúc nào, chỉ nghe “cách” một tiếng, dây an toàn của cô đã cài chặt, sau đó anh ngồi thẳng lên.

“Xoẹt”, mặt cô như con tôm luộc, thì ra người mới sáng sớm “suy nghĩ bậy bạ” chính là cô...

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, khóe môi mím chặt của anh nhướn lên thành một nụ cười tủm tỉm.

Cô đỏ mặt đan tay vào nhau, ngượng ngùng quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Lúc này anh gần cô quá, tim cô đến giờ vẫn đập loạn lên, nếu không phải là có dây an toàn cài trước ngực, cô e rằng tim cô đã nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Trước kia lời nói ngô nghê của cô đã khiến anh cười, lần nào cô cũng xấu mặt trước anh, bây giờ dù mặt đất đầy lỗ thì cô cũng chui không hết.

Cô không kìm được quay sang, lén lút quan sát Lạc Thiên đang chăm chú lái xe, nhưng lại bất cẩn bắt lấy nụ cười ma quỷ trên môi anh.

Đành phải đồng ý với quan điểm của đám phụ nữ mê trai trong công ty, rằng anh thật sự rất đẹp trai.

Bình thường ít nói ít cười, nhưng khi anh cười lại đặc biệt dịu dàng, và có cả một cảm giác an toàn khó tả.

Chiếc xe rẽ một đoạn rồi dừng trước cửa quán ăn tên “Đậu tương Vĩnh Hòa”.

Xuống xe, Giang Văn Khê theo Lạc Thiên vào trong quán, đến khi nhìn thấy hai phần điểm tâm bày trên bàn, cô mới không nhận được, hỏi: “Tổng giám đốc Lạc...”.

“Tổng giám đốc Lạc?”, Lạc Thiên nhướn mày, giọng nói có vẻ rất bất mãn.

“A?” Bây giờ gọi tên anh thì liệu có quá sến không, cô thật sự không gọi được. Nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm của ai kia, lúng túng mãi, cuối cùng cô cũng sửa được, “Lạc... Lạc Thiên, ăn sáng xong ở đây rồi đến công ty thì sẽ trễ mất...”. Thực ra có thể vừa đi vừa ăn, hoặc đến công ty ăn cũng được mà.

“Tôi biết.” Anh hớp một ngụm nước đậu, “Nếu em lo muộn bị trừ lương, thì đó là tất nhiên, vì hôm nay tôi không gọi điện đánh thức em dậy

thì em chắc chắn cũng sẽ đến muộn”.

Cô tỏ vẻ sững sờ nhìn người đàn ông đang bình thản ăn sáng, tại sao trong lòng cô nghĩ cái gì, anh cũng đều đoán ra? Lẽ nào trên mặt cô ghi rõ “Chúng ta đừng ăn sáng nữa, đi mau thôi, đến muộn sẽ bị trừ lương” chẳng?

Ăn sáng xong, chiếc xe chạy thẳng đến bãi đỗ xe của tập đoàn Giang Hàng.

Chiếc xe vừa dừng, Giang Văn Khê chẳng chào hỏi câu nào mà vội vội vàng vàng nháy xuống, chạy như bay đến thang máy, bỏ lại Lạc Thiên một mình ở bãi đỗ xe.

Cả buổi sáng, Giang Văn Khê đã lén lút nhìn văn phòng bên trong không biết bao nhiêu lần, đã sắp dùng bữa trưa rồi mà vẫn không thấy bóng anh đâu. Buổi sáng chuồn đi trước, bỏ lại anh một mình, đó là chuyện bất đắc dĩ, cô không muốn bị đám đồng nghiệp nhìn thấy mình ngồi trên xe anh đến công ty.

Cô vốn định tìm cơ hội giải thích, nhưng đợi cả buổi sáng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu, di động cầm trong tay lật đi lật lại, cuối cùng vẫn do dự không quyết, không biết có nên nhắn tin giải thích không.

“Tâm thần bất định, đang đợi điện thoại bạn trai à?”, Nghiêm Tố cầm ly nước đùa.

“Đương... đương nhiên không phải ạ”, cô vội càng cất điện thoại, mở một tập văn kiện, giả vờ chăm chú làm việc.

“Đúng rồi, chuyện em học chơi game với Tổng giám đốc Lạc ra sao rồi?”

“Loạt soạt” mấy tiếng, mấy tập văn kiện liên tục rơi xuống đất.

“Chưa... chưa học được”, cô lắp bắp.

“Chưa học được?” Nghiêm Tố ngồi xuống ghế, liếc nhìn văn phòng bên trong, tỏ ra nghi hoặc, tên nhóc này sao ra tay chậm thế? Không giống tác phong của cậu ta. Nghiêm Tố cười nhẹ: “Ừ, vậy em cố lên nhé, hy vọng lần này văn phòng tổng giám đốc của chúng ta có thể thoát xác, chị cũng không cần đóng tiền phạt nữa”.

“Mong là thế ạ...”, vì sự thực không phải chỉ đơn giản là học chơi game.

Cô thấp tha thấp thỏm làm việc đến hết buổi chiều, dù đi qua phòng nào cũng thấy ai nấy đều nhấp nhồm đợi năm giờ rưỡi để tan sở. Cả ngày rồi, vẫn không thấy Lạc Thiên vào văn phòng, tin nhắn giải thích và thăm hỏi của cô vẫn chưa được gửi đi.

Đúng lúc cô dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị tan sở, di động có tin nhắn, mà lại là anh gửi: Hai bữa cơm nợ tôi, tối nay bù trước một bữa, lát nữa đến nhà em.

Hả? Cái tên mất tích cả ngày nay, vừa mở miệng đã đòi ăn. Nhưng còn may, chí ít là anh không giận cô.

Cô nhắn lại đơn giản một chữ: Vâng.

Buồn bực cả ngày, cuối cùng cô đã nở nụ cười vui vẻ khi nhận được tin nhắn đó.

Dọn dẹp xong, cô phi thẳng đến siêu thị, mua rất nhiều thức ăn. Tuy không biết anh thích ăn gì, nhưng ít nhất phải như chiêu đãi khách, không đến nỗi thê thảm như tối qua.

Giang Văn Khê đang bận nấu ăn trong nhà bếp thì nghe chuông cửa reo vang, vội vàng lao ra khỏi nhà bếp để mở cửa, nhưng khi thấy ba người đứng bên ngoài thì sửng sờ.

“Khê Khê à, tớ về rồi đây! Xem kìa, tớ vừa về đã nhớ đến cậu, giúp cậu gọi cả cảnh sát Cố, thầy giáo của cậu đến luôn rồi đây.”

Cô đứng ở cửa, vẻ mặt ngượng ngập, không biết phải trả lời Lý Nghiên thế nào.

“Anh mang đồ đến đây.” Cố Đình Hòa giờ bộ điều khiển game lên, thấy cô mặc tạp dề hoạt hình, dáng vẻ rất thực nữ đảm đang, anh bất giác mỉm cười.

“Không phiền anh cũng đến đây ăn ké cơm đây chứ”, Hùng Diệc Vĩ cũng theo vào trong.

“Không phiền không phiền, sao lại phiền chứ.” Cô cười ngô nghê, nhìn hành lang tối om om phía sau, xác định không có người thứ tư, rồi đóng cửa lại.

Thức ăn cô mua chỉ đủ cho cô và Lạc Thiên, nhưng bây giờ lại có thêm ba người, bắt buộc dĩ phải mang toàn bộ đồ ăn dự trữ mấy ngày trong tủ lạnh ra. Cũng may đoàn ba người của Lý Nghiên còn tự chuẩn bị một ít thức ăn đã nấu sẵn, đồ uống và rượu, mới có thể ứng phó nổi với bao nhiêu miệng ăn thế này trong buổi tối.

“Khê Khê, nhanh lên, sắp ăn chưa”, Lý Nghiên ngồi trên sofa kêu gào.

“Đợi tí đi, còn canh sườn sắp xong rồi.” Giang Văn Khê không ngừng nhìn điện thoại, sao anh vẫn chưa đến.

“Kệ cậu đấy, tớ đói rồi, tớ muốn ăn trước.”

“Này, cậu đợi tí nữa thì chết ai à?” Cô vừa cau mày vừa nói, mở nắp nồi ra, nấu thêm một, hai phút nữa là canh sườn sẽ ăn được, nhưng cô vẫn lo không biết bao giờ Lạc Thiên tới.

“Tuần này đi công tác, em suýt nữa thì phiền chết vì cái bà già kia, bây giờ đã cúت về được, sau này có vụ nào khó nhằn thì cứ tìm nam giới đi mà làm”, Lý Nghiêן vừa mở lon bia vừa uống, than thở với Hùng Diệc Vĩ.

Hùng Diệc Vĩ và Cố Đình Hòa chỉ cười.

Lúc này chuông cửa bỗng reo vang.

“Để em mở cửa.” Lý Nghiêן vút bia xuống, đứng lên, “Cái tên ghi đồng hồ nước chết tiết kia cứ thích đến vào buổi tối, em nghi hẳn có âm mưu gì với Khê Khê lắm”.

Lý Nghiêן mở cửa định quát thì nhìn thấy anh đẹp trai tóc bạc đứng ngoài cửa, lập tức hóa đá.

Lạc Thiên không ngờ rằng người mở cửa lại là Lý Nghiêן. Ánh mắt nhìn chệch sang, anh nhìn thấy anh chàng cảnh sát kia đang ngồi trên sofa cười nói, nụ cười bên khóe môi dần biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng.

Lý Nghiêן há hốc miệng, bỗng nhận ra Giang Văn Khê nấu nhiều thức ăn như vậy không phải vì biết cô sẽ tới, mà là chiêu đãi anh chàng đẹp trai này. Tở ra ngượng ngùng, cô nhìn anh đẹp trai tóc bạc đang giận dữ, vội vàng giải thích: “Anh đến tìm Khê Khê phải không? Mau vào nhà đi”.

Giang Văn Khê bê canh sườn ra, nói với Lý Nghiêן đứng ở cửa: “Nghiêן Nghiêן, món canh sườn cậu thích nhất xong rồi đây...”.

Sắc mặt Lạc Thiên vô cùng lạnh lẽo, đôi mắt không có chút hơi ấm nhìn thẳng Giang Văn Khê đang bận bịu, bàn tay trái đút trong túi quần co chặt lại thành nắm đấm. Đột nhiên, khóe môi anh cong lên thành một đường mỉa mai: “Tôi bấm nhầm nhà”.

Quay đi, anh phẫn nộ xuống lầu.

Lý Nghiêן há miệng ú ớ.

Giang Văn Khê ngược lên nhìn Lý Nghiêן đang ngơ ngẩn ở cửa, cô vội đặt tô canh xuống, bước đến hỏi vội: “Lúc này ai đến đây?”.

Đôi mắt đẹp của Lý Nghiêן nhìn cô, đảo lên đảo xuống, thấy vẻ căng thẳng của bạn thì đùa giỡn vẻ xấu xa: “Người ghi đồng hồ nước”.

“Ồ...”, cô tỏ ra thất vọng.

Lý Nghiêן ôm nhẹ lấy Giang Văn Khê, thì thào vào tai cô: “Nhưng, anh chàng ghi đồng hồ nước này rất đẹp trai, khá giống sếp của cậu, cũng có mái tóc bạch kim đó”.

“A?” Cô nhìn đôi mắt lấp lánh sáng của Lý Nghiêן, phản ứng ra, “Anh ấy đâu rồi?”.

“Bảo là bấm nhầm nhà, đi rồi.”

“...”, cô cắn chặt môi.

Rõ ràng đã nhận lời anh, nhưng lần này trong nhà lại xuất hiện nhiều người thế này, anh nhất định sẽ hiểu lầm cô cố ý không muốn mời anh ăn cơm nên mới gọi bạn đến.

Lý Nghiêן thấy bộ dạng do dự của cô thì đẩy ngay ra khỏi cửa, mắng: “Hừ, cứ tưởng cậu có lương tâm nhớ đến chị em chứ! Còn không mau đuổi theo?! Lát nữa xử cậu sau!”.

Cô kinh ngạc, “rầm” một tiếng, cửa đóng sập lại.

Xung quanh tối om, khi sức tỉnh ra thì cô vội vàng lao xuống lầu.

Ra khỏi tòa nhà, cô nhìn tứ phía, không chỉ không thấy xe Lạc Thiên đâu mà ngay cả bóng dáng anh cũng chẳng thấy.

Một cơn gió lạnh thốc tới, cô rùng mình ớn lạnh, vuốt lại mái tóc rối, cúi đầu quan sát mình, chỉ mặc một chiếc áo len, còn quần cả tạp dề hoạt hình trẻ con, bộ dạng cực kỳ ngốc nghếch.

Cô run tay, rút di động trong túi ra, gọi cho số Lạc Thiên mà sáng nay cô đã thuộc lòng. Đột nhiên, một tràng chuông điện thoại réo rắt vui tai vang lên trong bóng đêm.

Cô ngạc nhiên nhìn ngó quanh quất, một bóng đen cao lớn đứng cách cô chỉ mấy bước chân.

Không đợi cô bước tới, bóng đen đó đã ập đến cô như một cơn gió.

“Em không biết bạn em tối nay đến...” Trong bóng tối, cô không nhìn rõ mặt anh, qua ánh đèn mờ mờ, chỉ thấy đôi môi mím chặt lại, “Anh có muốn...”.

Cô chưa nói dứt, trên người đã được khoác thêm một chiếc áo, rồi được anh ôm vào lòng.

Anh ôm cô đi thẳng. Một lúc sau cô bị nhét vào trong xe.

Chẳng trách không thấy xe anh, thì ra anh đậu xe ở cách đó một tòa nhà.

Anh vẫn sa sầm mặt, chui vào xe, nhanh chóng bật điều hòa.

Cô mím môi, chà xát đôi tay lạnh cóng rồi lại ôm lấy mặt. Giây sau, tay cô đã được anh nắm thật chặt.

Cô ngạc nhiên mở to mắt, khó xử định rút tay lại, nhưng ai kia không chịu mà càng siết chặt hơn.

Hơi ấm đôi tay truyền đến khiến má cô ửng hồng, hơi ấm ấy như một hòn đá nhỏ ném xuống mặt nước hồ là trái tim cô, làm gợn lên những đợt sóng nho nhỏ.

Anh nhìn cô chăm chăm, giọng lạnh lẽo: “Ngày lạnh thế này mà mặc ít như vậy, muốn thi hoa hậu à?”.

Cô bĩu môi: “Em nấu xong thức ăn rồi, có muốn lên trên cùng ăn với bạn em không?”.

“Không cần”, anh rút tay lại, khởi động xe.

Cô sửng sốt: “Chúng ta đi đâu?”.

“Ăn cơm”, câu trả lời ngắn gọn súc tích.

“...”

“Em nhớ đấy, ba bữa cơm.”

“...”

Cố Đình Hòa thấy Lý Nghiên đuổi Giang Văn Khê ra ngoài thì nghi ngại: “Chuyện gì thế?”.

“Ồ, Khê Khê có việc gấp, phải tặng ca”, Lý Nghiên ngồi phịch xuống sofa.

“Tặng ca?”, Cố Đình Hòa nhíu mày.

“Anh tặng ca được mà không cho người ta tặng ca à?” Lý Nghiên gặm sườn, liếc Cố Đình Hòa, ”Anh đấy, anh nói với sếp anh đi, cứ thế này thì cho dù anh đẹp trai giống ngôi sao, nhưng cứ động tí là đi mai phục thì có cô gái nào chịu theo anh?”.

Không phải cô thiên vị anh đẹp trai tóc bạc kia, mà là do Tiểu Cố khiến người ta chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

Hôm đó Khê Khê khó khăn lắm mới lấy hết can đảm mua ly cà phê mà bị vỡ mất. Hẹn nhau đi xem phim mà anh chàng cảnh sát lại cho người ta leo cây, còn cho anh ta cơ hội tuyệt nhất là dạy Khê Khê chơi game, hay lắm, lại lao ra ngoài đồng ruộng mai phục không về. Bây giờ thì hay rồi, bạn gái bị người ta cướp mất, cứ ở đó mà mai phục đi, xem xem có mai phục được vợ không.

“Em nói phũ phàng thế? Đình Hòa cũng đâu muốn vậy, người ta chẳng phải đang vất vả vì cuộc sống, tài sản và sự an toàn của nhân dân hay sao? Có phải ăn chơi đàn đúm gì đâu. Em tưởng cuối năm thì họ giống chúng ta, suốt ngày rảnh rỗi đợi tiền thưởng đấy à.” Hùng Diệc Vĩ gắp một miếng sườn cho Lý Nghiê, “Ăn đi ăn đi”.

Giang Văn Khê lặng lẽ bỏ đi, lời nói kỳ lạ của Lý Nghiê, cho dù Cố Đình Hòa có gốc đến mấy cũng hiểu rõ nguyên do. Anh không nói gì, bật một lon bia lên rồi uống ực một hơi, chỉ toàn thấy vị bia đắng chát.

Hùng Diệc Vĩ vội dàn hòa: “Nào, ăn cơm, ăn cơm, đừng uống mãi thế”.

“Tôi xuống dưới đi dạo”, Cố Đình Hòa đặt lon bia xuống, đứng lên, bỏ ra ngoài.

Giang Văn Khê đứng ngoài cửa, mới nhớ ra lúc đi không mang gì cả, cũng không biết Lý Nghiê về chưa. Nhìn qua lỗ mào, trong nhà vẫn còn ánh đèn, cô bấm chuông cửa.

Một lúc sau cửa mở.

Cô thấy Lý Nghiê tay cầm đồ hốt rác, hơi ngạc nhiên: “Cậu chưa về thật à?”.

“Nếu tớ về thì cậu vào nhà được chắc? À, có phải định viện có ngủ nơi khác không?”

“Lại nói bậy”, cô vào nhà, “Đang làm gì đó?”.

“Quét nhà”, Lý Nghiên mệt mỏi nói.

Cô đón lấy đồ hốt rác trong tay Lý Nghiên, nói: “Tự dừng lại đi quét nhà giúp tớ làm gì?”.

Lý Nghiên rũ người ngồi xuống sofa, nói: “Cậu còn nói à, tớ tưởng cậu xuống dưới đỡ dành anh tóc bạc rồi lên đây ăn, kết quả là cậu giỏi lắm, chơi trò mất tích, mà đi liền mấy tiếng. Haizzz, điển hình của loại mê trai bỏ bạn là đây. Cậu tưởng cậu đi rồi thì ở đây thái bình à?”.

“...” Cô trả lại đồ hốt rác về vị trí cũ rồi ngồi xuống sofa, “Tớ cũng không ngờ anh ấy không chịu lên ăn cơm...”.

“Đi ăn chơi ở đâu đó? Ăn mặc thế này không sợ nhà hàng người ta đuổi ra ngoài à.” Lý Nghiên đưa tay kéo tạp dề hoạt hình trẻ con trên người Giang Văn Khê, rồi lại kéo áo vest ngoài cô đang mặc.

Cô bỗng đỏ bừng mặt, vội vàng đứng lên cởi áo vest và tạp dề ra, vào phòng mặc thêm áo khoác rồi ra ngoài.

“Ăn chơi cái gì? Đi húp cháo ấy mà...”, hai tay cô ôm gối, vẻ mặt bất lực.

Khi lên xe, cô vốn định cởi tạp dề khiến cô trông rất ngốc nghếch ra, nhưng Lạc Thiên không chịu, nói gì mà cô mặc rất đẹp. Nhưng cô có thể nhìn ra từ nụ cười như có như không của anh, rõ ràng là anh đang đùa giỡn cô, làm gì có người nào mặc tạp dề ra ngoài ăn cơm chứ, chẳng khác nào đến phá hoại nhà hàng người ta.

“Phụt...” Ngụm nước Lý Nghiên vừa uống lập tức phun ra, “Không phải chứ?! Anh đẹp trai tóc bạc ki bo thế, mời cậu húp cháo thôi à?”.

“Không phải, buổi trưa anh ấy uống nhiều nên tối chỉ muốn ăn gì đó thanh đạm.” Nhắc đến cháo, cả đời này cô chưa từng ăn món cháo nào đắt như thế, một bữa này cũng đủ cho cô ăn cháo mấy tháng liền.

Về sau anh hỏi cô vì sao buổi sáng vừa xuống xe là chạy biến mất, cô giải thích nguyên nhân, anh cũng chẳng nói gì, sau đó nói là nhận được cuộc điện thoại gấp, phải đến chỗ resort nghỉ mát, mãi đến tối mới quay lại.

Lý Nghiên cười lạnh mấy tiếng, chen đến ngồi sát cô: “Khai thật đi, hơn một tuần tớ đi công tác, sao cậu lại bị bắt cóc mất rồi?”.

“Cái gì mà bắt cóc mất...”, cô bĩu môi, kể lại chuyện cô mua nhầm đĩa “Quyền Hoàng” cho bạn nghe.

Lý Nghiên vừa nghe vừa đấm gối thùm thụp, cuối cùng cười đến nằm lăn ra sofa, hỏi thẳng cô có phải bị “ăn” mất rồi không.

Cô thật sự không chịu nổi chức năng hoang tưởng của đầu óc Lý Nghiên, lấy gối đầu đập bạn mấy cái liền.

Lý Nghiên không phản bác, bật dậy khỏi sofa, cười rồi véo cằm Giang Văn Khê về xấu xa: “Non xanh nước biếc thật đáng yêu, cô nàng xinh đẹp ai cũng yêu, vì thế hệ sau của Tổ quốc, chúng ta bắt buộc nói lời yêu”.

“Vớ vẩn.”

Lý Nghiên không đùa bỡn nữa, nhìn cô với vẻ nghiêm túc và vô cùng trịnh trọng, nói: “Cậu có biết không? Tối nay Tiểu Cố uống rất nhiều, tớ và Hùng không ngăn được”.

Cô tỏ ra buồn bã, không biết phải nói gì.

“Hiện giờ cậu quyết định từ bỏ Tiểu Cố, ở bên anh tóc bạc à?”, Lý Nghiên lại hỏi.

Cô lại trầm tư.

“Nói gì đi chứ”, Lý Nghiên cuống lên.

“Tớ không biết...”, cô thở dài, gác cằm lên gối, thần thờ.

Có lẽ không có nụ hôn thứ hai kia, có lẽ không có bữa cháo tối nay thì cô chỉ cảm thấy ông trời đang đùa cợt cô chứ không phải chuyện gì to tát cả. Tuy cô vẫn luôn cho rằng cô đang yêu sếp của mình, nhưng tối nay anh đã vô tình hữu ý tỏ rõ cho cô biết, nếu cô dám bắt cá hai tay thì sẽ biết tay anh.

Bắt cá hai tay? Dù là yêu ai, có cho cô mười lá gan, cô cũng không dám làm chuyện đó.

“Tính cách này của cậu đúng là có thể làm người ta phát bệnh đấy.”

Cô ngồi thẳng lên: “Bấy lâu nay tớ xem Cố Đình Hòa là... là... tri kỷ, ừ, chính xác là tri kỷ, hoặc cũng thích một chút. Thực ra tớ cũng không biết thích thật sự hoặc yêu là cảm giác gì, chỉ thấy ở cạnh anh ấy rất thoải mái, rất tự nhiên”.

“Còn sếp của cậu?”

Nhắc đến Lạc Thiên, cô cau mày, có vẻ lúng túng, nhưng vẫn quyết định nói ra cảm giác của mình: “Anh ấy... haizzz, chính vì anh ấy mà tớ mới không biết. Đối diện với anh ấy, tớ luôn muốn trốn tránh, nhưng anh ấy không cho tớ trốn, ngang ngược, cố chấp, vô lý...”. Tối nay hiếm khi thấy anh dịu dàng như vậy, cởi áo vest khoác cho cô, làm ấm tay cô, nhưng sau đó lại hung dữ kể tội cô, khiến cô muốn chìm đắm trong không khí dịu dàng đó thêm một chút cũng không được, “Thực ra chuyện yêu đương nơi công sở tớ vốn không dám nghĩ đến, không chỉ vì thân phận mình, cậu cũng thấy hai người phụ nữ cạnh anh ấy xuất sắc đến nhường nào rồi, huống hồ còn

có rất nhiều cô ABCDE nữa. Từ nhỏ tớ đã không tin truyện cổ tích về công chúa Bạch Tuyết và Lọ Lem sẽ xảy ra với mình...”.

“Cậu sợ anh ấy chỉ nhất thời có hứng, chơi đùa thôi phải không?”

“...”, cô cụp mắt xuống, im lặng.

Lý Nghiên đại khái hiểu được ý của cô, cũng hiểu cảm giác của cô, nhưng vẫn phải chọn một trong hai. Tối nay thấy Tiểu Cố như vậy, đúng là tội lỗi.

Lý Nghiên nói: “Tuy tớ rất phóng khoáng, nhiều khi hơi điên điên, nhưng về mặt tình cảm thì luôn là người truyền thống. Tình cảm ấy mà, không phải đồ vật, không phải là nước hoa cậu xịt lên người, hôm nay cậu thấy cái này thơm thì mua, ngày mai lại cảm thấy cái kia thơm rồi mua nữa. Càng không giống tìm việc, kỹ mã tìm ngựa, hai người cậu phải chọn một thì mới có thể yêu nhau sâu đậm được, nếu hai người cậu đều muốn giữ thì nhất định sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu”.

“Tớ không giữ cả hai...”

“Được rồi được rồi, để ông trời giúp cậu quyết định, tính cách rùa bò này của cậu nghĩ đến mai cũng chưa chắc có kết quả.” Lý Nghiên lấy hoa quả trong đĩa lên, “Cách này là do tớ học từ người bạn nước ngoài, rất linh nghiệm. Bên trái là quả lê, bên phải là táo, cậu thích ăn quả nào?”.

“Cậu biết cả hai thứ tớ đều không thích ăn.” Cô liếc nhìn quả cam trong đĩa, thắc mắc vì sao Lý Nghiên không chọn cam, đó mới là thứ quả cô thích.

“Ai bảo cậu ăn? Chính vì biết cậu không thích mới bảo cậu chọn.” Lý Nghiên lườm cô, “Nhìn đây, bên này là táo, bên này là lê, táo là anh đẹp trai tóc bạc, lê kia là Tiểu Cố. Cậu nhắm mắt lại, nghĩ trong bụng đi, rốt cuộc cậu muốn ăn gì?”.

Cô nhìn hai thứ quả đó, do dự hồi lâu, Lý Nghiê n tức tối định lấy hoa quả cầm trong tay đập vào đầu óc trì trệ của cô: “Đã bảo cậu nhắm mắt mà”.

Cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, hồi lâu sau cô đưa tay ra.

Lúc này Lý Nghiê n nhanh chóng đổi vị trí chúng.

Sờ quả trong tay, cô mở bừng mắt, cuống lên: “Rõ ràng tớ định lấy quả táo, sao lại là quả lê?! Sao tự dưng cậu lại đổi chỗ...”, rồi cô bỗng ngậm miệng, vành tai bắt đầu nóng lên.

“Không đổi chỗ làm sao biết cậu muốn gì?” Lý Nghiê n cười gian, đưa táo cho cô, “Tiềm thức đáng sợ. Mau đi gọt quả táo của cậu đi. Từ từ mà ăn, ăn xong nhớ lên giường tìm tớ, tối nay bọn mình sẽ tha hồ mà tâm sự”. Lý Nghiê n cầm quả lê cười lẩn lộn, nghênh ngang đi vào phòng ngủ.

Mặt Giang Văn Khê đỏ như tôm luộc, túm lấy gối ném mạnh theo.

Thực ra cô cũng không hiểu vì sao lại chọn táo.

Từ khi bị Lý Nghiê n vạch trần nội tâm mà cả chính bản thân cũng không biết, cô đã chấp nhận số phận. Cũng gọi điện cho Cố Đình Hòa, xin lỗi vì đã không nói một tiếng mà bỏ đi.

Nghe điện thoại, Cố Đình Hòa cười cay đắng, xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nói là bạn bè thì đừng để bụng quá.

Điều đó khiến cô hổ thẹn rất lâu.

Có lẽ đó là có duyên mà không có phận.

Lạc Thiên ngày nào cũng đến đón Giang Văn Khê đi làm đúng giờ, đồng thời kéo cô cùng đi ăn sáng. Lúc đó Giang Văn Khê rất xót số tiền

phải bỏ ra để ăn sáng bên ngoài, cho dù không cần cô phải trả một xu nào cả.

Ăn bên ngoài ba bữa liền, Lạc Thiên cuối cùng đã thay đổi ý định.

Anh hợp nước đậu một cách nho nhã, chậm rãi nói: “Anh quyết định, sau này đến nhà em sớm nửa tiếng”.

“Vì sao ạ?” Tự dừng lại đến sớm nửa tiếng làm gì.

“Muốn thay đổi khẩu vị.”

“Nhưng vì sao lại đến sớm nửa tiếng?”

“Đợi em nấu.”

“Ồi...” Giang Văn Khê nghe xong, ngụm nước đậu ngậm trong miệng suýt nữa thì phun ra, cô vội nuốt xuống rồi bị sặc, ho dữ dội.

Lạc Thiên hơi mỉm cười, rút khăn giấy trong hộp ra, ngồi xuống cạnh rồi vỗ nhẹ lưng cô, đồng thời lau miệng giúp cô.

“Để... em tự...”, cô khó nhọc rút khăn giấy trong hộp ra, cúi đầu lau miệng.

“Vậy cứ quyết định thế nhé.”

Có lúc nửa đêm nằm trên giường, Giang Văn Khê thật không hiểu kiếp trước cô đã gây tội lỗi gì mà mỗi sáng thức dậy lại phải phí công tốn sức nấu bữa sáng cho cái tên vui buồn thất thường kia, sau đó chờ đợi anh với vẻ đầy mong ngóng, mong thấy vẻ mặt anh khi ăn bữa sáng cô nấu.

Nhắc đến chuyện học Quyền Hoàng, anh đã từ chối thẳng thừng, lý do là cô không thích hợp chơi trò chơi phí công sức đó. Cũng tức là, số phận đã định rằng cô sẽ phải chịu phạt hai trăm rưỡi tệ.

Rõ ràng là anh kỳ thị cô.

Đối với cô, một ý khác của câu đó là với tư chất của cô thì học cũng bằng không, đừng lãng phí thời gian nữa.

Haizzz, đó chính là vừa mất phu quân lại thiệt thân[1] trong truyền thuyết đây sao? Không chỉ nộp tiền phạt mà còn dây vào người vừa khó dứt ra lại vừa khó hầu hạ này nữa.

Đến hôm liên hoan thì bất ngờ đã xảy ra.

Toàn công ty đều than thở đau khổ, vì Tổng giám đốc Lạc đại diện văn phòng tổng giám đốc tham gia cuộc thi này. Các nam đồng nghiệp thở dài là vì, tiền thưởng ngỡ chắc như đinh đóng cột đã bay mất rồi, Tổng giám đốc Lạc ra tay thì ai dám tranh hạng nhất? Nữ đồng nghiệp than thở là do, tại sao lại bỏ học chơi game, cơ hội tiếp xúc gần gũi đến thế này đã lãng phí vô ích rồi.

Thực ra thì, khi cuộc thi tiến hành một nửa, Lạc Thiên nghe điện thoại và rời đi. Cuối cùng khi tổng kết điểm, hạng nhất là phòng Kế hoạch, hạng chót là phòng Hành chính. Hai nhân viên văn phòng tổng giám đốc đã thành công thoát nạn nộp phạt.

Sau khi kết thúc, Nghiêm Tố cười tít mắt vỗ vai Giang Văn Khê, nói: “Chị lại lần nữa có lý do để tin rằng cậu ta đưa em vào đây, thật sự là việc cống hiến lớn nhất bao năm nay cho văn phòng tổng giám đốc của cậu ta”.

Giang Văn Khê hoàn toàn không ngờ lại có kết quả này.

Khi mọi người trong công ty rời khỏi K.O, khó khăn lắm cô mới tìm được cơ hội hỏi Lạc Thiên lúc đó đã chệnh choáng say, vì sao anh lại đột ngột tham dự cuộc thi này.

Lạc Thiên dựa hoàn toàn vào Giang Văn Khê, áp sát tai cô, hỏi ngược lại: “Anh có được xem là người của văn phòng tổng giám đốc không?”.

“Đương nhiên là có. Nhưng anh là tổng giám đốc, không phải theo quy định là không được tham gia sao?”

“Trên thông báo có quy định là chủ tịch hoặc tổng giám đốc thì không được tham gia à?”

“... Cũng không có.”

“Vậy thì cứ thế mà làm thôi.”

Đó gọi là, chữ “quan” có hai bộ khẩu[2].

Anh là tổng giám đốc, anh nói được là được, nhân viên ai dám kiến nghị.

Tiệc vừa qua thì mấy ngày sau đã được nghỉ, đêm Ba mươi cũng đến gần lắm rồi.

Trong siêu thị, Giang Văn Khê nhìn những người đang tỉ mỉ chọn lựa hàng hóa, hoặc là các cô các chú lớn tuổi, hoặc những người đã có gia đình dắt theo trẻ nhỏ. Trẻ tuổi như cô một mình đẩy xe, mua không tới mấy món, nhìn khắp lượt trong siêu thị gần như là không có ai.

Tại sao phải ăn Tết?

Từ sau khi cha mẹ và cậu lần lượt qua đời, mỗi lần đến Tết, cô đều đến nhà Lý Nghiên. Tuy ông bà Lý từ nhỏ đã xem cô như con gái ruột, nhưng trong lòng cô vẫn thấy trống trải, giống như thiếu vắng gì đó.

Thậm chí cô không dám hỏi Lạc Thiên ăn Tết năm nay thế nào, còn anh cũng chưa từng mở miệng nhắc đến chuyện này.

Vì không cần đi làm, anh cũng không còn đến nhà cô ăn sáng, thậm chí ngay cả chuyện ba bữa cơm còn nợ cũng không nhắc, chỉ thỉnh thoảng gọi điện, hỏi cô đang làm gì, về sau hai người nói chuyện điện thoại thì “vô thanh thẳng hữu thanh”, nếu không vì nghe thấy hơi thở của đối phương thì cũng sẽ hoài nghi điện thoại liệu có còn đang kết nối hay không.

Đã nói tình yêu sẽ khiến người phụ nữ thấp tha thấp thỏm.

Nhưng thế này có thể được xem là tình yêu không?

Cô lắc lắc đầu, thở dài, bất giác tự giễu, cô đang buồn bã nỗi gì, một mình ăn Tết bao năm rồi, cứ thực tế là hơn, chi bằng mua nhiều đồ ăn một chút, về nhà làm một con heo trái qua một năm mập ú.

Nghĩ thông rồi, lòng cũng thư thái hơn, cô lại nhét thêm vào xe đẩy rất nhiều thứ không cần đến.

Xách hai túi to, nặng trĩu, cô chầm chậm nhích đến bến xe.

Đột nhiên cô khựng lại, mắt chăm chăm nhìn hai người vừa bước ra từ tiệm hoa đối diện.

Không chắc chắn lắm, cô chớp chớp mắt, ngoài anh ra thì cô không còn quen ai có mái tóc bạch kim nổi bật như thế. Lúc này, anh đang ôm một bó hoa bách hợp trắng rất to, môi mỉm cười, trò chuyện với người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh. Người phụ nữ xinh đẹp ấy đang khoác cánh tay anh, cảnh ấy chính là một đôi tình nhân đang thân mật với nhau.

Người phụ nữ ấy, cô nhận ra, chính là người đã có chồng mà cô từng gặp rất nhiều lần ở K.O – Tăng Tử Kiền.

Cô nhìn thấy anh đặt bó hoa vào ghế sau, rồi mở cửa ghế phụ cho người phụ nữ ấy, sau khi người ta lên xe, anh mới ngồi vào xe. Chỉ trong tích tắc, chiếc xe lao vút đi.

Hai tay xách túi nắm chặt lại, hai túi đồ vốn đã rất nặng trong tích tắc càng nặng hơn, nếu cô không gắng sức thì hai túi đồ này đã không xách về nhà nổi.

Mở to đôi mắt hoang mang, cô nhìn con phố tấp nập, qua ánh sáng khúc xạ của mặt trời, trong vô thức, đầu cô lại dần hiện lên gương mặt Lạc Thiên.

Ánh nắng chói mắt, hơi lay động, hết vòng này đến vòng khác, ánh sáng được chắp ghép lại giống như anh đang mỉm cười đứng trước mặt, mờ nhòa vô định đến thế...

Dần dần, mọi thứ trước mặt đều mờ hẳn đi...

Về đến nhà, Giang Văn Khê nấu rất nhiều món, ăn cho đến khi no tới nỗi không đi được, cô mới nằm lên giường, trùm chăn, quyết định ngủ một giấc quên trời đất.

Tiếng chuông di động bỗng vang lên, cô mò lấy nó, khi nhìn thấy cái tên trên màn hình, lửa giận trong lòng bỗng bốc lên. Cô giận dữ nhét điện thoại xuống dưới gối, áp tai lên gối, tiếng chuông tuy nhỏ nhưng vẫn nghe thấy.

Một lúc sau tiếng chuông ngừng lại, cô lấy điện thoại ra, nhìn chằm chằm cuộc gọi nhờ trên màn hình, như quả bóng xì hơi nhanh chóng, lấm bầm: “Biết ngay anh không kiên nhẫn mà...”.

Cô bấm tắt máy, lại nhét điện thoại vào dưới gối rồi kéo chăn lên.

Sáng sớm hôm sau, Giang Văn Khê thức dậy ăn sáng xong, cô gấp hai con bướm giấy, tô lên đó những màu sắc xinh đẹp, dọn dẹp mọi thứ rồi bắt xe đến nghĩa trang ngoại ô.

Bây giờ không giống trước kia, nghĩa trang vốn trang nghiêm cô quanh cũng chú trọng đến cả cách bố trí theo kiểu công viên. Núi xanh bao quanh,

nước biếc lượn vòng, kiến trúc trong đó dựa vào núi, đình đài lầu gác, cầu nhỏ uốn quanh, cảnh sắc đẹp đến nao lòng.

Một năm bốn mùa, dù lúc nào đến đây, cô cũng có một ảo giác, đây đã trở thành một nơi khác để cô giải phóng tâm trạng.

Đến khu chôn cất Thảo Bình, cô chậm rãi ngồi xuống thăm cỏ trước bia mộ bố mẹ, đốt cháy hai con bướm bướm giấy xinh đẹp trước phần mộ của họ.

Đó chỉ là hàng mã, mỗi lần đến thăm mộ, cô đều gấp hai con bướm đốt cho họ, có bướm bướm và cỏ xanh bầu bạn, chắc họ ở dưới đó cũng không quá cô đơn.

Thăm mộ bố mẹ xong, cô lại quay sang khu Anh Liệt, ở đó có người cậu mà cô sùng bái nhất.

Cô không có gì đặc biệt để cho cậu, lần nào cũng chỉ một bó cúc trắng, sau đó ngồi trước mộ cậu, một mình lẩm nhẩm rất lâu.

Bao lâu nay, cô tự cho là mình rất kiên cường. Vì cha mẹ và cậu qua đời đã lâu, cô đến nghĩa trang bao nhiêu lần rồi mà vẫn chưa từng khóc, nhưng hôm nay cô lại không tìm được rơi nước mắt.

“Cậu ơi, con ở một mình... thật sự... rất buồn...”

Một mình ngồi trước mộ lặng lẽ rơi những giọt nước mắt hiếm hoi. Trên bia mộ, di ảnh cậu mặc đồng phục và đội mũ cảnh sát, vẫn mỉm cười với cô như trước đây.

Lau khô nước mắt, cô cố bình tĩnh lại, mỉm cười cúi mình trước cậu rồi rời đi.

Cô vốn định ra khỏi nghĩa trang, nhưng lúc rời khỏi khu chôn cất cậu và đi qua khu Hiếu Ân, đã xuất hiện một cảnh tượng dở khóc dở cười.

“Hiếu Ân Viên” là một khu nghĩa trang độc lập, một ngôi mộ cũng chiếm cả một vùng đất rộng lớn, đó cũng là khu chôn cất của những người cực kỳ giàu có.

Lúc về phải đi ngang chỗ đó thì bị một đại gia đình chặn lại.

[1] Thành ngữ này dựa trên một điển cố, tương truyền Chu Du hiến kế cho Tôn Quyền gả em gái cho Lưu Bị, nhằm lừa Lưu Bị đến rồi bắt giữ đòi lại Kinh Khâu. Nào ngờ Lưu Bị lấy được vợ, thoát khỏi Đông Ngô, Chu Du đem quân đuổi đánh lại mắc mưu Gia Cát Lượng mà hao binh tổn tướng một cách vô ích. Sau này mọi người thường dùng để ví von với việc mình muốn chiếm lợi ích của người khác nhưng kết quả là ngay cả vốn liếng của mình cũng bị mất.

[2] Ý chỉ người làm quan nói gì cũng được, ai cũng phải nghe theo.

Vốn định nói “Xin cho tôi qua” là chuyện rất dễ giải quyết, nhưng khi cô nhìn thấy đại gia đình khác người đó thì dãn cả người ra, lời đến miệng lại nuốt vào trong.

Một đám người đen sì sì trước mặt, chắc cũng phải đến một, hai trăm người. Đàn ông ai nấy đều cao to, vạm vỡ phục đen, đeo kính đen.

Người đàn ông đứng đầu, đầu chít khăn tang nhào xuống phần mộ mới hạ huyết khóc đến kinh động trời đất quỷ thần, cả khu nghĩa trang chỉ nghe thấy tiếng khóc của ông ta.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, Giang Văn Khê nghe tiếng khóc mà cơ mặt co giật.

Chẳng lẽ cô đã gặp phải tập đoàn xã hội đen trong truyền thuyết đến viếng mộ? Những giọt mồ hôi lạnh toát ra.

Bỗng nhiên, người đàn ông đang quỳ trước mộ ngẩng đầu lên, quay lại thô lỗ nói với người đứng sau: “Đốt pháo, đốt pháo”.

Đợi mãi, một hai trăm người đó không biết đang tìm gì, rối loạn cả đội hình.

Chỉ nghe một người đàn ông khác nói: “Đại... đại ca, hình như đi vội quá nên quên mang pháo theo rồi...”.

Người đàn ông được gọi là “đại ca” trước đó khóc đến mất cả hình tượng khi nghe thuộc hạ nói quên mang theo pháo thì đứng bật dậy, giơ gậy “khóc thương[1]” lên đập vào đầu người kia, quát mắng giận dữ: “Bà mẹ mày, pháo mà cũng quên à? Lão đây phải...”.

“Bốp bốp”, vị đại ca ấy cầm gậy lao đến đánh đập thuộc hạ, những lời hỏi thăm cha mẹ người kia cứ tuôn ra ào ào. Tên thuộc hạ ôm đầu trốn như chuột, vừa trốn vừa khóc than: “Đại ca, anh đâu có dặn bọn em chuẩn bị pháo, đừng đánh, đừng đánh”.

“Bà mẹ mày, lão đây bao ngày nay không ăn không ngủ, chuyện gì cũng bắt lão đây sắp xếp thì còn cần bọn ngu ngốc chúng mày làm gì nữa hả?!” Cây gậy trong tay vị đại ca kia càng giơ cao hơn.

Có người đứng sau đám người đó, Giang Văn Khê không dám tiến lên, cũng không dám thở mạnh.

“Đại ca, đừng đánh nữa. Cụ bà mới hạ huyết, nổi giận như thế trước mặt bà cũng không hay, bớt giận, bớt giận.”

“Đúng thế, đúng thế.”

Đám người ngăn cản đại ca đang nổi trận lôi đình của họ lại.

“Bây giờ không có pháo thì làm sao? Chẳng lẽ để lúc bà đi mà không hoành tráng được?”, đại ca trừng mắt dữ tợn.

Những người bên dưới không dám thử mạnh, mấy người phụ nữ chỉ dám thút thít, quỳ một bên đốt tiền giấy.

“Bà mẹ mày, không đốt pháo thì các người vỗ tay cho lão đây!” Vị đại ca chống nạnh gầm rung cả trời, “Vỗ mạnh tay vào cho lão đây!!!”.

Mọi người đều ngăn người, ai nấy nhìn nhau rồi bắt đầu tiếp lời: “Đúng, vỗ tay đi! Vỗ tay đi!”.

“Chúng ta nhiều người thế này, tiếng vỗ tay chắc cũng không thua kém tiếng pháo đâu!”

“Đương nhiên phải thắng cả tiếng pháo rồi.”

“Đại ca đúng là đại ca.”

Nói xong, cả trăm người bắt đầu vỗ tay trước mặt cụ bà, “bộp bộp bộp”, “rung động” biết nhường nào.

Giang Văn Khê vốn đang sợ hãi khi nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm rền ấy thì bỗng buồn cười, bóng tối u ám trong lòng cũng được quét sạch, chưa bao giờ nghe thấy vỗ tay vì người chết cả, chẳng phải đây là vui mừng mong mỏi cho người chết được chết sớm, sớm siêu sinh hay sao?

Đại ca dẫn đầu bọn này thật ngốc nghếch, mà đám thuộc hạ càng ngốc, lại còn phụ họa theo nữa chứ.

Cô cắn chặt môi, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, cười thành tiếng: “Ngốc quá!”.

Khổ nỗi, tiếng vỗ tay của đám người đó càng lúc càng nhỏ, tiếng cười khê của cô đã bị một gã đàn ông áo đen đứng gần nhất nghe thấy.

Chỉ nghe gã gầm lên một tiếng: “Cô cười cái gì?! Muốn chết hả?!”.

Cô ngẩng lên nhìn người đàn ông cao to đó, sắc mặt vụt tái nhợt.

Chết rồi, cô cười nhạt trước mặt người ta như thế, đông người vậy, khỏi nghĩ cũng biết, cho dù mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ khiến cô chết chìm rồi.

“Bà mẹ nó, thằng khốn nào dám cười?!”, gã đại ca hung tợn hỏi, nhìn về phía cô.

Cô lùi lại một bước nhỏ, trong lòng rất e sợ.

Hiếu Ân Viên rộng như thế, ngoài vài người đi tảo mộ thấp thoáng xa xa thì chẳng còn thấy ai khác, nhân viên giữ nghĩa trang cũng đứng đàng xa, cho dù cô hét lên, người ta nghe thấy cũng chưa chắc nghĩ là cô đang kêu cứu. Lúc này gã đại ca kia đánh thuộc hạ nặng tay như thế, nếu là cô thì đừng mong đứng dậy nổi, lại thêm mấy trăm người này, nếu họ cũng chen vào phụ họa thì hôm nay cô ra được đây mới là lạ.

Thấy gã đại ca kia mặt mày giận dữ lao đến chỗ cô, thuộc hạ hai bên đều dạt về hai phía, nhường đường cho đại ca của họ.

Khí thế ấy thật quá đáng sợ.

Cô mặc kệ tất cả, không biết sức lực ở đâu ra, hươ tay chặt vào phần gáy của một tên cao to đứng trước mặt. Tên ấy đau quá, loạng choạng, ngã vào một cái rãnh mương bên cạnh, chừa cho cô một lối thoát.

Thấy thế, cô liều mạng bỏ chạy.

“Bà mẹ nó, đuổi theo cho lão. Đuổi được rồi thì niêm phong miệng cô ta cho lão, xem cô ta còn cười được không!”

Một đám người đạp trên những khoảnh đất lồi lõm, đuổi theo hướng Giang Văn Khê chạy.

Những người tảo mộ xung quanh đều hết hoảng, không biết đã xảy ra chuyện lớn gì.

Giang Văn Khê làm sao biết mình lại gây ra phiền phức lớn như thế, lỡ chạy không thoát thì biết làm sao.

Một khoảnh đất mộ phía trước cũng có mấy tên mặc áo đen đang đứng. Cô sợ hãi quá, vấp phải một hòn đá, ngã nhào xuống đất.

“Chuyện gì vậy?” Giang Hoài Thâm từ xa đã thấy một đám người đuổi theo cô gái ngã nhào xuống, cau mày vẻ không vui.

Lạc Thiên quay lại, nhìn thấy gương mặt quen thuộc đang đau khổ nhăn nhó thì kinh ngạc, bước nhanh đến gần.

“Sao em lại ở đây?”, anh đưa tay đỡ lấy cô, “Chuyện gì thế?”.

Giang Văn Khê nghe thấy giọng nói quen thuộc thì ngẩn người, ngẩng phắt lên, nhìn người đàn ông đeo kính đen trước mặt, mái tóc ấy, đường nét ấy, giọng nói ấy, cho dù có hóa thành tro bụi, cô cũng biết là ai.

Nhớ đến cảnh hôm qua thấy anh và người đẹp kia khoác tay nhau ra khỏi cửa hàng hoa, lại thêm lúc này đang bị người ta đuổi theo, cô bỗng thấy một luồng hơi nóng xộc lên.

Lạc Thiên gỡ kính ra, hai tay đỡ cô dậy.

Nhờ anh dìu đỡ, cô miễn cưỡng đứng lên, quần jeans chỗ hai đầu gối đã bị thủng hai lỗ, hai bàn tay cũng vì chống xuống đất mà rách da, rướm máu.

Thấy bộ dạng thê thảm của cô, tim Lạc Thiên nhói đau, anh mượn khăn giấy của Nghiêm Tố quỳ bên cạnh, cẩn thận lau sạch bụi và máu trong lòng bàn tay cô.

Tay được Lạc Thiên nắm chặt, cô nhìn anh, nước mắt như những hạt trân châu bị đứt dây, cứ từng giọt từng giọt rơi xuống lòng bàn tay của hai người.

“Đừng khóc nữa”, anh dịu dàng an ủi.

Giang Hoài Thâm liếc nhìn cô gái nấp trong lòng Lạc Thiên khóc mãi ấy, sau đó lại nhìn đám người đang hùng hục chạy đến, nói: “Lão Cửu, sao hung tợn thế?”.

Người đàn ông đội khăn tang được gọi là Lão Cửu vừa nhìn thấy Giang Hoài Thâm thì tỏ ra khách sáo: “Thì ra là Chủ tịch Giang”.

“Chuyện gì khiến anh giận dữ thế này?”, Giang Hoài Thâm lại hỏi.

Lão Cửu hai tay chống nạnh, lườm Giang Văn Khê, giận dữ: “Anh hỏi con bé kia kìa! Bà mẹ nó, hôm nay là ngày hạ huyết của mẹ tôi mà cô ta dám cười cợt!”.

Giang Hoài Thâm quay sang nhìn Giang Văn Khê đang rụt người lại phía sau, rồi nói: “Đến đây đều là thăm những người đã khuất, không vô lễ thế đâu, Lão Cửu anh có nhìn nhầm không?”.

Lão Cửu chỉ một người đứng cạnh, hỏi: “Có phải cô ta cười không?”.

Người đó đáp: “Đúng thế, em nghe rõ mà”.

Giang Hoài Thâm cười: “Có lúc tiếng khóc và tiếng cười rất dễ nhầm lẫn, nghe nhầm cũng có khả năng”.

“Chuyện này...” Người kia bỗng không thể chắc chắn, nghĩ ngợi rồi cao giọng: “Nếu cô ta không cười thì sao lại chột dạ? Còn đánh một người anh em của chúng tôi nữa, cái này tôi không nhìn nhầm được, ai cũng thấy cả”.

Phía sau rộ lên những tiếng phụ họa.

Lạc Thiên nghe Giang Văn Khê lại ra tay đánh người thì cau mày, khẽ nói: “Cửu ca, có thể là bạn gái tôi hoảng sợ trước khí thế của mọi người, thực ra chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi”.

Giang Văn Khê luôn cúi đầu sục sục, khi nghe Lạc Thiên nói cô là “bạn gái” anh, cả người cứng lại, gần như không thể thở nổi, tim như sắp ngừng đập.

Lạc Thiên cảm nhận được phản ứng của cô, bất giác ôm cô chặt hơn.

Cảm giác chua xót khó tả lại dâng lên, nơi lồng ngực co thắt lại rất khó chịu.

Rõ ràng là cô đã cười, rõ ràng cô đã đánh người, hiện giờ cô chỉ có thể làm một con rùa rụt cổ, giả vờ không lên tiếng, nhìn xem, cô thật đáng ghét nhường nào, mỗi lần phạm lỗi đều chỉ biết giả bộ đáng thương trốn tránh.

Cô không nghe điện thoại của anh, tắt máy di động chỉ vì muốn tránh né tình cảm như gần như xa, như bóng trăng dưới đáy nước. Cô không muốn tiếp tục trò chơi mèo đuổi chuột này nữa, tâm trạng là một con chuột bạch, suốt ngày bị đùa bỡn khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Cô không phải là con hề, càng không phải là một con khi!

Cuối cùng khi cô muốn trốn tránh, muốn quay lại cuộc sống trước kia thì anh lại thừa nhận mối quan hệ này.

Quen nhau bao lâu rồi, đây là lần đầu anh thừa nhận cô là bạn gái mình, hơn nữa lại còn ở nơi này, trước bao nhiêu người, là vì anh nhìn thấu sự nguy trang của cô, đồng thời tìm một lý do hợp lý để giúp cô thoát khỏi tình cảnh này, giúp cô che giấu chẳng.

Nước mắt lại lặng lẽ rơi, tay đau, đầu gối đau, tất cả cũng chẳng đau đớn bằng nội tâm, cô không biết tại sao nước mắt cứ chảy mãi, gần như ngoài khóc ra, cô không làm được gì.

Giang Hoài Tâm bước đến cạnh Lão Cửu, vỗ vỗ vai rồi khoác vai ông ta và nói: “Lão Cửu, đừng nói cô bé này nhát gan, cho dù là một người đàn ông bình thường thấy một đám các anh mà sợ hãi cũng không có gì lạ, ra tay đánh một cái để trốn thoát là chuyện bình thường. Hiểu lầm, nhất định là một sự hiểu lầm thôi”.

Lão Cửu hừ một tiếng, cũng cảm thấy chuyện hôm nay không chừng là hiểu lầm, chắc là mấy thằng nhóc thuộc hạ không có gì làm nên gây chuyện. Cô bé kia từ nãy đến giờ vẫn khóc, nước mắt cứ rơi mãi, có lẽ là bị họ dọa cho chết khiếp thật. Đã nói với bọn nó là phải khiêm nhường, khiêm nhường, bây giờ họ đang là người bình thường, không phải xã hội đen.

Ông ta quát lên bực bội với đám thuộc hạ: “Bà mẹ nó, toàn những đứa già hết rồi hả? Mắt và tai không điều khiển được à?”.

Giang Hoài Tâm lại nói: “Được rồi, chuyện của mẹ anh là quan trọng hơn cả, không thể chậm trễ. Đi, hôm nay tôi có thể thả nén hương cho bà rồi”.

Quay sang, Lão Cửu cười nói với Giang Hoài Tâm: “Hiểu lầm, hiểu lầm, đi đi đi”.

[1] Gậy khóc thương: Thời xưa khi phát tang trưởng bối, “người con có hiếu” bắt buộc phải cầm “hiếu trượng” để diễn tả nỗi đau buồn. Nếu một

trong hai vợ chồng trưởng bối qua đời thì đứa con cầm một gậy, nếu cả hai đều qua đời thì đứa con sẽ cầm hai gậy.

Có lúc, thói quen là chuyện rất đáng sợ.

Một câu “không cần” lại cắt ngang khả năng nói chuyện của Giang Văn Khê.

Có lẽ phụ nữ rất mau quên, vết thương liền sẹo rồi sẽ quên đau. Vốn muốn thoát khỏi cảnh nguy hiểm này, ngược lại càng vùng vẫy càng lún sâu mà lại không hề biết.

Nghĩ một lúc, cô quyết định hỏi anh có muốn ở lại ăn tối không, hình như giữa cô và anh ngoài ăn ra chỉ có ăn mà thôi.

Nhưng, người xưa đã xem lương thực như trời, ăn, chẳng có gì là không tốt.

Ngược lên, cô kinh ngạc há miệng. Có phải cô hoa mắt không? Nhìn khóe môi anh đang nở nụ cười trong hai giây, anh tự dưng lại cười trộm một mình.

Nhất định là hoa mắt.

Cô ra sức chớp mắt rồi lại mở to, đường cong tuyệt đẹp ấy vẫn còn.

Không hề phòng bị, anh chồm đến sát cô, hơi thở nóng bỏng phả bên tai cô: “Phụ nữ nếu thường xuyên nhìn môi đàn ông, mục đích chỉ có một, đó là muốn hôn”.

Bình thường trong công ty tỏ ra lạnh lùng, đạo mạo, mà bây giờ ở nơi riêng tư lại cợt nhả với cô.

Muốn... muốn... muốn cái đầu anh!

Cô đỏ mặt, định đứng lên thì bàn tay to lớn của anh đã ôm chặt eo cô một cách vô sỉ.

Ban đầu anh chỉ hôn nhẹ như chuồn chuồn đậu mặt nước lên vành tai cô, gò má, khẽ chạm lên đôi môi, nhưng anh lại không kiềm chế nổi mà nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi đang run của cô, đùa giỡn như khiêu khích, dần dần không thể kiểm soát mà nụ hôn càng sâu thêm.

Đôi môi cô thật sự rất mềm mại, rất ấm áp, rất dễ chịu.

Tử Kiều từng nói với anh, người yêu, kỳ thực là cơm trắng hoặc bánh bao mà cả đời anh cũng không thể rời xa, mùi vị tuy nhạt nhưng dinh dưỡng nó cung cấp lại là sự chống đỡ cho cả cuộc đời anh.

Có lẽ hiện giờ, cô không thể được gọi là người yêu của anh, nhưng lại cảm thấy “cơm trắng” là hình dung hay nhất về cô.

“Cơm trắng...”

Cơm trắng?

Khi nụ hôn dài và sâu kết thúc, Giang Văn Khê bỗng nhiên lại có thêm một biệt danh “Cơm trắng”. Cô luôn nghĩ kiểu đặt biệt danh lung tung cho người khác vốn dĩ không giống chuyện anh có thể làm.

Vào phòng, cô soi gương xoa xoa đôi môi hơi sưng, bất giác nhớ lại phút giây đứng dậy khỏi người anh, dáng vẻ anh ngược lên nhìn cô, gương mặt tao nhã nhưng vô cùng quyến rũ, trong đôi mắt sâu thẳm phát ra ánh sáng dịu dàng và chăm chú mà cô chưa từng thấy.

Bỗng, cô che gương lại, hơi nóng trên má không ngừng tăng lên.

Cô thầm rủa trong lòng, Giang Văn Khê, mày là đồ kém cỏi, vốn định nói muốn quay về như trước kia, bây giờ trước sắc đẹp, mày lại bị hai nụ

hôn làm cho không phân biệt nổi đông tây nam bắc mà mê mẩn thế này, ngay cả bản thân về phòng định làm gì cũng quên mất.

Cô vội vàng thay quần rồi quay lại phòng khách.

“Hôm nay em đi tảo mộ à?”, anh dựa vào sofa, nhìn cô đã thay quần xong và bước ra.

“Vâng”, cô khẽ gật đầu. Đến nghĩa trang không phải tảo mộ thì chẳng lẽ lại đi ngắm cảnh, sao anh từ khi nào lại trở nên ngốc nghếch thế?

Cô nhớ lại lúc ở Hiếu Ân Viên, anh và chủ tịch Giang, cả chị Nghiêm cũng cùng đi thăm một người. Chị Nghiêm khóc đến nổi khan giọng, chỉ ngạc nhiên liếc sơ, cô để ý đến trên tấm bia khắc “Mộ của chị Nghiêm Quy Vân, em gái Nghiêm Tố lập mộ”.

Cô có vẻ tò mò, hỏi: “Hôm nay anh và Chủ tịch Giang đi tảo mộ với chị Nghiêm sao?”. Cô rất thắc mắc, chị Nghiêm và Chủ tịch Giang, còn cả anh nữa, rốt cuộc là quan hệ gì, trong ngày quan trọng này mà đi tảo mộ với nhau, lúc này chẳng phải chỉ nên thăm mộ người thân hay sao?

“... Ừ”, anh cúi xuống, đáp gọn.

Cô thấy vẻ mặt anh hình như không muốn nhắc đến chuyện này, cô cũng biết ý không hỏi nữa, rồi lo sắp xếp lại bàn uống nước lộn xộn.

Anh nhìn con bướm xinh đẹp gấp bằng giấy trên bàn, không biết gấp bằng giấy gì mà lại phát ra ánh sáng xanh da trời, ở những góc độ khác nhau thì màu xanh lúc nhạt lúc đậm, trên đôi cánh dùng bút dạ vẽ hai đường gân, giống như hai râu chuỗi ngọc được khảm lên, vô cùng đẹp đẽ.

Tò mò, anh hỏi: “Đây là gì vậy?”.

“Ồ, là bướm giấy đốt cho bố mẹ em.” Cô đón lấy, đùa nghịch trong tay, cười khan mấy tiếng, “Loại bướm này tên là bướm Nữ Thần Ánh Sáng, có ở Brazil, Peru... số lượng rất hiếm, vô cùng quý giá, được mệnh danh là loài bướm đẹp nhất thế giới, vì không chỉ đẹp, đôi cánh mở rộng giống cánh khổng tước, mà cánh bướm còn phát ra ánh sáng lấp lánh, giống thể này, lúc xanh đậm, lúc lại xanh nhạt, lúc lại xanh dương. Anh thấy đẹp không?”.

“Thú vị.”

“Tiếc rằng con này gấp hỏng rồi, lâu quá không gấp nên hơi lóng ngóng, kỹ thuật không được như xưa nữa.” Cô thở dài, bỗng nhớ ra gì đó rồi kêu lên: “Anh đợi chút, em cho anh xem hình”.

Cô về phòng ngủ, tìm một album hình dày cộp, bên trong chứa tất cả những tấm hình về đủ mọi tiêu bản bướm mà bố mẹ cô lúc sinh thời đã chụp.

Về lại phòng khách, cô mở album hình ra đặt trên bàn.

Dưới sự thuyết minh tận tình của Giang Văn Khê, lần đầu tiên trong đời Lạc Thiên nhìn thấy nhiều loài bướm tuyệt đẹp đến vậy.

Cô lật qua rất nhiều trang, chỉ vào một con trong đó: “Đây, chính là Nữ Thần Ánh Sáng. Em gấp có giống không?”.

Anh so sánh với con bướm trong tay, trông rất giống Nữ Thần Ánh Sáng trong hình: “Ừ, giống lắm”.

“Gấp bướm giấy là do bố em dạy. Lúc còn sống, bố mẹ muốn chụp loài bướm Nữ Thần Ánh Sáng này nhất, tiếc là mãi mãi cũng không còn cơ hội nữa...”, cô lại phát ra một âm thanh như thở dài.

“Con này tặng cho anh nhé.”

Cô ngần người: “Nếu anh muốn thì để em gấp lại con khác, con này chưa gấp xong”.

Anh giờ cao con bướm trong tay, kiên quyết: “Muốn con này”.

“...” Với sự kiên trì của anh, cô có quyền nói NO không?

“Hôm nay sao em lại chọc vào đám Cử ca thế?” Quay sang, anh hỏi cô, “Cười thật đấy à?”.

Cô cắn môi, gật đầu, gò má lại ửng hồng.

“Rốt cuộc là chuyện gì đáng cười đến vậy?” Tuy cô hơi ngốc nghếch nhưng cũng không vô duyên đến thế, rốt cuộc là chuyện buồn cười gì anh rất tò mò.

Cô lắp bắp: “Họ... họ quên mang theo pháo, sau đó, vị đại ca anh gọi là Cử ca bảo thuộc hạ vỗ tay, đúng lúc đó em đi ngang qua”.

Nghe cô nói xong, anh cũng bật cười.

“Anh nhìn kìa, anh cũng cười đó. Làm gì có ai nghĩ đến chuyện lấy tiếng vỗ tay thay tiếng pháo chứ, đúng là ngốc thật”, nhớ lại cảnh ấy, cô lại không nhịn được cười khẽ.

Anh ngừng cười: “Vậy là em nghe thấy tiếng vỗ tay, sau đó giật mình nên mới ra tay đánh người hả?”.

Cô hơi lúng túng: “Cũng không phải, có thể là do bản năng muốn chạy trốn chẳng?”.

Anh khẽ cười.

Cô nghiêng đầu, nghĩ rất lâu rồi buột miệng hỏi: “Họ là xã hội đen ư?”. Ngay cả Chủ tịch Giang trông rất xã hội đen mà còn gọi người ấy là “Lão

Cửu”, và anh thì gọi ông ta là “Cửu ca”, cách gọi ấy ngoài xã hội đen ra thì cô thật sự không nghĩ được điều gì khác.

Đôi mắt đen nheo lại, anh chăm chú nhìn đôi môi hồng mềm mại hé mở của cô, khóe môi nhướn lên: “Em xem phim hình sự Hồng Kông nhiều quá đấy, làm gì có xã hội đen nhiều thế?”.

Cô há miệng: “Không phải xã hội đen sao? Vậy bọn họ sao lại mặc vest đen, đeo kính đen?”.

“Vậy anh cũng là xã hội đen à?”, anh liếc nhìn áo vest đen để bên cạnh.

Cô ú ớ, vì sự thực là cô vấp ngã trong nghĩa trang chính là do anh, Chủ tịch Giang, và cả hai nhân viên cấp dưới không chỉ mặc âu phục đen, mà còn đeo kính đen.

Anh thấy cô đờ đẫn thì cười khê: “Cửu ca mở trường dạy bảo vệ”. Nhưng trước khi mở trường Cửu ca làm nghề gì thì anh không nói.

“...” Cô khó mà tưởng tượng một khí thế bừng bừng như vậy mà toàn bộ đều là bảo vệ, thế giới này thật kỳ diệu quá.

Đột nhiên anh chuyển đề tài: “Tối mai em định làm gì?”.

Cô lại ngẩn người, nhưng nhanh chóng trả lời: “Em đến nhà Nghiên Nghiên”.

Anh gật gù, không cần nghĩ, chắc chắn là đến nhà bạn thân của cô rồi, sau đó lại hỏi tiếp: “Vậy còn mừng Một?”.

“Cũng nhà Nghiên Nghiên...”

Về cơ bản thì trong Tết, Nghiên Nghiên đều ở cạnh cô như ở cạnh một đứa bé sơ sinh, chỉ sợ cô đơn độc, cho dù sau mừng Ba cả nhà Nghiên Nghiên đều đến thăm họ hàng, cô nàng cũng tìm cơ hội kéo cô ra ngoài dạo

phố. Nhưng năm nay, Nghiên Nghiên đã có bạn trai, tuy không vì thế mà bỏ rơi cô nhưng cô lại không nghĩ vậy. Dù sao người ta cũng cần cuộc sống riêng, cô không thể cứ dựa vào Nghiên Nghiên mãi được.

“Vậy mừng Hai?”, anh lại hỏi.

“Chắc vẫn ở nhà cô ấy...” Cô rất thắc mắc, có phải anh định hỏi từ đêm giao thừa tới tết Nguyên Tiêu luôn không?

Câu trả lời của cô khiến đôi mày của anh càng lúc càng nhíu chặt, cuối cùng anh chỉ nói gọn: “... Anh biết rồi”.

Không khí sau đó Giang Văn Khê cứ cảm thấy kỳ cục thế nào, rõ ràng đã bảo cô sẽ nấu cơm, nhưng lại biến thành anh chủ động làm cơm, kết quả sau khi nhìn thấy bao nhiêu đồ ăn hôm qua cô nấu, anh lại nói không nấu nữa.

Người ta thường nói, trời tháng Sáu, mặt phụ nữ[1].

[1] Ý câu này là hay thay đổi.

Tại sao cô thấy câu này nên đổi thành “trời tháng Sáu, mặt đàn ông” thì sẽ chính xác hơn. Tóm lại là, cô chưa thấy người đàn ông nào khó hầu hạ hơn anh cả.

Sau khi mọi việc đã làm xong, không thấy anh trong phòng khách, cuối cùng tìm ra anh trong phòng ngủ, thấy anh đang lật xem quyển sách yêu quý của cô trước tủ sách, hàng lông mày nhíu lại rất chặt, sắc mặt hình như không vui lắm.

“Sao vậy anh?”, cô bước đến.

Anh nhét quyển Tâm lý học tội phạm trở lại vào tủ, mặt dửng dưng: “Anh nghĩ loại sách này em nên bớt xem lại”.

Đừng nói cô nhạy cảm với âm thanh mới xuất hiện vẻ bất bình thường, cho dù là người bình thường xem những sách này cũng càng lúc càng biến thái.

Cô nhú mào, không hiểu: “Từ nhỏ em đã xem những quyển này, nếu không xảy ra sự cố thì không chừng em đã là cảnh sát rồi. Làm cảnh sát là mơ ước từ nhỏ của em, tiếc là đời này không thể thực hiện được”.

Anh hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Làm cảnh sát có gì đáng để kiêu ngạo thế?!”.

“Là một cảnh sát, bảo vệ cuộc sống và tài sản cho nhân dân, trừ gian diệt ác, cống hiến cho xã hội, chẳng lẽ không đáng để kiêu ngạo ư? Làm cảnh sát có gì không tốt đâu?!”, cô không hề nhận ra giọng mình đã cao lên.

“Em chỉ thấy mặt quang vinh, nhưng em có thấy mặt tối của nó không? Những kẻ nguy quân tử mang danh ‘công bộc của nhân dân’ ấy, rõ ràng là bắt nạt người nhưng lại không dám thừa nhận bản thân bất lực, vì họ sợ hủy diệt công trạng vĩ đại tạo nên trong chục năm trời. Những người bị oan, nhẹ thì ngồi tù, nặng thì tử hình, cuộc sống vốn dĩ tươi đẹp đã bị hủy trong tay những kẻ được gọi là cảnh sát ấy. Xin hỏi, đó vẫn là sự kiêu ngạo mà em nghĩ sao?!”, anh làm mặt lạnh, vừa nói vừa tiến sát gần cô, giọng nói cao dần lên.

Cô đành lùi dần từng bước, rất nhanh đã tựa vào tủ sách, không còn đường lui.

Cô ngẩng lên, nhìn anh chăm chăm, không thể nào tán đồng cách lý giải của anh, lớn tiếng nói: “Căn bản là chuyện không thể! Pháp luật xem trọng chứng cứ, là công bằng, nếu anh không phạm pháp, hỏi lòng không hổ thẹn thì ai có thể hàm oan anh?”.

“Chứng cứ? Thế giới này nhân tính cơ bản nhất còn có thể bán rẻ thì có gì mà không làm giả được?”

“Em không hiểu vì sao anh lại nghĩ thế? Những chuyện anh nói căn bản không thể xảy ra! Hay là kiếp trước anh có thù oán với cảnh sát mà cứ phải nói thế?”, cô co chặt nắm tay, vừa tức vừa cuống, run giọng hét lên.

Cô không biết rốt cuộc anh làm sao mà lại trở nên kích động như vậy.

Kiếp trước có thù với cảnh sát? Nào chỉ là kiếp trước, anh không muốn thù oán cũng không được.

Anh siết chặt nắm đấm, gân xanh trên trán hằn rõ.

Anh giơ cao nắm tay, đấm mạnh vào kệ sách gần cô, kệ sách rung lắc dữ dội, những quyển sách không xếp chặt đều rơi xuống đất, tiếng rơi nặng nề gõ vào tim người.

Cô đã sợ đến mức nhắm chặt mắt lại.

“Thật không hiểu em ngây thơ hay giả ngây. Tiếp tục mơ giấc mộng cảnh sát của em đi!”, giọng anh lạnh lùng băng giá.

Giống như bị ai tạt nước lạnh đầy người, máu trong cơ thể như đông cứng lại...

Anh mắng cô giả ngây?!

“Em đâu có giả ngây?! Rõ ràng là anh vô lý!”, cô giận dữ mở mắt, chỉ nhìn thấy bóng anh phẫn nộ bỏ đi.

Cô đuổi theo, muốn gọi anh lại nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng đóng cửa “rầm” nặng nề.

Cô chưa từng thấy anh giận dữ như vậy bao giờ, cho dù lúc anh trách mắng cô đánh anh, lúc cô hại anh uống phải mực, anh cũng chưa giận dữ đến thế.

Cô run rẩy loạng choạng ngồi xuống sofa, trong đầu rối loạn, tay cũng run lên không kiểm soát nổi.

Cô run không phải vì lạnh, cũng không phải vì sợ, mà là đang giận dữ, giận đến độ toàn thân run bần lên.

Rốt cuộc là sao? Trước đó còn tốt đẹp, vì sao vừa nhắc đến cảnh sát, anh như biến thành một người khác, giống như cảnh sát đã hại cả nhà anh, thù oán tích lũy cả mấy đời vậy.

Cô thật sự không thể hiểu nổi, rốt cuộc anh muốn cô phải thế nào?

Làm cảnh sát là lý tưởng của cô, mỗi người đều có lý tưởng của riêng mình, có lý tưởng là sai sao?

Nếu không có cảnh sát, ai sẽ bảo vệ trật tự xã hội, cuộc sống, tài sản, an toàn của anh và cô, ai sẽ bảo vệ? Cậu của cô đã mất mạng vì người khác, chẳng lẽ cảnh sát còn không thể có được sự tôn trọng tối thiểu?

Tại sao anh lại ngang bướng như vậy? Cô là cấp dưới của anh, nhưng rời khỏi công ty rồi, như anh nói, là bạn gái anh. Bạn gái, nhưng vì sao cô không có chút cảm giác là bạn gái, mà vẫn như một nhân viên cấp dưới suốt ngày rụt rè sợ hãi.

Từ đầu, cán cân tình cảm đã chưa từng cân bằng, luôn nghiêng về bên anh, cô chỉ là một con côn trùng đáng thương không có sức phản kháng. Tự đứng lại trở thành bạn gái anh, ngồi xe anh đi làm rồi tan sở, cùng ăn sáng, nắm tay, hôn nhau, ăn cơm, dạo phố... làm những chuyện mà những đôi tình nhân vẫn làm.

Những chuyện đó đều nằm trong sự kiểm soát của anh, hôm nay anh muốn thế này, ngày mai anh muốn thế khác, đều sắp xếp trong kế hoạch của anh, cô không có quyền tự chủ, không có quyền từ chối. Thậm chí cô hoài

nghi, sợ dĩ anh chọn cô là vì sự yếu ớt bất lực của cô đã thỏa mãn ham muốn kiểm soát mạnh mẽ trong xương tủy anh.

Quý Tóc Bạc đáng chết, sao anh có thể đối xử với cô như thế.

Cô nghiêng răng, hậm hực nguyên rửa trong lòng.

Cô không quan tâm đến anh nữa, nếu anh còn đến tìm cô, cô nhất định sẽ lấy can đảm như đã đánh người trong nghĩa trang, học Lý Nghiên cầm chổi, quét anh ra khỏi cửa.

Lạc Thiên sắc mặt tái xanh ra khỏi nhà Giang Văn Khê, mở cửa xe nhưng chưa vào trong, khựng lại một giây rồi anh lại đóng mạnh cửa, đá vào bánh xe mấy cái.

Dựa vào thân xe, anh móc ra bao thuốc, muốn rút một điếu nhưng bàn tay run lên vì tức giận không thể làm được. Anh bực bội ném mạnh bao thuốc xuống đất, giẫm lên.

Nhìn ánh đèn trên tầng năm, cơn giận trong lòng không thể xả ra, anh co chặt hai tay, dấm mạnh xuống cốp xe.

Mười năm trước anh bị cảnh sát bắt vào tù; mười năm sau, bạn gái hiền lành như cừu non của anh lại nói, làm cảnh sát là lý tưởng bấy lâu nay của cô.

Cảnh sát? Bảo vệ cuộc sống, tài sản, an toàn của nhân dân? Trừ gian diệt ác? Cố gắng hiến cho sự hài hòa và ổn định của xã hội?

Ha ha, thế thì anh là gì? Lưu manh? Hay là tiện dân? Năm đó anh là một sinh viên mẫu mực, là kẻ làm hại sinh mạng người khác, còn cướp đoạt tài sản của kẻ khác, hay là tên quấy phá trị an xã hội?

Pháp luật xem trọng chứng cứ, là công bằng, nếu anh không phạm pháp, hỏi lòng không hổ thẹn thì ai hàm oan được anh?

Công bằng? Hỏi lòng không hổ thẹn?

Anh cười lạnh trong lòng, thế giới này làm gì có công bằng? Ngẩng đầu lên trời có thần thánh minh chứng, anh tự vấn lương tâm không hổ thẹn thì làm được gì? Luật pháp có thể trả lại công bằng cho anh không? Hay vẫn bị bắt nhốt vào sau song sắt. Năm đó anh không đói đến chết ngoài phố, là phúc phận anh phải dập đầu đốt hương mấy đời mới có được.

Cỏ gần hang chết tiệt! Em hiểu cái gì? Đầu óc đơn giản đó sao có thể hiểu hai màu đen trắng của thế giới này?

Anh mệt mỏi đâm vào đầu xe, phần nộ mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Chỉ nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, phát ra âm thanh chói tai.

Trong tích tắc, chiếc xe lao như điên ra khỏi khu nhà.

HƯƠNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tình Yêu Như Một Ly Cà Phê

Tình yêu là một loại duyên phận, giống như cà phê vậy, lúc nào cũng trong vô thức tỏa ra hương thơm quyến rũ nồng nàn, chỉ khi nếm trải vị đắng của nó mới có thể cảm nhận được sự ngọt ngào trong đó.

“Reng reng reng...”, điện thoại đầu giường reo mãi không ngừng.

Mắt không thèm mở, Lạc Thiên đưa tay mò đầu giường, cầm lên, sau đó lạnh lùng cúp máy, tỏ ý anh không muốn trò chuyện với bất kỳ ai.

Không đầy nửa phút sau, điện thoại lại đổ chuông. Anh vẫn nhắm nghiền mắt, lại đưa tay cầm điện thoại, lần này không cúp máy mà bực bội gác sang một bên.

Bên kia văng đến giọng nói giận dữ của Nghiêm Tố: “Lạc Thiên, cậu có ý gì hả? Tắt di động, điện thoại nhà cũng không nghe, trưa nay cậu có đến đây ăn cơm không? A lô? A lô? A lô? Đồ chết tiệt! Cậu nhớ đấy!”.

Nghiêm Tố không thấy Lạc Thiên trả lời thì biết chắc chắn anh đã để kênh máy, tức tối cúp điện thoại, mặc kệ cậu ta có tới ăn cơm không, không về cũng kệ.

Trong phòng lại trở về với sự yên tĩnh.

Người trên giường cuối cùng cũng trở mình, hàng lông mày nhíu chặt, từ từ mở mắt ra.

Ánh nắng xuyên qua màn cửa dày, chiếu vào lổm đổm. Trong một lúc, anh không thể thích ứng, lại nhắm mắt vào, cánh tay trái đưa lên che mắt theo phản xạ.

Mấy giây sau anh mới buông tay xuống, mở mắt, chạm rai ngồi dậy. Sự nặng nề bực bội ở lồng ngực như một đám mây nặng trĩu lơ lửng giữa không trung.

Anh đưa tay mò lấy điều thuốc ở tủ đầu giường để châm hút, rít vào một hơi thật sâu rồi phả ra, như muốn làn khói ấy mang theo tất cả những nỗi ưu phiền trong lòng bay ra hết.

Trong lúc thần thờ, một giọng dịu dàng mềm mại, rất hay và khiến anh thoải mái vang lên bên tai: “Sao anh lại hút thuốc? Chưa ăn sáng mà đã hút thuốc thì không tốt cho sức khỏe đâu”.

“Ngày nào cũng nói, không thể đổi câu nào mới mẻ hay sao?”, anh không suy nghĩ gì đáp trả, rồi bỗng khựng lại. Bất giác, anh ngồi thẳng lên, ngược mắt nhìn trong phòng, trống vắng, ngoài anh ra không có ai cả.

Có lúc trong khi đợi cô chuẩn bị bữa sáng, anh lại hút một điều theo thói quen, hút xong thì bữa sáng cũng xong. Nếu bị cô nhìn thấy, nhất định sẽ nói thế, giọng bao giờ cũng dịu dàng nhẹ nhàng. Cô còn nhân lúc anh không để ý mà lấy mất nửa điều thuốc còn lại trên tay.

Anh lại nhắm nghiền mắt, đưa tay ấn huyết thái dương đau nhói, điều chỉnh lại tư thế rồi dựa người ra sau.

Lúc này chỉ là ảo giác của anh, bây giờ huyết thái dương vẫn còn đau, nhất định là tối qua uống nhiều quá mới như một tên điên ngồi nghĩ về ngọn cỏ đáng ghét ấy khi mới tỉnh dậy như thế này.

Tự bao giờ mà lại có một người con gái khiến anh ăn ngủ không yên? Nực cười!

Anh rửa một tiếng rồi dụi mạnh điều thuốc vào gạt tàn.

Mở chăn ra, anh chậm rãi dịch đến mép giường, phát hiện ra dưới đất chỉ còn một chiếc dép lê. Không tìm thấy chiếc kia, anh đá mạnh chiếc ở dưới giường đi thật xa, chân trần giẫm trên tấm thảm lông cừu, đi vào nhà tắm.

Bỗng anh khựng lại, chân đạp lên mảnh vỡ điện thoại di động mà tối qua trong lúc tức giận anh đã ném vỡ. Cúi xuống, anh nhận điện thoại bị mình ném vỡ tan nát lên. Trên màn hình đã vỡ, vốn là một gương mặt ngọc ngá đang say ngủ.

Tấm hình ấy là anh lén chụp cô khi cô đang ngủ trên xe. Trong tấm hình cô ngoẹo đầu về phía cửa xe, hai mắt nhắm chặt, đôi môi hé mở, dường như sắp chảy cả nước miếng, đúng là một bộ dạng ngọc đến không thể nào ngọc hơn.

Mỗi lần vì làm bữa sáng cho anh mà dường như cô đều dậy rất sớm, thậm chí có lúc còn chạy đi rất xa chỉ để mua một ly sữa đậu có mùi vị không kém so với sữa đậu Vĩnh Hòa, thế nên giấc ngủ vốn thuộc về cô lại vì bữa sáng ăn cùng với anh mà đành phải từ bỏ.

Đúng là không thấy cô gái nào ngọc ngá hơn cô nữa.

Trong vô thức, nụ cười khoe môi càng lúc càng rõ nét, anh nhìn màn hình điện thoại đã vỡ, lại ngẫm ngợi hơn phút nữa.

Rồi bỗng trên màn hình, nụ cười của anh phản chiếu trên đó đã thức tỉnh anh, giây sau, nụ cười ở khoe môi nhanh chóng biến mất.

Anh nắm chặt điện thoại trong tay, khó mà che giấu tình cảm trong lòng.

Hôm qua sau khi cãi nhau với cô, anh đến K.O để mượn rượu giải sầu, thậm chí anh còn nhớ rõ, một vị khách say rượu đã gây sự vô cớ vì nhân viên phục vụ mang nhầm bia đến, bị anh phát hiện. Anh túm cổ áo người

đó, quăng ra khỏi K.O, đồng thời cảnh cáo hẳn, K.O sau này sẽ không chào đón hẳn.

Để chứng minh ngọn cỏ ấy không có bất kỳ sức ảnh hưởng nào đến mình, anh không vì cô mới đuổi vị khách kia ra khỏi bar, anh uống nhiều nhưng đầu óc vẫn còn chút sáng suốt, sau đó lái xe thật nhanh về chỗ ở.

Nhưng khi anh nhìn thấy gương mặt ngốc nghếch đang say ngủ trên màn hình điện thoại, trong tích tắc, cơn giận lại ập đến, anh ném mạnh di động vào tường...

Tại sao trong đầu anh, mỗi phút mỗi giây đều có bóng hình của cô? Tại sao khi anh gắng sức tự nhủ với mình rằng cô chẳng là gì cả, anh lại cảm thấy hoang mang trống trải vô cùng?

Lòng bàn tay nhói đau, anh từ từ mở ra, mảnh vỡ của điện thoại đã đâm vào trong tay, giờ đang rướm máu.

Anh mím chặt môi, lại siết chặt điện thoại trong tay. Hông thì đã hỏng rồi, trên màn hình không bao giờ còn hiển thị gương mặt ngốc nghếch đang say ngủ đó nữa.

Rốt cuộc anh đang nuối tiếc điều gì? Anh cũng trở nên ngốc nghếch rồi sao? Hay là ở cạnh người ngốc lâu nên cũng bị nhiễm?

Anh thở ra một hơi thật dài, lấy thẻ sim ra, ném thẳng điện thoại đã hỏng vào thùng rác. Tắm rửa cho sạch sẽ mùi rượu tối qua xong, toàn thân cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thay quần áo xong, ăn qua loa chút đồ ăn, anh quyết định đến trung tâm mua sắm để mua một cái điện thoại mới rồi quay lại Cảnh Hồ Sơn Trang ăn cơm tất niên.

Đến trung tâm mua sắm, người chen lối nhỏ, rất chật chội, khiến tâm trạng vốn bức bối của anh càng khó chịu hơn. Hôm nay không phải Ba mươi Tết rồi sao? Máy người này không về nhà ăn bữa cơm tất niên à? Sao ai nấy đều rảnh rỗi chạy ra đây vậy?

Anh cau mày, xuyên qua dòng người chen chúc, khó khăn lắm mới đến được quầy bán điện thoại, mua một cái y hệt với cái đã bị hỏng. Thanh toán xong, anh cầm di động định rời khỏi đó thì ánh mắt thoáng nhìn thấy một cô nhân viên ở quầy hàng kế bên đang đặt một chiếc di động kiểu nữ màu tím rất đẹp vào trong tủ trưng bày.

Lúc này, một đôi thanh niên nam nữ đến trước quầy, cô gái chỉ vào điện thoại đó và nói: “Phiền cô lấy điện thoại đó ra cho tôi xem một chút”.

“Chị có mắt nhìn thật tinh tế. Đây là di động dòng nắp gập thời trang mà chúng tôi vừa tung ra thị trường, thân máy rất mỏng, tinh xảo đẹp đẽ. Máy này có ống kính 8.0, có thể chụp bức hình độ phân giải cao nhất là 2448x3264, đồng thời nó còn có thể quay phim với độ phân giải 864x480, khả năng chụp hình mạnh như vậy rất khó tìm thấy ở các dòng điện thoại di động. Chị nhìn này, màu sắc rất đẹp phù hợp cho phái nữ sử dụng nữa.” Cô gái bán hàng nói huyên thuyên một thôi một hồi, cuối cùng áp di động lên tai để mọi người nhìn.

Cô gái kia lưu luyến đặt chiếc điện thoại xinh đẹp đó xuống, chu môi: “Haizzz, hơn bốn ngàn tệ, đắt quá, vượt quá dự tính của chúng tôi, để tôi suy nghĩ lại, cảm ơn”.

“Vâng, hoan nghênh chị lần sau quay lại”, cô gái bán hàng mỉm cười.

Lúc hai người đó đi qua Lạc Thiên, anh nghe thấy chàng trai nói với cô gái: “Thích thì mua đi”.

Cô gái nói: “Đắt quá, em xem thử cái khác đã”.

Anh quay lại nhìn chiếc điện thoại ấy, đúng là rất đẹp. Anh bất giác nhớ đến cô gái ngốc nghếch nào đó, di động xài đến mức thảm hại nhưng lại không chịu đổi. Chợt mỉm cười, anh bước đến quầy hàng.

Anh nói với cô gái bán hàng: “Tôi cần mua điện thoại này, cảm ơn”.

Cô gái ngẩng lên, nhìn anh chàng đẹp trai hiếm khi được thấy với vẻ khó tin, anh lại không thèm xem trước mà mua ngay.

“Vâng... vâng ạ, anh đợi một chút.” Cô gái khó che giấu tâm trạng kích động, nhanh chóng viết hóa đơn, khi đưa cho anh, cô ta không kìm được tò mò hỏi một câu: “Tặng cho bạn gái ạ?”.

“Ừ”, anh đáp gọn, rồi đến quầy thanh toán.

Cô gái kia nhìn thấy bóng dáng cao ráo của anh, đẩy đẩy đồng nghiệp đứng cạnh, cẩn thận cảm thán: “Có nhìn thấy không? Tặng bạn gái đấy. Không hỏi xem có giảm giá không, không hỏi xem có khuyến mãi gì không, mua ngay giá gốc, mà điều khiến người ta phải cẩn thận nhất là đẹp trai dã man. Đúng thật chẳng công bằng tí nào!”.

Đồng nghiệp lườm cô ta một cái: “Xùy! Đời này vốn là không công bằng. Đàn ông có tiền, chung thủy, đẹp trai không phải là chưa sinh ra mà là bị người ta hái mất rồi. Bán di động đi, bán di động đi”.

Về đến biệt thự ở Cảnh Hồ Sơn Trang, vừa bước tới cửa đã nghe giọng nói lạnh lùng châm biếm của Nghiêm Tố: “Ôi, đại thiếu gia Lạc Thiên của chúng ta cuối cùng đã về rồi, đúng là không dễ dàng gì”.

Lạc Thiên không nói gì mà ngồi xuống sofa, ngửa đầu dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại. Nghiêm Tố thấy anh không tức giận thì hơi nướng mày, chen đến ngồi cạnh: “Sao chỉ có mình cậu về? Tiểu Giang đâu?”.

“Chắc đến nhà bạn cô ấy rồi”, giọng anh rất trầm, nghe có vẻ mệt mỏi.

“Đến nhà bạn? Hôm qua cậu không nói với cô bé là hôm nay đưa đến đây ăn cơm à?”, Nghiêm Tố sau khi hỏi xong cũng thấy mình hỏi thừa.

Khuya hôm qua, A Cường ở K.O gọi vào di động cho anh Thâm, nói rằng tên nhóc đó uống say trong K.O, thậm chí còn đuổi khách ra khỏi quán. Anh Thâm gọi tài xế lái xe đi đón cậu ta, nửa đường lại nhận được điện thoại nói rằng cậu ta lái xe một mình về nhà rồi. Anh Thâm lo cậu ta xảy ra chuyện nên lập tức bảo tài xế chuyển hướng chạy đến nhà cậu.

Kết quả là anh Thâm gõ cửa mãi, cậu ta mới ra mở cửa. Mở cửa xong chỉ nói hai chữ “Không sao” rồi “rầm” một tiếng đóng sầm cửa lại. Anh Thâm bất lực lắc đầu rồi quay về.

Hôm nay chị và anh Thâm lại đợi cậu ta cả buổi trưa, mong cậu quay về ăn cơm, kết quả là quá mười hai rưỡi vẫn không thấy bóng cậu đâu. Gọi điện cho cậu thì tắt máy, gọi điện thoại nhà thì cậu ta lại chơi trò cúp máy và gác kênh máy.

Xem bộ dạng sống dở chết dở của cậu ta, chẳng phải là liên quan đến Tiểu Giang hay sao? Chị liếc thấy một túi quà rất đẹp bên cạnh, mở ra xem thì là một máy điện thoại dành cho nữ rất tinh xảo.

Chị hơi bất ngờ, ngạc nhiên hỏi: “Di động này là cậu hiếu kính tặng tôi làm quà năm mới sao?”.

Chị đang định mở ra xem thì bỗng Lạc Thiên mở bừng mắt, giật lấy, giọng lạnh đến bất ngờ: “Cái này không hợp với chị, nếu chị muốn đổi điện thoại thì tự đến trung tâm mua sắm đi”.

Nghiêm Tố sững sốt nhìn anh, ngẩn ra một lúc không nói được gì.

Lạc Thiên biết mình lỡ lời nên cố gắng điều chỉnh lại giọng mình, bình tĩnh nói: “Xin lỗi, tối qua em uống say nên đầu còn đau, em lên lầu nghỉ ngơi trước đã, khi ăn tối nhớ gọi em”. Anh cầm túi điện thoại đi lên lầu, vừa

bước lên bậc thang thì khựng lại, không quay đầu mà khẽ nói một câu: “Nếu chị thích thì hôm khác em đi cùng chị đến trung tâm mua sắm, tiền em trả”.

Nghiêm Tố nhìn theo bóng anh biến mất sau cầu thang, ngẩn ra đến mấy giây. Cuối cùng chị rút ra kết luận, điện thoại đó chắc là tặng cho Tiểu Giang. Sở dĩ tối qua cậu ta chạy đến K.O mượn rượu tiêu sầu vì một là không đưa được người ta về, hai là di động chưa kịp tặng, đến nỗi hôm nay thành ra bộ dạng sống dở chết dở thế này.

Xem ra ma lực của Tiểu Giang cũng lớn quá. Nghiêm Tố ngồi trên sofa, căn môi, bắt đầu suy nghĩ rất nhanh.

Giang Hoài Thâm xách cần câu cá và thùng nước vào cửa, thấy Nghiêm Tố căn môi ngồi thần thờ trên sofa thì nhướn mày, hỏi: “A Thiên về rồi phải không? Anh vừa thấy xe anh mới mua tặng nó đậu bên ngoài”.

Nghiêm Tố ngẩng lên, mấy máy môi chỉ lên lầu: “Trên lầu”.

“Trên lầu?”, Giang Hoài Thâm thắc mắc, “Rượu uống tối qua đến giờ vẫn chưa tỉnh?”.

“Sao em biết được? Nhìn bộ dạng dở sống dở chết của cậu ta, tám phần là không được như ý rồi.” Nghiêm Tố đứng lên, đón lấy thùng nước đựng “chiến lợi phẩm” của Giang Hoài Thâm.

“Chẳng phải nó đã cưa được cô bé đó rồi sao? Sao không thấy cô bé đó cùng về?”

“Cưa? Em thấy là cưỡng ép thì có.” Nghiêm Tố hừ lạnh một tiếng vẻ kỳ thị. Với điệu bộ kiêu căng cao ngạo thường ngày của nó, cô bé ngoan ngoãn Tiểu Giang chắc chắn là bị cưỡng ép, chứ không phải được theo đuổi, tám phần là hôm qua hai người cãi nhau nên mới khiến vị tổng giám đốc cao

ngạo kia trở nên bất thường như vậy, mới thành ra bộ dạng như chết rồi hôm nay.

“Haizzz, sao hôm nay em nổi giận ghê thế?”

Nghiêm Tố hừ khê: “Có à? Có lẽ là em muốn uống thuốc Thái Thái Tĩnh Tâm[1] đến phát điên rồi, đợi cả năm cũng chẳng thấy ai tặng, cơn giận này không lớn mới là lạ. Em xuống nhà bếp giúp mẹ và chị Hoa, mặc kệ tên nhóc hư hỏng đó, để nó ở một mình trong phòng mà u sầu đi”.

[1] Tên một loại thuốc dành cho phụ nữ ở Trung Quốc, có tác dụng thanh nhiệt giải phiền, tĩnh tâm, an thần.

Vừa nói chị vừa xách thùng cá vào nhà bếp. Giang Hoài Thâm không yên tâm Lạc Thiên nên lên lầu, khê gõ cửa phòng anh.

Chỉ nghe bên trong vắng ra một giọng bực bội: “Tôi muốn ngủ một chút, ăn cơm tối thì hẵng đến gọi”. Giang Hoài Thâm chỉ chần chừ trước cửa phòng anh một lúc rồi xuống lầu.

Đến giờ ăn tối, cuối cùng Lạc Thiên cũng xuất hiện ở bàn ăn. Cả nhà sum họp, vui vẻ đầm ấm.

Nếu nói rằng họ là người nhà thì cũng là những người nhà lạ lùng nhất thế giới.

Về huyết thống, Nghiêm Tố là dì ruột của Lạc Thiên, bà Nghiêm là bà ngoại của anh, đều là người thân thích, nhưng anh chưa bao giờ gọi họ là dì hoặc bà ngoại. Ngược lại, anh gọi thẳng tên Nghiêm Tố, còn bà Nghiêm, anh gọi là “bà”.

Chị Hoa là người giúp việc của nhà họ Nghiêm, chăm sóc bà Nghiêm đã lâu, chồng chị mất sớm, cũng không con cái gì, thế nên ở lại nhà họ Nghiêm.

Nói ra thì Giang Hoài Thâm chính xác là một người ngoài, nhưng chính người ngoài đó đã ở bên nhà họ Nghiêm hai, ba chục năm nay, trải qua bao nhiêu thăng trầm.

Bỗng, Nghiêm Tố dừng đũa, nói với Giang Hoài Thâm: “Anh Thâm, ăn cơm xong chúng ta đến Thành Đông bắn pháo hoa chờ giao thừa, thế nào?”.

Giang Hoài Thâm đặt ly rượu xuống, có vẻ nghi hoặc: “Chẳng phải em nói sẽ chơi mạt chược với dì hay sao?”.

“Ba thiếu một làm sao đánh? Vốn mong sẽ có thêm một người...”, Nghiêm Tố liếc nhìn ai đó ngồi đối diện.

Khóe môi Lạc Thiên mím lại, không nói gì, cau mày, lại một ly rượu nuốt ực xuống bụng.

Bà Nghiêm thấy thế vội gấp thức ăn cho anh: “A Thiên à, ăn nhiều vào, tài nghệ của chị Hoa phải gấp mấy trăm lần quán ăn ngoài đấy”.

“Cảm ơn bà”, Lạc Thiên cười nhẹ, ly rượu trong tay không hề đặt xuống.

Bà Nghiêm nói với Nghiêm Tố: “Không sao, mọi người muốn đi ngắm pháo hoa thì mặc kệ bà già này đi. Hoài Thâm à, bao năm nay con vất vả quá rồi. Ăn nhiều một chút”. Bà Nghiêm lại gấp rất nhiều thức ăn cho Giang Hoài Thâm.

Ăn bữa cơm tất niên xong, Nghiêm Tố giúp chị Hoa và mẹ thu dọn bát đũa, Lạc Thiên cùng Giang Hoài Thâm ngồi trên sân thượng, ngắm mặt hồ trong đêm, nói chuyện giữa những người đàn ông với nhau.

Nhà bên cạnh đã bắn pháo hoa trong vườn. Những đóa hoa nở rộ chiếu sáng trên bầu trời, ánh sáng rọi lên mặt hồ, nước hồ gợn lên những đợt sóng lung linh, xinh đẹp vô ngần.

Từng cơn gió mát lạnh thổi từ mặt hồ đến, khiến người ta tỉnh táo hơn nhiều.

Giang Hoài Thâm hít sâu một hơi, nói: “Lâu rồi chú không thấy con tâm sự trùng trùng như vậy, huống hồ còn là đêm Trừ Tịch, có phải đã gặp chuyện gì không vui không?”.

Lạc Thiên xoay xoay ly rượu trong tay, cười nhẹ: “... Không có gì đâu chú”.

“Chưa bao giờ con uống rượu lẫn lộn như vậy”, Giang Hoài Thâm chỉ tay vào rượu vang trong ly của anh.

Lúc ăn cơm tất niên, anh đã uống một chai rượu trắng, lần này lên sân thượng hóng gió, anh lại mở một chai rượu vang, cứ ly này nối ly khác, nếu trong lòng không có tâm sự thì anh sẽ không uống rượu lẫn lộn như vậy.

Lạc Thiên lại cười nhưng rất miễn cưỡng: “Thật sự không có gì, chỉ cảm khái một chút thôi, lại một năm trôi qua. Năm nào cũng vậy, mỗi khi giao thừa, con đều không tìm được nhớ lại một số chuyện...”.

Giang Hoài Thâm gật đầu: “Hôm nay là đêm Trừ Tịch, nếu con muốn uống say khướt thì chú không cản, chỉ cần con vui là được”.

Im lặng, rồi Lạc Thiên quay sang nhìn chú Thâm, hỏi: “Thực ra... chú thích dì, đúng không?”.

Khóe môi mím chặt của Giang Hoài Thâm hơi mấp má, muốn nói gì đó nhưng lại khó mở lời, quay sang tìm thuốc lá trên bàn, rút ra một điếu châm hút.

“Tại sao chú không cưới dì ấy? Chú có biết dì đã chờ chú bao nhiêu năm rồi không?” Lạc Thiên rót một ly rượu vang, uống ực, “Nếu trước kia mẹ con còn sống thì con còn có thể hiểu, nhưng nay mẹ con đã qua đời gần

mười năm rồi. Hai mươi mấy năm nay, người luôn chờ đợi chú là dì. Qua tối nay là dì ba mươi chín tuổi rồi, tuổi thanh xuân của một người phụ nữ không chống cự nổi tháng năm, không giống đàn ông chúng ta, mười năm hai mươi năm cũng chẳng khác là bao...”. Có bao nhiêu người phụ nữ có thể giống Nghiêm Tố, không oán hận, không nuối tiếc, cam tâm tình nguyện chờ đợi một người đàn ông bao năm nay? Chí ít Châu Mộng Kha không như vậy, thậm chí ngay cả sự tin tưởng tối thiểu nhất cũng không có.

“Chuyện giữa chú và Tố Tố không phải mấy lời là nói rõ được. Tố Tố từng nói với chú, thà rằng cả đời này không lấy chồng chứ không cần một cuộc hôn nhân thất bại như của Quy Vân. Sau đó sở dĩ cô ấy lại có tình cảm sâu sắc với chú là vì tưởng rằng năm đó người bỏ tiền giúp cô ấy ra nước ngoài du học là chú, chú khi ấy chẳng qua chỉ là một tên nhân viên quèn của hộp đêm, ăn bữa nay lo bữa mai, tiền đâu ra để giúp cô ấy đi học? Là Quy Vân đã lấy một người đàn ông đáng tuổi cha cô ấy, mới có số tiền đó. Cũng bắt đầu từ lúc ấy, chú mới thật sự hạ quyết tâm thoát ly khỏi cuộc sống trước kia. Không có Quy Vân thì không có Giang Hoài Thâm hôm nay. Nếu Tố Tố biết khoản tiền đó là do chị cô ấy đổi lấy bằng cơ thể, con nghĩ cô ấy có còn đối xử với chú như bây giờ không?

Chú hiểu quá rõ cô ấy, suy nghĩ cố chấp trong lòng một khi bị phá vỡ thì cô ấy sẽ hận chú, sẽ hận Quy Vân. Chú đã nhận lời Quy Vân sẽ không để Nghiêm Tố và bà ngoại con biết...”.

“Chú giấu dì ấy và ở cạnh dì ấy, hai chuyện đó không liên quan gì đến nhau. Nếu chú cho rằng chú có thể giấu dì ấy cả đời thì ở bên nhau có gì trở ngại?” Lạc Thiên châm thuốc hút, “Chú có biết có một tên Hoa kiều theo đuổi dì ấy rất điên cuồng không?”.

“Biết, chú mừng cho cô ấy. Bao năm nay chú luôn mong cô ấy có thể tìm được một người thích hợp, lấy chồng, chứ không đợi chú...” Giang Hoài Thâm rít một hơi thuốc, cười cay đắng, “Tha thứ cho chú ích kỷ, chú

không muốn hủy hoại hình tượng vĩ đại của mình trong lòng bà ngoại con và Tổ Tổ bao năm nay”.

“OK, xem như con nhiều chuyện, nếu dì ấy thật sự bị tên kia cướp đi mất thì chú đừng khóc với con là được”, Lạc Thiên buồn cười nhìn người đàn ông như cha anh.

“Tên nhóc này”, Giang Hoài Thâm cười lớn, “Đừng nói chuyện của chú nữa. Từ hôm qua đến nay, con bất thường quá, nói xem nào, có phải là vì cô gái họ Giang kia không?”.

Ngón tay kẹp điều thuốc dửng trên môi bất động, mấy giây sau, Lạc Thiên mới rít liền hai hơi, nhả ra, rít vào, lại phả khói...

Giang Hoài Thâm nhướng mày, hỏi tiếp: “Cãi nhau hả?”.

Im lặng vài giây, Lạc Thiên gật nhẹ đầu: “... Vâng”.

Giang Hoài Thâm cười cười, đặt nửa ly cà phê đã nguội lạnh trước mặt Lạc Thiên, nói: “Con có biết không? Thực ra, tình yêu giống như ly cà phê này, nếu con chuyên tâm từ từ thưởng thức thì sẽ cảm nhận được vị ngọt ẩn giấu trong cái đắng chát của nó. Lúc mới bắt đầu thử, con thưởng thức thích thú hương thơm nồng nàn của nó, ai ngờ đâu sau khi uống một ngụm lại chỉ thấy đắng. Khi con cau mày đặt nó xuống và không muốn uống nữa, chẳng biết rằng con đã bỏ qua mùi vị kỳ diệu đắng trước ngọt sau còn lưu lại trên môi của nó. Đến lúc con quay đầu lại, nhìn thấy sự hạnh phúc và mãn nguyện khi thưởng thức cà phê của người khác, tim con bắt đầu lại rung động muốn thử, nhưng cà phê trong ly đã nguội, có uống cũng không thưởng thức được mùi vị thực sự của nó nữa”.

Ánh mắt Lạc Thiên nhìn chăm chăm nửa ly cà phê đó, không thể rời mắt.

Giang Hoài Thâm nói tiếp: “Tình yêu, tóm lại là một loại duyên phận, giống như ly cà phê này, trong vô thức, lúc nào nó cũng tỏa ra hương thơm quyến rũ nồng nàn, chỉ khi nếm trải qua vị đắng của nó mới có thể cảm nhận mùi vị ngọt ngào”.

Quá chăm chú nghe lời chú Thâm, Lạc Thiên không để ý đến điều thuốc trong tay vẫn cháy, đến khi ngón tay bỏng rát, anh mới giật mình, vội vàng dập tắt điều thuốc trong gạt tàn.

Giang Hoài Thâm nhìn thấy thì cười nhẹ, lại nói với giọng cực kỳ bình thản: “Haizzz, đàn ông mà, chỉ cần có thể chịu xuống nước thì không gì là không được. Con gái ấy mà, thực ra rất dễ dỗ ngọt”.

Lúc này Nghiêm Tố bê một đĩa hoa quả lên, vừa hay nghe thấy câu “Con gái ấy mà, thực ra rất dễ dỗ ngọt”, liền liếc xéo Giang Hoài Thâm: “Dễ dỗ ngọt? Anh có chắc là anh không lừa gạt, mà là dỗ ngọt không?”.

Giang Hoài Thâm cười không nói, nhón một miếng dưa hấu lên.

Nghiêm Tố đặt đĩa hoa quả xuống, cau mày nói: “Ngoài kia gió to quá, hai người mau vào trong nhà đi, đừng để mới sáng sớm mừng Một mà phải vào bệnh viện”.

Giang Hoài Thâm nói: “Gió to? Chẳng phải em định đi bắn pháo hoa chờ giao thừa hay sao? Anh vừa bảo sắp xếp, đặt mua pháo hoa rồi”.

Nghiêm Tố vừa định nói thì Lạc Thiên lại cướp lời: “Chú Thâm, cho con số điện thoại đặt pháo hoa đi”.

Giang Hoài Thâm ngẩn ra, mở di động rồi đọc một dãy số. Lạc Thiên ghi vào điện thoại, rồi đứng lên nói với hai người: “Con ra ngoài một chút”.

“Này, cậu uống nhiều rượu như thế còn định lái xe đi đâu?”, Nghiêm Tố hỏi.

“Yên tâm, không chết được đâu.” Lạc Thiên vỗ vai Nghiêm Tố, nói với vẻ nghiêm túc: “Còn chị ấy, cứ ở nhà chơi mạt chược đi, lớn tuổi rồi đừng chạy lung tung”.

Nhân lúc Nghiêm Tố chưa kịp nổi giận, Lạc Thiên vừa gọi điện vừa vội vàng xuống lầu.

Lập tức sau lưng vang lên tiếng hét như sấm của Nghiêm Tố: “Đồ nhóc con, tối nay có giới đừng quay về, nếu không tôi sẽ cho cậu biết tay! Giang Hoài Tâm, anh đừng cản tôi, đừng cản tôi! A a a... tức chết đi mất thôi, tức chết mất...”.

Chiếc xe lao như bay ra khỏi biệt thự. Chỉ mất nửa tiếng, Lạc Thiên đã đến trước khu nhà của Giang Văn Khê, khỏi cần nghĩ cũng biết chiếc xe đã chạy nhanh như thế nào.

Hành lang vẫn tối đen giờ bàn tay lên cũng chẳng thấy, anh cau mày, lấy di động ra chiếu sáng lối đi. Ở đây tối như vậy, nếu bỗng xuất hiện một tên cướp của, thông thường người ta sẽ không biết phải ứng phó thế nào, huống hồ còn là một cô gái gốc nghềch như Giang Văn Khê, nếu bị người ta làm cho bị thương thì cô chắc chắn chỉ biết khóc thôi.

Hôm nào đó anh phải gọi người đến lắp đặt đèn cho toàn bộ cầu thang ở đây mới được. Đến tầng năm, anh bấm chuông cửa mãi cũng chẳng thấy ai mở.

Có lẽ cô vẫn ở nhà bạn, chưa về. Móc điện thoại ra, anh bấm một dãy số, đang định nhấn nút gọi thì bỗng chần chừ.

Gọi điện làm gì? Bắt cô về ngay bây giờ ư? Nói với cô rằng anh đang đợi ở trước cửa nhà cô? Nếu hiện giờ cô đang ăn bữa tối tất niên vui vẻ cùng bạn cô, trò chuyện với họ, một cú điện thoại của anh gọi đến, cô từ nhà bạn vội vàng quay về đây, rõ ràng là đã làm mất hứng của cô và bạn rồi.

Anh thở dài, cất điện thoại vào túi. Trong bóng tối, chỉ có bóng anh đi qua đi lại.

Tích tắc, trong hành lang vang lên tiếng bước chân, anh kích động định gọi tên Giang Văn Khê thì lại nghe thấy một tiếng kêu the thé: “Á...”.

Anh cũng giật bản mình bởi tiếng kêu đó, mím chặt môi, đứng bất động, trong lòng rất nghi ngại, giọng nói này không giống với giọng của Giang Văn Khê.

Giây sau đó, đèn pin trong tay đối phương chiếu đến, rọi thẳng vào mắt anh. Nhất thời anh không thích nghi được, hơi nheo mắt lại, mấy giây sau mới nhìn rõ, hóa ra là cả nhà thím Vương ở đối diện.

Họ vừa bắn xong pháo hoa bên ngoài và quay về. Thím Vương thấy mái tóc bạch kim quen mắt thì vỗ vỗ ngực liên tục, xúc động nói: “Thì ra là cậu à, làm tôi sợ chết đi được”.

Anh hơi ngại ngùng: “Xin lỗi làm gia đình thím sợ, cháu đang đợi Giang Văn Khê”.

Thím Vương trèo lên bậc thang rồi dừng lại, chòng bả móc chìa khóa ra mở cửa, cả nhà lục tục kéo nhau vào trong.

Thím Vương nói: “Cậu đợi Tiểu Khê à? Nó không nói với cậu là hôm nay nó tới nhà Tiểu Nghiê sao? Năm nào đến Tết nó cũng ở nhà Tiểu Nghiê, tối nay chắc không về đâu”.

Lạc Thiên trầm tư mấy giây, cố gượng cười, giọng bình thản: “Không sao, cháu đợi thử xem sao”.

“Vậy cậu có muốn vào trong ngồi đợi nó không?”, thím Vương nhiệt tình lạ thường.

“Cảm ơn, không cần ạ, cháu đợi một lúc thôi, cô ấy không về thì cháu đi”, Lạc Thiên khéo léo từ chối.

“Vậy được, tôi không quấy rầy cậu nữa”, thím Vương đóng cửa lại.

Hành lang lại chìm vào bóng tối, trái tim Lạc Thiên cũng trĩu xuống nặng nề.

Đứng trong hành lang, lúng túng, cố chấp, anh ngồi xuống bậc cầu thang, đặt túi quà xuống, lặng lẽ hút thuốc.

Thời gian trôi qua từng chút một, cháy tàn như điều thuốc trong tay anh. Anh không biết đã ngồi ở cầu thang bao lâu rồi, khi thuốc trong tay cháy hết, anh lại mở hộp thuốc, bất ngờ nhận ra đó là điều cuối cùng.

Anh ủ rũ co nả tay lại, siết chặt hộp thuốc rỗng trong tay. Tình yêu giống như một ly cà phê, đó là vấn đề mà anh chưa từng suy nghĩ kỹ.

Nếu không có ngày hôm qua, không có cuộc cãi vã kia, anh chưa từng nghĩ đến anh đối với Giang Văn Khê rốt cuộc là tình cảm gì. Bấy lâu nay, anh ngỡ mình thích cô, nhưng, hình như không chỉ đơn giản là thích nữa rồi...

Ban đầu chỉ đơn thuần là muốn đùa dai và dạy dỗ cô mà thôi, nhưng mỗi lần anh tự cho rằng đã chinh đốn cô rồi, thì lúc nào cũng có sự cố bất ngờ ập xuống đầu anh. Anh không cố ý quan tâm đến cô, nhưng, với tính cách mơ hồ ngốc nghếch của cô, muốn người ta không chú ý cũng khó.

Sao lại có một người phụ nữ khờ khạo như cô chứ? Nghĩ thế, anh không nhìn được cười. Giây sau, anh lại bất lực thở dài.

Trò chơi mà anh tự cho rằng mình luôn nắm chắc trong lòng bàn tay, không ngờ đã thua cuộc dễ dàng đến vậy. Không, không phải trò chơi, vì cô

chưa bao giờ tham dự, thậm chí không biết, là một màn độc diễn mà anh tự biên tự diễn mà thôi.

Từ bao giờ đã bắt đầu lưu ý đến cô, từ bao giờ đã bắt đầu thích nhìn vẻ mặt luống cuống của cô sau khi phạm sai lầm, từ bao giờ đã thích nghe giọng nói dịu dàng ngọt ngào của cô, từ bao giờ đã bắt đầu đuổi theo bóng hình cô, từ bao giờ đã bắt đầu say mê nụ cười của cô, rồi từ bao giờ đã cảm thấy xót xa thương yêu vì những giọt nước mắt của cô...

Cảm giác nhẹ nhàng ấy, hóa ra không phải có ngay từ lúc ban đầu, mà là tích lũy theo thời gian theo năm tháng, nhẹ nhàng khắc sâu từng chút một, đến khi nó trở thành một dấu ấn chẳng thể xóa nhòa...

Giang Văn Khê, ba chữ này trong vô thức đã trở thành một lời nguyện trong lòng anh.

Anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày anh lại nhẫn nại chờ đợi một ai đó. Cho dù năm ấy ở bên Châu Mộng Kha, cũng chưa bao giờ, hình như luôn là Châu Mộng Kha chờ anh.

Thật sự là hơi buồn cười, trong một ngày đặc biệt như thế này, anh lại nhận ra một chuyện quá khó tin, hình như anh đã yêu ngọn cỏ gần hang vừa ngốc vừa khờ mất rồi...

Phải, anh đã yêu cô rồi. Tại sao? Khi tình yêu đến lại khiến người ta khó mà chống cự, luống cuống đến thế...

“Hả? Sắp mười một giờ rồi mà cậu chưa về à?”, không biết bao lâu sau, cửa nhà thím Vương lại mở toang.

Lạc Thiên sức tỉnh khỏi cơn say ngủ, từ từ ngẩng lên, ánh mắt mơ màng nhìn thím Vương khoác áo đứng ở cửa.

“Haizzz, bạn của Tiểu Khê này, Tiểu Khê tối nay chắc chắn không về đâu, cậu đừng đợi nữa, về nhà đi.” Thím Vương bỗng thấy xót xa cho anh chàng ấy, sao mà cố chấp ngồi lì ở đây hơn hai tiếng đồng hồ chứ? Sao đêm giao thừa không ở nhà mà chạy đến đây? Trời lạnh thế này, ngồi trên bậc thang không lạnh cóng mà sinh bệnh thì mới lạ. Cũng may bà không yên tâm nên ra xem thử, quả nhiên cậu ta vẫn còn ngồi đợi.

Anh mím chặt môi, gương mặt se sắt lại, nói gọn: “Cháu đợi một chút nữa, trước mười hai giờ mà cô ấy không về thì cháu đi”.

“Haizzz, vậy cậu vào nhà đợi, trời lạnh thế này...”, thím Vương bước ra định kéo Lạc Thiên đứng dậy.

Anh nhất thời không thích ứng nổi với sự quan tâm bất ngờ này, nên đành nói với thím Vương: “Không cần ạ, cháu xuống xe ngồi đợi, cảm ơn”, rồi quay lưng đi xuống lầu.

Thím Vương thở dài, cứ lắc đầu mãi: “Haizzz, thật chưa thấy anh chàng nào bướng như cậu”. Ngõ Lạc Thiên xuống dưới thật, thím vào trong nhà, đóng cửa lại.

Anh không xuống lầu mà lặng lẽ đứng ở chiếu nghỉ giữa tầng bốn và năm, nghe tiếng đóng cửa, anh mới chầm chậm leo lại lên tầng năm.

Đứng trước cửa nhà Giang Văn Khê, anh rút điện thoại ra, màn hình hiển thị còn mấy phút nữa là mười một giờ, anh hơi chần chừ rồi lẩm bẩm: “Tại sao ngay cả một tin nhắn chúc mừng năm mới cũng không gửi, đúng là một cô gái nhẫn tâm”.

Anh cất điện thoại, ngồi xuống bậc thang, quyết định chờ đến mười hai giờ.

Giang Văn Khê không thể nào ngờ trước cửa nhà lại có người mà cô ngày đêm nhung nhớ đang chờ mình, từ sáng sớm cô đã xách quà túi lớn túi

nhỏ đến nhà Lý Nghiên.

Trước kia hai nhà là láng giềng, một lầu trên một lầu dưới, năm ngoái gia đình Lý Nghiên mua được nhà mới, dọn ra khỏi khu nhà cổ ở đường X.

Lý Nghiên thấy cô xách bao nhiêu là quà đến thì cứ hỏi cô có phải đã trúng xổ số hay không. Cô cười nhẹ, quà biếu ông bà Lý làm sao thiếu sót được?

Lý Nghiên đích thực là một cô gái ham vui, ngay cả gói sủi cảo cũng có thể gói rất “nghệ thuật”, còn xuýt xoa khen ngợi sủi cảo mình gói. Kiểu “nghệ thuật” này không phải khen ngợi hoa tay của cô nàng, mà là chỉ sủi cảo cô nàng gói rất ư kỳ quặc, mỗi cái đều nhồi rất nhiều thịt, vỏ bị nứt ra, chỉ gói có bốn, năm cái mà cái nào cũng thê thảm hết mức. Còn Giang Văn Khê gói sủi cảo đều tay, nhìn rất đẹp.

Bà Lý đã chiên xong chả giò, Lý Nghiên thấy thế lập tức bỏ sủi cảo sang bên, nhảy đến gấp lấy hai miếng chả giò, cô một cái, Giang Văn Khê một cái.

Bà Lý nhìn sủi cảo con gái mà thở vắn than dài, dùng đũa đánh vào tay Lý Nghiên: “Con đấy, chỉ biết ăn, xem sủi cảo Tiểu Khê gói kìa, liệu mà học theo đi”.

Lý Nghiên cắn miếng chả giò, dựa vào người Giang Văn Khê, bĩu môi vẻ không cam tâm, nói: “Mẹ chẳng có con mắt nghệ thuật gì cả. Mẹ thấy đấy, có cái sủi cảo nào nứt vỏ mà không nhìn thấy thịt đâu? Đây là con đã bộc lộ vẻ đẹp tiềm ẩn của nó trước đấy chứ, đó gọi là vẻ đẹp tiềm ẩn, mẹ có hiểu không?”.

Bà Lý lườm con gái: “Thôi đi cô, sau này lấy chồng đừng có mà làm mất mặt mẹ. Nếu bị mẹ chồng đuổi ra khỏi nhà thì đừng quay về đây nhìn mặt mẹ và bố nữa”.

Lý Nghiê và mẹ hai người cứ đấu khẩu liên tục, Giang Văn Khê vừa nghe vừa cười khẽ. Đến lúc ăn bữa cơm tất niên, dưới sự nài nỉ dụ dỗ của Lý Nghiê, Giang Văn Khê cũng nâng ly.

Tửu lượng của Giang Văn Khê không cao lắm, nhưng cô vẫn uống một chút, gò mà ửng hồng nhìn càng dễ thương hơn thường ngày. Lý Nghiê vì cao hứng mà uống nhiều hơn mọi lần.

Bà Lý ra sức giật ly rượu của con gái, con bé này càng lúc càng chẳng ra sao, không ngăn cản nó thì có lẽ nó sẽ uống hết chai rượu vào trong bụng mất.

“Xem kìa, có đũa con gái nào suốt ngày ôm chai rượu như con không?”, bà Lý căn nhắc mãi.

Lý Nghiê kêu lên: “Đi làm mà không biết uống rượu thì còn làm gì được? Mẹ cứ yên tâm, con uống nhiều ngủ một giấc, ngày mai vẫn nhảy nhót như thường”. Lý Nghiê nhân lúc mẹ cô không chú ý, giật lại ly rượu.

Giang Văn Khê đứng lên: “Dì ơi, không sao đâu, tửu lượng của Nghiê Nghiê thế nào thì nó biết mà”.

Bà Lý nói: “Con đừng chiều theo nó”.

Ông Lý say chũnh choáng lên tiếng giảng hòa: “Ba mươi Tết, vui là được rồi”.

“Hừ, cha con hợp ý nhau gớm.” Bà Lý tức tối bỏ mặc hai cha con, gấp rất nhiều thức ăn cho Giang Văn Khê: “Khê Khê à, đừng học theo Nghiê Nghiê nhà dì, nào, ăn nhiều vào”.

Ăn xong, Lý Nghiê kéo Giang Văn Khê xuống lầu bắn pháo hoa, pháo hoa bắn xong, hai người sánh vai nhau ngồi trên xích đu, nói với nhau rất nhiều những chuyện vui hồi nhỏ.

Bỗng, Lý Nghiêu dựa vào vai cô, hỏi: “Khê Khê, tối nay cậu có vui không?”.

“Vui chứ”, cô mỉm cười. Cô biết Lý Nghiêu sợ cô không vui, mỗi đêm giao thừa sau năm thứ hai đại học, gần như lúc bắn pháo hoa, Lý Nghiêu đều hỏi cô câu này.

Lý Nghiêu bĩu môi: “Nhưng tớ cảm thấy tối nay cậu không vui”. Nghe bạn nói thế, cô sửng sồ, quay sang nhìn Lý Nghiêu đang mơ màng vì say.

Phải, cô vẫn thấy buồn vì chuyện hôm qua, nhưng tâm tư của cô lộ liễu thế sao? “Không có”, cô ngẩng lên nhìn bầu trời, lặng lẽ nói, “Chỉ hơi cảm khái là lại già thêm một tuổi thôi”.

“Gái già tốt chứ, gái già lấy chồng rồi, có tiền, có nhà, có chỗ dựa, muốn trèo lên người đàn ông cũng không cần tìm kiếm lung tung”, Lý Nghiêu càng nói càng bậy bạ.

“Nghiêu Nghiêu! Cậu uống say rồi!”, cô trách móc, đẩy Lý Nghiêu một cái.

“Ui da, cậu đúng là ngây thơ thật.” Lý Nghiêu ôm cô, nheo mắt, hơi thở đầy mùi rượu, cười gian xảo, “Hôn Tiểu Khê cái nào, nói tớ nghe, cậu và anh tóc bạc thế nào rồi? Tới bước nào rồi? Sự thuần khiết của cậu còn không?”.

Cô gõ mạnh lên đầu Lý Nghiêu: “Cậu say rồi! Đang nói linh tinh cái gì đấy?!”.

“Này! Con nhóc này bây giờ biết giấu giếm rồi hả, nhất định là có gì đó.”

“Không có! Cậu say rồi!”

“Sao say được? Tớ ngàn ly không say! Nói mau, nếu không tối nay đừng hòng ngủ!”

“Thật sự là không có...”

“Nhất định có!”

“Không có!”

...

Có câu, đàn ông uống rượu xong sẽ là cầm thú, còn cô nàng này uống rượu say thì là dã thú.

Sợ Lý Nghiên uống say còn hứng gió lạnh sẽ bị cảm, trong sự kháng cự quyết liệt của “dã thú”, cuối cùng cô đã khuyên được Lý Nghiên vào nhà.

Trọng lượng toàn thân Lý Nghiên gần như dựa vào người cô, gục lên vai cô làm nhảm: “Khê Khê, lên lầu chúng ta đánh mạt chược nhé, người ta không dám đánh với cậu thì tớ chơi với cậu, tớ không sợ thua đâu...”.

Cô cười không thành tiếng, bỗng nhớ lại lúc nhỏ chơi mạt chược với các bạn đều thua liếng xiếng, cô không cam tâm, đi báii sư học nghệ, về sau bách chiến bách thắng, nhưng cô tiết chế chưa bao giờ chơi ăn tiền lung tung. Từ sau khi cha mẹ và cậu cô lần lượt qua đời, cô vì kiếm học phí mà bất đắc dĩ phải phát huy sở trường này, dẫn đến về sau các bạn học hoặc cô chú láng giềng đã từng chơi mạt chược với cô, chỉ cần thấy cô lên là chắc chắn không dám ngồi bàn đó.

Cô có biệt danh là “Ma thất quỷ kiến sầu”[2]

[2] Ma thất là bàn chơi mạt chược, ở đây ý chỉ Giang Văn Khê chơi mạt chược quá giỏi đến nỗi quỷ gặp phải cô cũng sầu não, đau khổ.

Thậm chí còn có người ra giá mời cô đi đánh bài ăn tiền. Dần dà, cô thấy như thế là làm mất mặt cậu, vậy nên không bao giờ cô chơi mạt chược nữa. Thậm chí vào dịp Tết, bạn bè mời cô cũng khéo léo từ chối.

“Khê Khê, đừng kìm nén bản thân quá, tớ biết cậu không cố ý đánh họ. Cậu của cậu không cho cậu luyện võ, không muốn cậu làm cảnh sát, còn ép cậu đi bệnh viện, cậu không muốn đi thì đừng đi, tớ làm bao cát cho cậu, cậu có tức giận thì tớ cho cậu đánh đấm thoải mái, đừng khóc một mình, tớ sẽ không cười bệnh của cậu đâu...”

Cô bàng hoàng quay sang, nhìn Lý Nghiên gương mặt đỏ hồng, say đến không biết gì, cổ họng như có một miếng chì chặn ngang. Nghiên Nghiên sao lại biết chuyện này? Bấy lâu nay cô ngỡ mình che giấu rất giỏi, hóa ra Nghiên Nghiên đã biết chuyện này, không nói ra là không muốn cô buồn mà thôi.

“Nghiên Nghiên...”, cô nghẹn ngào gọi.

Lý Nghiên bỗng cười ngô nghê: “Khê Khê, cậu có bạn trai rồi, tớ vui lắm, sau này cậu không còn một mình nữa. Anh tóc bạc có bắt nạt cậu không? Nếu anh ta đối xử không tốt với cậu, nhất định phải nói tớ biết, tớ chắc chắn sẽ đánh anh ta cho cậu...”.

Bạn trai?

“Anh ấy không bắt nạt tớ...”, cô cười bất lực, hôm qua, có lẽ là phải, hôm nay là đêm Ba mươi Tết, đến giờ không chỉ không gọi điện lần nào, mà ngay cả tin nhắn cũng không có, nếu như thế còn có thể là bạn trai thì cuộc đời cô đúng là hoàn hảo lắm rồi.

“Khê Khê, tớ chỉ mong cậu vui, mãi mãi hạnh phúc, mãi mãi vui vẻ...”

“...”

“Khê Khê à, cô bé đáng thương của tớ...”

“...” Uống say rồi cũng đừng sến như vậy chứ. Cô gắng sức dìu Lý Nghiên: “Nghiên Nghiên, cậu say rồi, tớ đâu có không vui gì, có người chị em như cậu bên cạnh, sao không vui cho được...”. Nói đến đó, hơi nóng dâng lên mắt, cô hít một hơi thật sâu, bắt nước mắt chảy ngược vào trong.

Bao năm nay nếu không có Lý Nghiên bầu bạn, cô thật không biết phải sống như thế nào nữa. Kỳ thực, niềm vui thật sự rất đơn giản.

Tuy không phải người thân nhưng cảm giác hạnh phúc ấm áp như hơn cả người thân này, mỗi lần vào dịp Tết, cô đều cảm nhận được một lần, đã là quá đủ. “Tớ chưa say... chưa say...”, Lý Nghiên lặp đi lặp lại.

Mọi năm cô đều nằm chung một giường với Lý Nghiên, trò chuyện đến khuya. Đêm nay Lý Nghiên say rồi, cô chỉ mong bạn được nghỉ ngơi. Cuối cùng dìu Lý Nghiên nằm xuống giường, cô nàng vẫn còn lăm bắm mãi những lời đó.

Cô lau rửa sạch sẽ cho bạn, kéo chăn đắp, ngồi lại một lúc đến khi nghe thấy hơi thở đều đặn của bạn rồi mới đứng dậy, đóng cửa lại.

Khéo léo từ chối lời mời giữ lại qua đêm của ông bà Lý, cô rời khỏi nhà Lý Nghiên. Còn hai tiếng nữa là đến năm mới, trên phố nhìn đâu cũng thấy người, họ đều ra ngoài bắn pháo hoa.

Tiếng pháo nổ, pháo hoa rực rỡ, người lớn trẻ nhỏ cười đùa vui vẻ, khắp nơi tràn ngập không khí đón Tết. Trong một lúc, Giang Văn Khê dù tâm trạng buồn bã không vui cũng thấy khá hơn.

Còn mấy bước nữa là đến tiểu khu nhà mình, vừa hay phía trước có một quầy bán pháo hoa, cô bước nhanh đến, quyết định mua ít pháo hoa về đốt.

Khi cô đến gần, nhìn thấy người bán có mái tóc bù xù như ổ quạ thì không kiềm chế được, kêu lên: “Ô ô ô, thì ra là anh! Tôi tìm anh mấy lần, hôm nay cuối cùng cũng gặp”.

Anh chàng kia thấy Giang Văn Khê thì lập tức nhiệt tình chào: “Ừa? Cô nàng Sadako đây à, tối nay có nhu cầu gì đặc biệt?”.

Cô thəm chửi một tiếng, cái gì mà Sadako? Cái gì mà nhu cầu đặc biệt?

“Lần trước bị anh hại chết rồi, rõ ràng tôi muốn mua đĩa Quyền Hoàng, mà anh lại bán cho tôi bốn đĩa phim A là sao?” Tại bốn đĩa phim đó, nếu không phải vì chúng thì làm sao dẫn đến chuyện boss của cô thú tính bộp phát, sao lại hại cô dấn sâu vào chuyện tình cảm, không dứt ra được như thế này.

“Cô cần ‘toàn vàng’ thì không phải đĩa A còn gì?”

“Là Quyền Hoàng, Quyền trong chữ năm tay, Hoàng của hoàng đế, không phải toàn trong an toàn, vàng trong màu vàng!” Cô càng nghĩ càng tức, hét to lên với anh ta.

Người xung quanh thấy có chuyện thì ai nấy đều chăm chú nhìn hai người với vẻ tò mò.

Anh chàng kia ngoáy ngoáy tai, cau mày, hai tay khoanh trước ngực: “Cô à, là do cô không nói rõ ý, cô nói là đĩa ‘quyền hoàng’, ai biết là cô cần ‘quyền hoàng’ hay là ‘toàn vàng’?! Ai mà biết một cô gái như cô, đêm hôm khuya khoắt chạy ra đây liệu có phải là có nhu cầu gì đặc biệt hay không?!”.

“Anh... anh... anh...”, Giang Văn Khê tức đến nổi lắp bắp.

Cái gì mà nhu cầu đặc biệt?! Cô làm gì giống những người có nhu cầu đặc biệt như lời anh ta nói đâu? Ngay cả phim cấp ba còn chưa xem, làm

sao có thể xem phim A? Đúng là quá đáng!

Cái tên khốn chết tiệt này rõ ràng là đang lý sự cùn.

“Ôi chao, được rồi, được rồi, cô nàng Sadako à, là tôi không đúng. Cô xem, còn hơn một tiếng nữa là qua năm mới rồi, tết nhất đến nơi, đừng giận nữa, hòa khí sinh tài mà. Thế này đi, xem như tôi lỗ vốn, tặng miễn phí cho cô mấy cây gậy tiên nữ, cô muốn biến thế nào thì biến nhé.” Anh chàng kia sợ Giang Văn Khê là kẻ lẳng nhăng, cứ cãi nhau thế này sẽ ảnh hưởng công việc làm ăn của anh ta. Tết nhất rồi, không muốn gây chuyện, nếu đuổi thần tài đi mất thì xui xẻo cả năm. Thế nên anh ta tỏ ra tốt bụng vớ lấy mấy cây gậy bắn pháo hoa tiên nữ được nhiều người mua nhất, nhét vào tay cô.

Cô nhìn mấy cây gậy tiên nữ trong tay, rất bất lực: “Tôi không cần anh tặng tôi pháo hoa”.

Cô vốn dĩ định mua pháo hoa, không phải đến để ăn cướp, chỉ có điều là chạm trán ngay cái tên đã bán đĩa A chết tiệt cho cô thôi, thế nên cảm thấy rất tức giận.

“Vậy cô muốn thế nào? Bà cô của tôi ơi, hôm nay tôi không bán đĩa A, tôi chỉ muốn kiếm chút tiền còm từ pháo hoa thôi, để năm mới may mắn vui vẻ!”, anh chàng kia đưa ngón tay cái và ngón vô danh^[3] xoa vào với nhau để tỏ ý tiền bán pháo hoa này chỉ còm côi như thế.

[3] Ngón vô danh: Ngón áp út.

Cô nghe anh ta nói thế thì tỏ ra ngại ngùng, nhìn những người xung quanh thấy họ lại nhìn hai người với cặp mắt vừa quái dị vừa ngạc nhiên, không khác mấy so với vẻ mặt đêm hôm đó.

Cô tỏ ra khó xử, cuống lên: “Tôi... tôi đến để mua pháo hoa của anh mà”. Cô chỉ vào gậy tiên nữ hỏi: “Cái này bao tiền?”.

“Mười tệ một hộp. Nể mặt Sadako tiểu thư, mua một tặng một, mười tệ hai hộp.”

“Tôi không phải Sadako.” Tên này thật đáng ghét. Cô rút ra mười tệ, nhét vào tay anh ta, cầm hai hộp pháo hoa rồi quay đi.

“Sadako tiểu thư đi nhé, lần sau muốn đĩa ‘toàn vàng’ thì tôi sẽ giảm giá cho cô!”, anh chàng kia gọi với theo.

Chết đi! Ai muốn xem đĩa A chứ! Đúng là không chịu nổi tên này! Mất mặt quá đi mất!

Cô tức quá, co cẳng bỏ chạy. Sờ soạng trong bóng tối, cuối cùng cô cũng leo đến tầng năm.

Cô mò điện thoại, mượn ánh sáng màn hình yếu ớt để lục tìm chìa khóa trong túi.

Bỗng tiếng chuông tin nhắn đột ngột vang lên, khiến cô giật thót mình, hại cô khó khăn lắm mới mò thấy chìa khóa, nhưng vì sợ hãi mà run tay, chìa khóa rơi xuống đất.

“Ôi, mong là không phải cái tên chết tiệt kia!”, cô ảo não rủa một câu, cuống quýt bật ra xem, khi nhìn thấy tên người gửi, trong lòng bỗng có một cảm giác hụt hẫng lạ lùng.

Thì ra là Cố Đình Hòa.

Vốn định đợi đến 0 giờ để chúc mừng, nhưng sợ lúc đó tin nhắn chúc năm mới quá nhiều, lời chúc của anh sẽ bị vùi lấp ở một xó xỉnh nào đó. Giang Văn Khê, chúc em năm mới vui vẻ, muốn gì được nấy. Nếu cảm thấy cô đơn, nhớ quay lại, người luôn quan tâm đến em là anh luôn đứng phía sau em. Cố Đình Hòa.

Vốn trong lòng có cảm giác hụt hẫng, nhưng vì tin nhắn ấy mà cô thấy ấm áp, hơn hết là cảm động vui mừng, thậm chí còn có cảm giác thỏa mãn khi được người khác quan tâm yêu thương.

Ít nhất trên thế gian này có một người nhớ đến cô. Cô nhắn lại ngắn gọn: “Cảm ơn lời chúc của anh, cũng chúc anh năm mới vui vẻ, vạn sự như ý”.

Gửi tin xong, cô thở dài, lẩm bẩm: “Tại sao ban đầu mình chọn không phải là lê...”, cười khổ rồi cô cúi xuống lần tìm chìa khóa.

Khi tay chạm đến chìa khóa, cô nghe thấy ngoài cô ra, có tiếng thở dài của một người khác, và cả âm thanh ma sát của quần áo phát ra. Sau lưng cô có người!!!

Cô quỳ dưới đất không dám đứng lên, cũng không dám quay lại, lòng bàn tay cầm chìa khóa bắt đầu rịn mồ hôi.

Vì tiểu khu này là khu nhà cũ, hành lang không lắp đặt đèn, mỗi khi trời tối, tòa nhà nào cũng trở nên tối om, nếu có người rập tâm làm bậy, nửa đêm ra tay thì đúng là cơ hội tuyệt vời.

Cô đã ở đây bao nhiêu năm, người xung quanh đều biết hoàn cảnh của cô, muốn tìm hiểu cặn kẽ về cô cũng rất đơn giản, đêm Ba mươi cướp của cũng dễ dàng hơn thường ngày.

Cô chỉ dám thở thật nhẹ, mùi rượu và thuốc lá nồng nồng tràn ngập trong bóng tối, trước khi leo lên, cô lại không chú ý đến điều này. Hơi rượu càng lúc càng nồng, có người tiến đến gần cô.

Cô lập tức quyết định, không hề e ngại, đứng vọt lên, cánh tay trái co lại, quay nhanh người đâm cho kẻ đằng sau một cú vào thẳng dưới cằm.

Ai ngờ năm đâm còn chưa kịp chạm đến người đó, cánh tay trái của cô đã bị giữ chặt. Tay phải nhanh chóng công kích, nhưng vẫn rơi vào tay

người kia.

Trong bóng tối, đôi mắt người ấy như có thể quan sát tất cả, nhanh chóng và chuẩn xác. Hai tay bị giữ chặt, đúng lúc cô định co chân lên đá thì nghe thấy giọng thờ dài quen thuộc: “Anh đây”.

Giây sau, cả người cô bị kéo vào một vòng tay ấm áp, mùi đàn ông quen thuộc xen lẫn mùi rượu và thuốc lá ập đến, chiếm cứ mọi hơi thở của cô.

Cơ thể cô cứng đờ, đầu óc hỗn loạn, trong tích tắc không suy nghĩ được gì. Sao anh lại ở đây?

Lạc Thiên ôm chặt lấy cô, đôi môi thoảng hơi rượu áp sát tai cô, thì thầm: “Móng mè cuối cùng cũng thò ra rồi à? Có cơ hội nhất định anh phải cắt mới được”. Tiếng cười trầm khàn phát ra từ cổ họng anh.

Sợ hãi, kinh ngạc, xấu hổ... những cảm xúc phức tạp nhưng mãnh liệt đột ngột dâng lên trong lòng cô.

Cô muốn vùng thoát ra khỏi vòng tay anh, nhưng anh ôm rất chặt và không muốn buông tay, cô chỉ có thể thì thầm về bất lực: “Buông tay được không...”.

“Anh đã đợi em ba tiếng đồng hồ, anh tưởng em không quay về nữa...” Trong bóng tối, tuy không nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng vẫn có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp nặng nề của anh thoảng bên tai.

Đợi cô ba tiếng đồng hồ? Sao anh không ở nhà đoàn tụ với gia đình mà tự dưng chạy ra đây làm gì? Biết rõ đêm Ba mươi cô phải đến nhà Lý Nghiên ăn tối, còn chạy đến cửa nhà cô đợi cô ba tiếng, rốt cuộc anh muốn thế nào?

Cái tên kỳ quặc này, nói đến là đến, nói đi là đi, chưa bao giờ nghĩ đến cảm xúc của cô. Lúc tâm trạng tốt thì đùa giỡn cô như thú cưng, đến khi

không vui thì nói cô ngu ngốc.

Một kẻ ngu ngốc, anh còn chạy đến tìm cô làm gì?

Cơ tức giận nén đầy bụng, cô đã chịu hết nổi, vùng ra khỏi tay anh: “Anh uống say rồi, bây giờ muộn lắm rồi, anh về sớm nghỉ đi”.

Không đợi anh đáp, cô đã quay đi. Chìa khóa còn chưa tra vào ổ, cơ thể cô đã bị ép quay lại.

“Đi với anh”, anh không nói không rằng, kéo tay cô.

“Không. Muộn lắm rồi còn đi đâu...” Sức cô không bằng anh, không thể thoát ra được. Cô không muốn làm búp bê gỗ, mặc người ta thao túng, mặc người ta co kéo nữa.

“Đi rồi sẽ biết.”

“Không mà...” Không kịp đề phòng, cô bị bế bổng lên, cô hét lên, “Á...”, ngượng ngùng vùng vẫy, “Lạc Thiên, rốt cuộc anh muốn gì?! Thả em xuống”.

“Nếu em muốn cả hai chúng ta ngã từ tầng năm xuống, đầu năm đầu tháng đã vào bệnh viện, ngày mai lên báo thì em cứ vùng vẫy, anh không phản đối.” Tuy là uy hiếp nhưng đồng thời cũng là sự thật.

Hành lang tối om thế này, nếu ngã xuống không thành kẻ ngốc thì ít nhất cũng bán thân bất toại. Cô căng thẳng đưa tay giữ chặt áo anh: “Anh... anh... anh nhớ đứng vững đó”.

Anh bất giác cười khê.

Bỗng, cửa nhà thám Vương đối diện mở toang. Cô nhìn thấy thám Vương mặc đồ ngủ, bỗng mặt cô đỏ bừng như tôm luộc, thấp giọng thì thầm với Lạc Thiên: “Mau cho em xuống đi”.

Lạc Thiên như không nghe thấy. Thím Vương thấy hai người như vậy thì cười: “A? Tiểu Khê à, con về rồi đấy hả? Bạn con hôm nay ngồi trên cầu thang đợi con những mấy tiếng, thím bảo cậu ấy là tối nay con không về, mà cậu ấy không tin, bảo vào trong nhà ngồi đợi cũng không chịu. Con về là tốt rồi”.

Theo ánh mắt của thím Vương, cô nhìn xuống mặt đất, trên đó đầy những đầu lọc thuốc lá. Cô hơi ngược lên, nhìn rõ gương mặt chân thành và tuấn tú của anh.

Anh thật sự đã đợi cô lâu như vậy...

Cô cắn chặt môi, trong tích tắc, tim cô bỗng nhói đau...

“Có cần để cửa sáng thấy đường mở cửa không?”, thím Vương hỏi.

“Cảm ơn, không cần ạ, bọn cháu đang định đi”, Lạc Thiên lễ phép đáp lời, bế cô xuống lầu.

“Ồ, vậy cẩn thận nhé”, giọng nói nhiệt tình của thím Vương nhanh chóng biến mất sau cánh cửa khép lại.

Trong hành lang tối đen, chỉ nghe thấy giọng nói ngược ngùng lắp bắp của cô: “Anh... anh, anh cho em xuống, em tự đi được”.

“Không cần, đến rồi”, anh đã bế cô ra khỏi hành lang của tòa nhà đen kịt.

Nhờ ánh đèn lờ mờ, cô nhìn chiếc xe đưa xa lạ có lẽ là màu bạc, đến khi anh mở cửa cho cô, cô như sực tỉnh khỏi giấc mộng.

Người giàu đúng là tạo nghiệt! Một chiếc xe không đủ, phải hai chiếc, mà chiếc này còn đắt hơn chiếc kia.

Như thường lệ, cô lên xe, anh còn nghiêng người sang thắt dây an toàn cho cô. Hơi thở quen thuộc thoang thoảng mùi rượu lẫn quần trong xe, khiến cho từng sợi dây thần kinh của cô đều căng lên.

Cô nhíu mày: “Anh định đi đâu? Anh uống nhiều rượu thế kia, không thể lái xe...”.

“Nếu em mệt thì cứ ngủ một chút, đến nơi anh sẽ gọi em”. Lạc Thiên quay sang cười mỉm, đôi mắt đen nhánh và sáng rỡ

.“Đừng lái xe, được không?” Đường sá bây giờ càng lúc càng xấu, anh lại uống nhiều rượu như thế mà còn đòi đi, cô thật không biết phải làm sao.

“Tin anh đi, không có việc gì đâu. Em cứ ngủ đi. Ngoan”, giọng nói yêu thương và dịu dàng như đang dỗ dành cô.

Cô ử rữ không nói tiếng nào, chỉ cắn chặt môi, mở to mắt, nhìn chăm chăm phía trước.

Con phố gần đến giờ giao thừa tuy lạnh lẽo, không thấy mấy người bộ hành, nhưng trong không trung đâu đâu cũng có thể nhìn thấy pháo hoa rực rỡ.

Chiếc xe chạy như bay, nếu không vì cửa xe đóng chặt thì có thể cảm nhận được gió lạnh quất lên mặt rất đến nhường nào.

Từ khoảnh khắc chiếc xe lăn bánh, vận tốc càng lúc càng nhanh, tim Giang Văn Khê gần như thót lên tận cổ họng, tuy âm nhạc réo rắt đã giải phóng tâm trạng, nhưng hai tay cô vẫn bám chặt lấy tay nắm cửa, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi. Cô không biết anh định đi đâu, nhưng con đường mà chiếc xe đang đi càng lúc càng xa trung tâm thành phố, hình như đang hướng về ngoại ô phía đông.

Đến khi bức tượng điêu khắc bằng đá cao lớn xuất hiện trước mắt, cô mới sực tỉnh, không thể ngờ rằng anh cuống lên muốn đưa cô đến một nơi, mà lại là quảng trường Nhân Dân ở dưới chân núi ngoại ô phía đông, ở đây cũng là nơi cho phép bắn pháo hoa. Trên quảng trường rất đông người, đều là những người từ thành phố chạy đến đây để bắn pháo hoa.

Pháo hoa rực rỡ, âm thanh vui tai, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tỏa sáng kia, trong lòng cô bỗng có một nỗi xúc động khó tả.

“Đẹp quá...”, cô lẩm bẩm.

Anh khẽ nhướn khóe môi, nắm lấy tay cô: “Đừng ngưỡng mộ nữa, lát đến lượt em bắn, để người khác phải ngưỡng mộ em”.

“Hà?” Cô kinh ngạc nhìn anh, không phải chỉ đến đây xem pháo hoa thôi sao?

“Theo anh.” Anh nắm tay cô tiến đến quầy hàng bán pháo hoa.

Ông chủ thấy Lạc Thiên thì cười tươi rói: “Lạc tiên sinh, pháo hoa anh cần đều ở đây cả. Tôi giúp anh mang đám to này sang khoảnh đất trống bên kia nhé, còn những cái nhỏ thì lát nữa anh đến cầm là được”.

Ông chủ lôi ra từ sau lưng một bao pháo hoa vuông vắn, cao bằng nửa người.

Giang Văn Khê sững sốt há hốc miệng, nhìn theo, ở đó không chỉ có một, mà còn rất nhiều loại to nhỏ khác nhau, chiếm cả một vị trí lớn.

“Cảm ơn.” Lạc Thiên kéo Giang Văn Khê đang dờ dẫm, đi theo ông chủ đến khoảnh đất trống.

Thái độ phục vụ của ông ta rất chu đáo, chọn ra từng dây dẫn lửa của từng cái để tiện khi châm lửa, sau đó còn tặng họ một cái bật lửa nữa. Lạc

Thiên nhét bật lửa vào tay cô: “Đi châm lửa đi”.

Đối diện với đám pháo hoa to như thế, cô hơi ngần ngại, lắc đầu: “Em không dám...”.

“Có anh đây”, anh dỗ dành, đẩy cô về phía đám pháo hoa.

Cô đau khổ, từ từ cúi xuống, run tay bật lửa, rõ ràng bật lửa còn chưa lên, nhưng cô đã sợ hãi bịt tai nhảy tránh ra xa. Liên tiếp mấy lần, dây dẫn lửa vẫn chưa được châm ngòi.

Lạc Thiên đứng cạnh hút thuốc, thấy thế thì rít vào một hơi rất tao nhã, thở khói ra, khóe môi cong lên, không kìm được cười thành tiếng: “Thôi, cái đầu tiên để anh làm, sau đó đến em”.

“VẬY, bật lửa đây anh.” Cô định nhét vào tay anh thì chỉ thấy anh giơ điều thuốc kẹp giữa ngón tay lên. Cô đành chấp nhận, bịt tai trốn sang một bên.

Anh rít một hơi thuốc, cúi xuống, gi đầu thuốc lá vào dây dẫn, sau đó bắn ra những tia lửa “xẹt xẹt xẹt”, anh nhanh chóng bước tới ôm lấy cô lùi ra sau thật xa.

“Đùng” một tiếng rất to, một cụm pháo hoa hình hoa cúc nổ rục rờ trên không trung, trong tích tắc khi rơi xuống, lại biến thành những ánh sao đầy trời, như tiên nữ rải hoa vậy, tỏa ra bốn bề, rơi xuống, biến mất. “Đùng” một tiếng nữa, lại một chùm pháo hoa đẹp tuyệt bay lên, bắn ra những ánh sáng rục rờ, nổ rộ, lúc tưởng nó đã biến mất thì nó lại nhấp nháy những ánh sáng chói lòa như những ánh sao đêm...

Giang Văn Khê ngồi trên ghế gỗ nghỉ chân cạnh quảng trường, chăm chú nhìn bầu trời đêm, không chịu bắn pháo hoa nữa mà chỉ nhìn Lạc Thiên chạy đi chạy lại bận rộn, điều thuốc của anh cũng nhanh chóng cháy hết.

Từng chùm lại từng chùm, như dải sao băng rực rỡ tuyệt đẹp lướt ngang bầu trời, trong chớp mắt, sao băng biến thành những cụm pháo hoa rực rỡ. Đám người huyên náo đều hò hét vui sướng vì pháo hoa đẹp tuyệt trên bầu trời.

Cái cuối cùng bắn xong, anh chậm rãi tiến về phía cô, ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng choàng ôm lấy cô rồi áp gò má vào tóc cô, giọng nhẹ như gió thoảng: “Lúc còn nhỏ, điều anh thích nhất là Tết. Vì có quần áo mới để mặc, có đồ ăn ngon, có thức uống ngon, có đồ chơi. Điều vui nhất là, đến tối có thể bắn pháo hoa. Nhưng về sau, dần dần, anh không tìm lại được cảm giác đó nữa, bao lâu rồi không bắn pháo hoa thế này, anh cũng không nhớ nữa...”.

Cô từ từ quay lại, nhìn chăm chú gương mặt của anh, những đốm lửa sặc sỡ ánh lên trên mái tóc bạch kim của anh, gương mặt anh, trên người anh, lúc mờ lúc tỏ, cả người anh như đang ở trong thế giới ảo ảnh vậy.

Mái tóc anh, đường nét khuôn mặt anh, mày mắt của anh, sống mũi của anh, đôi môi mỏng của anh... và cả ánh mắt chăm chú, thành thật của anh, mọi thứ của anh đều khiến người ta không tài nào rời mắt đi được.

Vẻ đẹp không làm con người say đắm mà là con người tự say mê, rượu không làm người ta say mà là người tự say.

Cô nghĩ, kiếp trước anh chắc chắn là một con cáo đạo hành cao thâm, nếu không trái tim vốn kiên định của cô làm sao lại bắt đầu rung động, đốm lửa sắp lụi tàn trong lòng cô lại dễ dàng bị anh khơi dậy.

Bỗng, anh quay sang nhìn cô, vừa hay nắm bắt được vẻ say mê khi cô nhìn trộm anh, đôi môi mỏng rất đẹp khẽ nhướn lên, biết rõ còn hỏi: “Đang nhìn gì đấy?”.

Gương mặt hai người chỉ cách nhau có mấy centimet, cô có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt phả lên

gương mặt mình.

Mặt hơi nóng lên, cô khó khăn thu lại ánh nhìn, cúi xuống nhìn bóng hai người dưới đất. Cô nghĩ ngợi rồi hỏi: “Anh không phải ở nhà với người thân à?”.

“Họ không cần anh ở cùng”, ánh mắt anh nhìn xa xăm.

Nghe câu trả lời của anh, cô mím chặt môi, trong lòng có một suy nghĩ không chắc chắn. Lẽ nào, anh cũng không có người thân như cô, hoặc là gia đình bất hòa, nên mới đợi cô ba tiếng đồng hồ trong một ngày đặc biệt như đêm nay? Những lời thắc mắc đó, cô không hỏi. Cô chỉ lén lút nhìn anh, dường như càng chắc chắn suy nghĩ trong lòng hơn.

Có người nói, pháo hoa rất cô đơn. Mà lúc này, cô cảm thấy còn có người cô đơn hơn cả pháo hoa, là anh và cô.

Cô chậm chậm dựa vào vai anh, anh chỉnh lại tư thế để cô tựa thoải mái hơn. “Còn một phút nữa, tiếng chuông đồng hồ chào năm mới sắp gõ rồi, có muốn đến đó ước nguyện không?”, tiếng anh rất khẽ. Cô quay sang nhìn chiếc đồng hồ nặng nề ở chính giữa quảng trường, bên đó có rất nhiều người đang xếp hàng, đợi lúc 0 giờ sẽ cùng chạy đến ôm lấy chiếc giá bằng gỗ để nghe tiếng chuông năm mới.

Ước nguyện? Cô ngần ngại, từ khi người nhà qua đời, cô chưa từng ước mơ gì. Vì lúc đó nguyện vọng lớn nhất của cô là thời gian quay lại, gia đình cô vẫn còn. Nhưng đó là chuyện không thể. Thế nên có ước gì hay không, đối với cô cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn.

“Không cần đâu, đông người quá. Em ở đây nhìn là được.” Ánh mắt cô rơi trên chiếc đồng hồ đó.

“Phụ nữ đều thích ước mơ, tại sao em không thích?”, anh tỏ ra thắc mắc.

“Đó là tự an ủi bản thân thôi, cho dù có ước cũng chưa chắc thực hiện được, việc gì phải khổ tâm cho bản thân hy vọng rồi lại thất vọng”, cô buồn bã nói.

“Anh ngỡ em là người theo chủ nghĩa mộng ảo ấu trĩ, không ngờ em lại theo chủ nghĩa hiện thực tỉnh táo”, anh cười khẽ.

“Em ấu trĩ chỗ nào...”, cô ngẩng lên trách móc vẻ bất mãn.

“Suyt, nhắm mắt ước nguyện đi, tiếng chuông đồng hồ 0 giờ sắp gõ rồi.” Cánh tay anh vòng qua sau lưng cô, kéo cô vào lòng, hai tay ôm chặt lấy cô trong tư thế cầu nguyện.

Trong tích tắc, nghe tiếng hoan hô vang dậy ở trung tâm quảng trường vắng đến, sau đó là tiếng chuông đồng hồ “tang – tang – tang” vang lên. Giang Văn Khê thần thờ nhìn những người đang ra sức lao đến chiếc đồng hồ, trên gương mặt họ là những nụ cười hạnh phúc. Năm mới đến rồi.

Cô từ từ nhắm mắt, trong một khoảng thời gian lại không biết ước gì, bây giờ dường như cô cũng chẳng cần thứ gì cả.

Trước kia, có rất nhiều đêm, cô gấp biết bao bướm giấy, ước rất nhiều điều, nhưng chẳng có gì thành sự thật, không có một con bướm nào có thể đưa người thân quay về với cô...

Bỗng, bên tai vang lên giọng nói trầm trầm: “Giang Văn Khê, năm mới vui vẻ!”. Cô mở bừng mắt, quay sang nhìn anh, chỉ sợ đó là ảo giác.

“Ước gì được nấy!”, là giọng anh, không sai. Anh đang mỉm cười nhìn cô. Trong lồng ngực, thứ chứa đựng mọi tâm sự của cô cứ co thắt rồi giãn ra, cảm xúc khó nói đang lan tỏa trong cơ thể. Giờ phút này, nói không cảm động là lừa dối.

Cô vốn ngỡ rằng việc cãi nhau hôm qua đã đặt một dấu chấm hết cho mối quan hệ kỳ quặc của hai người, ai ngờ anh lại chờ cô suốt ba tiếng đồng hồ trong một ngày đặc biệt lẽ ra nên ở nhà đoàn tụ cùng gia đình. Nếu không phải Lý Nghiên uống say, thì liệu anh có còn ngồi đợi mãi ở cầu thang hay không.

Khi biết người sau lưng mình là anh, khoảnh khắc đó, trái tim cô bỗng đập mạnh, niềm vui sướng và xúc động khó kiểm soát tràn ngập trong lòng. Nỗi buồn một ngày một đêm cũng đã biến mất cùng với sự xuất hiện của anh. Anh đưa cô đến xem pháo hoa rực rỡ, cô luôn cho rằng mình đang nằm mơ, sợ mọi thứ chỉ là ảo giác, sợ sau khi tỉnh giấc thì sẽ như pháo hoa, tỏa sáng rực rỡ rồi biến mất một cách vô tình.

Nhưng, lời chúc mừng rõ ràng “Giang Văn Khê, năm mới vui vẻ, ước gì được nấy” của anh đã thực sự vang lên. Đêm nay, mọi thứ, không phải là mơ, cũng không phải là ảo giác, mà nó thực sự tồn tại.

Đó là đêm giao thừa đặc biệt nhất mà cô từng trải qua sau khi cha mẹ và cậu qua đời. Nếu nói rằng Lý Nghiên đã cho cô tình thân mà cô đã mất đi, thế thì thứ mà anh cho cô lại là tình yêu mà cô chưa từng nếm trải.

Cho đến đêm nay, cuối cùng cô đã thưởng thức được vị ngọt của tình yêu...

Dần dần, đáy mắt cô như phủ sương mù...

“Khóc gì chứ? Ngốc quá.” Anh cười, cúi xuống khẽ hôn lên mắt cô, dịu dàng hút hết những giọt nước mắt lã ra.

Anh hôn dần xuống theo gương mặt cô, cuối cùng nhẹ nhàng như chuồn chuồn đậu mặt nước, khẽ hôn lên đôi môi mềm mại của cô, rồi buông ra, không tiến thêm bước nữa.

Mắt đối mắt, mũi đối mũi, môi chỉ cách một, hai centimet, hơi thở hai người quấn quýt vào nhau.

“Cảm ơn anh...”, cô nghẹn lời, khẽ nói rồi từ từ nhắm mắt, hai tay vòng qua gáy anh, run rẩy hôn lên môi anh.

Khi hai đôi môi thân mật áp sát vào nhau, trong khoảnh khắc ấy cô đã ước một điều: Nếu có thể, cô hy vọng rằng khoảnh khắc này mãi mãi dừng lại, đừng rời xa cô.

Tiếng chuông đồng hồ báo năm mới kích động lòng người đã kết thúc, trên quảng trường, pháo hoa lại rục rờ, tiếng nổ vang dậy, cả bầu trời đêm trở nên huy hoàng, rục rờ.

Hai người cứ ôm nhau thật chặt, đến khi đám người dần dần tản mác hết, màn đêm lại trở về với sự yên tĩnh ban đầu, anh mới nắm tay cô đi về phía chỗ đậu xe.

Cô liếc nhìn chiếc xe đua với những đường nét hoàn hảo, logo hình như là một con ngựa đen, cô không biết đó là nhãn hiệu xe gì, nhưng chắc chắn là rất đắt tiền. Ngồi trên ghế phụ, cô không kìm được hỏi: “Sao tự dừng anh lại đổi xe? Chiếc bốn vòng trước kia chẳng phải đang chạy rất tốt hay sao?”.

“Bốn vòng?”, khóe môi anh giật giật, “Đó là Audi, không phải là Bốn Vòng”.

“Đúng là quái dị, tại sao ba góc và năm góc có thể gọi được như thế, cái kia không thể gọi là bốn vòng?”

“Chắc em không cho rằng chiếc này gọi là Hắc Mã đó chứ?”

“... Chẳng lẽ không phải?”, cô cười ngô nghê, tỏ ra bản thân thực sự nghĩ như vậy.

“Audi gọi là Bốn Vòng, Ferrari gọi là Hắc Mã, anh biết rồi.” Anh cảm nín, giúp cô thắt dây an toàn, sau đó trả lời câu hỏi trước đó của cô, “Có người rảnh rang, cứ nằng nặc đòi tặng quà năm mới, anh không thể không nhận được”.

Cái người rảnh rang mà anh nói, vừa hay chính là sếp lớn Giang Hoài Thâm.

Có tiền không biết tiêu vào đâu mà lại bị ra lý do này, nói là cuối cùng anh cũng chịu có bạn gái chính thức rồi, cứ đòi tặng anh một chiếc xe, anh biết làm sao được? Huống hồ anh cũng không có lý do để từ chối ý tốt của trưởng bối.

“Quà năm mới?”, khoe môi cô giật giật.

Người giàu đúng là tạo nghiệt! Mừng bao lì xì là được rồi, thế mà còn tặng cả một chiếc xe. Tại sao đàn ông nhận quà của người khác lúc nào cũng khiến người ta nghĩ lệch lạc nhỉ.

Cô quan sát anh từ trên xuống dưới, sao nhìn kiểu gì cũng không giống như được bà nhà giàu lắm tiền nào đó bao nuôi nhỉ.

Anh vừa khởi động xe thì bỗng nghĩ ra gì đó, quay người lấy một hộp quà từ ghế sau, nói với cô: “Suýt thì anh quên, đưa điện thoại cho anh”.

“Điện thoại?”, cô tỏ ra ngạc nhiên. Tự nhiên lại bảo cô đưa điện thoại làm gì?

Cô lục túi, lấy ra một chiếc điện thoại cũ kỹ, có vẻ khó xử đưa cho anh.

Anh nhìn chiếc điện thoại gần như sập bong tróc hết màu, cau mày rồi tắt máy đi, rút thẻ sim ra, sau đó mở túi quà, lấy ra một chiếc điện thoại dành cho nữ màu tím rất đẹp và thời trang.

Khi anh định lắp sim vào chiếc điện thoại mới thì cô vội ngăn anh lại: “Di động của em chưa hỏng, vẫn còn dùng được”.

Anh nhướn mày: “Thế hả? Vậy tối hôm trước anh gọi điện thoại, di động của em đã ‘tự động tắt máy’, hơn nữa chính em cũng nói điện thoại có vấn đề, có vấn đề thì đổi”. Anh còn nhấn mạnh bốn chữ ‘tự động tắt máy’.

“...” Cô nhất thời nín thinh.

“Không nghĩ ra nên tặng em quà gì, hôm qua em nói điện thoại có vấn đề, nên anh đã mua cái này”, anh lắp thẻ sim vào điện thoại mới, nhét vào tay cô.

“Nhưng mà... nhưng mà...”

Lần trước nôi cơm điện anh đã mua hộ cô, mỗi lần ra ngoài ăn đều do anh thanh toán, và cả ly cà phê trong tủ văn phòng của anh, cô cũng lấy một bộ trả lại cho Tiểu Lương, bây giờ lại tặng điện thoại cho cô, cô không muốn anh nghĩ rằng vì tiền nên cô mới ở bên anh, khiến anh hiểu lầm rằng cô là một kẻ mê tiền.

“Nhưng nhị cái gì?” Anh biết cô đang băn khoăn điều gì, đáp thẳng, “Đàn ông tặng quà cho phụ nữ là điều rất bình thường, huống hồ anh là bạn trai em, có gì phải băn khoăn?”.

Cô im lặng rất lâu rồi nói: “Em cứ dùng cái cũ của em vậy, em dùng quen rồi...”, rồi đưa tay định lấy lại điện thoại cũ của mình.

Anh lờm cô, mở cửa số xe, ném mạnh điện thoại cũ của cô ra ngoài, “rắc” một tiếng, tiếng vỡ vụn của điện thoại hết sức hoàn mỹ.

Sắc mặt cô bỗng thay đổi: “Sao anh có thể ném điện thoại của em?”. Nếu không vì có dây an toàn giữ lại, e rằng cô đã lao ra ngoài. Điện thoại

này theo cô ba năm rồi, là do cô bỏ ra hơn một tháng lương mua nó, rõ ràng vẫn sử dụng được.

“Cái cũ không đi thì cái mới làm sao đến, với cá tính rùa bò của em, bản khoản đến tận tết Nguyên Tiêu cũng chưa chắc có kết quả, thế nên anh đã quyết định thay em.” Lạc Thiên nói xong khởi động xe, nhanh chóng lái ra xa “hiện trường phạm tội”.

“...” Trước đó anh còn dụ dàng như nước, bây giờ lại hồi phục bản chất ngang ngược vô lý. Người này sao có thể trong chớp mắt thay đổi còn nhanh hơn khi cô bị kích thích vậy nhỉ.

Tội lỗi quá! Người lăm tiền làm sao có thể vung tiền ra như nước vậy. Cô cảm giác tim mình đang rỉ máu.

“Trời sáng thì đến nhà anh ăn cơm nhé”, đi được nửa đường, Lạc Thiên bỗng lên tiếng.

Nhưng Giang Văn Khê vì chuyện anh ném điện thoại cũ của mình mà sau khi xe chạy, cô đã quay mặt ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt, ẩm ức, có lẽ là do quá mệt mà ngủ thiếp đi mất.

Mãi không thấy cô trả lời, anh quay sang mới phát hiện ra cô đã dựa vào lưng ghế ngủ thiếp đi, phát ra hơi thở đều đặn. Anh cười tủm tỉm.

Chiếc xe lao đi như bay, không phải hướng nhà Giang Văn Khê mà là hướng về Cảnh Hồ Sơn Trang ở khu ngoại ô phía nam thành phố.

Về đến biệt thự Cảnh Hồ Sơn Trang thì đã là hai giờ khuya. Lạc Thiên bế Giang Văn Khê say ngủ vào trong, bốn người còn đang chơi mạt chược thâu đêm đều quay lại nhìn anh.

Giang Hoài Thâm nhìn Nghiêm Tố ngồi đối diện, giọng bình thản: “Em thua rồi, đưa người về rồi đây”.

Nghiêm Tố nhếch môi: “Anh quay lại xem đồng hồ đi, đã hai giờ rưỡi rồi, anh cược với em là trước mười hai giờ. Thế nên, vẫn là em thắng”.

“Nhất Điều”, Giang Hoài Thâm rút ra một quân, “Chúng ta có cược thời gian à?”.

“Đương nhiên là có, không tin thì anh hỏi mẹ em đi.” Nghiêm Tố liếc nhìn mẹ đang đắp mặt nạ, “Mẹ, mẹ có thể gỡ mặt nạ xuống được rồi, cái này đắp mười lăm phút thôi, mẹ đã đắp một tiếng rồi đấy”.

“Ồ ồ ồ”, bà cụ nghe xong thì tháo kính lão xuống, mặt nạ cũng rơi ra, “Đúng là hành hạ nhau quá, con còn bắt một bà lão sắp bảy mươi đắp thứ này lên mặt”.

“Chẳng phải là sợ mẹ ngủ muộn, không tốt cho da hay sao.” Nghiêm Tố liếc nhìn Lạc Thiên đang bế Giang Văn Khê, “Ai bảo cái người kia mấy hôm trước đã nhận lời đưa thêm một người về đây chơi mặt cược thâm đêm, nhưng vừa ăn cơm xong đã ném đũa chạy mất”.

Giang Hoài Thâm cười phì: “Anh và nó còn ngồi trên sân thượng một lúc, không khoa trương như em nói đâu”.

Nghiêm Tố lườm ông: “Quan trọng không phải ở đó”.

Giang Hoài Thâm lại cười: “Được rồi, ngày mai tiếp tục đánh cũng thế, về là được rồi”.

“Hừ! Em rất là nghi ngờ chuyện Tiểu Giang có phải bị đánh thuốc mê rồi không đấy.” Nghiêm Tố không bỏ qua cơ hội sỉ vả Lạc Thiên. Chị càng nghĩ càng tức, cái tên nhóc chết tiệt, dám nói chị già? Rõ ràng chị vẫn chưa lấy chồng, già chỗ nào?

Trước lời mỉa mai chế giễu của Nghiêm Tố, Lạc Thiên như không nghe thấy gì, vừa bước lên lầu, anh nghĩ ngợi rồi quay lại xác nhận với chị Hoa

đang xem quân bài: “Chị Hoa, phòng khách đã chuẩn bị chưa?”.

“Cái đó...”, chị Hoa nắm quân bài trong tay, tỏ vẻ khó xử nhìn Nghiêm Tố.

Nghiêm Tố nói thẳng: “Ai biết tối nay cậu có qua đêm ở ngoài hay không”. Nghiêm Tố cứ cười suốt, rất mờ ám.

“Chị đúng là rảnh thật đấy”, khóe môi Lạc Thiên giật giật, quay người bế Giang Văn Khê lên lầu.

Nghiêm Tố liếc nhìn theo bóng Lạc Thiên, trả lời ngắn gọn: “Tôi có rảnh rang mấy cũng không bằng ai kia. Ai kia từ hôm trước đã bắt đầu khoác lác là đêm Ba mươi nhất định sẽ đưa người về ăn tối, kết quả thì sao? Đúng là kém cỏi, khinh thường!”. Chị đưa ngón tay thon dài ra đẩy một quân bài, cười tươi như hoa, “Bát Vạn”.

Lạc Thiên mấp máy môi, không nói gì mà bế Giang

Văn Khê lên, biến mất sau ngã rẽ tầng hai.

Bà Nghiêm bỗng xen vào: “Đợi đã, hỏi này ai đánh Nhất Điều đấy?”.

“Anh Thâm”, Nghiêm Tố mấp máy môi.

“Ồ, vậy mẹ ‘ừ’ rồi”, bà Nghiêm đẩy bài xuống hết, lại là thanh nhất sắc.

Nghiêm Tố lắc đầu, thở dài với Giang Hoài Thâm: “Đã nói rồi, tối nay anh chắc chắn sẽ thua mà”.

Giang Hoài Thâm chỉ mỉm cười.

Bà Nghiêm đứng lên, vắn eo, nói: “A Thiên đã về rồi, tám vòng cũng đã đánh xong, mẹ lên lầu ngủ đây, đúng là khổ cho cái thân già này quá”.

“Haizzz, rã đám hết rồi, một mình tôi làm sao diễn màn độc xướng được? Ngày mai có thêm hai người chơi mới càng thú vị.” Nghiêm Tố ra tay dọn dẹp bàn mặt chược.

“Haizzz, con đừng bắt nạt A Thiên nữa, đừng quên, con là trưởng bối của nó”, bà Nghiêm lắc đầu, chị Hoa dìu bà lên lầu.

“Con chỉ lớn hơn nó mấy tuổi, không già tới mức như mọi người nói chứ?”, Nghiêm Tố nghiêng răng kèn kẹt, ai cũng nói chị già, quá đáng thật!

Giang Hoài Thâm hơi dừng tay dọn dẹp, đáy mắt thoáng hiện lên một nỗi cô đơn khó nhận thấy. Lạc Thiên bế Giang Văn Khê về phòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô.

Anh không rời đi mà từ từ ngồi xuống mép giường, chăm chú nhìn gương mặt say ngủ của cô. Làn da cô trắng trẻo mịn màng, có lẽ là mềm mượt như da em bé mà trong quảng cáo vẫn hay nói.

Lúc nào anh cũng thích dùng ngón tay vuốt ve gò má của cô, thích nhìn nét hồng ửng lên trên gương mặt ấy. Rung động không bằng hành động, không chống nổi với sự quyến rũ, anh đưa tay, dùng đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve gương mặt cô, làn da dưới ngón tay vẫn mềm mại trơn nhẵn như trong trí nhớ, cảm giác tiếp xúc rất quen thuộc.

Cô tuy không phải người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp, nhưng đôi mắt đen trắng phân minh kia lại khiến người ta đã gặp rồi rất khó quên, có lẽ chính đôi mắt ấy đã hấp dẫn anh ngay từ ban đầu.

Ngón tay di chuyển đến môi cô, mơn trớn nhẹ nhàng, ánh mắt anh bỗng dừng lại mấy giây ở đôi môi đỏ mọng ấy, rồi khó khăn quay đi nơi khác.

Bỗng anh cười khẽ thành tiếng, có phần khinh bỉ suy nghĩ lung tung bị đè nén trong lòng mình. Anh mỉm cười rồi chậm rãi đứng lên, ra khỏi phòng, khẽ khàng đóng cửa lại.

Nghiêm Tố đứng ngoài hành lang, hai tay khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm Lạc Thiên: “Đừng nói tôi ỷ lớn bắt nạt bé, phòng khách đã chuẩn bị xong, không cần tôi đưa cậu đi chứ?”.

Lạc Thiên đút hai tay vào túi quần, cười khê: “Chị ngủ sớm đi, ngày mai muốn chơi thế nào cũng theo ý chị cả”.

“Xì! Đừng làm bộ mưa xong mới đưa dù, việc xong mới cống hiển. Ngày mai cho cậu biết mặt.” Nghiêm Tố liếc anh một cái rồi quay về phòng, Hừ, ngày mai không đục khoét ví tiền của cậu ta thì Nghiêm Tố chị sẽ viết ngược tên mình. Cho dù là cháu cũng không nể tình thân gì hết.

Lạc Thiên đương nhiên hiểu ý di mình, mỗi năm đều thua chút tiền trên bàn mạt chược để di và bà ngoại vui, đó đã là chuyện mà anh và chú Thâm đều muốn.

Nụ cười thoáng bên khóe môi, anh ung dung bước về phía phòng khách.

“Á...”

Giang Văn Khê sực tỉnh giữa cơn say ngủ, đưa tay xoa xoa cánh tay bị đụng đau, cô hoàn toàn không hiểu sao mình có thể lăn xuống giường được.

Lý Nghiên nói tướng ngủ của cô rất xấu, mỗi lần ngủ cùng cô không bị cô đá xuống giường, thì cũng là chính cô tự lăn xuống, nên giường trong nhà đều kê sát tường. Lý Nghiên nếu đến nhà cô đều nằm trong, mặc kệ cô nằm ngoài có bị lăn xuống đất hay không. Lý Nghiên hùng hổ nói với cô: “Ngủ dựa tường, như dựa vào mẹ”.

Sự thực thì cô ngủ bên ngoài chắc chắn sẽ bị lăn xuống. Trời ạ, đã lâu rồi cô ngủ một mình không còn lăn xuống giường nữa. Sao thế này? Chẳng lẽ vì tối qua xem bắn pháo hoa vui quá nên thế?

Tấm thảm lông cừu trắng tinh bỗng đập vào mắt cô, cô mở to mắt về khó tin, khó nhọc vận động đầu óc suy nghĩ, nhìn xung quanh gian phòng hoa lệ, tràn ngập mùi vị nam tính này...

Ồi! Thôi chết rồi! Đây không phải nhà cô, mà chính là nhà anh!

Theo trực giác, đầu tiên cô nhanh chóng cúi xuống nhìn, khi thấy quần áo của mình vẫn mặc đàng hoàng thì bất giác thở phào. Cũng may, tất cả đều còn.

Nhưng giây sau đó, trong lòng bỗng có một cảm giác hụt hẫng. Nếu Lý Nghiên nhìn thấy, nhất định sẽ chế giễu cô: “Ôi chao, cậu đúng là đồ vô dụng, được một người đàn ông đang bị men rượu điều khiển đưa về nhà, cơ hội tốt như thế, lẳng mạn lại nóng bỏng, vậy mà chẳng xảy ra chuyện gì cả à? Đúng là sự sỉ nhục của phụ nữ!”.

Sự sỉ nhục của phụ nữ... Ôi trời, rốt cuộc cô đang nghĩ bậy bạ cái gì?

Cô ủ rũ vờ vờ cái đầu đang suy nghĩ linh tinh của mình, đang định đứng dậy ôm chần lên giường thì lúc này, sau lưng có tiếng động, cô sững sốt quay lại, nhìn thấy Lạc Thiên đang mặc một bộ âu phục màu xám bạc cắt may rất tinh xảo đứng ở ngưỡng cửa, mỉm cười nhìn cô.

“Em tỉnh rồi à?”, giọng anh hơi khàn khàn nhưng vẫn trầm ấm quyến rũ.

Cô kinh ngạc thu ánh mắt, quay đầu đi, cơ thể cứng đờ, ôm chần ngồi bất động. Trời ơi! Đúng là mất mặt quá!

Sao có thể để anh phát hiện ra cô ngủ say lăn xuống giường? Cô thật muốn khoét lỗ chui xuống cho rồi. “Em... sao lại ngồi dưới thảm làm gì?”, anh bước vào phòng.

Tai dần dần nóng lên, cô ôm chặt chần nhích lên trên, túm chặt lấy tấm chần mềm mại, không dám lên tiếng.

Anh cố nhịn cười, đến sau lưng cô, từ từ quỳ xuống, khàn giọng đùa nghịch: “Lúc này anh nghe thấy tiếng kêu của em, cái đó... chắc không phải em lăn xuống đất mới tỉnh dậy đấy chứ?”.

“Ừng” một tiếng, máu toàn bộ dồn lên mặt, cô lắp bắp, cố biện hộ: “Đương... đương nhiên không phải!”, cô xấu hổ cắn môi, đứng bật dậy với tốc độ nhanh nhất, ôm chần, quay lưng lại với anh.

Cô đang định gấp chần lại thì mùi hương đàn ông mát lạnh quen thuộc đã áp sát sau lưng, giây sau đó, một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt cô vào lòng.

“Anh không cười em đâu, bất cứ việc gì xảy ra ở em đều quá bình thường rồi.” Nói là không cười nhưng anh còn cười như điên như dại hơn.

Cô vô cùng xấu hổ và tức tối, cánh tay trái thúc vào bụng anh, lại nghe anh kêu lên một cách kỳ cục rồi sau đó còn cười to hơn.

“Được rồi, không phá em nữa, mọi người đều đang đợi em xuống dưới dùng cơm đấy”, anh nén cười.

Cô nghe giọng anh có vẻ kỳ lạ, truy hỏi: “Có phải anh bị cảm không?”.

Anh ho khẽ một tiếng, nói: “Hơi hơi, nhưng không có gì nặng. Anh xuống trước, đợi em rồi cùng ăn”. Anh vò mái tóc như ổ gà của cô, mỉm cười ra ngoài. Nhìn theo bóng anh, cô lưu luyến thu tầm mắt.

Sao anh lại cười quyến rũ thế kia? Từ lần đầu tiên gặp đã biết khi anh cười rất quyến rũ, bây giờ lại càng đẹp hơn nữa. Haizzz, cô chính là một người phạm tặc dễ bị sắc đẹp quyến rũ.

Bỗng cô phản ứng ra, “mọi người” mà anh nói chắc không phải là cha mẹ anh chứ... Cái đó, chắc không phải là con dâu xấu ra mắt bố mẹ chồng nhanh thế chứ...

Cô chưa chuẩn bị gì cả! Cô nhào lên giường, xấu hổ vùi mặt vào trong chăn.

Không lâu sau, cô đã chải tóc rửa mặt xong, ra khỏi phòng ngủ, e dè xuống lầu, chỉ sợ bản thân thất thố sẽ khiến cha mẹ Lạc Thiên có ấn tượng không tốt.

Cô đứng ở đầu cầu thang, nhìn người đang ngồi trên sofa trong phòng khách, có vẻ ngần ngại không biết nên bước đến hay không.

“Tiểu Giang”, Nghiêm Tố đứng dậy, nhiệt tình vẫy tay với cô, “Mau đến đây đi”.

“Chị Nghiêm?!” Cô kinh ngạc mở to mắt, nhìn Nghiêm Tố đang mỉm cười với vẻ khó tin, miệng há ra rồi ngậm lại, há ra rồi lại ngậm, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

Khi nhìn thấy Giang Hoài Thâm ngồi ở đầu kia sofa quay lại nhìn mình, đầu cô “ùng” một tiếng, đã hóa thành một đồng hồ dính.

Tại sao chị Nghiêm và Chủ tịch Giang lại ở đây, mà không phải cha mẹ Lạc Thiên?! Rốt cuộc chuyện này là sao?!

Nghiêm Tố mỉm cười nhìn cô bước đến, kéo cô đang dờ dẫm vào trong phòng khách. Cô đỏ mặt, chào Giang Hoài Thâm rồi run giọng nói: “Chủ tịch Giang, năm mới vui vẻ”.

Giang Hoài Thâm rất khách sáo: “Năm mới vui vẻ. Không ở công ty thì gọi chú là chú Thâm như Lạc Thiên là được rồi. Không cần câu nệ quá, cứ xem đây như nhà con thôi”.

Cô lúng túng nhìn Lạc Thiên, mặt đầy vẻ thắc mắc, rốt cuộc đây là sao? Anh chỉ cười nhẹ, khẽ ôm cô ngồi xuống bên cạnh.

Nghiêm Tố cầm hai phong bao lì xì bước đến chỗ cô, cười nói: “Năm mới vui vẻ! Đây là tiền mừng tuổi của chị cho em, còn đây là anh Thâm đưa”.

“A? Tiền... mừng tuổi?!” Cô bàng hoàng nhìn hai phong bao trông có vẻ rất dày này, nhất thời chẳng hiểu gì. Sao còn có tiền mừng tuổi? Từ khi qua mười sáu tuổi, cô đã không được nhận tiền mừng tuổi nữa, vì bố mẹ nói cô đã có chứng minh nhân dân, đã là người lớn rồi, nên thứ dành cho trẻ nhỏ này cô không được nhận nữa. Nhưng hiện giờ vấn đề không phải ở chỗ tại sao người lớn vẫn có thể nhận tiền mừng tuổi, mà là, rốt cuộc đây là chuyện gì? Nghiêm Tố và Chủ tịch Giang có quan hệ thế nào? Họ và Lạc Thiên lạc có mối quan hệ ra sao?

Câu hỏi đầy trong đầu, cô hoàn hồn lại, vội vàng từ chối: “Cái này em không thể nhận ạ!”.

Nghiêm Tố biết cô hay xấu hổ nên nhét bao lì xì vào tay cô, cười nói: “Đừng ngại, mau nhận đi. Nếu sau này kết hôn thì bọn chị không mừng nữa”.

“Kết... kết hôn?!”, cô kinh ngạc há hốc miệng. Kết hôn mà chị Nghiêm nói là chỉ cô và ai kia sao? Hình như cô và ai kia chưa đến mức sâu đậm như vậy mà.

Cô len lén liếc nhìn ai kia ngồi cạnh, vừa hay nhìn thấy anh đang nở nụ cười quyến rũ và nhìn mình.

Lại nữa rồi... Tại sao từ tối qua anh cứ thích cười với cô, mắt hồn như vậy, bảo sao cô tiêu hóa nổi. Lạc Thiên nắm chặt tay cô, nhét phong bao vào tay cô, khẽ nói: “Nhận đi, nói không chừng năm sau không có cơ hội cầm nữa, nên có thể lấy được bao nhiêu hay bấy nhiêu, không lấy thì phí quá”. Năm sau không có cơ hội? Ý của anh chắc không phải là...

Khóe môi cô giật giật, ngượng ngùng giữ phong bao trong tay, cúi đầu, không dám nhìn ai. Lạc Thiên tỏ ra thản nhiên, đưa tay ra cười với Nghiêm Tố: “Còn của em nữa?”.

“Tên nhóc xấu xa! Ăn cơm xong sẽ bắt cậu nhả tiền ra cho tôi!” Nghiêm Tố lại móc ra hai phong bao, tức tối quạt anh mấy cái.

Anh không phản bác, không hề khách sáo nhận lấy hai phong bao.

“Cơm xong rồi đây, ăn được rồi”, bà Nghiêm từ phòng ăn bước ra.

Lạc Thiên nắm tay Giang Văn Khê đi vào phòng ăn. Bà Nghiêm thấy thế thì rất vui mừng: “Đây chắc là cô Giang mà mọi người nhắc đến phải không”.

Giang Văn Khê đang hoang mang thì Nghiêm Tố đã bước đến, giới thiệu: “Đây là mẹ chị, đừng bao giờ gọi là dì mà phải gọi là bà, nếu không sẽ có người cuống lên đấy”. Nghiêm Tố nhìn Lạc Thiên, ánh mắt lóe lên vẻ đùa cợt.

“Bà ạ, chúc năm mới vui vẻ!”, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, Giang Văn Khê dè dặt nói.

“Ngoan, của con đây.” Bà Nghiêm đưa cho cô một phong bao, sau đó lại đưa cho Lạc Thiên một cái, cười híp mắt và nói, “Haizzz, trông lanh lợi thông minh quá, Lạc Thiên nhà chúng ta đúng là có mắt nhìn người”.

Đó là lần đầu tiên có người khen cô lanh lợi thông minh. Giang Văn Khê càng khó xử, nhận lấy phong bao.

Vốn nghề chỉ ăn một bữa cơm, nhưng không thể ngờ rằng lại nhận được ba phong bao lì xì. Trên bàn ăn, Nghiêm Tố và bà Nghiêm không ngừng gấp thức ăn cho Giang Văn Khê, nhiệt tình đến mức khiến cô không kháng cự được, trước tình hình này thì cứ vùi đầu vào ăn nhiều là xong. Ăn cơm

xong, Giang Văn Khê chưa kịp hỏi Lạc Thiên rằng anh và chị Nghiêm cùng Chủ tịch Giang là có quan hệ gì, thì đã nghe Nghiêm Tố đòi bày bàn mạt chược ra chơi.

Nghiêm Tố hỏi cô: “Tiểu Giang, có biết chơi mạt chược không?”.

Giang Văn Khê vội vàng khoát tay lia lịa, nói: “Em không biết chơi”. Hễ cô ngồi vào bàn thì sẽ không kiểm soát được đôi tay, nếu trong ngày này mà thắng Nghiêm Tố và mọi người sẽ rất thất lễ.

Giang Hoài Thâm bước đến, nói: “Không biết thì có thể học, người nhà chơi với nhau thôi, không sao, bảo Lạc Thiên ngồi sau lưng dạy con chơi là được”.

“Con ngốc lắm, mọi người cứ chơi đi ạ, con ngồi một bên nhìn là được”, cô lại lắc đầu lia lịa, nói gì cũng không chịu ngồi vào bàn.

Ai ngờ vừa nói xong, cô đã bị lôi vào một vòng tay ấm áp, lúc hoàn hồn lại thì đã bị ấn xuống bàn mạt chược.

Cô cuống lên: “Em không biết chơi thật mà...”.

Lạc Thiên làm như không nghe thấy, đôi mắt đen nhìn bàn mạt chược, nói: “Lát nữa xoa mười sáu quân bài theo anh”. Anh dờn một chiếc ghế đến ngồi sau lưng cô, giảng thật tỉ mỉ quy tắc chơi mạt chược cho cô, “Hiểu chưa?”, thấy vẻ mặt cô hoang mang, anh nhướn mày, nói thềm một câu, “Vừa chơi vừa nói vậy”.

Đương nhiên cô hiểu, quy tắc chơi mạt chược từ hồi học tiểu học, cô đã biết hết, lúc học cấp hai thì tăng lên một bậc, lên cấp ba thì đã là nhà vô địch.

Cô gạt đầu, căn môi khó xử, thì thềm với Lạc Thiên ngồi phía sau: “Cái đó... cho dù em đánh quân nào, anh cũng không được nói em đấy nhé”.

Anh cười mỉm, gật đầu.

Cô thở phào trong lòng, thầm nghĩ: Đi bước nào tính bước đó, nếu lát chọc giận mọi người thì cô quỳ trong góc tường vẽ vòng tròn là được.

Trong lúc xoa bài, Giang Văn Khê không ngừng cảnh cáo bản thân, không được dò bài, không được dò bài, nhưng hai tay cứ không nghe lời, mười sáu quân bài dưới bàn tay xoa bài của cô, mặt bài rất tự nhiên nhảy vào trong đầu cô.

Chết thật!

Lúc xoa bài, cô dè dặt xoa từng quân bài, thậm chí không dám dùng ngón tay xem bài như lúc bình thường, mà là giả vờ nhìn bằng mắt xong lại xếp bù ra cho ngay ngắn.

Lạc Thiên thấy cô đặt bài sai vị trí thì đưa tay giúp cô xếp lại, nói: “Bài tốt lắm. Phải đặt thế này, đánh hết những quân bài vô dụng ra trước”.

Mười sáu quân bài đã xong, cô bất giác thở dài, lại là bài ‘vạn tự thanh nhất sắc’.

Tốt thôi, đánh hết bài vạn tự đi là xong. Lạc Thiên ngồi sau lưng, thấy cô toàn giữ lại những quân bài rác mà lại ném ra những quân bài tốt thì hàng lông mày cau lại thành một đường.

Khi cô chuẩn bị đánh ra quân Nhị Vạn cuối cùng, anh không kìm được lên tiếng: “Nhị tam tứ phải ở canh, Ngũ Vạn mất rồi, em lại đánh cả Nhị Vạn ra thì Tam, Tứ Vạn để lại làm gì nữa?”.

“Cũng đánh luôn”, cô trả lời với vẻ thản nhiên, phải biết là khó khăn lắm cô mới chia hết đám bài thanh nhất sắc này, chỉ cần không đánh bài Nhị Ngũ Đồng mà chú Thâm cần, Tứ Thất Điều bà Nghiêm cần, Bắc Phong mà

chị Nghiêm cần thì tất cả đều OK. Lạc Thiên trợn mắt, ủ rũ không nói câu nào.

Lại nghe cô nói với vẻ đáng thương: “Anh đã nhận lời là em có đánh sai thì anh cũng không trách em mà...”.

...

Cuối cùng là Giang Hoài Thâm thua, đánh một quân Thất Điều.

Một ván mới lại bắt đầu. Giang Văn Khê chờ dẫn nhìn mười sáu quân bài, Đại Đại... Đại Tứ Hỷ?!

Tội lỗi quá! Cô chỉ muốn chặt tay mình, đã cảnh cáo bản thân trăm ngàn lần rằng lúc xào bài không được sờ bài. Hu hu hu, Đại Tứ Hỷ nhé, quân bài lớn như vậy mà phải hủy hoại nó.

Ngón tay thon mảnh kẹp quân bài Đông Phong định ném ra thì người sau lưng thấy thế lập tức đưa tay ngăn, nói to: “Nhất Điều không đánh, em đánh cái này làm gì?”.

Khựng lại một giây, cô nghĩ ra lý do: “Trước đó anh đã nói mà? Bài đến tay thấy Phong là đánh, cái này

để lại chỉ rách việc thôi”.

“...” Khóe môi Lạc Thiên giật giật liên tục, giọng bất giác to lên, “Lúc nãy anh nói là bài đơn, nhưng bây giờ trên tay em là ba lá”.

Đương nhiên cô biết là ba lá, nhưng không đánh thì xoa bài hai vòng nữa, bài này tất sẽ thắng, không chừng còn thắng tuyệt đối, ván này cô lại là nhà cái, đến lúc đó không chỉ thắng mười mấy tệ đơn giản như bà Nghiêm lúc nãy.

Không được! Nhất định phải đánh!

Ôi chao, chết tiệt thật, anh nắm tay cô chặt như thế làm gì, phải đánh mà. Không chống cự nổi lực tay của anh, cô cuống quá hét lên: “Anh đã nói không can thiệp vào mà, nói lời không giữ lời, em không cần anh ngồi sau lưng em nữa, anh đi chỗ khác đi!”.

Vừa nói xong, chỉ thấy Lạc Thiên trợn trừng mắt nhìn cô, đôi đồng tử đen láy co lại một thoáng khó nhận ra, giây sau đó anh buông tay, mím chặt đôi môi mỏng, lặng lẽ dịch ghế ra, ngồi sau lưng bà Nghiêm.

Không khí bỗng trở nên nặng nề. Mọi người đều há hốc miệng, ánh mắt ngạc nhiên chuyển động qua lại giữa hai người đang cãi nhau. Như thế mà cũng cãi được sao?

Giang Văn Khê sụp mắt xuống, nắm chặt quân bài Đông Phong trong tay, buồn bã cắn môi.

Cô biết là sẽ thế mà.

Sợ Giang Văn Khê da mặt mỏng sẽ khóc, Nghiêm Tố đá Lạc Thiên một cái, lườm rách mắt: “Cậu lắm chuyện thế? Để cho người ta tự đánh, cô ấy muốn đánh thế nào thì đánh chứ”.

Bà Nghiêm vỗ nhẹ mu bàn tay Giang Văn Khê, dỗ dành: “Được rồi, được rồi, không sao. Con muốn đánh bài gì thì cứ đánh là được, mặc kệ nó. Nhớ lại lúc bà còn trẻ học đánh bài, lúc bắt đầu ngay cả quân bài cũng không cầm chắc được”.

Giang Văn Khê cắn môi, nắm chặt quân bài Đông Phong, khó khăn đánh ra. Một lúc sau, Nghiêm Tố hào hứng kêu lên một tiếng “ừ”, vẫn là Giang Hoài Thâm thua.

Giang Hoài Thâm chẳng thềm nhium lấy một cái, bình thần rít thuốc, khóe môi thoáng một nụ cười, để mặc Nghiêm Tố giật lấy mấy tờ tiền trước mặt ông.

Giang Văn Khê ngạc nhiên nhìn hai người có mối quan hệ mờ ám, rồi lại nhìn kỹ quân bài vừa đánh của Chủ tịch Giang, hóa ra có người cũng giống cô. Thế thì chiêu trò giả vờ đánh lung tung của cô, chắc cũng không qua nổi đôi mắt của Chủ tịch Giang chẳng?

Giang Hoài Tâm như nhận ra ánh mắt của cô đang nhìn mình, ông liếc nhìn cô rồi nói ngắn gọn: “Đừng căng thẳng, muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy, con đánh rất tốt”.

Cô hơi ngượng, cười bẽn lẽn.

Vốn dĩ mỗi lần Giang Văn Khê đánh một quân bài, hàng lông mày của Lạc Thiên đều nhăn lại, nhưng theo số quân bài đánh ra càng lúc càng nhiều, anh càng nhướng mày cao hơn, ánh mắt nhìn cô như có suy nghĩ gì đó. Đến khi nắm bắt được ánh sáng ranh mãnh thoáng qua trong đôi mắt to, sáng rỡ của cô, đôi lông mày cau lại của anh bỗng giãn ra.

Nhếch môi, anh nhanh chóng dập tắt điều thuốc trong tay, vỗ vai chú Tâm ra hiệu cho anh chơi một ván.

Giang Văn Khê hoàn toàn không biết Lạc Thiên đã khám phá ra chiêu trò của cô, căn môi chờ đợi nhìn anh ung dung ngồi xuống đối diện, tưởng anh vẫn còn giận, chưa hả giận nên mới ngồi xuống chơi bài.

“Đến lượt em đánh rồi”, đôi môi mỏng gợi cảm hơi nhếch lên, anh khẽ gõ bàn, giọng nói trầm khàn nhắc nhở cô đang chờ đợi nhìn anh.

Cô giật mình, trong tích tắc ngược lên, cô trông thấy đôi mắt hút hồn người đang lóe lên nụ cười. Lại nữa rồi...

Cô thích nhìn anh cười, nhưng lại sợ trông thấy anh cười. Trước kia nếu anh cười như thế với cô, thì có nghĩa là cô sắp xui xẻo rồi, nhưng trải qua đêm hôm qua, hình như số lần anh cười với cô càng nhiều hơn, trong nụ

cười ấy không còn là sự uy hiếp và cảnh cáo như trước kia, phần nhiều là dụ dỗ quyến rũ lộ liễu và trắng trợn.

Đúng là muốn đòi mạng! Nơi lồng ngực, trái tim không an phận lại đập thành thịch không ngừng. Cô vội vàng cup mắt xuống, run tay đánh ra một quân bài: “Tam Điều”.

“Tam Điều, trúng”, Lạc Thiên đánh một quân, rất tự nhiên thu lại quân Tam Điều mà cô vừa đánh về trước mặt.

Cô ngược lên nhìn anh, nụ cười ẩn hiện bên khóe môi che giấu một sự giảo hoạt khó nhận ra. Cô ngẩn người, thầm nghĩ: Nhất định là ảo giác, là ảo giác.

Sau đó, cho dù cô đánh quân nào anh cũng ra tay thu dọn, bài trong tay cô đối với anh cứ như là trong suốt, từ đầu đến cuối cô chưa từng thua, thế mà lại thua liên tiếp ba lần.

Trong lúc xào bài, Nghiêm Tố cố ý chọc: “Đúng là phù sa không chảy ra ruộng ngoài nhỉ?”.

Cô tỏ ra trấn tĩnh nhìn bài trong tay, lòng bỗng thấp thỏm không yên. Lúc đánh ván thứ hai, cô đã hiểu ra một chuyện: Cái gã đàn ông xấu xa cười tươi rói kia đang cố ý đối đầu với cô, thực ra anh đã sớm nhận ra cô biết chơi mạt chược, nên mới ngồi vào bàn, mục đích chính là muốn ép cô ra tay, xem còn giả vờ thế nào.

Cái tên đáng ghét này dám sử dụng chiêu mỹ nam kế với cô!

Cứ chơi tiếp thì cô sẽ lộ tẩy mất, phải tìm cách chuồn đi thôi. Ánh mắt liếc thấy Chủ tịch Giang đang ngồi hút thuốc, như túm được ngọn cỏ cứu mạng, cái khó ló cái khôn: “Chú Thâm, chú giúp con đánh một ván, con đi nhà vệ sinh”.

“Được.” Giang Hoài Thâm dập tắt điều thuốc trong tay, mỉm cười chấp nhận, ông cũng đoán cô bé này sắp không chống cự được nữa.

Đúng khoảnh khắc Giang Văn Khê chạy về phía nhà vệ sinh, Lạc Thiên cũng nhường chỗ cho chị Hoa đã ngồi cạnh xem từ nãy đến giờ.

Giang Văn Khê vừa đi vừa thăm nguyên rủa Lạc Thiên, không giúp cô thì thôi, còn cố ý vạch mặt cô, làm gì có bạn trai nào như anh cơ chứ.

Nghe sau lưng có tiếng bước chân theo sát, cô ngần ngại dừng lại, người đó dường như rất biết phối hợp, cũng đứng lại theo.

Không cần nói cũng biết chính là cái tên vạch mặt cô chứ còn ai. Cô thăm rủa một tiếng, lại tiến về phía trước, tay vừa chạm đến tay nắm cửa nhà vệ sinh, một bàn tay to lớn đã nhanh hơn, chặn lên cánh cửa, mùi vị quen thuộc lẫn với hương bạc hà thoang thoảng qua mũi cô.

“Không ngờ em cũng biết sử dụng trò cũ rích này để trốn nhỉ?”, giọng nói đùa cợt vang lên bên tai cô.

Cô không quay lại, cố tỏ ra bình tĩnh, trả lời: “Đâu có? Em thật sự muốn đi vệ sinh mà, anh tránh ra”.

“Giận à?”, anh nhẹ nhàng xoay người cô lại, vén mái tóc hơi rối ở hai bên cho cô.

Cô chống nạnh, có vẻ oán trách: “Nếu anh đã biết rồi sao còn ép em như thế?”.

“Ai bảo em che giấu sự thực mình biết chơi mạt chược? Em có biết như thế là sỉ nhục người khác không?”

“Em chỉ muốn chị Nghiêm và bà vui thôi mà, nếu em thắng từ đầu tới cuối, làm mất hứng mọi người thì thất lễ lắm.”

“Em có bản lĩnh thẳng từ đầu tới cuối à? Khoác lác thế không sợ mũi mọc dài ra hay sao?”

“Ai nói không thể?! Sư phụ của em toàn thành phố N...” Cô vốn định nói sư phụ của cô là cao thủ nổi tiếng nhất Cục cảnh sát thành phố N, ngoại hiệu

“Lão thiên sát thủ”, nhưng sự nghĩ lại hôm trước vì chuyện cảnh sát đã cãi nhau với anh nên cô kịp thời ngừng lại.

“Em còn có sư phụ nữa à?”, anh không thể ngờ rằng cô lại bái sư trong trò này, “Sư phụ của em là gì toàn thành phố N?”.

“Ừm...” Tuy không biết tại sao anh lại ghét cảnh sát như vậy, nhưng vẫn nên tránh nhắc đến từ gây ra tranh chấp thì hơn, “Cái đó... cái đó... Sư phụ của em là...”, trong đầu cô nhanh chóng xoay chuyển, có từ gì thay thế được từ “cảnh sát” không nhỉ? Mắt không ngừng lóe lên, bỗng nhớ ra gì đó, cô kích động nói, “Ông ấy là cao thủ mặt chược già nhất giỏi nhất toàn thành phố N, đã từng ra vào các phòng mặt chược ở khắp nơi trong thành phố, cảnh giới... là cảnh giới... cảnh giới không bình thường tí nào!”.

Hàng lông mày Lạc Thiên nhướng lên, tuy cảm thấy từ ngữ của cô hơi quái lạ nhưng cũng không chú tâm, chỉ tò mò hỏi: “Sao em lại bái sư học cái trò này?”.

Cô thầm thở phào trong lòng, đối với câu hỏi mới, cô bỗng có chút ngại ngùng: “Nói ra mất mặt lắm”.

“Chuyện em mất mặt còn chưa nhiều hay sao?”

“...”

“Nói anh nghe xem nào.”

“... Không nói, mặt mặt lắm.”

“Anh không cười em đâu.”

“Không được.”

“Thế anh...”

Thấy gương mặt anh càng lúc càng gần, cô căng thẳng chống hai tay lên ngực anh, kích động kêu lên: “Em nói, em nói!”.

Nhớ đến cảnh tối qua trên chiếc ghế gỗ của quảng trường, hai người hôn nhau say đắm quên hết tất cả, còn lăn xuống đất một cách mất mặt, nghĩ đến đó cô đã thấy hoàn toàn suy sụp. Nếu ở cửa nhà vệ sinh, anh không chịu kiềm chế, làm hỏng mất cửa thì cô đừng mong ngẩng đầu lên làm người nữa.

Quả nhiên, anh hài lòng lùi ra một chút.

“Ồ... thực ra, hồi trước khi em đi học, nghỉ hè cùng chơi với các bạn, lúc nào đánh mặt chược cũng thua bọn nó. Sau đó người thua phải dán lên mặt một mảnh giấy, mỗi lần hết bốn vòng thì mặt em đều dính đầy giấy, còn bị các bạn chụp hình. Lúc nhập học, không biết tên nào thất đức, dán hình của em lên bảng thông báo của trường, kết quả thầy cô và học sinh toàn trường đều biết, do đó em còn bị cảnh cáo, lý do là học sinh không được cờ bạc. Rồi về sau, để rửa nỗi nhục đó, em đã đi bá sứ. Nói ra thì lý do này đúng là buồn cười thật. Anh nói xem em có ngốc không?” Vừa dứt lời, cô đã thấy người đàn ông ấy cười đến mức đứng không vững, thiếu điều gục vào người cô thôi. “Này, anh đã nói không cười em mà, thế mà cười như thế đấy!” Cô trừng mắt, phẫn nộ cắn môi, cả người run lên.

Anh cố nén cười, dỗ dành: “Không cười nữa, không cười nữa”.

Cô trẻ môi, buồn buồn, nhớ đến thời đại học đã từng có quãng thời gian bất đắc dĩ phải dựa vào trò này để kiếm tiền học phí, cô ủ rũ nói tiếp: “Anh có biết không? Em không đánh mặt chược bừa bãi, là vì trước kia còn nhỏ, không hiểu chuyện, cho rằng trò này rất lợi hại, về sau đều đắc tội với mọi người, không ai muốn đánh với em nữa. Bố mẹ và cậu em qua đời rồi, em từng lợi dụng trò lừa gạt này để kiếm tiền học phí, có lần suýt nữa bị bắt... Về sau em thề không bao giờ chơi bài nữa”. Thực tế thì cô thật sự đã bị bắt, vì ở Cục ai cũng biết cô, nể tình cũ với cậu cô nên chỉ giáo huấn cho cô một bài rồi may, sự phụ của cô còn qua đời trước cả cậu cô, nếu không chắc chắn ông sẽ không tha cho cô dễ dàng như vậy.

Nghe cô nói, trái tim Lạc Thiên bỗng dâng lên một cảm giác chua xót, nơi sâu thẳm như có gì đó chạm đến, ánh mắt cũng trở nên xa xôi và u buồn, cứ thế chăm chú nhìn cô.

Sau đó, anh đưa tay nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Không muốn cô đau buồn, anh tỏ ra vui vẻ: “Thì ra em có sở trường như vậy, không đơn giản, anh có thể suy nghĩ về chuyện đầu tư một chuỗi cửa hàng giải trí đánh bạc”.

Cô gục vào ngực anh, âm ừ nói: “Em rất ngốc, coi chừng anh lỗ vốn chết”.

“Ừ, rất ngốc. Nhưng anh không nói để em vào chơi, bưng trà, rót nước, dọn nhà vệ sinh, chắc là có thể làm được.”

“... Có cần vô tình thế không?” Bên tai vang lên tiếng anh cười thích thú không che giấu, cô nghiêng răng kèn kẹt, thụi vào ngực anh, tức mà không nói được gì.

Bỗng, cô nhớ đến vấn đề đã làm mình băn khoăn này giờ, ngẩng lên hỏi anh: “Đúng rồi, chị Nghiêm và Chủ tịch Giang, hai người họ và anh có quan hệ gì thế? Còn nữa, đây rốt cuộc là nhà anh, hay là ở đâu?”. Còn câu

“cha mẹ anh đâu” là cô chưa dám hỏi, cô sợ kết quả sẽ giống như cô đã từng đoán.

Anh chăm chú nhìn cô một lúc, không buông tay mà cười nhẹ: “Anh cứ ngỡ em sẽ không tò mò chứ?”.

“Quan hệ gì thế?”, cô rất thắc mắc.

“Đây là biệt thự của Nghiêm Tố, chị ấy là dì nhỏ của anh, bà là bà ngoại của anh, chú Thâm là ân nhân của anh. Còn quan hệ giữa Nghiêm Tố và chú Thâm thì như em đã thấy đây.”

Cô sửng sốt căn môi, càng không hiểu: “Nhưng anh không gọi là bà ngoại, cũng không gọi là dì, lạ quá”.

“Thói quen thành tự nhiên.”

“Hả? Chị Nghiêm và Chủ tịch Giang... là cái đó thật sao?”

“Cái đó? Cái nào?”

“Giống như...” Cô chỉ vào anh và mình, thấy anh cứ nhướng mày, cô ấp úng mãi cũng thốt ra, “Giống như chúng ta ấy”.

“Chúng ta thế nào?”

“Anh biết mà”, tên này hơi quá đáng rồi đấy!

Ai ngờ anh cười bên lên: “À, anh không biết”.

“...”

“E hèm! Cái đó... phiền hai người có thể đổi chỗ khác tình tứ với nhau được không?”

Sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc, Giang Văn Khê hoảng hồn quay lại, thấy chị Nghiêm, cô liền đưa mắt ra hiệu cho Lạc Thiên, tỏ ý bảo anh buông cô ra.

Lạc Thiên quay lại, đổi thành ôm cô bên người rồi mỉm cười nhìn Nghiêm Tố: “Thua rồi sao?”.

“Sao có thể chứ?” Nghiêm Tố khoanh hai tay lại, nhìn Lạc Thiên vẻ ý nhị sâu xa, giọng giễu cợt: “Phòng trên lầu rất nhiều, đừng chặn ở đây cản trở người khác chứ”.

Giang Văn Khê lúng túng đỏ cả mặt.

“Vâng, không quấy rầy chị vào trong tìm may mắn nữa”, Lạc Thiên không phản bác, đập lại một câu rồi mỉm cười, ôm Giang Văn Khê về phòng khách.

Nghiêm Tố nhìn theo bóng hai người dần khuất, nụ cười trên khóe môi từ từ biến mất, đáy mắt hiện lên một nỗi buồn.

Lại thêm một năm nữa, chị lại già thêm một tuổi. Hai mươi mấy năm rồi? Chị cũng không nhớ rõ nữa. Chị hâm mộ Giang Văn Khê, chí ít A Thiên đợi Giang Văn Khê một đêm cũng đã đợi được. Nhưng có người thà đợi một người không còn trên thế gian này nữa cả đời, chứ cũng không muốn tạm bợ. Bấy lâu nay, chị cảm thấy cuộc đời mình thật thất bại.

Cười cay đắng, chị mở cửa nhà vệ sinh. Lúc vui thì thời gian trôi qua rất nhanh.

Khi Giang Văn Khê nhận ra điều đó thì đã là chạng vạng tối. Lúc đó mới nhớ ra phải đến nhà Lý Nghiên. Mở điện thoại, phát hiện hơn ba mươi cuộc gọi nhờ, hai mươi mấy tin nhắn, đối diện với những con số kinh khủng đó, cô giật nảy mình, tay run, chân nhũn ra, vội vàng gọi lại cho Lý Nghiên.

Điện thoại vừa kết nối đã nghe giọng căng thẳng của Lý Nghiên: “Có phải Khê Khê không?”.

“Nghiên Nghiên à, tớ đây...” Không đợi Giang Văn Khê nói hết, đầu dây bên kia đã vang lên giọng gầm rú như sấm từ Hà Đông: “Giang Văn Khê, cậu chết ở đâu rồi hả?! Cậu có biết là điện thoại nhà cậu khôngai nghe máy, di động cũng không trả lời, tớ tưởng tối qua trên đường về cậu bị cướp, gọi điện tìm Tiểu Cố định báo cảnh sát, người ta nói không đầy hai mươi tư tiếng đồng hồ thì không thể báo án. Cậu có biết tởlo lắng cho cậu đến thế nào không? Cậu có biết bố mẹ tớ nghe nói cậu mất tích, cả ngày nay như người mất hồn không hả. Haizzz, cậu có biết không?! Biết không hả?! Con nhỏ chết tiệt, cậu nói cho tớ xem rốt cuộc cậu chết ở đâu rồi hả?!”.

Giang Văn Khê rất hổ thẹn, biết mình thế này gọi là mê trai bỏ bạn nên không ngừng xin lỗi: “Nghiên Nghiên, xin lỗi, tớ không cố ý, xin lỗi nhé”.

“Xin lỗi cái con khi, rốt cuộc cậu chết ở đâu vậy hả? Nói rõ cho tớ nghe!”

“Tối qua từ nhà cậu về, tớ cùng Lạc Thiên đến quảng trường phía đông xem bắn pháo hoa, sau đó trên đường về tớ ngủ thiếp đi, Lạc Thiên không muốn đánh thức tớ dậy nên đưa tớ đến nhà bà ngoại anh ấy, bây giờ tớ vẫn đang ở đây. Xin lỗi cậu.”

Cô giải thích xong nhưng mãi vẫn không thấy đầu dây bên kia nói gì nên thử gọi mấy tiếng: “Nghiên Nghiên! Nghiên Nghiên! Cậu còn đó không?”.

Vẫn không nghe thấy tiếng Nghiên Nghiên, cô cuống lên, hét trong điện thoại: “Nghiên Nghiên, cậu đừng giận mà, tớ thật sự không cố ý giấu cậu đâu. Xin lỗi mà, Nghiên Nghiên. Tớ đến nhà cậu ngay, trong vòng một tiếng đồng hồ nhất định sẽ tới”.

“Ai cần cậu cú về đây chứ.” Cuối cùng Lý Nghiên cũng lên tiếng, “Giang Văn Khê, cậu khai thật cho tớ nghe, tối qua, có bị anh tóc bạc ăn

mất không hả?”.

Làm gì mà cứ phải hỏi câu thiếu dinh dưỡng như vậy chứ?

Nhìn mặt hồ, má cô đỏ bừng như quả cà chua chín, cô tránh né Lạc Thiên đứng cạnh, đi lên thật xa rồi thấp giọng giải thích: “Không như cậu nghĩ đâu, sao tớ có thể làm chuyện đó chứ?”.

Quả nhiên lại nghe Lý Nghiên kỳ thị một câu: “Ôi chao, cậu đúng là mất mặt thật. Thôi đi, thôi đi, con gái bảo thủ chút lại là phúc”.

“Tớ đến nhà cậu ngay, xin lỗi chú và dì.”

“Ôi, không cần đâu, cậu cứ ở cạnh anh tóc bạc đi, xây dựng tình cảm nhiều vào là được. Sáng mai mừng Hai nhớ về là OK rồi.”

“Không, tớ về ngay đây.”

...

Hai người giằng co trong điện thoại, cô vẫn kiên quyết về thành phố. Lý Nghiên lười cãi nhau, thôi thì tùy cô vậy.

Cúp máy rồi, Giang Văn Khê quay lại nói với Lạc Thiên: “Nghiên Nghiên, chú và dì rất lo lắng, em phải về trước đây”.

Lạc Thiên gật đầu, đưa cô về giải thích với bạn bè và người nhà bạn cô vẫn tốt hơn.

Giang Văn Khê cảm ơn và từ chối lời mời ở lại của Nghiêm Tố cùng bà Nghiêm, Lạc Thiên lái xe đưa cô về lại thành phố.

Chiếc xe đậu vững vàng dưới tòa nhà ở của Lý Nghiên, tay Giang Văn Khê vừa đặt lên khóa dây an toàn, bỗng có một bóng đen áp sát lại, bàn tay ấm áp đã phủ lên mu bàn tay cô. Cô ngạc nhiên ngược lên, một đôi mắt đen

nhánh đang nhìn cô nóng bỏng, đôi môi mỏng như nở lên thành một đường cong tao nhã.

Lại là ánh mắt quyến rũ khiến bất kỳ cô gái nào cũng không kháng cự lại ấy, cô mấp máy môi, nhỏ giọng nhắc: “Em phải xuống xe đây...”, câu nói cô vốn định mở lời “có thể bỏ tay không” lại vì hơi thở quen thuộc mà im bật.

Lạc Thiên đưa một tay ra, nhẹ nhàng giữ lấy gáy cô, khàn giọng nói: “Cứ thế mà xuống xe à? Không làm một kiểu chia tay đặc biệt sao?”.

Hơi thở nóng hổi không ngừng làm dây thần kinh trong cô căng lên, cô e thẹn quay đi nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy đèn xe không sáng nhưng bên ngoài vẫn có vài người đi bộ qua lại, không biết khi đi qua trước xe có thể nhìn thấy bên trong này hay không.

“Nhưng... bên ngoài có người...”, cô ấp úng mở miệng, cơ thể co lại phía sau trong vô thức, nhưng người ở trước mắt vẫn ngang ngược không cho cô lùi ra.

“Anh đảm bảo người bên ngoài không nhìn được bên trong.” Anh nhướn mày, đồng thời nghe “lách cách” một tiếng, dây an toàn đã được mở.

Tốt thôi, thế thì liều vậy. Cô đưa mặt lại, đang định hôn lên má anh thì ngờ đâu, anh hơi ngẩng đầu lên, đôi môi anh vừa hay áp vào môi cô. Cô sững sốt mở to mắt, không đợi cô phản ứng, anh đã giữ chặt gáy, kéo cô vào lòng, mãi miết hôn cô. Trong lúc môi lưỡi quấn lấy nhau, cô cảm thấy không khí trong xe càng lúc càng loãng, không biết là vì điều hòa trong xe càng lúc càng nóng, hay vì vòng tay Lạc Thiên quá ấm áp, nhiệt độ nóng bỏng khiến cô cứ ngỡ chiếc xe đang bị đốt cháy.

Hai tay cô túm chặt lấy ngực áo anh, dần dần, cơ thể mềm oặt không thể đỡ nổi trọng lượng hai người, cả người cô ngã ra sau. Chỉ nghe một tiếng

động va chạm với cửa kính, gáy cô đã đè lên tay anh đập vào kính xe.

Cô căng thẳng mở to mắt, nhưng lại nhìn thấy người ấy nhìn cô mỉm cười với vẻ mãn nguyện.

“Tay anh...”, ánh mắt cô liếc nhìn tư thế mờ ám giữa hai người, gò má cô lại nóng lên không kiểm soát nổi.

Anh cười khẽ, nhẹ nhàng kéo cô dậy, chính anh cũng ngồi ngay ngắn lại, rồi nói: “Chơi vui nhé. Anh đợi điện thoại của em”.

“Vâng, anh về cẩn thận nhé”, mở cửa xe, cô bước xuống, vẫy vẫy tay tạm biệt anh.

Chiếc xe màu trắng bạc nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Giang Văn Khê đang chìm đắm trong mật ngọt, gương mặt vẫn còn nụ cười hạnh phúc khó hình dung, đang định tiến về nhà Lý Nghiênn thì ai ngờ vừa quay lại đã bị người

Lý Nghiênn nghiến răng, trừng mắt nhìn cô, hung hăng: “Kêu cái gì mà kêu?!”.

“Nghiênn Nghiênn, bị cậu dọa chết mất!”, Giang Văn Khê ra sức vỗ ngực, chỉ sợ trái tim không chịu nổi sẽ nhảy ra ngoài.

Lý Nghiênn một tay chống nạnh, tay kia xia vào đầu Giang Văn Khê, gầm lên: “Dọa chết hả?! Cả nhà tớ mới bị cậu dọa chết đấy. Con nhỏ hư đốn này, chỉ cần sắc đẹp trước mặt là hồn cậu không biết bị dẫn đi đâu mất, làm gì còn nghĩ đến chuyện sống chết của chúng tôi”.

“Làm gì khó nghe như cậu nói chứ...”, Giang Văn Khê vừa tránh né vừa làu bàu.

“Hừ! Trọng sắc khinh bạn! Đồ có dị tính mất nhân tính! Hôm nay xem như tớ biết cậu rồi, con nhỏ xấu xa!”

“Tớ chỉ có lần này, còn lúc cậu có dị tính mất nhân tính thì hai tay hai chân tớ đếm cũng không hết...”

“Giang Văn Khê!!!”

Giang Văn Khê đã chọc giận Lý Nghiên thành công, để tránh né đòn “Thiên mã lưu tinh quyền” của Lý Nghiên, cô đành ôm đầu trốn chui trốn nhủi, đến khi nhảy được vào nhà Lý Nghiên, có bà Lý che cho, xem như đã an toàn tính mạng.

Lúc ăn tối, Giang Văn Khê giải thích nguyên nhân cô biến mất một ngày một đêm. Bà Lý khi biết cô đã có bạn trai thì cứ đòi khi nào đó cô dẫn về cho bà xem mặt, trong phút chốc cô thấy hơi ngượng, vì cô không chắc liệu Lạc Thiên có chịu cùng cô đến gặp chú và dì vốn được xem như cha mẹ cô hay không.

Lý Nghiên nhanh miệng, ca bài phản đối: “Khê Khê có nói là lấy anh ta đâu, sao mẹ cuống lên đòi gặp làm gì? Như thế Khê Khê của chúng ta sẽ mất giá, chí ít cũng phải yêu nhau cái đã, con kiểm tra cho qua rồi anh ta mới có thể bước vào nhà chúng ta”. Bà Lý lườm Lý Nghiên một cái: “Vậy con gấu của con đã qua cửa chưa? Hai người già này có thể gặp được cậu ta chưa?”.

Lý Nghiên vội vàng giơ tay đầu hàng: “Ha ha, ăn cơm, ăn cơm, đừng nói những chuyện thiếu dinh dưỡng như thế ở bàn ăn, sẽ tiêu hóa không tốt đâu”. Lý Nghiên sợ nhất là nhắc đến chuyện này, nếu bố mẹ cô gặp được anh thì e là bước tiếp theo sẽ ép cô kết hôn, cô và Hùng Diệc Vĩ hứa với nhau rồi, phải ăn chơi cho thỏa, thế nên cha mẹ nhà ai cũng tạm thời không gặp.

Giang Văn Khê xem như cũng thấy Lý Nghiê n có lúc chịu thua, trừ bà Lý có thể đàn áp được cô nàng ra thì e rằng không còn ai có thể làm thế.

Ăn tối xong, Giang Văn Khê và Lý Nghiê n ngồi trên bàn đánh bài mạt chược giấy, vẫn theo quy tắc cũ năm nào, nếu ai thua sẽ dán giấy lên mặt, sau đó chụp hình giữ làm bằng chứng.

Giang Văn Khê chỉ sử dụng ba phần công lực mà Lý Nghiê n đã dính giấy đầy mặt.

Một tiếng chuông di động lạ vang lên, Giang Văn Khê hoàn toàn không nhận ra là di động mới của cô đang reo.

Lý Nghiê n liếc nhìn di động của mình ở đầu giường, tò mò hỏi: “Là di động của cậu à? Tớ nhớ di động của cậu đâu phải tiếng chuông này”.

Cô ngẩn người, bỗng nhớ ra điện thoại cũ của mình tối qua đã bị Lạc Thiên hủy hoại, cô nhảy xuống giường, lấy ra một chiếc điện thoại mới rất đẹp, mở ra xem, quả nhiên là di động của cô đang reo, có một tin nhắn mới.

Cô tò mò không hiểu ai gửi tin cho cô, mở ra xem, là Lạc Thiên, chỉ ba chữ đơn giản: Làm gì đấy?

Điện thoại mới vẫn chưa kịp nghiê n cứu kỹ càng, tốn hơn một phút mới bấm được mấy chữ “Em đang chơi mạt chược giấy với Nghiê n Nghiê n”.

Gửi tin nhắn xong, cô cười ngốc nghếch với chiếc điện thoại.

Lý Nghiê n liếc thấy điện thoại rất đẹp thì nhảy xuống giường, giật lấy, kêu lên: “A a a, kiểu này mới ra mấy hôm trước, hơn bốn ngàn đấy, tớ nghiê n sắp gãy hết răng trong miệng mà vẫn chưa nỡ mua, cậu mua khi nào đó?”.

Cô mở to mắt, chỉ vào điện thoại, kinh ngạc: “Cái gì?! Cậu nói cái này hơn bốn ngàn á?”.

“Ừ, hơn bốn ngàn đó, ai da, đúng là càng nhìn càng thích, tháng này có lương tớ phải mua một cái mới được”, Lý Nghiên hứng chí đùa nghịch, rồi bỗng nhận ra Giang Văn Khê không biết giá tiền, cô hỏi,

“Cái này là anh tóc bạc tặng cậu hả?”.

Cô tỏ vẻ đau khổ, lẩm bẫm: “Lại đắt thế à...”.

Lý Nghiên nheo mắt, có thể nhận ra vẻ hưng phấn và kích động trong đôi mắt lấp lánh, vỗ mạnh vai Giang Văn Khê mấy cái, xuýt xoa: “Ôi trời con nhỏ này, cuối cùng cũng ra người ra ngợm rồi”.

Giang Văn Khê bị đánh đến giật mình, cau mày, lấy lại điện thoại: “Không được, đồ đắt như vậy, tớ nhất định phải trả lại anh ấy”.

Lý Nghiên tròn mắt như không tin được, lấy ngón tay xia vào đầu cô: “Cậu lại bắt đầu khờ rồi đấy hả? Di động trả lại anh ấy thì anh ấy có xài được không, hay là anh ấy tặng cho người khác? Tuy tớ không hiểu rõ về anh ấy lắm, nhưng lấy lần đầu tiên gặp anh ấy ở quán bar bộ dạng đã khùng bố như muốn ăn tươi nuốt sống cậu mà đoán, thì nếu cậu trả điện thoại lại cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ đập nó nát vụn. Phải biết là, đàn ông cần nhất là gì chứ? Sĩ diện! Hiểu không? Cậu trả lại, khác nào làm mất mặt anh ấy?”.

Cô cắn môi, nhìn điện thoại trong tay mà hoang mang. Lý Nghiên nói đúng, cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ phẫn nộ của anh, không phải là sẽ đập, mà là anh đã đập di động cũng của cô rồi.

Đúng là đáng ghét, sao anh lại tặng cô thứ đồ đắt như vậy chứ?

Lý Nghiê n đấ y cô, nói: “Haizzz, lễ Tình Nhân sắp đến rồi, nếu cậu thấy nhận thứ quà đấ t thế này không yên lòng, thì lễ Tình Nhân mua một món quà tặng anh ấy là xong”.

Cô mím môi, cuối cùng hàng lông mày cũng giãn ra, gậ t gù.

Lại một tin nhắn nữa, nội dung lần này là: Mặt em có bị dính giấ y không? Cô toét miệng cười, đấ p lại: Tất nhiên là không.

Hai người cứ nhắ n qua nhắ n lại, Lý Nghiê n cảm thấy bị bỏ rơi liền hét lên, ép cô chúc ngủ ngon anh tóc bạc đẹp trai.

Cô đầ n bắt lực nhắ n một tin cho anh: Nghiê n Nghiê n ghen rồi, chúc anh ngủ ngon. Bên kia Lạc Thiên nhận đượ c tin nhắn, cười và đấ p lại mấ y chữ: Chúc ngủ ngon thế thôi à?

Cô nhận đượ c tin, đỏ mặt, bấ m một chữ: Chặ t. Lạc Thiên nhìn chữ “chặ t”, trong đầu hiện ra dáng vẻ cô nhắ m mắt chu môi, không kìm đượ c cười thành tiếng, đấ p lại: Miễn cưỡng qua cửa, chặ t! Ngủ ngon nhé em.

Bên này, cô cầm điệ n thoại cười ngố c nghếch mắ i, khiến Lý Nghiê n cứ lờm nguýt không thôi. Sáng mù n Hai, Giang Văn Khê từ sớm đã về nhà mình, vừa đến tòa nhà đã thấy Cố Đì n Hòa dựa vào xe, buồn bực hút thuốc. Từ khi quen biết anh, cô rất ít khi thấy anh hút thuốc. Cô bước nhanh đến, gọi: “Đì n Hòa”.

Cố Đì n Hòa quay lại, thấy cô liền dập tắt điề u thuốc, vẻ mặt vui mừng: “Thấy em không sao là anh yên tâm rồi. Nghiê n Nghiê n hôm qua rất lo cho em, lúc gọi điệ n cho anh vừa khóc vừa nói đấ y”.

“Thậ t có lỗi quá, gây phiền phức cho anh rồi”, Giang Văn Khê vô cùng hổ thẹn.

“Em không sao là được, hôm nay thấy em là anh yên tâm rồi.” Cố Đình Hòa thọc tay vào túi quần, ánh mắt nhìn đi nơi khác.

“Sau này em sẽ chú ý.” Giang Văn Khê cắn môi, “Anh có muốn lên nhà ngồi không?”.

“Không cần đâu. Anh nghĩ mình nên đi rồi”, Cố Đình Hòa cười gượng.

Giang Văn Khê bỗng không biết phải nói gì, một lúc sau cô đáp lại: “VẬY anh lái xe cẩn thận nhé”.

Cố Đình Hòa thẫn thờ nhìn cô, cuối cùng không kìm được hỏi: “Văn Khê, em thật sự đang quen anh ta sao?”.

Giang Văn Khê có phần lạ lùng, không rõ Cố Đình Hòa vì sao lại hỏi vậy.

Cố Đình Hòa bổ sung: “Là Lạc Thiên của Giang Hàng”.

Giang Văn Khê gật đầu: “Vâng, đúng thế”.

“VẬY em có hiểu anh ta không? Em có hiểu con người anh ta không? Trước khi quen em, em có biết cuộc sống trước kia của anh ta không? Chẳng hạn trước kia anh ta đã làm gì, gia đình anh ta thế nào... em đều hiểu rõ chứ?”, Cố Đình Hòa lại hỏi.

Giang Văn Khê sửng sờ. Những lời anh nói, ngoài việc hôm qua cô biết Nghiêm Tố là dì của anh, bà Nghiêm là bà ngoại của anh, Chủ tịch Giang là ân nhân của anh, còn những chuyện khác cô đều không biết, đối với cô, tất cả đều như một tờ giấy trắng.

Cô có phần căng thẳng: “Đình Hòa, rốt cuộc anh muốn nói gì?”.

Cố Đình Hòa nhìn cô hoang mang, đại khái cũng hiểu cô căn bản không biết về chuyện Lạc Thiên từng ngồi tù. Anh nhìn cô, hỏi rất nghiêm túc:

“Nếu hôm đó, bộ phim ấy, anh không thất hẹn, dạy em chơi game, anh cũng không đến trễ, thì em có chọn anh không?”.

Những chuyện cũ nhắc đến khiến Giang Văn Khê tỏ ra ngượng ngùng, nếu không phải anh thất hẹn, không phải “Quyền Hoàng” kia hại cô, có lẽ người cô ở cạnh sẽ là anh.

“Đình Hòa, xin lỗi. Ly cà phê đó là em thật lòng muốn tặng anh, nhưng bất cứ việc gì cũng không thể đoán trước được, em lúc đó chưa hề nghĩ rằng sẽ có ngày mình ở cạnh anh ấy chứ không phải là anh.

Nhưng, tình cảm một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại.” Cô không phải người dễ thay đổi, cũng không có ý làm tổn thương ai, nếu có trách thì chỉ trách anh và cô đã bỏ lỡ nhau quá nhiều.

“Anh hiểu rồi”, Cố Đình Hòa buồn bã, anh không thua ai, mà chỉ thua thời gian. Anh quay người mở cửa xe, khựng lại rồi quay đầu, nói với cô: “Văn Khê, cho dù thế nào thì em hãy nhớ, nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, đừng để ai bắt nạt. Nếu xảy ra chuyện gì, phải gọi điện ngay cho anh”.

Giang Văn Khê lờ mờ hiểu, chỉ gật đầu, nhìn Cố Đình Hòa ngồi vào trong xe, trong khoảnh khắc chiếc xe nổ máy, cô xúc động gọi to: “Đình Hòa, em chưa bao giờ muốn làm anh tổn thương, em thật sự xem anh là bạn tốt, là tri kỷ. Vì anh, em mới tìm thấy sự tự tin trong cuộc sống. Không phải em tham lam, là em thật sự không muốn mất đi người bạn tốt là anh”.

Cố Đình Hòa ngẩn người, sau đó cười khổ sở. Lẽ nào cô không biết, giữa nam và nữ, một khi bên này có tình cảm với bên kia, thì mãi mãi không thể là bạn.

Chiếc xe đi xa, Giang Văn Khê vẫn đứng bất động tại chỗ.

Có lẽ, thẳng được tình yêu, thì mặc định là sẽ mất đi tình bạn.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sợ Nhất Là Thiên Lôi Dẫn Đến Hỏa Hoạn

Một người đàn ông, nếu đa tình với bạn gái cũ, người yêu cũ hoặc những người phụ nữ không liên quan, thì cũng đồng nghĩa với việc phạm tội. Vì anh ta khiến hết người này đến người khác có quá nhiều ảo tưởng không thực tế. Thế nên mỗi người đều phải hiểu: Trong tình yêu, không thể tùy tiện làm người tốt, nếu không sẽ chuốc họa vào thân.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt những ngày nghỉ Tết đã kết thúc, lại đến lúc phải đi làm.

Lạc Thiên vẫn như trước kia, mỗi ngày đến nhà Giang Văn Khê ăn sáng, nhưng Giang Văn Khê kiên quyết xuống xe ở gần công ty, sau đó đi bộ đến, Lạc Thiên không phản đối.

Một ngày nọ, anh bấm chuông cửa nhà cô, cô mở cửa nhưng đứng đó bất động, nhìn chăm chăm vào mái tóc anh.

Một lúc sau mới nghe cô nói: “Cái đó... anh có nhận ra là tóc anh hình như phần trắng ít đi một chút, phần đen nhiều hơn một chút rồi không?”.

Anh mỉm cười: “Thế hả? Anh không quan tâm lắm”.

Thực ra mấy hôm Tết, anh đã phát hiện ra tóc mình có sự thay đổi rõ rệt. Nghiêm Tố thậm chí còn đùa với anh trước mặt bà ngoại và chú Tâm: “Tình yêu thật vĩ đại”.

“Anh có muốn đi nhuộm tóc không?” Cô tốt bụng đề nghị, cảm thấy tóc anh trở thành màu đen thì càng đẹp trai hơn, tuy vậy lại quá chói mắt.

“Không”, anh không nghĩ ngợi gì, từ chối luôn.

về sau cô cũng bỏ cuộc, nếu anh muốn nhuộm tóc thì đã nhuộm từ lâu rồi, không đợi đến bây giờ.

Lại mấy hôm nữa, đến lễ Tinh Nhân được trông chờ đã lâu.

Giống trong phim truyền hình mô típ cũ rích, Giang Văn Khê ngồi trên xe Lạc Thiên đến một nhà hàng năm sao ở trung tâm thành phố. Hai người ngồi trong một nhà hàng thanh lịch sang trọng, có hoa có rượu, khoa trương nhất là bên cạnh còn có người cầm violin kéo những bản nhạc cổ điển cho hai người nghe.

Nhưng chuyện đó lại khiến Giang Văn Khê rất mất tự nhiên, trước kia cô từng ngưỡng mộ các nhân vật nữ chính trong phim thần tượng, có thể cùng người mình yêu hưởng một bữa tối lãng mạn trong khung cảnh tuyệt đẹp, cô không bao giờ nghĩ rằng có ngày mình lại ngồi ở đây giống nữ chính trong phim.

Cô rất không quen, tuy đã dùng bữa với Lạc Thiên rất nhiều lần, nhưng mỗi lần dùng dao nĩa đều khó khăn, cô cảm thấy đáng vẻ mình cầm dao nĩa rất lóng ngóng, lúc nào cũng không tìm được mà hỏi anh, có phải nên thế này, có phải nên thế kia không. Thực ra cô càng muốn hỏi rằng liệu họ có cười cô, và có thể nhờ người nhạc công kéo violin đứng ra xa một chút, như thế này cô không tài nào ăn được. Thật không biết tại sao phải khoa trương như vậy.

Lạc Thiên biết đầu cô đang nghĩ gì, ăn được một nửa, anh lấy trong chiếc túi bên cạnh ra một hộp quà rất đẹp tặng cho cô, giọng bình thản: “Quà anh tặng em”.

Suýt nữa nghẹn thức ăn trong miệng, cô ngần ngừ đưa mắt nhìn hộp quà tuyệt đẹp được gói rất tinh xảo, nuốt thức ăn xuống, đôi mày nhíu lại, cắn môi và nói: “Đêm Ba mươi anh mới tặng em một chiếc điện thoại rồi”.

“Đó là đêm Ba mươi, hôm nay là lễ Tình Nhân, đây là quà lễ Tình Nhân”, giọng anh nhẹ nhàng và dịu dàng.

Là thế sao?

Cô cũng có quà, nhưng mãi vẫn không tặng được.

Cô bối rối nhận quà, thầm nhủ: Không biết là món gì đắt tiền nữa đây.

Cô đang định mở ra xem thì bị Lạc Thiên giữ tay lại: “về nhà hãy xem”. Lần trước tặng điện thoại cho cô, cô đã lười nấu nướng rất lâu, lần này quà tặng cô còn đắt hơn nhiều, nếu bây giờ mở ra xem, bữa cơm này có lẽ sẽ ăn không ngon mất.

Giang Văn Khê đành nhận lấy quà, một lúc sau cô đặt dao nĩa xuống, ngượng ngùng rút ra một hộp quà trong túi giấy đặt cạnh, cúi đầu đưa cho Lạc Thiên, lí nhí như muỗi kêu: “Lê Tình Nhân vui vẻ!”.

Lạc Thiên rất bất ngờ, cười tủm tỉm, nhận lấy rồi mở gói quà, một chiếc cà vạt sọc đỏ hồng rất đẹp hiện ra trước mắt.

Ánh mắt rơi trên chiếc cà vạt sọc đỏ hồng đó, có một tích tắc anh ngây người, khóe môi nhướn lên, ngắm nghía thật kỹ, trong đầu không ngừng tưởng tượng cảnh mình thắt chiếc cà vạt model này thì sẽ như thế nào, dường như bao năm nay anh chưa từng thắt chiếc cà vạt nào màu sắc tươi tắn đẹp đẽ như vậy.

Giang Văn Khê thấy vẻ mặt hơi ngơ ngẩn của anh thì tim như thắt lại, lẽ nào anh không thích màu đỏ hồng? Nhưng trong trung tâm mua sắm, cô nhân viên đó cứ vỗ ngực bảo đảm rằng màu đỏ hồng là màu “hot” của năm nay, nói gì mà cà vạt là thứ phụ kiện tuyệt nhất mà thế giới nội tâm của đàn ông truyền đạt, kiểu sọc chéo này không hề chói mắt, chỉ càng khiến quý ông gợi cảm hơn.

Vốn đã hơi do dự, nhưng chiếc cà vạt này đúng là rất đẹp, tuy chưa từng thấy anh thắt cà vạt màu này bao giờ, nhưng cô nghĩ khi anh thắt nhất định sẽ rất đẹp. Lý Nghiên thấy cô do dự cũng khuyến khích cô mua, nói rằng anh thắt cái này nhất định sẽ là tiêu điểm nổi bật nhất trong đám người. Có điều không cần sự trợ giúp của chiếc cà vạt, anh vốn dĩ đã là người nổi bật nhất rồi. Cuối cùng, vì thích nên cô vẫn mua, thậm chí còn tốn hơn nửa tháng lương của mình.

Nhưng tại sao anh lại có vẻ mặt đó? Hình như không thích món quà này lắm.

“Nếu anh không thích màu này thì em đi đổi vậy”, không giấu nổi vẻ buồn bã, cô đưa tay định lấy lại món quà.

Lạc Thiên sực tỉnh, căng thẳng giữ túi quà bên cạnh, nhượng mảy: “Ai bảo anh không thích?”.

“Nhưng anh đang tỏ vẻ gì đó?”

“Trầm tư.” Anh thẳng thắn, “Anh đang nghĩ phải phối với quần áo gì”.

Đúng là đồ đáng ghét, muốn phối với quần áo gì thì về nhà trầm tư không được à? Suýt nữa làm cô tưởng anh không thích. Cô tức tối, hành hạ món ăn trong đĩa, nhưng khéo môi lại không kìm chế được mà nở một nụ cười.

Bỗng nhớ đến tình huống trong phim, thế là cô nâng ly rượu vang lên, mỉm cười với Lạc Thiên, nói: “Cheers!”.

Lạc Thiên thấy bộ dạng ngô nghê của cô thì không kìm được cười khẽ thành tiếng, nâng ly lên định nói “Cheers” thì lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo vang.

Anh nghe máy, sắc mặt trong tích tắc vụt thay đổi, niềm vui trước đó không còn tồn tại, thay vào đó là sự phẫn nộ và lo lắng. Anh nói ngắn gọn: “Tôi đến ngay, các người trông chừng cô ấy cho tôi, đừng để cô ấy làm bậy”.

Giang Văn Khê ngạc nhiên, đặt ly rượu xuống, tay vẫn nắm chặt ly, bất an hỏi anh: “Xảy ra chuyện gì thế anh?”.

“Anh phải đến K.0 một chuyến”, Lạc Thiên nhanh chóng đứng dậy, ngoắc tay với phục vụ, “Thanh toán”.

Giang Văn Khê rụt rè nhìn anh, hình như từ khi quen anh, hiếm khi thấy anh hoảng loạn như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô lóng ngóng căn môi, khẽ hỏi: “Có cần em đi chung không?”.

“Không cần.” Lạc Thiên buột miệng theo trực giác, nhưng Khi thấy cô căn môi, vẻ mặt như một con thú nhỏ bị thương, biết giọng nói quá nóng nảy của mình đã làm tổn thương cô, thế là anh bước đến, nắm lấy tay cô, “Đi theo anh”.

Bàng hoàng, đến khi Giang Văn Khê hoàn hồn thì đã bị Lạc Thiên đưa ra khỏi nhà hàng.

Chiếc xe lao nhanh trên con đường đến K.O, thậm chí vượt cả mấy lần đèn đỏ. Giang Văn Khê ngồi trên ghế phụ nhớ lại lần cô làm catalog mẫu mà Lạc Thiên cần gấp văng tung tóe, lần đó anh cũng lái xe điên cuồng như thế này.

Cô mím chặt môi, tay không ngừng nắm chặt dây an toàn, tay kia vịn chặt tay nắm cửa. Khi vượt đèn đỏ lần thứ ba, cô không nén được quay sang nhìn Lạc Thiên đang lái xe, sắc mặt anh vô cùng nặng nề, đôi lông mày nhíu lại thành một đường. Cô căn môi nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim đập phồng bất an.

Khoảng hai mươi phút sau, chiếc xe dừng lại ở K.O.

Lạc Thiên mở khóa dây an toàn xong xuống xe ngay, ném chìa khóa xe cho cậu bé giữ xe ở cửa.

Giang Văn Khê sắc mặt tái nhợt xuống xe, cảm giác nghiêng sông đổ bể trong dạ dày khiến cô tựa vào xe, đứng đó bất động. Cô ngược lên, nhìn chăm chăm theo Lạc Thiên đã nhanh chân bước vào cửa quán bar, nơi lồng ngực bỗng có một nỗi đau khó tả. Trước kia lên xe xuống xe, anh đều chủ động thắt và cởi dây an toàn cho cô, nhưng tối nay, anh đã quên mất điều đó.

Chuyện gì quan trọng đến mức anh phải cuống lên như thế?

“Giang tiểu thư, cô không sao chứ?”, cậu chàng giữ xe đã gặp Giang Văn Khê nhiều lần, biết cô là bạn gái của ông chủ nên đương nhiên không dám thất lễ.

“Ô, tôi không sao, cảm ơn anh”, cô khẽ mỉm cười, hít một hơi thật sâu rồi đi vào quán bar.

Vào trong, Giang Văn Khê đã nhìn thấy từ đằng xa Lạc Thiên đang cãi nhau với một người phụ nữ, người đó giơ chai rượu trong tay lên, gào thét vào mặt anh, bảo anh đừng quan tâm tới cô ta, bảo anh cút đi cho xa.

Khi người phụ nữ đó vén tóc, cô đã nhìn rõ, là người phụ nữ vô cùng xinh đẹp mà cô thường gặp ở đây - Tăng Tử Kiềm.

Giang Văn Khê có phần hoang mang lúng túng, trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, hình như từ khi quen Lạc Thiên, cô đã thường xuyên nhìn thấy người phụ nữ này, cho dù là ở quán bar hay là ở văn phòng, bất kỳ cuộc điện thoại nào anh đều có thể không nghe, nhưng chỉ điện thoại của người này là anh nhất định phải nghe, phải gọi lại. Người phụ nữ này rất

cuộc có quan hệ gì với anh, tại sao lại khiến anh kích động lao đến ngay như vậy?

Cô căn môi, từ từ đi về phía hai người, nếu không phải âm nhạc trong quán bar đang mở to, thì cô có thể tưởng tượng ra giọng cô ta gào thét đến mức nào.

Cô thấy cô ta giơ chai rượu lên hét với anh: “Tôi uống rượu thì liên quan gì đến anh? Tôi chết hay sống thì can hệ gì tới anh? Tôi không phải là gì của anh, anh quản tôi làm gì hả?!”.

Lạc Thiên lạnh mặt, sải bước đến giật lấy chai rượu trong tay Tăng Tử Kiêu, ném cho người phục vụ kế bên, lạnh lùng nói: “Em uống say rồi, anh không muốn nói với em!”.

“Được! K.o là của anh, vậy tôi đến chỗ khác uống, tôi không tin anh có bản lĩnh khiến tất cả các quán bar trong thành phố N này đóng cửa!”, Tăng Tử Kiêu phẫn nộ túm lấy túi xách, định bỏ đi.

Giang Văn Khê vôn sắc mặt đã có vẻ hệt hăng, không hề nghĩ rằng cô lại nhìn thấy cảnh này, Lạc Thiên chạy theo Tăng Tử Kiêu, kéo lại, ôm chặt không để cô ta đi. Tăng Tử Kiêu quay lại, ra sức đấm đá anh như phát điên, cuối cùng gào khóc bất lực gục lên ngực anh thút thít. Lạc Thiên thì thầm dỗ dành cô ta rất lâu.

Sắc mặt Giang Văn Khê trắng bệch, vẻ mặt cứng đờ, cổ họng như có thứ gì đó chặn ngang, chân nặng như đeo chì, cô đứng đó không tài nào bước đi nổi.

Cô nhìn hai người đang ôm nhau, bỗng rùng mình ớn lạnh. Cô muốn đi, nhưng lại không di chuyển nổi bước chân của mình.

Có lúc, mắt nhìn chưa chắc đã là thật, tai nghe càng chưa chắc là thật.

Anh bảo cô theo, nhất định là sẽ cho cô một lời giải thích.

Nhưng, trong quán bar càng lúc càng có nhiều người nhìn hai người họ, thì thầm bàn tán, ước muốn bỏ chạy khỏi nơi này càng lúc càng mãnh liệt, đúng lúc cô quyết định quay đi thì

Lạc Thiên bế Tăng Tử Kiều lên, sải bước thật nhanh đến chỗ cô.

Lúc anh bế Tăng Tử Kiều đi ngang qua, cô nghe anh nói: “Theo anh”.

Giang Văn Khê ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Tăng Tử Kiều, mái tóc xoắn dài xõa ra rũ rượi, che khuất gương mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt.

Mặt Giang Văn Khê tái nhợt, căn môi, đầu óc hỗn loạn.

Chính cô đòi đi theo, anh lại gọi cô theo anh,

thế thì đi vậy. Cô co chặt nắm tay rồi lại buông ra, hít một hơi thật sâu sau đó lê bước chân cứng đờ, đi theo anh.

Lạc Thiên bế Tăng Tử Kiều vào ghế sau xe rồi quay ra phía trước, thấy Giang Văn Khê vẫn không vào thì nhíu mày, tiến thẳng đến, kéo cô lại, nhét vào ghế phụ.

Giang Văn Khê cắn chặt môi, thắt dây an toàn, quay đầu ra ngoài cửa sổ, không nói câu nào.

Lạc Thiên ngồi vào xe, sắc mặt hơi căng thẳng, liếc nhìn cô một cái rồi quay lại nói với Tăng Tử Kiều: “Anh đưa em về nhà!”.

“Em không muốn về nhà! Em không muốn về nhà!” Tăng Tử Kiều vừa nghe, tay đã đặt lên nắm cửa, hét lên, “Nếu anh dám đưa em về nhà, em thề từ nay anh đừng mơ thấy em nữa!”.

Lạc Thiên cắn răng, quay lại gầm khê: “Vậy được, em không muốn về thì đến nhà anh là được chứ gì?”.

Trong tích tắc, Tăng Tử Kiêu đang vô cùng kích động đã bình tình lại, “ừ” một tiếng rồi mềm nhũn người ra.

Vẻ mặt giận dữ, Lạc Thiên khởi động xe.

Trong xe, không khí vô cùng nặng nề, bức bối.

Lạc Thiên mím môi, thỉnh thoảng liếc kính chiếu hậu nhìn Tăng Tử Kiêu nửa nằm nửa ngồi phía sau, không còn chút sinh khí nào.

Tất cả đều không qua khỏi mắt Giang Văn Khê, trong lòng có một cảm giác thật lạ lùng, thậm chí cô bắt đầu hồi hân vì đã lên xe. Có lẽ hai người họ có nhiều điều phải nói, nhưng hiện giờ vì vướng cô nên chẳng nói được gì chẳng?

Tay cô nắm chặt túi quà anh tặng, sau đó buông ra, lại nắm chặt, cứ lặp đi lặp lại khoảng mười lần, nếu cứ nắm chặt nữa, túi quà e sẽ bị cô làm hỏng mất.

Chiếc xe chạy khoảng mười phút thì cô từ từ quay sang, nói ngắn gọn với Lạc Thiên: “Anh dừng xe ở đường đó đi, tự em về, anh đưa cô ấy về nghỉ ngơi trước”.

Lạc Thiên nhìn cô, mím chặt môi, không nói.

Không thấy anh trả lời, cô im tiếng, hơi ngoảnh đầu ra cửa sổ, lại nắm chặt túi giấy trong tay.

Một lúc sau, chiếc xe dừng lại ở một tòa nhà có khung cảnh sang trọng.

Theo Lạc Thiên xuống xe, Giang Văn Khê ngẩng đầu lên, mấy chữ lớn bằng đèn neon “Thiên Đô Hào Đình” đập vào mắt cô.

Gió đêm ập đến, không khí tràn ngập hương hoa hồng, nhưng mùi hương ấy lại khiến người ta có cảm giác như sắp nghẹt thở.

Lạc Thiên mở cửa xe phía sau, lạnh mắt nói với Tăng Tử Kiêu với vẻ giận dữ: “Tự em đi, hay là anh vác em lên trên?”

Tăng Tử Kiêu mệt mỏi bước xuống, đẩy Lạc Thiên đứng chặn trước mặt ra, đi thẳng vào trong tòa nhà. Lạc Thiên không nói gì, theo sau cô.

Đó là lần đầu tiên Giang Văn Khê đến nhà Lạc Thiên, nhưng cô biết rõ, với Tăng Tử Kiêu nhất định không phải là lần đầu.

Như cô đã nghĩ, Lạc Thiên sống một mình.

Thiết kế đơn giản phóng khoáng, mãi mãi là phong cách của anh.

Giang Văn Khê không ngờ lần đầu vào nhà Lạc Thiên lại trong tình huống thế này, cô hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức, chỉ dờ dẫm nhìn đôi nam nữ khiến cô băn khoăn suốt dọc đường đi.

Không khí như cô đặc lại, ba người không ai nói gì.

Bỗng, Tăng Tử Kiêu móc thuốc lá trong túi ra, vừa định châm hút thì đã bị Lạc Thiên rút đi không chút thương tình, dập tắt trong gạt tàn. Tăng Tử Kiêu lại mở túi, rút ra một gói thuốc khác và một cái bật lửa khác, điều thuốc vừa rút ra lại bị Lạc Thiên gạt đi.

Lạc Thiên giật lấy túi của cô, móc hết thuốc lá và bật lửa ra, ai ngờ Tăng Tử Kiêu nhìn thấy, túm chặt lấy túi như lên cơn điên, hét lên: “Anh đừng đụng vào đồ của em!”.

Lạc Thiên thấy vẻ mặt cô Tăng Tử Kiêu kỳ lạ, bỗng như hiểu ra gì đó, sa sầm mặt, quát lên: “Trong túi có gì không nhìn được à?”.

Tăng Tử Kiền hoảng hốt giấu cái túi ra sau lưng, gạt nước mắt trên mặt, đứng lên, nói: “Không có gì, em muốn nghỉ ngơi”.

“Lấy ra đây cho anh xem, trong đó có gì hả? Tốt nhất là đừng để anh biết em đã đựng vào những thứ không nên đựng!” Lạc Thiên không tin, giật lấy túi của cô, “Đưa anh xem!”.

“Chuyện của em không cần anh lo, trả túi lại cho em! Anh cứ đi yêu đương đi, hưởng lễ Tình Nhân của anh đi! Cút đi!”

Lạc Thiên lật hết cả túi cũng không thấy thứ anh không muốn thấy, bất giác thở phào, nếu để anh phát hiện ra cô cắn thuốc thì anh sẽ không tha cho cô. Đang định trả túi lại, anh bỗng thấy mấy tờ giấy trong hồ sơ bệnh án, tim anh bỗng thót lên, lẽ nào cô đang bệnh nặng?

Anh vội vàng mở ra xem, mấy chữ lớn “Giấy đồng ý phá thai” đập vào mắt anh, chữ ký bên dưới là của Tăng Tử Kiền, thời gian là hôm nay.

Cơn giận bốc lên đầu, anh liếc nhìn mấy tờ giấy rồi gầm lên với Tăng Tử Kiền: “Mới làm xong phẫu thuật mà em lại chạy đến quán bar uống rượu, còn dám chắt đầy thuốc lá trong túi hả? Có chuyện gì không nói ra được hay sao? Nhất định phải hủy hoại bản thân như thế hả? Em làm thế thì có khác gì cha mẹ đã bỏ em lại ở cô nhi viện? Không, em còn tàn nhẫn hơn họ nhiều, chí ít họ còn để lại mạng sống cho em, còn em lại không muốn để lại mạng sống nào cả!”.

Ngoài lần cãi nhau với Lạc Thiên, Giang Văn Khê chưa từng thấy anh nổi giận như thế bao giờ. Lời Lạc Thiên nói khiến tim cô thót lên tận cổ họng, trong lúc vô tình, cô liếc nhìn thấy chữ trên tờ giấy trong tay Lạc Thiên - Giấy đồng ý phá thai, trong tích tắc, đầu cô “âm” một tiếng, nổ tung.

Khiến anh cuống quýt lên chạy đến như thế, là vì đứa trẻ trong bụng Tăng Tử Kiền ư? Cái cô Tăng Tử Kiền kia chẳng phải là kẻ đã có chồng

hay sao? Tại sao còn phá thai? Lẽ nào đứa bé bị phá bỏ là con của anh và Tăng Tử Kiều?

Kẻ thứ ba xen vào, dụ dỗ phụ nữ nhà lành, làm bậy rồi quất ngựa truy phong... Bao nhiêu từ ngữ bông chốc tràn ngập trong đầu cô.

Tăng Tử Kiều không trả lời, chỉ thấy cô đi vụt vào nhà vệ sinh, bám vào bồn cầu nôn ọe.

Giang Văn Khê tưởng mình đã biến thành con rối gỗ bất động, nhưng vẫn không kiểm soát được chân mình, vào nhà vệ sinh trước cả Lạc Thiên, đưa ra một hộp khăn giấy.

Nôn xong, Tăng Tử Kiều đón lấy, lau miệng rồi yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn cô, nói gọn: “Cảm ơn”. Sau đó ra khỏi nhà vệ sinh như một hồn ma, “Tàn nhẫn? Tàn nhẫn...”, miệng không ngừng lẩm bẫm, xoa xoa cái trán bắt đầu cười khờ khạo, cười mãi.

Có một tích tắc, Giang Văn Khê tưởng mình hoa mắt, vì cô không chỉ nhìn thấy đôi vai gầy yếu của Tăng Tử Kiều run bần bật vì cười, mà còn nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt cô ấy, sau đó thứ khiến cô chú ý nhất là nơi khoe mắt phải phía trên của Tăng Tử Kiều, một con phượng hoàng sống động như thật, giống hình xăm nhưng lại không giống, mà giống như một vết sẹo.

“Tăng Tử Kiều, em làm loạn đủ chưa? Rốt cuộc em còn định điên đến bao giờ? Nói cho anh biết, em còn muốn gì nữa?” Lạc Thiên bước đến, khi tay vừa chạm vào Tăng Tử Kiều thì cô Tăng Tử Kiều đã ôm chặt lấy anh, gục lên người anh khóc nức nở thương tâm.

Lạc Thiên thở dài, những lời định mắng cô cũng thu lại ngay, đưa tay vỗ vỗ lưng cho cô, vừa giúp cô thở đều, vừa dịu dàng an ủi.

Giờ phút này, Giang Văn Khê cảm thấy cô giống như kẻ thừa thãi từ đâu xuất hiện trong không khí và chen vào giữa vậy. Cô rất hụt hẫng, chỉ thấy lồng ngực không ngừng co thắt, thắt đến mức gần như ngạt thở. Cô đưa tay ra, lạng lẽ ẩn lên ngực, muốn để mình khá hơn một chút.

Mọi thứ là do cô tự chuốc lấy, cô không nên đi theo.

Trong mắt đã phủ đầy sương mù, nhưng nước mắt lại ngang ngạnh không chịu rơi xuống.

Cô không thềm là nữ chính hẹp hòi không chịu nghe giải thích, bản thân thì suy nghĩ linh tinh, sau đó khóc lóc phần nộ bỏ đi như trong phim truyền hình.

Cô đang đợi, đợi anh giải thích.

Một lúc sau, hai người kia cuối cùng đã động đậy.

Tăng Tử Kiều dưới sự an ủi của Lạc Thiên đã lau khô nước mắt, vào phòng dành cho khách. Đến khi Tăng Tử Kiều tắm rửa xong, nằm lên giường, Lạc Thiên mới rời khỏi đó, đóng cửa lại.

Vừa ra khỏi, anh liền nhìn thấy Giang Văn Khê đứng chờ dẫn ngoài phòng khách không biết đã bao lâu. Anh sải bước đến gần, nhìn cô nước mắt rưng rưng với vẻ hối lỗi, đưa tay dịu dàng vuốt tóc cô, thở dài nói: “Đừng nghĩ lung tung, việc không như em nghĩ đâu”.

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em nghĩ lung tung, em xúc động không được à?”, cô cắn răng, tức giận quay người bỏ đi.

Lạc Thiên bước nhanh theo, nắm lấy tay cô, cuống lên: “Anh đưa em về”.

Cô không vùng ra, vì cô biết cho dù thua người, cũng tuyệt đối không thua thế, cho dù cô đau lòng buồn bã đến nhường nào, cũng tuyệt đối không thể khóc trước mặt anh, và ngay tại đây. Là bạn gái được mọi người công nhận của anh, cô vẫn phải nghe anh giải thích.

Anh ôm lấy cô, ra khỏi cửa.

Lần này Lạc Thiên không quên thắt dây an toàn cho cô, chiếc xe từ từ rời khỏi nơi anh ở.

“Cô ấy tên Tăng Tử Kiêu, chắc em biết”, anh lái xe rất vững vàng, tay phải vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn lạnh băng của cô.

“Vâng, đến K.0 với anh nhiều lần, không muốn biết cũng khó, cô ấy là nhạc công chơi đàn dương cầm ở đó, thỉnh thoảng cũng hát”, cô trả lời, vẻ mặt dửng dưng.

Anh “ừ” một tiếng rồi nói: “Anh và cô ấy đều là trẻ mồ côi ở một cô nhi viện của thành phố S”.

Cô quay sang, sững sờ nhìn anh: “Cô nhi viện?”. Cô biết cha mẹ Lạc Thiên đã qua đời, nhưng cô không tài nào nghĩ rằng anh lớn lên trong cô nhi viện.

“Đúng, cô nhi viện, Tử Kiêu khi còn quần tã, cũng chỉ mới hai, ba tháng, đã bị người ta vớt lại ở cửa cô nhi viện, mẹ viện trưởng tốt bụng đã bế cô ấy vào. Tử Kiêu rất xinh đẹp, con trai trong viện đều thích chơi với cô ấy. Rất lạ là, cô ấy lại thích theo sau anh, anh hỏi vì sao thì cô ấy trả lời là vì anh chưa bao giờ khen cô ấy xinh, thế nên cô ấy cứ theo cho đến khi anh khen cô ấy đẹp thì sẽ không đi theo nữa”, nói đến đó, anh không nhịn được cười.

Anh cũng không nhớ cuối cùng anh có khen Tăng Tử Kiêu hay không, nhưng cô đã luôn theo anh như thế, đến khi rời khỏi cô nhi viện. Thậm chí

sau đó về thăm anh, vẫn là như thế, điều khiến anh không hiểu là sao cô lại ghét Châu Mộng Kha, ghét vô cớ. Nhưng anh biết, Tử Kiều đối với anh không phải là yêu, chỉ xem anh như anh trai, bảo vệ anh như với người nhà. Toàn bộ tình yêu của cô đã trao cho người anh trai trên danh nghĩa, nếu không cũng sẽ không ra nông nỗi này.

Giang Văn Khê thấy Lạc Thiên cười vô cớ thì cắn môi, nói một cách chua xót: “Từ nhỏ đã được con gái chạy theo sau, là một chuyện rất quang vinh phải không?”. Anh cứ vui đi, đồ hồ ly tinh yêu quái. Cô cảm phần thềm bổ sung trong lòng.

Lạc Thiên nghe thấy thì càng cười to hơn: “Anh cứ ngỡ trong đầu em không biết hai chữ ‘ghen tuông’ viết thế nào chứ, không ngờ còn ghen kinh khủng hơn anh nghĩ”.

Cô nghiêng răng, đưa tay dấm một cái lên vai Lạc Thiên.

Anh cười to: “Anh đang lái xe, đây là chuyện liên quan đến mạng sống đấy”.

Cô thẹn quá hóa giận quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh nói tiếp: “Lúc đó có một cặp vợ chồng rất tốt, mỗi năm đều đến cô nhi viện mấy lần, thăm những đứa trẻ mồ côi bị bỏ rơi. Năm Tử Kiều sáu, bảy tuổi, vì cô ấy có vẻ ngoài được nhiều người yêu mến, rất nhiều cặp vợ chồng đều đề nghị với viện trưởng nhận nuôi cô ấy. Nhưng viện trưởng cuối cùng lại trao cô ấy cho một cặp vợ chồng đã có một đứa con trai. Sau khi cô ấy được nhận nuôi thì sống rất tốt, hơn nữa còn thường xuyên đến cô nhi viện chơi với bọn anh, đến khi cặp vợ chồng ấy chuyển đi khỏi thành phố S, anh mới không gặp cô ấy nữa. về sau anh đến N, rất nhiều năm sau đó mới bất ngờ gặp lại cô ấy..

Đang lúc Lạc Thiên muốn nói nữa thì một hồi chuông điện thoại reo vang.

Lạc Thiên nhìn Giang Văn Khê đang chăm chú lắng nghe, cô lắc đầu: “Không phải điện thoại của em”.

Tiếng chuông điện thoại vẫn réo rắt, Lạc Thiên thẳng gấp xe lại.

Hai người cùng quay đầu về hướng phát ra âm thanh, một chiếc di động trên ghế sau đang nhấp nháy sáng.

Lạc Thiên xuống xe cầm lấy điện thoại, nghe máy, thậm chí chưa lên tiếng mà đã nhận máy, chỉ nghe anh gầm lên giận dữ: “Tôi đang định tìm anh đây. Bây giờ anh ở đâu?”.

Một lúc sau anh giận dữ cúp máy, đồng thời vẫy tay ngoắc một chiếc taxi, sau đó mở cửa ghế phụ, nói với Giang Văn Khê về mặt sửng sốt: “Xin lỗi, anh còn có việc phải xử lý, không thể đưa em về được”.

Nỗi buồn thoáng qua trên gương mặt Giang Văn Khê, cô cởi dây an toàn, xuống xe, nói khẽ: “Không sao, em tự về được”.

Lạc Thiên kéo mạnh cô lại trước khi cô chui vào xe, xót xa hôn lên môi cô một cái: “Xin lỗi, tối nay thực sự quá tệ hại, hôm khác sẽ kể em nghe chuyện của Tử Kiều”.

Giang Văn Khê không ngờ anh lại hôn cô trước mặt tài xế taxi, hai má ửng hồng, gật đầu rồi chui vào xe với một trái tim đang đập cuồn cuộn.

Chiếc xe lăn bánh, cô quay lại, thấy anh ngồi thật nhanh vào xe, rất gấp, chiếc xe lao đi như gió cuốn, nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt cô.

Về đến nhà, cô nhìn chăm chăm túi quà một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở ra, một vòng tay tinh xảo hiện ra. Đính trên đó là một con bướm bằng pha lê xanh sáng lấp lánh, dưới ánh đèn phản chiếu, cô như trông thấy bướm Nữ Thần Ánh Sáng mà bố mẹ cô mong đợi nhất.

Cô run run, đeo vòng, vào tay, không giấu nổi tâm tạng xúc động, chỉ sợ bất cẩn thì con bướm sẽ bay đi mất, cô ngắm thật lâu dưới ánh đèn rồi mới cất đi.

Hôm sau Giang Văn Khê dậy sớm, đợi rất lâu cũng không thấy Lạc Thiên đến ăn sáng. Gọi điện cho anh thì tắt máy, đồng hồ trên tường đã chỉ tám giờ, nếu không đi thì cô sẽ muộn mất.

Trái tim như rơi xuống vực thẳm, khi đồng hồ chỉ tám giờ mười lăm phút, cuối cùng cô cũng từ bỏ đợi chờ.

Đến công ty đã chín giờ, cô lại muộn mất nửa tiếng. Nếu là trước đây cô sẽ lo lắng chuyện mất tiền thưởng chuyên cần, nhưng hiện giờ cả trái tim cô chỉ trông ngóng người lẽ ra đang ở sau cánh cửa đối diện kia.

Đến giờ ăn cơm trưa, vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Cái gọi là “nuốt không trời” có lẽ là tình trạng hiện giờ của cô, cô vội vàng ăn xong bữa rồi quay về văn phòng.

Lúc này phòng Hành chính mang lên một bức thư, bên trên đề “Kính gửi Lạc Thiên”, địa chỉ gửi là văn phòng luật sư XX thành phố S, người gửi tên Phương Tử Hạ.

Phương Tử Hạ? Tên này thật quen thuộc.

Cô nhớ ra rồi, duyên phận kỳ diệu của cô và Lạc Thiên có lẽ là nhờ phúc của Phương tiên sinh và bà xã của anh ta. Thậm chí cô còn nhớ lời mời khách sáo trước khi ra về của vị Phương tiên sinh này nữa.

Cầm bức thư trong tay, cô rất tò mò, bên trong hình như là một thứ gì đó cứng cáp như thiệp, chắc không phải là dạng thiệp mời gì đó thật chứ.

Cô mím môi, tự giấu mình lại tưởng những lời khách sáo của người Tăng Tử Kiều là thật.

Nhún vai, cô mang bức thư vào bên trong, đứng trước bàn làm việc của Lạc Thiên rồi lại ngần ngại.

Rốt cuộc anh đi đâu? Tại sao đến giờ vẫn chưa xuất hiện? Cô nhớ tối qua khi anh nghe điện thoại, vẻ mặt rất phần nộ, điện thoại chắc là Tăng Tử Kiều bỏ quên, người ở đầu dây bên kia có quan hệ gì với Tăng Tử Kiều?

Thở dài, cô ra khỏi văn phòng của anh.

Trong đầu cô cứ luẩn quẩn những câu hỏi đó, ngay cả khi Nghiêm Tố đứng trước mặt cô, cô cũng không nhận ra.

Nghiêm Tố thấy cô như người mất hồn thì nhướn môi, gõ gõ bàn cô: “Chuẩn bị họp rồi, mọi thứ xong hết chưa?”.

“A?” cô giật mình, thấy ánh mắt đang cười của Nghiêm Tố, thấy xấu hổ, vội nói: “Ồ, xong rồi ạ”. Cô đưa tài liệu đã chuẩn bị xong cho Nghiêm Tố, chải phần tóc xõa xuống hai bên má để che giấu tâm trạng, “Chị giúp em mang bút điện đến phòng họp nhé, em đi vệ sinh một lát rồi sẽ đến ngay”. Nói xong không đợi Nghiêm Tố cười mình, cô đã rời khỏi văn phòng như chạy trốn.

Trong nhà vệ sinh, Giang Văn Khê nhìn gương chải lại tóc rồi chỉnh lại quần áo, đến khi có hai đồng nghiệp nữ bước vào, cô mới mím cười gật đầu, định ra ngoài.

Tuy Lạc Thiên từng bế cô vào công ty khiến các đồng nghiệp bàn tán xì xào, về sau không biết ai lại đồn Tổng giám đốc Lạc sở dĩ làm thế là vì “báo đáp ân nhân”, cảm ơn cô đã kịp thời đưa anh vào bệnh viện. Huống hồ một khi đã vào công ty, cô cũng rất tự giác xem mình là cấp dưới của anh chứ không phải là bạn gái, trước mặt mọi người, cung kính gọi anh là

“Tổng giám đốc Lạc”, lại thêm cung cách làm việc khiêm tốn, chưa bao giờ liếc mắt đưa tình, nũng nịu hoặc có động tác thân mật nào đó với anh ở nơi công cộng, cho dù ở riêng với anh trong văn phòng cũng chưa bao giờ. Vì thế mà đồng nghiệp cũng xem cô là trợ lý Giang, chỉ thế mà thôi, thậm chí còn có những đồng nghiệp hay chuyện kéo cô ra một góc thăm dò về những tin tức vặt vãnh của Tổng giám đốc Lạc, nhưng bao giờ cô cũng kinh ngạc nhận ra, hóa ra còn có bao nhiêu việc liên quan đến anh mà cô lại không hề hay biết.

Chưa kịp ra khỏi nhà vệ sinh, cô đã nghe tiếng trò chuyện của hai cô đồng nghiệp.

“Này? Nhìn thấy cà vạt của Tổng giám đốc Lạc hôm nay chưa? Màu đỏ hồng đấy.”

“Anh ấy vừa vào công ty là tôi đã nhìn thấy, tôi vào Giang Hàng ba năm nay, lần đầu tiên thấy anh ấy thắt cà vạt màu đỏ, đúng là đẹp thật.”

“Cậu nói xem có phải Tổng giám đốc Lạc đang yêu không?” “Có thể, từ cuối năm ngoái đã thấy anh ấy khác lạ rồi, trước kia lúc nào mặt cũng lạnh tanh, bây giờ gặp ai cũng cười, mặt mày tươi tắn lắm.”

“Liệu có phải là cô gái chơi piano ở K.O không?”

“Chưa biết chừng, trai tài gái sắc, hai người đó xứng đôi lắm.”

“Nhưng tớ nghe nói cô gái đó đã kết hôn rồi.”

“Đã kết hôn thì cũng có thể biến thành chưa kết hôn.:

“Cũng phải, đúng là chưa thấy Tổng giám đốc Lạc đối xử với ai tốt như với cô ta.”

Giang Văn Khê gần như ra khỏi nhà vệ sinh bằng tốc độ rùa bò, cuộc đối thoại của hai cô nàng kia bay đến tai cô không sót một chữ.

Ban đầu cô rất sững sốt, anh đến công ty rồi, còn thắt cà vạt cô tặng, nhưng sau đó cô lại thấy trong lòng có một cảm giác hụt hẫng kỳ lạ.

Hóa ra không chỉ mình cô cảm thấy quan hệ mờ ám giữa anh và Tăng Tử Kiều.

Haizzz, tối qua anh chẳng đã nói rằng không như cô nghĩ đó sao? Nếu không phải có cuộc điện thoại kỳ quặc kia, chuyện liên quan đến anh và Tăng Tử Kiều đã được giải thích rõ rồi, hơn nữa hôm nay còn thắt cà vạt cô tặng, cô còn băn khoăn nỗi gì.

Thở dài một hơi, cô điều chỉnh lại tâm trạng rồi tiến về phòng họp.

Vào bước vào phòng họp, chân cô khựng lại, ánh mắt khóa chặt vào người đàn ông thắt cà vạt đỏ hồng kia, vẻ mặt bàng hoàng.

Cô chắc chắn một trăm phần trăm rằng mắt cô không bị tật, nhưng cô lại nghi ngờ mình hoa mắt, trên má trái của anh dán một miếng urgo phải không? Còn khóe môi anh hình như hơi sưng đỏ...

Do trong phòng họp đông người ồn ào, cô không dám nhìn Lạc Thiên lâu, cúi xuống che giấu vẻ nghi ngờ trong lòng, cụp mắt, cô bước nhanh đến chỗ ngồi.

Hạng mục siêu thị cải tạo thành nhà hàng đã bước vào giai đoạn trang trí nội thất, hơn tháng nữa thì công trình kéo dài hơn nửa năm nay sẽ hoàn thành, tiếp theo đó là khai trương nhà hàng. Trong cuộc họp, phòng Kế hoạch đề ra phương án cụ thể về hoạt động khai trương, Lạc Thiên rất hài lòng.

Cuộc họp dài dằng dặc hơn ba tiếng đồng hồ, khô khan, vô vị khiến người ta không thể chịu nổi cuối cùng đã kết thúc, mọi người thu dọn đồ đạc, lục tục rời đi.

Giang Văn Khê nhìn biên bản họp chỉ có mấy hàng chữ ít ỏi trên màn hình laptop mà cắn môi.

Chết thật, sao hôm nay cô không thể bình tĩnh được, đã lâu rồi không phạm lỗi lầm như thế này, lát nữa ai kia đòi cô biên bản họp, e rằng lại một trận bão nữa kéo đến cho xem.

Cô không kiềm chế được, ánh mắt lại liếc nhìn gương mặt Lạc Thiên đang trò chuyện với Chủ tịch Giang, ở góc trái phía trên, mép môi anh vẫn còn dán miếng urgo buồn cười kia, nếu cô không đoán sai thì vết thương đó chắc chắn là do anh đánh nhau với người ta.

Tối qua, anh cuống cuống bỏ đi như thế, là đánh nhau với người khác sao?

Khi cô còn đang ngẩn ngơ thì một bóng đen tiến lại, sau đó màu đỏ hồng rực rỡ xuất hiện trong tầm mắt.

Cô giật mình, ngược lên nhìn người đàn ông đó, chỉ thấy anh liếc nhìn biên bản họp đáng thương trên màn hình, hơi nhíu mày, môi mím lại, gương mặt tỏ vẻ bất mãn, sau đó giọng nói lãnh đạm vang lên: “Trước khi tan sở, anh muốn thấy biên bản họp hoàn chỉnh”.

Ngụ ý là, cô không làm được thì khỏi về nhà.

“Vâng”, cô đáp lại ngắn gọn, mắt vẫn nhìn chăm chăm miếng dán urgo trên mặt anh.

Có chút bất cần, hình như bây giờ cô càng lúc càng to gan, ý vào chị Nghiêm vốn không bao giờ biết sợ là gì, lại thêm trải qua đợt “tập huấn” ma

quý mấy tháng nay của ai kia, cô đã bắt đầu không còn nhút nhát e sợ nữa.

Cô cúi đầu dọn dẹp đồ đạc, lúc ngược lên thì thấy trong phòng họp chỉ còn lại hai người họ.

Khi anh sắp bước ra khỏi cửa, cô không kìm được hỏi: “Anh không sao chứ? Trên người còn vết thương nào không?”.

Nghe cô hỏi, Lạc Thiên ngăn người quay đầu nhìn cô, một lúc sau, mặt anh dịu lại, nói khẽ: “Không sao”, vết thương bé tí này có đáng là gì.

“Tan sở rồi đến chỗ em, em bôi thuốc cho anh nhé”, cô ôm laptop đi ngang qua anh, ngược lên nhìn miếng dán OK kia, cười tủm tỉm, “Anh dán cái đồ chơi đó nhìn ngố lắm, lại thêm cái cà vạt này, muốn người ta không cười cũng khó”.

Khóe môi anh hơi giật giật, gân xanh trên trán hằn lên.

Câu trước thì dịu dàng đến mức làm người ta lâng lâng như ở trên thiên đường, câu sau thì chết tiệt... khiến người ta phát điên lên!

Cô nàng đáng ghét này, từ bao giờ cũng học cách mỉm cười chế giễu người khác như Nghiêm Tố chứ? Ngố lắm sao? Tiện tay dán miếng OK lên mặt, còn hơn là bôi thuốc xanh xanh đỏ đỏ hoặc để trần vết thương vào công ty hù dọa người khác chứ. Còn nữa, cà vạt màu hồng mà chỉ có mấy tên nhóc hai mươi mấy tuổi đầu mới thắt là do cô chọn mà. Trách anh hôm qua bỏ rơi cô giữa đường nên hôm nay cố tình sỉ nhục anh chứ gì?

Không hiểu vì sao, rõ ràng vì lo cho vết thương của anh, nhưng vì hôm qua và hôm nay, còn lúc này nữa, dáng vẻ thờ ơ của anh khiến cô rất tức tối, thậm chí cô còn có suy nghĩ phải chọc tức anh.

Thấy mục đích của mình đã đạt được, Giang Văn Khê mỉm cười thỏa mãn đi ngang qua anh, rời khỏi phòng họp.

Lạc Thiên nắm chặt tay, theo sau cô nàng cười rất đáng ghét kia, lần đầu tiên trong đời tức tối mà vẫn phải kìm nén.

Về đến văn phòng, Lạc Thiên nhìn thấy bức thư gửi từ thành phố S đặt trên bàn.

Khi ba chữ “Phương Tử Hạ” đập vào mắt, đôi lông mày của anh càng nhíu chặt, cầm bức thư lên, xé ra, là một tấm thiệp mời tinh xảo đẹp đẽ.

Ánh mắt chỉ liếc qua là đã hiểu ý nghĩa của lời mời đột ngột đó.

Một buổi liên hoan mười một năm tốt nghiệp cấp ba, năm ngoái là mười năm, anh chưa từng tham dự. Nay Phương Tử Hạ và vợ về nước, tổ chức buổi liên hoan tốt nghiệp cấp ba này, người anh em tốt năm nào của họ là anh nếu từ chối thì có nghĩa là gì? Con rùa rụt cổ?

Anh cười lạnh lẽo vò chặt tấm thiệp trong tay, ném nó vào sọt rác bên cạnh.

Tình anh em năm nào, mười năm trước đã cắt đứt sạch sẽ.

Thành phố S, ngoài cô nhi viện đã nuôi anh lớn lên, tất cả đều không liên quan gì đến anh cả.

Tiếng chuông báo hiệu tan sở vang lên, Giang Văn Khê đã hoàn thành thuận lợi biên bản cuộc họp.

Cô khẽ gõ cửa văn phòng Lạc Thiên, đến khi bên trong vắng ra tiếng “vào đi”, cô mới đẩy cửa bước vào.

Lạc Thiên ngồi dựa ghế, quay lưng lại bàn, cô không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ nhẹ nhàng đặt biên bản họp lên bàn làm việc của anh.

“Tổng giám đốc Lạc, biên bản họp đặt trên bàn của anh”, cô nhỏ giọng.

“Anh còn đang tính xem đến bao giờ em mới có thể giao biên bản? Bây giờ xem ra tiến bộ hơn trước nhiều.” Lạc Thiên ngồi trên ghế xoay, quay lại, nhìn cô chăm chú, “Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, trong cuộc họp tuyệt đối không được có sai sót”. Giọng anh tuy có vẻ trách móc nhưng cũng cực kỳ dịu dàng.

“Vâng”, cô cụp mắt xuống, “Vậy em ra ngoài trước”.

“Lát nữa cùng về”.

“Vâng”, cô quay người ra ngoài.

Tan sở rồi, ngồi trong xe, Giang Văn Khê cảm thấy ban nãy trong văn phòng, hình như tâm trạng Lạc Thiên không tốt lắm, đôi mắt rất đẹp của anh lúc nào cũng thoáng một cảm xúc khó tả.

Cô muốn hỏi anh vết thương trên mặt anh do đâu mà có, nhưng lời đến cửa miệng lại không tài nào hỏi được.

Hai người về đến tổ ấm nhỏ của cô, Lạc Thiên chủ động đòi nấu cơm. Giang Văn Khê ngắm bóng dáng bận rộn của anh trong nhà bếp, phút chốc cảm thấy lòng ấm áp, cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong tim.

“Này, nước bọt chảy ra rồi kìa.” Lạc Thiên múc xong canh, thấy dáng vẻ ngô nghê đáng yêu của cô khi đứng ở cửa nhà bếp nhìn anh chăm chú, không kìm được chọc ghẹo cô, sự bực bội khi nhận được tấm thiệp mời trước đó cũng biến mất.

“A...” Cô giật mình đưa tay lên chùi mép. Nhưng khi thấy ánh mắt thoáng vẻ đùa cợt của anh mới hiểu anh đang giở trò, lườm anh một cái, cô xấu hổ quay người ra khỏi nhà bếp, ngồi xuống bàn ăn.

Lạc Thiên cũng ngồi xuống ăn cơm, nụ cười đùa nghịch bên khóe môi vẫn không biến mất.

Cô tức tối đưa chân lên đá anh mấy cái.

Điều đó không những không khiến anh ngừng cười mà càng làm anh cười to hơn, đặc ý: “Này này, bản tính thô bạo của em bộc lộ càng lúc càng nhiều rồi đấy, không chừng sẽ nhanh chóng trở thành Giang Nhị Nương mất!”

Hừ! Anh lại vòng vo mắng cô là người phụ nữ hung dữ “Tôn Nhị Nương (1)”. Đúng là người đàn ông quá đáng! !

(1) Một nhân vật trong Thủy Hử.

Cô mặc kệ anh, lặng lẽ ăn cơm, mặc anh cười, mặc anh đùa cợt.

Lạc Thiên thấy cô giận thì không cười nữa, gấp miếng sườn vào bát của cô, dỗ dành: “Lúc ăn cơm mà tức giận thì sẽ tiêu hóa không tốt, không có lợi cho dạ dày đâu”.

Mặt tuy vẫn tỏ vẻ tức tối nhưng thực ra khi cô ăn miếng sườn đó thì cơn giận cũng biến mất rồi.

Ăn cơm xong, Lạc Thiên chủ động dọn dẹp bát đĩa để làm người đẹp vui lòng.

Cô ngồi trên sofa, thi thoảng quay sang ngắm anh rửa bát.

Với thân phận, tướng mạo, địa vị của anh, là long phượng trong đám người, nhưng lại gặp phải “sản phẩm ba không” là cô, thậm chí còn là người bất bình thường có nhân cách phân liệt, có lúc cô không tìm được thấy nỗi tiếc cho anh, tiếc rằng anh đã bất hạnh đụng phải cô.

Đa phần là cô cảm thấy bản thân như đang sống trong mộng, không chừng một ngày nào đó, cơn mộng đẹp này sẽ đột ngột tỉnh giấc mà không báo trước, lúc đó cô phải làm sao?

Cô nghĩ bản thân mình đã trở nên tham lam, sự dịu dàng, sự yêu chiều, luôn đối xử tốt của anh với cô, khiến cô càng lúc càng tham lam.

“Đang nghĩ gì thế?”, anh rửa bát xong, thấy cô ngồi ngơ ngẩn thì đưa tay nhéo nhẹ mũi cô một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng.

Cô ngẩng lên nhìn vết thương trên mặt anh, hơi nhú mày, khẽ hỏi: “vết thương này của anh là tối qua đánh nhau với người khác mà có, đúng không?”.

“Ừ, xem như đã xả hận cho Tử Kiêu”, anh hôn nhẹ lên môi cô để anh ủi rằng mình không sao.

"... ồ", quả nhiên là vì Tăng Tử Kiêu.

Tối qua ngồi taxi về nhà, ngủ không được, cô lên mạng, vừa hay gặp Lý Nghiên trên đó, cô rất bức bối khó chịu nên kể lể hết mọi điều cho Lý Nghiên nghe.

Sau đó, MSN(2)của Lý Nghiên nhấp nháy liên tục.

(2)Một phần mềm chat phổ biến của Trung Quốc ngoài QQ ra, cũng giống như Yahoo! Messenger.

“Một người đàn ông, nếu đa tình với bạn gái cũ hay những người phụ nữ không liên quan khác, thì cũng đồng nghĩa với việc phạm tội. Vì, anh ta khiến hết người này tới người khác có quá nhiều ảo tưởng không thực tế. Thế nên mỗi người đều phải hiểu: Trong tình yêu không thể tùy tiện làm người tốt, nếu không sẽ chuốc vạ vào thân. Tớ nghĩ anh ấy không phải là dạng người đi khắp nơi gây họa cho bản thân, có lẽ có nguyên nhân khác cũng nên. Khê Khê, phải tự tin vào bản thân, đừng tự ti như thế, ở cạnh cậu lâu rồi ai cũng đều nhận ra điểm tốt của cậu, dịu dàng, ân cần, là vợ hiền mà ai cũng muốn có, rất nhiều người muốn còn không được.”

Nhìn màn hình máy tính, cô ngẩn người.

Bây giờ, cô mong ước anh sẽ tiếp tục giải thích với cô biết bao, như Lý Nghiên từng nói, nhưng cô lại không biết vì sao mà mình lại không thể hỏi được.

“Bao lâu nay, anh xem Tử Kiều là em gái, ngoài gia đình kia của cô ấy thì ở thành phố N này, cô ấy chỉ có một người thân là anh. Tối qua người anh đánh là tên chồng vô trách nhiệm của cô ấy, cũng xem như người làm anh đây đã giúp cô ấy giải tỏa bức xúc gần hai mươi năm nay. Haizzz, chỉ tiếc là không giữ được đứa bé”, anh gục lên vai cô làm nhảm những chuyện vương vãi giữa Tử Kiều và chồng cô ấy.

Nghe thế, cô rất bất ngờ.

Hóa ra cô nghĩ quá nhiều thật, đứa bé ấy không phải là con của anh và Tăng Tử Kiều.

Lý Nghiên đã nói đúng, cái cô thiếu là sự tự tin.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng đã biến mất trong tích tắc, cô dựa vào ngực anh, mỉm cười.

Ánh mắt cô lấp lánh, nhìn thấy chiếc cà vạt anh cởi ra để cạnh đó, lại quay sang nhìn cổ áo hé mở của anh, xương quai xanh lộ ra toát lên một sự quyến rũ kỳ lạ. Má cô đỏ lên, nhúc nhích người, đôi sang tư thế thích hợp để lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Tuy là đầu xuân nhưng vẫn còn hơi se lạnh, ôm Giang Văn Khê, Lạc Thiên lại thấy toàn thân nóng rực rất khó chịu, bàn tay đặt trên eo cô hơi siết lại, sau đó thả ra, cứ như thế mấy lần, cuối cùng anh vẫn buông tay. Ánh mắt vô tình liếc nhìn tủ dưới tivi, điều khiển mà anh mang tới lần đầu khi đến nhà cô khiến anh bất giác thở phào, khẽ nói: “Muốn chơi Quyền Hoàng không? Anh bỗng muốn chơi với em”.

“Hả?” Vừa nghe đến “toàn vàng”, tai cô đỏ lên theo bản năng.

Anh và cô chính thức quen nhau chưa đến hai tháng, tuy Lý Nghiên thình thoảng cũng dạy cô những bài học của “người lớn”, hào hứng không biết mệt mỏi là gì, “chi dẫn” cho cô bây giờ tình yêu fastfood của những người trưởng thành với nhau là như thế nào, nhưng chuyện này đối với cô thật sự quá nhanh, cô nhất thời không thể chấp nhận. Cô luôn cho rằng chuyện này chỉ có thể làm sau khi đã kết hôn.

Đúng lúc cô định từ chối chơi “toàn vàng” thì lại nghe anh mim cười: “Có sư phụ là anh ở đây thì bảo đảm em sẽ vượt thầy”.

Anh cười rạng rỡ như gió xuân!

Chết thật, hiện giờ cô không muốn chơi tí nào, nếu cậu cô biết cô ăn cơm trước keng thì nhất định sẽ đội mồ sống dậy mà bóp chết cô.

Tay cô vô thức túm chặt lấy cổ áo hé mở của anh, đôi mắt mở to hiện rõ vẻ căng thẳng, cô ngượng không dám mở lời từ chối, chỉ ra sức lắc đầu lia lịa.

Anh nhìn thấy thì cười to sáng khoái: “Yên tâm, em có đánh dờ đến mấy, anh cũng không cười em đâu”. Anh đứng lên đi đến chỗ tivi,

“Thực ra em rất thông minh, chỉ cần chuyên tâm học thì lên tay rất nhanh”.

Cô lại mở to mắt, thấy anh nhanh nhẹn lấy điều khiển ra thì máu toàn thân dồn hết lên mặt.

Mất mặt quá đi! Người ta chỉ muốn dạy cô chơi “Quyền Hoàng” vô cùng trong sáng, thế mà cô lại nghĩ ngợi bậy bạ, hóa ra kẻ nghĩ linh tinh là cô.

Chẳng trách Lý Nghiên cứ thích làm nhảm với cô: “Tiềm thức đáng sợ”.

Ôi, nếu để anh biết những điều cô nghĩ, cô đúng là không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Lạc Thiên cảm thiết bị game xong, quay sang nhìn cô đang mặt đỏ bừng bừng thì tỏ ra lo lắng: “Sao vậy? Mặt đỏ thế kia?”. Anh đưa tay sờ trán cô, không sốt!

“Ồ, không sao, có lẽ mùa xuân đến rồi, em thấy hơi nóng.” Cô hoảng loạn mượn cớ, tuyệt đối không thể để anh biết tư tưởng bậy bạ trong đầu cô được.

Hóa ra cô cũng nóng.

Lạc Thiên lặng lẽ ngồi xuống, cánh tay rất tự nhiên vòng qua người cô, ôm cô vào lòng, tay anh đặt lên tay cô, thao tác trên điều khiển chơi game, nhấn nạy dạy cô cách sử dụng, bắt đầu thế nào, chọn nhân vật ra sao.

Khi nhìn một dãy nhân vật hoạt hình, sự chú ý của cô đã thay đổi.

“Chọn ba người”, anh nói.

Cô nhìn chăm chăm màn hình một lúc rồi nói: “Ồ, cái này, cái này, còn cái này nữa”.

Kyo Kusanagi? Iori Yagami? Benimaru Nikaido?

Anh nhướng mày, lần đầu chọn nhân vật cũng không tệ lắm, xem ra cô cũng có năng khiếu.

“Sao lại chọn ba người này?”, anh thuận miệng hỏi.

“Ồ, ba nhân vật nam này xem như khá đẹp trai trong các nhân vật đó”, cô hoàn toàn không ý thức rằng mặt ai kia phía sau đang sa sầm.

Anh không nói gì, sa sầm mặt bấm nút quay lại, chọn nhân vật từ đầu, lần này anh chọn ba cô gái. Tóm lại là anh không thích cô khen người con trai nào khác ngoài anh ra, cho dù là nhân vật hoạt hình trong game cũng không được.

Cô thắc mắc: “ủa? Đang chơi mà sao anh lại quay lại đổi người?”.

“Mấy người hồi nãy không hợp với em, dùng nhân vật nữ em lên tay nhanh hơn.”

“Ồ”, cô không hiểu, đương nhiên cũng không biết tâm tư của anh.

“Người đẹp cầm quạt này tên gì?”

“Mai Shiranui.”

“Còn người này?”

“Athena Asamiya.”

“Còn người kia?”

“Mary.”

“Xuống là đánh, tiến lùi thế này, đúng không?”

“Ừ.”

Giang Văn Khê không hề biết rằng cô lại có năng khiếu như thế, Lạc Thiên gần như chỉ dạy một lần là cô đã hiểu, chơi vài lần là hoàn toàn không giống người mới chơi lần đầu, không lẽ trong con người cô đã có gene bạo lực chăng?

Lạc Thiên quay sang, chăm chú nhìn gương mặt đỏ bừng vì hứng chí của cô. Tối nay anh phát hiện ra chỉ ôm hôn cô thì không đủ thỏa mãn, để

đẹp tan suy nghĩ lung tung trong đầu, anh mới nghĩ đến việc dạy cô chơi game để giải tỏa ham muốn trong lòng. Ngờ đâu cô kích động vịn vịn trong vòng tay và cả tiếng kêu khi cao hứng của cô càng khiến anh khó mà kiềm chế.

Tiếc là cô nàng này hoàn toàn không cảm nhận được sự đau khổ vì dẫn vật trong lòng và cơ thể anh.

Anh thở dài, bàn tay đặt trên eo cô bỗng siết chặt, vùi đầu vào hõm cổ cô, tham lam hít thở mùi thơm quyến rũ tỏa ra từ người cô.

“A Thiên, anh ôm chặt quá, em không chơi game được.” Hơi thở nóng hôi hổi cứ phảng phất khiến cô ngứa ngáy, nhất thời không thể chuyên tâm nhìn màn hình tivi được.

Lạc Thiên như không nghe thấy, hai tay càng siết chặt, vùi mặt vào cổ cô sâu hơn.

“A... A Thiên, em... em sắp không thở nổi...”, cho dù khờ khạo đến mấy, cô cũng nhận ra sự khác lạ của anh, trái tim đập cuồn cuộn không thể kiểm soát, tay cô nắm chặt bộ điều khiển game.

Ti vi vang lên tiếng hét thảm bại cũng không thể khiến cô chú ý.

Cô dần dần quay lại, muốn nhìn xem anh đã xảy ra chuyện gì, chính lúc đó, anh ngẩng đầu lên, đôi môi nóng bỏng ngậm lấy môi cô mà không báo trước.

Không còn che giấu dục vọng đã cố kiềm nén bấy lâu, Lạc Thiên ngậm lấy đôi môi đỏ hé mở của cô, nhẹ nhàng xoay người cô lại, đối mặt với anh.

Đôi tay anh ôm chặt cô trong lòng, như muốn hòa tan cô vào cơ thể anh vậy, nụ hôn mỗi lúc một sâu.

Nụ hôn cuồng nhiệt quấn quýt khiến xung quanh như mờ nhòa đi, hai tay Giang Văn Khê vốn nắm chặt bộ điều khiển giờ đã buông ra, chuyển sang túm chặt lấy ngực áo của anh, rồi trong vô thức lại choàng qua cổ anh, cơ thể mềm nhũn như muốn hóa thành một hồ nước xuân.

Anh không giữ trọng tâm của hai người nữa mà thuận thế ôm cô từ từ ngã xuống sofa, một tay giữ chặt gáy cô, tay kia chậm rãi di chuyển trên cơ thể cô.

Nụ hôn dài mãnh liệt như khiến tâm hồn cả hai hòa vào nhau, những tiếng rên rỉ chìm trong tiếng game văng ra từ ti vi, tràn ngập cả phòng khách.

Dần dần anh không khống chế được bản thân, bàn tay chậm rãi luồn vào áo cô, áp lên da cô rồi từ từ đi lên, qua lớp áo ngực phủ lên ngực cô, khẽ khàng vuốt ve xoa nắn khiến cơ thể cô cứng đờ.

Anh buông tay ra, đổi sang ôm chặt lấy cô, lòng bàn tay vuốt ve dọc tấm lưng mềm mại nhẵn mịn của cô, môi và lưỡi không quên quấn lấy cô.

Một lúc sau cơ thể cứng của cô thả lỏng ra dưới bàn tay vuốt ve của anh.

Tay anh thuần thục cởi móc áo lót phía sau của cô ra, cuối cùng không còn ngăn trở, phủ lên ngực cô, nhẹ nhàng dịu dàng xoa nắn đôi ngực căng tròn.

Cô run lấy bầy, bất giác co rúm lại.

Anh không cho phép cô trốn tránh, đôi môi điên cuồng quấn lấy môi cô, động tác tay không dừng lại, cho đến khi cảm nhận được nụ hoa dưới tay anh dần dần săn lại, môi anh lần theo môi cô, tai cô, hõm cổ cô di chuyển dần xuống dưới...

Tư duy hỗn độn khiến cô không hiểu tại sao lại nóng bỏng như vậy, mọi thứ trước mặt đều nhạt nhòa, cơ thể cứ run lên từng đợt, yếu ớt mềm nhũn như không có chút sức lực, để mặc anh ôm chặt, ve vuốt.

Anh chậm rãi đẩy áo cô lên trên, vùi mặt vào đôi gò bồng đảo mềm mại của cô, nhẹ nhàng liếm và cắn nụ hoa đỏ hồng quyến rũ đó.

“Hư...”, cảm giác tê liệt khó tả, một tiếng rên rỉ thoát ra từ môi cô.

Dục vọng căng tràn giữa hai chân khiến anh khẽ thở dốc, anh run tay lần xuống eo cô, khi ngón tay chạm vào cúc quần, anh ngược lên nhìn cô gái đã hóa thành một hồ nước xuân trong lòng, có phần do dự.

Bỗng, “cách” một tiếng, thức tỉnh người đang mềm nhũn nằm trên sofa.

Cô mở bừng mắt, nhìn thấy đôi mắt mờ đi vì dục vọng của anh, ngực mát lạnh, cảm giác nhói đau ấy khiến cô tỉnh táo hoàn toàn, ánh mắt nhìn xuống dưới, ngón tay anh đang đặt trên cúc quần của cô.

Tư thế vô cùng mờ ám của hai người đã nói rõ cho cô biết, nếu không có âm thanh ấy thì hậu quả khỏi nghĩ cũng biết.

“Đừng...”, cô hoảng hốt buột miệng, vội vàng gạt tay anh đang phủ trước ngực mình, xấu hổ quay đi, kéo áo xuống, che lấy ngực theo bản năng.

Trước kia cô từng xem một truyện ngắn, có tên là Các cô gái, xin hãy giữ gìn mảnh đất vàng trước ngực. Một khi phần ngực của các cô gái bị đàn ông sờ lần đầu tiên, thì mảnh đất vàng quý giá ấy sẽ rớt giá thảm hại, sờ lần thứ hai, thì sẽ có giá thành “vô giá”...

Bây giờ, cô không chỉ đánh mất mảnh đất vàng của mình, mà suýt nữa còn mất cả mảnh đất trinh trắng quý giá.

Cái gọi là sắc không làm say người mà người tự say, có lẽ chính là cô lúc này.

“Xin lỗi, là anh...”, Lạc Thiên thở dài, anh đã quá nóng vội làm cô sợ hãi.

Anh ngồi dậy, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, dịu dàng hôn lên môi cô để xoa dịu tâm trạng bất an lúc này của cô. Đến khi cô không còn hoảng loạn, anh mới đưa tay luồn vào áo len của cô, cơ thể cô lại cứng đờ, co người ra phía sau.

Anh ngại ngùng: “Anh chỉ muốn giúp em cài áo lại”.

Cô xấu hổ quá, cúi đầu nói nhỏ: “Em tự làm được”.

Quay lưng lại, cô vội vàng đưa tay ra sau cài móc áo ngực, nhưng không hiểu sao mà cài mãi không xong, ba cái móc áo kia cứ không nghe lời.

Bỗng một đôi tay ấm nóng nắm lấy tay cô phía sau lưng, giây sau đó đã giúp cô cài áo, đồng thời còn kéo áo lại ngay ngắn cho cô.

Cô then không chịu nổi.

Anh ôm cô từ phía sau, kề sát tai cô khàn giọng xin lỗi lần nữa: “Xin lỗi em”.

Cô cắn môi, khẽ nói: “Anh không giận sao? Em chỉ... chỉ cảm thấy như thể nhanh quá, em vẫn chưa sẵn sàng”.

“Ừm, người phải giận là em mới đúng.” Anh cười khẽ, ngọn cỏ của anh trong sáng hơn bất kỳ con cỏ trắng nào, là anh đã quá nóng vội. Haizzz, cơ thể mềm mại trong vòng tay nếu còn ôm mãi như thế này, e rằng anh thật sự sẽ hóa thành người sói mất, tuy rất lưu luyến nhưng anh vẫn phải buông cô ra, khẽ nói: “Muộn quá rồi, anh phải về đây”.

“... Ồ, vâng”, cô căn môi, trả lời bằng một giọng có vẻ hụt hẫng, ánh mắt không rời gương mặt anh, chỉ sợ nhìn thấy vẻ không vui ở đó.

Hôn nhẹ một cái lên trán cô, anh buông cô ra, đứng dậy, cúi đầu để che lấp ngọn lửa dục vọng đang hừng hực, chụp lấy áo ngoài và cà vạt rồi sai bước ra cửa.

Nghe tiếng đóng cửa, cô mới ủ rũ tát mình một cái.

Cô nhất định đã khiến anh bị tổn thương, nên anh mới vội vàng bỏ chạy như thế, nhưng cô thật sự không thể chấp nhận tốc độ nhanh vượt bậc thế này.

Đêm ấy, ngoài cô ra, anh cũng mất ngủ.

Hôm sau, Lạc Thiên vẫn đến đón Giang Văn Khê đi làm đúng giờ, như thể chuyện ngại ngùng tối qua hoàn toàn không xảy ra.

Đến giờ ăn cơm trưa, Giang Văn Khê vừa định rời khỏi vị trí đến nhà ăn nhân viên dùng bữa thì một cuộc điện thoại gọi đến. Cô nhắc máy, giọng rất chuẩn theo công thức: “Xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Giang Hàng”.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói thanh nhã nhưng không mất đi uy nghiêm: “Tang Du đây, tôi muốn tìm Tổng giám đốc Lạc”.

Tổng giám đốc Tang của tập đoàn Tang Thị!

Trong những lần buôn dưa trước kia, Giang Văn Khê đã từng nghe rất nhiều chuyện về vị Tổng giám đốc Tang này, do quan hệ hợp tác thân mật giữa Giang Hàng và Tang Thị, cô không hề do dự, chuyển máy vào trong.

Nhưng một lúc sau lại nghe thấy tiếng cãi nhau của Lạc Thiên vang ra từ bên trong, thậm chí tiếng cúp máy còn mạnh hơn thường ngày.

Khi ấy, Giang Văn Khê đứng ở cửa định xuống lầu ăn cơm bất đắc dĩ phải dừng bước.

Giây sau đó, cô thấy Lạc Thiên giậm dừ bước ra khỏi văn phòng, dặn: “Sau này điện thoại của Tổng giám đốc Tang từ tập đoàn Tang Thị đều không nghe, nếu là việc công thì chuyển đến các bộ phận liên quan, nếu không rõ thì báo các bộ phận liên quan đến hỏi anh”.

“Vâng.” Cô hoàn toàn không hiểu. Luận về công, Giang Hàng và Tang Thị hợp tác kể như rất thân thiết; luận về tư, Lạc Thiên và bạn trai của Tổng giám đốc Tang có thể xem như là “bạn làm ăn”, sao thoáng chốc đã ra nông nỗi này?

Thế nhưng điều khiến Giang Văn Khê không ngờ là, khoảng hai ba ngày sau, cũng vào lúc ăn trưa, cô đã tận mắt nhìn thấy Tổng giám đốc Tang xinh đẹp nhưng mạnh mẽ trong truyền thuyết. Tuy không phải lần đầu thấy cô ấy, nhưng lại là lần đầu trông thấy cô ấy đến Giang Hàng mà giậm dừ như thế, sau lưng có cả người đàn ông đẹp trai mà cô đã có duyên gặp mặt một lần.

“Lạc Thiên đâu?”, Tang Du sắc mặt không tốt lắm, bộ dạng như muốn ăn thịt người tới nơi.

“Tổng giám đốc Lạc sáng nay không đến công ty.” Giang Văn Khê trả lời. Thực ra anh có đến, chỉ có điều sau khi đưa cô đến công ty, anh lập tức qua bên nhà hàng.

Tang Du nghe thế thì nghiêng răng kèn kẹt: “Thế anh ta đang ở khu nghỉ mát hay ở bên nhà hàng?”.

Giang Văn Khê thoáng cảm thấy kỳ lạ, vẫn trả lời bằng giọng điệu được công thức hóa: “Xin lỗi Tổng giám đốc Tang, Tổng giám đốc Lạc không nói anh ấy đi đâu. Nếu chị có việc gấp thì cứ nhắn lại, tôi sẽ nhắn giúp chị”.

“Chuyện riêng làm sao nhân giúp? Nếu không thì tội gì tôi phải chạy đến đây khi mọi người đi ăn trưa?” Đôi mắt đẹp của Tang Du trừng lên, hai tay siết chặt nghe xương kêu răng rắc.

Thẩm Tiên Phi thấy thế thì vội vàng khuyên giải: “Em đừng dọa người ta thế chứ”.

Giang Văn Khê rụt rè nhìn hai người, vị Tổng giám đốc Tang này đúng là công tư phân minh, hai hôm nay Lạc Thiên đưa cô đến công ty xong thì đến khu nghỉ mát hoặc nhà hàng, lẽ nào là cố ý tránh Tổng giám đốc Tang?

“Quá tam ba bận. OK, tôi không tin anh ta có thể trốn cả đời.” Tang Du cười lạnh tanh, sau đó nói với Giang Văn Khê bằng giọng cực kỳ dịu dàng, “Phiền cô nhắn lại với Tổng giám đốc Lạc rằng, mỗi ngày đứng vào giờ này, tôi nhất định sẽ không ngại gian khổ đến đây thăm hỏi, cảm ơn”. Nói xong cô quay người bước ra cửa bằng những bước chân thanh lịch.

Thẩm Tiên Phi tỏ ra bất lực, định đi theo thì bỗng hỏi Giang Văn Khê: “Xin hỏi gần đây cô có thấy một cô gái tên Tăng Tử Kiều đến tìm Tổng giám đốc Lạc, hoặc có nghe điện thoại của cô ấy không?”.

“Ừm... không có.” Từ tối hôm lễ Tình Nhân, cô đã không thấy Tăng Tử Kiều xuất hiện nữa, sau đó cũng chưa từng nghe Lạc Thiên nhắc đến cô ấy.

“Ừ, cảm ơn”, Thẩm Tiên Phi nhướn môi, theo Tang Du rời khỏi đó.

Loáng thoáng, Giang Văn Khê nghe thấy giọng Tang Du tức tối vang lại: “Hắn ta giỏi thì một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào cũng trốn em đi. Chỉ cần ngày nào chưa tìm ra Tăng Tử Kiều, em sẽ không tha cho hắn ngày đó”.

Giang Văn Khê nghe loáng thoáng rằng Tăng Tử Kiều đã mất tích.

Lời Tang Du nói, cô kể lại không sót một chữ cho Lạc Thiên.

Lạc Thiên nghe xong, vẻ mặt thờ ơ nhưng một lúc sau anh cũng bực bội cho biết, anh cũng không rõ Tăng Tử Kiều ở đâu, anh vẫn đang tìm cô ấy.

Đối với chuyện ngày nào Tang Du cũng đến trong hơn một tháng, Giang Văn Khê đã quen, ban đầu cô rất khó tin với sự kiên trì và cố chấp đó, về sau đành phải khâm phục Tang Du, chẳng trách chuỗi cửa hàng của Tang Thị lại phát triển ừng nước đến thế.

Cô cũng từng hỏi Lạc Thiên: “Có phải anh đặc tội với chị ấy không?”.

Lạc Thiên chỉ đáp lại bằng nụ cười: “Xem như là thế, nhưng xưa nay anh luôn tránh xa những cô gái hung dữ, chưa gì đã sử dụng bạo lực. Quãng thời gian này vất vả cho em rồi”. Phải biết là Tang Du không phải người phụ nữ tầm thường, hoàn toàn là gang sắt đúc nên.

Những cô gái hung dữ, chưa gì đã sử dụng bạo lực?

Tại sao nghe có vẻ quen quen vậy?

Giang Văn Khê hơi nhú mày, khi cô biến thành một con người khác lúc bị âm thanh tác động chẳng phải cũng hung dữ, thô bạo, thậm chí còn sử dụng vũ lực hay sao...

Chú ý đến sự thay đổi bất thường trên gương mặt cô, Lạc Thiên nhẹ nhàng vò tóc cô, nói: “Em lúc đó là ngoại lệ”.

Tiết Thanh Minh đã gần kề, Lạc Thiên có ý đi theo Giang Văn Khê đến thăm mộ cha mẹ cô. Đến hôm đi tảo mộ lại vì chuyện khai trương nhà hàng sắp tới mà anh và chủ tịch Giang giữa đường phải quay lại công ty, chỉ còn lại Giang Văn Khê và Nghiêm Tố.

Mấy hôm nhà hàng khai trương, Lạc Thiên bận rộn đến độ không dứt ra được.

Giang Văn Khê gần như không nhìn thấy mặt anh.

Sau những hôm bận rộn điên cuồng, Lạc Thiên khó khăn lắm mới có dịp ở nhà nghỉ ngơi cuối tuần, nhưng bất ngờ nhận được điện thoại của Phương Tử Hạ, cố ý nhắc nhở anh đừng quên buổi họp lớp cấp ba.

Lạc Thiên không nghĩ ngợi gì mà viện cớ bận việc từ chối thẳng thừng.

Bên kia, Phương Tử Hạ như đã đoán biết anh sẽ nói thế nên cười: “A Thiên à, với địa vị và thân phận hiện nay của cậu, cậu còn sợ cái gì? Nếu cậu vẫn chưa quên được chuyện mười năm về trước, tôi cũng chỉ có thể tiếc nuối mà rằng, mười năm trước người anh em tôi quen, tuyệt đối không phải loại nhu nhược chỉ biết trốn tránh như thế này”.

Lạc Thiên chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã cúp máy.

Nhìn điện thoại, anh đờ đẫn hồi lâu.

Anh em? Hừ! Vậy trong bốn năm đó, có ai xem anh là anh em không?! Anh sợ? Anh là kẻ nhu nhược chỉ biết trốn tránh? Nực cười, anh không muốn đi là vì không muốn có can hệ với bất kỳ ai trong quá khứ, lẽ nào cho bản thân một cuộc sống mới hoàn toàn thì bị gọi là nhu nhược?

Anh cau mày, nghĩ đến mấy hôm nay, Tang Du bức bách mình quá, hai hôm đi đến thành phố S xem như anh sợ người phụ nữ hung dữ đó, tránh bảo cũng được. Ngón tay gõ nhẹ lên sofa, anh nhướn mày, cầm di động lên gọi cho

Giang Văn Khê đang cùng Lý Nghiên ngồi bên lề đường ở khu nghỉ ngơi, uống nước thì di động đổ chuông, thấy tên Lạc Thiên, cô vội vàng nghe máy.

“Ở đâu đấy?”, giọng nói trầm trầm quyến rũ vang đến.

Lý Nghiên dỏng tai lên nghe thì bị Giang Văn Khê phũ phàng đẩy ra, cuộc trò chuyện giữa cô và Lạc Thiên làm sao để bị nghe lén được, lỡ phải hôn tạm biệt như lần trước thì cô mất mặt chết được.

Liếc thấy Lý Nghiên đang nói với cô bằng khẩu hình miệng: “Khi thật, hẳn nhà cậu bây giờ cũng biết điều tra à?”.

Cô trừng mắt với Lý Nghiên rồi trả lời: “Vâng, em đang đi chơi với Lý Nghiên”.

“Hai ngày cuối tuần này em có chuyện gì đặc biệt không?”

“Chuyện đặc biệt? Không có ạ”, cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Sao thế anh?”.

“VẬY thì tốt, ngày mai đi công tác đến s với anh.”

“Công tác?”, cô kinh ngạc đến độ suýt phun nước ra ngoài.

“Ừ? Có vấn đề gì à?”

“Không ạ.”

“Ừ, vậy em về nhà nghỉ ngơi sớm nhé, đừng chơi muộn quá.”

“Vâng.”

“VẬY, chúc ngủ ngon.”

Vâng, chúc anh ngủ ngon.” Cô căn ống hút, không hiểu nổi sao bỗng nhiên lại đi công tác, nhà hàng đã khai trương rồi, còn bên khu nghỉ mát vẫn đang tiến hành, có chuyện gì quan trọng sao?

Cúp máy thì thấy Lý Nghiên thò đầu đến, hai mắt lóe lên những tia lửa hào hứng: “Anh ấy bảo cậu đi công tác cùng à?”.

“Ừ”, cô gật đầu, hớp một ngụm nước.

“Công tác thì tốt, công tác thì tốt, đi công tác có thể xây dựng gian tình nam và nữ tốt nhất. Đi đi đi, mua những vật dụng cần thiết để đi công tác”, Lý Nghiêן nói xong đứng lên, kéo cô dậy.

“Vật dụng cần thiết?”, chỉ là sữa tắm, dầu gội, khăn bông, bàn chải đánh răng thôi mà, những thứ đó nhà cô có rồi.

“Lát nữa cậu sẽ biết.”

“Anh ấy có nói đi công tác mấy ngày không?”

“OK.”

Chưa kịp phản ứng gì, cô đã bị Lý Nghiêן lôi đi.

Khi hai người đứng trước một cửa hàng dành cho người lớn, Giang Văn Khê tỏ ra không thể tin nổi, xấu hổ đến nỗi cô chỉ muốn đánh cho Lý Nghiêן một phát ngất xỉu là xong.

Cô không kìm được quát lên với Lý Nghiêן: “Nghiêן Nghiêן, nói gì mà vật dụng cần thiết cho công tác, sao cậu lại đưa tớ đến chỗ này?”. Hóa ra “vật dụng cần thiết” mà Lý Nghiêן nói lại là bao cao su, cô tức tối quay lưng bỏ đi.

Lý Nghiêן một tay bịt tay, tay kia túm chặt cô không buông, vẻ mặt thản nhiên: “Làm ơn đi, đại tiểu thư của tôi ơi, cậu trả lời tớ trước, cậu có nghĩ rằng công việc của cậu cần thiết phải đi công tác không?”.

Cô nhăn mày, cắn môi rồi nói: "... Không”.

“Thế chàng của cậu có nói có chuyện gì mà phải đi công tác không?”

“Thế còn không phải à.” Lý Nghiên choàng vai cô, “Chàng nhà cậu tự dưng kéo cậu đi công tác mà không báo trước, cậu không nghĩ thử xem là vì nguyên nhân nào hả?”.

“Đương nhiên là nhu cầu công việc mà”, cô trả lời thẳng thắn.

“Tớ thật không hiểu phải nói cậu thế nào nữa, cậu đúng là ngây thơ quá. Chẳng trách chàng nhà cậu cứ phải kéo cậu đi cậu đi công tác mới giải tỏa được nhu cầu sinh lý.” Lý Nghiên nghe rồi lắc đầu, nhu cầu công việc? Gấu nhà cô mỗi lần tìm cơ hội bắt cô cùng đi công tác cũng là nhu cầu công việc?

“Sao cứ chàng nhà cậu, chàng nhà cậu mãi thế hả? Sao cậu nói khó nghe vậy? Cái gì mà giải tỏa nhu cầu sinh lý? Sao có thể được?”. Cô muốn tức điên lên vì Lý Nghiên.

“Sao có thể á?! Thôi xin cậu, chàng nhà cậu dù là về tướng mạo hay cơ thể thì trông cũng rất “được”. Cậu tưởng chuyến công tác này thật sự chi là công tác à? Haizzz, phải biết cậu à anh ấy bắt đầu quen nhau là vì nụ hôn trong hôn lễ lần đó. Đừng trộn mat với tớ, được, cho dù cậu bị anh ấy cưỡng hôn nhưng cũng có nghĩa là, hai người từ đầu đã thiếu đi đại chiến liếc mắt đưa tình mà cặp tình nhân nào cũng phải trải qua, cái gì mà không khí mờ ám, cái gì mà nắm tay nhau, tóm lại rất rất nhiều bước phải có thì hai người đều bỏ qua luôn, nhảy vượt ba bậc thẳng tiến đến hôn nhau. Còn nữa, chàng nhà cậu thường xuyên hôn đến mức không nỡ dứt ra, cái này có lần tớ đã tận mắt chứng kiến rồi... ừm um ừm...”

Lý Nghiên còn định nói nữa thì đã bị cô bịt chặt miệng. Nghiên Nghiên xấu xa, sao có thể nói chuyện này trước cửa hàng người lớn được chứ. Cô mất mặt quá rồi.

Cô lôi xềnh xệch Lý Nghiên đến cách đó mấy gian hàng mới buông tay.

“A, con nhỏ xấu xa này, suýt nữa nghệt thờ chết với cậu”, Lý Nghiên thờ hồn hển, sau khi bình thường lại mới nói, “Nói tóm lại là, hôn nhau đã hơn ba tháng, cậu cảm thấy tiếp đó nên làm gì nữa không? Sét đánh dẫn đến hỏa hoạn, hê, cậu có hiểu không?”.

Sét đánh dẫn đến hỏa hoạn?

Trong đầu cô lập tức hiện ra cảnh mấy hôm trước, hai người hôn càng mãnh liệt, ngã xuống sofa, nếu không phải đồ điều khiển game rod xuống đất phát ra tiếng động, thức tỉnh cô và anh thì có lẽ đêm đó thật sự có sét đánh dẫn đến hỏa hoạn rồi. Lý Nghiên thấy cô mặt đỏ bừng bừng thì nhìn một cách kỳ thị: “Xem cái mặt cậu đỏ như ớt khỉ kia, bị tớ nói trúng rồi chứ gì. Chị em tốt tớ đây sợ cậu trẻ con không biết gì, tiêm thuốc dự phòng trước cho cậu, làm đủ biện pháp phòng tránh là tất yếu rồi”.

“Chắc không đâu! Trước khi kết hôn, tớ sẽ không cho phép chuyện này xảy ra đâu”, cô kiên quyết.

“OK, không nói nữa, cậu đứng đợi đây là được.” Lý Nghiên mệt quá, một mình vào cửa hàng dành cho người lớn.

Cô đuổi theo mấy bước, chỉ dám gọi nhỏ “Nghiên Nghiên, quay lại”, nhưng lại khiến bao nhiêu người nhìn bằng ánh mắt kỳ lạ, cô chỉ có nước im miệng, đi qua đi lại trước cửa một cửa hàng bên cạnh.

Một lúc sau cuối cùng cũng thấy Lý Nghiên đi ra, chỉ thấy tay cô giơ lên nắm hộp bao cao su đủ màu sắc.

Cô bước nhanh đến, lấy người che Lý Nghiên lại, chỉ sợ người đi đường thấy thứ họ đã mua.

“Ha ha ha, có gì mà phải che giấu”, Lý Nghiên nhét vào tay chàng năm hộp bao cao su, “Toàn bộ đều dành cho du lịch, một hộp hai cái, tớ mua cho cậu năm hộp, có gân nhé, nhẹ mỏng nhé, điểm G nhé, siêu mỏng không có

cảm giác, còn cả mùi hương cỏ mà tớ thích nhất nữa. Nhìn chàng nhà cậu khỏe mạnh như vậy, cho dù là một đêm mười lần cũng đủ”.

Một đêm mười lần? A, Lý Nghiê n đúng là mồm miệng không kiêng kỵ, thế mà cũng nói được.

Cô nhìn năm “quả bom” trong tay, xấu hổ nhét trả vào tay Lý Nghiê n: “Đã nói với cậu là không đâu mà. Tự cậu giữ lấy mà dùng từ từ đi. Đúng là tức chết với cậu”.

Cô trừng mắt nhìn Lý Nghiê n, quay người đi nhanh tới bến xe bus, cô muốn về sớm chứ cứ ở lại với Lý Nghiê n thì nhất định cô sẽ chém cô nàng ấy ra thành tám mảnh quá.

Lý Nghiê n thấy cô giận thật thì vội vàng đuổi theo. Đêm nay dù thế nào đi nữa, cô cũng phải về nhà Khê Khê, nhất định phải nhét năm hộp “nhu yếu phẩm” này vào túi xách của bạn.

Giang Văn Khê về đến nhà, bắt đầu thu dọn đồ đạc dưới sự chi đạo của Lý Nghiê n, cô quyết định mang theo vòng tay.

Lý Nghiê n nhìn thấy vòng tay thì hét lên với giọng nữ cao quăng tám, kinh khủng: “Vòng tay này ở đâu ra thế? Đẹp quá! Không phải chàng nhà cậu tặng đó chứ?”.

Cô chớp mắt, gật đầu.

Quả thực là anh tặng.

“Có phải là bướm Nữ Thần Ánh Sáng không?” Cô đưa vòng tay lên ánh đèn, con bướm bằng pha lê xanh lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

Lý Nghiê n vô cùng hâm mộ: “Con nhỏ này, đúng là tốt số, cậu được cả con rùa vàng”.

“Cái gì mà rùa vàng? Anh ấy là người, không phải rùa, được không?” Trong lòng cô thấy ngọt ngào khó tả, cẩn thận đặt vòng tay vào trong túi.

“Chết tiệt, còn chưa cưới mà đã bảo vệ chàng rồi. Đúng là con gái lớn rồi không giữ được”, Lý Nghiên xia tay vào trán cô.

“Kệ cậu, tớ đi tắm đây”, cô thè lưỡi với Lý Nghiên, làm mặt hề rồi chui vào nhà tắm.

Lý Nghiên cuối cùng đã tìm thấy cơ hội, cười gian, lén lút nhét năm hộp bao cao su vào ba lô của bạn, sau đó trèo lên giường với vẻ thản nhiên.

Nếu việc thành, thì bà mai chính cống cô đây sẽ đợi đến khi hai người bước vào lễ đường, bóc lột một phong bao lì xì thật lớn mới được.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Anh Muốn Chúng Ta Ở Bên Nhau

Có người nói rằng câu nói lãng mạn nhất trên thế giới này không phải là “Anh yêu em”, mà là “Ở bên nhau”, đó là lời hứa trọn đời trọn kiếp với người yêu.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thiên mặc bộ âu phục màu xanh xám, gương mặt nở nụ cười rạng ngời hạnh phúc, gõ cửa nhà Giang Văn Khê.

Giang Văn Khê vai khoác ba lô đã chuẩn bị sẵn, Lạc Thiên trông thấy cười phá lên.

“Có phải trông ngố lắm không?”, cô bĩu môi.

“Ừ, một chút. Người không biết lại tưởng là học sinh tiểu học đi dã ngoại”, anh mỉm cười khoác vai cô ra ngoài.

“Cái gì mà học sinh tiểu học chứ? Em đây gọi là trẻ mãi không già.”

Hai người ăn sáng xong, Lạc Thiên lái xe đưa Giang Văn Khê đến cửa hàng của Jessie, nhờ Jessie chọn cho Giang Văn Khê một bộ lễ phục phù hợp.

Đi theo Lạc Thiên, Giang Văn Khê bước vào cửa hàng sang trọng của Jessie, nhìn những bộ trang phục trên người mannequin trong cửa tiệm sáng rực, và cả những bộ lễ phục lộng lẫy đủ mọi kiểu dáng treo thành từng dãy, cô kinh ngạc đến độ há hốc miệng.

Không phải đi công tác ở s sao? Sao lại đưa cô đến cửa hàng quần áo thế này?

Trong đầu cô hiện ra cảnh trong phim thần tượng, các nam chính gần như thích đưa nữ chính đến cửa hàng chọn quần áo, ngắm nữ chính không ngừng ra ra vào vào phòng thử đồ, trái một bộ, phải một bộ, thử các bộ trang phục xinh đẹp, đợi thử hết xong, cuối cùng có một bộ khiến mắt nam chính sáng lên, kêu: “Mua nó đi”. Sau đó hai người khoác tay nhau, tham dự yến tiệc bằng những bước chân thanh lịch.

OMG! Kiểu phim cũ rích này sao lại xảy ra với cô chứ? Mô típ quá quen thuộc là sao?

Những bộ lễ phục này quá đẹp, cô không kìm được đưa tay sờ lên một bộ lễ phục màu đen chất lượng tuyệt vời, thiết kế rất sang trọng thanh lịch nhưng không mất đi vẻ quyên rũ, xuýt xoa vẻ đẹp của nó. Ánh mắt vô thức liếc nhìn bảng giá, giây sau, mắt cô trợn to, khoan đã, cái này... phía sau có mấy số không vậy???

Tay lại sờ bộ bên cạnh, giá vẫn kinh khủng như cái kia.

OMG! Trong lòng cô không ngừng hét lên, một bộ trang phục bình thường không có cơ hội mặc lại đắt thế này? Đúng là tội lỗi!

Cô xuýt xoa liên tục, sợ hãi rút tay lại, chi sợ sờ nữa thì sẽ làm hỏng bộ lễ phục đó.

Jessie đứng một bên khoanh hai tay lại quan sát Giang Văn Khê đã được một lúc. Cô thấy rất khó tin bởi bao năm nay, ai kia chưa bao giờ đi mua sắm với phụ nữ, thế mà chỉ một cuộc điện thoại đã bắt cô phải phục mệnh chờ sẵn ở cửa hàng lại còn cùng một cô gái đến chọn quần áo.

Nhìn vẻ mặt anh cần cần thận thận, sợ trong miệng thì tan ra, nâng trong tay thì sợ làm vỡ, ôi chà! Tình yêu thật đáng sợ!

Lạc Thiên thấy Giang Văn Khê ngần ngừ trước bộ lễ phục màu đen rất lâu, tưởng cô thích nên bước đến, gỡ bộ đó ra khỏi giá: “Thích thì thử đi”.

“Không cần đâu”, cô khoát tay lia lịa.

Kháng cự vô hiệu, không đầy mấy giây sau, cô đã bị Lạc Thiên đẩy cả người lẫn trang phục vào phòng thử đồ.

Vào trong phòng, Giang Văn Khê cắn chặt môi, do dự một lúc rồi cô vẫn mặc thử bộ lễ phục đó.

Nhưng, sao phần ngực của bộ này thiết kế thấp quá vậy? Không cần cúi xuống, chỉ cần từ tầm mắt của cô nhìn xuống là khe ngực đã lộ rõ ra. Cô đứng thẳng lên, soi mình trong gương, cô thừa nhận, vô cùng hợp với dáng cô, chết tiệt, đẹp thật, nhưng phần ngực, phần ngực... Chết thật? Kiểu này làm sao ra gặp ai được.

Lạc Thiên đợi mãi cũng không thấy Giang Văn Khê bước ra, liền đưa tay gõ cửa phòng: “Này, chắc em không ngủ trong đó luôn chứ?”.

Nghe giọng anh, cô tỏ ra đau khổ, cuống lên: “Không phải, Chỉ là... chỉ là em cảm thấy bộ này không hợp với em ả. Hay là em cứ mặc quần áo của mình là được rồi”.

Jessie im bật, nhìn lên chùm đèn pha lê tinh xảo trên trần nhà.

Bộ này là bảo vật của cô, không phải người cô thích thì cô sẽ không dễ dàng cho người ta thử. Cái gọi là không hợp chẳng qua chỉ là ý kiến cá nhân của cô gái bảo thủ bên trong mà thôi. Cô nàng đó đúng là động vật quý hiếm, thời buổi này có cô gái nào không hở hang một chút đâu, nếu được phép thì không chừng trên phố toàn là những người nude rồi.

Lạc Thiên đứng ngoài, khẽ nhú mày: “Em ra ngoài đã, cho anh và Jessie ngắm thử”.

“Không được”, giọng bên trong từ chối thẳng.

“Không sao, cho dù xấu đến mấy, anh và Jessie cũng không cười em đâu. Ra ngoài đi.”

“Không mà”

“Ra ngoài đi”

“Không được, thật sự là không hợp. Em cứ mặc quần áo của mình vậy.”
Dọa dẫm cũng

không được!

“VẬY, em muốn anh phá cửa vào kéo em ra hay là tự mình ra?”

Cuối cùng, dưới sự uy hiếp nóng nảy của Lạc Thiên, Giang Văn Khê hai tay che ngực, chậm rãi bước ra.

Jessie tiến lên phía trước, kéo tay cô xuống, huýt sáo một tiếng, khen ngợi: “Perfect!”.

Lạc Thiên chăm chú nhìn người phụ nữ đã thay trang phục, cơ hồ như mất hồn trong tích tắc, cơ thể xinh đẹp ấy phối với bộ lễ phục gợi cảm, đẹp đến mức khiến người ta không rời mắt đi được. Ánh mắt anh nhìn từ gấu váy chậm chậm hướng lên trên, cuối cùng dừng lại ở ngực cô, tuy cô đã xoắn tóc xuống che phía trước, nhưng vẫn không thể giấu hết cảnh xuân ở đó.

Bộ trang phục chết tiệt này thiết kế kiểu gì vậy?

Bỗng, anh sa sầm mặt, đứng lên bước nhanh đến giá áo nhanh chóng chọn một bộ khác rồi nhét vào tay cô đang nhăn nhó mặt mũi.

Hai tay vuốt ve phần lưng trần của cô, làn da mịn nhẵn dưới lòng bàn tay khiến anh lưu luyến, nhưng lại không thể kiềm chế được mà nói một cách thô bạo: “Không phải không hợp, mà là rất không hợp! Thử bộ này!”.

Anh lại đẩy cô vào phòng thử đồ.

A, hung dữ thế làm gì? Đã nói là không hợp rồi mà cứ bắt cô phải ra ngoài.

Cô cắn môi, bó tay, lại thay bộ khác.

Lạc Thiên quay lại, trừng mắt nhìn Jessie đang quan sát hai người, ánh mắt không vui trách móc cô thiết kế trang phục kiểu gì.

Vải ít tới nỗi đến ngực cũng không che được, càng khiến người ta xấu hổ hơn là phần lưng lộ ra một khoảng lớn, ngay cả khe hông cũng thấy. Cứ nghĩ đến cảnh Giang Văn Khê mặc bộ này xuất hiện trong bữa tiệc, dẫn đến bao cặp mắt dừng lại trắng trợn nhìn ngó cơ thể cô là anh lại không kìm được muốn giết người.

Chuyện bị người ta “ăn đậu hũ (1)” biến tướng như thế, anh tuyệt đối không cho phép xảy ra với ngọn cỏ của anh, muốn ăn cũng chỉ có thể là mình anh thôi.

(1) Từ lóng trong tiếng Trung ý chỉ việc nhìn ngăm, đụng chạm da thịt người khác.

Giọng anh rất bất mãn: “Cô đúng là tính toán kỹ quá, tiết kiệm vải thật”.

Jessie tỏ ra vô tội, từ khi cô mở tiệm đến nay, chưa có khách hàng nào phàn nàn vải may trang phục của cô quá ít cả.

Như Giang Văn Khê đã nghĩ, cô đúng là phải thử liên tục.

Không biết đã thử hết bao nhiêu bộ rồi, cuối cùng cũng có một bộ vừa mắt Lạc Thiên, vì bộ lễ phục màu tím cổ yếm này ngoài việc hở vai ra thì phần ngực và lưng đều kín đáo, tôn lên được khí chất của cô.

Cô cũng thích bộ lễ phục không hoàn toàn giống trang phục dự tiệc đêm này, đặc biệt là thiết kế đính ngọc thủ công từ phần ngực đến eo, cô cứ soi gương mãi trong phòng thử đồ.

Nhưng bộ này thật sự là quá đắt, cô không thể tham lam như thế được. Cô xấu hổ lén lút đến cạnh Jessie, hạ giọng nói: “Xin hỏi có kiểu nào giống thế này nhưng rẻ hơn không?”.

Jessie không nhịn được phì cười, ngoài cô nàng Viên Nhuận Chi như bảo vật sống ở cạnh Tang Du ra, cô thật sự đã lâu rồi không thấy cô nàng nào đáng yêu như thế này.

“Có, nhưng tôi sợ mình mang ra thì cái vị ngồi trên sofa kia chắc chắn sẽ đập vỡ thương hiệu của tôi mất.” Nếu cô dám mang áo pull và quần jeans ra thì trong một thời gian ngắn, cô đừng hòng móc được xu nào từ ai kia nữa.

Giang Văn Khê rụt rè nhìn ai đó, gương mặt ấy lạnh băng như có một lớp sương bao phủ: . “Không khoa trương thế chứ!”.

Cuộc trò chuyện của Giang Văn Khê và Jessie đã vẳng đến tai Lạc Thiên vừa chọn xong giày cao gót. Khóe môi anh giật giật, gương mặt anh tuấn lạnh lùng: “Thay lại quần áo đi, chúng ta phải đi thôi”.

Đợi Giang Văn Khê thay quần áo xong, Jessie đích thân gói bộ lễ phục lại, giao đến tận tay Lạc Thiên.

Vốn dĩ Jessie đã mong Lạc Thiên sẽ theo phép lịch sự mà khen ngợi cửa hàng của cô, ngờ đâu anh nhận lấy mấy túi xách xong, nắm tay Giang Văn Khê, kéo người yêu đi thẳng ra ngoài, đến đâu cũng không ngoảnh lại. Trước khi bước ra, anh còn tiện tay lột một chiếc áo form dài màu gạo trên người mannequin xuống, khoác lên vai Giang Văn Khê.

Jessie đấm ngực kêu trời, chiếc áo đó cũng rất đắt, đừng có kiểu vừa mua vừa cướp như thế...

Ngồi trong xe, Giang Văn Khê cảm nhận được cơn giận toát ra từ Lạc Thiên.

Cô cúi đầu, cắn môi nói: “Anh giận sao? Nhưng em cảm thấy bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua một bộ quần áo mặc không được mấy lần thì thật không đáng”.

“Không.” Lạc Thiên quay sang thắt dây an toàn cho cô, khuôn mặt lập tức dịu lại, “Nếu thích thì tốn thêm tiền nữa cũng xứng đáng. Nhưng có những thứ, dù em có nhiều tiền đến mấy cũng không thể nào thích được”.

Giang Văn Khê ngẩn ngơ nhìn đôi mắt sâu thẳm như không có đáy của anh, thở dài, hình như lời nào xuất phát từ anh đều trở nên có lý.

Từ thành phố N đến S tuy chỉ lái xe hơn hai tiếng đồng hồ nhưng khi xe họ đến S thì trời đã tối.

Ấn tượng của Giang Văn Khê với S chỉ vền vẹn trong ký ức lúc tám, chín tuổi, S lúc đó nhiều nước, nhiều cầu, nhiều nhà cổ.

Chiếc xe vào S, đi khoảng hơn hai mươi phút, cuối cùng dừng lại trước khách sạn XX.

Giang Văn Khê mặc quần áo đi chơi, khoác ba lô, dáng vẻ đáng yêu, nắm tay Lạc Thiên mặc âu phục đi vào sảnh khách sạn, khiến bao con mắt phải chú ý.

Giang Văn Khê nhìn quanh quất, ý thức được trang phục của mình thật không phù hợp với người đàn ông xuất sắc bên cạnh, vội đẩy tay anh ra, đứng ở vị trí cách anh ba, bốn mét.

Lạc Thiên cau mày quay lại: “Em đang làm gì vậy?”.

“Không có gì.” Cô không dám nhìn thẳng anh.

Nhận ra những người xung quanh đang quan sát họ, Lạc Thiên mim chặt môi, sải bước đến, nắm lấy tay cô, bất chấp cô có chịu hay không, anh kéo cô đến quầy tiếp tân.

Hai nhân viên tiếp tân một nam một nữ đứng ở quầy, thấy Lạc Thiên kéo một cô gái xinh đẹp đến thì kinh ngạc há hốc miệng, câu “Tổng giám đốc Lạc, chào ngài, chúng tôi xin hân hạnh được phục vụ” mắc kẹt ở cổ họng, không thoát ra được.

Nhân viên nam chỉ nhìn Giang Văn Khê và Lạc Thiên không đến bốn, năm giây rồi trước khi Lạc Thiên lên tiếng đặt phòng, anh ta đã nhanh nhẹn nói: “Xin chào ngài, hiện giờ đang mùa cao điểm du lịch nên phòng đơn, phòng tiêu chuẩn, phòng ba người, phòng thương vụ, phòng VIP của khách sạn chúng tôi đã đầy, chỉ còn lại một phòng tổng thống”.

Nhân viên nam này vừa nói xong, không chỉ khiến Giang Văn Khê và Lạc Thiên sửng sốt, mà ngay cả đồng nghiệp kế bên cũng kinh ngạc há hốc miệng. Trong lúc đồng nghiệp chưa vạch mặt, anh ta ra sức mim cười với Giang Văn Khê và Lạc Thiên, đồng thời đạp lên chân đồng nghiệp một cái, bắt cô nàng phải ngoan ngoãn im lặng.

Lạc Thiên đáp ngắn gọn: “Thế thì lấy phòng đó”.

Giang Văn Khê vừa nghe đã kêu lên: “Khoan đã!”. Phòng tổng thống? Đó chẳng phải là phòng đắt nhất mà Lý Nghiên từng nói rằng chỉ có những người gốc nhất mới bỏ tiền ra ở đó sao?

Nhân viên tiếp tân nhìn cô vẻ mong chờ.

Chỉ nghe cô cắn môi, hỏi nhỏ: “Cái đó... trong phòng có mấy giường?”

Nhân viên tiếp tân mim cười: “Một ạ”.

“Một giường?”, Giang Văn Khê kêu lên.

“Vâng, một giường, rộng hai mét.” Cho dù lăn lộn cỡ nào cũng không thành vấn đề.

Giang Văn Khê không kìm được, than vãn: “Thực khó tin khách sạn to như thế mà chỉ còn lại một phòng, lại chỉ có một giường” Cho dù rộng hai mét thì cũng vẫn là ngủ chung giường.

“Thưa cô, đầu tiên, tôi xin được thay mặt khách sạn gửi đến cô lời xin lỗi sâu sắc, tin rằng cô cũng biết thành phố S là thành phố du lịch có lịch sử lâu đời và phong cảnh như tranh vẽ, mùa này đang là mùa cao điểm du lịch, các phòng đều đầy cũng là chuyện bình thường.” Anh tiếp tân kia mím cười nói với Giang Văn Khê, rồi sau đó lại cười một nụ cười đầy mờ ám với Lạc Thiên, “Nếu cần, tôi sẽ làm thủ tục nhận phòng cho cô”.

Lạc Thiên nhìn anh chàng tiếp tân đó, hơi nheo mắt lại, nhận được thông tin truyền đến từ mắt anh ta, anh chỉ hơi cau mày nhưng không nói gì.

Giang Văn Khê khẽ kéo áo Lạc Thiên, nói: “Chúng ta... hay là đổi sang khách sạn khác đi”. Ngủ chung giường thì quá là không an toàn.

Anh chàng tiếp tân kia nghe thế thì nói ngay: “Thưa cô, khách sạn của chúng tôi là lựa chọn đầu tiên của các lữ khách hoặc khách hàng đi công tác đến thành phố S này, hiện giờ đã là tám giờ tối theo giờ Bắc Kinh, cũng là giờ cao điểm nhận phòng của các khách sạn, khách sạn gần đây nhất cũng phải mất hai mươi đến ba mươi phút lái xe, nếu cô và ngài đây trong vòng nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa tìm được khách sạn thì e rằng...”. Ngụ ý là, phải ngủ ngoài đường, thế nên hãy làm thủ tục nhận phòng nhanh lên.

“Không cần nói nữa, lấy phòng đó đi”, Lạc Thiên lấy chứng minh nhân dân ra.

“Vâng, xin ngài đợi một chút.” Anh chàng tiếp viên mím cười nhận lấy chứng minh nhân dân của Lạc Thiên rồi làm thủ tục nhận phòng của anh.

Giang Văn Khê trợn mắt, về chuyện một chiếc giường, cô không tiện nói gì trước mặt bao nhiêu người thế này, ra sức kéo vạt áo vest của Lạc Thiên, một lúc sau chiếc áo đã bị nhăn lại thành nếp.

Lạc Thiên kéo bàn tay không an phận của cô xuống, nắm chặt trong tay mình, đến khi làm xong thủ tục, anh kéo cả người và vật cùng vào thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng, tại quầy tiếp tân đã có một cuộc tranh cãi nhỏ nhỏ.

“Này, sao anh có thể nói với Tổng giám đốc Lạc Thiên rằng chỉ còn một phòng tổng thống chứ?”

“Không nhìn thấy Tổng giám đốc Lạc nắm chặt tay người đẹp kia à? Nếu làm thủ tục hai phòng tổng thống thì cô nghĩ có hợp không? Trước khi đến đây, nhất định Tổng giám đốc Lạc đã băn khoăn rất lâu về chuyện thuê phòng rồi, đương nhiên tôi phải chia sẻ với ngài ấy trước khi ngài ấy lên tiếng chứ, phòng tổng thống ngắm cảnh lãng mạn nhất khách sạn này thì hợp quá rồi. Cô không nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của ngài ấy lúc quay đầu lại à?”

“Haizzz! Anh đúng là biết xun xoe nịnh bợ thật đấy!”

“Phí cho cô làm tiếp tân bao năm mà cũng không biết quan sát người ta, sau này phải linh động vào, học hỏi tiền bối đây này, thế nào gọi là mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng.”

Giang Văn Khê tuy cảm khái bản thân từ lúc sinh ra tới nay, cuối cùng cũng có thể vào được phòng tổng thống một lần, nhưng cùng lúc nhìn ngắm gian phòng hào hoa lộng lẫy, cô vẫn khó tránh khỏi băn khoăn về chuyện ngủ đêm.

Bứt rứt cả buổi tối, khi Lạc Thiên vào phòng tắm, cô liếc nhìn sofa trong phòng khách sang trọng, ôm một cái chăn trên giường trải lên sofa.

Một lúc sau, Lạc Thiên mặc áo choàng trắng, mái tóc ướt đầm bước ra, nói với Giang Văn

Khê đang ngồi thờ trước gương: “Đi tắm sớm đi, ngày mai sẽ rất vất vả đấy”.

Giang Văn Khê quay lại, cô đành phải thừa nhận rằng bức tranh mỹ nam tắm rất đẹp mắt. Cổ áo choàng hé mở, theo động tác lau tóc lên xuống của anh, xương quai xanh rất đẹp và vòm ngực chắc khỏe thấy thoáng ăn hiện.

Lạc Thiên thấy Giang Văn Khê vẫn ngần ngại nhìn mình thì nhường mày, bước đến khẽ véo cằm cô: “Còn nhìn nữa thì thu phí đấy”.

Giang Văn Khê ngượng ngừng thu ánh mắt lại, vội vã đứng dậy lục tìm túi xách, lấy ra một bộ quần áo để thay, ai ngờ vừa mở dây kéo ra thì mấy cái hộp nhỏ màu sắc trông rất quen mắt rơi xuống, khi cô nhận ra đó là thứ gì thì đã muộn.

Lạc Thiên cúi xuống nhặt lên, khi nhìn rõ thứ mình cầm là gì, tay anh cứng đờ.

“Cái đó, cái đó, không phải em mua đâu. Nghiên Nghiên chết tiệt, sao lại làm trò này, mất mặt quá đi thôi.” Cô cuống đến nỗi không biết làm gì, vội quỳ xuống nhặt lấy mấy thứ gây họa chết tiệt kia, sau đó chạy ra khỏi phòng.

Khi quay lại phòng, tay cô đã không còn mấy hộp bao cao su đó nữa, còn Lạc Thiên vẻ mặt bình thản đang ngồi trước bàn xem tài liệu.

Cô thầm nghĩ, quả đúng là đi công tác, Nghiên Nghiên nghĩ lệch lạc rồi.

Cô tự xoa dịu mình, lấy bộ quần áo để thay rồi chui vào phòng tắm.

Nghe thấy âm thanh đóng cửa, Lạc Thiên buông tài liệu xuống, bắt đầu thần thờ.

Trong tích tắc, anh có phần không thích nghi được, cô nam quả nữ ở chung một phòng, hình như tệ hại hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, ngọn cỏ gần hang dường như luôn sợ hãi anh.

Anh chải lại tóc, thở dài, đứng lên chậm rãi đến trước cửa sổ, qua tấm kính, nhìn ra bên ngoài, vầng trăng cô đơn đang treo lên bầu trời. Trong ngọn gió đêm, nhành dương liễu phơ phất bên bờ sông, làn nước dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, rực lên một màu vàng óng ánh.

Đã mười năm rồi, anh chưa từng thưởng thức con sông bao quanh thành phố trong màn đêm thế này. Mong rằng nút thắt trong lòng mười năm nay sẽ được hóa giải.

Bỗng, sau lưng vang lên một tràng âm thanh lục đục, anh quay lại, nhìn thấy Giang Văn Khê mặc áo ngủ hoạt hình, mái tóc xõa dài ướt nước, đang rón rén ôm gối đầu đi ra phòng khách.

Anh là rắn độc, mãnh thú ư? Nằm chung giường với anh có đến nỗi sợ hãi như vậy không? Anh có nói mình sẽ làm gì cô ư? Đúng là cô bé ngốc nghếch!

“Nếu em dám bước thêm bước nữa, anh đảm bảo tối nay em sẽ phải ngủ ở sảnh khách sạn”, giọng nói mang hơi hướm giận dữ, anh uy hiếp.

Giang Văn Khê dừng bước, không dám đi nữa. Cô quay người lại, mặt mũi đau khổ, rụt rè nói: “Chuyện lúc nãy, em rất xin lỗi. Em sợ anh nghĩ em là một kẻ có tâm kế, thế nên em nghĩ mình cứ ngủ ở sofa thì tốt hơn”.

“Thật là em nghĩ thế sao? Chứ không phải sợ

Đôi môi mỏng gợi cảm của Lạc Thiên hỏi ngược lại khiến cô rùng mình ớn lạnh, sao anh lại hiểu rõ cô đến thế?

Anh sải bước đến, giật lấy gối của cô ném trở lại giường, nhìn cô tò trên cao, bực bội nói: “Có cần anh bảo họ mang một bát tô đến, đổ đầy nước rồi đặt giữa giường không?”.

Đặt bát nước giữa giường?

Cô vừa nghe đã vội vã khoát tay lia lịa, cô với anh đâu phải Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, có cần khoa trương đến thế không? Nếu thật sự đặt một bát nước ở giữa giường, cô nghĩ, kể nửa đêm bò dậy uống hết bát nước sẽ là cô. Tướng ngủ của cô rất xấu, cô thà bị nước làm sặc chết cũng không muốn ngủ trên cái giường ướt đẫm.

“Không cần, vậy thì ngủ trên giường”, anh ra lệnh.

Cô đành cam chịu gục đầu xuống, chậm rãi dịch chuyển về phía chiếc giường.

“Khoan đã”, giọng người đàn ông sau lưng lại vang lên.

Lại chuyện gì nữa? Cô quay lại, vẻ mặt thắc mắc lẫn ấm ức nhìn anh.

Trong lúc ngẩn người, anh đã nhẹ nhàng kéo cô đến trước gương, tay cầm máy sấy tóc, tỉ mỉ sấy khô mái tóc cho cô.

Cô ngồi thẳng người bất động, nhìn qua gương, lại thấy mái tóc anh còn ẩm, cô nghi ngại: “Sao anh không sấy tóc?”.

“Không quen”, ngắn gọn súc tích. Khi cô lờm nguýt anh một cái, lại nghe giọng nói anh dịu dàng như gió thoảng: “Tóc anh ngắn, trước khi lên giường sẽ khô. Tóc em dài thế này, để ẩm mà ngủ thì rất dễ bị bệnh”. Anh cúi xuống, chăm chú vào mái tóc mềm mượt trong tay. Ngoài việc sợ cô bị

bệnh ra, anh còn thích cảm giác mái tóc suôn mượt của cô luôn qua kẽ ngón tay anh.

Cảm giác ấm áp nhẹ nhàng lan tỏa trong tim, khóe môi cô nhướn lên, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú vào gương, chăm chú nhìn anh đang sấy tóc cho cô.

Cảm giác này, thật sự còn ngọt ngào hơn cả khi ăn đường nữa.

Sấy tóc xong, anh sợ mình lại suy nghĩ gì nữa nên lên giường nằm trước, nằm nghiêng quay lưng với góc bên phải, nhắm mắt lại.

Cô hít một hơi thật sâu, từ từ ngồi xuống giường, nghiêng đầu, nhìn phần lưng anh phập phồng lên xuống vì hô hấp, bất giác thở phào nhẹ nhõm rồi nhẹ nhàng nằm xuống góc bên phải.

Nếu nói rằng một nam một nữ đang phát tiết hormone, nằm cùng một giường mà lại không xảy ra chuyện gì thì đối với đàn ông, đó là sự sỉ nhục; nếu nói rằng đã xảy ra chuyện gì đó, mà lại là đàn ông bị phụ nữ đạp xuống giường, thì đúng là đại sỉ nhục.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lạc Thiên chống tay ngồi trên tấm thảm lông cừu, cảm giác tiếp xúc mềm mại dưới lòng bàn tay khiến anh không thể tin được, nhìn cô gái đang chiếm hết cả cái giường kia.

Anh khó có thể tin rằng mình lại bị cô đạp xuống giường, điều đó khiến anh nhớ tới chuyện cô ngủ lăn xuống giường khi ở biệt thự.

Anh không biết rằng tương ngộ của con người lại có thể xấu đến thế. Quý thật, anh đã sống ba mươi năm, chưa bao giờ thấy mất mặt như thế. Hình như từ khi gặp cô, gần như không có chuyện gì là không thể xảy ra.

Anh khẽ rửa một câu, ngồi dậy, cúi xuống ôm cô nhích sang góc bên kia. Thấy cô trở mình, anh thở dài rồi mới nằm xuống giường.

Lạc Thiên vốn ngủ chập chờn, sau một đêm “kịch chiến” bất bình thường trên giường với Giang Văn Khê, hôm sau anh dậy rất sớm.

Giang Văn Khê nghĩ đó là đêm ngủ thoải mái nhất trong lịch sử, quả nhiên là giường phòng tổng thống có khác. Nhưng vì sao ai kia từ lúc ăn sáng đến giờ cứ tỏ ra như thể cô nợ anh một khoản cực lớn thế nhỉ?

Vừa thay xong quần áo, Giang Văn Khê đã bị lôi ra ngoài.

Giang Văn Khê vốn nghĩ rằng, hạng mục công trình của Giang Hàng chỉ có ở thành phố N, nhưng lại không ngờ ở S cũng có một số công trình khác.

Những công trình ở nơi khác đa phần đều do Chủ tịch Giang trực tiếp phụ trách, còn lần này Lạc Thiên nhân cơ hội họp lớp để thuận tiện đến xem xét.

Trưởng và phó giám đốc công tình đều cung kính lễ phép với Lạc Thiên và cô, khi cô thay quần áo công nhân, đội mũ bảo hiểm vào, cầm máy chụp hình, chân tập tễnh đi trên công trường đầy sỏi đá cát bụi, mới hiểu ra tối qua Lạc Thiên nói với cô rằng “Ngày mai sẽ rất vất vả” có ý nghĩa thật sự là gì.

Tuy chưa vào mùa hạ nhưng năm nay trời nóng rất sớm, chưa đến trưa mà mặt trời trên đỉnh đầu đã rất chói chang khiến cô cảm thấy choáng váng từng cơn. Cũng may trước mặt còn có một anh chàng đẹp trai để có thể nhìn ngắm no mắt, nếu không, cô thật sự sợ rằng mình sẽ ngất xỉu tại công trường mất.

Những người đàn ông khi đang chăm chú làm việc là tuyệt vời nhất.

Lạc Thiên dù giơ tay hay bước đi cũng hừng hực hào khí, vô cùng tự nhiên, có điều bộ quần áo công nhân và chiếc mũ xám xịt trên đầu thực sự không hợp với khí chất của anh.

Trong đầu cô không ngừng vẽ nên cảnh anh là một công nhân xây dựng, sau đó ôm đĩa cơm ngồi trên đất, ăn như hùm như hổ, bất giác toét miệng ra cười. Không khống chế được, cô lấy di động ra, chỉnh ống kính chĩa vào anh. Sau khi chụp xong, cô chọn tấm hình anh đang nghiêng đầu đội mũ xám, trầm ngâm suy tư làm hình nền.

“Chuyện gì mà buồn cười thế?”, Lạc Thiên đến cạnh cô, “Nhờ em chụp hình, em đã chụp “Vâng, chụp xong rồi”, cô lúng túng cất điện thoại đi.

“Đi thôi, anh đói rồi.” Anh nhẹ nhàng khoác vai cô. Từ chối khéo léo lời mời nhiệt tình của trưởng và phó giám đốc công tình, lúc đó đã một giờ chiều, nếu đợi ăn cơm xong, không lâu sau anh lại phải lái xe đến khách sạn, nơi diễn ra buổi họp lớp, anh không muốn lãng phí thời gian riêng tư ở bên cô vào bữa ăn với người khác.

Lúc về đến khách sạn, dùng bữa trưa xong, Giang Văn Khê đang băn khoăn xem có nên đi dạo xung quanh thưởng thức thành phố s mang đầy hương vị cổ điển hay không, thì ngờ đâu, cô đã bị Lạc Thiên đẩy vào phòng thẩm mỹ của khách sạn.

Cô tưởng hôm qua chọn xong quần áo thì mọi thứ đã kết thúc, hoàn toàn bỏ qua một giai đoạn nữa trong tiểu thuyết tình cảm. Chọn xong quần áo, điều bắt buộc sau đó là phải trang điểm lông lẩy.

Cô bị kéo vào phòng thẩm mỹ, mát xa toàn thân rồi trang điểm mặt mũi, chịu đựng sự cải tạo dài hơn ba tiếng đồng hồ từ đầu đến chân, hóa xấu xí thành thiên nga, sau đó như một món hàng cao cấp chờ được đem ra bán, xuất hiện trước mặt Lạc Thiên.

Lúc này đây, Lạc Thiên mặc một bộ âu phục xám bạc được cắt may tinh xảo với chất vải cao cấp, ngồi trên sofa xem tạp chí, cổ thắt cà vạt cô tặng. Cô chỉ cảm thấy hơi thở như bị nghẹn lại, ánh mắt dừng trên gương mặt tuấn tú của anh, nhất thời không rời ra được.

Khi nhìn thấy đôi chân nhỏ xinh xuất hiện trong tầm mắt, Lạc Thiên hơi ngược lên nhìn, lần này, chỉ một, hai giây, anh gạt nhẹ đầu rồi nắm tay cô ra khỏi phòng thẩm mỹ.

Đen khi lên xe, bàn tay nắm chặt tay cô mới buông ra.

Vẻ mặt quá lạnh nhạt của Lạc Thiên khiến Giang Văn Khê chú ý, có một cảm giác khó tả dâng lên, trong lòng như chua xót đắng chát, đồng thời là một nỗi đau thoáng qua.

Cô thế này nhất định là kẻ xấu còn bày lắm trò, mới khiến anh có phản ứng như vậy, cho dù là mặc bộ quần áo công chúa vào thì cô bé Lộ Lem vẫn là cô bé Lộ Lem.

Không ngờ rằng, Lạc Thiên đang cố kiềm nén ham muốn ôm hôn cô trong lòng, không dám nhìn nhiều, chỉ sợ nhất thời bùng bột sẽ hủy hoại lớp trang điểm tinh tế đẹp đẽ trên gương mặt cô.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn như sao khiến cả thành phố vốn huyên náo trở nên tĩnh lặng hơn nhiều.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở một khách sạn nghỉ mát ngoại ô thành phố.

Bước vào sảnh khách sạn là một màu vàng rực chói lọi.

Giang Văn Khê ngược mắt nhìn trần nhà vàng rực, không đếm được có bao nhiêu chiếc lá vàng được dát lên đó, phía dưới là chùm đèn pha lê long lánh tỏa ra ánh sáng rực rỡ khiến người xem phải trầm trồ tán thưởng.

Bước theo Lạc Thiên, Giang Văn Khê vừa đi vừa thưởng thức cách bài trí hoa lệ trong khách sạn. Phong cách nơi đây thể hiện mùi vị Đông Nam Á đặc trưng, các ngôi lầu bằng trúc đủ kiểu dáng, hành lang đầy màu sắc bí

ấn, là một hình ảnh thu nhỏ của phong cảnh các nước nhiệt đới, như đang dẫn du khách đến một đất nước xa lạ mới mẻ.

Ngoài việc thưởng thức, cô còn lén lút liếc nhìn gương mặt nhìn nghiêng trầm tư của Lạc Thiên, lờ mờ cảm thấy buổi tiệc tối nay mới là mục đích đến S lần này của anh.

Đang lúc lơ đãng thì một giọng nam thanh lịch đã văng đến: “Tôi biết cậu nhất định sẽ đến

Cô ngược nhìn người đàn ông đeo kính gọng vàng, vận một bộ âu phục xanh xám sọc chìm tôn lên khí chất sang trọng nho nhã của anh ta, khó mà quên được người đàn ông khiến người ta có ấn tượng sâu sắc này - Phương Tử Hạ.

Lạc Thiên cười nhạt, ôm nhau thân mật với anh ta, vẻ xúc động trên gương mặt như thể anh em tốt đã bao năm không gặp, tình cảm vẫn khăng khít lâu bền.

“Ô, đây chẳng phải là người anh em Lạc Thiên của chúng ta đó sao?”, người vừa đến mĩa mai bằng giọng không thân thiện cho lắm.

Giang Văn Khê nghe thế thì quay sang, nhìn thấy ba người đàn ông mặt âu phục đang tiến đến phía họ.

“Bạn học cũ, bạn cũ, mười năm không gặp, phong thái vẫn như xưa, không khác gì năm ấy.” Lần này là người đàn ông đi đầu, đôi mắt sắc bén chiếu thẳng đến Lạc Thiên, giây sau đó quay sang nhìn Giang Văn Khê đứng cạnh, mắt sáng lên, “Bạn học cũ, không giới thiệu cho bọn tôi biết người đẹp cạnh cậu à?”.

Gương mặt Lạc Thiên vẫn giữ nụ cười ỉm: “Vị hôn thê của tôi, Giang Văn Khê”. Sau đó anh lần lượt giới thiệu với Giang Văn Khê, “Châu Thiệu Vũ, Vương Hạo Lỗi, Đồng Kiến Thành”.

“Họ Giang à? Xem ra cậu với người họ Giang thật không chỉ có duyên bình thường đâu nhì”, Châu Thiệu Vũ đứng đầu nhếch môi đầy châm biếm.

Giang Văn Khê nhìn Lạc Thiên tỏ vẻ không hiểu, chỉ thấy khóe môi anh vẫn nở nụ cười nhẹ như không, ánh mắt nhìn thẳng Châu Thiệu Vũ, nhưng trong nụ cười ấy không tìm ra nổi một chút hơi ấm.

Châu Thiệu Vũ bị Lạc Thiên nhìn đến mất tự nhiên, đưa tay ra với Giang Văn Khê: “Rất vui được làm quen với cô, cô gái xinh đẹp”.

Châu Thiệu Vũ từ ngoại hình, chiều cao đến vóc dáng đều không thua Lạc Thiên, anh ta có một đôi mắt phượng dài nhưng lại toát ra tà khí u ám khiến cô rất khó chịu. Vương Hạo Lỗi và Đồng Kiến Thành cho dù về ngoại hình hay khí chất đều thua kém đến mấy bậc. Đặc biệt đôi mắt vốn dĩ không to lắm của Vương Hạo Lỗi, dùng đục vàng vàng, từ lúc mới nhìn thấy cô, ánh mắt ấy chưa từng rời đi, lại thêm bọng mắt dày khiến toàn thân hấn toát lên một vẻ dung tục.

Cô bỗng có ham muốn được móc đôi mắt dung tục cực độ của hấn ra.

Do lịch sự, cô cũng đưa tay ra với Châu Thiệu Vũ, máy móc nói một câu: “Chào anh”.

Giọng điệu lạnh nhạt đó khiến Châu Thiệu Vũ hơi nheo mắt, khóe môi nhếch lên.

Phương Tử Hạ đứng cạnh, nói: “Vào trong rồi hàn huyền sau, bên trong có rất nhiều bạn cũ đang đợi đấy”.

Khi Lạc Thiên và Giang Văn Khê xuất hiện trong sảnh tiệc, không khí lập tức tĩnh lặng hẳn, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía họ.

Trong ánh mắt sững sốt của tất cả, trực giác khiến Giang Văn Khê cảm nhận có điều gì đó rất kỳ quặc.

Lạc Thiên từ khi gặp Phương Tử Hạ, gương mặt luôn giữ nụ cười duyên rũ. Chỉ Giang Văn Khê biết, đó là nụ cười nguy trang của anh, vì đối mặt với đám bạn học cũ bao năm không gặp, cô không nhìn thấy chút ý cười nào trong mắt anh.

Châu Thiệu Vũ đã phá tan bầu không khí lạnh ngắt đó.

Lạc Thiên luôn choàng ôm cô, giới thiệu cô với mọi người.

Có lẽ vì từ nhỏ đã luôn theo sau cậu, cô đã luyện thành một loại bản năng, mỗi một người dù là tướng mạo, giọng nói, bóng lưng..., chỉ cần Lạc Thiên nói một lần là cô sẽ ghi nhớ rất kỹ trong đầu. Thế nên cô thường than thở rằng mình không làm cảnh sát thật sự là quá đáng tiếc.

Lạc Thiên ngồi với cô một lúc thì bị một đám đàn ông kéo đi, tiến hành cuộc trò chuyện “Giữa những người đàn ông với nhau”.

Nhìn đám người xa lạ đông đúc đó, Giang Văn Khê bất giác cười khố, cô đã biết sẽ có kết quả này từ lâu. Cô ném thử những món ăn ngon và đẹp mắt, mỹ vị có thể giúp người ta giải tỏa áp lực, thoải mái tinh thần, tiện đưa tay cầm một ly nước từ người phục vụ bưng ngang qua, nhấp thử một ngụm, lại là rượu, mùi vị cũng không tệ, cô lại hớp thêm một ngụm nữa.

Không biết có phải do thính lực quá tốt hay không, kỳ thực cô không phải loại người thích nghe trộm người khác nói chuyện, nhưng lúc nào việc cũng đến tai. Lần này sau lưng cô lại là những kẻ rất thích bàn tán linh tinh.

“Cậu bảo xem cô gái kia có biết chuyện mười năm trước của Lạc Thiên không?”

Nghe nhắc đến hai chữ Lạc Thiên, cô nhấp một ngụm rượu, trong vô thức đồng tai lên nghe.

“Chắc là không, thường thì rất hiếm có cô gái nào chấp nhận bạn trai mình trước kia làm ‘chuyện đó’.”

“Nói cũng phải.”

“Cũng chưa chắc, phụ nữ bây giờ chỉ cần có tiền thì loại đàn ông nào chẳng theo, hưởng hồ là với địa vị và thân phận hiện nay của cậu ta.”

Cô rất tò mò, mười năm trước rốt cuộc Lạc Thiên đã làm “chuyện nào”, đến nỗi mười năm rồi còn khiến người ta “thích thú nhắc lại”. Kỳ thực có lúc nghĩ lại, bản thân cô cũng có cảm giác đang “bám đại gia”.

Chỉ nghe mấy người kia nói tiếp:

“Mười năm rồi, cậu ta còn cuốn hút hơn trước nữa. Haizzz, đến nay tớ vẫn không muốn tin rằng chuyện mười năm trước là do cậu ta làm, chỉ cần cậu ta ngoắc ngoắc ngón tay thôi thì những cô gái chủ động lao đến nhiều như cá diếc trên sông ấy, làm sao cậu ta có thể làm chuyện đó được.” “Thôi đi, cậu có chồng có con rồi đây, còn học đám con gái mê trai bây giờ nữa à. Nếu cậu ta thật sự không làm thì tòa án làm sao dám xử bậy? Châu Mộng Kha sao có thể rời xa cậu ta? Ai mà không biết cậu ta và Châu Mộng Kha năm ấy yêu nhau điên cuồng đến thế nào chứ.”

“Cũng phải. Tớ thì không ngờ Châu Mộng Kha lại chia tay cậu ta, lấy Phương Tử Hạ.”

“Xì! Năm ấy tớ đã nhận ra Phương Tử Hạ yêu thầm Châu Mộng Kha, người phụ nữ như cô ta, có người đàn ông nào muốn cưới lại chẳng phải phần đầu hai, ba chục năm.”

“Các cậu có nhận ra không, vị hôn thê của Lạc Thiên, cái cô họ Giang gì gì ấy, nhìn ở một góc độ nào đó cũng rất giống Châu Mộng Kha.”

“Haizzz, cậu không nói thì không nhận ra, bây giờ thấy cũng hơi giống thật.”

Giang Văn Khê ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, cầm ly rượu rỗng trong tay, càng lúc càng siết chặt như muốn bóp vỡ ly rượu vậy.

Cô không hề biết rằng từ một góc độ nào đó, cô lại giống người phụ nữ kia.

Hình như nhận ra phía trước có người đang nhìn mình, cô ngước lên, ở gần đó có một người phụ nữ mặc bộ lễ phục màu đen gợi cảm, tôn lên khí chất cao quý của cô ta.

Ồ, là người phụ nữ mà cô trông giống ở một góc độ nào đó, Châu Mộng Kha.

Cô nhìn Châu Mộng Kha tiến những bước uyển chuyển đến gần mình, bất giác muốn từ chối trò chuyện với cô ta nên lạnh lùng quay đi. Sau lưng cô, những người này giờ xầm xì bàn tán nhìn cô hoảng sợ, sau đó chớp chớp mắt ngượng ngùng rồi biến mất trong đám người.

“Tôi cứ tưởng A Thiên không đến cơ”, giọng Châu Mộng Kha giống hệt vẻ ngoài của cô ta, dịu dàng ngọt ngào.

Giang Văn Khê từ từ quay lại, khóe môi nở nụ cười quyến rũ, xem như câu trả lời.

Châu Mộng Kha khó tránh khỏi ngại ngùng, lại nói: “Có phải cô đã quên tôi là ai rồi không? Ở N, trong hôn lễ của Châu Thành, chúng ta đã gặp nhau. Chào cô, tôi là Châu Mộng Kha, rất vui được gặp lại cô”. Châu Mộng Kha đưa tay ra với cô.

Ngần ngừ một lúc rồi Giang Văn Khê vẫn đưa tay ra bắt lại: “Tôi nhớ, rất vui được gặp lại cô”.

Châu Mộng Kha nhìn cô, khẽ nói: “Tôi rất vui vì A Thiên có cô ở bên cạnh”.

Giang Văn Khê không hề cảm thấy niềm vui của Châu Mộng Kha, ngược lại là một sự chua chát rõ rệt. Cô cười khẽ, trả lời: “Duyên phận trời đã định”. Giây sau đó, ánh mắt lại dừng ở hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau của hai người, sau đó nhìn Châu Mộng Kha như nói: Có thể buông tay ra được chưa.

Vẻ mặt Châu Mộng Kha hơi cứng lại, dần dần rút tay về, cụp mắt xuống, chăm chú nhìn vòng tay pha lê rất đặc biệt trên cổ tay Giang Văn Khê, khen ngợi: “Vòng tay đặc biệt quá”.

“Anh ấy đích thân làm cho tôi.” Giang Văn Khê không hề biết rằng bản thân lại có thể nói dối tự nhiên, mắt không hề chớp lấy một cái như thế.

Sắc mặt Châu Mộng Kha bỗng tái mét, gương mặt Giang Văn Khê cũng không có nụ cười chiến thắng, sắc mặt cũng không khá hơn Châu Mộng Kha. Không hiểu vì sao, đối diện với cô ta, Giang Văn Khê không thể thản nhiên như đối với Tăng Tử Kiêu.

Ai chẳng biết cậu ta và Châu Mộng Kha năm ấy yêu nhau điên cuồng thế nào... Cái cô họ Giang gì gì ấy, nhìn từ một góc độ nào đó cũng rất giống Châu Mộng Kha...

Từng tiếng nói vang vọng, như đang gặm nhấm trái tim cô.

Cô đặt ly rượu rỗng lên khay nước mà nhân viên phục vụ bưng qua, khẽ nói với Châu Mộng Kha đang đứng chờ dẫn: “Rất xin lỗi, tôi xin phép đi trước”.

Không đợi Châu Mộng Kha hoàn hồn, cô đã cương quyết bỏ đi.

Trong nhà vệ sinh, dưới ánh đèn vàng mờ, Giang Văn Khê nhìn chăm chăm vào gương một lúc rồi cười, sau đó lại bĩu môi, quan sát kỹ mỗi một bộ phận trên gương mặt, lầm bầm: “Giống chỗ nào? Góc nào giống? Một đám không có trình độ thường thức”.

Cô thở dài rồi ra khỏi đó. Sảnh tiệc ồn ào khiến cô bực bội, cô nhìn xung quanh tìm Lạc Thiên nhưng không thấy bóng anh đâu.

Một nhân viên phục vụ bê khay đi ngang qua, cô tiện tay lấy xuống một ly rượu vang, mắt vẫn nhìn ngó đám đông để tìm Lạc Thiên.

Cô cầm ly rượu đứng ngoài cửa, vừa quay lưng đã thấy Phương Tử Hạ hai tay co thành nắm đấm, vẻ mặt giận dữ từ bên ngoài bước vào sảnh tiệc.

Ở hôn lễ của Châu Thành, cô gặp Phương Tử Hạ đang nổi giận ở trước cửa nhà vệ sinh, còn lần này lại nghiêm trọng hơn lần trước, vì anh ta bước nhanh qua cô bất cần đụng một cái, chi cúi đầu khẽ nói “Xin lỗi” rồi vội vã đi mất.

Cô dịch ra một bước về phía sau, quay đầu nhìn theo hướng Phương Tử Hạ vừa bước vào, ở cuối hành lang ánh đèn rất tối.

Lòng hiếu kỳ trời dậy, cô quay người chậm rãi đi đến đầu kia của hành lang.

Cô ghét cảm giác này, cô luôn nghĩ rằng mình sẽ không gặp phải tình huống bạn trai gặp lại bạn gái cũ hay tình nhân cũ, thế nhưng bao giờ cũng xảy ra.

Đứng ở ngã rẽ, cô khựng lại.

Dưới ánh đèn dịu dịu, trên tấm kính phía trước phản chiếu rõ bóng hai người.

“Mười năm trước em không chịu đến thăm anh, anh có trách em không?” Nhịn rất lâu, Châu Mộng Kha cuối cùng đã hỏi điều mà cô luôn muốn hỏi, trong đôi mắt sụp xuống đã long lanh lệ.

Lạc Thiên quay mặt đi, trầm tư không nói.

Không nghe câu trả lời, Châu Mộng Kha từ từ ngẩng đầu lên, run giọng hỏi lại: “Có phải anh rất hận em? Lúc anh cần có người quan tâm nhất, em lại không chịu đến thăm anh, có phải anh rất hận em không?”.

Lạc Thiên không biết phải trả lời thế nào, anh thật sự không muốn nhắc lại chuyện mười năm trước. Anh hận, đương nhiên là hận, lúc đó anh làm sao mà không hận cho được? Nhưng hiện giờ tất cả đều không quan trọng nữa, mọi thứ đã qua, anh chỉ muốn sống cuộc sống hiện tại, chỉ muốn sống với Lạc Thiên hiện tại, chứ không phải chìm trong bóng tối u ám của mười năm trước.

Anh rút một điếu thuốc, châm lửa, lặng lẽ rít vài hơi, sau đó nói gọn một câu: “Chuyện mười năm trước đã qua lâu rồi, sao còn phải nhắc lại”.

“Đối với em thì không, A Thiên, anh có biết không? Đối với anh, em rất hổ thẹn...” Châu Mộng Kha ngừng lại, hàng lông mi hơi sụp xuống, nước mắt không kiểm soát được đã rơi ra, “A Thiên, em tin anh, em tin rằng anh trong sáng...”

Bàn tay kẹp điếu thuốc của Lạc Thiên khựng lại, ngược lên nhìn cô chăm chăm, lạnh lùng nói: “Bây giờ nói những điều này thì có ý nghĩa gì?”.

Trong tích tắc, Châu Mộng Kha đột nhiên trở nên kích động, túm chặt lấy vạt áo anh, khóc lóc: “A Thiên, em phải nói. Anh có biết không? về sau trong trường đại học, em học ngành luật, em không phải vì Phương Tử Hạ mới chọn ngành này. Lúc đó, chính em cũng không biết trong tiềm thức mình rất tin anh, em muốn lật lại bản án vì anh. Sau đó bố em biết suy nghĩ đó của em, đã bắt em phải ra nước ngoài... Nếu em sớm nhận ra trái tim

mình, nếu ban đầu em tin anh, nếu em kiên định quyết tâm đợi anh ra tù, có lẽ việc đã không đến nước này”.

“Em đừng như vậy, mười năm trước anh trong sạch, bây giờ lại càng thế. Anh sống rất tốt”, Lạc Thiên nhú mày.

“Em biết là anh trong sạch! Em biết là anh trong sạch! Ban đầu chỉ tại em yếu đuối, tại em không tin anh, tại em ý chí không vững vàng. A Thiên, tha thứ cho em, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, thật sự xin lỗi anh. Châu Mộng Kha kéo vạt áo Lạc Thiên, không ngừng nói xin lỗi, nước mắt như mưa.

Lạc Thiên có phần bực bội dập tắt điếu thuốc, quay mặt đi không nhìn Châu Mộng Kha, nhưng nước mắt của cô vẫn chảy mãi không ngừng.

Anh không kiềm được quát lên: “Sao em vẫn như trước kia, chưa gì đã khóc!”.

Hiệu quả đe dọa chưa phát huy, ngược lại càng khiến Châu Mộng Kha khóc nhiều hơn. Anh buồn bực thở dài, lấy khăn tay ra, đang định đưa cho cô thì ngờ đâu, cô bỗng lao vào lòng anh, khóc dữ dội như không kiềm chế được.

Anh đưa tay lên giữa chừng, chần chừ hồi lâu, cuối cùng đặt lên vai cô, như muốn đẩy cô đang khóc có phần mất kiểm soát ra xa khỏi mình.

Giang Văn Khê không biết mình ra khỏi sảnh tiệc như thế nào, cô đến bên bồn nước phun theo nhạc.

Không khí bên ngoài khiến người ta thoải mái hơn gấp trăm lần, cho dù cô cố gắng hít thở thật sâu nhưng vẫn khó tránh khỏi hụt hẫng, lồng ngực cứ co thắt lại, đến độ sắp nghẹt thở.

Cô từ từ ngồi xuống ghế gỗ, nhìn nước phun lên rồi rơi xuống, trong lúc hơi choáng váng, lại hiện ra hình ảnh Châu Mộng Kha đang khóc.

Cuối cùng cô đã hiểu rồi cuộc là giống chỗ nào rồi!

Hóa ra là nước mắt.

Bóng in trên cửa kính, vệt mặt ấy, tư thế ấy...

Hóa ra là nước mắt...

Cô cười chua chát, ngửa cổ uống cạn rượu vang, cầm ly rượu càng lúc càng chặt như muốn bóp vỡ nó. Bỗng, quay nhìn bồn phun nước, cô ném mạnh ly rượu, chỉ nghe “Choang” một tiếng, tiếng pha lê vỡ hòa lẫn vào tiếng nước róc rách.

“Ném đồ lung tung là không có đạo đức đâu, đặc biệt là trong một đêm thế này, mảnh vỡ thủy tinh rơi vãi đẫm vào chân người đẹp thì không tốt đâu”, một giọng bông đùa chói tai của đàn ông vang lên.

Giang Văn Khê bực bội ngẩng đầu, nhờ ánh đèn ẩn hiện, cô nhìn thấy một người đàn ông xuất hiện ở lối đi nhỏ phía đối diện bồn nước.

Cô không nhìn rõ tướng mạo người đó, nhưng chỉ dựa vào giọng nói, cô biết mình đã nghe ở đâu đó, giọng nói này rất đáng ghét. Đến khi hắn ta đứng trước mặt, cô mới nhìn rõ hóa ra là người nhìn kiểu gì cũng thấy dung tục, người mới vào đây đã nghe hắn mở miệng giễu cợt Lạc Thiên - Vương Hạo Lỗi.

Ánh mắt vừa thu lại, cô đã liếc thấy từ lối đi nhỏ đó có một bóng người vội vã lên ra, gấu váy bay bay, bước nhanh đến đầu kia của bồn phun nước. Bỗng nghe thấy bóng người ấy kêu lên một tiếng, hình như chân giẫm phải thứ gì đó.

Cây cối hai bên lối đi rất rậm rạp, ánh đèn đường như không thể xuyên qua tán lá dày, âm u như thế, thích hợp cho việc làm chuyện mờ ám, càng thích hợp để lén lút vụng trộm.

Ánh mắt cô nhìn xuống đôi giày da của người đàn ông trước mặt, hừ lạnh trong lòng, không hổ là bạn học. Ngày đẹp tháng tốt, hộp mặt lớp cũ, thực sự tiện cho mọi người đến đây vụng trộm với nhau.

Vương Hạo Lỗi hình như không hiểu sắc mặt người ta, cũng mặc kệ cô có đồng ý hay không, tự mình ngồi xuống cạnh cô, cố ý ngồi ở vị trí gần cô nhất.

Cô cau mày, xích sang một bên, ai ngờ Vương Hạo Lỗi lại nhích lại gần cô. Cứ thế hai lần nữa, cô không thể chịu nổi cái gã đàn ông không mời mà đến, vô cùng buồn nôn ấy, đứng phắt dậy định bỏ đi.

Ngờ đâu Vương Hạo Lỗi nắm lấy tay cô.

Cô quay lại trừng mắt nhìn hắn, hất mạnh ra, giận dữ nói: “Xin anh hãy tự trọng, nếu xảy ra phiền phức không đáng có, hậu quả tự chịu”.

“Giang tiểu thư hà tất phải giận dữ như thế? Thực ra, chẳng qua tôi chỉ muốn trò chuyện một chút với cô thôi. Lẽ nào Giang tiểu thư không nghĩ rằng trong một đêm đẹp như thế này, vô tình gặp gỡ, chính là duyên phận mà trời đất đã sắp đặt sao”, ánh mắt Vương Hạo Lỗi toát ra quá nhiều ẩn ý.

Duyên phận?

Cô cười lạnh một tiếng, cô lại không thấy đó duyên phận nên chỉ lạnh nhạt đáp: “Xin lỗi, tôi đi trước”.

Vừa định bước đi thì cô nghe người sau lưng cười vui vẻ: “Kẻ khiến cho Giang tiểu thư xinh đẹp của chúng ta tức giận đến độ đập vỡ ly rượu, nhất định đã làm chuyện gì khiến cô không vui phải không? Để tôi đoán thử người đó là ai nhé? Ồ, nhất định là người đã đưa Giang tiểu thư đến đây. Rốt cuộc cậu ta đã làm gì khiến cô buồn bực như vậy? Để tôi bạo gan đoán thêm lần nữa. Có phải cậu ta đã làm chuyện gì có lỗi với Giang tiểu thư? Chẳng hạn như... giống tôi lúc này”.

Giang Văn Khê chưa từng thấy ai trơ trẽn như vậy, lén lút vụng trộm mà còn lấy đó làm tự hào. Tâm sự bị vạch trần, cô không giận còn cười, quay lại nhìn Vương Hạo Lỗi, ngồi xuống cạnh hắn, nhếch môi: “Là Vương tiên sinh phải không, anh muốn nói chuyện gì?”

Nếu cô cứ thế bỏ đi, cô cảm thấy quá có lỗi với bản thân. Tại sao cái người đàn ông chết tiệt đó có thể thẳng thừng gặp người tình cũ, còn cô lại phải một mình ở đây đập ly để giải sầu? Thấy có người muốn làm quen, vì sao phản ứng đầu tiên trong đầu cô lại là tránh xa? Phải giữ gìn vì ai chứ? Nực cười!

Vương Hạo Lỗi thấy cô nhẹ nhàng ngồi xuống thì hai mắt sáng rực, như đang xem xét một thứ bảo vật hiếm có, hắn thưởng thức cô từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt cuối cùng tham lam khóa chặt vào phần ngực đầy đặn của cô

Đúng là một bảo vật khiến người ta ngứa ngáy cả tim!

“Gọi là Vương tiên sinh thì xa lạ quá, tôi sẽ không ngại nếu cô gọi tôi là Hạo Lỗi đâu”, Vương Hạo Lỗi viện cớ nhích lại gần cô.

Hạo Lỗi? Cô buồn nôn. Nếu không vì muốn mượn cớ để tìm hiểu vài điều cô muốn biết thì chắc chắn cô tuyệt đối sẽ không cho ánh mắt hắn dừng lại thêm giây nào trên người mình, nhất định cô sẽ móc mắt hắn ra.

Người dựa ra sau, so ra thì xem như đã kéo giãn khoảng cách.

Vương Hạo Lỗi cũng thuận thế dựa người ra sau, đưa cánh tay vòng qua lưng ghế, trông như có vẻ đang ôm Giang Văn Khê vậy.

Cô siết chặt nắm tay, tự nhủ phải nhẫn nhịn.

Vương Hạo Lỗi tiếc nuối: “Tôi chỉ thấy rất tò mò, với điều kiện tốt như Giang tiểu thư, sao lại chịu nhún nhường vì cậu ta?”. Vương Hạo Lỗi vắt

chéo chân, cười rất kiêu căng.

“Nhún nhường?” Giang Văn Khê nheo mắt, nghi ngờ hẳn có phải dùng từ sai hay không, “Tôi lại cảm thấy tôi đang trèo cao”.

“Ha ha ha, trèo cao? Đúng là buồn cười.” Vương Hạo Lỗi nói giọng châm biếm, “Hôm nay bất kỳ một người phụ nữ nào ở đây, dùng hai từ “Trèo cao” đều cảm thấy là đã đề cao cậu ta quá”.

Giang Văn Khê nổi giận: “Anh si nhục vị hôn phu của tôi trước mặt tôi như thế, không cảm thấy thất lễ à?”.

Vương Hạo Lỗi cười càng to: “Giang tiểu thư, cô trốn ra đây, lẽ nào không phải vì bắt gặp cậu ta lén lút gặp mặt người yêu cũ? Lẽ nào không phải vì giận cậu ta? Chuyện này mọi người có mặt ở đây không cần nghĩ cũng có thể đoán ra. Chuyện hai người họ lúc đầu, cô biết được bao nhiêu, hiểu được bao nhiêu so với người đã chơi với họ từ nhỏ đến lớn như tôi? Tôi đâu cần si nhục cậu ta, cho dù cậu ta lúc này đã oai phong như thế thì sao? Cũng mãi mãi không thể xóa đi sự thật cậu ta đã ngồi tù vào mười năm trước”.

Lời của Vương Hạo Lỗi như một quả bom, nổ “Đùng” trong tim Giang Văn Khê.

Từ này đến giờ, trong đầu cô luôn nghĩ đến chuyện mười năm trước mà mấy bà tám kia nói, rốt cuộc là chuyện gì mà phải do tòa án phán quyết? Bây giờ nghe chuyện Lạc Thiên từng ngồi tù từ Vương Hạo Lỗi, tim cô thất lại, cô không thể tin rằng người đàn ông ưu tú như thế, với bí mật không thể nói ra của mười năm trước đè nặng trên vai, lại đã từng ngồi tù. Chẳng trách lúc đầu bước vào đây, ánh mắt mọi người đều có vẻ khinh bi không che giấu.

Mười năm trước, Lạc Thiên chắc đang học đại học.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô quay sang, lại nhìn Vương Hạo Lỗi bằng ánh mắt chờ đợi.

“Thấy sắc mặt cô khó coi như vậy, tôi biết ngay là cậu ta không nói cô biết chuyện này rồi. Ha ha ha, vị hôn thê sắp gả cho cậu ta rồi mà lại không biết quá khứ phong lưu hồi xưa của cậu ta, tôi thật sự thấy không đáng thay cho cô đấy”, tay Vương Hạo Lỗi phủ lên bàn tay của Giang Văn Khê.

Cô bực bộ rút về, đang định nổi cáu thì Vương Hạo Lỗi hơi nghiêng người về phía trước, chồm sát vào cô nói khẽ: “Chẳng lẽ cô không tò mò vì sao cậu ta ngồi tù à? Không tò mò vì sao Châu Mộng Kha si mê cậu ta như thế mà lại chia tay sao? Không tò mò vì sao người anh em tốt của cậu ta là Phương Tử Hạ lại xa rời cậu ta? Không tò mò vì sao tối nay ánh mắt mọi người ở đây lại nhìn cô kỳ quặc sao? Những điều này cô đều không tò mò à?”

Giọng Vương Hạo Lỗi như dụ dỗ cô, hờ hững cô bắt đầu gập gáp, cố dằn cơn giận trong lòng xuống.

“Là tội cưỡng hiếp. Vị hôn phu thân yêu của cô đã phạm tội cưỡng hiếp”, môi Vương Hạo Lỗi dán sát vào tai cô.

Cơ thể cô bỗng cứng đờ, đẩy Vương Hạo Lỗi ra, giận dữ hét lên: “Không thể nào!”.

“Không thể nào? Tôi biết ngay cô sẽ phản ứng thế mà. Hừ, không tin hả? Cô có thể đi hỏi mọi người có mặt hôm nay, hoặc đích thân đi hỏi chính cậu ta, hỏi xem tôi nói có đúng không?”

Xùy, sao cậu ta có thể kể cho cô nghe chuyện này được? Cô có thấy ai chủ động kể chuyện xấu của mình ra chưa?”

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào...”, cô không ngừng làm nhảm.

Quen với Lạc Thiên bao lâu nay, dựa vào sự hiểu biết của cô về anh, anh tuyệt đối không phải loại người đó. Tối mấy hôm trước anh và cô đều không kiềm chế được, cô từ chối anh, anh cũng không tiến thêm bước nào, thậm chí còn xin lỗi cô. Tối hôm qua càng thế, cùng ngủ một giường, anh lại không có động tác xâm phạm, tối qua cũng là đêm cô ngủ ngon nhất trong gần mười năm nay.

Nhất định là nhảm lẩn.

Nếu không thì gã đàn ông tên Vương Hạo Lỗi kia đang nói dối, cô nhìn thấy sự ghen tức của hắn đối với Lạc Thiên từ trong mắt hắn, từ đầu đã sỉ nhục Lạc Thiên, nhất định là gã đàn ông này đang nói dối.

Cô quay sang nhìn Vương Hạo Lỗi, nghiêng răng hỏi: “Mười năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Hà hà, muốn biết à?” Vương Hạo Lỗi cố ý làm bộ làm tịch, “VẬY thì ngồi gần đây nghe anh kể này”. Hắn nhích sát vào cô, đùi dán vào đùi cô, cố ý chà sát.

Cô cố nhẫn nhịn, thề với lòng, chi cần gã đàn ông háo sắc to gan này nói xong chuyện đó, cô mà không ném hắn vào bồn phun nước, “Rửa tội” cho hắn thì tên Giang Văn Khê sẽ viết ngược!

“Mười năm trước, vị hôn phu yêu quý của cô thi đậu vào Đại học H danh tiếng của thành phố N, trở thành sinh viên xuất sắc nổi tiếng. Ai cũng nói cậu ta rất ưu tú, nếu không phải do chuyển đi du lịch dã ngoại vào mùa hè lên năm hai, không ai biết cậu ta là một kẻ mặt người dạ thú. Cô gái thôn quê ấy mới tròn mười tám tuổi, đang độ thanh xuân, có cả một quãng thời gian tươi đẹp chờ đón, nhưng lại bị cậu ta hủy diệt.”

Ánh mắt Vương Hạo Lỗi tham lam di chuyển lên xuống trên người Giang Văn Khê, giọng càng lúc càng tỏ ra kích động và phẫn khích kỳ lạ, “Cô biết không? Bị người ta bắt tại giường! Ban đầu ông bố già đẩy cửa phòng ra thấy con gái mình lỏa lồ co rúm trong góc giường, không ngừng khóc lóc, còn vị hôn phu của cô cũng không mặc gì, ngồi trên giường, và lại quát người ta không được khóc. Cả đoàn bọn anh, Châu Mộng Kha, Phương Tử Hạ, Châu Thiệu Vũ, anh, Đồng Kiến Thành, và cả những bạn đi du lịch cùng đều tận mắt chứng kiến bi kịch nhân gian ấy. Điều trớ trêu nhất là, khi cảnh sát tới, cậu ta nói cậu ta bị oan, không những quát tháo hù dọa cô gái kia và cha cô ta trước mặt cảnh sát, muốn bịt miệng mọi người, thậm chí cả cảnh sát. Nhân chứng vật chứng đều có, chứng cứ đã rõ ràng, cậu ta còn giận dữ gầm lên với mọi người rằng cậu ta bị oan. Ha ha, nếu không phải do bọn anh đã ngăn ông lão đó lại thì ông ta đã đập cây sắt lên cậu ta rồi”.

Giang Văn Khê càng nghe, hàng lông mày càng nhíu lại.

Cô không tin những gì Vương Hạo Lỗi nói, tuy cô không hiểu Lạc Thiên mười năm trước là người thế nào, nhưng bản tính một người sẽ không thay đổi, nếu mười năm trước anh là loại người đó thì anh mười năm sau, khi đã trải qua bao nhiêu chuyện như thế, thì chỉ càng ác độc hơn.

Cô siết chặt nắm tay, cắn chặt môi, bất giác nhớ đến lần cãi nhau với Lạc Thiên, sự hận thù. Những kẻ nguy quân tử mang danh “Công bộc của nhân dân” đó, rõ ràng bắt nhầm người nhưng lại không dám thừa nhận bản thân bất lực...

Cuối cùng cô đã hiểu vì sao anh lại căm ghét cảnh sát đến thế. Những lời anh nói lúc đó đã kể rõ với cô. Nếu vì chuyện này khiến anh hận cảnh sát, thế thì lời giải thích duy nhất là anh bị oan. Nếu một người bị oan, cho dù là mười năm, thậm chí mười mấy năm, thậm chí chết đi, anh vẫn sẽ kiên trì rằng bản thân bị oan.

Nhưng vì sao, đã qua bao nhiêu năm rồi, anh lại không lật lại vụ án, với khả năng hiện nay của anh, tại sao không lật lại vụ án?

Cô thấy đầu óc càng lúc càng rối bời, đứng phắt dậy, vội vàng đi về phía đại sảnh.

Vương Hạo Lỗi cũng đứng dậy, đuổi theo: “Em vẫn không tin à? Nếu cậu ta bị oan thật thì tại sao Châu Mộng Kha lại không tin cậu ta, không giúp cậu ta, thậm chí lại chia tay? Tại sao Phương Tử Hạ, người anh em tốt nhất của cậu ta cũng rời xa? Với thân phận và địa vị hiện nay, tại sao cậu ta không lật lại vụ án?”.

Lời Vương Hạo Lỗi từng câu từng chữ đều gõ mạnh vào tim cô, gõ lên từng hồi khiến tim cô rất đau, rất đau.

Vương Hạo Lỗi thấy cô không nói thì lại ép sát vào người cô, giả tạo nói: “Vương Hạo Lỗi anh không thể chịu được hành vi gian trá như vậy, anh cảm thấy không đáng thay cho em, với điều kiện của em, hoàn toàn có thể tìm được người đàn ông tốt hơn cậu ta, thứ mà cậu ta có thể cho em thì anh cũng có thể cho “Người đàn ông tốt hơn? Vậy anh có thể cho tôi bao nhiêu?” Giang Văn Khê quay lại, nhếch môi cười.

Vương Hạo Lỗi mừng rơn, tay không kiềm được vuốt ve bờ vai trần của cô, tham lam chà xát: “Anh sẽ không bao giờ đối xử tệ với em...”.

Chỉ nghe “Rẹt” một tiếng, sắc mặt Vương Hạo Lỗi vụt thay đổi, vì khi tay hấn đặt lên vai Giang Văn Khê, cô đã xé gấu váy, quay phắt lại, với tốc độ nhanh như sấm rền mà không kịp bịt tai, hai tay nắm chặt vai hấn, đưa chân lên, thúc đầu gối vào phần nhạy cảm của hấn.

Vương Hạo Lỗi bị đá vào chỗ hiểm, cả gương mặt co rúm, đau đến nỗi phải gập người lại, hai tay giữ lấy phần dưới, rên ri kêu đau.

Tiếp đó, cô đưa năm tay phải lên, đấm thẳng vào má trái hẳn. Chỉ một đấm mà hẳn đã loạng choạng lùi ra sau, ngã xuống đất, cơ thể co rúm lại.

Cô bước đến, cúi đầu nhìn hẳn, cười lạnh tanh: “Con trai của nguyên Phó cục quản lý nhà đất thành phố S? Rất đáng gờm, rất con ông cháu cha, mạnh hơn gấp trăm lần vị hôn phu lớn lên trong cô nhi viện của tôi. Mất công anh vứt bỏ thời gian hẹn hò lén lút với tình nhân, chạy tới đây nói nhiều với tôi như thế, tôi thật sự rất áy náy”. Cô bẻ tay, các khớp xương kêu “Rắc rắc”.

Vương Hạo Lỗi đau đến mức trán đấm mồ hôi, một tay ôm phần dưới, một tay chống xuống đất, giọng nói đứt quãng: “Cô... con... đàn bà chết tiệt”.

“Con đàn bà chết tiệt? Lúc này ai tỏ ra nghĩa khí, thần thánh muốn cứu vớt người đang lâm vào cảnh nguy khốn là tôi đây? Cảm thấy không đáng thay cho tôi à? Tôi và anh hôm nay chỉ là lần đầu gặp nhau, anh đã biết tôi xứng đáng theo người đàn ông nào à? Nếu tôi không báo đáp anh thì thật có lỗi với bản thân.” Giang Văn Khê giơ chân đạp mạnh lên đùi Vương Hạo Lỗi, “Tôi đã từng nói cho anh biết là kẻ khác lợi dụng tôi một phần, tôi sẽ đáp trả lại mười phần chưa? Đồ con heo gớm ghiếc, lúc này cọ cọ chân tôi rất sướng phải không? Tay sờ cũng rất đã phải không? Bây giờ tôi cho anh sướng hơn gấp mười lần”.

Giày cao gót nhọn hoắt đạp mạnh khiến Vương Hạo Lỗi đau đớn hét lên: “Đồ biến thái! Mà là đồ thần kinh! Người đâu! Mau đến cứu tôi! Ở đây có kẻ mưu sát!”.

“Biến thái? Tôi chính là kẻ biến thái thì sao nào? Lạc Thiên không nói anh biết tôi là người tính cách phân liệt, không kiêng nể ai hả? Lúc đầu đã cảnh cáo anh, xin anh hãy tự trọng, nếu gây ra phiền phức không đáng có thì hậu quả tự chịu mà. Anh không tin thì còn trách ai? Con heo háo sắc

chết tiệt, tôi cho anh sờ cho anh cọ này!” , giọng Giang Văn Khê lạnh lạnh nhưng rất mạnh mẽ, vừa nói, chân vừa đập mạnh.

Trong tích tắc lặn đến bồn phun nước, tiếng hét như heo bị chọc tiết của Vương Hạo Lỗi đã rạch ngang bầu trời tĩnh lặng.

Lạc Thiên đẩy Châu Mộng Kha ra, nói ngắn gọn với cô ta bốn chữ “Anh tha thứ rồi”, sau đó bỏ đi.

Về đến sảnh tiệc, anh nhìn quanh tìm kiếm Giang Văn Khê nhưng vẫn không thấy cô đâu, trong lúc nhíu mày nghĩ ngợi, anh thấy Phương Tử Hạ cuống quýt chạy vào tìm: “A Thiên, Vương Hạo Lỗi bị vị hôn thê của cậu đánh, mau theo tôi”.

Trong tích tắc, đầu anh hoàn toàn trống rỗng, trong lòng hoảng loạn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô lại nghe thấy âm thanh gì? Trước đó cô luôn trong tầm mắt của anh, chỉ rời đi một chốc mà Vương Hạo Lỗi chết tiệt đã tìm đến cô rồi.

Anh siết chặt nắm tay, theo Phương Tử Hạ, Châu Thiệu Vũ, Đồng Kiến Thành và những người khác, vội vàng chạy ra ngoài.

Châu Mộng Kha thấy cả trái tim anh hướng đến Giang Văn Khê thì ngay cả sức để cười khổ cũng không có, hít một hơi thật sâu rồi cũng theo sau.

Lúc Lạc Thiên chạy đến nơi, từ xa đã thấy Giang Văn Khê hai tay túm cổ áo vest của Vương Hạo Lỗi, hung hăng quát lên với hai nhân viên phục vụ đứng lóng ngóng bên cạnh: “Các người nếu dám đến đây thì tôi đánh hết”.

Hai nhân viên kia sợ đến nỗi lùi lại mấy bước.

“Không phải anh muốn gọi cảnh sát bắt tôi à? Không phải anh định kiện tôi đánh anh sao? Sao bây giờ không gọi đi? Không kiện đi? Tôi rất muốn thấy cảnh sát bắt một người có tinh thần phân liệt rồi xử lý thế nào đây? Làm ầm lên rồi đến Cục cảnh sát, tôi xem bố anh và anh còn mặt mũi nào không? Con trai nguyên Phó cục quản lý nhà đất mà thế này? Nếu không có bố anh, anh là cái thá gì? Anh ấy ít nhất cũng quang minh lỗi lạc hơn anh, không nói xấu ai sau lưng, không cướp vị hôn thê của bạn học, giở thủ đoạn với cô ấy. Mọi thứ anh ấy có được hôm nay đều do anh ấy cố gắng mà thành. Cho dù mười năm trước anh ấy có ngồi tù thì sao, trừ phi chính anh ấy nói với tôi rằng mười năm trước quả thực anh ấy đã từng sai lầm, nếu không tôi sẽ không bao giờ tin. Tôi không phải Châu Mộng Kha, tôi không phải Phương Tử Hạ, càng không phải loại con ông cháu cha ngu ngốc tự cao tự đại hoang tưởng điên cuồng như anh!”

Lời Giang Văn Khê khiến Lạc Thiên dừng bước, không tiến lên nữa. Không chỉ anh, mà Phương Tử Hạ, Châu Thiệu Vũ, Đồng Kiến Thành... tất cả đều dừng lại, cả đám người gần như quên mất mục đích đến đây.

Vẻ mặt Châu Mộng Kha hết sức khó coi, cả người lão đảo. Hóa ra cô đã thua hoàn toàn, cuối cùng cô đã hiểu ra vì sao Lạc Thiên lại đẩy cô ra mà không hề do dự. Mười năm sau, cô mới dám nói rằng cô tin anh, nhưng cô gái này lại không ngần ngại mà tuyên bố với mọi người sự tin tưởng của cô đối với người cô yêu.

Châu Mộng Kha không kịp đưa mắt nhìn Lạc Thiên, anh mím chặt môi, không nói gì, nhưng đôi mắt sâu thẳm nhìn Giang Văn Khê như lấp lánh niềm vui khó tả.

“Bà cô già của tôi ơi, giờ tôi đã biết cô có tinh thần phân liệt rồi, tôi sai rồi, có mắt mà không biết Thái Sơn, xin cô tha cho tôi, đừng đánh nữa.” Vương Hạo Lỗi ho sù sụ, cứ ho nữa thì e sẽ ho cả gan một ra mất, hẳn rất hối hận, cô nàng trông có vẻ dịu dàng này trong tích tắc lại có thể trở nên

hung dữ như một con sư tử Hà Đông, bây giờ hăn hối hận tới nỗi muốn chết rồi.

“Bây giờ mới biết ăn năn với trời thì không thấy quá muộn rồi sao?”
Giang Văn Khê lại lôi xềnh xệch Vương Hạo Lỗi đến bồn phun nước, hôm nay cô không tẩy rửa thật kỹ cho hăn thì sao có thể phát huy hành động tính cách phân liệt của mình đến cực hạn được.

Phương Tử Hạ là người đầu tiên không nhin được nữa, là người đứng ra tổ chức bữa tiệc, nếu có bạn bị thương, người đứng ra là anh ta rất khó mà ăn nói được với ai.

Đúng lúc Giang Văn Khê lôi xềnh xệch Vương Hạo Lỗi, định ném hăn xuống bồn phun nước thì Phương Tử Hạ đi nhanh đến, đưa tay ngăn cô lại: “Đủ rồi, Giang tiểu thư, cho dù Vương Hạo Lỗi có lời nói hay hành động mạo phạm đến cô, nhưng cậu ta bị cô đánh ra nông nỗi này rồi, căn cứ theo ‘Bộ luật Hình sự’ đất nước điều 234, tội cố ý gây thương tích...”.

Phương Tử Hạ chưa nói xong, Giang Văn Khê đã ngược lên nhìn anh ta, lạnh lùng cắt ngang: “Đại luật sư Phương, đừng đọc ‘Bộ luật Hình sự’ trước một người mắc bệnh tinh thần phân liệt không thể nhận biết đúng sai hoặc không thể kiểm soát hành vi của mình, cô ta nghe không hiểu”.

Phương Tử Hạ sững sờ, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Châu Thiệu Vũ bước lên, đến gần Giang Văn Khê, nhìn chăm chăm cô, giọng khéo léo: “Giang tiểu thư, nếu Vương Hạo Lỗi có chỗ nào đắc tội với cô, tôi xin thay mặt cậu ta xin lỗi, xin cô tha được thì tha. Sự việc làm to lên đều không có lợi gì cho mọi người. Buông cậu ta ra nhé”.

Giang Văn Khê nhìn Vương Hạo Lỗi bị cô túm chặt gáy, chi cần ra sức một chút thì cả gương mặt hăn ta đều bị nhấn chìm trong nước.

“Văn Khê, hả giận đủ rồi, buông tay đi.”

Một câu nói như thần chú, cô ngẩn người, tay thôi dùng lực. Quay lại, cô thấy Lạc Thiên đứng sau lưng, chăm chú nhìn cô, đôi mắt đen nhánh sáng rực toát lên vẻ trầm tĩnh chín chắn thường có, khóe môi như vẫn còn nụ cười thoáng ẩn thoáng hiện.

Khóe mắt liếc thấy bên cạnh anh, bóng dáng yếu đuối mảnh mai kia giống như một cây kim chích mạnh vào trái tim cô.

Sở dĩ cô khó không chế cảm xúc của mình là vì cô bất mãn thay cho anh, cô không cho phép ai sỉ nhục anh, nhưng khi cô bảo vệ anh, khi cô không kiểm soát được mình, thì anh lại lén lút gặp gỡ người yêu cũ. Cứ nhớ đến cảnh Châu Mộng Kha lao vào lòng anh khóc lóc, tay anh đặt trên vai cô ta, trái tim cô đau như bị xé nát.

Lạc Thiên, anh là đồ ngốc khờ khạo nhất thế gian, biết rõ ở đây có bao nhiêu người chờ đợi để cười cợt anh, thế mà anh vẫn chọn đến. Là vì cô gái kia ư? Tại sao một người không kiên định với tình yêu như cô ta, mười năm sau, vẫn khiến anh xót xa đến độ không nỡ nhìn thấy cô ta khóc.

Nước mắt của cô khi này đã luôn chảy trong tim, anh có nhìn thấy không? Khi cô phản nộ, anh ở đâu? Khi cô bất lực, anh ở đâu? Khi cô cần chỗ dựa, anh ở đâu? Tại sao nhất định phải ép cô tự bảo vệ bản thân, trở thành một đứa con gái xấu xí khiến người ta cười chê.

Trong tích tắc, cô bỗng thấy người thực sự ngốc nghếch là mình, ngốc từ đầu đến cuối. Anh gọi cô là “Cơm trắng”, cô từng hỏi Nghiên Nghiên thế nào gọi là “Cơm trắng”, hóa ra là ăn vào không có mùi vị gì, nhưng không ăn là không được, nếu trên thế giới này còn có lựa chọn thứ hai, có lẽ sẽ không chọn cơm.

Bỗng, cô rút tay lại, sức lực toàn thân như bị rút cạn.

Cô quay người, nhìn thẳng anh, cắn chặt răng, cố gắng kiểm soát không vung nắm đấm lên với anh. Nắm tay siết chặt một lúc sau cuối cùng cũng

lông ra, cô thu ánh mắt lại, vẻ mặt lãnh đạm bước qua anh đi, đi về phía cổng khách sạn.

Lạc Thiên quay lại, nhìn thấy gấu váy của cô bị xé toạc đến đùi thì bỗng nhiên lửa giận dâng trào, anh lạnh mặt quay đầu, đập thẳng vào Vương Hạo Lỗi vừa đứng lên, đang thở hổn hển một cái rơi xuống bồn phun nước.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh giận dữ bỏ đi, theo Giang Văn Khê rời khỏi đó.

“Xin lỗi, lúc này tạm thời rời đi một lúc, không ngờ em lại gặp hẳn.”
Lạc Thiên đuổi theo Giang Văn Khê, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Giang Văn Khê trừng mắt nhìn anh, không chút nề tình hất tay anh ra, đi thẳng ra ngoài khách sạn.

Lạc Thiên biết lúc này là một bộ mặt khác của cô, anh từng trò chuyện với bác sĩ tâm lý Mục Thát Lâm về chuyện của cô, giải thích của Mục Thát Lâm là, ban đầu cô sợ hãi một điều gì đó không rõ, lại thêm chuyện qua đời của cha mẹ đã mang đến một cú shock tinh thần mạnh mẽ, để giải tỏa bất mãn trong lòng nên đã làm những điều quá khích. Chính vì thường xuyên muốn tìm chỗ giải tỏa đã dẫn đến việc cô thường ở trong trạng thái xung đột hoặc mâu thuẫn, một mặt phải đè nén tình cảm thật sự vì muốn tránh chuyện không hay xảy ra, mặt khác tình cảm bị đè nén chưa kịp biến mất mà cứ đòi phải giải tỏa, mới tạo nên trạng thái hiện nay của cô. Mục Thát Lâm còn nói với anh, một mặt dịu dàng như nước, một mặt hung dữ dễ giận, khả năng lớn nhất là sự nguy trang của việc đè nén tình cảm quá độ của cô. Chung quy lại là, thực ra cô thiếu cảm giác an toàn. Điều anh có thể làm chính là mang lại cảm giác an toàn cho cô.

Anh lấy xe, lái xe theo, nhanh chóng đuổi kịp cô.

Anh thò đầu ra ngoài: “Lên xe”.

Cô căn bản không thèm nhìn anh lấy một cái, cứ mang đôi giày cao gót đi thẳng. Cho dù cô đi đến rách chân, gãy chân, cũng phải về lại N chứ không thèm lên xe của anh. Từ nay về sau, cô không muốn nhìn thấy anh nữa.

Không thấy cô trả lời, anh mím chặt môi, đành lặng lẽ lái xe theo sau cô.

Trên con đường phủ đầy cây xanh vào buổi tối, ngoài tiếng giày cao gót nện xuống mặt đất ra còn có cả tiếng động cơ xe.

Lạc Thiên theo sau Giang Văn Khê khoảng ba phút, không thể chịu nổi bộ dạng ảm ức của cô nữa, đạp chân ga vượt lên trên rồi thẳng gấp, chiếc xe dừng ngay trước mặt cô, cũng chặn bước chân của cô.

Anh mở cửa xe, kéo tay cô định nhét cô vào trong xe, ai ngờ cô vẫn giăng ra không chút nể vì, bước tránh sang bên tiếp tục đi, nhưng bóng dáng cao lớn đã nhanh chóng chặn trước mặt cô.

Lạc Thiên khan giọng xin lỗi: “Anh biết em đang giận anh, giận anh không nên bỏ em lại một mình, để em đụng phải loại người như Vương Hạo Lỗi”.

“Rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”, cuối cùng Giang Văn Khê ngược lên nhìn thẳng Lạc Thiên, đôi mắt sáng rỡ nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi chuyện mà nãy giờ cô vẫn muốn tìm hiểu.

Lạc Thiên nhíu mày: “Sao lại hỏi câu này? Thích là thích, tại sao cứ phải có lý do?”.

“Tại sao không cần lý do?” Giọng cô bỗng cao vút, “Với thân phận địa vị tướng mạo của anh, tại sao lại thích em? Tại sao lại chọn một người không xinh đẹp, không khí chất, không gia thế, không học thức, chẳng có gì cả, suốt ngày chỉ biết mang lại phiền phức như em? Một người như em rốt cuộc có điểm gì thu hút anh? Anh nói đi, tại sao lại chọn người như em?”.

Lạc Thiên nhìn cô, mím chặt môi, im lặng.

Sau một hồi im lặng ngẩn ngui, anh cau mày hạ giọng, nói: “Em... thực ra đang để tâm đến chuyện mười năm trước anh từng ngồi tù sao?”.

Câu nói đó như châm lên ngọn lửa giận dữ tích tụ trong lòng Giang Văn Khê, thoáng chốc tràn ngập trái tim, không ngừng xộc thẳng lên thần kinh trong đầu.

Lúc này vì anh đánh cho Vương Hạo Lỗi một trận nên thân, hóa ra chỉ là tự cô đa tình, hóa ra trong mắt mọi người, Giang Văn Khê cô là kẻ lao vào vì tiền của anh, thân phận của anh, địa vị của anh, một khi đã biết hoàng tử không phải là hoàng tử, cô nên tỏ vẻ khinh thường, sau đó một nhát dao cắt đứt tất cả. Hóa ra anh đã nghĩ cô như thế? Ngay cả điều cô để tâm đến là gì anh cũng không biết? Đúng là nực cười.

Tim đau đến mức gần như không thở nổi, hai vai cô run lên, bất giác cười thành tiếng, giây sau, cô hết sức hét lên với anh: “Em không phải Châu Mộng Kha! Em là Giang Văn Khê!”.

Hét xong, cô cương quyết quay người bỏ đi.

Cơn gió đêm lạnh lẽo ập đến, bộ lễ phục mỏng manh trên người không thể chống lại khí lạnh, cô ôm hai vai, lê những bước nặng nề bỏ đi

Tất cả đã kết thúc rồi.

Giấc mơ của cô bé Lọ Lem, xưa nay không phải là chuyện cô có thể làm. Cô phải về nhà, cô phải gấp bướm, cô phải đi thăm bố mẹ, thăm cậu.

“Giang Văn Khê, em đứng lại cho anh!” Lạc Thiên sải bước đến gần, kéo mạnh tay cô, cưỡng ép cô đối mặt với anh, “Rốt cuộc em có ý gì? Anh chưa bao giờ xem em là cô ấy. Nếu em giận anh bỏ rơi em, hại em bị

Vương Hạo Lỗi bắt nạt thì anh xin lỗi, nếu em đang giận anh giấu chuyện mười năm trước ngồi tù, em muốn biết gì thì bây giờ anh sẽ kể em nghe. ”

Nhưng em thế này hết hỏi anh thích em vì điều gì, lại lấy bản thân em ra so sánh với Châu Mộng Kha, sau đó ném lại một câu rồi bỏ đi, là ý gì chứ? Trong lòng em có suy nghĩ gì, có gì không vui, em cứ nói ra, nói rõ hết đi! Anh không cho phép em giấu hết mọi tâm sự trong lòng!”.

Anh nắm chặt tay cô, không cho cô vùng vẫy.

“Không cho phép?” Cô ngược lên lạnh lùng nhìn anh, “Mười năm trước anh cũng nói thế này với Châu Mộng Kha phải không? Cũng không cho phép cô ta thế này, cô ta thế kia phải không? Anh thật sự chỉ đi một lúc thôi sao? Chứ không phải kể lể tâm sự với cô ta ở ngã rẽ hành lang? Nếu cô ta đã quay lại rồi, tại sao anh còn đuổi theo em, tại sao anh không đi tìm cô ta, tại sao không cướp cô ta lại từ tay Phương Tử Hạ? Vợ bạn thì không được đụng vào ư? Lẽ nào anh thật sự không hối hận? Nếu không hối hận thì tại sao trong hôn lễ Châu Thành, anh lại ôm một đứa vô tội là em, cưỡng hôn em? Lúc cô ta rúc vào lòng anh khóc lóc, anh có từng nghĩ rằng em sẽ bị quấy rối tình dục không? Hay là anh nghĩ tay chân em vô địch, không cần ai bảo vệ chăm sóc? Nước mắt em anh đã từng nhìn thấy, từng nghĩ đến cảm nhận của em không? Em là người, em có tình cảm, không phải vật phụ thuộc, càng không phải vật thay thế!”.

Lạc Thiên ghen lời, anh không nghĩ rằng cô giận dữ như vậy là vì hiểu lầm anh và Châu Mộng Kha có gì đó.

“Em đang ghen sao?”

Giang Văn Khê im lặng hai giây, đôi mắt cháy lên hai ngọn lửa, gắng sức thoát khỏi bàn tay anh, lấy hết sức đẩy anh ra, ba chữ thoát ra từ hai hàm răng nghiến chặt: “Anh chết đi!”.

Lạc Thiên bất ngờ, loạng choạng lùi ra sau hai bước, vừa đứng vững đã trông thấy một vật lấp lánh bay đến anh. Anh đưa tay chụp lấy, nhìn kỹ, hóa ra là một chiếc giày cao gót của cô.

“Họ Lạc kia, tôi không muốn thấy anh nữa, anh là đồ khốn! Đồ khốn nạn! Đồ khốn nạn xấu xa!” Giang Văn Khê vừa hét vừa tháo chiếc giày bên kia ném mạnh về phía anh: “Trả cho anh! Trả lại cho anh hết!”. Cô đưa tay giật mạnh kẹp tóc trên đầu xuống, hoa tai, và cả vòng tay pha lê bướm bướm mà cô thích nhất, không thể trả cho anh, cô nhất định sẽ trả bằng hét, “Đi tìm Tăng Tử Kiêu của anh, Châu Mộng Kha của anh đi! Tìm Eva, ABCDE của anh đi! Tôi hận anh đến chết, sau này tôi không muốn trông thấy anh nữa!”.

Cái gì mà Eva? Cái gì mà ABCDE? Là những thứ gì vậy?

Đôi môi mỏng của Lạc Thiên mím thành một đường, không ngừng chụp đón những thức cô ném, đến khi thấy cô ném vòng tay pha lê và nói hận anh, anh không còn kiềm chế được nữa đành mặt bước đến, chụp lấy cổ tay cô, gầm lên: “Giang Văn Khê, em đừng học theo những người phụ nữ khác, hễ cãi nhau là lôi hết những người không liên quan vào đây được không? Tăng Tử Kiêu anh xem cô ấy là em gái, người ta đã có chồng, Châu Mộng Kha là bạn gái cũ mười năm trước, bây giờ cũng đã là vợ kẻ khác, Eva cũng là quá khứ rồi, cái gì mà ABCDE?”.

Giang Văn Khê giăng ra khỏi tay anh, giậm dũ chỉ vào anh, hét lên: “Anh im đi! Vợ của kẻ khác hả? Vợ của kẻ khác tại sao lại ôm anh khóc lóc, tại sao không ôm chồng cô ta mà khóc chứ? Hai người lúc ôm nhau có nghĩ rằng tôi và Phương Tử Hạ nhìn thấy sẽ có cảm cảm nhận thế nào không? Nếu anh xem cô ta là vợ của kẻ khác thì phải biết tránh né, chứ không phải để tất cả mọi người đều biết lần họp lớp này, anh đến để gặp cô ta, cô ta đến để gặp anh”.

“Em nhìn thấy Châu Mộng Kha lao vào lòng anh khóc, vậy em có nhìn thấy anh đẩy cô ấy ra không?”, Lạc Thiên bỗng cảm thấy lần họp lớp này, anh thực sự không nên đến.

Giang Văn Khê hít một hơi thật sâu: “Có hay không thì không quan trọng nữa, sau này anh ở bên ai cũng không liên quan gì đến tôi”.

“Câu này của em là có ý gì? Em nói rõ xem!”, Lạc Thiên giận dữ.

“Tôi và anh vốn là người của hai thế giới khác nhau. Anh không bao giờ biết điều tôi cần là gì, giống như anh không thể trả lời anh thích tôi vì điểm nào. Từ lúc bắt đầu, tôi xuất hiện trước mặt anh như một con bé xấu xí, để mặc anh đùa bỡn, không dám có ý kiến gì. Tôi biết, sợ dĩ anh giữ tôi lại là vì muốn hành hạ tôi báo thù tôi, vì trong quán bar, tôi hại anh mất mặt trước bao nhiêu người, trong hôn lễ của Châu Thành tôi tát anh một cái, và tôi cũng lỡ làm hỏng catalog mẫu anh cần gấp...”

Như anh mong muốn, ngày nào tôi cũng giống con chó con mèo run rẩy dưới uy quyền của anh, tôi cũng biết ý nghĩa sự tồn tại của mình là để cung cấp trò giải trí tiêu khiển cho anh, ai bảo tôi đắc tội với anh làm gì? Anh bắt nạt tôi, thấy tôi làm đủ trò xấu thì thôi, dù sao về lâu về dài, tôi đã quen đã thích nghi, chỉ cần có thể giữ được công việc thì không có ý kiến gì. Nhưng tại sao cứ phải xông vào cuộc sống của tôi, khuấy đảo mọi thứ của tôi? Tại sao nhất định phải đưa đón tôi đi làm mỗi ngày? Tại sao bắt tôi nấu bữa sáng cho anh? Tại sao sau khi nhìn rõ mọi thứ xấu xa của tôi mà còn đòi tôi làm bạn gái anh? Đùa giỡn xong chẳng phải nên đuổi tôi ra khỏi Giang Hàng hay sao? Hay là anh thấy vẫn chưa hành hạ tôi đủ, nhất định phải nhìn thấy tôi sống thê thảm hơn thì anh mới định tha cho tôi?”

Lời Giang Văn Khê khiến Lạc Thiên càng trầm tư, vì điều cô nói chính xác là những gì anh nghĩ ban đầu, cùng lúc với việc hành hạ dẫn dắt cô, cũng là anh đang tự ngược đãi chính mình, tích lại theo từng ngày từng

tháng, anh nhận ra mình đã yêu một cách vô phương cứu chữa người con gái khiến anh phải nghiêng răng nghiêng lợi này rồi.

“Anh có biết không, ở cùng anh, tim tôi rất mệt, rất mệt... Cho dù là đi làm, tan sở, ăn uống, dạo phố, thậm chí cả bộ lễ phục trên người tôi, từ đầu đến chân, những trang sức phụ kiện không thuộc về tôi, anh chưa hề hỏi ý kiến của tôi, không hỏi tôi có thích hay không, cần hay không cần. Tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay anh, ngay cả việc trở thành bạn gái anh, tôi cũng chẳng có tư cách nói NO. Gọi thì đến, đuổi thì đi. Có lẽ anh muốn tôi như thế, một con côn trùng đáng thương ngay cả sức phản kháng cũng không có. Buồn cười là, chịu nhục là chân lý phổ biến, còn tôi là một trong số đó. Tốt thôi, tôi chịu nhục, tôi thích nghe anh mắng, thích bị anh ngược đãi. Biết rõ anh như hoa anh túc, nhưng vẫn không kiểm soát nổi lòng tham lam của mình. Trong công ty, chỉ cách một bức tường, tôi từng nghĩ, tôi thường lén lút nhìn anh vì muốn nhìn ngắm trai đẹp cũng giống như những cô gái ở phòng ban khác. Khi anh chọn trúng tôi trong đám đông, dần dà, tâm tư khác lạ trong lòng bộc lộ, tôi đã si mê anh mà không thể dứt ra được. Có lẽ lần đầu khi đứng ngoài thang máy, sau khi thấy anh tôi đã say đắm như bao kẻ khác.” Nước mắt rưng rưng đọng đầy trong mắt, nhưng cô cố gắng ép không cho nó rơi xuống, có điều khi ngược lên nhìn gương mặt anh tuấn của anh, nước mắt bất ngờ lăn dài, “Bây giờ, tôi không muốn như thế nữa, thôi vậy, cứ thôi vậy...”.

Trái tim của cô trong vô thức đã mất về tay anh, nếu cô không yêu anh, cô sẽ không vì có được mà sợ hãi mất đi. Cô sợ khi đã quen với việc có anh rồi, nếu có ngày nào đó, anh chỉ đùa giỡn cô vì cuộc sống quá vô vị, cô sẽ không chịu nổi.

Cuộc đời cô vốn dĩ đã đen tối, không hoàn hảo rồi, cô là kẻ luôn bị Thượng đế hắt hủi.

Đau dài không bằng đau ngắn, cô không muốn tiếp tục đau khổ nữa.

Lạc Thiên sa sầm mặt: “Thế nào là thôi?”.

“Thôi đi, anh hãy buông tha cho tôi. Anh muốn tìm ai thì tìm, anh muốn đối xử với người khác thế nào thì tùy, đều được, tôi chỉ xin anh tha cho tôi, đừng để tôi giống một con ốc nũa.”

Anh đột ngột kéo mạnh cô vào lòng, nhưng cô đưa hai tay giữ khoảng cách, không ngừng sục sục. Khó khăn lắm mới nghe tâm sự của cô, mà cô lại ném ra một câu, bảo anh buông tha cô.

“Tha cho em cái gì? Em tưởng anh là loại người tùy tiện gọi con chó con mèo nào đó đến để làm bạn gái à? Giang Văn Khê, em nghe anh nói rõ đây, anh cho phép em bước vào thế giới của anh, nhưng tuyệt đối không cho phép em đi ra đi vào thế giới của anh.”

Cô vẫn rơi nước mắt, nghe câu đó thì lại không kiềm chế được, vận hết sức hét lên: “Chẳng lẽ anh còn chưa hiểu? về ngoài của anh, thân phận của anh, địa vị của anh, mọi thứ của anh, như một vòng sáng cao xa đè nén khiến tôi không thể thở nổi. Rất nhiều lần tôi tự hỏi lòng, rốt cuộc anh là sếp của tôi, hay là bạn trai của tôi? Tôi ghét bản thân cứ ngược lên nhìn mãi anh một cách tự ti như thế!”

“Anh không bắt em ngược lên nhìn anh, anh cũng không cao xa như em nghĩ, em đừng quên mười năm trước anh từng ngồi tù, bị phán tội cưỡng hiếp, hay là em để tâm chuyện này nên mới đòi anh buông tha em?”

Cô giơ nắm đấm lên đánh vào ngực anh: “Anh là đồ ốc! Anh là đồ khốn! Tôi đã bảo tôi không phải Châu Mộng Kha, không phải Phương Tử Hạ, tôi không phải bọn họ!”.

“Em đã nói trừ phi anh đích thân nói với em rằng anh đã làm, nếu không em sẽ không tin, vậy bây giờ anh nói với em, anh bị oan, em có tin không? Có tin không?”

Cô ngừng đánh, hay tay túm chặt cổ áo vest của anh, gục đầu nức nghẹn.

Lạc Thiên thấy cô không nói, lại hỏi lần nữa với vẻ không chắc chắn:
“Anh bị oan, em có tin không?”

Bỗng, Giang Văn Khê ngẩng lên, nước mắt lưng tròng gào thét điên cuồng với anh: “Tin! Nhưng anh là đồ ngốc à? Cô gái kia có gì tốt? Tôi giống cô ta ở chỗ nào? Ngoại hình không giống, khí chất không giống, nhân phẩm càng không giống. Anh bị mù hay sao? Mười năm trước tổn thương một lần chưa đủ hay sao mà cứ phải nhập nhằng với người đã kết hôn như cô ta? Anh là đồ đầu heo!”.

Cô nàng này sao hỏi một đấng trả lời một nẻo vậy? Lạc Thiên hoàn toàn bỏ qua từ đầu tiên cô nói “Tin”.

“Anh không nhập nhằng với cô ấy, anh đã nói rồi, em nhìn thấy cô ấy ôm anh khóc, vậy em có trông thấy anh đẩy cô ấy ra không? Anh không phải người đứng một chỗ chờ kẻ khác quay lại, mười năm sau càng không quay lại.” Anh ngừng lại rồi nói tiếp, “Anh thừa nhận, ban đầu anh muốn dạy dỗ em, nhưng em cứ như một con gián vạ năm mặc ai giày vò thế nào cũng không chết. Còn nữa, từ ban đầu, người cứ đòi xông vào cuộc sống của anh và khuấy đảo nó, là em! Lúc đó, anh thực sự cảm thấy rất phiền, em vừa ngốc vừa khờ, suốt ngày chỉ biết làm loạn, anh thực sự không biết có phải mình là kẻ thích bị ngược đãi bẩm sinh hay không, cả ngày không bị em chọc tức cho suýt thổ huyết thì ăn không ngon ngủ không yên. Phải, anh đã mù quáng, mù quáng mới không ăn sáng ở nhà mỗi ngày, thả mồi bắt bóng, chạy cả nửa vòng thành phố, đến nhà ăn sáng cùng một con heo ngốc. Không thể ngồi nhìn con heo ngốc buồn bã vì mấy trăm tệ mới công tư bất phân, thay cô nàng tham gia cuộc thi, đêm giao thừa, ngày đoàn tụ gia đình, lại chờ đợi con heo ấy ba tiếng đồng hồ, chỉ để đưa cô ấy đi ngắm pháo hoa. Ngốc nhất là, vì một miếng pha lê nhỏ kia mà đấu giá với người khác, sau đó chạy đến xin nhà thiết kế, ngồi lại trong phòng làm việc đợi mười mấy

tiếng đồng hồ, chỉ vì muốn làm miếng pha lê kia trở thành vòng tay, kết quả thì sao nào?”.

Giang Văn Khê ngẩn ngơ, ngược lên nhìn đôi mắt sáng thành thật và trong vắt kia, giây sau đó, hai vai cô run run, nước mắt lại điên cuồng rơi ra: “Cái vòng tay ấy thật sự do anh đích thân làm ư? Hay là anh nghe thấy em và Châu Mộng Kha nói chuyện nên bây giờ mới dành em?”

Lạc Thiên thật sự sắp bị cô nàng này ép đến phát điên, nghiêng răng nhìn cô, anh cảm thấy nếu nói tiếp với cô dù chỉ một câu nữa thì anh sẽ thổ huyết mà chết, anh kéo cô vào lòng, nâng mặt cô lên, hôn mạnh môi cô.

Cô không chịu thua, đáp trả lại anh bằng cách cắn mạnh, đá đập điên cuồng.

Anh nếm thấy vị máu tanh trong miệng, không giận mà cười. Đêm nay cô giống một con sử tử cái điên cuồng, đó mới là bản tính thật, không giống trước kia lúc nào cũng nhìn anh như một con thỏ nhỏ sợ hãi.

Anh nhìn cô chăm chú, mái tóc vốn được chải rất gọn gàng bị gió thổi rối bời, bộ lễ phục tinh tế bị xé toạc từ gấu váy đến phần đùi, gió thổi một cái là đôi chân thon dài của cô hiện ra, chân trần đứng trên mặt đất lạnh, nếu không phải do khóc lóc và nổi điên thì sao có thể chống lại thời tiết giá lạnh thế này.

Bất chấp cô hét lên phản đối, anh vẫn bế cô lên nhét vào trong xe, sau đó anh cũng chen vào, giữ chặt tay cô đưa lên cao, ấn cả người cô vào ghế sau xe, nhướn mày giận dữ: “Giang Văn Khê, em là heo à? Lúc này anh nói nhiều như thế, sao em vẫn không chịu hiểu?!”.

Cô sục sịt không nhìn anh, cô không muốn bị lạnh nhạt, sự cô độc giống như linh hồn bị rút mất, chỉ còn lại một thể xác lạnh lẽo, cô nhất định không chịu được. Cô đã yêu anh đến không thể dứt ra được, yêu đến mức cả trái tim cũng đau nhói.

Anh thở dài một tiếng, buông lỏng đôi tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Cô từ từ ngược lên, nhìn thẳng anh.

Bỗng, cô đưa hai tay giữ lấy mặt anh, áp mạnh môi mình lên môi anh.

Anh hơi ngẩn ra, đầu tiên nếm thấy vị mặn trong miệng, nhưng rất nhanh, anh đáp lại cô nồng nhiệt, rồi chợt cảm thấy môi đau nhói mới nhận ra cô đang cắn anh, anh bị ép phải dứt ra. Hai người mặt đối mặt, chỉ cách nhau một phân, anh nhìn kỹ đôi mắt rưng rưng lệ của cô nhưng lại đầy ắp sự khiêu khích.

Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao(2).

(2). Dịch nghĩa: Người tặng ta một cây đào, ta báo đáp lại bằng ngọc quỳnh dao. Ý chỉ việc báo ân gấp đôi những gì người khác đã làm cho mình.

Một tay anh giữ chặt gáy cô, tay kia siết lại, ôm chặt lấy cô, mang một vẻ giận dữ nhanh chóng bịt lấy môi cô, trước khi cô kịp phản kháng, môi lưỡi đã linh hoạt luồn vào, quấn lấy cô gần như ngang ngược, không cho cô cơ hội hít thở.

Lúc này đây, cô không còn là cô ngọc chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời, không biết phản kháng nữa. Hai tay lách ra khỏi hai cơ thể ép sát, thọc vào mái tóc anh, điên cuồng giằng giật.

Anh vừa tức vừa buồn cười, cùng lúc tránh né. Vì sợ đè phải cô, đành nửa ôm lấy cô, hai người đối hướng, anh dựa vào ghế, bế cô ngồi lên đùi anh.

“Hết giận chưa?”, anh đưa đôi mắt nhìn đôi mắt rất đẹp của cô, dịu dàng hỏi.

Hai tay cô chống lên ngực anh, cắn môi, hít hít mũi rồi lẩm bẩm: “Tại sao hôm đó cãi nhau rồi anh còn đến tìm em? Nếu anh cứ bỏ đi, không đến tìm em nữa, có lẽ em đã không buồn như bây giờ, nếu anh không đưa em đi ngắm pháo hoa đêm ấy, nhất định em cũng sẽ không yêu anh, nhất định sẽ không...”.

Khi nghe cô nói cô yêu anh, anh kích động muốn nói gì đó nhưng lời lại nghẹn giữa cổ họng, đưa tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, sau đó dịu dàng cười nói: “Giang Văn Khê, trên thế giới này không tìm đâu ra con heo nào ngốc hơn em nữa, từ đầu đến cuối, người anh muốn ở bên chỉ có em! Chỉ có em!”.

Có người nói, lời nói lãng mạn nhất trên thế gian không phải “Anh yêu em”, mà là “Ở bên nhau”, đó là lời hứa trọn đời trọn kiếp với người yêu.

Nước mắt cô lại rơi ra, như không bao giờ ngừng, từng giọt từng giọt rơi xuống ngực áo anh.

“Con heo ngốc nhất thế gian này là anh...” Nghiêng người về phía trước, hai tay cô lậ nâng mặt anh lên, dịu dàng hôn lên hàng mi dài của anh, men theo mắt anh, sống mũi anh, dần dần đi xuống dưới, ngậm lấy đôi môi anh.

Anh không thể chống cự lại sự nhiệt tình của cô, hôn trả lại mãnh liệt, ngón tay thon dài luồn vào mái tóc cô, giữ chặt gáy cô, ép sát cô vào

Ý loạn tình mê, hai tay cô bất giác di chuyển đến cúc áo trước ngực anh, tay phải không ngừng chà xát cúc áo nhỏ xíu đó, cố gắng hít thở. Lực tay cô quá mạnh, cúc áo ấy bất ngờ rơi vào tay cô. Bị anh hôn đến choáng váng, đầu óc đặc sệt như hồ dán, hoàn toàn không biết tay mình đang làm gì, chỉ không ngừng tìm kiếm những chiếc cúc tròn tròn nhỏ nhỏ đó, xoa nắn, xoay chuyển, kéo xuống, vứt đi.

Trong vô thức, tay cô đã luồn vào trong, khi chạm đến một thứ tròn tròn hơi cứng trên làn da nóng bỏng ấy, cô lại không tìm được nhẹ nhàng sờ nắn

nó.

Anh vừa dùng răng cắn mở cúc áo cổ của bộ lễ phục trên người cô, bất giác hít mạnh một cái, môi kề vào hõm cổ cô hút mạnh như trừng phạt, nói: “Đó không phải cúc áo...”.

Cô không rút tay lại, cắn đôi môi sưng đỏ, ngược lên nhìn với vẻ e thẹn, nhìn lên người mình, chiếc cúc áo cài ở cổ đã bị anh dùng răng cắn mở, lễ phục tuột xuống dưới, làn da trắng như tuyết trước ngực lộ ra ngoài. Vạt váy ôm chặt đôi chân bị cô xé vì phần nộ, cũng để tiện đánh Vương Hạo Lỗi một trận trước đó, bây giờ giống như một bộ xương xám cách tân, mở thẳng một đường đến đùi, còn bàn tay anh lúc này đang đặt trên làn da trần trụi lộ ra ở đó.

Cô cảm thấy sự khác lạ ở phần thân dưới của anh, kinh ngạc giương đôi mắt mơ màng lên, bỗng nhìn thấy đáy mắt anh đã biến thành một đại dương sâu thẳm, đầy ắp nguy hiểm, như thể ngay sau đó nó sẽ dậy sóng, nuốt chửng lấy cô. Cúc áo trước ngực anh đã bị cô giật tung, để lộ vòm ngực rắn rỏi mạnh mẽ, toát lên một vẻ gợi cảm chí mạng.

Trong lồng ngực, trái tim không an phận đang nhảy điên cuồng, cô chưa từng thấy vẻ mặt quyến rũ như thế của anh, lúc này, suy nghĩ duy nhất trong đầu chiếm cứ toàn bộ tư tưởng của cô chính là cô phải chiếm hữu anh, phải chiếm lấy cơ thể anh, trái tim anh, mọi thứ của anh, khiến anh hoàn toàn thuộc về cô. Cô phải bá vương ngạnh thượng cung (3).

(3). Ý chỉ cường hiếp.

“Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn

nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chì cần Hạng Vũ tròng mắt một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, buông cung tếch thẳng về thành...

Nhìn anh, cô quyết định biến mọi suy nghĩ thành hành động, ngời luôn lên đòi anh, lột chiếc áo sơ mi vướng víu của anh xuống sau đó lại đặt tay lên thắt lưng da của anh.

Đừng hỏi vì sao một người ngây thơ đến độ ngay cả phim cấp ba cũng chưa từng xem như cô, trong tích tắc lại bùng phát như thể cao thủ trên hoa gheo nguyệt, điều này phải “Cảm ơn” đêm hôm trước khi đến S, cho dù cô kháng cự thế nào, Lý Nghiên vẫn kiên trì dùng máy tính của cô thưởng thức một đêm “Toàn vàng”. Nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, không chống lại nổi sức cám dỗ, cô lén lút liếc nhìn để rồi bị cảnh tượng ấy ám ảnh.

Cô kéo mãi mà vẫn không cởi được thắt lưng, bực bội, gầm lên khe khẽ: “Chết tiệt, còn không ra thì mình kéo đứt luôn”. Vừa nói xong thì vang lên tiếng kim loại va chạm, thắt lưng của anh cuối cùng đã được rút ra thành công.

Nhìn cử động điên cuồng của cô, anh há mồm trợn mắt, khàn giọng hỏi: “Em có biết em đang làm gì không?”.

“Bá vương ngạnh thượng cung!” Cô kéo thắt lưng, “Lách cách”, “Đừng động đậy, đưa hai tay lên đỉnh đầu!”.

Rất nhanh, hai tay anh bị trói trên đỉnh đầu, một giọt mồ hôi lạnh chảy qua cằm. Khẩu vị của cô có cần nặng như thế không? Chơi SM(4) trong xe?

(4) SM: Sadism & Masochism: cuồng dâm và khổ dâm.

“Em chắc chắn thế này... là được?”, cố chịu đựng nỗi đau khổ do cơ thể bị đè nén mang lại, anh dè dặt hỏi cô.

“Vâng.” Sắc mặt cô đỏ hồng, trong đầu hiện lên cảnh tượng đêm đó, cô gái kia cũng làm thế này. Cô chậm rãi cúi xuống, đôi môi men theo cổ họng anh lần xuống dưới, động tác vụng về khiến toàn thân Lạc Thiên run lên.

Dục vọng mãnh liệt không thể khống chế sắp bức anh phát điên. Không thể chịu được nữa, hai tay anh thoát khỏi thắt lưng, kéo mạnh cô dậy, cắn mút đôi môi đỏ của cô như trừng phạt, hai tay nhanh chóng kéo bộ lễ phục vướng víu của cô xuống. Dưới sự bàng hoàng của cô, anh đã cúi đầu ngậm lấy gò ngực mềm mại của cô.

Cảm giác quen thuộc mà xa lạ này khiến cô nhớ đến cảnh chưa được tiếp tục vào đêm đó, môi anh nóng bỏng, hơi nóng vô hạn mang theo cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân cô, từ trên xuống dưới, máu như đang sôi sục.

Nóng nực, choáng váng, khó chịu đựng, trống rỗng... quá nhiều cảm giác xa lạ chưa từng trải qua cứ ập đến từng đợt, xông vào thần kinh toàn thân cô, lóng ngóng vụng về, cô chỉ có thể thì thầm gọi tên anh: “A Thiên... A Thiên... Thiên”.

“ừ... anh đây...” Anh biết chỉ cần một động tác nữa, thì cô sẽ không còn đường lùi. Nhìn thấy vẻ mơ màng và lúng túng của cô, anh thương xót hôn lên môi cô, mong muốn phân tán phần nào sự chú ý của cô.

Mơ màng, cô nhìn thấy anh nở nụ cười quyến rũ, trong tích tắc hai làn môi chạm nhau, cơn đau nhói do cơ thể bị một vật lạ lấp đầy khiến cô đau đốn nhãn mày, quay mặt đi, cắn vào vai anh.

Anh dừng lại, đưa tay nâng mặt cô lên, không ngừng hôn và vuốt ve, giải tỏa đồng thời làm dịu cơ thể cô, đến khi cô ngược gương mặt đắm mồi hôn lên cười với anh, khẽ nói “Không sao”, anh mới tiếp tục động tác.

Dần dần, trong không gian chật chội, chỉ còn lại tiếng thở gấp hỗn hển của hai người.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vận Mệnh Không Thể Vượt Thoát

Lúc Thượng đế đóng cánh cửa lại trước mặt anh, đến cả cửa sổ cũng đóng lại, dường như anh bị vận mệnh thít chặt cổ họng, gắng sức vùng vẫy trong bóng tối nhưng không thể giằng thoát ra được.

Ánh nắng rực rỡ xuyên qua màn cửa bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng, người trên giường trở mình, lăn lộn mấy lần, cuối cùng cũng mở đôi mắt mơ màng lên.

"Tình rồi à?", bên tai vang lên giọng nói quen thuộc.

Giang Văn Khê cố gắng mở to mắt, nhìn rõ Lạc Thiên nằm cạnh cô, đang mỉm cười rất gợi cảm.

"Cơ thể... có còn thấy chỗ nào khó chịu không?", Lạc Thiên đặng hắng.

Khó chịu? Hình như có một chút, eo nhức lưng đau chân bị chuột rút.

Khi nhìn vào vành tai đỏ hồng của Lạc Thiên, Giang Văn Khê bỗng mở to mắt, nhớ đến chuyện đêm qua.

OMG! Cô lại học người ta chơi trò XXX điên cuồng trên xe, XXX trên xe thì thôi, chí mạng nhất là cô còn "cưỡng hiếp", cưỡng hiếp thì thôi, cái gọi là "anh chàng một đêm mười lần" phải đổi thành "cô nàng một đêm mười lần" mới đúng, vì cô đã quán lấy anh từ xe cho đến khách sạn, tới khi cơ bắp nhức mỏi, mới chịu thôi.

Chỉ cần nghĩ đến những cảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi là cô đã muốn đâm đầu vào tường. Không biết anh sẽ nhìn cô thế nào, sẽ cảm thấy

cô quá nguy hiểm, trước kia đều muốn mà còn làm bộ làm tịch, hay là sẽ nghĩ cô phóng đảng...

Lạc Thiên thấy mặt cô chuyển từ đỏ sang tái, từ tái sang đỏ thì nói: "Em vẫn lo chuyện tối qua bị người khác nhìn thấy à? vấn đề này tuy em đã hỏi anh không dưới mười lần, nhưng anh vẫn phải trả lời em rằng người bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy chúng ta đang làm gì bên trong".

Tối qua cô hỏi nhiều thế sao? Tội lỗi! Cô có thể nào giả ngơ, xem như chuyện tối qua chưa từng xảy ra không?!

"Không phải lo điều đó ư? Thế thì...", anh ngừng lại tùm tùm cười, vén sợi tóc dính trên môi cô ra, "nếu có thì chúng ra kết hôn, nếu không có thì đính hôn trước, đợi khi em muốn kết hôn thì chúng ta sẽ kết hôn".

Kết hôn?!

Cô mở to mắt vẻ khó tin, ngẩn ngơ nhìn anh hồi lâu, không nói.

Anh nhíu mày, bỗng ý thức được một chuyện đáng sợ, anh nắm chặt hai vai cô, kích động nói to: "Giang Văn Khê, em đừng nói là em ăn sạch sẽ rồi, ngủ một giấc dậy là quên hết mọi chuyện đấy nhé. Cho dù em thật sự bị nhân cách phân liệt, cũng không thể như thế được".

Lạ quá, trước kia khi cô không thể kiểm soát, thường xuyên quên hết những chuyện từng làm trong lúc đó, sau rồi phải rất cố gắng mới nhớ ra, tại sao chuyện tối qua cô có thể nhớ kỹ như vậy?

Quả nhiên, ăn uống và sắc dục là quan trọng!

Cô chớp chớp mắt, đúng rồi, cô có thể giả vờ mất trí, như thế không phải mất mặt nữa.

"Tối qua có chuyện gì?"

Lạc Thiên hơi nheo mắt, như muốn tìm ra dấu vết giả ngốc trên gương mặt đỏ hồng của cô.

"Quên thật à?", anh hừ lạnh một tiếng, "Được, quên cũng không sao, anh có chứng cứ". Nói xong anh đưa tay cởi cúc áo thứ nhất, thứ hai ra, để lộ xương quai xanh gợi cảm.

"Đừng cởi ra", cô đưa tay chặn lại. Cái tên chết tiệt này rõ ràng là cố ý, tối qua chính bởi cô nhìn thấy lồng ngực vạm vỡ của anh mới nhất thời không cầm lòng được, thú tính bộc phát, chồm đến anh như hùm như sói. Bây giờ mới sáng sớm, anh đã dụ dỗ cô phạm tội, ghét quá.

Nhưng, tay cô lại quá hèn, vừa chạm đến cúc áo sơ mi của anh, không phải cài lại mà có vẻ như sắp lột áo anh ra vậy.

"Tối qua em đã huỷ hoại một cái áo sơ mi của anh, nếu cái này cũng tiêu tùng thì lát nữa em phải mặc nó đến cửa hàng mua cho anh cái khác."

Giang Văn Khê vội rút tay lại, nhưng anh vẫn cởi áo ra, để cô nhìn cho rõ.

Quả nhiên chứng cứ rành rành, hơn nữa thậm không nở nhìn.

Ngực anh đầy dấu hôn, nhìn thấy những dấu hôn ấy, cô liền nhớ đến cảnh tối qua cô gian xảo mô phỏng theo chuyện nam chính trồng dâu trên người nữ chính, rồi nhìn lưng anh, những vết cào ngang dọc, không nghĩ cũng biết tối qua cô hoang dã thế nào. Tội lỗi quá, đó là đêm đầu của cô, trong ký ức vẫn còn một vết máu đỏ.

"Giang Văn Khê, em còn định giả ngây không? Mặt đỏ như ớt khi thế kia", anh biết ngay cô đang giả bộ, "Mặt trời chiếu đến mông rồi, còn định ngủ sao? Hai giờ chiều rồi đấy . "

Hai giờ chiều rồi, có nhầm không?

"Mặc kệ anh, em phải ngủ", cô xấu hổ kéo chăn lên, trùm kín mặt, cô mất mặt quá rồi.

Ai ngờ có một đôi tay ma quỷ luồn vào chăn, di chuyển lung tung trên cơ thể khiến cô hét toáng lên.

Anh mỉm cười dịu dàng hôn lên khoé môi cô: "Cơ thể còn khó chịu không?".

Cô xấu hổ đỏ mặt, lắc đầu.

"Dậy đi, anh đưa em đến một nơi."

Giang Văn Khê dậy rồi, hai người cùng đến ăn một quán ăn vặt nổi tiếng ở S. Nhưng cô vẫn thích món ăn vặt ở N hơn, còn ở đây thì quá ngọt và ngấy.

Hai người ăn xong, Lạc Thiên lái xe, không lâu sau đã dừng trước cổng cô nhi viện.

Mấy chữ to "Viện Phúc lợi nhi đồng Thiên Sứ Vui Vẻ" đập vào mắt, Giang Văn Khê liền hiểu, nhất định đây là nơi Lạc Thiên đã lớn lên.

Lạc Thiên mỉm cười, nắm tay cô, dẫn vào cổng cô nhi viện.

Lạc Thiên vừa xuất hiện, một đám trẻ con đang chơi đùa liền chạy ùa đến.

"Anh Lạc Thiên!", một cô bé mắt tròn to, khoảng năm, sáu tuổi nhảy bổ đến kêu lên vui vẻ, "Lâu quá anh mới đến, ít nhất cũng ba tháng rồi".

Một cậu bé lớn hơn cô bé kia độ một, hai tuổi gõ đầu cô bé, nói: "Chu Chu, em phải gọi là chú Lạc mới đúng chứ".

"Ai khiến anh lo", Chu Chu làm mặt hề với cậu bé.

Lạc Thiên quỳ xuống, ôm Chu Chu lên: "Tiểu Phi nói đúng đấy, con phải gọi là chú".

"Không", Chu Chu lắc đầu.

Giang Văn Khê liếc anh một cái, tên này đúng là già không bỏ nhỏ không tha mà.

"Chú Lạc ơi, dì xinh đẹp này là ai thế? Không giới thiệu cho tụi con biết sao?", Tiểu Phi kêu lên trước tiên.

Sau đó, một đám tiểu quỷ lao nhao chen lời

"Là bạn gái của chú sao?", "Thế nào là bạn gái?", "Dì tên là gì thế ạ?", "Dì đẹp quá".

Nhìn bọn trẻ nhao nhao lên hỏi, Lạc Thiên nhẫn nại trả lời, sau đó lấy quà từ cốp xe ra, tặng cho lũ trẻ.

Giang Văn Khê nhìn quà chứa đầy hai thùng lớn, từ thức ăn, quần áo, đồ chơi... cái gì cũng có. Hoá ra trước khi đến S, Lạc Thiên đã chuẩn bị sẵn, đúng là một người tinh tế chu đáo.

"A Thiên đến đây à?", một dì khá lớn tuổi, bước ra từ toà nhà gần đó.

Lạc Thiên bước đến: "Mẹ viện trưởng, là con đây, hôm nay con về thăm cả nhà".

"Dạo trước Tăng Tử Kiều cũng về đây".Ồ, còn nữa, Tử Hạ cũng ghé. Chúng đã kết hôn cả rồi, chỉ còn lại đứa bướng bỉnh nhất là con thôi." Viện trưởng nhìn Giang Văn Khê, đôi mắt cong cong thành hình vầng trăng non, "Con không giới thiệu sao?".

Lạc Thiên choàng vai Giang Văn Khê, cười và đáp: "Như mẹ mong muốn, sắp được uống rượu mừng của con rồi, chính là cô ấy, Giang Văn

Khê. Giang của Trường Giang, Văn trong văn tĩnh, Khê có nghĩa là nước suối".

"Chào mẹ viện trưởng", Giang Văn Khê đưa tay ra.

"Đúng là một cô bé tốt, ngoan ngoãn", viện trưởng nắm lấy tay cô, vỗ vỗ về yêu chiều.

"Chú Lạc ơi, chúng ta thi đấu bóng đá đi", gần đó, mấy cậu bé lớn hơn ôm quả bóng chạy đến.

Lạc Thiên vui vẻ nhận lời.

Giang Văn Khê theo viện trưởng đi tham quan mọi nơi, nghe viện trưởng kể rất nhiều chuyện thú vị của cậu bé Lạc Thiên nghịch ngợm lúc nhỏ. Điều bất ngờ nhất là nguồn gốc cái tên "Lạc Thiên" của anh.

"Con có biết không? Lúc mẹ nhặt được thằng bé, nó chỉ mới ba tuổi, gọi tên gì nó cũng không trả lời, về sau đến đây, nó nhìn thấy bảng hiệu, mới mở miệng nói mình tên là Lạc Thiên", viện trưởng nhớ lại chuyện cũ, cứ cười mãi.

Giang Văn Khê nghĩ ngợi, nói: "Ba tuổi... chắc anh ấy chỉ biết hai chữ 'Lạc Thiên' trong 'Khoái lạc thiên' (1) chẳng, sau đó thuận miệng đặt ra một cái tên". Rất giống tác phong của anh.

(1) Thiên sứ vui vẻ

"Ha ha ha, ban đầu mẹ cũng nghĩ thế, nhưng đó thực sự là tên của nó", viện trưởng cười, lắc lắc đầu.

Giang Văn Khê thầm nghĩ, có lẽ đó là duyên phận chẳng.

Chưa đi được mấy bước, viện trưởng đã bị mấy thầy cô khác gọi đi, Giang Văn Khê liền ngồi bên sân bóng ngắm Lạc Thiên và mấy cậu bé khác

chơi bóng.

Nhìn bóng dáng cao ráo rất đẹp kia, nụ cười tươi tắn ấy, cô bỗng thất thần. Một người đàn ông tựa như yêu nghiệt sao có thể có một gương mặt trong sáng đến thế. Bất tri bất giác, mái tóc của anh gần như đã hồi phục lại sắc đen thường có của một chàng thanh niên. Cô chống cằm, rớt cuộc lúc anh tóc bạc đẹp trai, hay là tóc đen bây giờ thì đẹp hơn?

"Đang nghĩ gì thế?", Lạc Thiên ngồi xuống cạnh cô.

Cô ngược lên: "Trước kia em nghĩ tóc anh vốn dĩ đã là màu trắng, nhưng bây giờ thấy tóc anh bỗng trở thành đen, nên thấy lạ là tại sao anh không chịu nhuộm tóc?".

"Nhuộm tóc? Đó là chuyện lãng phí thời gian và tiền bạc, xem kìa, bây giờ bản thân đã trở lại như trước, tiết kiệm tiền, tiết kiệm sức", Lạc Thiên tỏ ra thản nhiên.

Cô bắt lực lờm anh, sau đó nhìn mái tóc anh chăm chú, cuối cùng không nhìn được, hỏi: "Tóc anh trở nên trắng là khi ở đó phải không?".

Lạc Thiên nhìn sân bóng phía xa, vẻ mặt như đang chăm chú ngắm bọn trẻ chơi đá bóng. Một lúc lâu sau anh mới lặng lẽ nói: "ừ, hôm vào tù, chỉ trong một đêm, tóc đã bạc trắng".

Cô mấp máy môi, nhưng không nói.

Chỉ nghe anh kể tiếp: "Anh và Châu Mộng Kha đã quen nhau ở đây. Lúc đó cô ấy bảy tuổi, anh chín tuổi, khi ấy rất nhiều gia đình đến viện thăm nom giúp đỡ, mỗi gia đình nhận một đứa trẻ. Hôm đó, hai anh em Châu Thiệu Vĩnh, Châu Mộng Kha theo gia đình đến đây, và có rất nhiều phụ huynh đưa con đến, anh đá bóng như chúng đá bây giờ, vì đá quá mạnh, trúng vào mặt Châu Mộng Kha, cô ấy khóc oà lên", anh khựng lại, quay

sang nhìn cô. "Anh phải thừa nhận rằng, em và cô ấy có hơi giống, chính là rất giỏi khóc".

Cô cắn môi, cố chấp nói: "Em không có hứng thú với chuyện của cô ta".

"Vô tình nhắc thôi mà." Anh véo cằm cô, lại nói: "Vậy xem như anh xin em nghe chuyện bạc đầu trong một đêm vậy".

Thu ánh mắt lại, anh nhìn ra phía xa, châm một điếu thuốc, bất chấp cô có nghe thấy hay không, anh tự kể lại.

Sau lần đá bóng ấy, không biết từ khi nào, Châu Mộng Kha đã bắt đầu thích đi theo anh. Dưới sự trợ giúp của người khác, anh và Phương Tử Hạ vào học tại một trường trung học tốt nhất thành phố S một cách suôn sẻ, từ cấp hai đến cấp ba, anh, Phương Tử Hạ, Châu Thiệu Vĩnh, Vương Hạo Lỗi, Đồng Kiến Thành đều là bạn cùng lớp.

Châu Thiệu Vĩnh là con trai Cục trưởng Cục công an của thành phố, Vương Hạo Lỗi là con trai Phó cục trưởng Cục quản lý nhà đất thành phố, Đồng Kiến Thành là con trai Sở trưởng Sở quản lý luật pháp của Cục tư pháp thành phố, ba người đều là con trai của cán bộ cấp cao, gia đình họ tham gia hoạt động hỗ trợ vốn lần này.

Kẻ giàu có thường có tâm lý kiêu căng, ba người này không thích anh và Phương Tử Hạ.

Anh thường đánh nhau với họ, ban đầu vì Tăng Tử Kiêu, sau khi Tăng Tử Kiêu được nhận nuôi thì anh lại đánh nhau vì những chuyện không đâu, mà cuối cùng mâu thuẫn bùng nổ là vì Châu Mộng Kha cứ thích bám theo anh. Anh không phải kẻ ngốc, biết Châu Mộng Kha cũng như những nữ sinh khác, cũng thích anh.

Châu Thiệu Vĩnh mắng anh, nói anh là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, nhà họ Châu tuyệt đối không cho phép loại người như anh bước vào.

Xì! Làm như người trên thế gian này đều muốn được vào nhà họ Châu vậy.

Năm lớp mười một, là lần tranh chấp kịch liệt nhất giữa anh và Châu Thiệu Vĩnh, hai bên đều bị thương nặng. Châu Mộng Kha thấy trán anh cứ chảy máu mãi thì ôm anh khóc, cho dù Châu Thiệu Vĩnh kéo cô thế nào cũng không chịu đi.

Cảm động? Uất ức? Bồng bột thời tuổi trẻ?

Tóm lại, anh không biết tại sao lại lau nước mắt cho cô ấy, nói với cô: "Em thích anh, đúng không? Vậy làm bạn gái anh đi".

Khoảng khắc thấy cô ấy cười qua làn nước mắt, trái tim anh tự nhiên như khê rung động.

Và thế là, anh và Châu Mộng Kha, học lớp Chín đã bắt đầu quen nhau. Từ lớp mười một lên năm thứ nhất đại học, trải qua ba năm, tuy Châu Mộng Kha nhỏ tuổi, lại là con gái nhà giàu, nhưng dịu dàng ân cần đến mức trong vô thức anh đã lún sâu vào vực xoáy tình cảm, anh bắt đầu chờ mong vào mối tình này.

Về sau anh đậu vào khoa Xây dựng trường Đại học H ở thành phố N, hai người giữ liên lạc bằng thư từ. Kỳ nghỉ hè lên năm hai, Châu Mộng Kha viện cớ đến Đại học C, cũng ở N, để tìm người anh Châu Thiệu Vĩnh, đòi Phương Tử Hạ lúc đó đang học ngành Pháp luật ở S dẫn đến N tìm anh. Châu Mộng Kha thèm ăn tôm, không biết trong ký túc có ai đề nghị, nói rằng ăn tôm phải về miền quê thưởng thức tôm tươi mới ngon. Thế là cả mấy người bạn cùng phòng ký túc xá, lũ lượt kéo nhau ra ngoại ô.

Bất ngờ là, ở đó họ đã gặp Châu Thiệu Vĩnh, Vương Hạo Lỗi và Đồng Kiến Thành. Châu Thiệu Vĩnh nói thẳng thừng là để đề phòng em gái bất trắc, nên cùng đến chơi.

Anh ngoài cảm giác không vui khi gặp ba người này thì những việc khác đều ổn, họ tự hái rau rửa rau nấu cơm, ăn tôm xào, vui chơi đến tận khuya, cuối cùng ở lại nhà người nông dân đó. Còn Châu Thiệu Vĩnh, Vương Hạo Lỗi và Đồng Kiến Thành thì ở nhà bên cạnh.

Cũng chính đêm đó mà cuộc đời anh đã xảy ra biến hoá long trời lở đất.

Đêm đó họ uống khá nhiều rượu, lúc cười đùa đi vệ sinh với Phương Tử Hạ thì gặp người bị hại trong chuyện đó. Cô gái ấy chính là con gái của hộ gia đình kế bên nơi họ ở, cũng lớn như Châu Mộng Kha, da dẻ trắng trẻo. Họ thấy Vương Hạo Lỗi đang bám lấy cô ta, anh vốn không thích xen vào chuyện người khác nhưng có lẽ do men rượu mà đã đánh Vương Hạo Lỗi một trận, giải vây cho cô gái kia. Sau đó anh về chỗ ở với Phương Tử Hạ, tắm rửa rồi đi ngủ.

Cô gái đó, anh tổng cộng chỉ gặp có hai lần, đó là lần đầu, lần thứ hai là ngày hôm sau, cũng tức là sáng sớm hôm xảy ra chuyện.

Lúc anh tỉnh dậy, lơ lơ, nằm trên một chiếc giường trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ, còn cô ta tóc tai xoã xượi, cũng không một mảnh vải che thân, đang co rúm khóc lóc trong góc giường.

Anh không thể tin được mọi chuyện xảy ra, anh tự nhận mình dù uống say cũng không có chuyện xông bậy vào nhà người khác, làm việc không bằng cảm thú này. Rốt cuộc có làm hay không, anh rõ hơn ai hết, anh bị hãm hại, bị oan uổng.

Cô gái kia cứ khóc mãi, đúng lúc anh hoảng sợ cuống cuồng quát cô ta im miệng thì cửa phòng mở ra.

Châu Mộng Kha, Phương Tử Hạ, các bạn học đại học, Châu Thiệu Vĩnh, Vương Hạo Lỗi, Đồng Kiến Thành, những người trong thôn...

Nói đến đây, Lạc Thiên ngừng lại, vẻ mặt cứng đờ. Mười năm trước, ký ức không thể xoá nhoà và quá kinh khủng đó như nước lũ, ập đến anh từ mọi phía, vết thương đã liền sẹo trong tím lại bị rạch ra, đau đớn không ngừng. Mười năm rồi, anh vẫn có thể nhớ rõ nét mặt những người đứng ngoài, sừng sờ, phẫn nộ, khinh bỉ, miệt thị...

Giang Văn Khê thấy sắc mặt anh u ám, siết chặt nắm tay, gân xanh hẳn rõ, cơn giận như sắp bùng nổ, có thể thấy rằng trong lòng anh đang dậy sóng thế nào.

"Đừng nói nữa, đừng vì giải thích cho em mà cưỡng ép mình phải nhớ lại những chuyện không vui. Anh chỉ cần hiểu rằng em tin anh là đủ", cô níu cánh tay anh, khẽ dựa người vào anh. Cô không biết phải an ủi anh thế nào, nếu bắt anh kể chuyện này trong đau khổ, thà rằng cô không nghe còn hơn.

"Không, cho dù đau anh cũng phải nói", anh rít một hơi thuốc.

Cô gái đó được mẹ cô ta bọc lại bằng chăn rồi đưa ra khỏi phòng. Châu Mộng Kha tát anh một cái, rồi khóc bỏ chạy. Nếu không phải Phương Tử Hạ ngăn lại thì cha cô gái kia hẳn đã đánh chết anh. Trong tiếng mắng nhiếc khinh bỉ của mọi người, anh cố chịu nhục, mặc quần áo vào.

Nửa tiếng sau cảnh sát tới.

Anh hét lên rằng anh không làm, rằng anh bị oan, nhưng không ai tin anh, họ đều mắng anh là cầm thú, là súc sinh.

Cảnh sát sau khi điều tra xem xét hiện trường, đã dẫn anh đi.

"Đừng nói nữa. Lần này xem như em cầu xin anh, em không muốn nghe chuyện anh bạc tóc chi trong một đêm nữa đâu", Giang Văn Khê đưa tay lên môi anh.

Tay anh nắm chặt tay cô, đưa lên môi: "Em có biết không? Đó là một vụ hãm hại có chủ đích, trong lòng anh tuy có đối tượng nghi ngờ nhưng do phải khố sở trong tù nên không thể tìm ra chứng cứ. Anh bị nhà trường đuổi học, bốn năm sau anh ra tù, anh không bỏ cuộc, sau đó anh gặp chú Thâm, có tiền, có địa vị, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Sau phiên toà ấy, tư liệu chứng cứ bàn giao lại đã bị huỷ trong trận cháy phòng chứa hồ sơ do đường dây điện quá cũ, trong đó có cả hồ sơ của anh. Hộ nông dân ấy từ sau khi xảy ra chuyện, để tránh điều tiếng, cả nhà họ đã chuyển sang tỉnh khác làm việc, không còn tin tức gì. Thời gian đã quá lâu, hai viên cảnh sát thụ lý vụ án đó cũng đã chết. Giấy giám định pháp y, mọi chứng cứ ban đầu, toàn bộ đều không có lợi cho anh. Quãng thời gian ấy, anh lại bị trầm cảm như khi còn ở tù. Chú Thâm không muốn anh sống trong bóng tối quá khứ tức giận tát anh một cái, chính cái tát ấy đã thức tỉnh anh, anh đã từ bỏ chúng. Có lúc, cuộc sống chính là một sự bất lực".

Giang Văn Khê ngẩng lên, chăm chú nhìn anh, hỏi: "Bây giờ anh có vui không?".

Lạc Thiên cười nhẹ, đập tắt điều thuốc trong tay, gạt đầu.

"Nếu đã thực sự vui vẻ, hà tất phải truy cứu quá khứ?", cô đau lòng thay anh.

Lạc Thiên nhìn ráng chiều nhuộm đỏ bầu trời, mỉm cười, không nói.

Về đến N, Lạc Thiên dày mặt viện cớ đường đến nhà cô ăn sáng quá xa, đòi chui vào trong ổ nhỏ của Giang Văn Khê, ì ra đó không chịu đi.

Một lúc sau, hơn tám giờ tối, Lý Nghiên kích động chạy đến gõ cửa nhà cô, sau khi cửa mở, nhìn thấy Lạc Thiên mặc áo choàng tắm màu trắng thì hoá đá ngay tại chỗ.

Lạc Thiên thản nhiên như không, ung dung ngồi xuống sofa xem báo.

Lúc này, Giang Văn Khê tóc ướt đầm bước ra khỏi nhà tắm, đón tiếp cô là tiếng hét như mõ heo của Lý Nghiên.

Giang Văn Khê không ngờ Lý Nghiên lẽ ra đang hẹn hò lại xuất hiện ở cửa nhà cô lúc này. Chưa kịp lau tóc, cô vội vàng lao tới bịt chặt miệng Lý Nghiên, kéo cô vào phòng ngủ.

"Khỉ thật! Không ngờ đấy! Con bé chết tiệt này, trước khi đi chẳng phải thề sống chết giữ cái màng mỏng đó của cậu sao?" Lý Nghiên giằng khỏi móng vuốt của Giang Văn Khê, vẻ mặt đặc ý, chỉ cần Lý Nghiên cô ra tay thì mọi việc đều OK cả. Lần này bao lì xì của cô không chạy thoát rồi. Người chết vì tiền tài, chùn chết vì miếng ăn. BẠN BÈ DỪNG ĐỂ BÁN ĐỨNG.

"Còn không phải do cậu, lại còn bỏ cái đó... lén bỏ cái đó vào túi tớ." Đáng ghét hơn là đêm hôm trước khi đi, còn lấy máy tính xem phim A, cô không bị đầu độc mới là lạ.

"KM! Bà đây biết ngay cậu là đồ tầm ngàm tầm ngàm mà, thèm thường anh tóc bạc lâu rồi, hay nhỉ, được nước rồi thì đừng làm bộ nữa. Cậu đấy, đập đầu cảm ơn đi", Lý Nghiên xia ngón trỏ vào trán cô.

Giang Văn Khê đỏ mặt, vội vàng chuyển đề tài: "Mượn thể này rồi, cậu chạy đến đây làm gì?".

"Ồ, Tống Tân Thần và bạn gái anh ta quyết định kết hôn rồi, tối nay gọi mọi người ra cùng happy. Tớ sợ cậu ngại nên đích thân đến đón cậu đấy thôi."

Giang Văn Khê có vẻ ngần ngại, Lý Nghiên mặc kệ, cứ kéo cô ra phòng khách, nói với Lạc Thiên: "Anh đẹp trai, mượn bạn gái của anh đêm nay nhé, trước mười hai giờ sẽ trả lại anh".

Lạc Thiên nhướn mày, nhìn Lý Nghiên đang thề thốt, ánh mắt lại quay sang Giang Văn Khê, nói: "Đi sớm về sớm nhé".

Giang Văn Khê gật đầu, về phòng thay quần áo rồi theo Lý Nghiê n ra cửa. Trên đường đi nghe Lý Nghiê n kỳ thị người vô dụng như cô, còn chưa gả cho người ta mà đã bị ăn sạch sê, hết cứu nổi rồi.

Hai người đến bar, Hùng Diêc Vĩ, cố Đình Hoà, Tống Tân Thần và bạn gái anh ta đều đang đợi.

Giang Văn Khê thấy cố Đình Hoà như cách cả thế kỷ, cảnh gặp nhau sáng sớm mừng Hai Tết đến nay vẫn còn đọng lại trong đầu. Hình như anh trở nên tiêu tụy hơn, dạo trước vô tình nghe Lý Nghiê n nói anh như không cần mạng sống nữa, suốt ngày chỉ biết công việc, tối nay khó khăn lắm mới hẹn được anh ra đây.

"Lâu quá không gặp. Gần đây anh có ổn không?", cô chủ động hỏi.

Cố Đình Hoà cười nhẹ: "Vẫn như cũ, còn em?".

Cô gật đầu: "Em cũng thế".

Mấy câu hỏi han khách sáo và xa lạ khiến không khí giữa hai người bỗng đông cứng lại.

"Đang nói gì đấy? Vui không?", Hùng Diêc Vĩ tay cầm chai bia, chạm vào chai bia của Cố Đình Hoà.

"Không có gì", Cố Đình Hoà vẫn giữ nụ cười trên môi.

"Nào nào nào, chúng ta phải chúc mừng Tống Tân Thần đã thoát khỏi giới quý tộc độc thân, bước vào năm mờ hôn nhân." Hùng Diêc Vĩ vừa dứt lời đã bị Tống Tân Thần và bạn gái đánh phủ đầu, suýt thì phải ôm đầu lùi đi như chuột.

Mọi người đều giơ cao chai bia, chúc Tống Tân Thần và bạn gái, cười đùa âm ỉ, thời gian thoáng chốc đã đến mười hai giờ.

Giang Văn Khê khéo léo từ chối nhưng cố Đình Hoà vẫn đòi đưa cô về.

Chiếc xe taxi dừng lại bên dưới, cố Đình Hoà trả tiền rồi xuống xe.

Giang Văn Khê cũng xuống xe, đứng trước mặt Cố Đình Hoà nói: "Cảm ơn anh đã đưa em về".

Cố Đình Hoà nhìn cô chăm chú, mấp máy môi: "Anh nghe Nghiên Nghiên nói đọt trước em đi S với anh ta?".

Cô ngẩn người rồi gật đầu: "Hôm mừng Hai chuyện anh ám chỉ chính là chuyện đó phải không? Anh đã biết chuyện của anh ấy từ lâu, nên mới bảo em tránh xa anh ấy, đúng không?".

Cố Đình Hoà cúi đầu, không nói gì.

Cô lại nói: "Đình Hoà, dù có ra sao thì em vẫn cảm ơn anh, nhưng em tin anh ấy. Thế nên em vẫn muốn nhờ anh giúp em một việc. Có thể giúp em lấy hồ sơ cụ thể vụ án mười năm trước không? Em muốn giúp anh ấy lật lại vụ án này".

Cố Đình Hoà sờ túi lấy hộp thuốc lá ra, nhưng anh dừng động tác châm thuốc, kinh ngạc nhìn cô.

Giang Văn Khê thấy phản ứng của anh thì cắn môi, cười khổ: "Em biết anh sẽ khó xử. Thôi, để em nghĩ cách khác".

"Không phải khó xử. Đã mười năm rồi mà anh ta không lật lại, không cảm thấy rất có vấn đề sao?", Cố Đình Hoà không kìm được, hỏi.

"Vấn đề anh nói em cũng từng nghĩ đến, nhưng em vẫn tin anh ấy tuyệt đối không làm chuyện đó", ánh mắt Giang Văn Khê khiến Cố Đình Hoà nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: "Được, anh giúp em, nhưng anh có một yêu cầu, cho dù kết quả thế nào, xin em đừng để bản thân chịu tổn thương".

Nhìn đôi mắt sâu và buồn bã của anh, cô lúng túng cụp mắt xuống, gật đầu.

"Em về sớm nghỉ ngơi đi, chúc ngủ ngon", Cố Đình Hoà quay người bỏ đi.

Cô nhìn theo bóng anh dần xa, thở dài rồi đi vào trong.

Về đến nhà, đón tiếp Giang Văn Khê là một vòng tay cuồng nhiệt.

Lạc Thiên ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai: "Cuối tuần này anh theo em đến thăm mộ bố mẹ, tiện thể báo với hai cụ chuyện chúng ta kết hôn".

"Hả?" Nhanh thế sao? Cô nhất thời không kịp thích ứng.

"Chẳng lẽ em muốn bỗng một ngày nào đó, bụng to vượt mặt mà kết hôn à?", anh nhướn mày, anh thì không ngại vấn đề này rất thực tế, cô nhớ đến bài báo hai hôm trước có đăng một mẫu tin liên quan đến việc dùng bao cao su nhưng vẫn có thai được, vội vàng gật đầu, đỏ mặt đáp: "Vâng".

"Ngủ thôi, chơi muộn thế này mới về", anh tức tối kéo tay cô vào phòng ngủ.

Cái tên ngang ngược này! Chiếm nhà của cô, chiếm giường của cô, bây giờ chuyện cô về muộn cũng đòi quản. Oan nghiệt!

Nằm xuống giường, cô buồn ngủ đến nỗi sắp thiếp đi thì bỗng nghe giọng anh: "Sau này bớt qua lại với tên cảnh sát kia đi, đêm hôm khuya khoắt càng không cho hắn đưa em về nhà".

Cô mệt mỏi cố nhướn mi lên, tỏ vẻ phản đối.

Cuối tuần, Lạc Thiên đưa Giang Văn Khê đến nghĩa trang.

Hai người ngồi trên thảm cỏ của khu Thảo Bình, chậm rãi gấp bướm giấy.

Lạc Thiên thấy tên của mẹ cô trên bia mộ thì hỏi: "Em theo họ mẹ?".

Giang Văn Khê đáp: "Vâng, bố em ở rể (*)".

(*) Hay còn gọi là bắt rể, tức là đàn ông ở bên gia đình nhà gái, một hình thức hôn nhân đàn ông sau khi kết hôn sẽ ở nhà vợ, trở thành một thành viên trong nhà vợ.

Lạc Thiên mỉm cười, lấy hộp thuốc và bật lửa trong túi ra, đang định châm lửa thì lúc ấy, chú trông coi nghĩa trang đi tuần ngang qua, thấy hai người có vẻ muốn đốt tiền giấy thì lập tức đến ngăn cản: "Cái này không thể đốt ở đây, phải đi sang kia".

Giang Văn Khê vội đứng lên, giải thích với ông chú đó.

Lạc Thiên bình thản cất hộp thuốc và bật lửa đi, quay sang nhìn bia mộ, nghỉ một lúc rồi trịnh trọng hứa với cha mẹ Giang Văn Khê đã ngủ yên dưới đất: "Xin hai bác yên tâm, con sẽ bảo vệ và chăm sóc Văn Khê suốt đời".

Chú trông coi nghĩa trang đã bỏ đi, Giang Văn Khê thở phào nhẹ nhõm, quay lại thấy Lạc Thiên đang lẩm bẫm gì đó trước bia mộ cha mẹ cô thì hỏi: "Anh đang nói gì đó?".

Anh nhướn môi: "ừm, bố mẹ em đồng ý gả em cho anh rồi".

"Xì! Mặt dày thế!", cô đưa tay kéo anh, "Qua cửa bố mẹ em, còn cậu em nữa, đừng đắc ý quá sớm". Tuy miệng nói thế nhưng thực ra trong lòng cô thấy ngọt ngào như ăn mật vậy.

Lạc Thiên thân nhiên ôm bó hoa cúc đứng dậy, khẽ choàng ôm cô rồi hướng đến khu Anh Liệt.

Giang Văn Khê đang định đón lấy bó hoa cúc đứng dậy thì thấy sắc mặt Lạc Thiên rất lạ, anh mím chặt môi, đứng đờ người bất động cách đó hai, ba mét.

"Sao vậy?", cô nghi ngại hỏi.

"Ông ta, chính là cậu của em?!", anh quay lại, giọng khô khốc, có vẻ lạnh lùng và xa lạ.

"Đúng thế, mẹ em họ Giang, cậu em đương nhiên cũng họ Giang..."
Bỗng cô không thể nói tiếp được nữa, hơi lạnh trong mắt anh từ từ lan toả khắp người cô, cô hoảng lên, run giọng hỏi: "Rốt cuộc là... có chuyện gì thế anh?".

Lạc Thiên nhìn cô, bỗng cười lạnh lên một tiếng, rồi từ từ nụ cười ấy dần biến mất, đôi mắt anh toát lên vẻ cô độc, lạnh nhạt khó tả.

Trong khoảng khắc cô vừa đưa tay ra, bó hoa cúc rơi xuống đất, Lạc Thiên lạnh lùng, đạp lên những đoá cúc chớm nở. Trong tích tắc, những đoá hoa trắng ngần trong sáng bị đạp tơi tả, cánh hoa bay tan tác khắp nơi.

Sắc mặt cô trở nên tái nhợt. đưa mắt nhìn anh, lúc này Lạc Thiên như bỗng nhiên biến thành một người khác, toàn thân không tìm nổi một chút hơi ấm, lạnh như tảng băng, cứ thế giẫm lên bó hoa, không nói một lời, quay lưng bỏ đi.

"Rốt cuộc anh sao thế? Lúc này còn đang bình thường, tại sao bây giờ lại thế này? Cho dù là giống em thì anh cũng đừng phân liệt nhân cách hoàn toàn như thế chứ?", cô không kìm được, hai tay siết chặt, hét lên sau lưng anh.

Bước chân anh không ngừng lại, nhanh chóng biến mất trong khu nghĩa trang.

Những lời cô định gọi anh lại tắc nghẹn trong cổ họng, toàn thân cô run rẩy, quay lại nhìn bia mộ của cậu, trên tấm hình, cậu mặc đồng phục cảnh sát, anh tuấn uy nghiêm.

Mười năm trước, ngoài phòng xử án, người nguyện rửa cậu cô, nguyện rửa cả nhà cô là anh ư? Người hại cô mất đi tỉnh giác tạm thời, bị ép nghĩ học là anh sao? Người hại cô phải chịu đựng sự hành hạ tính thần bao năm nay là anh ư?

"Không thể nào, không thể nào, không thể nào...", cô ra sức lắc đầu, cự tuyệt sự suy đoán đó.

Cậu cô không phải là viên cảnh sát đã bắt anh, không phải cậu.

Cô nhớ lại lời Châu Thiệu Vĩnh đã nói khi gặp cô, trong đầu hiện lên cảnh cãi nhau lần đầu với Lạc Thiên, anh thù hận cảnh sát như vậy là vì phải chịu nỗi oan uổng trong mười năm trời, nếu anh thật sự bị oan, thế thì, người sai lầm chính là cậu cô. Cô lắc mạnh đầu, cô không tin người có kinh nghiệm phá án như cậu lại nhầm lẫn. Nếu cậu cô đúng, thế thì mười năm trước anh thật sự đã làm chuyện đó. Cô vẫn lắc đầu không tin, bất kể thế nào thì đôi mắt con người không biết nói dối. Nỗi đau của anh, sự kiên trì của anh, sự phẫn nộ của anh, mọi thứ đều không dễ dàng giả vờ mà ra được.

Tại sao người bắt anh lại là cậu cô?

Cả người cô lão đảo, sức lực toàn thân như bị rút cạn trong tích tắc, cô ngồi bệt xuống trước bó hoa nát vụn, run rẩy sờ lên những đoá hoa đã từng có sự sống rất mạnh mẽ, nước mắt bất giác tuôn rơi.

Lạc Thiên không biết anh đã ra khỏi nghĩa trang như thế nào, chiếc xe vừa khởi động, anh đã đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao như mũi tên bung ra

khỏi dây cung.

Hồi ức kinh khủng mười năm trước như nước lũ vô tình hung hãn ập đến anh.

Khi anh nhìn thấy mấy chữ "Giang Vĩnh Minh chi mộ" trên tấm bia, anh ngỡ mình hoa mắt, cổ trấn tĩnh lại, tự nhủ người cùng tên cùng họ trên thế gian này rất nhiều, cảnh sát cùng tên cùng họ cũng rất nhiều, nhưng khi nhìn tấm hình, anh không thể nào thuyết phục nổi bản thân, anh cảm thấy cả thế giới đổ sụp xuống trước mặt.

Chiếc xe lao đi rất nhanh, không biết đã đi bao xa, bỗng thẳng gặp một cú, bánh xe ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai rợn người.

Anh đưa mắt nhìn bảng cấm đường chỉ cách mười mấy centimet trước mặt, đầu óc hỗn loạn, gương mặt trong tấm hình trên bia mộ kia lại xuất hiện.

Gương mặt ấy, cho dù là mười năm, hai mươi năm, anh mãi mãi cũng không quên được.

Ở Cục cảnh sát, Giang Vĩnh Minh trong lúc phần nộ đã cầm tập hồ sơ vụ án đánh mạnh lên đầu anh, quát: "Viện Phúc lợi nhi đồng Thiên Sứ Vui vẻ? Sinh viên xuất sắc trường Đại học H? Làm những chuyện thế này, cậu còn thi đại học làm gì? Lãng phí thời gian! Lãng phí nhân lực! Lãng phí tiền bạc!".

Ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói khinh miệt ấy, anh không bao giờ quên.

Năm ấy khi bước vào cổng Giang Hàng này, anh mới có thể sống lại, nhưng mọi thứ trước kia nếu bảo anh dễ dàng buông bỏ thì anh không thể, thậm chí anh đã lợi dụng mọi mối quan hệ để theo đuổi vụ án năm nào, nhưng những chứng cứ đến tay thì không có cái nào có lợi cho anh. Bao năm đã trôi qua, những người thụ lý hồ sơ, người thì chuyển công tác, kẻ thì

không còn. Anh đến thôn đó tìm hộ gia đình ấy, nhưng người ta đã dọn đi để tránh điều tiếng, về sau thôn ấy bị thu hồi đất đai do mở rộng đường sá, những người biết chuyện không biết đã dọn đi nơi nào.

Thậm chí anh còn đến tìm Giang Vĩnh Minh, muốn trả lại cho ông ta tất cả nỗi oan uổng uất ức mấy năm đó, kết quả là lời nguyện năm nào của anh đã linh ứng, Giang Vĩnh Minh chết rồi, cả gia đình ông ta đều chết thảm.

Quãng thời gian ấy là những ngày tháng âm đạm nhất sau khi anh ra tù, thậm chí còn thê thảm hơn cả những ngày trong tù. Cái bạt tai của chú Thâm đã thức tỉnh anh, cho dù biết chân tướng thì sao? Cho dù lật lại vụ án thì sao? Cho dù trả lại anh sự trong sạch thì sao? Thời gian bốn năm đó không thể quay trở lại, không ai có thể trả lại anh bốn năm đó, tại sao phải sống đau khổ suốt ngày thế này?

Bao năm nay khó khăn lắm mới gắng gượng được, bây giờ cuối cùng anh đã tìm ra người tin tưởng mình, người bạn đời sống cùng mình cả đời, nhưng kết cuộc, anh lại bị ép đến bờ vực.

Tại sao? Tại sao cô lại là cháu của Giang Vĩnh Minh?

Lúc Thượng đế đóng cánh cửa lại trước mặt anh, đến cửa sổ cũng đóng lại, dường như anh bị vận mệnh thít chặt cổ họng, gắng sức vùng vẫy trong bóng tối, nhưng không thể nào giằng thoát ra được.

Anh có thể bình thản kể lại cho cô nghe chuyện mười năm trước, anh có thể bình thản đón nhận sự thực rằng cả đời này cũng không lật lại được vụ án, nhưng anh không thể chấp nhận hạnh phúc nửa đời mình lại là hạnh phúc có được từ người đã bập cái còng sắt lạnh băng vào tay anh, anh không thể chấp nhận, những năm tháng dài đằng đặc sau này, khi đối diện với cô, lúc nào cũng có một giọng nói nhắc nhở anh, rằng cô là cháu của Giang Vĩnh Minh.

Sợi dây vận mệnh không thể giằng thoát cứ buộc chặt vào cổ anh, càng lúc càng siết lại, càng lúc càng chặt, không thể nào thở được. Anh gục lên vô lăng, không ngừng thở dốc.

Khi đã hơi ổn định lại, việc anh có thể làm chỉ là những tiếng cười khổ phát ra từ đáy lòng.

Bầu trời trong xanh bỗng tối sầm, làn gió nhẹ thảng năm xen lẫn mùi cây cỏ thối đến.

Nước mắt không biết đã khô tự bao giờ, Giang Văn Khê đưa tay chùi đôi mắt đã đau rát, ôm bó hoa cúc tươi tả đứng trước mộ cậu, nói với vẻ kiên định: "Cậu ơi, giữa hai người nhất định đã có sự nhầm lẫn, đúng không? Con không tin cậu bắt lầm người, con cũng không tin anh ấy lại làm chuyện này, vậy nên con phải đi điều tra vụ án này, con nhất định sẽ tìm ra hung thủ thật sự, nhất định!"

Cô ném bó hoa vào thùng rác gần đó, quay người rời đi.

Về đến nhà, cô vốn mong chờ còn có thể nhìn thấy bóng Lạc Thiên, nhưng chỉ là sự hụt hẫng, tâm trạng bỗng sa sút. Di động nằm trong tay mở ra rồi gập lại, mấy lần như thế, cuối cùng cô cắn môi bấm dãy số đã khắc sâu trong lòng.

Điện thoại vang lên "thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy", chút hy vọng mong manh cũng bị dập tắt trong giọng nói máy móc lạnh lùng đó. Khi chưa rời khỏi nghĩa trang, cô đã gọi rất nhiều lần cho anh, bây giờ đã tối, anh không những không về lại tổ ấm của cô, mà còn tắt điện thoại.

Anh cắt đứt liên lạc với cô, anh đã từng nói, cho dù anh ở đâu, nhất định cũng sẽ để cô tìm ra anh, sẽ không để cô lo lắng.

Cục diện bất ngờ không trở tay kịp này kiến trái tim cô rất đau, rất đau.

Gập điện thoại lại, cô buồn bã ngồi xuống sofa, nhìn chiếc vòng bướm bướm pha lê lóng lánh trên tay, nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài.

Chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, cô đã từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Trong quầy bar ở K.o, A Ken nhìn chai Whisky trong tay, băn khoăn không biết có nên đưa cho ông chủ đang gục trước quầy, ý thức đã bắt đầu lộn xộn hay không.

Quản lý quán bar Đoàn Mộc vừa giải quyết xong một vị khách khó chiều, chạy đến quầy, lờm A Ken một cái: "Tôi đã bảo cậu đừng pha chế rượu cho anh ấy rồi mà?!".

"Quản lý, anh vừa quay đi là ông chủ lại ép tôi pha chế. Tôi không làm thì kết quả anh biết rồi đó, anh bảo tôi phải làm sao?", A Ken bị kẹt giữa hai người, khổ mà không nói được gì.

Nói đi nói lại thì cậu ta cũng không muốn làm, nhưng người trước mặt là ông chủ, nếu ông chủ không vui thì chỉ một câu thôi, cậu lúc nào cũng chuẩn bị tính thần mà biến khỏi đây. Cả tối nay cậu chưa phục vụ khách nào, ông chủ ra lệnh cho cậu lấy tất cả các loại rượu trong bar pha chế thành một ly, bây giờ đã là mấy ly rồi, cậu không nhớ nữa. Ông chủ ngay từ đầu đã không nói gì mà cứ uống rượu liên tục, hiện giờ chỉ gào lên 'Tại sao lại là cô ấy', nếu cứ tiếp tục uống nữa, cậu nghĩ đêm nay mình có thể chỉ pha được rượu cho ông chủ thôi.

Đoàn Mộc rửa mấy câu, nhìn Lạc Thiên bên cạnh, hai tay vừa đụng đến vai anh đã bị anh gạt đi. Lúc ông chủ nốc rượu mà khuyên can, khác nào nhổ lông trên đầu cọp. Trước kia anh ta đã khuyên một lần, suýt nữa bị ông chủ một cước đá văng ra khỏi K.o rồi.

Đoàn Mộc cũng khó xử.

"Chị Kiều mà có ở đây thì tốt biết bao, nhất định sẽ xử đẹp ông chủ, nhưng chị Kiều lại lặng lẽ bỏ đi mất rồi." Tiểu Lý phục vụ đứng canh sờ cằm, đột nhiên vỗ tay vào nhau, "Hay là, chúng ta cứ để ông chủ uống say không biết trời đất là gì, rồi khiêng anh ấy lên lầu là được chứ gì?".

Đoạn Mộc giơ một chai bia lên, làm động tác đập xuống, khoạm mặt lại hừ một tiếng:

"Cậu là quý chứ không phải người! Ý kiên quý quái này cũng nghĩ ra à!". Ngày mai ông chủ tình rượu, biết bọn họ vì muốn đỡ rắc rối mà chuốc rượu say cho anh, lúc đó ngay cả quản lý là anh ta cũng có thể khăn gói cút về nhà ấy chứ.

Bỗng, Tiểu Lý đưa tay chỉ về phía cửa, kích động gào lên: "Có... có người cứu rồi! Tổng... giám đốc Thẩm và Tổng giám đốc Tang!"

Đoạn Mộc quay lại, quả nhiên nhìn thấy Tổng giám đốc Thẩm của Hoàng Đình và Tổng giám đốc Tang của Tang Thi đang khoác tay nhau bước vào, bất giác véo đùi một cái thật mạnh, hai người này đến quá đúng lúc, thật cứ như cha mẹ tái sinh vậy. Anh ta kích động đứng dậy, bước đến chào đón.

"Tôi chưa say... tôi vẫn muốn uống... buông tôi ra... tại sao... tại sao... nói tôi biết tại sao lại là cô ấy..."

Tang Du khoanh hai tay nhìn Lạc Thiên say khướt, lại nhìn Thẩm Tiên Phi, nhướn mày nghi ngờ: "Anh có chắc đến lúc đó vẫn nhờ anh ta làm phụ rể không?".

Thẩm Tiên Phi gật đầu chắc chắn, đưa tay lột chiếc áo vest bần trên người Lạc Thiên ra, nhẹ nhàng buông ra cho anh nằm thẳng trên giường.

Tang Du nghiêng răng: "Chẳng phải anh nói tửu lượng anh ta rất cao hay sao? Sao lại kém thế này?".

Thẩm Tiên Phi nhận lấy khăn nóng mà phục vụ đã chuẩn bị sẵn, vừa lau nhẹ nhàng cho Lạc Thiên vừa trả lời: "Tửu lượng cậu ấy rất cao, dù sao cũng cao hơn anh".

"Tửu lượng cao? Thế này mà cũng gọi là cao hả? Cứ ôm ghì lấy em hỏi em tại sao? Chết tiệt, em làm sao biết tại sao anh ta lại uống nhiều thế này? Haizz, còn nữa, váy em mới mua bị anh ta nôn ra hết rồi! Nếu không vì nể tình anh ta đã ra sức giúp tìm nhẫn thì em thật muốn đạp hai phát lên mặt anh ta làm kỷ niệm." Tang Du kéo chiếc váy ướt đẫm, "Không được, tối nay em phải về tìm hoá đơn, ngày mai phái người mang đến văn phòng anh ta".

Tiền quần áo nhất định phải bắt tên quý sứ này trả. Chết tiệt, hiếm khi tối nay rảnh rỗi ra ngoài giải trí, lại bị tên này làm mất cả hứng, nếu cô không đòi tiền quần áo thì quá có lỗi với thời gian quý báu của cô.

"Nhất định A Thiên đã gặp phải chuyện gì đó không vui, nếu không sẽ không uống say đến vậy, hai hôm trước thấy còn vui vẻ tươi cười, nói là định cầu hôn bạn gái. Đợi cậu ấy dậy rồi tính." Thẩm Tiên Phi an ủi Tang Du đang tức tối, sau đó đắp chăn cho Lạc Thiên, dặn những người trong quán chăm sóc anh cẩn thận rồi ôm Tang Du rời khỏi đó.

Ông chủ ngủ rồi, nhân viên trong quán đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Tiên Phi trong sự nhiệt tình đưa tiễn của mọi người, rời quán bar đi mua quần áo với Tang Du.

Hôm sau Giang Văn Khê dậy rất sớm, vẫn làm hai phần điểm tâm như thường lệ. Cô ngồi trước bàn ăn, chờ dần nhìn bữa sáng không được đựng đến, đợi Lạc Thiên xuất hiện, cuối cùng vẫn là thất vọng.

Quá tám giờ, cô thu dọn bát đĩa, đi làm.

Cứ ngỡ sẽ thấy Lạc Thiên ở công ty, nhưng hy vọng bao nhiêu thì thất vọng bấy nhiêu, cả ngày anh không đến công ty. Mấy lần cô định hỏi chi

Nghiêm có thấy anh không, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt xuống, về sau chị Nghiêm hỏi ngược lại cô có thấy anh không, cô càng lo lắng.

Lại một ngày nữa, anh không xuất hiện.

Ngày thứ ba, vẫn không thấy anh.

Cô không ngừng gọi điện cho anh, vẫn tắt máy. Điện thoại bàn ở chung cư Thiên Đô Hào Đình không ai nghe, K.o cô cũng đã đến nhưng chẳng thấy bóng dáng anh đâu, giống như anh đã bốc hơi vậy.

Chị Nghiêm lúc đầu hỏi cô rốt cuộc là có chuyện gì, về sau chỉ nhìn cô bằng ánh mắt khó tả, ánh mắt Chủ tịch Giang nhìn cô cũng càng lúc càng kỳ quặc, người của K.o thấy cô thì ánh mắt cứ lấp loé, cho dù cô hỏi gì cũng chỉ lắc đầu, chỉ nói không biết.

Tâm trạng bất an trong lòng mỗi lúc một tăng, dần dần dâng thành một cảm giác tê lương và tuyệt vọng, như rơi xuống vực sâu vạn trượng. Khi gọi điện cho anh thì bên kia vọng đến "Số máy quý khách vừa gọi không có thực".

Cứ thế qua một tuần cuối cùng cũng biết tung tích của anh, hoá ra là anh nhận một hạng mục công trình ở thành phố khác, đi công tác rồi. Cô cười khổ sở, anh đang trốn tránh cô ư? Nếu một ngày anh cũng không muốn thấy cô, vậy thì cô cứ phải chờ đợi mãi mãi như thế mãi sao? Đến khi anh chịu xuất hiện? Hay là cứ thế này mà kết thúc?

Đầu cô rất đau, một đồng tài liệu trên bàn hoàn toàn không cách nào lọt vào đầu được.

Cô thở dài, đang định đến nhà vệ sinh rửa mặt cho tinh tảo, vừa bước ra khỏi văn phòng đã thấy mấy người bước đến, đi đầu là Lạc Thiên đang ôm túi công văn.

Cô đứng chờ trước cửa, quên cả bước đi, đoàn người ấy sắp đến chỗ cô.

Lạc Thiên nhìn thấy cô, chi liếc quá một cái, giọng lạnh lùng rất công thức: "Trợ lý Giang, phiền cô pha mấy ly trà, và, xin nhường đường".

Cô kinh ngạc nhìn Lạc Thiên vô cùng xa cách đó, rất nhanh, cô liền chủ động dịch sang phải hai bước.

Anh không nhìn cô nữa, đi qua cô và vào thẳng văn phòng.

Trợ lý Giang? Cho dù ban đầu đưa cô vào Giang Hàng, anh cũng chưa từng gọi cô là "Trợ lý Giang".

Xa lạ như thế, bất giác cô hoài nghi trước kia là cơn mơ, hay bây giờ mới là giấc mộng.

Cô căn môi, quay người đi pha trà.

Mấy hôm nay cô tự an ủi bản thân, bắt mình phải trấn tĩnh, bắt đầu nhớ lại chuyện mười năm về trước. Cô nhớ rõ sau chuyện đó cậu cô luôn buồn bực, không chỉ là vì liên lụy đến việc cô phải nghỉ học. Hình như cậu cô không đến Cục cảnh sát một thời gian dài, thậm chí hai ba ngày cũng không thấy tăm tích, thím cô cũng bắt đầu từ lúc đó cãi nhau với cậu, thậm chí ly hôn, dẫn em họ đi Mỹ. Cũng quãng thời gian đó, cô nhớ cậu nói rằng, ánh mắt con người mãi mãi không biết nói dối, vì cậu nói đó là cậu mà cậu cô nói nhiều nhất trong khoảng thời gian ấy.

Cô suy đi nghĩ lại, cảm thấy sự ra đi của thím, sự bất bình thường của cậu không thể không dính dáng đến vụ án của Lạc Thiên.

Việc cậu của cô bắt anh vào tù là sự thực, đó đã là chắc chắn, với sự hiểu biết của cô về anh, cho dù có khóc cạn nước mắt, khóc sưng cả mắt, sự việc này cũng sẽ không có kết quả, cách duy nhất chính là tìm ra hung thủ hãm

hại anh năm nào, trả lại sự trong sạch cho anh, cũng trả lại sự trong sạch cho cậu cô.

Chưa bao giờ mong chờ được nhìn thấy anh như lúc này, cô có rất nhiều điều muốn nói với anh. Cô muốn nói rõ với anh, nói rõ nhân cách của cậu, cô tin chuyện này nhất định có sự nhầm lẫn, cô muốn lật lại vụ án này vì anh, trả lại sự trong sạch cho anh, trả lại sự trong sạch cho cậu cô, tóm cổ hung thủ ra trước pháp luật.

Nhưng cho dù là đã nhìn thấy anh thì tình hình cũng không có chuyển biến tốt. Cô chưa từng biết anh lại bận đến thế, đa phần đều ở khu nghỉ mát, hoặc ở nhà hàng, hay ở các chi nhánh khác, nếu xuất hiện trong công ty, mỗi lần cô gõ cửa định vào thì anh hoặc đang nói chuyện điện thoại, hoặc lấy túi văn định đi, hoàn toàn đẩy cô ra ngoài vạch đề phòng của anh, ngay cả nửa phút cho cô nói cũng không có.

Và thế là, hai người bỗng rơi vào tình trạng căng thẳng kỳ quặc.

Đến một ngày, cô phát hiện ra trên bàn chị Nghiêm có một bản thông báo đi công tác dài ngày ở thành phố Y của anh, mới bàng hoàng nhận ra đây không đơn giản chỉ là chiến tranh lạnh.

Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc tan sở, cô mặc kệ văn phòng có ai hay không, xông thẳng vào trong.

Lạc Thiên ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ, nhìn Giang Văn Khê đứng ở cửa, khoé môi khẽ động đậy, giọng điệu lạnh lùng nhả ra từng chữ: "Ai cho em vào đây?!".

Giang Văn Khê sắc mặt tái nhợt, hít thở một hơi thật sâu, nói: "Tổng giám đốc Lạc, em có việc muốn nói với anh".

"Ra ngoài."

Hai chữ vô tình khiến cô không kịp đề phòng, cả trái tím như thắt lại, cô buồn bã cắn môi, một lúc mới nói: "Xin lỗi, lát nữa em sẽ vào". Cô co chặt nắm tay, quay người bỏ đi.

Trong không khí như tràn ngập mùi vị thuốc nổ, Tiểu Hàn phòng Công trình dè dặt nhìn Tổng giám đốc Lạc. Từ sau khi trợ lý Giang ra ngoài, Tổng giám đốc Lạc đã không còn tâm trí bàn đến chuyện bản vẽ nữa, cơn giận ẩn giấu trong cơ thể như chỉ cần ai đó đụng nhẹ vào là sẽ phát nổ.

Mấy hôm nay trong công ty đều bàn tán về kỳ quặc của Lạc Thiên, ai cũng nghi ngờ rằng có liên quan đến trợ lý Giang đáng thương, cảnh lúc này rõ ràng đã nói lên sự thực. Phải mau tìm cơ hội chuồn gấp, tổng giám đốc mà không vui thì kẻ xui xẻo sẽ là đám cấp dưới vô tội bọn họ.

Tiểu Hàn ho khê mất tiếng, nói: "Tổng giám đốc Lạc, tôi nhớ ra phải gọi điện cho Triệu Công, xác nhận một bản tài liệu, tôi đi gọi điện trước, bản vẽ cứ để ở chỗ anh".

"ừ", Lạc Thiên đáp gọn.

Tiểu Hàn như bắt được vàng, đứng bật dậy chuồn ra khỏi văn phòng.

Tiểu Hàn vừa ra ngoài, trong căn phòng rộng rãi chỉ còn lại Lạc Thiên.

Nhìn bản vẽ văn kiện ngập bàn, anh bực bội đốt một điếu thuốc.

Anh đã trốn cô mười ngày, trái tim anh như bờ biển dậy sóng, chưa bao giờ ngừng cuộn dâng. mấy hôm nay anh đã thử thuyết phục bản thân, thuyết phục chính mình chấp nhận mọi sự thực, nhưng một cái tôi khác không ngừng hét lên với anh: "Cô ấy là cháu Giang Vĩnh Minh, cháu của kẻ đã đưa mày vào tù. Tình yêu? Cho dù là yêu thì có tác dụng gì? Đó là cậu của cô ấy, là người cậu yêu kính của cô ấy. Có còn nhớ lần đầu cãi nhau với cô ấy vì cảnh sát không? Người vốn ngoan ngoãn như cô ấy có thể dừng

cảm tranh cãi với mày vì ông cậu đó, có phải mày định cả đời sống trong tranh cãi như thế? Hay mày có thể quên đi chuyện năm đó?".

Anh không thể quên, làm sao anh có thể quên? Ngoài trốn tránh cô, anh không biết mình có thể làm gì, nên anh chọn cách thực hiện hạng mục công trình ở tình ngoài sớm hơn dự kiến.

Dụi mạnh điều thuốc vào gạt tàn, anh chụp lấy túi văn kiện, rời đi.

Cửa vừa mở, Giang Văn Khê này giờ đứng ngoài ngưỡng lên nhìn anh, ánh mắt đầy đau khổ: "Rốt cuộc anh định trốn đến bao giờ?".

Anh ngần ngừ một chút rồi nhanh chóng quay đi, mím chặt môi, đi lướt qua cô.

Khi Giang Văn Khê hoàn hồn lại thì anh đã ra khỏi văn phòng, vào thang máy.

Dù ra sao thì hôm nay nhất định phải nói rõ với nhau.

Cô đuổi theo, nhưng vẫn chậm một bước, thang máy đã đóng lại, chỉ còn lại gương mặt vô cùng lạnh nhạt của anh. Cả hai thang máy đều đang đi xuống, cô vội vã đến cầu thang thoát hiểm, chạy bộ xuống dưới.

Chạy đuổi theo anh đến tận bãi đậu xe, khi thấy chiếc xe màu đen quen thuộc từ từ rời khỏi chỗ đậu, cô bất chấp tất cả, lao đến giơ hai tay ra, chặn trước đầu xe.

Âm thanh chói tai của bánh xe ma sát với mặt đất vang lên, chiếc xe thẳng gấp, dừng lại.

Tay anh nắm chặt vô lăng, tím đập thỉnh thoảng, suýt chút nữa thì xe đâm vào cô rồi.

Cô nàng chết tiệt này, điên rồi sao?

"Em điên à? Có biết mình đang làm gì không?", anh giận dữ xuống xe.

Cô buông tay xuống, từ từ tiến đến, nhìn anh chăm chăm, hỏi lại lần nữa: "Rốt cuộc anh định trốn đến bao giờ?".

"Anh không trốn em!", anh mở cửa xe, ngồi lại vào ghế lái.

Cô cũng mở cửa bên ghế phụ, ngồi vào trong.

"Không trốn? Vậy tại sao di động của anh không hoạt động, điện thoại bàn luôn bận máy, K.o không thấy anh, chị Nghiêm cũng không biết anh ở đâu, cho dù anh về công ty cũng trốn em khắp nơi, thậm chí còn định đến Y một thời gian dài, không phải trốn thì là gì?".

"Di động mất không được hay sao? Điện thoại nhà hồng thì không được à? Ai quy định anh nhất định phải đến K.o? Anh đi đâu tại sao phải báo cáo với Nghiêm Tố? Đến Y là vì nhu cầu công việc, có phải tổng giám đốc đi đâu cũng phải có được sự phê chuẩn của trợ lý Giang không?!" Anh càng lúc càng siết chặt vô lăng, gân xanh trên mu bàn tay hằn rõ, giọng nói cũng không kiểm soát được mà càng lúc càng to.

Lại là trợ lý Giang.

Khó mà che giấu được nỗi đau, cô gắng nhẫn nhịn không để nước mắt tràn ra, cắn môi nghẹn ngào: "A Thiên, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Em chỉ muốn nói chuyện thẳng thắn với anh".

Anh không nói, im lặng một lúc lâu, chỉ rút một điều thuốc ra châm lửa, rít một hơi thật mạnh.

Cô điều chỉnh lại hô hấp, một lúc sau mới khó nhọc lên tiếng: "Có lúc không thể không tin rằng, mọi chuyện đều do ông trời sắp đặt. Không biết anh có nhớ mười năm trước, anh bị đưa ra khỏi phòng xử án không? Anh bị hai cảnh sát dẫn đi, cứ một mực nói mình bị oan. Lúc đó, có một cô bé, cầm

hộp bánh ngọt rất đẹp đang đứng đợi người cậu yêu kính nhất làm xong công việc, cùng về nhà chúc mừng sinh nhật. Đúng lúc anh đi qua cô bé ấy và người cậu, anh đã gầm lên với hai người họ 'Giang Vĩnh Minh, tôi không cường hiếp ai! Là ông bất lực, ông không xứng làm cảnh sát! Ông sẽ gặp báo ứng, Giang Vĩnh Minh, tôi nguyện rửa cả nhà ông sẽ chết thê thảm'. Cô bé kia bị giọng nói của anh làm cho kinh hãi, đánh rơi hộp bánh trong tay, thế là anh đạp lên cái bánh đó, bị cảnh sát dẫn xuống cầu thang. Từ hôm đó, tai cô bé kia đã mất đi thính lực và phải nghỉ học".

Trong tích tắc, động tác của anh cứng đờ, không hút thuốc nữa, khói nhẹ toả ra từ những ngón tay, đốm lửa đỏ nhỏ xíu nhanh chóng tàn lụi.

"Là em, cô bé đó là em. Đúng như anh mong muốn, cả nhà cậu em chết thê thảm, thím và em họ của em chết vì tai nạn giao thông ở Mỹ, cha mẹ em cũng bị chôn vùi ở núi sâu không tìm thấy xác, cuối cùng cậu của em cũng đi theo họ. Còn em, người duy nhất còn sống sót của nhà họ Giang, mọi thứ đều thất bại, lúc tốt lúc xấu, không chừng một ngày nào đó sẽ bị nhốt vào bệnh viện tâm thần. Năm đó lời nguyện của anh đã ứng nghiệm. Mười năm rồi, chuyện này đeo bám em mười năm, giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua."

"Vậy anh nên chúc mừng mình có bản lĩnh nói một câu mà thành, hay nên nói rằng nhà họ Giang đáng kiếp, báo ứng đáng phải nhận?", anh hừ lạnh lẽo một tiếng, quay sang nhìn cô.

Cô cười khố: "A Thiên, có lẽ đó là một nhầm lẫn, em tin anh bị oan, nhưng em cũng tin nhân cách của cậu em, vì em nhớ sau chuyện của anh, cậu không vui cả một thời gian dài, thậm chí rất lâu cũng không đến Cục làm việc".

"Đủ rồi!" Anh dập tắt điếu thuốc, đôi mắt nhen nhóm ngọn lửa, "Nếu em muốn nói với anh về ông cậu Giang Vĩnh Minh của em anh dừng thế nào thì không cần. Trong bốn năm ở tù, anh đã nghe quá nhiều quá nhiều rồi".

"A Thiên, em muốn giúp anh lật lại vụ án, chứng minh anh trong sạch, chứng minh cậu của em không như anh nói."

"Lật lại vụ án?" Anh cười phá lên, cơ thể run rẩy vì cười, đôi mắt đẹp nhìn cô chăm chăm, nhưng ánh mắt không chút nét cười, "Em giúp anh? Anh đã tốn bao nhiêu công sức, dùng mọi thủ đoạn mà vẫn không có kết quả. Em dựa vào đâu mà nói giúp anh lật án? Chỉ dựa vào bộ sưu tập truyện thám tử đầy trong tủ sách nhà em, và một câu em giúp anh, thì có thể điều tra ra mười năm trước là ai làm à?! Giang Văn Khê, là em quá ngây thơ, hay là anh ngu ngốc?!".

Cô nắm chặt vạt áo anh, cuống lên: "Không phải thế! A Thiên, anh nghe em nói, sau khi anh xảy ra chuyện, nhớ lại sự kỳ quặc của cậu em thực sự là có chuyện gì đó. Hãy tin em, em cảm thấy cậu em nhất định là đang điều tra vụ án của anh, nếu không phải về sau ông ấy qua đời trong lúc thi hành nhiệm vụ, anh chắc chắn đã được giải oan rồi...".

"Đủ rồi! Giang Văn Khê!" Anh không chịu nổi khi cô nhắc đến Giang Vĩnh Minh, nếu giữa họ chỉ có nói về Giang Vĩnh Minh thì anh thà kết thúc cuộc trò chuyện này, "Xin em xuống đi, anh muốn yên tĩnh một mình!".

"Em..."

"Xuống xe!", anh gần như gầm lên.

Cô cụp mắt xuống, nước mắt lưng tròng, cắn môi, cuối cùng chạm tay lên cửa, xuống xe.

Khi cửa xe vừa đóng lại, chiếc xe như một cơn gió, lao ra khỏi bãi đậu xe.

Nỗi đau khôn tả trong lòng khiến cô không còn kiềm chế nổi nữa, nước mắt như chuỗi hạt trân châu đứt dây, rơi xuống tí tách.

Tại sao anh không chịu tin cô? Cậu của cô nhất định đã làm gì đó cho anh, nếu không cậu đã không mất tích mấy ngày kỳ lạ như thế, tình cảm của thím với cậu trước đây rất tốt, tại sao sau vụ án đó lại bỗng nhiên đưa em họ rời khỏi đây, đến nước Mỹ...

Cô vòng tay ôm người, quỳ xuống, trong bãi đậu xe mênh mông vắng ngắt, chỉ còn tiếng nấc nghẹn của cô.

"Cô Giang, cô không sao chứ?", nhân viên bảo vệ đang đi tuần ngang qua.

Cô vội vàng lau nước mắt, khẽ nói: "Vâng, tôi không sao". Cô từ từ đứng dậy, chân đã tê dại, suýt nữa thì không đứng nổi.

"Cô Giang, cô chắc chắn là không sao chứ?", nhân viên bảo vệ lại hỏi.

Cô lắc đầu: "Cảm ơn, tôi thật sự không sao". Đi những bước nặng nề giống một con rối bằng gỗ cứng đờ, cô từ từ tiến đến thang máy.

Cô đưa tay bấm nút, vừa định vào thang máy thì lúc này, tiếng chuông di động quen thuộc vang lên, ba chữ "Cố Đình Hoà" hiện lên rất rõ ràng, cô vội vàng nghe máy: "Đình Hoà, có phải anh đã lấy được hồ sơ vụ án?".

"Ừ", trong điện thoại, giọng cố Đình Hoà rất trầm, "Tối nay em có tiện không?".

"Tiện. Hay anh đến nhà em đi, có gì nói cũng tiện hơn bên ngoài". Cô lau nước mắt còn đọng ở khoé mắt, cười vui vẻ. Lấy được hồ sơ thì cô có thể tìm hiểu tường tận hơn sự tình lúc đó.

"Ừ, lát nữa gặp."

Về đến nhà, cô vào phòng ngủ thứ hai đã lâu rồi không bước chân đến, nơi ấy cô luôn giữ lại những vật dụng liên quan đến bố mẹ và cậu, vì sợ

nhìn thấy chúng lại khơi dậy tâm trạng cô độc bi thương, nên cô đã mang chúng vào đó và khoá lại.

Theo suy đoán của cô thì năm ấy, cậu cô nếu đi điều tra lai vụ án đó thì nhất định sẽ để lại chứng cứ hoặc đầu mối quan trọng nào đó. Nhưng cô lật xem giấy tờ làm việc của cậu, và cả những đồ đạc tạp nham cậu để lại thì không có phát hiện gì đặc biệt.

Đang lúc cô vò đầu suy nghĩ thì chuông cửa reo vang.

Là Cố Đình Hoà.

"Ăn tối chưa anh?", cô rót một ly trà cho cố Đình Hoà.

Cố Đình Hoà nhìn xung quanh, cứ nghĩ sẽ gặp ai đó nhưng thấy trong nhà chỉ có mình cô thì bất giác cảm thấy như được an ủi, cười khẽ: "Anh ăn rồi".

Đón lấy túi hồ sơ trong tay cố Đình Hoà, cô vội mở ra, lời trần thuật của người bị hại, lời khai và biện giải của bị cáo, lời làm chứng của các nhân chứng, ghi chép tại hiện trường, giấy giám định pháp y... mọi thứ cô cần đều nằm hết bên trong.

Cô xúc động nói với anh: "Thật không biết phải cảm ơn anh thế nào nữa".

Cố Đình Hoà nhìn cô vẻ nghĩ ngợi, hỏi cô: "Em thật sự định giúp anh ta lật lại vụ án này?".

"Vâng", cô lật giở từng trang, khựng lại rồi ngẩng đầu lên, "Bây giờ không đơn giản là một vụ án hiếp dâm nữa, mà cũng liên quan đến danh dự của cậu em".

"Danh dự của Cảnh sát trưởng Giang?", cố Đình Hoà sững sốt.

"Vâng", cô muốn cười, kể lại đầu đuôi mọi việc.

Cố Đình Hoà nghe xong, anh trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "VẬY bây giờ em và anh ta đã chia tay rồi?".

"Không biết có phải thế không", cô cụp mắt xuống, giọng tràn ngập cay đắng, "Nhưng cũng gần như anh nghĩ, sắp chia tay rồi...". Từ cuộc trò chuyện hôm nay, anh căn bản không thể chấp nhận sự thực cô là cháu gái của Giang Vĩnh Minh, anh không nói, có lẽ là không muốn thấy cô buồn chắng.

Cố Đình Hoà nhìn cô rất chăm chú, nói: "Văn Khê, anh ta đối xử với em như vậy, em thấy làm thế này có đáng không?".

Cô hơi ngược lên, ánh mắt nhìn ly trà trên bàn buồn bã nói: "Có gì đáng với không đáng, cho dù chia tay thật thì làm thế này cũng đúng mà".

"Em yêu anh ta, đúng không? Nên cho dù đến nước không thể cứu vãn, cũng cam tâm làm mọi việc vì anh ta?"

Lời của Cố Đình Hoà khiến cô ngẩn người, sau một hồi im lặng ngẩn ngui, cô lại gật đầu. Phải, ai bảo cô yêu anh, cho dù làm gì thì mọi thứ đều xứng đáng.

Tuy lòng đau như dao cắt, Cố Đình Hoà vẫn nói: "Nếu em kiên trì thì xin hãy để anh giúp em, đến khi tóm được hung thủ, trả lại sự trong sạch cho anh ta".

Cô cắn môi, khẽ nói: "Đình Hoà, xin lỗi...". Tâm ý của anh, cô làm sao không hiểu, nhưng trái tim cô đã trọn vẹn thuộc về người đàn ông chỉ biết làm cô rơi nước mắt, không còn chỗ nào để người khác chen vào.

"Đừng nói xin lỗi, em biết mà, điều anh cần không phải là xin lỗi." Cố Đình Hoà ngừng lại, rồi nói tiếp, "Chúng ta là bạn, không phải sao?".

"Bạn...", cô lẩm bẩm lặp lại, nhất thời không biết phải nói sao.

Cố Đình Hoà nhận ra sự ngại ngùng của cô, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường rồi đứng lên: "Muộn quá rồi, anh phải về đây. Em... xem kỹ những tư liệu chứng cứ vụ án này trước nhé, mấy hôm nữa rồi chúng ta tiếp tục".

"Vâng, em đưa anh xuống lầu", cô cũng đứng dậy.

"Không cần đâu, xe anh ở ngay dưới kia."

"Cứ để em tiễn anh."

Cố Đình Hoà không kiên trì nữa.

Hai người một trước một sau, đi qua đoạn hành lang tối om, xuống lầu.

Đến chỗ đậu xe, cố Đình Hoà nói với cô: "Lên đi, muộn lắm rồi".

"Vâng", cô đáp nhỏ, xoa hai tay vào nhau, cúi đầu nhìn mặt đất không động đậy.

Cố Đình Hoà nhìn cô, tay đưa lên giữa chừng rồi lại buông xuống, mím môi chui vào trong xe, nói: "Tạm biệt, chúc ngủ ngon".

"Tạm biệt, chúc ngủ ngon", cô đưa mắt, đáp lại.

Cố Đình Hoà khởi động xe, nhanh chóng lái đi.

Cô ngược lên nhìn theo hướng chiếc xe biến mất, bất giác nhớ lại, rất nhiều đêm như thế này, cô cũng đưa mắt nhìn theo Lạc Thiên rồi đi như vậy. Rất nhiều lúc, anh ôm lấy cô, hôn cho đến khi cô sắp không thở được mới buông ra, lái xe rời đi. Bây giờ anh chỉ bảo cô xuống xe, lạnh lùng vô tình mà bỏ đi, bỏ lại mình cô đơn độc nước nở.

Cô hít một hơi thật sâu, đúng lúc quay người đi, cô liếc thấy dưới ngọn đèn đường gần đó có một bóng dáng quen thuộc, cô tần ngần khựng lại, quay đầu, dưới bóng đèn không có ai.

Nhất định là cô đã nhớ quá nên hoa mắt, mới ngỡ đó là anh.

Cô cười khở, đi nhanh vào trong.

Đến khi thấy cô vào trong rồi, Lạc Thiên mới bước ra khỏi chỗ tối.

Bỏ lại cô ở bãi đậu xe, không lâu sau anh đã hối hận. Chiếc xe chạy rất xa rồi mới dừng lại, nghĩ ngợi, anh lại quay về công ty nhưng cô đã đi rồi.

Nỗi nhớ nhưng trào dâng, anh nhớ cô.

Không kìm chế được nỗi nhớ, anh lái xe đến nhà cô, sợ cô nhìn thấy, anh đậu xe ở một góc rất xa, đứng ở ngã rẽ góc nghếch nhìn lên ô cửa sổ sáng đèn của cô.

Nhưng điều khiến anh không ngờ là lại nhìn thấy tên cảnh sát đó. Anh cười lạnh, hoá ra cô sống "rất tốt", tốt hơn anh quá nhiều, anh đúng là một tên ngốc.

Anh đâm mạnh lên cốp xe, giật dử mở cửa xe, khởi động, lao đi.

Giang Văn Khê không bao giờ nghĩ rằng cô lại nhận được thông báo điều cô sang bên nhà hàng làm việc.

Cô nắm chặt tờ thông báo trong tay, tìm trưởng phòng Nhân sự. Trưởng phòng Nhân sự đã đoán chắc cô sẽ đến, chi nhún vai tỏ vẻ tiếc nuối, bảo rằng đó là quyết định của cấp trên, không thể làm gì được.

Cấp trên? Cấp trên nào?

Cuối cùng, anh cũng ra tay. Thực ra không cần đến tìm trưởng phòng Nhân sự, cô cũng đoán ra từ lâu. Tại sao không đuổi cô cho xong? Tại sao còn phải điều cô sang bên nhà hàng?

Về lại văn phòng, cô đứng trước bàn làm việc, nhìn cánh cửa đối diện đóng chặt, căn môi rồi hạ quyết tâm, gõ lách cách thật nhanh vào máy tính, một lúc sau, đơn xin nghỉ việc đã xong, cô đẩy cánh cửa ngăn cách anh và cô ra.

Anh ngẩng lên, nhìn thấy cô với sắc mặt trắng bệch, không tỏ ra ngạc nhiên, tiếp tục vùi đầu vào làm việc.

Cô từ từ tiến đến bàn làm việc của anh, nói: "Em biết mấy hôm nay anh đang mâu thuẫn,giăng xé, để trốn tránh em mới chọn đến Y công tác dài ngày, đúng không?".

"Bây giờ là lúc làm việc, đừng nói những chuyện không liên quan đến công việc", anh không ngẩng đầu, lạnh lẽo nói.

"Anh yên tâm, nói xong em sẽ đi ngay", cô hít một hơi thật sâu, đẩy tờ đơn xin nghỉ việc đến trước mặt anh.

Cuối cùng anh không còn tập trung vào đồng công văn nữa, mà dờ dẫm ngẩng lên nhìn cô.

Cô nói tiếp: "Bây giờ, anh không cần phải làm gì nữa, cũng không cần phí sức điều em sang bên nhà hàng. Đến làm việc ở nhà hàng và rời khỏi Giang Hàng, em chọn thôi việc. Như thế, anh cũng không cần đến Y nữa".

Anh không còn kiềm chế được, đứng phắt dậy, nắm tờ đơn trong tay cười giễu cợt: "Rất tốt, rất tốt! Một mặt khác hoàn toàn lộ ra rồi, không cần viện cớ đã có thể tự phản kích". Anh ném mạnh tờ đơn lên bàn, hai tay chống lên mặt bàn, quát lên với cô, "Nhưng chớ tự coi mình là đúng, công ty có điều chỉnh bất cứ nhân sự gì cũng là nhu cầu của công ty. Điều một

chương một trong số tay nhân viên Giang Hàng đã nói rõ, là nhân viên của Giang Hàng phải phục tùng vô điều kiện sự sắp xếp điều động nhân sự trong nội bộ công ty. Em ném một tờ đơn thôi việc vào đây là ý gì? Đang uy hiếp anh hả?".

"Em không uy hiếp anh, chỉ không muốn tiếp tục thế này nữa. Nếu nhìn thấy em thật sự khiến anh đau khổ đến mức đó, thì cứ đuổi việc em đi, hà tất phải điều em sang nhà hàng phiền phức như vậy? Nếu anh đã không thể hạ quyết tâm thì cứ để em quyết định", cô căn môi.

""Giang Văn Khê, em tưởng anh không dám ký?!", giọng nói trầm trầm nhẫn nhịn, báo hiệu cơn giận anh đã đè nén bấy lâu.

"Người hôm qua là anh, đúng không?" Nhất định anh đã nhìn thấy cảnh cô đưa cỗ Đình Hoà xuống lầu, nếu không hôm nay tuyệt đối sẽ không có tờ thông báo.

Anh siết chặt nắm tay, cụp mắt xuống, không nói gì.

Cô lại nói: "Anh ấy đến nhà em là vì vụ án của anh".

Anh ngược lên, vẻ mặt u ám, sắc mặt sa sầm đáng sợ: "Ai bảo em tìm hắn?! Ai cho phép em?! Chuyện của anh có liên quan gì đến hắn? Em tưởng em làm thế thì có thể bù đắp được tội lỗi của Giang Vĩnh Minh à? Lật lại vụ án thì sao? Trả lại trong sạch cho anh? Ai trả lại bốn năm đó cho anh? Giang Văn Khê, em nghe cho rõ đây, cho dù cả đời này không lật lại được vụ án, cũng không cần em lằng nhằng với tên cảnh sát đó!".

"Anh đừng tự lừa mình dối người nữa được không? Bao hôm nay, em vẫn như trước, mỗi ngày làm bữa sáng chờ anh, nhưng ngày nào cũng chỉ có thể nhìn món cháo nguội đi từng chút một, tim em cũng dần dần nguội lạnh. Em biết anh đau khổ, anh buồn bã, nhưng nỗi đau của em không ít hơn anh. Một người là người em yêu và muốn mãi mãi ở cạnh, người kia là người cậu đã nuôi em từ nhỏ đến lớn. Chuyện đó là chuyện em không bao

giờ hy vọng nó xảy ra, nhưng đã thành sự thực rồi, em phải làm sao? Chuyện này là khúc mắc trong lòng anh, nếu một ngày không tìm ra hung thủ thực sự, chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục thế này? Bây giờ xin anh hãy nói cho em biết, mấy ngày nay, anh không phải đang trốn em, chọn đi Y dài ngày cũng không phải vì không nhìn thấy em. Hãy nói em biết đi! Em phải làm sao? Em phải làm sao?"

Anh nghiêng rặng, từ từ ngồi xuống ghế, tránh né ánh mắt chất vấn của cô: "Anh chỉ cần thời gian yên tĩnh".

"Yên tĩnh? Bao nhiêu ngày rồi? Anh yên tĩnh thế vẫn chưa đủ hay sao? Cho dù anh có muốn hay không thì em vẫn sẽ làm. Em đã nói em tin anh, đồng thời cũng tin cậu của em. Em không muốn sau này mỗi ngày anh phải giằng xé khi nhìn thấy em, em cũng không muốn sau này em phải đối diện anh trong đau khổ." Tìm ra hung thủ, đó là lối thoát duy nhất giữa cô và anh. Cô sụt sịt mũi, nói: "Nếu anh thật sự cảm thấy khó chịu, muốn chọn cách từ bỏ, chỉ cần anh nói một câu thôi, em sẽ biến mất mãi mãi".

Biến mất mãi mãi? Lời như thế mà cô lại nói ra dễ dàng như vậy? Anh đã nói, anh thật sự muốn yên tĩnh, cô nôn nóng muốn rời khỏi anh đến thế hay sao? Anh là một sợi xích, trói buộc khiến cô không thể thở nổi, được, được, bây giờ anh trả tự do lại cho cô.

Anh mắt anh là một cơn giá lạnh khó tả, toàn thân toát ra một sự giận dữ sắp tuôn trào. Anh cầm bút, ký nhanh tên lên tờ đơn xin thôi việc: "Tuỳ em, như em mong muốn, bây giờ mời ra ngoài", một câu nói như rút ra từ kẽ răng.

Cơn đau như cắt da cắt thịt cuối cùng đã khiến giấc mơ cô bé Lộ Lem tan vỡ, đây mới là hiện thực, tình cảm yếu ớt không chịu nổi bất kỳ sự công kích nào. Khi đoá hoa cúc kiêu ngạo rơi xuống chân cô, cô nên biết cuối cùng sẽ là kết cuộc này, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Cô hít một hơi thật sâu, cố nở một nụ cười nhìn anh: "Vâng, Tổng giám đốc Lạc, cảm ơn sự quan tâm của anh trong thời gian vừa qua. Tạm biệt". Lồng ngực không ngừng co thắt, hơi thở của cô trở nên nặng nề, trước khi nước mắt kịp rơi xuống, cô đã nhanh chóng quay lưng bỏ đi.

Sau khi cô đi rồi, trong văn phòng tĩnh lặng như chết.

Anh vụt đứng dậy, hai tay giữ lấy mép bàn, "âm" một tiếng, bàn làm việc nặng nề bị lật tung, tư liệu văn kiện trên bàn, sổ viết, máy tính đều rơi xuống đất. Trong ly cà phê tính xảo chỉ còn lại một chút cà phê màu nâu đen, tấm thảm lông cừu trắng muốt bị nhuộm đen một mảng.

Tất cả đều không thể giải toả cơn giận của anh, tủ sách, chậu cây, đồng hồ lớn, tranh treo tường, toàn bộ đều là nơi để anh trút giận.

Nghiêm Tố vừa về đến văn phòng, nghe thấy tiếng động lạ bên trong thì bước nhanh vào, đẩy cửa ra, một đồ vật bay vèo ngang qua, cũng may mà chị tránh kịp, không bị ném trúng. Vừa hoàn hồn nhìn lại thì thấy hoá ra là một món đồ làm bằng thiếc. Lại nhìn vào trong phòng, chị bàng hoàng há hốc miệng, chị chỉ mới rời khỏi có nửa tiếng thôi, mà trong này đã trở nên thê thảm đến vậy, thực sự khó mà tin được sự phá hoại và sát thương của chủ nhân văn phòng này.

"Dù là ai thì cũng cút ra khỏi đây ngay cho tôi!", kẻ phá hoại đứng trước khung cửa sổ lớn, hai tay bám lấy lan can, gầm lên giận dữ.

Nghiêm Tố như không nghe thấy lời anh nói: "Tôi vừa đến công ty, nghe nói cậu đã mời Văn Khê 'đi' rồi".

"Là chính cô ấy đòi đi! Còn nữa, sau này tôi không muốn nghe cái tên đó nữa! Mời ra ngoài cho!"

Lửa giận của Nghiêm Tố cũng bị anh nhen nhóm: "Cậu cứ từ từ nổi điên trong này đi, tôi mặc kệ! Còn nữa, văn phòng tự mà dọn dẹp lấy!".

"Rằm", Nghiêm Tố sập mạnh cửa lại.

Chị giận dữ ngồi xuống bàn làm việc, liếc nhìn chỗ ngồi bên phải vắng lặng, tiếc nuối thở dài. Chuyện năm ấy chị cũng biết, anh Tâm vì tên nhóc xấu xa này mà phí bao sức lực, nhưng vận mệnh hình như cứ thích đùa cợt cậu ta, người có dính líu đến vụ án ấy không chết thì cũng mất tích. Chị không phải người nhiều chuyện, không bao giờ nghĩ rằng cô bé ấy lại là cháu gái của Giang Vĩnh Minh.

Đúng là một mối nghiệt duyên.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bụi Trần Buông Phủ Cả Kiếp Này

Cảm giác mãnh liệt khó tả khi mất đi lại có được lấp đầy cả trái tim cô, đầy đến nỗi không thể thêm vào, hóa thành những giọt nước mắt nóng hổi, rịn ra từ đôi mắt nhắm nghiền.

Giang Văn Khê không biết rốt cuộc đã là đêm thứ mấy cô giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mộng, cô lại bắt đầu thấy ác mộng. Trong mơ, cô thấy cậu tra chiếc còng lạnh lẽo vào tay Lạc Thiên, anh bị dẫn ra khỏi phòng xử án, nhốt ở trong tù, anh không ngừng gào thét mình bị oan nhưng không ai đáp lại, quản ngục và các phạm nhân khác đều cười giễu anh là kẻ ngốc. Cô nhìn thấy mái tóc khó khăn lắm mới trở lại màu đen của anh, trong tích tắc lại trở nên trắng xóa...

Cô run rẩy toàn thân, bước xuống, rót một ly nước, ngửa cổ uống cạn.

Rời khỏi Giang Hàng mấy hôm rồi, mỗi ngày ngoài việc nghiên cứu tư liệu, chứng cứ vụ án ra thì cô chỉ có ngủ, gần như không biết làm việc gì khác.

Cô đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, kim vừa chỉ đúng sáu giờ. Lúc này ngủ gục trên bàn, cô ngỡ đã ngủ một giấc dài cả thế kỷ.

Hôm nay cô hẹn Cố Đình Hòa, một lúc nữa chắc anh cũng đến, cô đứng lên nấu bữa tối. Canh vừa nấu xong thì chuông cửa reo.

“Xin lỗi, chỉ có một món canh một món mặn, em ngủ quên, không mua thức ăn rồi...” Cô đang định múc canh ra, lại nghe Cố Đình Hòa nói: “Không sao, anh ăn tối ở Cục rồi”.

“Ồ, vậy à.” Cô thu dọn một bộ bát đĩa dư, “Em vẫn chưa đói, hay là chúng ta nói chuyện vụ án trước nhé?”.

“Ngủ quên, không mua thức ăn, có phải em đã rời khỏi Giang Hàng?”, người làm cảnh sát có tư duy rất nhạy bén.

Cô gật đầu: “Vâng, mấy hôm trước xin nghỉ việc rồi”. Cô nhìn anh chau mày thì mỉm cười, “Không sao, em không chết đói đâu, mấy hôm nữa em định tìm một công việc thời gian tự do một chút”.

Cho dù là không có công việc thì trong một thời gian ngắn, cuộc sống của cô cũng không vấn đề gì. Những ngày tháng ở cạnh Lạc Thiên, mỗi tháng anh đều chuyển một số tiền vào tài khoản cho cô, ngay cả tiền điện nước đều giúp cô chuyển vào một tài khoản cố định, cô không cần trả một xu nào cho những khoản này.

“Có khó khăn gì thì cứ nói với anh.” Cố Đình Hòa thấy gương mặt bỗng thiếu tự nhiên của cô thì nói tiếp: “Đừng quên, chúng ta là bạn”.

Cô khẽ cười, cụp mắt xuống, hơi mím môi, không nói một lời.

Cô rót cho anh một ly nước, hai người ngồi xuống sofa, mở những tài liệu, chứng cứ đặt lên bàn nước.

“Những tài liệu này anh đã xem kỹ, không có vấn đề gì. Nếu thực đúng như anh ta nói, thế thì em có từng nghĩ đến hậu quả khi chúng ta làm thế này không?”, Cố Đình Hòa nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Ý của anh là bí mật không thể nói ra ẩn giấu đằng sau vụ án này, sẽ liên quan đến những nhân vật nào, hậu quả khi làm thế này, họ có thể chịu đựng nổi hay không.

“Vâng, em cũng từng nghĩ đến. Nếu toàn bộ những gì A Thiên nói đều là sự thực, thế thì khả năng duy nhất là anh ấy bị người ta đem ra làm vật

thế thân.”

Đó là một âm mưu, bọn họ có thể làm kín kẽ không một chút sơ hở như thế, thế lực đằng sau chắc chắn không đơn giản, nếu không sẽ không có chuyện anh đã dùng mọi kế sách, cả trong sáng lẫn “trong tối” mà vẫn không tìm ra được gì.

“Đúng thế. Từ những tài liệu này, có thể thấy anh ta thực sự có tội, nếu giả thiết rằng anh ta không có tội, khả năng duy nhất mà anh có thể nghĩ đến là những chứng cứ này có vấn đề.”

“Ý anh là đã có người nhúng tay vào?” Cô nhìn xấp giấy tờ dày cộp trong tay, nếu thật sự có người nhúng tay vào, thì phải mua chuộc bao nhiêu người mới làm được? Cô ngược lên, “Làm được đến mức này, hiện trường điều tra, giấy chứng nhận pháp y, lời khai của nhân chứng, mọi thứ này... Thế thì người đầu tiên có vấn đề là cậu của em”. Thật khó mà tin được.

Cố Đình Hòa cau mày: “Em đừng nghĩ vậy, nhân cách của Cảnh sát trưởng Giang em hiểu rõ hơn ai hết, liệu ông có làm những chuyện này không?”.

Cô lắc đầu: “Cậu em chắc chắn không làm thế. Em định xem kỹ lại những đồ đạc cậu để lại, đặc biệt là nghiên cứu thật kỹ đồng giấy tờ ghi chép công việc, không chừng sẽ có phát hiện gì”.

“Nếu theo suy đoán của em, Cảnh sát trưởng Giang năm ấy rất xem trọng vụ án này, chắc ông phải để lại dấu mỗi gì mới đúng.”

Cô thở dài: “Hai hôm trước em có tìm qua những thứ cậu để lại, đều không có. Hay anh đến giúp em xem thử”.

“Ừ.”

Cố Đình Hòa theo cô vào phòng đọc sách, hai người ngồi xuống trong căn phòng rộng, lật giở từng món đồ ra xem. Không biết bao lâu sau, hai người thất vọng nhìn nhau thở dài, không có thu hoạch gì.

Cố Đình Hòa vừa giúp dọn dẹp, vừa nói: “Văn Khê, em nghĩ kỹ lại xem, năm đó cậu em có nói gì với em không, hoặc có ám hiệu gì đó không?”.

Cô nhú mào, sau đó lắc đầu: “Không. Cho dù có thì cũng quá lâu rồi, em thực sự không nhớ nổi”.

“Vậy dự định tiếp theo, em đã nghĩ ra chưa?”

“... Có.” Cô định đi tìm người bị hại, và cả những nhân chứng có mặt năm đó, nhưng nhất thời không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cố Đình Hòa nhìn cô: “Phép năm ngoái anh chưa nghỉ ngày nào, lại thêm năm nay nữa, cũng được nhiều ngày. Ngày mai chúng ta đến đó, mấy hôm trước anh đã tìm đến trưởng thôn của cái thôn đó, tuy vì mở đường mà dọn đi nhưng cũng may nhà ông ta vẫn ở gần thôn cũ. Ông ta đưa cho anh một bản đầy đủ tên họ và địa chỉ hiện tại của những người trong thôn, tuy không hoàn chỉnh lắm nhưng không biết chừng có thu hoạch gì bất ngờ”.

“Vâng”, cô nhìn anh rất cảm kích.

“Làm ơn đi, đừng tỏ vẻ muốn quỳ xuống cảm ơn nữa. Nếu muốn cảm ơn anh thì đợi khi bắt được hung thủ, em mời anh một bữa thịnh soạn là được.” Anh cười tủm tỉm, trong nụ cười có bao nhiêu cay đắng, chỉ có mình anh biết.

“Vâng”, cô cười đáp.

“Cũng muộn quá rồi, anh phải về đây.” Anh cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay, lại quay ra nhìn ngoài cửa sổ, “Hình như mưa rồi”.

“Thế à?”, cô bất giác cũng quay đầu nhìn ra ngoài.

Lúc này bước vào, cô mở cửa sổ để thông gió, bên ngoài tối đen như mực, tí tách tí tách, nghe rõ hạt mưa rơi trên ô kính cửa sổ.

Tháng Sáu mưa rào, nói mưa là mưa.

Cô vội vàng bước đến, nghiêng người đóng cửa sổ, mưa xem chừng mỗi lúc một to, hạt mưa lọt vào trong qua kẽ hở khung cửa chưa đóng kịp, quất lên mặt cô, cô vội vàng tránh ra, tay khẽ huơ lên, đụng vào một thứ gì đó trên bàn trước cửa sổ, đánh rơi nó xuống đất.

Anh thấy cô luống cuống thì cười, nhặt con lật đật rơi xuống đất lên, chọc cô: “Lúc này thấy em nói đâu ra đó, bây giờ lại luống cuống chân tay, cũng may là lật đật, không phải bình hoa gì đó”.

Cô quay lại, đỏ mặt.

Anh đặt lật đật lên bàn, lắc lư một cái, con lật đật phát ra tiếng như bên trong có gì đó. Anh lại cười, đùa cô: “Chắc em không xem con lật đật là ống đựng tiền xu đấy chứ”.

Con lật đật phát ra tiếng? Con lật đật này là đồ chơi mà cậu tặng cho cô, trong ký ức, con lật đật không hề phát ra tiếng.

Trong tích tắc, tay cô dờ ra giữa không trung, vẻ mặt sững sờ, trong đầu lướt qua cảnh mấy năm trước, hai hôm trước khi cậu cô xảy ra chuyện, con lật đật vỡ thành hai mảnh, cô tiếc nuối khóc lóc với cậu.

Cậu cô lấy con lật đật đi, hôm sau trả lại cô con lật đật đã được dán lại, trịnh trọng đặt lên tủ sách, đồng thời dặn cô không được làm rơi xuống nữa, nếu không thì dù ông lợi hại cách mấy cũng không thể trả lại nguyên dạng cho nó, tóm lại dù sao đi nữa cũng không thể làm hỏng nó. Lúc ấy cô nhớ con lật đật trống rỗng, không phát ra tiếng.

Nghĩ thế, cô cầm nó lên lắc mấy cái, thứ gì đó va chạm phát ra tiếng, giống đồng xu, nhưng không phải. Cô liền ra sức bẻ con lật đật làm hai, chỉ nghe “cách” một tiếng, một vật bằng kim loại rơi xuống đất, là một chiếc chìa khóa. Cô cúi xuống, nhặt chiếc chìa khóa đặc biệt còn dính băng keo lên, soi dưới ánh đèn.

Cố Đình Hòa đón lấy, chăm chú quan sát.

Bỗng, hai người cùng đồng thanh kêu lên: “Tủ bảo hiểm!”.

“Em nói đúng, năm đó Cảnh sát trưởng Giang rất xem trọng vụ án này.” Cố Đình Hòa hào hứng lạ thường, “Tủ bảo hiểm, nhưng toàn thành phố này có rất nhiều ngân hàng và công ty bảo hiểm tiền tệ, chiếc chìa khóa này rất cuộc là của ngân hàng nào?”.

Cô xúc động run giọng kêu lên: “Ở phía nam thành phố có một ngân hàng, ở đó từng là nơi thím em công tác, nhất định là ở đó!”.

“Anh rất mong ngày mai xem chiếc chìa khóa này mở ra bí mật gì cho chúng ta”, anh trả chìa khóa lại cho cô.

Cô nắm chặt chìa khóa trong tay, ngày mai, cậu nhất định sẽ nói cho cô biết đáp án.

Anh lại nói: “Anh về trước, sáng mai anh đến đón em”.

“Vâng.” Cô tiễn anh ra cửa, sau đó nhớ ra bên ngoài mưa to, lại gọi anh: “Khoan đã”. Cô quay vào lấy một cây dù ra đưa cho anh.

Anh hơi ngần ra, từ khu nhà cô đến xe anh chỉ cách có mười mấy mét. Anh đón lấy dù, cười mỉm: “Cảm ơn”.

Ý tứ trong nụ cười đó, cô nhận ra, mặt hơi đỏ lên, cô nói: “Anh đi cẩn thận”.

Cố Đình Hòa đi rồi, cô ngồi xuống sofa, lặng lẽ vuốt ve chiếc vòng bướm bướm pha lê trên cổ tay mình.

Sáng hôm sau, Giang Văn Khê thức giấc, không lâu sau thì Cố Đình Hòa lái xe đến đón cô. Hai người đến ngân hàng XX ở phía nam thành phố, Giang Văn Khê đưa chìa khóa, giấy tờ chứng nhận cậu cô đã qua đời và chứng từ di chúc của luật sư đưa cho nhân viên ngân hàng, làm các thủ tục. Một lúc sau, một túi hồ sơ dày xuất hiện trước mặt cô.

Cô cầm lấy, run run mở ra, lấy ra một sổ ghi chép màu đen, một cây bút ghi âm và mười mấy tờ ghi chép được xé ra từ một cuốn sổ khác. Cô mở quyển sổ, nét chữ quen thuộc hiện lên trước mắt.

“Là chữ của cậu em, là vụ án đó. Em đoán không sai, cậu thực sự có điều tra vụ án đó”, cô kích động kêu lên.

“Tìm chỗ nào đó ngồi, từ từ xem và nghiên cứu kỹ”, Cố Đình Hòa vỗ nhẹ vai cô.

“Vâng.”

Hai người nhanh chóng tìm được một quán cà phê gần đó, vừa ngồi xuống, Giang Văn Khê liền sốt ruột lật xem nhật ký. Mười mấy tờ giấy vô cùng quen thuộc, cô đã nhớ ra, đó thuộc về một quyển nhật ký khác của cậu trong nhà, hóa ra là ở đây.

Ngày 24 tháng 12 năm 1998, trời nắng.

Hôm nay là đêm Bình An của lễ Giáng Sinh, cậu ta vẫn không chịu gặp tôi. Đối với cậu bé đó, xin lỗi nhiều đến mấy cũng không thể bù đắp. Nếu lúc đó tôi không nhập viện vì bệnh, thì vụ án đã không giao cho người khác, nhưng điều đó cũng không thể giảm nhẹ tội lỗi của tôi, điều tra hiện trường, bằng chứng ra tòa... Nếu không có những thứ này, có lẽ, cậu ta sẽ không bị

phán ngồi tù bốn năm, Khê Khê cũng sẽ không phải nghỉ học. Đều do lỗi của tôi...

Điều duy nhất hiện giờ tôi có thể làm là trả lại tự do cho cậu ta, mau chóng giúp cậu ta thoát khỏi song sắt ấy.

Đọc những dòng nhật ký này, Giang Văn Khê mới nhớ ra mùa hè mười năm trước, cậu cô vì viêm ruột thừa cấp, sốt cao hôn mê, sau đó nhập viện để phẫu thuật, sau khi ra viện đã ở nhà nghỉ ngơi một thời gian dài. Hóa ra về sau vụ án này giao lại cho người khác, cậu cô không phụ trách từ đầu đến cuối. Những dòng nhật ký sau đó là những ghi chép khi cậu đi khắp nơi tìm người bị hại và những người dân trong thôn đó. Từng ngày từng ngày, từ năm 1999 đến năm 2002, không chỉ trong mấy năm đó không có thu hoạch được gì, thậm chí công việc cứ bị điều động liên tục, nói khó nghe hơn là bị giáng chức. Thím cô vì không chịu nổi tiền lương của cậu cứ mỗi lúc một thấp, suốt ngày không về nhà, cuối cùng đã đề nghị ly hôn, đưa em họ ra đi. Trong thời gian đó, nhật ký đứt đoạn khoảng mấy tháng, cũng chính là thời gian thím và em họ đã xảy ra tai nạn ở Mỹ.

Tai nạn của bố mẹ, bệnh tình của cô, bắt đầu khiến cậu hoang mang, những dòng chữ đã tiết lộ sự tuyệt vọng trong lòng cậu. Cô tiếp tục đọc, thời gian thoáng chốc đã nhảy đến 15 tháng 10 năm 2002.

Ngày 15 tháng 10 năm 2002, trời mưa.

Hôm nay là ngày ra tù của cậu bé đó, tôi muốn nói với cậu ta rằng vụ án của cậu ta đã có chuyển biến tốt, nhưng cần sự phối hợp của cậu ta, hiện giờ tôi chỉ thiếu sự xác nhận lần nữa của chính cậu ta, chứng thực một vài chuyện.

Tôi đã chậm một bước, cậu ta vừa rời đi. Rảo một vòng trong tù, nghe tiếng khóc của các phạm nhân, nhớ đến chuyện cậu ta trong một đêm bạc

trắng đầu, lồng ngực như bị một tảng đá lớn đè nặng, không biết tảng đá ấy bao giờ mới rơi xuống?

Lúc rời khỏi khu trại giam, rất bất ngờ, tôi nhìn thấy cậu bé đó, cậu ta đứng trong mưa, để mặc nước mưa thấm ướt người, mái tóc lạ thường của cậu ta vẫn nổi bật trong màn mưa. Tôi sợ cậu ta bệnh nên đưa dù cho cậu ta, nhưng bị cậu ta đánh mạnh, cây dù rơi xuống đất.

Cậu ta giận dữ quát lên với tôi: “Giang Vĩnh Minh, ông sẽ phải chết thê thảm, cả nhà ông!”. Cậu ta rửa xong, quay người bỏ đi.

Tôi cầm cây dù đứng trong mưa, cứ thế nhìn cậu ta biến mất. Cậu ta không biết rằng lời nguyện của cậu ta đã ứng nghiệm, vợ chồng chị gái tôi, Ngọc Hà, Văn Tuệ, tất cả đều đã ra đi, đến một thế giới khác.

Người tiếp theo có lẽ sẽ là tôi.

Chỉ là Văn Khê còn nhỏ, cuộc đời mới vừa bắt đầu.

Đọc đến đây, trái tim Giang Văn Khê thắt lại, cô có thể hiểu vì sao anh lại đứng trong mưa, sao anh lại ngốc đến thế? Cậu đã tìm ra anh, chính là muốn giúp anh, sao anh lại từ bỏ cơ hội đó?

Cô tiếp tục xem.

Ngày 29 tháng 11 năm 2002, trời âm u.

Hôm nay là ngày tôi vui nhất trong mấy năm gần đây, không uống công tôi ra sức tìm kiếm, cuối cùng tôi đã có một thu hoạch bất ngờ. Suy đoán trước kia cuối cùng cũng đã được chứng thực, không phải cậu ta làm.

Tôi lại tìm đến trường thôn của thôn cũ, và tôi đã gặp được người duy nhất trong thôn “thấy được” quá trình sự việc - bác A Khánh. Bác A Khánh

mười mấy năm trước gặp tai nạn, hai mắt bị mù, nhưng thính giác và khứu giác của ông vô cùng nhạy bén.

Tôi ghi âm, nhưng đề phòng sự cố bất trắc, tôi vẫn ghi lại bằng cách viết.

“Bút ghi âm, bút ghi âm, nhanh”, cô kích động kêu lên với Cố Đình Hòa.

Cố Đình Hòa cười phá lên, bấm nút mở tắt, phát hiện ra hết pin thì chọc cô: “Haizzz, đây chính là cuống quýt thì không ăn được đậu phụ nóng trong truyền thuyết đây mà”.

Mặt cô đỏ lên, lật nhanh sổ nhật ký, tìm ra một tờ giấy đơn lẻ ở phía cuối cùng, bên trên có chữ ký và dấu vân tay của bác A Khánh, cô và Cố Đình Hòa đọc thật kỹ từng chữ.

Hóa ra tối đó, bác A Khánh nửa đêm buồn tiểu, nghe thấy giọng của ba người đàn ông trẻ, giọng ba người này không phải người trong thôn, ông chưa từng nghe. Ông nghe họ cứ nói rằng phải làm sao, trong đó một người bảo không sao, về thành phố nhất định sẽ có cách. Ông tưởng có trộm trong thôn, vừa định bước ra thì lúc đó lại phát hiện có người thứ tư.

Thế là ba người đó ép người thứ tư làm gì đó, vì giọng nói quá nhỏ, ông thực sự không nghe rõ, nhưng ông nghe ra giọng người thứ tư đó, chính là một cậu bé trong số những người ở trọ bên nhà A Ngư kể bên, tên Phương Tử Hạ. Ông nhớ tên cậu ta là vì cậu bé đó và bạn cậu ta, hai người ấy là người tốt, thấy ông là người mù lòa nên xách giúp ông một thùng nước đầy.

Ông sợ Phương Tử Hạ bị bắt nạt nên bước ra, ông nghe Phương Tử Hạ nói với ba người kia là không sao, mắt ông không thấy đường, không nhìn thấy gì cả.

Ba người kia đến trước mặt ông, ông không biết ba người đó làm gì, nhưng chắc là để xác nhận xem có đúng là ông bị mù không. Phương Tử Hạ nói với ông đều là bạn học cả, trời nóng quá nên ra ngoài hóng mát. Về sau bọn họ đều bỏ đi, nhưng bước chân Phương Tử Hạ nặng nề hơn lúc đến, lúc đi ngang qua, ông còn ngửi thấy mùi hoa quế thoang thoảng.

Ông cũng không mấy để ý, sáng mai ông còn phải dậy sớm, vì phải đưa vợ đến bệnh viện thị trấn để khám bệnh, mùa mưa rào dạo trước, chân vợ ông lại bị đau. Hôm sau ông và vợ dậy sớm, hai người lúc về lại thôn thì đã là buổi chiều. Lúc đó họ mới biết, hóa ra đêm hôm qua, cậu bé tên Lạc Thiên đã phạm tội, bị cha của Tố Mai bắt quả tang.

Đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong. Giang Văn Khê đọc đến đây, cô và Cố Đình Hòa nhìn nhau.

Cố Đình Hòa nhìn cô, hỏi với vẻ ẩn ý: “Phát hiện ra gì không?”.

Cô không nói, nhưng đáp án thì trong lòng đã rõ.

Tháng Bảy hoa quế rụng đầy. Người bị hại Trần Tố Mai mỗi ngày đều lên thị trấn bán hoa quế, bác A Khánh tuy hai mắt không thấy đường nhưng có thể ngửi thấy, nghe thấy, bước chân Phương Tử Hạ nặng nề hơn lúc đến, và cả mùi hương hoa quế, Phương Tử Hạ chắc chắn là công hoặc bẽ cô ta.

Ba người đó, hẳn nhiên là Châu Thiệu Vũ, Vương Hạo Lỗi, Đồng Kiến Thành. Còn về rốt cuộc là ai đã xâm hại Trần Tố Mai thì chỉ có đoạn nhật ký sau mới cho cô câu trả lời.

Ngày 24 tháng 2 năm 2003, trời nắng.

Tôi đã đến Mỹ được hai ngày, hôm qua đi thăm Ngọc Hà và Văn Tuệ, nói rất nhiều với họ, vốn định mang tro cốt của hai mẹ con về nước an táng, nhưng nhớ đến sự quyết liệt của Ngọc Hà khi ra đi, cô ấy nói cho dù có chết

cũng không về nước, nên tôi đành từ bỏ. Lần này mục đích khác đến Mỹ chính là tìm Phương Tử Hạ để chứng minh sự việc năm đó.

Năm năm rồi, chuyện này cuối cùng đã có kết quả.

...

Ngày 27 tháng 2 năm 2003, trời nắng

. . .

Phương Tử Hạ nhận lời, cậu ta sẽ suy nghĩ kỹ, kể hết chuyện này. Nhưng tôi đã đợi trọn một ngày, cậu ta không xuất hiện. Cậu ta vẫn mê muội không chịu tỉnh. Tôi không thể ở Mỹ lâu hơn, tôi phải về nước.

... Ngày 3 tháng 3 năm 2003, trời âm u.

Sự việc trong dự đoán đã xảy ra, tôi đã bị theo dõi. Những chứng cứ tôi ghi lại đây tuyệt đối không thể để cho bọn chúng tìm được. Cảm ơn Ngọc Hà, những thứ này đã có nơi cất giấu, chìa khóa tủ bảo hiểm tôi để trong con lật đật của Khê Khê.

Tôi liên lạc được với đồng nghiệp Trương Huy làm giám định năm đó, cậu ta nói khi ấy cậu ta tìm ra tinh dịch trong cơ thể của Trần Tố Mai, ngoài bị cáo Lạc Thiên ra còn có hai người nữa, cậu ta cũng vô tình biết được sự lợi hại của một trong số kẻ đó, vì sợ hãi nên cậu ta đã bỏ đi, mang giấy giám định đã làm trước đó ra nước ngoài.

Trương Huy đã nhận lời giúp tôi, đợi khi có giấy giám định pháp y thật sự, mọi thứ sẽ kết thúc.

Còn một ngày nữa, bọn họ dù thế nào cũng không thể tìm ra.

Nhưng, nếu tôi không may bị hại, thứ duy nhất có thể giúp cậu bé đó chỉ có bấy nhiêu tâm huyết này của tôi.

Cậu bé, mong là Thượng đế sẽ che chở cho cậu.

....

Đến khi đọc xong trang cuối cùng, hai tay Giang Văn Khê đã nắm chặt quyển sổ, sự phẫn nộ bùng cháy.

Cố Đình Hòa biết cô phẫn nộ thế nào, vội giữ chặt hai tay đang siết chặt của cô: “Chuyện này phải tính toán thật kỹ, không được manh động, nếu không...”, nếu không sẽ như Cảnh sát trưởng Giang.

Anh khựng lại vì không thể nói tiếp. Hóa ra thế lực to lớn phía sau xuất phát từ nội bộ bọn chúng, một kẻ vốn trước kia là Phó cục trưởng Cục công an thành phố N, nay là Cục trưởng Châu của Cục công an thành phố S, một kẻ là Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự. Đúng như những gì họ suy đoán ban đầu, bản báo cáo giám định ấy có vấn đề. Đội trưởng năm đó nhờ ơn đức bạt của Cục trưởng Châu mới có được ngày hôm nay, để bao che cho con trai mình, Cục trưởng Châu đã không từ thủ đoạn, mua chuộc đội trưởng và nhân viên giám định. Một vị đồng nghiệp khác cũng làm công tác giám định vì phát hiện ra sự bất thường, nhưng bất đắc dĩ phải giả vờ không biết gì cả, viện cớ từ chức để ra nước ngoài.

Những chứng cứ vụ án đó, mọi khả năng dính líu đến Châu Thiệu Vũ đều bị xóa sạch, và cả giấy giám định pháp y, bọn họ cũng nhúng tay vào. Mọi thứ, bọn chúng lợi dụng mối quan hệ chức vụ của mình, giúp Châu Thiệu Vũ thoát tội.

Điều không ngờ nhất là, sau việc đó, để ngăn chặn Cảnh sát trưởng Giang tiếp tục điều tra, bọn họ thậm chí còn thuê sát thủ. Cái chết của Cảnh sát trưởng Giang không phải là tai nạn...

“Em sẽ không tha thứ cho bọn chúng, em nhất định sẽ không tha cho bọn chúng.”

Giang Văn Khê siết chặt năm đấm, móng tay bấm sâu vào da thịt nhưng không biết đau là gì. Có đau mấy cũng không đau bằng trái tim cô, nỗi oan của Lạc Thiên, cái chết của cậu, đều do ba tên súc sinh đó gây ra, cô nhất định sẽ không tha cho bọn chúng, nhất định không.

Cô dần dần bình tĩnh.

Cố Đình Hòa cau mày, cẩn thận kẹp những tờ nhật ký được xé ra vào trong quyển nhật ký, nói: “Hiện giờ phải căn cứ vào địa chỉ ghi trên này đi tìm bác A Khánh và Trương Huy, người thứ hai làm giám định, lấy được giấy giám định pháp y thật sự mà anh ta mang đi, Cảnh sát trưởng Giang năm đó chậm một bước là đã có được bản báo cáo đó, còn nữa, lời khai của Phương Tử Hạ...”, Phương Tử Hạ là nhân chứng duy nhất có khả năng chứng minh đêm đó đã xảy ra chuyện, nhưng lương tâm hắn đã mất, vì tiền đồ của mình mà hãm hại người anh em tốt nhất.

“Em đi. Lát nữa em mua vé xe đến thành phố S một chuyến”, Giang Văn Khê nói.

“Không được, một mình em đi rất nguy hiểm, Phương Tử Hạ bắt đầu từ giây phút phản bội bạn bè thì đã cùng bọn với đám kia, không còn nhân tính nữa.”

“Anh không cần lo, bọn chúng hiện giờ không biết trong tay em có chứng cứ. Em biết Phương Tử Hạ năm đó làm như thế là vì điều gì, hắn có nhược điểm.” Nhược điểm duy nhất của Phương Tử Hạ là Châu Mộng Kha, hắn yêu Châu Mộng Kha nên mới đổ kị với Lạc Thiên.

“Thế thì lát nữa chúng ta đến tìm bác A Khánh và Trương Huy trước, xem tình hình này, nếu thuận lợi thì hai hôm nữa anh sẽ đi cùng em đến S. Có chứng cứ có lợi, Phương Tử Hạ nhất định sẽ không chối cãi được, còn hơn hiện giờ không có gì.”

Giang Văn Khê ôm chặt quyển sổ nhật ký trong tay, đôi mắt nhìn chăm chăm ly cà phê, cuối cùng cảm thấy đó là cách thỏa đáng nhất, liền gật đầu đồng ý.

Mọi việc thuận lợi hơn trong tưởng tượng, bác A Khánh rất có tinh thần hợp tác, kể lại chuyện năm đó một lần nữa, còn Trương Huy năm ấy sau khi phát hiện ra bí mật, trong lòng sợ hãi, tìm cơ hội ra nước ngoài, trùng hợp là tháng trước anh ta cũng vừa về lại N. Trương Huy nói năm đó anh ta vừa tham gia công tác đã phát hiện ra việc này, bao năm nay lương tâm luôn cắn rứt, gần như không đêm nào ngủ ngon, lần này xem như anh ta đã yên tâm rồi. Cố Đình Hòa đưa Giang Văn Khê đến trước tòa nhà cô ở rồi quay về.

Giang Văn Khê đã mệt mỏi mấy hôm liền, khó khăn lắm mới leo lên được lầu năm.

Cửa vừa đóng, cô liền cảm thấy không khí trong phòng khác lạ. Vừa quay người cảnh giác thì mùi vị quen thuộc xen lẫn men rượu mà cô nhớ nhung bấy lâu đã bao bọc lấy cô.

Cô ngỡ anh không bao giờ đến tìm cô nữa.

Giây sau đó cơ thể cô bị đè tới sát cửa, môi bị anh hôn mạnh, nụ hôn mang theo sự giận dữ và trừng phạt, như muốn rút cạn mọi không khí trong lồng ngực cô.

Không thể hô hấp, hai tay cô chống lên ngực anh giằng co vùng vẫy, túi tài liệu trong tay rơi tuột xuống đất.

Anh tựa vào môi cô, giận dữ quát nhỏ: “Em nói anh biết đi, phải nhất định bắt anh uống cạn xương máu của em, anh mới không bị giày vò thế này nữa?”.

Cô vừa định nói mình đã tìm ra hung thủ thì lại bị anh cắt ngang: “Anh chỉ muốn yên tĩnh một thời gian, nhưng em không hề cho anh thời gian để

thở. Khi trái tim anh đang đau, đang chảy máu, em đang ở đâu? Đang làm gì? Rồi xa anh, ở bên hẳn ta, em mới cảm thấy đó là tự do hít thở hay sao?”

Cô mấp máy môi, phát hiện sự việc trước khi được xác định chắc chắn, dù cô giải thích thế nào cũng không thể.

Cô vụng về nhìn anh, đáp lại bằng sự im lặng. Cử chỉ ấy lại càng khơi dậy cơn giận trong lòng anh, anh cúi xuống hôn mạnh lên môi cô.

Cô để mặc anh ngang ngược hôn mút gặm nhấm môi cô, cổ cô... cơ thể từ từ mềm nhũn, hai tay run rẩy luồn vào mái tóc của anh. Cô không có khả năng chống cự, vì khao khát trong lòng cũng mãnh liệt như anh.

Anh bế bổng cô lên, vào phòng ngủ, ném cô lên giường, rồi rất nhanh ập đến, mọi thứ cản trở hai người đều được cởi bỏ nhanh chóng.

Trong bóng tối, cô gắng sức muốn nhờ ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu vào để nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng anh không cho cô cơ hội đó, lấy tay che kín mắt cô, bắt cô nhắm mắt lại, chỉ ngừng một chút rồi bất ngờ rướn người tiến thẳng vào cơ thể cô.

Không có khúc dạo đầu, cảm giác đau đớn khó chịu khiến cô rên khẽ, hai tay luồn trong mái tóc anh bất giác ghì chặt, đầu móng tay bấm sâu vào.

Rất nhanh, cơn run rẩy của cơ thể và suy nghĩ còn sót lại cũng dần dần mờ nhạt theo động tác càng lúc càng nhanh của anh. Cảm giác mãnh liệt khó tả khi mất đi lại có được lấp đầy cả trái tim cô, đầy đến nỗi không thể thêm vào, hóa thành những giọt nước mắt nóng hổi, rịn ra từ đôi mắt nhắm nghiền.

Sau cơn hoan lạc, giữa hai người tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy nhịp tim của nhau.

Cô mở mắt, trong ánh sáng yếu ớt, thấp thoáng có thể nhận ra đường nét gương mặt anh tuấn của anh, anh nhắm nghiền mắt, phát ra hơi thở đều đặn.

Cô không biết chắc anh đã ngủ chưa, thậm chí không thể chắc chắn ngày mai tỉnh dậy, anh có hối hận vì phút yêu đương này không. Đây không phải là một cơn hoan lạc đơn thuần, mỗi một lần anh vào sâu trong cô, đều mang theo nỗi hận cùng nỗi tuyệt vọng sâu sắc, muốn trả lại cô tất cả những gì từng có, tựa như lấy cơn hoan lạc này làm cuộc chia ly cuối cùng, điều đó khiến trái tim cô rất đau, rất đau.

Lẳng nghe hơi thở đều đặn, nhìn đường nét gương mặt mờ mờ của anh, một lúc lâu sau, cô hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm khe khẽ: “Về chuyện đó, em không biết phải nói với anh từ chỗ nào, mọi đáp án anh cần đều nằm trong túi hồ sơ kia, cậu của em không có lỗi với anh, ông không phải loại người anh nghĩ, cậu đã vì anh thậm chí tính mạng của mình cũng đánh mất. Cho dù anh tin cũng được, không tin cũng được, ngày mai em sẽ đến S tìm chứng cứ cuối cùng”.

Nói hết những lời cần nói, bóng đêm vẫn tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy hơi thở của cô và anh.

Cô đưa tay ôm chặt lấy anh, hít thở hơi ấm đã lâu không tìm thấy.

Sáng sớm hôm sau, cô dậy thật sớm, bắt đầu làm bữa sáng.

Người đàn ông trên giường vẫn say ngủ. Cô không đánh thức anh, khẽ khàng dọn dẹp đồ đạc xong, cô ngồi bên mép giường lẳng lẽ nhìn anh một lúc, rồi đi.

Xuống dưới lầu, chỉ đợi một chút, Cố Đình Hòa đã lái xe đến y hẹn.

Lên xe không lâu sau, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ánh nắng xuyên qua khe hở trên màn cửa chiếu tới giường, soi tỏ gương mặt người nằm trên đó.

Choáng váng, Lạc Thiên khó nhọc mở mắt, khi chiếc đèn đơn giản trên trần nhà lọt vào tầm mắt, anh mới ý thức được mình đang ở đâu.

Anh chống tay gượng dậy, lớp chăn lụa mỏng trượt từ ngực xuống, cơ thể trần trụi lại nhắc nhở “chuyện tối” mà anh đã làm tối qua. Từ sau lần ở nghĩa trang, đã lâu lắm rồi anh chưa ngủ ngon được như vậy, anh túm lấy quần áo xếp ngay ngắn ở bên cạnh, nhanh chóng mặc vào. Ra khỏi giường ngủ, không thấy bóng dáng mảnh mai ấy đâu, trong lòng tuy hụt hẫng nhưng rất nhanh đã bị sự phẫn nộ thay thế.

Anh nhìn thấy bữa sáng trên bàn, đã nhiều ngày rồi không ăn thức ăn cô nấu, ăn những thứ khác đều nhạt nhẽo vô vị, miệng và dạ dày của anh đã bị cô nuôi dưỡng quen rồi.

Anh không chạm đến thức ăn trên bàn, đang định đi thì nhìn thấy tờ giấy note màu hồng dán trên cửa, nét chữ quen thuộc thanh tú viết: “Cho dù hận thù bao nhiêu, xin anh nhất định hãy đọc xong những thứ trong túi hồ sơ trên bàn rồi hãy đi, nếu không muốn, xem như em cầu xin anh”.

Câu nói đó đã níu bước chân anh thành công, quay lại nhìn, trên bàn quả thực có một túi hồ sơ dày cộp.

Sau cơn hoan lạc tối qua, anh liền ngủ thiếp đi, loáng thoáng nghe thấy cô gái gốc ghêch kia nói đến túi hồ sơ gì đó.

Anh cầm lên mở ra, bên trong có rất nhiều tờ giấy nhật ký bị xé ra, và cả một quyển nhật ký dày cộp, bút tích xa lạ khiến anh nhúm mày.

Chắc cô không buồn chán đến độ bắt anh xem nhật ký của ai đó viết chứ, đang định ném xuống thì một tờ trong số đó nhắc đến cảnh anh ra tù khiến anh bất giác thấy nghi ngại. Thời gian trôi qua từng chút, từng chút

một, những tâm trạng khác nhau xuất hiện trên gương mặt anh mỗi lúc một nhiều, kinh ngạc, bàng hoàng, phẫn nộ...

Mỗi lần lật một tờ giấy, trái tim anh lại như bị một viên đá sắc cạnh đâm vào. Nội dung trong bút ghi âm càng khiến anh có suy nghĩ bùng bột muốn giết người.

“Phương Tử Hạ, Châu Thiệu Vũ, Vương Hạo Lỗi, Đồng Kiến Thành...”, anh nghiêng rãnh thốt ra tên những kẻ đó.

Hóa ra đây chính là chân tướng!

Lại là người anh em tốt nhất, gần bó nhất đã phản bội anh, bán đứng anh.

Anh đóng mạnh sổ nhật ký, đi qua đi lại trong phòng, chuyện năm đó ùa về, chẳng trách khi Phương Tử Hạ đến thăm anh trong tù cứ không dám nhìn thẳng anh. Rốt cuộc tại sao cậu ta lại làm thế? Rốt cuộc là vì điều gì?

Anh lấy điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc, đáp lại anh ngay sau đó lại là: “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang ngoài vùng phủ sóng”.

“Chết tiệt, đi đâu rồi?”, anh rủa thầm một câu, cô nàng ngọc ngà kia chạy đi đâu rồi, anh muốn hỏi cô điều này, lại gọi mấy cuộc nữa, vẫn là giọng ghi âm lạnh băng đáp lời.

Anh nhanh chóng nhét mọi thứ trở lại vào túi hồ sơ, mang ra ngoài, xuống lầu thì vừa khéo gặp thám Vương ở nhà đối diện.

“Thím ơi, xin hỏi sáng nay thím có thấy Giang Văn Khê không?”

“Văn Khê à, hơn năm giờ sáng nay đã ngồi xe bạn đi rồi, nhưng đi đâu thì thím không biết.”

“Bạn ạ? Nam hay nữ hả thím?”, năm giờ hơn? Bây giờ đã là mười giờ.

“Đàn ông, mấy hôm nay ngày nào cũng đến.”

Là tên cảnh sát ấy! Anh cau mày.

Thím Vương thấy vẻ mặt anh thì nói ngay:

“Sao? Hai đứa lại giận dỗi à? Ôi chao, cái cậu bé này, có chuyện gì thì nhường nhịn cô bé một chút, đàn ông mà, phải biết cúi đầu. Cái cậu đẹp trai kia điều kiện không thua kém cậu mặt nào cả, đến lúc đó Văn Khê bị cướp mất thì cậu chỉ có khóc đấy. Thời buổi này tỷ lệ nam nữ quá chênh lệch, thím chỉ mong sinh được thêm mấy đứa con gái...”

Khóe môi anh giật giật, để ngăn chặn thím Vương lại làm nhảm tiếp, anh móc danh thiếp ra đưa cho bà: “Cảm ơn thím, đây là danh thiếp của cháu, bên trên có số điện thoại, nếu Văn Khê quay về, phiền thím báo cho cháu biết”.

Thím Vương cầm tấm danh thiếp tinh xảo lên nhìn, khi ngẩng đầu lên, anh đã ngồi vào xe, lái đi rồi.

Anh ép mình phải trấn tĩnh, vừa lái xe vừa gọi điện cho chú Thâm, rất nhanh bên kia đã nghe máy, anh cuống lên: “Chú Thâm, bên Y con tạm thời không đi được, con phải đến S ngay. Con đã biết năm đó ai hại con phải ngồi tù, là Châu Thiệu Vũ, Vương Hạo Lỗi và Đồng Kiến Thành, cả người anh em tốt nhất của con năm đó là Phương Tử Hạ. Về chuyện này thì trong điện thoại không thể nói rõ hết được, đợi con quay về sẽ kể chú nghe. Giang Vĩnh Minh để lại nhật ký của ông ấy, có rất nhiều chứng cứ, con đã nhờ người gửi đến cho chú rồi”.

Bên kia điện thoại im lặng, một lúc sau nghe thấy giọng trầm trầm của Giang Hoài Thâm vang đến: “Con hãy bình tĩnh đã, không được manh động, chuyện gì nên làm, không nên làm, phải có giới hạn. Chú sẽ phái người theo con đi S ngay”.

“Không cần đâu, con đã ra khỏi N rồi. Con cúp máy trước, đợi về rồi nói sau”, nói xong anh cúp máy.

Phương Tử Hạ thấy Giang Văn Khê thì hơi ngẩn ra, sau đó mỉm cười: “Thật bất ngờ. Mời cô ngồi”.

Giang Văn Khê từ từ ngồi xuống sofa.

Phương Tử Hạ rót một ly trà đặt trước mặt cô, cười hỏi: “Sao cô lại đến văn phòng làm việc của tôi? A Thiên đâu? Không đi cùng cô sao?”.

“Lần này là tự tôi đến tìm anh”, Giang Văn Khê không tỏ chút cảm xúc nào, giọng nói vô cùng lạnh nhạt.

Phương Tử Hạ vẫn cười: “Thế à... Có phải là có vụ án nào muốn nhờ tôi giúp?”.

“Đúng, liên quan đến hai người bạn thân chơi với nhau từ nhỏ, hai người cùng yêu một cô gái, trong đó một người vì danh lợi và cô gái kia mà không tiếc mọi thủ đoạn hãm hại bạn thân của mình phải vào tù”, cô nhìn thẳng anh ta, không bỏ sót bất kỳ cảm xúc nào trên đó.

Nụ cười trên mặt Phương Tử Hạ cuối cùng cũng biến mất, ngược lên nhìn cô, trong đôi mắt thoáng vẻ giận dữ: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”.

Cô không trả lời câu hỏi đó, nói tiếp: “Năm năm trước, Cảnh sát trưởng Giang Vĩnh Minh đi Mỹ một chuyến, không lâu sau trở về, khi đang chấp hành nhiệm vụ thì vì cứu một đứa trẻ, đã bị một chiếc xe đâm phải, cho dù các y bác sĩ đã làm hết sức nhưng ông vẫn không qua khỏi, lúc đó là một giờ hai mươi phút rạng sáng mùng 5 tháng 3 năm 2003”.

Sắc mặt Phương Tử Hạ tái mét, không kiềm chế được nữa, anh ta đứng bật dậy, lao ra đóng chặt cửa văn phòng, quay lại giận dữ nói với Giang

Văn Khê: “Rốt cuộc cô là ai?”, vừa dứt lời, bỗng nhớ ra cô cũng họ Giang, “Cô là con gái Giang Vĩnh Minh?”.

Cô nhìn vẻ mặt thay đổi liên tục của anh ta, cười lạnh: “Tôi không phải con gái ông ấy, con gái ông ấy đã gặp tai nạn xe cộ qua đời ở Mỹ từ lâu rồi”.

Phương Tử Hạ bực tức nói: “Tôi mặc kệ cô là ai, hôm nay rốt cuộc cô đến đây để làm gì?”.

“Phương Tử Hạ, tôi đang nói gì chẳng lẽ anh không biết? Mười năm trước, anh vì danh lợi và Châu Mộng Kha, không từ thủ đoạn hãm hại bạn thân Lạc Thiên, khiến anh ấy mang tội danh cưỡng hiếp và bị ngồi tù, sau việc đó lại cùng Châu Thiệu Vũ, Vương Hạo Lỗi, Đồng Kiến Thành lập mưu hãm hại Cảnh sát trưởng Giang Vĩnh Minh đang điều tra vụ án này.”

Phương Tử Hạ nghe xong, cười lạnh: “Cô biết không, cô nói bậy thế này, tôi có thể kiện cô tội vu khống. Nhưng nể mặt A Thiên, tôi không tính toán với cô, nếu không có chuyện gì đặc biệt, mời cô nhanh chóng rời khỏi văn phòng của tôi”.

A Thiên? Anh ta còn mặt dày nói ra ư. Cô biết anh ta là luật sư, tranh cãi với luật sư thì chỉ lãng phí thời gian, lãng phí sinh mạng.

Cô liếc nhìn anh ta, rút từ trong túi ra bản photo giám định pháp y và một cây bút ghi âm mà khó khăn lắm mới có được. Cô đẩy bản phô tô đến trước mặt Phương Tử Hạ, sau đó nhẹ nhàng bấm nút trên cây bút.

Trong cây bút vang ra giọng của bác A Khánh và Trương Huy, người giám định thứ hai, hai người kể lại tỉ mỉ những gì họ biết về vụ án năm đó.

Một lúc sau sắc mặt Phương Tử Hạ thay đổi rõ rệt, chỉ vào bản phô tô: “Nó là đồ giả”, nói xong xé tan bản phô tô, lại tóm lấy cây bút ném mạnh

xuống đất, lấy chân đạp mạnh lên, đến khi cây bút vỡ tan tành, anh ta mới ngừng lại.

Giang Văn Khê phì cười: “Giả à? Nếu là giả thì anh có cần kích động đến thế không? Nếu tôi đến đây với sự chuẩn bị thế này, chắc anh không nghĩ là tôi chỉ thu âm một bản chứ? Không biết mấy thứ này Châu Mộng Kha nghe được sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?”.

Phương Tử Hạ từ từ lùi lại, mềm nhũn người ngồi bệt xuống ghế làm việc. Anh ta đưa tay nói lỏng cà vạt, môi run bắn lên.

“Phương Tử Hạ, tôi không biết mười năm nay, mỗi tối anh có ngủ được hay không? Anh và Châu Mộng Kha ở bên nhau có hạnh phúc hơn những gì anh tưởng tượng năm đó không? Còn nữa, mười năm nay, anh có vui không? So với mười năm trước, anh có vui hơn không?”

Cô nhìn anh ta đang im lặng, vẻ mặt thần thờ, cảm xúc thay đổi liên tục, cô lại nói: “Tình yêu không thể miễn cưỡng, càng không phải độc chiếm, lẽ nào trái tim anh chưa bao giờ mệt mỏi, không có phút nào muốn nghỉ ngơi ư?”.

Phương Tử Hạ thất thần nhìn đống đồ nát trước mặt, bỗng nhớ lại đêm tội ác mười năm trước.

A Thiên mới uống có hơn hai ly đã đòi đi ngủ, anh ta chẳng qua là tắm xong không ngủ được, mới đi loanh quanh. Và thế là đã khiến anh ta rơi vào một vực sâu không lối thoát.

Cô gái kia mới mười tám tuổi, bằng với Châu Mộng Kha, tươi đẹp như thế. Nếu không phải do anh ta đi ngang qua, có lẽ cô ta còn phải chịu đựng sự sỉ nhục thêm lần nữa từ Đồng Kiến Thành.

Cũng do sự xuất hiện của anh ta mà bọn họ tỉnh lại. Họ biết đã gây ra họa lớn, đầu tiên là van nài anh ta, nói là người nhà quê chỉ cần cho bọn họ

ít tiền là được, chỉ cần anh ta không nói ra thì sẽ không ai biết.

Nhớ lại thì đúng là quá nực cười, anh ta ban đầu rất hùng hổ khí khái, rất nghĩa hiệp, nhưng khi Châu Thiệu Vũ bóp cổ anh ta, tát anh ta mấy cái, anh ta đã co vùi, không ra thể thống gì.

“Phương Tử Hạ, bây giờ tao không cầu xin mày mà là ra lệnh cho mày. Mày nghĩ mày là ai? Cho dù mày kể ra chuyện tối nay thì ai tin mày? Bố tao là Cục trưởng Cục Công An, bố cậu ta là Phó cục trưởng Cục nhà đất, bố cậu ta là Sở trưởng Cục tư pháp. Mày nghĩ mày vào được đại học, mới học một năm luật là ghê gớm lắm à? Đừng quên là học phí của mày vẫn do nhà bọn tao trả cho. Hiện giờ tao nói mày biết, bọn tao có thể cho mày đi học, cũng có thể bắt mày nghỉ học. Đồ thất bại, có gan thích em gái tao mà không dám nói nó biết, suốt ngày nhìn nó và cái thằng họ Lạc kia quần quýt lấy nhau, nếu tao là mày thì tao đã đập đầu vào tường chết quách cho xong rồi.”

Lời Châu Thiệu Vũ hoàn toàn chà đạp lên sự tôn nghiêm của anh ta, anh ta từ nhỏ mất cha mẹ, dựa vào sự quyên góp của xã hội là sự thực, anh ta thích Mộng Kha, từ lần đầu thấy cô đã thích, nhưng ánh mắt của cô mãi mãi chỉ nhìn theo Lạc Thiên, người anh em tốt nhất của anh ta. Một người xinh đẹp như thế, mãi mãi không thuộc về anh ta.

Châu Thiệu Vũ lại thêm mấy câu nữa, anh ta hoàn toàn mất phương hướng.

“Bây giờ tao cho mày hai con đường, một là mày kiện bọn tao, kết quả là gì thì tao đã nói rồi; thứ hai, là giúp bọn tao. Nếu mày giúp bọn tao, Châu Thiệu Vũ tao có thể bảo đảm mày sẽ là em rể của tao, tao sẽ giúp mày đi Mỹ du học với em gái tao.”

Tiếp đó, Vương Hạo Lỗi và Đồng Kiến Thành cũng phụ họa, sau này anh ta sẽ được tiếp xúc toàn những người trong xã hội thượng lưu, mãi mãi

không bị ai khinh thường, mãi mãi có thể ở bên người anh ta yêu quý.

Anh ta im lặng, hoàn toàn không có khả năng suy nghĩ, nội tâm không ngừng giằng xé, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Lúc này bác A Khánh lên tiếng, anh ta nhìn thấy anh mắt dữ tợn của bọn Châu Thiệu Vũ thì vội ngăn cản. Bác A Khánh chỉ là một người mù, chẳng nhìn thấy gì cả.

Và thế là, anh ta bế Trần Tố Mai đang hôn mê lên, cuối cùng cũng bước chân vào con đường mất nhân tính, không thể quay lại.

Một bên là anh em tốt, một bên là danh lợi và Châu Mộng Kha, ham muốn được chen chân vào xã hội thượng lưu và ở bên Châu Mộng Kha mãi mãi đã chinh phục anh ta.

Đồng Kiến Thành học y, anh ta bắt lực nhìn hẩn tiêm thuốc mê mang theo trong xe vào người A Thiên. Anh ta nhìn họ vác A Thiên vào phòng Trần Tố Mai ở phía sân sau. Dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của bọn chúng, anh ta đã cởi quần áo của A Thiên ra.

Anh ta ngỡ như thế là xong, ai ngờ Đồng Kiến Thành còn lấy tinh dịch của A Thiên ra vấy vào trong người Trần Tố Mai và trên người cô ta, anh chờ người, cứ đứng nghệt ra tại chỗ, đến nỗi cuối cùng rời khỏi phòng thế nào, anh ta cũng không biết.

Anh ta đã mê muội, anh ta đã làm chuyện phản bội bạn bè, làm một chuyện tội lỗi nhất, ghê tởm nhất, ti tiện nhất và không thể tha thứ nhất, trở thành đồng phạm trong chuyện đó...

Sáng hôm sau anh ta bị bọn chúng ép giả vờ đi tìm A Thiên, cuối cùng mọi người đều đi tìm A Thiên. Ông Trần lao vào phòng Trần Tố Mai, nhìn thấy cảnh đó, điên lên chụp lấy cây gậy bên ngoài phòng đập lên người A Thiên.

Mọi thứ đã rối loạn.

Về sau cảnh sát đến, tất cả chẳng thể cứu vãn...

“Tôi chẳng qua chỉ tình cờ đi ngang, không may nhìn thấy cả quá trình đó mà thôi. Ban đầu tôi chỉ tưởng bọn Châu Thiệu Vũ muốn tiêu hủy chứng cứ, không thể ngờ bọn chúng lại hãm hại A Thiên”, anh ta lảm nhảm, như đang nói cho Giang Văn Khê nghe, nhưng lại giống đang lảm bảm với chính mình.

“Nhưng anh là tông phạm, anh không chỉ hại Lạc Thiên, người bạn thân nhất, mà còn hại cả Cảnh sát trưởng Giang Vĩnh Minh, cậu của tôi”, Giang Văn Khê đáp trả, không hề khách sáo.

Lúc này cửa văn phòng bị đẩy ra. Giang Văn Khê quay lại, thấy Châu Mộng Kha sắc mặt tái mét đứng ngoài cửa.

Phương Tử Hạ thấy cô ta thì hoảng loạn đứng lên, bước nhanh đến, kéo cô ta vào trong phòng.

Châu Mộng Kha nhìn anh ta với ánh mắt gần như tuyệt vọng, chất vấn: “Cuối cùng anh đã chịu thừa nhận anh tham gia vào chuyện đó rồi à? Bao năm nay, cuối cùng anh đã chịu thừa nhận rồi sao? Cảnh sát trưởng Giang cũng do anh và bọn chúng hãm hại? Rốt cuộc anh còn làm bao nhiêu chuyện trời không dung đất không tha mà em không biết nữa hả?”.

Phương Tử Hạ hoảng loạn, hóa ra Châu Mộng Kha đã biết chuyện đó từ lâu.

Anh ta dụ giọng, nói: “Không phải đâu Mộng Kha, em nghe anh nói, anh không hại Cảnh sát trưởng Giang, anh không có. Tin ông ấy chết anh thậm chí cả tháng sau mới biết. Em nhất định phải tin anh, hôm đó anh muốn đi gặp Cảnh sát trưởng Giang thì em lại sốt cao, anh không thể không đưa em đi bệnh viện, sau đó anh có liên lạc với ông ấy nhưng ông ấy đã rời

Mỹ. Một tháng sau anh lại liên lạc thì anh trai em báo là ông ấy đã chết, lúc đó anh mới biết anh ta điên cuồng thế nào, nếu anh nói ra, kết cuộc của anh sẽ y hệt Giang Vĩnh Minh, em có hiểu không?”.

“Chát” một tiếng, Châu Mộng Kha tát anh ta một cái, khóc lóc nói: “Đồ nhu nhược, nếu tôi biết năm năm trước vì cơn bệnh đó mà hại chết Cảnh sát trưởng Giang, tôi thà chết chứ không cần anh đưa đi bệnh viện”.

Bị cô tát, Phương Tử Hạ chỉ cười:

“Mộng Kha, bao năm nay mỗi tối anh đều mơ thấy ác mộng, nửa đêm tỉnh dậy bao nhiêu lần, bao nhiêu lần kinh hoàng bật dậy, em đều biết. Chuyện đó đã bám lấy anh mười năm rồi, giống như một sợi dây xích lạnh lẽo mãi mãi tròng vào cổ anh, ngay cả thở anh cũng thấy khó khăn. Anh là kẻ nhu nhược, là đồ súc sinh, anh biết mình có lỗi với cậu ấy, anh biết... Nhưng anh đã vì điều gì? Vì anh yêu em, mỗi ngày nhìn thấy em ở cạnh cậu ta, hai người quấn quýt yêu thương, em có biết trái tim anh đau đớn nhường nào không? Anh có thể không màng địa vị danh lợi, chẳng cần gì cả, anh chỉ muốn ở bên em, em có hiểu không? Đối với anh, em là tất cả, không có chuyện gì quan trọng hơn em cả. Anh có thể không so đo chuyện em còn yêu cậu ta, cũng không tính toán chuyện em sẽ yêu cậu ta cả đời này, nhưng anh van em, chỉ cần em ở bên anh là được. Em có hiểu không? Mộng Kha, anh thật sự yêu em, yêu đến mức nhân tính cơ bản nhất cũng mất đi cả tư cách làm súc sinh cũng không bằng... chỉ vì anh yêu em...”.

Phương Tử Hạ nói một cách hèn hạ, nước mắt không kiểm soát được, bắt đầu tuôn ra.

Châu Mộng Kha ngồi bệt xuống sofa, khóc không thành tiếng.

Giang Văn Khê nghĩ không cần thiết phải ở lại nữa, chỉ bình tĩnh nói một câu: “Phương Tử Hạ, nếu anh vẫn còn chút lương tri thì hãy đi tự thú, đến tòa kể lại mọi sự thực, chí ít có thể giảm bớt mấy năm tù”.

Nói xong cô mặc kệ đôi vợ chồng vẫn đang khóc lóc, vẻ mặt bình thản rời đi.

Đến bãi đậu xe, cô ngồi vào trong xe, không nói gì, chỉ dờ dẩn nhìn phía trước.

Cố Đình Hòa nhướn mày, hỏi: “Sao rồi?”.

Cô chỉ cây bút ghi âm nhìn giống mặt dây chuyền đeo trên cổ, từ lúc bước vào văn phòng, cô đã bắt đầu ghi âm.

“Anh thật không biết rằng em còn có vũ khí bí mật thế này”, Cố Đình Hòa cười, khởi động xe.

“Khu bán hàng điện tử rất nhiều”, cô thực sự không có tâm trạng cười đùa.

“Thật chẳng hài hước tí nào.”

Cô chỉ cười, không nói gì. Chiếc xe đi được một đoạn, cô bỗng nói: “Đợi một lát hãy về, em muốn đến một nơi trước”.

Cố Đình Hòa nghi ngại, theo hướng cô chỉ, đến siêu thị mua rất nhiều đồ trước, sau đó chiếc xe chạy về hướng Viện Phúc lợi nhi đồng ‘Thiên Sứ Vui Vẻ’.

“Thưa ngài, ngài không thể vào trong!”, cô tiếp tân dù ngăn cản thế nào cũng không ngăn được Lạc Thiên lao vào văn phòng Phương Tử Hạ.

Phương Tử Hạ mặt xám ngoét như người chết ngồi trên ghế, hoàn toàn không ngờ Lạc Thiên lại lao vào văn phòng, đấm một cú thật mạnh lên mặt anh ta.

Giây sau đó, mắt kính của Phương Tử Hạ bay vèo đi, rơi xuống đất, một vệt máu tươi trào ra từ khóe môi anh ta.

Lạc Thiên túm chặt cổ áo anh ta, gương mặt giận dữ, đấm liên tục lên người Phương Tử Hạ. Anh ta giống như mất đi tri giác, để mặc cho anh đánh đấm.

Châu Mộng Kha chùi nước mắt, hoảng sợ bịt chặt miệng, hoàn toàn không biết làm sao với tình huống hiện tại.

“Phương Tử Hạ, tao thật muốn giết chết mày”, Lạc Thiên thở hổn hển, nhìn thẳng gã đàn ông thô thảm trước mặt với vẻ căm ghét.

Cô tiếp tân sợ hãi định báo cảnh sát nhưng Châu Mộng Kha hoàn hồn lại, kêu lên: “Không được gọi cảnh sát! Cô ra ngoài! Bảo bọn họ về hết, hôm nay tan sở sớm. Không ai được báo cảnh sát!”. Cô đẩy cô tiếp tân ra ngoài, đóng mạnh cửa lại.

Quay người lại, cô nhìn thấy Phương Tử Hạ bị đấm trào máu miệng, đau khổ rên rỉ thì không kìm được, lao đến nắm lấy tay Lạc Thiên, khóc nói: “A Thiên, đừng thế... xin anh, đừng đánh anh ấy nữa, đừng đánh nữa...”.

“Cô tránh ra!”, Lạc Thiên đẩy mạnh Châu Mộng Kha ra, cô mất thăng bằng, ngã về phía sau.

Phương Tử Hạ thấy vậy thì đẩy mạnh Lạc Thiên, bước nhanh đến chỗ Châu Mộng Kha, đỡ vợ dậy. Anh ta quay lại, đôi mắt vẫn tia máu, khàn giọng nói với Lạc Thiên: “Đừng lãng phí thì giờ ở đây nữa, nếu anh không muốn vị hôn thê của anh cũng có kết cuộc như Giang Vĩnh Minh thì mau mau tìm cô ấy đi. Bọn họ đã ra tay rồi”.

Châu Mộng Kha kinh hãi nắm chặt tay Phương Tử Hạ: “Anh trai em đến giờ vẫn không chịu dừng tay ư?!”.

“Mày nói gì?!", Lạc Thiên bước đến túm lấy cổ áo Phương Tử Hạ, ngón tay như muốn xé nát anh ta ra.

“Năm năm trước, Giang Vĩnh Minh đến Mỹ tìm tôi, quay về nước thì gặp tai nạn. Cậu tưởng vị hôn thê của cậu hôm nay đến đây, thì sẽ bình yên vô sự hay sao?”

Phương Tử Hạ gắng gượng mở miệng nói, sau đó nắm chặt tay Châu Mộng Kha, nụ cười vô cùng thê lương: “Anh trai em trước khi em đến đã có mặt ở đây rồi”. Cuộc đối thoại của anh ta và Giang Văn Khê, cô cũng đã nghe thì Châu Thiệu Vũ làm sao không nghe thấy.

“Phương Tử Hạ, nếu Giang Văn Khê có gì bất trắc, tao nhất định sẽ bắt mày đi theo cô ấy!”, Lạc Thiên hần học nói rồi mở cửa lao đi.

Giang Văn Khê và Cố Đình Hòa ra khỏi Viện Phúc lợi nhi đồng, đi thẳng về hướng bắc, chiếc xe khi sắp ra khỏi thành phố thì lúc này, di động của cô vang lên tiếng nhạc chuông quen thuộc.

Cô kinh ngạc nhìn cái tên trên màn hình, người đàn ông nhấn tâm không liên lạc với cô lâu nay lại gọi cho cô.

Anh đã đọc quyển nhật ký đó rồi sao?

Cô kích động đến nỗi tay run run bấm nút nghe, lập tức bên kia vắng đến giọng nói điên cuồng nhưng đầy lo lắng của Lạc Thiên: “Giang Văn Khê, em ở đâu? Châu Thiệu Vũ muốn giết em. Mau nói anh biết em đang ở đâu? Đang ở đâu?”.

Cô sửng sốt không tin nổi, hoàn hồn lại rồi hét to: “Đường Hồ Bắc. Em và Cố Đình Hòa sắp ra khỏi thành phố rồi”.

“Anh đã báo cảnh sát. Em bảo tên cảnh sát kia lái xe cẩn thận, lưu ý Châu Thiệu Vũ. Đừng sợ, anh đến ngay, anh đến ngay!”, Lạc Thiên hét lên trong điện thoại, rồi đập mạnh chân ga, chỉ hận không mọc ra đôi cánh bay thẳng đến chỗ cô.

Cố Đình Hòa phát hiện phía sau có người bám theo.

Giang Văn Khê quay lại rồi kêu lên kinh hãi: “Là Châu Thiệu Vũ! Hắn là một tên điên, A Thiên nói hắn muốn giết chúng ta. Đình Hòa, anh phải lái xe cẩn thận”.

“Ừ, anh thử bỏ hắn lại”, Cố Đình Hòa nói xong đạp mạnh chân ga.

Hai chiếc xe một trước một sau, lao đi với tốc độ cực nhanh.

Phía đường cao tốc bao quanh thành phố, đằng trước đang sửa đường, Cố Đình Hòa muốn tránh đoạn đó nên bất đắc dĩ phải đánh vô lăng, lúc này có chiếc xe khác từ một bên lao tới. Cho dù Cố Đình Hòa xoay vô lăng cực nhanh nhưng xe vẫn đâm vào dải phân cách cao gần nửa mét bên cạnh, đầu xe hất lên cao, chiếc xe lăn đi vài vòng mới ngừng lại.

Cố Đình Hòa cảm thấy lục phủ ngũ tạng như đảo lộn, anh lắc lắc đầu, mở mắt ra, cảm giác cánh tay tê dại, nhận ra cánh tay anh đã bị rách một mảng lớn, anh cố nén đau, đạp mạnh cửa xe đã méo mó, cuối cùng cũng bò được ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy xăng đang nhỏ giọt, anh bàng hoàng.

Anh lao đến phía bên kia xe với tốc độ nhanh nhất, ra sức mở mạnh cửa, đưa tay vỗ mạnh lên mặt Giang Văn Khê: “Văn Khê, tỉnh lại đi! Xe bị cháy xăng rồi, mau tỉnh đi! Không đi ngay thì muộn mất!”.

Giang Văn Khê hự một tiếng, mở mắt, đưa tay cho Cố Đình Hòa. Anh bất chấp vết thương trên tay, khó nhọc kéo cô vẫn còn hơi choáng váng ra ngoài.

“Chạy mau.”

Anh dìu cô vẫn đang loạng choạng chạy được vài bước, sau lưng “ầm” một tiếng, một luồng hơi nóng cực lớn ập đến, anh đè lên người cô, ngã xuống đất.

Lúc Lạc Thiên chạy đến chỉ nhìn thấy phía trước sáng bừng lên, sau đó là tiếng nổ cực lớn, anh định lao đến chiếc xe nhưng không kịp. Trong ánh lửa, chỉ nghe thấy anh hét lên tuyệt vọng: “Giang Văn Khê...”.

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chương Kết

Ba tháng sau.

Khi một lần nữa bước vào chốn uy nghiêm này, sợi xích nặng nề mà anh phải gánh suốt mười năm đã được tháo bỏ, nhưng anh không hề cảm thấy vui vẻ.

Khi bọn Châu Thiệu Vũ bị cảnh sát dẫn ra khỏi tòa, Châu Thiệu Vũ cười xảo quyệt với anh:

“Họ Lạc kia, cho dù mày thắng thì sao? Tao vẫn bắt mày ngồi tù bốn năm, mang tội danh cưỡng hiếp suốt mười năm. Ha ha ha, ha ha ha...”.

Vương Hạo Lỗi và Đồng Kiến Thành thì như kẻ chết rồi. Cuối cùng bọn chúng đã phải trả giá cho tất cả những gì chúng làm.

Người bị dẫn ra cuối cùng là Phương Tử Hạ, Lạc Thiên hai tay khoanh lại, nhìn chăm chăm anh ta.

Phương Tử Hạ lúc đến trước mặt anh thì dừng lại, gương mặt anh tuấn mất đi vẻ đẹp trai rạng ngời thường ngày, anh ta đưa đôi mắt vô hồn nhìn Lạc Thiên, mặt mày nói: “Đối với cậu, cho dù xin lỗi bao nhiêu cũng không thể bù đắp tội lỗi của tôi. Nhưng tôi vẫn phải nói rằng tôi không hề hối hận, vì tôi yêu Châu Mộng Kha”. Nói xong, anh ta lê những bước nặng nề lên xe cảnh sát.

Trong một tiệm áo cưới.

Tang Du mặc bộ váy cưới trễ ngực hở lưng từ từ bước ra khỏi phòng thay đồ, xoay hai vòng trước mặt Thẩm Tiên Phi đang xem tạp chí trên

sofa, cười hỏi: “Thế nào anh? Có đẹp không?”.

Thẩm Tiên Phi nhìn Tang Du chỉ còn hơn tháng nữa là sẽ trở thành cô dâu của mình, trong ánh mắt lấp lánh niềm vui, nhưng sau đó, anh liền nhíu mày, hỏi khéo: “Liệu có hờ nhiều quá không?”.

“Nhiều sao?”, Tang Du nhìn trái ngó phải, không thấy nhiều chỗ nào, chỉ là hờ ngực hờ lưng thôi mà.

Thẩm Tiên Phi đứng dậy, khẽ ôm lấy cô, dỗ dành: “Thay váy khác nhé? Được không?”.

Tang Du biết tư tưởng cổ hủ của anh lại giờ chứng nên trề môi: “Được thôi, vậy anh đi chọn với em”.

Hai người đi mấy bước, Tang Du liền ngừng lại, vội vàng chỉ cô gái vừa rẽ vào đối diện, hỏi Thẩm Tiên Phi: “Này, anh nhìn xem, đó có phải là con thỏ trắng khiến tên bạch mao chết tiệt kia suốt ngày chết đi sống lại hay không?”.

“Cậu ấy tên Lạc Thiên, không phải là bạch mao chết tiệt, hơn nữa tóc cậu ấy hiện giờ rất đen”, Thẩm Tiên Phi bắt lực chỉnh lại, nhìn theo ánh mắt cô, hóa ra người đó đúng là cô trợ lý yếu đuối ấy.

Tang Du kéo anh, thì thầm vài câu. Anh sửng sốt nhìn cô nàng cười như một con hồ ly tinh, cảm thấy quá đáng sợ, Lạc Thiên chẳng qua chỉ nói xấu cô một lần, không may bị cô nghe thấy, mà cô thù dai đến tận bây giờ.

“Có cần ác như thế không?”, anh bắt đầu lo lắng thay cho Lạc Thiên.

Tang Du tỏ vẻ kiêu căng: “Xùy! Em đang giúp anh ta bắt vợ về mà? Tên bạch mao chết tiệt ấy còn phải cảm tạ em không hết ấy chứ. Huống hồ đến giờ Tăng Tử Kiêu vẫn không thấy đâu, anh cũng biết Tử Ngạo đau khổ thế

nào, còn không phải do lỗi của anh ta hả? Yên nào, yên nào, đến lúc đó phong bì cho kẻ phù rể là anh ta cũng tiết kiệm được đó”.

Thẩm Tiên Phi bắt lợc lờm cô. Cô có cần tiết kiệm cả phong bì lì xì kết hôn của mình như thế không chứ?

Giang Văn Khê đang sắp xếp lại áo cưới, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đôi kim đồng ngọc nữ đang thử đồ ở đối diện.

Đó là Tổng giám đốc Tang của Tang Thị và Tổng giám đốc Thẩm của Hoàng Đình, cô đã gặp mấy lần. Hai người họ là cặp xứng đôi nhất mà cô từng thấy trong vòng hai tháng gần đây khi cô làm việc ở tiệm áo cưới này.

Lúc ở Giang Hàng đã nghe kể chuyện hai người họ, bây giờ cuối cùng cũng sắp kết hôn.

Cô cười cay đắng, tiếp tục công việc.

“Ừa? Có phải là cô Giang không? Sao cô lại ở đây?”

Giang Văn Khê ngạc nhiên nhìn Tang Du, lóng ngóng: “Ồ, tôi đã rời khỏi Giang Hàng mấy tháng nay rồi...”.

Tang Du giả vờ tiếc nuối: “Thế à... Thế, tôi muốn nhờ cô giúp tôi một việc, phù dâu của tôi tạm thời có việc gấp không đến được, nhưng tôi thấy cô và cô ấy vóc dáng khá giống nhau, có thể giúp tôi thử bộ váy phù dâu này không?”.

Giang Văn Khê rụt rè nói: “Nhưng trong tiệm quy định chúng tôi không được thử bất kỳ bộ lễ phục cưới nào trong này...”.

“Ồ, không sao, lát nữa tôi nói với quản lý của cô là được. Giúp tôi nhé, làm ơn đi”, Tang Du nhét bộ váy đã được chọn lựa cẩn thận vào tay cô.

Cô ngơ ngẩn nhìn “lễ phục” trong tay, trong lòng ngờ vực, bộ này rõ ràng là váy cưới kiểu mới nhất thu đông năm nay, phù dâu sao lại mặc giống cô dâu được? Tuy rất băn khoăn nhưng cô vẫn chấp nhận, cầm “lễ phục” đi vào phòng thử đồ.

Một lúc sau, cô mặc bộ “lễ phục” hờ vai hờ lưng bước ra, nghe thấy mấy tiếng “lách tách”.

Tang Du hứng chí kêu lên: “Phiền cô xoay lại, tôi chụp kiểu sau lưng cho phù rể xem, ồ không đúng, là phù dâu. Cám ơn nhé”.

Giang Văn Khê lúng túng quay lại.

“Nào, cười một cái.”

Giang Văn Khê nhếch nhếch khóe môi.

Tang Du thỏa mãn nhìn mấy tấm hình trong điện thoại, thậm chí cô còn đẩy cả anh chồng Thẩm Tiên Phi của mình vào. Anh đứng sau lưng Giang Văn Khê, làm nền mấy tấm ở khoảng cách xa, dù sao trong điện thoại cũng không nhận ra người đàn ông vừa nghiêng mặt vừa mờ nhòa là ai đâu.

Giang Văn Khê hết giờ làm liền tới siêu thị mua thức ăn, sau đó lại vòng đến nhà Cố Đình Hòa.

“Anh đã nói với em nhiều lần rồi, sau này không cần tối nào cũng đến nấu cơm cho anh, giờ anh rất khỏe, có phải thiếu chân thiếu tay đâu”, Cố Đình Hòa nói với Giang Văn Khê đang bận bịu trong bếp.

Giang Văn Khê nhìn cánh tay phải bó bột treo cao của anh: “Anh không thiếu tay thiếu chân, nhưng anh có thể nấu cơm được không?”.

Cố Đình Hòa ghen lời, bất lực nhìn cô bày thức ăn ra bàn, bỗng ngạc nhiên kêu lên: “Một mình anh làm sao ăn hết bao nhiêu đây?”.

“Sao lại một mình anh? Không phải còn có cô nàng y tá kia sao? Em nhớ hôm nay chắc cô ấy không trực đêm, không chừng lát nữa sẽ đến, nếu đến thì anh lấy gì chiêu đãi người ta?”

“Em làm ơn đừng nói đùa vớ vẩn được không? Haizzz, anh thật không hiểu nổi, kiểu người vụng về như cô ta làm sao vào được bệnh viện làm y tá nữa?”, Cố Đình Hòa cứ nhớ đến cô y tá đó là lại bực tức.

Mông của anh bị cô ta thấy hết thì thôi, nhưng cô ta có cần không phân biệt được mông và eo, tiêm thêm cho anh mấy mũi không? Lấy nước tiểu của anh thì càng không cần hào hứng như thế chứ, chẳng qua là xoay người một cái mà cũng làm bắn hết nước tiểu lên người anh?

Anh thật không biết có phải kiếp trước đã làm gì thất đức mới phải nhập viện thâm, rồi còn chịu sự hành hạ của cô y tá xui xẻo đó không nữa. Càng tức hơn là, anh tưởng ra viện rồi có thể thoát được cô ta, ai ngờ cô ta cứ như kiến hôi, lừa Văn Khê, tìm đến nhà anh, hại anh hốt hoảng vấp ngã, làm cánh tay bị gãy, lại phải chạy đến bệnh viện bó bột.

Đúng là oan nghiệt.

Lúc này, “ding doong” một tiếng, chuông cửa reo vang.

“Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới. Y tá của anh đến rồi”, Giang Văn Khê cười phá lên.

Cố Đình Hòa sa sầm mặt, vội vàng chạy đến nhìn qua lỗ mèo, quả nhiên là cô nàng y tá xui xẻo đó. Hôm nay mặc áo pull rộng, tóc buộc lại thành búi tròn, vừa đơn giản vừa đáng yêu, ai ngờ cô ta cũng dán mắt vào lỗ mèo làm anh giật bản mình, vội vàng tránh ra.

“Không được mở cửa”, anh tức đến nỗi ngứa cả răng, cảnh cáo Giang Văn Khê đang cười híp mắt sau lưng.

“Nhưng em phải về nhà mà.” Giang Văn Khê bước nhanh đến, mở cửa, cười tí mắt nói với cô y tá Đào Đào: “A, Đào Đào đến rồi à, chị còn đang nghĩ xem lúc nào chị mới có thể về được đây”.

“Chị Khê Khê à, hôm nay chị nấu món gì ngon thế?”, Đào Đào thò đầu ra nhìn bàn, “Wow, nhiều quá, đều là những món em thích”.

Cố Đình Hòa lườm cô ta, rửa một tiếng, trừ ăn ra thì cô nàng xui xẻo này chẳng biết làm gì cả.

Bỗng, Đào Đào nhìn thấy tờ báo trên sofa, cô nàng cầm lên, kinh ngạc: “Hả? Tờ báo này là ba tháng trước rồi, sao còn xem? Xùy xùy xùy, nhớ đến tai nạn đó là khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi rồi, cũng may hai người phúc lớn mạng lớn. Đáng chết nhất là ba tên hại hai người bị thương, trông tướng mạo cũng khá, không ngờ là loại bại hoại trong xã hội, còn là con ông cháu cha nữa. Cũng may ông trời có mắt, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt. Chị Khê Khê, bạn trai của chị cũng thật đáng thương, em nghe người ta nói người sau khi ở tù ra ngoài sẽ bị xã hội kỳ thị, anh ấy rất giỏi, không những không từ bỏ mà còn trở thành tổng giám đốc Giang Hàng nữa”.

Giang Văn Khê chỉ cười nhẹ.

Cố Đình Hòa nhìn cô nàng đang lảm nhảm nói thì da gà da vịt toàn thân mọc hết lên, giễu cợt: “Cô tưởng ai cũng như cô, chỉ biết ăn và ăn thôi à”.

Đào Đào xem như không nghe anh nói, chỉ tấm hình trên báo nói tiếp: “Chị Khê Khê, bạn trai chị cũng đẹp trai thật, xem này, dáng vẻ như muốn giết người mà cũng đẹp trai dã man, người chụp ảnh này thật biết chụp quá. Chị Khê Khê à, hai người khi nào kết hôn thế?”.

“Cô đủ chưa!”, Cố Đình Hòa không kìm được, quát lên, giật lấy tờ báo, cô nàng này đúng là nói gì không nói lại nói đến chuyện đó, cứ xát muối vào vết thương người khác.

Giang Văn Khê sắc mặt trắng bệch, nói ngay với anh: “Em về trước đây”.

Ra khỏi nhà Cổ Đình Hòa, gió đêm thổi tới, Giang Văn Khê rùng mình ớn lạnh.

Đã gần hai tháng cô không nhìn thấy anh, thỉnh thoảng gọi điện, sau vài câu thăm hỏi đơn giản, anh lúc nào cũng im lặng, dần dà ngay cả điện thoại cũng ít đi, cô thật sự không biết thế nào.

Trước đó khi thử váy cưới, trong lòng vui buồn lẫn lộn, vui là vì cuối cùng cô đã có cơ hội mặc bộ váy cưới trắng muốt, cảm nhận sự xúc động khi trở thành cô dâu, nhưng buồn là vì cô chỉ giúp người ta mặc thử mà thôi, người bên cạnh không phải là anh, xúc động và hào hứng dù nhiều mấy cũng chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Haizzz, tại sao cô lại yêu một người đàn ông khó đoán như thế cơ chứ.

Trong bar K.O.

“Ừa? Là Giang Văn Khê kìa”, Tang Du kinh ngạc nhìn phía đối diện.

Lạc Thiên ngồi đối diện cô vội quay đầu lại, ngoài cột đèn nhấp nháy không ngừng, trong quầy bar chỉ có bartender của anh và hai vị khách đã ngồi rất lâu. Anh xấu hổ quay lại: “Tang Du, có phải cô chán đời quá rồi không?”.

Tang Du lắc lắc ly rượu trong tay, vẻ mặt vô tội, nhún nhún vai: “Tôi chán đời chỗ nào? Nhận lầm người dưới ánh đèn trong quán bar là chuyện bình thường mà. A Phi, anh nói xem có đúng không?”, cô quay sang dựa nhẹ vào người Thẩm Tiên Phi.

Thẩm Tiên Phi chỉ cười tùm tùm.

“Mặc kệ cô đấy”, Lạc Thiên uống một hơi cạn sạch rượu, lại rót đầy một ly nữa.

Tang Du nhướn mày, không nói gì, nhắm nháp một ngụm rượu rồi đặt mạnh ly xuống, chỉ phía đối diện kêu lên: “Này, họ Lạc kia, anh nhìn xem, đúng là thỏ trắng nhà anh, bên cạnh còn có anh cảnh sát kia nữa”.

Lạc Thiên lại nhanh chóng quay đầu, vẫn chỉ nhìn thấy bartender và hai vị khách trong quầy bar. Anh quay lại, tức tối trừng mắt với Tang Du, lại buồn bực lặng lẽ uống hết rượu trong ly.

Tang Du bịt miệng cười trộm, thì thầm gì đó với Thẩm Tiên Phi, sau đó ngồi thẳng lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với Lạc Thiên: “Lần này tôi đảm bảo với anh là tôi thật sự không lừa anh, thỏ trắng nhà anh thật sự đứng phía sau anh kia”.

“Tin cô nữa thì tôi là thằng ngốc”, Lạc Thiên hậm hực đáp.

“Được, anh không tin tôi thì thôi, dù sao người muốn nhìn thấy cô ấy cũng không phải tôi. A Phi, chúng ta uống rượu, cho ai kia tức chết”, Tang Du vẻ mặt đắc ý.

Lạc Thiên ngần ngừ, cuối cùng vẫn quay đầu lại nhìn, lần này anh không nhin nổi nữa, quát lên với Tang Du: “Tang Du, nếu cô không có chuyện gì để làm thì rút về nghĩ xem đêm cô kết hôn phải ứng phó với khách mời thế nào đi”.

“Không biết là thằng ngốc nào bị lừa hai ba lần liên tiếp!” Tang Du tỏ vẻ kỳ thị, không ngừng lật xem điện thoại, đến khi thấy tấm hình Giang Văn Khê mặc váy cưới xuất hiện, cô mới nói với Thẩm Tiên Phi, “A Phi, anh còn nhớ hôm chúng ta đi thử váy cưới, có gặp thỏ trắng không, cho anh xem dáng vẻ cô ấy mặc váy cưới này, có phải là rất đẹp không? Còn nữa còn nữa, anh cảnh sát kia mặc vest cũng đẹp trai lắm”.

Thẩm Tiên Phi ho vài tiếng, khóe môi giật giật, cầm nín nhìn vợ mình.

Lạc Thiên vẻ mặt hồ nghi, nhưng thấy Thẩm Tiên Phi nhìn anh rất nghiêm túc thì giật lấy điện thoại trong tay Tang Du.

Lần này Tang Du không lừa anh, cô gái trong hình quả thực là Giang Văn Khê. Anh kìm nén nỗi hoang mang trong lòng, lật xem từng tấm, cô mặc váy cưới trắng muốt, nụ cười nhẹ nhàng nở trên gương mặt, phía sau là một người đàn ông mặc vest, nhìn mờ mờ, chỉ thoáng thấy một nửa gương mặt nhìn nghiêng, là tên cảnh sát kia chăng.

Tay anh run lên, điện thoại rơi xuống đất.

“Này, điện thoại của tôi!” Tang Du giật lấy, không quên giễu cợt anh, “Vịt chết còn cứng mỏ! Rõ ràng trong lòng vẫn nhớ thỏ trắng, mà cứ ở đây giả vờ đau buồn. Họ sắp kết hôn rồi, cô ấy nói sẽ gửi thiệp mời cho anh. Anh đấy, cứ một mình ở đây say sưa cho chết đi, xem người ta sung sướng biết bao!”.

“Cô nói đủ chưa?!” , anh đập bàn đánh “rầm” một tiếng, đứng phắt dậy, một tay siết thành nắm đấm, gân xanh hằn lên.

Tiếp đó, lại một bàn tay vỗ mạnh lên bàn, lần này là Tang Du.

“Anh quát tháo cái gì?! Có giỏi thì kéo cô nàng kia quay về, chứ đừng suốt ngày ở đây uống rượu! Bà đây cho dù có mời làm phù rể cũng không cần anh mượn cố tiêu sầu để luyện tửu lượng đâu!”

Thẩm Tiên Phi kéo tay cô, ra hiệu cô đừng nói nữa.

Cô vùng ra, lại tiếp tục quát Lạc Thiên: “Chuyện của tôi và A Phi chắc anh cũng biết, năm đó tôi đã theo đuổi cuộc sống và hạnh phúc của tôi thế nào, cho dù là đã qua năm năm nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc, vì trái tim tôi không cho phép. Toại nguyện? Anh tưởng thứ tinh thần thiếu năng của anh

đây gọi là toại nguyện à? Đúng là ngu ngốc! Cái tay cảnh sát kia vì chuyện của anh, vì bảo vệ cô ấy mà bị thương, hôn mê một tháng trời, cần người chăm sóc, nhưng chăm sóc không có nghĩa là phải chăm sóc cả đời, huống hồ anh ta đã tỉnh lại, đã ra viện rồi. Cô ấy có đích thân nói với anh là muốn chăm sóc anh ta cả đời không? Cái tay cảnh sát kia có bắt cô ấy chăm sóc anh ta cả đời không? Mẹ kiếp, hai tháng nay anh rứt cổ vào làm quái gì chứ?!”.

Thẩm Tiên Phi vội đứng lên, kéo cô, sợ hai người lao vào đánh nhau, mà họ đánh nhau thì sức phá hoại tuyệt đối không kém gì vụ nổ xe hơi.

Lạc Thiên chỉ lạnh lùng nhìn cô, không tranh cãi tiếp mà lặng lẽ quay người bỏ đi.

Mỗi người đều có phần yếu đuối, trừ phi bị ép đến đường cùng, nếu không thì sẽ không muốn nhìn rõ sự thực, thà rằng tiếp tục sống trong lời nói dối, tự lừa mình lừa người.

Anh giấu kín nỗi nhớ cô da diết trong lòng trọn hai tháng nay, nếu không vì Tang Du vô tình rạch vết sẹo của anh ra, có lẽ anh sẽ cứ tiếp tục sống dật dờ lay lắt.

Nhớ lại vụ nổ kinh hoàng ba tháng trước, cơn điên của anh dữ dội hơn bất cứ lúc nào khác, nếu không phải do cảnh sát ngăn anh lại, anh thật sự đã giết bọn Châu Thiệu Vũ.

Giang Văn Khê và Cố Đình Hòa được đưa vào bệnh viện, may mắn là Giang Văn Khê được Cố Đình Hòa che chắn kỹ nên não chỉ bị chấn động nhẹ, ngủ một giấc dậy, ở lại trong bệnh viện theo dõi hai ngày là được về nhà. Nhưng không may là Cố Đình Hòa vì che chở cho cô mà phần lưng bị mảnh vỡ của xe nổ đâm vào gây thương tích, phần đầu cũng bị va đập mạnh, hôn mê hơn một tháng mới tỉnh dậy.

Anh nhớ rõ, Giang Văn Khê đã khóc nói với anh: “Xin lỗi, em phải ở lại chăm sóc anh ấy, anh ấy vì em mới ra nông nỗi này...”.

Mỗi tối, cô đều ở lại trước giường bệnh Cố Đình Hòa, ngủ thiếp đi. Cô biết, mỗi tối, anh đều ở trong xe, dưới bãi đậu xe của bệnh viện, đến khi hút hết bao thuốc mới chợp mắt một chút.

Một tháng sau, cuối cùng Cố Đình Hòa cũng tỉnh, anh xách theo rất nhiều đồ bổ dưỡng mang đến bệnh viện thăm anh ta. Nhưng đứng ngoài phòng bệnh, thấy cô vui vẻ cười nói với Cố Đình Hòa, đỡ anh ta dậy, rót nước anh ta uống, động tác vừa nhẹ nhàng vừa căng thẳng ấy đốt cháy trái tim anh, anh đặt tất cả đồ đạc bên ngoài phòng bệnh, chọn cách lặng lẽ bỏ đi.

Người ta trốn chạy được, nhưng không trốn thoát trái tim mình, khi anh nhìn thấy tấm hình trong điện thoại, cảm giác đau đớn muốn ngạt thở đó khiến anh không gắng gượng nổi nữa.

Không khí trong xe càng khiến anh cảm thấy bức bối, anh đưa tay mở radio, một giọng nữ ngọt ngào mang vẻ đau thương vang lên:

Nhìn bóng anh xa dần, em lại mất đi dũng khí .

Kết cuộc như thế nào mới là điều chúng ta muốn chia tay sao, đó thật sự là điều anh muốn ư .

Cho anh tự do, tình yêu đóng băng ngay phút này anh và em phải thế nào để quên đi quá khứ .

Vì sao nước mắt cứ không cứ không nghe lời, khiến em lại nhớ anh .

Quan hệ của chúng ta luôn cách xa.

Lớp kính lạnh băng băng chen giữa hai trái tim này.

Em đưa tay sờ vào không khí, cảm nhận hơi thở cuối cùng của anh.

Qua làn nước mắt, nhìn anh dần xa.

Hai trái tim từng rất gần gũi.

Mà nay lại học cách từ bỏ.

Nói rằng bỏ cuộc thì nên bỏ cuộc, liệu sẽ không còn khóc nữa.

Dù trốn tránh đến mấy, nhưng chính em cũng không muốn tin.

Toại nguyện tình yêu của anh bằng tình yêu của em.

Cuối cùng đã từ bỏ quyết tâm yêu anh.

Cô ấy mới là duy nhất của anh.

Em đưa tay sờ vào không khí, cảm nhận hơi thở cuối cùng của anh.

Qua làn nước mắt, nhìn anh dần xa.

Hai trái tim từng rất gần gũi.

Mà nay lại học cách từ bỏ.

Vốn định đưa tay tắt bài hát buồn nào nề đáng ghét này, nhưng nghe mãi nghe mãi, anh đã bị cuốn hút, nữ chính trong bài hát giống như anh, từng câu từng chữ như rót vào tận trái tim anh.

Giữa anh và cô cũng như cách bởi một tấm kính lạnh lẽo, chẳng lẽ anh muốn dùng tình yêu của mình toại nguyện cho người khác, thật sự muốn từ bỏ ư?

Trong lúc mâu thuẫn, một đôi tình nhân tay nắm tay đi ngang qua anh, anh nhìn theo, trong lòng có một cảm giác mạnh mẽ đang mách bảo, cho dù

từ bỏ cũng phải từ bỏ một cách cam tâm tình nguyện. Anh đập tắt điều thuốc trong tay, nhanh chóng phóng đi.

Sáng sớm hôm sau, Giang Văn Khê ra ngoài đi làm, xuống lầu, cô nhìn thấy chiếc xe đua màu trắng bạc quen thuộc mà đã hai tháng rồi chưa từng trông thấy đang hiển hiện trước mắt.

Cô căn môi, tim đập thình thịch, từ từ tiến lại chiếc xe.

Anh gục trên vô lăng, ánh nắng ban mai hắt qua cửa kính xe chiếu lên tóc và người anh, toàn thân anh được bao bọc trong ánh sáng vàng nhạt mờ mờ.

Cảm giác cay đắng, xúc động, xót xa khó tả dần lan tỏa trong cơ thể, tròng mắt cô hoe đỏ, đưa tay khẽ vỗ vai anh, gọi: “Này, sao anh lại ở đây?”. Biết rõ còn hỏi. Nhưng không hỏi thế thì phải hỏi thế nào.

Lạc Thiên từ từ ngẩng lên, khó nhọc mở mắt, vừa nhìn thấy Giang Văn Khê đã kích động mở cửa xe, nắm chặt hai vai cô, cuống lên: “Có phải em định kết hôn với tên cảnh sát xấu xa kia không?”.

“Hả?”, Giang Văn Khê mở to mắt ngơ ngẩn nhìn anh, đôi lông mày nhíu chặt. Rốt cuộc anh có biết mình đang nói gì không? Kết quả chờ đợi hai tháng nay là thế này sao?

“Tang Du đưa hình chụp trong tiệm áo cưới cho anh xem”, Anh càng lúc càng siết chặt hai vai cô.

Tang Du? Cuối cùng cô đã hiểu ra chuyện gì, cái gì mà thử váy cho phù dâu, cái gì mà chụp hình, đều là giả cả. Tổng giám đốc Tang kia nhất định không chịu được, mới thay cô dạy dỗ người đàn ông cao ngạo này. Cái tên đáng ghét, nếu không phải Tang Du nói dối là cô sắp kết hôn, sợ rằng cả đời này anh sẽ ưỡn tránh, không ra mặt nữa.

Cô tức tối nói: “Đúng, thế thì sao?”.

Anh túm chặt lấy tay cô, giơ cao lên, mắt nhìn thẳng vòng pha lê bươm bươm sáng rực trên tay cô, hỏi: “Nếu đã sắp kết hôn với hẳn ta, tại sao còn đeo vòng tay anh tặng, mà không phải là nhẫn của hẳn ta?”.

Câu hỏi này khiến cô càng tức giận, cô giăng tay ra, hét lên: “Không kịp tháo ra thì sao?”. Cô chưa từng thấy ai đáng ghét như anh, trả lại anh, không lẳng nhăng thêm nữa. Cô đưa tay gỡ vòng ra, ra sức ném trả anh, giận dữ quay đi, nước mắt không kịp được lại trào ra.

Một tay anh giữ lấy vòng tay, tay kia nắm chặt cổ tay cô, không cho cô bỏ đi.

“Em và hẳn ta đi đăng kí kết hôn chưa?”

“Lát nữa đi ngay”, cô vừa khóc vừa âm ức nói.

“Thế thì là chưa. Chứng minh nhân dân có mang theo không?”, anh lại hỏi.

“Mang theo hay không thì liên quan gì đến anh?”

“Lên lầu lấy sổ hộ khẩu!”, anh kéo tay cô quay ngược lại.

“Anh định làm gì?”

“Kết hôn!”, anh tức giận quát lên.

Cô sững người, nước mắt ngừng lại, hai giây sau cô bỗng phản ứng ra, lại hét lên: “Anh nói kết hôn là kết hôn, cả nhẫn cầu hôn cũng không có, ai thèm lấy anh!”. Có cần ngang ngược thế không, ngay cả cầu hôn cũng ngang ngược đến thế.

Anh móc từ trong túi quần ra một cái hộp, lấy ra một cặp nhẫn nam nữ, cười đắc ý: “Là em nói đấy nhé, có nhẫn là được”. Nói xong lấy nhẫn đeo vào ngón áp út của cô, sau đó lại đeo vòng tay vào cho cô, “Đã nói với em là không được tháo ra. Lên lầu với anh!”.

Băn khoăn cả một đêm, anh đã nghĩ thông suốt. Tại sao anh phải làm thánh nhân chứ? Tại sao phải toại nguyện cho tên cảnh sát xấu xa kia? Cho dù hẳn ta giúp anh rửa sạch oan tình, bảo vệ cô thì sao? Cô là của anh, không ai cướp đi được! Cái gì mà từ bỏ, bắt anh từ bỏ à, kiếp sau nhé!

“Lên lầu làm gì? Em không đi.” Hai tháng, củi khô dễ cháy, không, là thiên lôi tạo hỏa hoạn. Cô không đi, cô muốn đi làm.

“Đầu em đang nghĩ linh tính gì thế? Lên lầu lấy sổ hộ khẩu!”

“... Em có nhân cách phân liệt.”

“Cùng lắm thì mỗi ngày đánh nhau với em.”

“Kết hôn rồi làm sao anh làm phù rể được, như thế rất vô trách nhiệm.”

“Cô nàng đó chơi anh một vở, chẳng lẽ anh không thể đáp trả. Ai bảo cô ta cưới sau, anh cứ thích tổ chức trước cô ta đấy.”

Tưởng anh là thẳng góc à, anh không góc, mấy tấm hình đó rõ ràng có vấn đề.

“.....”

HƯỚNG VỀ TRÁI TIM

Hoa Thanh Thân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngoại Truyện: Nơi Nào Là Chốn Về

Trong nhà hàng sang trọng với tiếng nhạc êm đềm, Nghiêm Tố ngồi gần cửa sổ, trên bàn đang đốt hai cặp nến thơm có kiểu dáng giống lọ hoa, ánh nến chập chờn chiếu lên gương mặt chị, không nhìn rõ cảm xúc.

Chị khẽ lắc nhẹ rượu vang trong ly, như đang nghe tiếng dương cầm róc rách hệt tiếng nước chảy, nhưng chị có chị biết chị đang nghĩ gì.

Hôm nay là sinh nhật ba mươi chín tuổi của chị, nhưng lại là một sinh nhật cô độc.

Theo mọi năm, sẽ luôn có một người đàn ông cùng chị mừng sinh nhật, nhưng hôm nay chị lại cãi nhau với anh ta vì những chuyện cũ.

Chị không biết trước sinh nhật bốn mươi của mình có còn đợi được người đó mở lời, vốn theo chủ nghĩa không kết hôn, bỗng phát hiện ra nỗi cô đơn lạnh lẽo trong cuộc sống đơn độc ấy thực tế lại quá thê lương, vất vả làm việc cả ngày, về lại ngôi nhà vắng vẻ, mọi cô độc và mệt mỏi đều ập đến khiến chị cảm thấy rất mệt rất mệt.

Vừa lúc này, anh chàng du học về nước theo đuổi chị rất lâu đã cầu hôn chị. Nếu theo cá tính trước kia, chị nhất định sẽ từ chối, nhưng lần này chị lại do dự.

Gần đây chị luôn nghĩ đến một vấn đề, chị có nên tìm một người để lấy, dù sao chị cũng đã lớn tuổi, nay còn có người chịu đón nhận, chị nên lấy làm mừng mới phải, nhưng trong thâm tâm, chị vẫn chờ mong người đàn ông mà mình đã đợi hơn hai mươi năm - Giang Hoài Thâm.

Nhưng đến hôm nay thì chị hoàn toàn bỏ cuộc.

Vì anh ta đã tàn nhẫn gọi chị cùng đi chọn nhẫn cưới với mình, nói là định kết hôn.

Quen biết với anh Tâm là vì người chị Nghiêm Quy Vân.

Trong ký ức, chị Nghiêm Quy Vân là một người phụ nữ khá xinh đẹp và hiền dịu, nhưng chị lại có một cuộc hôn nhân bất hạnh, cũng chính cuộc hôn nhân này đã mang lại bóng đen thời thơ ấu cho chị.

Chị nhớ rõ mùa đông năm chín tuổi, Quy Vân vừa trải qua một ngày bị hành hạ vất vả, cuối cùng sinh ra một cậu con trai, lấy tên là Hứa Lạc Thiên, ngụ ý cậu là thiên sứ vui vẻ dạo chơi nhân gian.

Đó là lần đầu Nghiêm Tố trông thấy một đứa bé sơ sinh, làn da đỏ hồng nhẵn nheo, chị thậm chí không dám ôm, sợ làm rơi mất.

Vốn là chuyện rất vui, nhưng người anh rể ham ăn lười làm, lại thích uống rượu đánh bạc Hứa Nham Tùng đã phá hoại tất cả. Quy Vân đã trông đợi người chồng Hứa Nham Tùng sẽ vì con trai mà sống thật tốt, nhưng rốt cuộc càng hy vọng lại càng thất vọng.

Hứa Nham Tùng mấy hôm không về nhà bỗng nửa đêm đá bật cửa ra, làm tất cả mọi người tỉnh giấc.

Nghiêm Tố và mẹ chưa kịp dậy thì nghe phòng bên vắng đến tiếng hét của Quy Vân. Nghiêm Tố vội ngồi dậy, lao đến, thấy Hứa Nham Tùng đang túm tóc Quy Vân, vừa kéo vừa đánh: “Lấy tiền ra đây!”.

“Em đã nói là không có!” Quy Vân che chở đứa con, lại bị Hứa Nham Tùng tát cho một cái, đầu đập vào tủ quần áo, ngã ngời xuống đất.

Tiểu Lạc Thiên òa khóc.

Nghiêm Tố thấy tình cảnh đó, không thể để mặc chị mình bị bắt nạt, lập tức rút một cây gậy ở ngoài, bất chấp tất cả lao đến, hét lên với Hứa Nham Tùng: “Không được đánh chị tôi!”.

Hứa Nham Tùng đã uống say quay phắt lại, thấy tay Nghiêm Tố cầm gậy lao đến, giật lấy cây gậy gỗ trong tay chị: “Đồ vô dụng này, chị mà không có tiền thì lão đây tối nay sẽ bán mày cho Lý thọt thôn bên để đổi lấy tiền”.

“Hứa Nham Tùng, mày sẽ chết thê thảm!”, chị ra sức phản kháng, mẹ chị định gỡ tay Hứa Nham Tùng ra nhưng bị hấn đẩy ngã xuống đất.

“Còn mắng nữa thì tao xé rách miệng mày! Đi cho tao!”, hấn lời xềnh xệch chị đi.

Đúng lúc chị bị hấn lôi ra cửa thì Quy Vân cầm cây gậy trên đất lên, đập mạnh vào gáy hấn. Chị mở to mắt, nhìn hấn đổ sụp xuống trước cửa.

Đêm đó Quy Vân bế Tiểu Lạc Thiên, chị và mẹ cùng rời khỏi ngôi nhà như địa ngục bao năm nay.

Từ quê lên thành phố N, họ đã đi trọn hai ngày hai đêm.

Sự phồn hoa nơi thành thị khiến Nghiêm Tố từ bé sinh ra ở nông thôn đã cảm thấy hào hứng rất lâu. Quy Vân dùng ít tiền mà khó khăn lắm mới dành dụm được để thuê một căn phòng chỉ rộng năm, sáu mét vuông, số tiền còn lại giúp Nghiêm Tố liên hệ với một trường học để tiếp tục lên lớp, còn chị lại đi tìm một công việc, giúp quán ăn rửa bát đĩa, mẹ chị ở nhà chăm sóc Tiểu Lạc Thiên mới mấy tháng tuổi.

Tan học xong, Nghiêm Tố cũng dùng chút thời gian để giúp người ta làm việc vặt, kiếm ít tiền phụ giúp gia đình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Quy Vân đã hai mươi lăm, còn Nghiêm Tố thì mười hai tuổi.

Tiểu Lạc Thiên lớn lên từng ngày, bắt đầu ê a học nói, về sau biết gọi mẹ, gọi bà, gọi dì.

Tuy sống cực khổ nhưng vui vẻ hơn lúc ở quê. Nghiêm Tố cảm thấy cuối cùng chị Quy Vân đã có thể thoát khỏi tên ma quỷ Hứa Nham Tùng kia, cho dù khổ mấy mệt mấy cũng đáng.

Nếu cứ như thế mãi thì tốt biết bao, nhưng bất ngờ lúc nào cũng xảy ra khi người ta đang hạnh phúc nhất.

Ông chủ quán ăn mà Quy Vân làm việc nợ một khoản tiền, bất đắc dĩ phải bán lại quán ăn cho một hộp đêm. Quy Vân rất do dự không biết có nên tiếp tục rửa bát đĩa cho hộp đêm vốn tạp nham hay không. Nếu không đi thì tiền sữa, bột của Tiểu Lạc Thiên, tiền học của Tố Tố phải lấy từ đâu?

Chuyện này cứ bám lấy Quy Vân, cuối cùng chị vẫn hạ quyết tâm, chọn cách rời đi, tìm một công việc mới, bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng bất ngờ đã xảy ra từ buổi chiều hôm đó, Nghiêm Tố tan học về nhà thì thấy Quy Vân đầu tóc rũ rượi, nước mắt đầm đìa ngồi

bệt trên sàn nhà, mẹ chị khóc đến nỗi không thở được, nhũn người ngồi một bên.

Khi không thấy Tiểu Lạc Thiên, chị mới biết đã xảy ra chuyện gì. Mẹ dẫn Tiểu Lạc Thiên ra ngoài chơi, chỉ chớp mắt một cái mà cậu bé đã biến mất. Không lâu trước đó, quanh đây vừa xảy ra một vụ bắt cóc trẻ con.

Họ chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó Tiểu Lạc Thiên biến mất thì sẽ ra sao.

Quy Vân men theo đường lớn hẻm nhỏ, điên cuồng tìm kiếm mấy ngày mấy đêm liền.

Cảnh sát đến lập án nhưng vẫn vô hiệu. Khoảnh khắc đó, Nghiêm Tố thấy vẻ tuyệt vọng trên gương mặt chị Quy Vân, dường như cả thế giới đều sụp đổ trước mắt. Mẹ chị không ngừng tự trách mình đã đánh mất Tiểu Lạc Thiên, thoáng chốc đã bệnh nặng không gượng dậy nổi.

Nghiêm Tố nhìn Quy Vân đã trở nên không còn tỉnh táo, sợ hãi ôm lấy chị, khóc lóc: “Chị, chị đừng thế mà, nếu chị cũng có chuyện gì thì mẹ nhất định sẽ không gượng nổi nữa”.

Có lẽ tiếng khóc của chị đã thức tỉnh Quy Vân, Quy Vân cười thê lương: “Đúng, chị vẫn còn hai người, nếu chị gục xuống thì mẹ sẽ thế nào? Em sẽ thế nào?”.

Nói xong, hai chị em ôm nhau khóc to.

Sau chuyện đó, Quy Vân nhanh chóng tìm công việc mới, nhưng lại phải đi làm buổi tối, có lúc nửa đêm nửa hôm khuya khoắt mới xong việc về nhà.

Nghiêm Tố rất thắc mắc công việc gì mà lại muộn như thế? Quy Vân giải thích nhiều lần là chị tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì thiếu đứng đắn.

Bệnh của mẹ đã khá hơn, uống thêm vài lần thuốc nữa thì sẽ ổn.

Tuy trên gương mặt Quy Vân đã xuất hiện nụ cười như xưa, nhưng Nghiêm Tố cứ cảm giác chị đang mang một chiếc mặt nạ.

Dần dần, Nghiêm Tố cảm giác Quy Vân trở nên xinh đẹp hơn, tóc cũng uốn xoăn, thường xuyên mua rất nhiều đồ cho chị và mẹ. Nghiêm Tố thấy quần áo mới, giày mới, túi xách mới thì vui sướng vô cùng, còn cả rất nhiều đồ ăn vặt mà chị chưa từng ăn, nhưng chị lại càng lo lắng hơn cho Quy

Vân, vì lúc nào cũng ngửi thấy trên người chị một mùi hương nhàn nhạt, có lúc còn xen lẫn mùi rượu và thuốc lá, thậm chí nghe lảng giềng nói chị Quy Vân làm việc trong hộp đêm.

Chị cực kỳ buồn phiền, tuy chị Quy Vân thường giải thích, nhưng chị vẫn sợ những điều người ta nói là thật, thế là chị nói với Quy Vân rằng không muốn đi học nữa, không muốn Quy Vân phải vất vả nuôi gia đình, cho chị ăn học nữa, chị cũng muốn được ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình như Quy Vân.

Vừa nói ra, Quy Vân đã nổi trận lôi đình, lần đầu quát Nghiêm Tố: “Em mười bốn tuổi thì làm được gì? Không lo học hành mà đòi ra ngoài thì làm được gì? Ai bảo em là chị làm ở hộp đêm, chị đã nói chị làm nhân viên phục vụ, rửa bát ở quán ăn, nếu em không tin thì ngày mai chị đưa em đến xem chỗ chị rửa bát rửa đĩa. Những người khách đó đến quán đương nhiên phải hút thuốc uống rượu, cả những người đàn ông làm cùng cũng thích hút thuốc uống rượu, chị không thể cứ bảo người ta nhịn hút nhịn uống. Nếu em bỏ học, chị vất vả thế này để làm gì? Nếu không để em và mẹ sống tốt hơn, thì chị cũng đã ngã gục từ khi Tiểu Lạc Thiên mất tích rồi, hà tất phải gắng gượng đến hôm nay, cứ phải chịu sự quấy rối của khách. Được, em không học thì tùy, sau này cũng như chị, không có bản lĩnh, rửa bát đĩa cho người ta, bị đàn ông bắt nạt, kém cỏi hèn hạ sống hết đời. Đừng học nữa, đừng học nữa!”.

Quy Vân ném mạnh cặp sách của Nghiêm Tố xuống sàn nhà, gạt hết sách vở trên bàn xuống.

Quy Vân khóc, khóc rất thương tâm.

Nghiêm Tố sợ đến đờ người, không dám nhắc đến chuyện bỏ học nữa, lặng lẽ nhặt lên từng quyển vở một.

Không bao lâu sau, họ dọn ra khỏi căn phòng chỉ năm sáu mét vuông đó đến một căn chung cư nhỏ, tuy vẫn là thuê, không lớn, nhưng không cần phải chen chúc ba người một giường nữa. Quy Vân và Nghiêm Tố một phòng, mẹ một phòng, Quy Vân vẫn đi làm đêm, gian phòng ấy gần như trở thành của một mình Nghiêm Tố.

Có một ngày Quy Vân đưa một chàng trai trẻ tuổi về, khoảng hai mươi tuổi, tên anh là Giang Hoài Thâm.

Mặt anh ta đầy máu, Nghiêm Tố nhìn Quy Vân cẩn thận lau sạch vết máu trên mặt anh ta, bôi thuốc. Trên gò má sạm nâu của anh ta xuất hiện màu đỏ hồng.

Về sau Nghiêm Tố mới biết, Quy Vân lúc tan làm gặp phải bọn lưu manh, là anh chàng tên Giang Hoài Thâm này bất bình, tranh cãi với bọn chúng rồi biến thành ấu đả, mới ra nông nỗi này.

Từ hôm đó, Giang Hoài Thâm mỗi ngày đều đưa đón Quy Vân về nhà. Lâu dần, Giang Hoài Thâm trở thành khách thường xuyên của nhà chị.

Nghiêm Tố phát hiện ánh mắt của Giang Hoài Thâm lúc nào cũng vô tình dừng lại ở chị Quy Vân, có lúc chị Quy Vân nói với anh mấy câu, anh còn đỏ mặt.

“Anh thích chị tôi, đúng không?”, Nghiêm Tố hỏi thẳng anh.

Giang Hoài Thâm ngẩn ra, đôi mắt đen nháy chị nhìn chị mà không nói gì.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng hòng cửa cấm chị tôi, đàn ông các người chẳng phải loại tốt lành gì”, chị hung dữ trừng mắt với anh.

“Trẻ con”, Giang Hoài Thâm chỉ lạnh lùng buông ra hai chữ rồi quay người bỏ đi.

Nghiêm Tố tức đến nổi run rẩy toàn thân, chị hét với theo: “Họ Giang kia, tốt nhất anh đừng có cầu xin tôi đấy nhé, hừ!”.

Từ đó, Nghiêm Tố thề không đợi trời chung với Giang Hoài Thâm, chỉ cần nơi nào có anh thì chị sẽ không xuất hiện. Hai người cứ giương móng vuốt như thế, mặc cho Quy Vân khuyên ngăn thế nào cũng vô ích.

Năm chị lên cấp ba, có hôm tan học, Nghiêm Tố hẹn hai người bạn cùng đến thư viện tìm tài liệu ôn tập, để tiết kiệm thời gian, ba người họ đi tắt đến thư viện, ngờ đâu lúc sắp tới thì lại gặp mấy tên lưu manh vây đánh một người.

Nghiêm Tố và bạn sợ hãi nấp sang một bên, chỉ sợ dính dáng vào.

Mấy tên lưu manh kia thấy có người thì ngừng tay, tên đứng đầu lên tiếng cảnh báo người kia nếu còn dám gây chuyện thì sẽ không phải là một trận đơn giản như hôm nay nữa.

Nghiêm Tố nghe thấy giọng nói quen thuộc thì mở to mắt, quan sát kỹ kẻ cầm đầu đám lưu manh, hóa ra lại là Giang Hoài Thâm.

Khi rời đi, Giang Hoài Thâm cũng thấy chị, sắc mặt tối sầm lại, cúi đầu bỏ đi cùng mấy tên kia.

Nghiêm Tố cứng đờ người, bị bạn kéo đi tới thư viện. Nhìn những kệ sách xếp đầy, chị không có tâm trí nào mà tìm tư liệu mình cần nữa, nói với bạn một tiếng rồi xách túi chạy như bay về nhà.

Quy Vân vẫn chưa về, Nghiêm Tố quyết tâm đợi chị.

Hơn ba giờ sáng, Giang Hoài Thâm đưa Quy Vân về nhà.

Vừa vào, Quy Vân đã thấy Nghiêm Tố ngồi trước bàn, vẻ mặt nghiêm túc.

Nghiêm Tố vừa thấy Giang Hoài Thâm thì kéo nhanh Quy Vân lại, chi vào mũi anh, nói: “Xin anh sau này đừng đến nhà chúng tôi nữa, nhà chúng tôi không hoan nghênh loại lưu manh”.

Sắc máu nhanh chóng biến mất trên mặt Quy Vân, chi kéo tay Nghiêm Tố xuống, lạnh lẽo nói: “Tố Tố, cho dù em ghét Hoài Thâm nhưng cậu ấy là bạn của chi, em không thể đối xử như vậy”.

Nghiêm Tố chỉ vào Giang Hoài Thâm: “Chi, anh ta là lưu manh, hôm nay em tận mắt thấy anh ta và mấy tên lưu manh vây đánh một người, anh ta không phải người tốt. Lần trước anh ta cứu chi, chưa biết chừng là một màn kịch do anh ta tự biên tự diễn, anh ta không tốt lành gì đâu”.

Quy Vân cắn môi, nhú mày: “Hoài Thâm không phải loại đó”.

Giang Hoài Thâm liếc nhìn Nghiêm Tố đang phẫn nộ, anh không muốn Quy Vân khó xử nên cáo từ rồi ra về.

Giang Hoài Thâm đi rồi, Nghiêm Tố lại nói: “Anh ta là lưu manh”.

“Cậu ấy là bạn chi.”

“Nhưng anh ta là lưu manh.”

“Lưu manh cũng có người tốt.”

“Lưu manh đánh người cũng là người tốt?”

Tiếng cãi nhau gay gắt của hai người đã đánh thức bà Nghiêm đang ngủ say, Quy Vân không muốn làm phiền hàng xóm lúc nửa đêm nên dìu mẹ về phòng ngủ.

Từ đêm đó, để tránh phiền phức không đáng có, Giang Hoài Thâm chỉ đưa Quy Vân đến dưới lầu là dừng bước. Vì vậy, Quy Vân và Nghiêm Tố đã chiến tranh lạnh với nhau một thời gian dài.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, Nghiêm Tố đã lên lớp Mười, vốn thành tích học của Nghiêm Tố luôn đứng đầu lớp, lại xinh đẹp nên từ hồi cấp hai đã có rất nhiều nam sinh lén lút nhét thư tình cho chị. Lên cấp ba thì những cậu chàng theo đuổi càng nhiều gấp bội.

Vì cuộc hôn nhân thất bại của Quy Vân nên từ nhỏ chị đã ghét những động vật giống đực, cá tính cô độc ngạo mạn của chị đã đặc tội với rất nhiều nam sinh, vì thế đã chuốc phải phiền phức không đáng có.

Hôm đó tan học chị bị mấy tên vây lại, trong đó dẫn đầu là tên nam sinh cao to hư hỏng ở trường kế bên, bị chị từ chối rất nhiều lần, vì mất mặt nên hôm nay tìm thêm anh em đến dạy cho chị một bài học.

Tên nam sinh hư hỏng đó ép chị vào góc tường, nói là hôm nay không hôn được chị cho thỏa thì hẳn sẽ theo họ chị luôn.

Chị vùng vẫy gắng sức đẩy hẳn ra, mới chạy vài bước lại bị tóm lại. Trong lúc giằng co với hẳn, chị bị trật chân, sợ hãi cầm túi xách lên đánh hẳn, nhưng vẫn là châu chấu đá xe, rất nhanh, tay chị đã bị hẳn ta tóm chặt, đưa lên cao.

Hẳn ta đắc ý quay lại nói với mấy tên bạn đứng sau lưng: “Chúng mày nhìn cho rõ đây, tao sắp hôn nó rồi. Chụp hình lại làm kỷ niệm, góc độ phải rõ vào”.

Đúng lúc Nghiêm Tố cảm thấy tuyệt vọng thì tên kia bị ai đó đấm cho một cú thật mạnh, bất đắc dĩ phải buông hai tay chị ra. Tên kia giận dữ chửi rủa nhưng khi nhìn thấy người đứng trước mặt, hẳn ta lập tức im thin thít, hai chân run lẩy bẩy, cun cút chuồn đi với đồng bọn.

Nghiêm Tố không ngờ rằng người cứu chị lại là người bị chị lớn tiếng gọi là lưu manh.

Chị quỳ xuống nhặt túi xách trên đất, vừa đứng dậy thì cơn đau dội lên từ mắt cá chân khiến chị đau đến nổi chảy cả nước mắt.

“Tôi công cô về”, Giang Hoài Thâm tốt bụng nói.

“Không cần”, Nghiêm Tố từ chối thẳng thừng, tay không ngừng xoa mắt cá chân, muốn làm giảm bớt cơn đau.

“Vậy cô cứ ngồi đó mà xoa đi”, Giang Hoài Thâm không thèm nhìn chị, quay người bỏ đi.

Nghiêm Tố nhìn theo bóng anh, nước mắt ầm ức không kìm được mà trào ra. Chị cắn răng, đứng lên, lê từng bước.

Giang Hoài Thâm đi được vài bước thì tức giận siết chặt nắm tay lại, quay đầu, quát chị: “Bây giờ cho cô hai lựa chọn, một là tôi bế cô về, hai là tôi công cô về”.

“Anh là đồ lưu manh thối, cú thật xa cho tôi.” Chị vừa dứt lời, cơ thể bỗng nhẹ bẫng, chị được bế bổng lên, “Đồ lưu manh thối tha, bỏ tôi xuống!”.

Giang Hoài Thâm căn bản không đếm xỉa đến sự chống trả của chị, giọng lạnh nhạt: “Bế hay công?”.

“... Công”, Nghiêm Tố bất lực đáp.

Giang Hoài Thâm công chị đi về hướng nhà chị.

Lần đầu gần gũi con trai đến thế, Nghiêm Tố cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang đập rất nhanh, rất nhanh, gò mà cũng nóng lên.

Đến mãi sau này chị mới biết, hóa ra trái tim thiếu nữ của chị đã rung động lần đầu vào khoảnh khắc ấy.

Do Quy Vân nhờ nên Giang Hoài Thâm dù bận rộn ở hộp đêm đến mấy cũng luôn giống như một tay bảo vệ, mỗi ngày tới giờ tan học đều đến trước cổng trường đúng giờ, đợi Nghiêm Tố về.

Nghiêm Tố tuy vẫn ghét anh nhưng không phản đối anh đưa chị về, tuy vậy hai người lúc nào cũng kẻ trước người sau, cách một khoảng rất xa.

Mùa hè năm lên lớp Mười một, Nghiêm Tố nóng quá không ngủ được, nửa đêm cầm quạt đứng ngoài ban công hóng cơn gió mát mùa hè.

Bỗng, tiếng trò chuyện của một đôi nam nữ dưới lầu đã thu hút chị. Cũng không xa lắm, chị chú ý nhìn, đó là Quy Vân và Giang Hoài Thâm.

Chị đang định xuống lầu đón Quy Vân thì thấy Giang Hoài Thâm ôm chặt Quy Vân vào lòng, giọng như van nài: “Quy Vân, tôi thật sự không để tâm đâu”.

Quy Vân không vùng thoát ra ngay mà nói với vẻ bất lực: “Thâm, đừng thế. Chị lớn hơn em năm tuổi, tính ra thì em phải gọi chị là chị mới đúng. Em biết chị từng có một cuộc hôn nhân thất bại, chị còn có một đứa con trai đã mất tích, khi chị già rồi thì cuộc đời em mới là lúc huy hoàng nhất”.

Giang Hoài Thâm vùi mặt vào mái tóc xoăn của Quy Vân, nói: “Tôi không để tâm người khác nghĩ thế nào. Tôi chỉ muốn ở bên em, chỉ cần em thấy vui vẻ hạnh phúc là được”. Anh ngẩng đầu lên, “Quy Vân, tin tôi, tôi nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền, tôi sẽ bảo vệ em, không để em bị khách bắt nạt, không để em chịu khổ thêm chút nào nữa”.

Quy Vân vùng ra khỏi tay anh, nói: “Thâm, đừng làm thế, đến lúc đó em sẽ hối hận..”

Giang Hoài Thâm bất chấp sự vùng vẫy của chị, ôm chặt chị vào lòng, hôn lên môi chị.

Nghiêm Tố đứng trên ban công lâu hai, thấy cảnh đó thì tim bỗng thắt lại, một cảm giác đau nhói khó tả. Chị không biết mình bị sao nữa, cảm giác hụt hẫng kỳ lạ, trái tim trống rỗng như thiếu mất gì đó.

Chị trở về phòng, trốn lên giường nằm, nhắm mắt lại, trong đầu toàn là cảnh Giang Hoài Thâm hôn chị Quy Vân. Tên lưu manh đó thật sự yêu chị ấy, là chị ruột của chị, có một khoảnh khắc, chị bắt đầu ghen tỵ với chị mình. Tại sao? Tại sao lại ghen tỵ với chị mình, người đó là một tên lưu manh, là loại lưu manh chị ghét nhất.

Quy Vân không đón nhận tình yêu của Giang Hoài Thâm, mà chỉ đẩy nhẹ anh ra, vào nhà.

Từ hôm đó, Giang Hoài Thâm không đến trường đón Nghiêm Tố tan học về nữa.

Nghiêm Tố mỗi ngày trừ ăn ngủ ra, thì đều đọc sách, học bài.

Có lần tình cờ, chị đi ngang cửa một hộp đêm tên Vạn Tử Thiên Hồng, nhìn thấy anh ôm một cô nàng hở hang hôn nhau công khai, tay anh không hề e ngại, đặt trước ngực cô ta, xoa bóp liên tục.

Cơn đau như cắt nơi lồng ngực khiến chị sấp ngạt thở, cảnh tượng đó còn tàn nhẫn hơn khi thấy anh hôn chị Quy Vân.

Một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng buông cô ta ra.

Chị không thể kìm nén cơn giận, bước nhanh đến, giơ tay lên tát anh một cái thật đau.

Anh sững người, vẻ mặt giận dữ nhìn trừng trừng chị.

Chị giễu cợt: “Giang Hoài Thâm, anh đúng là tệ hại. Anh không xứng với chị tôi”.

Mảng xong, chị quay người bỏ đi.

Mấy người anh em đứng canh anh ai nấy đều xoa tay, định dạy dỗ chị thay anh. Anh đưa tay ra ngăn lại, cắn răng, siết chặt nắm đấm, căm hận nhìn theo chị.

Vì thành tích học tập của Nghiêm Tố quá xuất sắc, chị được trường cử đi du học theo diện trao đổi học sinh.

Quy Vân mừng đến nỗi khóc rất lâu, không ngừng nói cuối cùng đã mong được đến ngày Tố Tố thành công, cùng lúc với niềm vui thì lại thấy nỗi phiền não vì khoản sinh hoạt phí sắp tới.

Nghiêm Tố không vui, một là vì sinh hoạt phí, số tiền ấy không biết lấy ở đâu ra, hai là vốn nghĩ rằng chị cả đời ghét đàn ông, sẽ không thích ai, nhưng chị lại phát hiện ra một cách bi thảm rằng, chị đã thích một tên lưu manh thối tha, hơn nữa người mà tên lưu manh ấy thích lại là chị ruột của chị. Còn nữa, nếu chị ra nước ngoài, có khả năng sẽ rất lâu không được thấy tên lưu manh ấy, có lẽ cả đời cũng sẽ không gặp lại anh nữa.

Đúng lúc Nghiêm Tố trầm buồn bã thì điều bất ngờ đã xảy ra, Quy Vân quyết định tái hôn, lấy một ông già họ Dương lớn tuổi hơn chị rất nhiều.

Nghiêm Tố hỏi Quy Vân, có phải là vì sinh hoạt phí nên mới làm vậy không?

Quy Vân cười nói không phải, người đàn ông ấy tuy lớn tuổi, nhưng đối xử với chị rất tốt, chỉ là chị muôn tái hôn, tìm một người đàn ông chăm sóc chị mà thôi. Chị rất xin lỗi rằng dù cho chị lấy chồng thì vẫn không có được khoản sinh hoạt phí đó.

Nghiêm Tố không biết nói gì, đêm đó chị ngồi trên ban công ngẩn ngơ rất lâu, do dự không biết có nên từ bỏ cơ hội du học này không.

Hôm sau tan học, Nghiêm Tố bất ngờ trông thấy Giang Hoài Thâm đã lâu không gặp ở trước cổng trường.

Chị trừng mắt nhìn anh: “Anh đến làm gì?”.

Giang Hoài Thâm kéo chị đến công viên gần trường, nhét cho chị một phong bì.

“Gì đây?”, chị mở ra, bất ngờ nhìn thấy một tờ chi phiếu, bên trên viết những mười vạn tệ. Chị ngăn người rồi hỏi anh, “Anh có ý gì đây?”.

Anh nhìn chị, nói gọn: “Mười vạn tệ đây chắc đủ cho cô sinh hoạt một năm ở Anh, tiền sau này đợi khi cô đến Anh rồi tôi sẽ tiếp tục chuyển cho cô”.

“Tôi không cần tiền của anh, cầm đi”, chị nhét trả lại anh.

“Cô đừng mơ tưởng, nếu không phải vì Quy Vân, tôi cũng mặc kệ cô. Tôi không nói là sẽ cho không cô, chỉ là mượn, đợi cô về nước rồi sẽ trả cho tôi cả vốn lẫn lời, giấy mượn tiền tôi đã viết cho cô rồi, cô chỉ cần ký tên là được”, anh rút ra một tờ giấy, đưa cả giấy lẫn bút cho chị.

Chị tức đến nổi tái xanh mặt, chi vào mũi anh, quát: “Giang Hoài Thâm, tôi không đi, cũng không thềm mượn tiền anh. Sau này tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, anh rút đi cho tôi! Từ nay về sau, nơi có anh thì không có tôi”. Nói xong chị quay người chạy đi.

“Chắc không phải cô sợ không trả nổi tiền cho tôi nên mới không chịu mượn tiền chứ?”, giọng nói mang vẻ giễu cợt vang lên sau lưng.

Chị quay phắt lại, hét lên giận dữ: “Giang Hoài Thâm, anh là tên lưu manh, anh là đồ khốn nạn. Tôi hận anh! Tôi hận anh!”. Tại sao anh không hề nghĩ đến cảm giác của chị? Tại sao chị lại yêu phải tên lưu manh tàn

nhấn máu lạnh lại vô tình như vậy? Nước mắt không kiềm chế nổi rơi ra, chị khóc to trước mặt anh, không hề che giấu.

“Tôi vốn là một thằng lưu manh.” Anh cũng không an ủi chị, chỉ lặng lẽ nhìn chị khóc, đến khi chị không còn rơi nước mắt nữa, anh mới lấy khăn tay ra, đưa cho chị: “Cô là niềm hy vọng của Quy Vân, Quy Vân gửi gắm mọi điều cô ấy không làm được cho cô, cô được đưa đi du học, Quy Vân vui đến nhường nào. Nếu cô muốn nhìn cô ấy đau lòng buồn bã thì cứ ở lại. Tôi nói tôi cho cô mượn tiền không phải vì tôi nhỏ mọn, vì bao năm nay tôi biết tính tình cô thế nào, cho không cô thì cô có chịu cầm không? Nếu cô không muốn chị cô sầu khổ vì món tiền này, đi vay nặng lãi, thế thì mượn tôi. Tôi cũng muốn xem xem cô trả số tiền này lại cho tôi thế nào, đừng để tôi đánh giá thấp cô”.

Anh nói hết những gì cần nói, lại đẩy giấy và bút đến trước mặt chị, lặng lẽ chờ phản ứng của chị.

Chị trừng đôi mắt long lanh lệ nhìn thẳng anh, chùi đôi mắt cay nhức, cầm lấy giấy và bút, lướt qua nội dung trên giấy, ký tên rồi ném bút lên người anh, hét to: “Giang Hoài Tâm, tôi sẽ không vì anh cho mượn tiền mà cảm ơn anh đâu. Tôi sẽ không để chị tôi thất vọng, cũng sẽ không để chị ấy đau khổ, anh chờ đấy, số tiền này tôi nhất định sẽ trả cho anh cả vốn lẫn lời”.

“Tốt, tôi đợi”, anh cười cười, nhìn bóng chị tức tối bỏ đi, trong tích tắc như quả bóng xì hơi.

Anh chậm rãi quay lại, nhìn gốc quỳ già sau lưng.

Nghiêm Quy Vân từ từ bước ra sau gốc cây, đến trước mặt anh, dịu dàng cười nói: “Tâm, cảm ơn em”.

Anh nhíu mày, giọng nói lạnh đến đáng sợ: “Quy Vân, em thật quá tàn nhẫn, bắt tôi đưa tận tay số tiền này cho em gái em”.

“Thâm, cũng chỉ có em mới có thể khiến Tổ Tổ nhận số tiền này. Nó thích em.”

“Thích tôi? Quy Vân, đừng đùa như thế, chuyện này không buồn cười tí nào. Em biết trái tím tôi ở đâu, Quy Vân, đừng tàn nhẫn như vậy, được không?”, giọng anh gần như van nài.

“Xin lỗi, nhưng không làm thế thì phải thế nào mới đưa được số tiền đó cho Tổ Tổ”, Quy Vân khẽ mấp má môi.

“Có đáng không? Bán nửa đời mình, có đáng không? ”

Quy Vân đưa tay nhẹ nhàng vuốt hàng lông mày nhú lại của anh, cười nhẹ: “Thâm, nó là em gái chị, là em gái duy nhất, giống như em đã nói, Tổ Tổ là niềm hy vọng của chị. Chị đã mất đi con trai, Tổ Tổ là niềm hi vọng của chị”

“Quy Vân, mười vạn tệ đó tôi sẽ nghĩ cách trả giúp em, được không? Đi theo tôi, được không? Tôi đã rời khỏi hộp đêm, hợp tác cùng một người bạn làm xây dựng, em tin tôi, nhất định sẽ có ngày tôi thành công trong ngành này”, anh đưa tay nắm chặt lấy hai vai Quy Vân.

Quy Vân cười khẽ, nhẹ nhàng ngả đầu lên ngực anh, nói: “ừ, Thâm, chị tin em sẽ thành công, chị sẽ đợi đến ngày đó”.

Lần này chị không nói những câu kiểu như “em xứng đáng với người tốt hơn”, mà chị vươn tay ôm lấy vòng eo chắc khỏe của anh, tham lam hít thở mùi hương chỉ anh mới có.

Nếu chị không lớn hơn anh năm tuổi, nếu chị không sa ngã đến độ làm việc ở hộp đêm, nếu chị sớm gặp được anh, thì tốt biết bao. Nhưng hiện thực luôn phũ phàng, nếu anh đã có cuộc sống mới, chị càng không thể làm phiền anh.

Anh sung sướng như điên, ôm chặt lấy chị, chỉ sợ buông tay ra, chị sẽ lặng lẽ biến mất như áng mây trắng trôi trên bầu trời.

Anh không thể nào ngờ, đó là vòng ôm cuối cùng mà Quy Vân để lại cho anh.

Quãng thời gian ở Anh, đối diện với những người nước ngoài da trắng mắt xanh, tuy có một cảm giác cô độc khó tả nhưng Nghiêm Tố giống như một con ếch nháy, không phút nào cho phép mình nghỉ ngơi. Chị nhớ đến khoản nợ khiến chị tủi nhục, chị nhớ đến tên lưu manh đáng ghét kia, cả đời vẫn nhớ.

Thư của Quy Vân là một động lực khác để chị sống. Trong hình, người đàn ông già đến nỗi có thể làm cha họ đang ôm Quy Vân, nụ cười của chị thật rạng rỡ. Nghiêm Tố bất giác nghĩ, có lẽ, Quy Vân thật sự đã tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Nhưng hạnh phúc của chị thì ở đâu?

Chị nghĩ ngợi, trước mắt như hiện lên một bóng dáng mờ nhạt, là tên lưu manh thối tha khiến chị phải nghiêng răng nghiêng lợi. Chị rút ra một tờ giấy viết thư, sau đó ra sức viết, một lúc sau, khi nhìn thấy chữ tiếng Anh dày đặc trang giấy, đều là những lời mắng tên lưu manh đó, chị bất giác cười khẽ thành tiếng.

Lưu manh thối tha, trả tiền cho anh, nhưng đáng đời anh không hiểu tiếng Anh.

Giang Hoài Tâm mỗi lần nhận được tiền và thư của Nghiêm Tố đều ngần ngại rất lâu. Anh bỗng nhớ đến năm nào Quy Vân nhận lời đợi anh, nhưng chẳng qua là chỉ mong anh thật sự làm nên sự nghiệp mà cố vũ anh, chỉ là một cái cố thuận miệng mà thôi.

Anh thật sự đã tạo dựng được sự nghiệp trong ngành xây dựng, nhưng Quy Vân lại không chịu xa rời người chồng đã lớn tuổi ấy.

Quy Vân lại bắt đầu nói những lời cũ, mấy năm nữa thì chị đã bốn mươi, già lắm rồi, con đường đời của anh phải thích hợp với người phụ nữ khác tốt hơn chị, và làm người không thể mất lương tâm, chị muốn ở cùng người chồng đã giúp chị quá nhiều đến tận cuối đời.

Anh còn nói gì được?

Anh gửi tiền cho Quy Vân rồi lại tìm người phiên dịch tờ giấy chi chút chữ ấy, khi hiểu ra trong đó nói những gì, anh giận đến mức ném thư vào sọt rác, sau đó gửi một tờ hóa đơn liệt kê Nghiêm Tố còn nợ bao tiền đến Anh.

Mỗi khi Nghiêm Tố nhận được thư anh gửi thì đều kích động đến nỗi mãi mới mở ra xem, nhưng chị tìm khắp mọi góc ngách trên tờ giấy mà lần nào cũng chỉ là hóa đơn chi tiết, cảm giác hụt hẫng khó tả lại khiến tím chị nhói đau.

Chị nghĩ rằng, nguyên rửa tên lưu manh thối tha kia cả ngàn lần.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt mà đã mấy năm.

Nghiêm Tố từ Anh trở về, ở sân bay, chị nhìn thấy Quy Vân và mẹ. Chị xúc động ôm chầm lấy họ, khẽ nói bên tai họ: “Me, chị, con về rồi. Sau này con sẽ nuôi cả nhà”.

“Được, em nuôi cả nhà”, Quy Vân cười, mắt rưng rưng, ôm chặt lấy Nghiêm Tố.

Một lần tình cờ, Nghiêm Tố biết từ Quy Vân rằng chị đi Anh không bao lâu sau thì Giang Hoài Thâm cũng rời khỏi N đến tỉnh khác, đồng thời đã có một bầu trời thuộc về riêng anh.

Có lẽ đã lập gia đình, hoặc vẫn còn một mình.

Nghiêm Tố không biết mình trúng tà gì, bỏ mặc bao nhiêu công việc tốt, một thân một mình chạy đến đó, tìm được Giang Hoài Thâm đã mấy năm không gặp.

So với mấy năm trước, “mùi vị” lưu manh trên người anh đã nhạt bớt, có thêm sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành.

Chị kìn nén trái tim đập loạn trong lồng ngực, hét lên một tiếng: “Lưu manh thối tha, tôi về rồi đây”.

“Đến trả món nợ cuối cùng ư? Tiền để đó, cô có thể đi được rồi”, anh không thèm liếc mắt một cái, vẫn bận rộn với bản vẽ trong tay.

Chị chưa bao giờ biết tình yêu của mình lại hèn kém đến thế, tuy rất giận, rất muốn bỏ đi, nhưng lời đến cửa miệng lại biến thành: “Tôi về đây chưa tìm được việc, món tiền cuối cùng phải đợi một thời gian nữa”.

Anh ngược lên liếc nhìn chị, cười giễu: “ua? Cái đám chữ chi chút kia không giúp được cô sao?”.

Chị đỏ mặt, lấy hết can đảm: “Cùng lắm tôi làm việc cho anh. Trả hết phần nợ cuối cùng là được”.

Anh lại ngẩng lên chăm chú nhìn chị, một lúc sau chỉ nói đơn giản một chữ: “Được”.

Anh tưởng chị không biết món tiền đưa chị đi du học năm nào không phải của anh, mà là của chị Quy Vân. Thực ra chị đã biết từ lâu, chị có lỗi với Quy Vân, chị từng nghĩ không muốn học mà quay về, nhưng chị lại ích kỷ không muốn mất liên lạc với anh.

Chị tự nhủ, cho dù chị bỏ cuộc nhưng Quy Vân cũng đã trả giá rồi, làm sao để quay về trước kia?

Chị viện cớ vì tiền, có thể ngày ngày gặp anh.

Anh lại lấy cớ chị phải trả tiền mà giữ chị lại, chỉ vì có thể giữ được chút dính líu với Quy Vân.

Thời gian vội vã, không ai phá vỡ lớp giấy ngăn cách cuối cùng.

Quy mô của Giang Hoài ngày càng lớn, tổng bộ tập đoàn lại dời đến N.

Người cao ngạo như Nghiêm Tố, mong đợi đã bao năm, lại vì một sự cố mà hoàn toàn chôn giấu tình cảm trong lòng.

Chị và Quy Vân đã rời khỏi căn nhà đó gần mười hai năm, cách mười hai năm mà tên Hứa Nham Tùng ma quỷ đó vẫn tìm ra Quy Vân, cầm giấy kết hôn, chỉ vào người chồng lớn tuổi của Quy Vân mà nói rằng chị vẫn là vợ của hắn, ông lão già khụ họ Dương kia đã bắt cóc phụ nữ có chồng, hoặc đưa tiền cho Hứa Nham Tùng, hoặc bọn họ sẽ kiện.

Tờ giấy kết hôn đó không chỉ đánh gục Quy Vân mà cũng đả kích cả người chồng lớn tuổi mà chị muốn chăm sóc.

Quy Vân mất đi lý trí, cầm gạt tàn thuốc trên bàn nước đập lên người Hứa Nham Tùng.

Khi Nghiêm Tố và Giang Hoài Thâm chạy đến thì Hứa Nham Tùng vừa gục xuống đất, trán rách một đường dài, máu chảy rất nhiều, còn ông Dương, chồng của Quy Vân tức giận ngất trên sofa.

Giang Hoài Thâm không nghĩ ngợi gì, lập tức gọi cấp cứu 120, sau đó bế Quy Vân đang run lẩy bẩy về phòng ngủ, đặt lên giường cho chị nằm

thăng. Anh lau nước mắt cẩn thận cho Quy Vân, không ngừng nói với chị rằng chị sẽ không sao, anh sẽ không để chị gặp bất kỳ chuyện gì.

Quay lại, anh nhặt gạt tàn thuốc lên, lau sạch dấu vân tay của Quy Vân, ra lệnh cho Nghiêm Tố tìm cách cầm máu cho Hứa Nham Tùng trước khi nhân viên cấp cứu đến.

Rất nhanh, Hứa Nham Tùng và ông Dương đã được khiêng đi.

Khi cảnh sát tới, Giang Hoài Thâm tự nhận là do anh gây ra.

Giang Hoài Thâm bị dẫn đi, Quy Vân như lên cơn điên, ra sức gào thét rằng không phải do anh, mà là do chị gây ra.

Giang Hoài Thâm không nói gì nhiều, chỉ cười nhẹ với Nghiêm Tố: “Chăm sóc tốt cho chị và bác nhé”.

Đó là nụ cười xúc động nhất nhưng cũng hèn kém nhất của anh mà chị từng thấy, là anh đang cầu cứu chị. Nước mắt dâng lên, chị gật đầu, nén nỗi đau như cắt trong lòng, chị ôm chặt lấy Quy Vân, không cho chị mình vùng thoát.

Hứa Nham Tùng may mắn nên vẫn còn sống, nhưng ông Dương thì không được như vậy, bệnh tim tái phát, qua đời trong bệnh viện. Giang Hoài Thâm chịu tội thay cho Quy Vân, với tội danh cố ý gây thương tích, bị phán tù sáu tháng.

Sau chuyện này Quy Vân không thể nhìn mặt người nhà họ Dương, lại nợ Giang Hoài Thâm quá nhiều, nên chị luôn rầu rầu buồn bã.

Mấy tháng sau Giang Hoài Thâm ra tù, Quy Vân bị một trận cảm nhẹ mà đột nhiên không gượng dậy nổi.

Dù Giang Hoài Thâm và Nghiêm Tố tốn bao nhiêu công sức, tiền bạc, nhưng Quy Vân đã mất đi ý chí sinh tồn. Khi chị sắp lìa đời, Giang Hoài Thâm luôn ở cạnh, chị dựa vào lòng anh, hai người thủ thủ trò chuyện mãi.

“Thâm, Tố Tố và mẹ xin nhờ em.”

“Thâm, nếu có thể, nhất định phải giúp chị tìm lại Tiểu Lạc Thiên.”

“Thâm, nếu vẫn còn kiếp sau, cho dù lớn hơn anh mười tuổi, em cũng sẽ không bao giờ bỏ lỡ anh.”

Ngón tay chị đan chặt vào ngón tay anh, sau đó nhắm mắt mãi mãi, không bao giờ mở ra nữa.

Nghiêm Tố đứng ngoài cửa phòng này giờ nghe thấy văng ra tiếng khóc xé lòng, chị đẩy mạnh cửa, lại thấy Giang Hoài Thâm ôm người chị Quy Vân đã ra đi, khóc rất thương tâm. Đó cũng là lần đầu tiên trong bao năm nay, chị thấy nước mắt của người đàn ông mạnh mẽ ấy.

Tình yêu của anh, vết thương của anh, bao gồm cả sinh mệnh của anh, anh đã trao tất cả cho Quy Vân.

Nước mắt lặng lẽ từng giọt từng giọt lăn theo gò má của chị rơi xuống đất, chị khóc cho sự ra đi của Quy Vân, cũng khóc cho mối tình si bao năm chưa từng nảy mầm đã chết của chính mình.

Nghiêm Tố uống cạn rượu vang trong ly, vừa đặt ly rượu rỗng xuống thì đồng hồ trên đỉnh tòa lâu đài điện gõ những tiếng chuông báo giờ rền vang, chị nhìn ra ngoài, đã mười hai giờ đêm, sinh nhật ba mươi chín tuổi của chị đã qua.

Chị đứng lên, mỉm cười rời đi, ra ngoài vẫy một chiếc taxi, đến một tổ ấm khác của mình.

Ở đó, đã bao năm nay, là nơi chị luôn quen đến để chữa trị vết thương.

Ra khỏi taxi, chị lão đảo bước vào thang máy.

Ra khỏi cửa thang máy, chị bất ngờ thấy ngoài cửa, người đàn ông đã bắt chị lặng lẽ rơi nước mắt gần hai mươi năm nay.

Giang Hoài Thâm dập tắt nửa điếu thuốc lá đang hút dở, đưa một bó hoa bách hợp trắng muốt cho chị, nói: “Tuy đã quá mười hai giờ, nhưng vẫn phải nói một tiếng, chúc mừng sinh nhật”.

“Ba mươi chín tuổi, ha, rất xứng đáng để chúc mừng ư? Hay là anh nghĩ nhắc nhở tôi lại già đi một tuổi là chuyện rất sáng khoái?”. Chị khẽ gạt bó hoa bách hợp ra, mò lấy chìa khóa định mở cửa nhưng chìa khóa cứ như đối đầu với chị, không cách nào ra vào ổ khóa được.

“Em uống say rồi, để anh”, Giang Hoài Thâm đang định lấy chìa khóa thì bị chị gạt ra, bó hoa bách hợp rơi tuột xuống đất, một chiếc hộp nhung hình trái tim rơi ra, nhưng chị không nhìn thấy.

Chị quát lên với anh: “Giang Hoài Thâm, căn nhà này là do tôi mua, xin anh sau này đừng tự tiện đến nữa. Cút về địa bàn của anh mà lo đám cưới đi”.

Anh không giận mà cười.

Vì đã bao năm rồi, anh lại nhìn thấy cô bé mười mấy tuổi, suốt ngày thấy anh là mắng lưu manh thối tha.

Anh chậm rãi cúi xuống, nhặt chiếc hộp nhung và bó hoa bách hợp lên, đưa đến trước mặt chị: “Chẳng lẽ em muốn anh cử hành đám cưới một mình?”.

Chị đờ đẫn nhìn chiếc hộp hình trái tím màu đỏ rất đẹp ấy, trong tích tắc, nơi lông ngực dội rất mạnh.

Chị ngần ngại đón lấy chiếc hộp nhẫn ấy, mở ra, bên trong là chiếc nhẫn chị đã chọn lựa rất tỉ mỉ. Phải, cho dù là biết anh kết hôn với người khác, chọn nhẫn cho người khác, nhưng chị vẫn ích kỷ xem như đang chọn nhẫn cho mình, ngay cả độ to nhỏ của vòng nhẫn cũng chọn theo ngón áp út của chị.

Nước mắt không còn kiềm chế được, trào ra, chị giữ chặt cặp nhẫn ấy, khóc to.

Lời kết

Cảm khái vạn phần, trải qua bảy tháng trời, tôi đã rút cạn tâm huyết hoàn thành “Hương về trái tim”.

Rất nhiều độc giả đều thấy thắc mắc, vì sao tôi lại lấy tên sách là Hương về trái tim¹? ừ, tên sách này lấy từ bài hát tiếng Quảng Đông Xoáy nước do Hoàng Diệu Minh và Bành Linh song ca, tôi cảm thấy lời bài hát rất hợp với tình yêu của Giang Văn Khê và Lạc Thiên, trong đó có một câu rất thu hút tôi: Vạn vật trên đời, hương về trái tim.

Ban đầu khi cấu tứ tiểu thuyết này, nữ chính trong đầu là dạng thực nữ đáng yêu và hơi ngốc nghếch một chút, nhưng khi viết ra cứ cảm thấy cô nàng ấy hơi lệch so với suy nghĩ ban đầu, khiến tôi rất thấy chán và không có cảm xúc. Về sau bị mấy tác giả đả kích sự tôn nghiêm, nói rằng không thích thì bỏ đi, kết quả khiến tôi rất giận, dù sao cũng vất vả viết ra mấy vạn chữ rồi, bỏ thì đau quá. Thế là, tôi cố gắng phấn đấu, tôi không tin, truyện mà tôi càng không thích càng thấy chán thì sống chết gì tôi cũng phải xây dựng tình cảm, bồi đắp kịch tính cho nó. Kết quả cũng thấy rõ, tôi viết rất HIGH, khiến họ lại càng kỳ thị tôi.

Đọc xong truyện, có lẽ mọi người đều đặt câu hỏi có nên đi chữa trị chứng nhân cách phân liệt của Giang Văn Khê hay không, về câu hỏi này, tôi không nói rõ đâu, tôi không học Y, nên đối với loại bệnh dị thường này

cũng không thể giải đáp được (độc giả: hừ hừ hừ, thực ra là lười biếng, không muốn nói chút gì). Mỗi người đều có hai mặt, tôi nghĩ cũng như Giang Văn Khê, mặt mà bạn kìm nén sẽ thông qua một cách khác để giải tỏa, chỉ có điều là tôi viết hơi quá lên thôi, về sau không miêu tả kỹ bệnh đó nữa, xem như có tình yêu của Lạc Thiên rồi, sau khi đã có cảm giác an toàn thì tự nhiên cũng khá hơn, thế giới rộng lớn kỳ tích luôn có (để tôi lười đến cùng đi).

So với tốc độ trước kia thì truyện này đã có thể hoàn thành sớm hơn, nhưng đầu tháng Năm năm nay, cuộc đời tôi rơi vào thời kỳ tối tăm nhất, người mẹ thân yêu nhất trên đời của tôi bị phát hiện mang bệnh ung thư dạ dày giai đoạn cuối, trải qua hai tháng trời bị hành hạ kinh khủng, bà đã qua đời vào ngày 20 tháng 1, hưởng dương chỉ năm mươi lăm tuổi...

Từ khi biết mẹ bị ung thư giai đoạn cuối, tôi thật sự cảm thấy cả thế giới này như sụp đổ trước mắt. Có lẽ mọi người sẽ thắc mắc rằng tôi làm thế nào để hoàn thành được hơn hai mươi vạn chữ này trong tình trạng như thế. Ngẫm ra thì trên mặt tôi, cảm xúc hiện ra đầu tiên sẽ là cười, đương nhiên là cười khổ sở. Bởi vì quá căng thẳng, tôi bất đắc dĩ phải dùng con chữ để giảm bớt áp lực cho mình.

Để chăm sóc mẹ, bắt buộc phải ở canh giường bà suốt đêm, không được ngủ, không nhớ rõ tôi đã cầm cự qua từng đêm dài dằng dặc như thế bằng cách nào. Khi giờ quyển sổ nhật lý dày cộp ra, toàn là những con chữ chó gặm mà tôi viết tay cả.

Ở canh bên giường mẹ, dùng giấy bút ra sức viết Hương về trái tim, thực ra tôi mong muốn nhiều hơn là bà có thể gắng gượng đến lúc quyển sách này xuất bản, thế nhưng ước mơ này đối với tôi mà nói, là một khao khát mãi mãi không thể thực hiện.

Thượng đế không thể nào cho bạn cả một thiên đường, nên ông đã ban cho bạn một người mẹ, nhưng tại sao ông lại tàn nhẫn đưa mẹ của tôi đi?

Tôi, tự cho rằng mình đã bị Thượng đế tạt nhựa đường đầy người, cuộc đời chưa bao giờ đen tối như thế, chỉ thấy địa ngục, không thấy thiên đường.

Kính tặng tác phẩm này cho người mẹ tôi yêu thương nhất, mong bà ở thế giới cực lạc sẽ không có đau khổ mà chỉ có hạnh phúc.

Cảm ơn các bạn độc giả đã cố vũ tôi bấy lâu, mong gia đình các bạn luôn hạnh phúc, an khang, mong rằng tiểu thuyết của tôi sẽ có thể mang lại niềm vui cho mọi người.

Vu Ninh, tháng 7 năm 2009

Hoa Thanh Thuần

Hoàn